

Nịnh Thần Lăng Tiêu

Contents

Nịnh Thần Lăng Tiêu	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Đồng Tâm Ngọc Bội	2
2. Quyển 1 - Chương 2	7
3. Quyển 1 - Chương 3	13
4. Quyển 1 - Chương 4	16
5. Quyển 1 - Chương 5	21
6. Quyển 1 - Chương 6	28
7. Quyển 1 - Chương 7	33
8. Quyển 1 - Chương 8	38
9. Quyển 1 - Chương 9	43
10. Quyển 1 - Chương 10	48
11. Quyển 1 - Chương 11	51
12. Quyển 1 - Chương 12	57
13. Quyển 1 - Chương 13	62
14. Quyển 1 - Chương 14	68
15. Quyển 1 - Chương 15	70
16. Quyển 1 - Chương 16	74
17. Quyển 1 - Chương 17	78
18. Quyển 1 - Chương 18	84
19. Quyển 1 - Chương 19	87
20. Quyển 1 - Chương 20	93
21. Quyển 1 - Chương 21	98
22. Quyển 1 - Chương 22	103
23. Quyển 1 - Chương 23	107
24. Quyển 1 - Chương 24	111
25. Quyển 1 - Chương 25	114
26. Quyển 2 - Chương 26: Tranh Dành Thiên Hạ	121
27. Quyển 2 - Chương 27	124
28. Quyển 2 - Chương 28	129
29. Quyển 2 - Chương 29	134
30. Quyển 2 - Chương 30	139
31. Quyển 2 - Chương 31	144
32. Quyển 2 - Chương 32	150
33. Quyển 2 - Chương 33	156
34. Quyển 2 - Chương 34	162
35. Quyển 2 - Chương 35	169
36. Quyển 2 - Chương 36	174
37. Quyển 2 - Chương 37	178
38. Quyển 2 - Chương 38	182
39. Quyển 2 - Chương 39	187
40. Quyển 2 - Chương 40	191
41. Quyển 2 - Chương 41	197

42. Quyển 2 - Chương 42	201
43. Quyển 2 - Chương 43	208
44. Quyển 2 - Chương 44	212
45. Quyển 2 - Chương 45	219
46. Quyển 2 - Chương 46	226
47. Quyển 2 - Chương 47	229
48. Quyển 2 - Chương 48	236
49. Quyển 2 - Chương 49	239
50. Quyển 2 - Chương 50	245
51. Quyển 2 - Chương 51	251
52. Quyển 2 - Chương 52	257
53. Quyển 2 - Chương 53	263
54. Quyển 2 - Chương 54	268
55. Quyển 2 - Chương 55	274
56. Quyển 2 - Chương 56	279
57. Quyển 2 - Chương 57	286
58. Quyển 2 - Chương 58	290
59. Quyển 2 - Chương 59	295
60. Quyển 2 - Chương 60	300
61. Quyển 2 - Chương 61	306
62. Quyển 2 - Chương 62	310
63. Quyển 2 - Chương 63	315
64. Quyển 2 - Chương 64	321
65. Quyển 2 - Chương 65	326
66. Quyển 2 - Chương 66	331
67. Quyển 2 - Chương 67	335
68. Quyển 3 - Chương 68: Vấn Đình Giang Sơn	339
69. Quyển 3 - Chương 69	345
70. Quyển 3 - Chương 70	350
71. Quyển 3 - Chương 71	357
72. Quyển 3 - Chương 72	363
73. Quyển 3 - Chương 73	368

Nhịh Thần Lăng Tiêu

Giới thiệu

Editor : Lee + Sky + Sa Nguyễn + Candy
 Thể loại : Xuyên việt, cung đình, chủ công, công sủng thụ, đế vương thụ, dưỡ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-than-lang-tieu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Đồng Tâm Ngọc Bội

Lăng Tiêu, tôn tử duy nhất của Thọ Khang Hầu gia, năm nay mười bốn tuổi, trưởng thành, chính trực.

Lăng Tiêu ở hiện đại vốn là một sinh viên ngành kỹ thuật sắp ra trường, vì một lần ngoài ý muốn làm hấn xuyên tới thân thể thiếu gia Hầu phủ mới hai tuổi cho đến hiện tại.

Lăng Tiêu đời trước chính là cô nhi, đến nơi này ngược lại không cảm nhận được cái gì là nỗi buồn ly biệt, cảm xúc biệt ly. Trọng sinh tới một Hầu phủ giàu sang như vậy, lại có một bộ dạng thanh thuần tuấn tú như vậy, mở miệng là có thể nói vài câu thơ từ ca phú, cũng không có gì là không thích ứng.

Lăng Tiêu đời này sinh ra trong một thế gia tốt, tuy rằng vóc người còn chưa trưởng thành nhưng đã có nét tao nhã, thừa hưởng bộ dáng cao gầy của phụ mẫu, hơn nữa từ nhỏ ở trong Hầu phủ cấm y ngọc thực hun đúc, trong thời đại hỗn loạn đen tối mà mới 14 tuổi đã ra vẻ phong thái nhẹ nhàng của một công tử quyền quý.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là mẫu thân mất sớm, khi Lăng Tiêu bốn tuổi cũng là lúc Lăng phu nhân vì sinh hạ muội muội của hắc Lăng Trĩ – mà chết, lưu lại một tử một nữ.

Lăng phu nhân kỳ thật mệnh không tốt. Muốn nói phải nói đến thế hệ trước, nàng vốn là thiên kim của Tỉnh Quốc Công Vi Thế Diện. Phu nhân của Vi Thế Diện chính là muội muội của Lăng Hầu gia – Lăng Nhã, Lăng thị gả cho Vi Thế Diện sau đó sinh được một tử hai nữ, Đại nữ nhi gả cho Nhị Hoàng tử, Tiểu nữ nhi gả cho con độc nhất của Thọ Khang Hầu gia – Lăng Nho Học.

Vốn lớp người già là không biết xấu hổ, hai nhà vốn chính là thông gia chi hảo, một đời này Thọ Khang Hầu chỉ có một nhi tử, chọn thê tử tự nhiên là tìm người thân thích trong nhà là tốt nhất. Vi Trang liền mang theo lời chúc phúc tốt đẹp của lão nhân hai nhà và được Hoàng Thượng mới ngồi vững ngai vàng tứ hôn, mười dặm hồng trang, vô cùng náo nhiệt gả vào Thọ Khang Hầu phủ.

Vi Trang khi còn bé chỉ thấy qua cửu cửu và biểu huynh vài lần, cũng có chút quen thuộc. Hơn nữa cửu cửu Thọ Khang Hầu đối với nàng luôn luôn từ ái nên ai cũng nghĩ sau đại hôn cuộc sống của nàng sẽ hạnh phúc mỹ mãn, nhưng mọi chuyện lại không như mong muốn.

Lăng Nho Học căn bản là không thích Vi Trang.

Ngay cả Lăng Tiêu hiện tại nhớ tới cũng không hiểu trong đầu phụ thân nghĩ những gì. Vi Trang diện mạo thật xinh đẹp, ôn nhu đoan trang, đọc đủ thứ thi thư, gia thất đáng tin cậy, lại là thân càng thêm thân, nhưng Lăng Nho Học đối với vị phu nhân này nhìn không vừa mắt.

Cho đến rất nhiều năm sau Lăng Tiêu mới hiểu được, có lẽ vì Vi Trang rất hoàn mỹ rất đoan trang, làm cho Lăng Nho Học không có ý niệm thân cận trong đầu.

Không có tình yêu còn chưa tính, thời đại này lưỡng tình tương duyệt giữa phu thê tất nhiên là không có nhiều, nam nhân có năng lực thú thiếp cũng là bình thường. Nhưng Lăng Nho Học đại hôn còn không được một tháng thì cùng nha đầu hồi môn của Vi Trang – Hạ Lan thông đồng, đồng nghĩa với việc dùng sức tát vào mặt Vi gia một cái vang dội vô cùng.

Hạ Lan cũng là kẻ có tâm cơ, nàng biết được cô gia đối với tiểu thư không vừa mắt, mình trong phủ lại là người có tướng mạo tốt, tính tình nhu thuận lanh lợi, ở trước mặt Lăng Nho Học sẽ khoa trương khoe khoang, bưng trà rót nước thập phần ân cần, thường xuyên qua lại, thế là một bước đi vào lòng của cô gia.

Tân hôn không đến một tháng, hồng trù trong Thọ Khang Hầu phủ còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, Lăng Nho Học muốn thú thiếp đương nhiên là không được. Lăng Nho Học có gan bằng trời cũng không dám cùng phụ thân nói ‘ Hắc hắc, con thích nha đầu bồi gả hơn, cha có thể mắt nhắm mắt mở để nàng cùng con chung chăn chung gối’. Lăng Hầu gia có thể sẽ đánh gãy chân hắn.

Lăng Nho Học ngoài mặt không dám nói, nhưng vẫn lén lút cùng Hạ Lan như ong với mật. Vi Trang bình thường chỉ ở trong viện của mình, bà bà mất sớm, công công tuy rằng yêu thương nàng, nhưng số lần nàng gặp công công chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nàng là một nữ nhi mới gả ra ngoài, trước khi xuất giá mẫu thân dạy dỗ vô số điều về tam tòng tứ đức, làm sao có thể mở miệng nói ra loại chuyện xấu này đây?

Không ai nói, sự tình cứ như vậy tiếp tục.

Kỳ thật Lăng Hầu gia cũng hỏi qua, thấy cháu gái bên ngoại gả tới đây càng ngày càng gầy gò, tinh thần cũng không như trước kia nên hỏi xem có phải nha đầu trong nhà hầu hạ không chu toàn? Có phải đầu bếp trong phủ làm cơm không hợp khẩu vị? Vi Trang cũng chỉ cười cười nói không có việc gì, nhưng mấy tháng sau Lăng Hầu gia vẫn biết được.

Hạ Lan mang thai.

Trong phủ một nha đầu hồi môn vô cớ mang thai, hào môn sâu như biển, nàng có thể gặp được nam nhân nào đây? Lăng Hầu gia ngẫm lại tình huống của cháu gái bên ngoại mấy tháng nay, suy nghĩ đến nhi tử bất tài kia của mình cái gì cũng đều hiểu được.

Lăng Hầu gia quyết định thật nhanh, thừa dịp việc này chưa lan truyền, lập tức đem Hạ Lan gả cho Khẩu Phong Khẩn – một phụ tá trong nhà, lại bảo Lăng Nho Học đến trách mắng hắn, sau đó mang gia pháp ra đánh một trận, rồi mắng to: “Tĩnh Quốc Công có thể đem nữ nhi gả lại đây chính là xem trọng người! Người ta chỉ có hai nữ nhi, Hoa nha đầu gả cho Nhị Hoàng tử, bốn năm sinh hai Hoàng tôn đều không có sườn phi chính thức. Người là cái cái gì. Trang nha đầu có điểm nào không tốt? Mới đại hôn không đến nửa năm. Chỗ thê tử người chỉ đến vài lần, lại làm nha đầu hồi môn của thê tử lớn bụng. Nếu Tĩnh Quốc Công phủ biết tìm tới cửa, người có mặt mặt không?”

Lăng Nho Học khi đó còn trẻ, vừa nghe nữ nhân mình thích bị ép gả, nhất thời tức giận, hô to: “Là con không biết xấu hổ sao? Con chỉ muốn Hạ Lan.”

Tu dưỡng suốt đời Lăng Hầu gia mất hết vào ngày hôm đó, gương mặt râu ria như nổ tung, đẩy nô tài chấp trượng ra, tự mình ra trận, vèn tay áo lên vung roi đánh, thấy chỗ đánh đổ lên còn không hài lòng. Ông đánh đến khi nghe nhi tử hết mạnh miệng mới ngừng tay.

Mắng được rồi đánh được rồi, Lăng Hầu gia lại đi an ủi cháu gái bên ngoài một phen. Ông đáp ứng xử lý Hạ Lan, sẽ làm cho nhi tử đối với nàng tốt hơn. Vi Trang nén khóc đồng ý, nàng vốn cũng không phải là người thích gây sóng gió, nhất là không muốn bàn luận thị phi, nhất định là sẽ không đi nhà mẹ đẻ tố khổ. Ngược lại Lăng Hầu gia an ủi nàng mà lòng cũng ê ẩm. Tiểu nữ nhi của muội muội thiên kiều vạn kim nuôi lớn, đến nhà mình lại nhiều khuất nhục như vậy, càng nghĩ càng tức giận, lại lao ra đi đánh Lăng Nho Học một lần, lần này Lăng Nho Học hoàn toàn không phát ra âm thanh nào.

Đây là do trong nhà không có nữ chủ nhân đứng ra giải quyết mọi chuyện tốt xấu. Vi Trang trẻ tuổi tính tình lại mềm yếu, nếu thái thái còn sống, căn bản là sẽ không nháo đến thế này.

Khi Lăng Nho Học mới vừa thông đồng cùng Hạ Lan liền xử trí nàng mà không phải chờ nàng mang thai đứa nhỏ, cho dù là mang thai đứa nhỏ cũng bí mật ban được xử trí mà không phải chần chừ. Lăng Hầu gia năm đó đi theo Hoàng đế đánh thiên hạ cũng là túc trí đa mưu quỷ kế đa đoan, nhưng khi đụng tới gia sự cũng là tay chân luống cuống.

Cho nên đi một bước sai một bước, Lăng Hầu gia vốn định mang Hạ Lan gả cho phụ tá trong nhà, làm chút việc nặng như nha đầu thô sử, đứa nhỏ không lâu có thể sẩy nhưng tên phụ tá trong nhà lại không quá để ý mà dân lao động thể chất đều rất khỏe mạnh, Hạ Lan làm việc nặng mấy tháng, càng sống càng kết thực, sinh cho Lăng Nho Học một nhi tử mập mạp.

Thời điểm Lăng Nho Học cùng Hạ Lan ôm đứa nhỏ trở về, Lăng Hầu gia ngay cả ý nghĩ bóp chết hần cũng có, nhưng rốt cuộc là huyết mạch Lăng gia, không sinh ra thì chưa tính, nhưng đứa nhỏ còn sống rõ ràng trước mắt. Lăng Hầu gia thở dài một cái, tự mình sửa soạn hậu lễ trối Lăng Nho Học đi Tĩnh Quốc Công phủ. Vào cửa thấy muội phu cùng muội muội hai hàng nước mắt, ông nói: “Tên bất hiếu này ở ngay tại đây tùy các người xử trí đi”

Tĩnh Quốc Công phủ cũng không phải người điếc, việc này ít nhiều cũng biết một chút. Thấy Lăng Hầu gia không có thiên vị nhi tử cũng biết không nói gì, đã thành thân một năm, còn có thể thế nào?

Thôi thôi, hai nhà lại thỏa hiệp cho Hạ Lan và Lăng gia trưởng tôn một con đường sống. Nhưng Lăng Hầu gia cũng đối với Lăng Nho Học hạ xuống tử lệnh: mỗi đêm đều đến trong viện của Vi Trang nghỉ, trước khi sinh hạ trưởng tôn, Hạ thị không có bất kỳ danh phận nào.

Sau đó có một lần Lăng Nho Học lấy can đảm hỏi danh phận của Hạ Lan, Lăng Hầu gia trực tiếp rống giận: “Cao thấp đều không có! Cùng phòng nha đầu cũng là hạ nhân. Cái gì cũng không có, muốn phong Di nương sao? Có mà nằm mơ đi. Cho rằng sinh được đứa nhỏ liền từ ma tước biến thành Phượng Hoàng? Tỉnh lại đi.”

Lăng Hầu gia đưa thư cho quả phụ tỷ tỷ của mình ở Giang Nam nhờ bà trở về xử lý tục sự. Tỷ tỷ Lăng Hầu gia năm đó chính là đương gia cô nương, gả cho Thi gia sau được phong Tam phẩm cáo mệnh. Khi phu quân mất, bà thủ tiết tới bây giờ mà bà cũng chỉ có một nữ nhi đã xuất giá. Thi phu nhân hiện giờ ở nhà chỉ có một mình một người, không có người nào dám cãi lời, quân gia quá nghiêm cũng không có nô bộc lẫn chủ, đúng là nhàm chán.

Ở Giang Nam xa xôi bà có nghe nói tình hình trong phủ đã sớm xoa tay muốn tìm lại oai phong của mình khi xưa. Vì Trang cũng là cháu gái bên ngoại, Lăng Nho Học là cháu ngoại trai, xảy ra chuyện như vậy đệ đệ cư nhiên đợi cho đứa nhỏ sinh ra mới xử lý, lo liệu như vậy gọi phá sự!

Thi phu nhân nhận được thư của Lăng Hầu gia lập tức chỉ huy trưởng phòng tiên sinh viết thư hồi âm, trách mắng đệ đệ một chút. Thi phu nhân tài cán hơn người, mặc dù không biết chữ nhưng quả nhiên là miệng lưỡi hoa sen nói chuyện rõ ràng lưu loát. Tiên sinh chấp bút tay run rẩy mực nước văng khắp nơi, nghĩ thầm rằng đây là thư viết cho Thọ Khang Hầu gia, lão thái thái ngài dùng từ như vậy thật sự được chứ...

Thư gửi rồi, Thi phu nhân tức giận chưa nguôi, lập tức kêu gọi hạ nhân đến, chậm rãi thu dọn đồ đạc chuẩn bị về kinh.

Lăng Hầu gia mồ hôi lạnh đầy mặt nhìn thư nhà của tỷ tỷ, thì nô tài gác cổng liền đến bẩm báo.

Đại cô nãi nãi của chúng ta đến đây!

Thi phu nhân cước trình cực nhanh, không bao lâu đã nhanh chóng thấy được bóng dáng.

Thọ Khang Hầu phủ nghênh đón đương gia nữ chủ nhân đã lâu không thấy, nhất thời có một không khí mới mẻ. Ngay cả Hoàng đế ở thời điểm lâm triều cũng thừa nhận Lăng Hầu gia: khanh gần đây sắc mặt hồng nhuận có ánh sáng nha.

Lăng Tiêu sau đó được sinh ra, có từ mẫu chăm sóc, lại có cô tổ mẫu nóng nảy phong hành bảo hộ nhưng Lăng Tiêu thuận lợi sống được đến hai tuổi thì chết.

Đương nhiên chuyện Lăng Tiêu chết thì chỉ có mình đương sự biết mà thôi. Ngày đó hắn đang muốn đi phỏm vắn trên đường đi lại bị một chiếc xe lớn lao đến làm hắn xuyên đến nơi đây. Nghe một phụ nhân xinh đẹp ôm mình khóc nghẹn ngào “Nhi tử của ta số thật khổ mà... Nương với con cùng đi đi...”

Lăng Tiêu lập tức liều mạng rống cổ khóc, tuyên cáo ta còn sống mà!

Khi đó Lăng Tiêu mới có hai tuổi, nhưng vẫn ngậm miệng không nói gì. Hắn thật sự không phải là ngu dốt, Lăng Tiêu lúc ấy không rõ ràng tình huống này nói nhiều sai nhiều, dứt khoát không nói lời nào dù trong tình huống quen thuộc, đợi cho thật sự dung nhập vào nơi này mới bắt đầu nói chuyện. Dân gian có câu đứa nhỏ nói trê là đứa nhỏ thông minh, vì vậy về sau Lăng Tiêu trí tuệ hơn người chứng tỏ lý luận đó có căn cứ.

Về sau sinh hoạt càng ngày càng tốt, Hạ Lan cùng Vi Trang lại lần lượt mang thai, từng người sinh một nữ nhi, thứ nữ Lăng Y, đích nữ Lăng Trĩ.

Vi Trang thân thể vốn yếu, gả cho Lăng Nho Học không hài lòng qua mấy năm ngày càng tiều tụy, sinh hạ nữ nhi khi còn trong tháng đã ra đi.

Lăng Tiêu từ nay về sau thành đứa trẻ mồ côi mẫu thân. Kỳ thật Vi Trang chăm sóc hắn cũng không được mấy ngày, hơn nữa hắn cũng không thích Vi Trang tính tình yếu đuối, nhưng thời đại này đa số phụ nữ là như thế. Vi Trang còn có cữu cữu cùng a di chủ trì công đạo, đã xem như may mắn. Nhưng Lăng Tiêu vốn là cô nhi, lần đầu tiên cảm nhận được tình thương của mẫu thân vẫn là thực quyền luyện, ước chừng thương tâm một năm, nhìn muội muội Lăng Trĩ lại càng thương tiếc.

Vi Trang mất, Lăng Hầu gia ôm Lăng Tiêu tự mình dạy, Lăng Trĩ thì có Thi phu nhân dưỡng dục dạy bảo, nhân tiện nuôi dưỡng hai hài tử của Hạ Lan. Thi phu nhân tuyệt không thích đứa nhỏ của Hạ Lan, nhưng đứa nhỏ của Hầu phủ nói như thế nào cũng không thể để cho hạ nhân nha đầu giáo dưỡng như vậy thì còn thể thống gì nữa.

Về phần Hạ Lan, Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân cho tới bây giờ cũng nhìn nàng với sắc mặt bất hòa nhã, cái chết của Vi Trang tuy không thể nói là do nàng làm hại, nhưng cũng không cách nào làm được không giận chó đánh mèo. Cho đến bây giờ nàng vẫn là một nha đầu không danh không phận.

Năm nay, Lăng Tiêu mới mười bốn tuổi.

2. Quyển 1 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tiêu buổi sáng ở nơi phu tử học mấy thiên văn chương, chưa tới giữa trưa liền cáo từ phu tử quay về Hầu phủ.

Lăng Nho Học hôm nay đã xong công vụ, theo thường lệ về kiểm tra Lăng Hiên học hành văn chương. Lăng Hiên chính là nhi tử Hạ Lan sinh, là trưởng tử của Lăng Nho Học.

Lăng Tiêu đối với Lăng Nho Học vẫn không có hảo cảm. Cho dù là cùng nhau sinh sống mười mấy năm cũng không có cách nào bồi dưỡng được một chút xíu tình cảm phụ tử. Lăng Nho Học cũng như thế, hắn đối với thê tử lưu lại hai hài tử cũng không có tình cảm, ngược lại đối với hai hài tử Hạ Lan sinh yêu thương rất mực, bởi vậy nên Lăng Tiêu mới được đích thân Lăng Hầu gia giáo huấn.

Lăng Nho Học hiện tại cũng không phải như năm đó gốc gác làm người ta tức giận thở không thông, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhiều năm trôi qua, Lăng Nho Học ổn trọng rất nhiều. Nhưng hắn năng lực có hạn, Lăng Hầu gia cũng chỉ có thể đề bạt làm tới vị trí Hình Bộ viên ngoại lang làm thế nào cũng giữ nguyên chức vụ không thăng tiến.

Lăng Hầu gia năm đó cùng Thái tổ giành chính quyền khi đó chí khí ngút trời là một nhân vật có thể đứng đầu thiên hạ, hiện tại nhi tử gây thất vọng, lão gia tử có bao nhiêu cảm khái. Vạn hạnh tôn tử Lăng Tiêu là một đứa nhỏ cực kì thông minh, không đến 10 tuổi có thể một tay thiết kế ra một bộ cung tiễn khi bắn

ra vô cùng chính xác cho quân đội. Hoàng Đế cũng lớn tiếng ngợi khen rất nhiều, làm cho Lăng Hầu gia nở mày nở mặt.

Kỳ thật việc kia đối Lăng Tiêu rất là đơn giản, hắn vốn là sinh viên học ngành kỹ thuật cơ học, bao nhiêu định luật công thức quý báu của tiền nhân hắn đều ghi nhớ trong lòng. Hắn lại là nam hài tử, bản thân đối với quân dụng khí giới cảm thấy hứng thú, khó mà bỏ qua, tâm trạng vũ khí đối với hắn thực dễ dàng. Nếu không sợ gặp nhiều phiền toái hắn có thể thay đổi hơn nữa.

Nhưng Lăng Tiêu từ nhỏ được Lăng Hầu gia dạy lớn lên, biết rõ thu liễm, biết được điểm trọng yếu. Năm đó Lăng Xuân Thu phụ trợ Thái tổ đánh hạ giang sơn, lấy được không ít phần thưởng chi công, cuối cùng Tam Từ Thái Tổ quyết định phong Vương cho ông, nhưng ông lại gian khổ từ chối chỉ đồng ý nhận phong hào Thọ Khang Hầu.

Rồi sau đó trong hai mươi năm, 7 vị khác được phong Vương lần lượt xuống ngựa, mọi người mới hiểu được rằng Lăng Xuân Thu năm đó rất cơ trí.

Lăng Tiêu từ nhỏ được Lăng Hầu gia dạy, biết rõ việc nên rất ý thức, hôm nay Lăng Nho Học khảo bọn họ văn chương. Đúng lúc Lăng Tiêu thuận miệng đáp trúng, cũng không thập phần dụng tâm.

Lăng Hiền học vỡ lòng sớm, do Lăng Nho Học tự mình dạy, tự nhiên cũng không thua kém gì Lăng Tiêu.

Lăng Nho Học lại tiếp tục khảo bài thêm một lúc sau đó vuốt râu vui mừng nói: “Hiên nhi lại tiến bộ không ít, Lăng Tiêu phải cùng Đại ca con học hỏi đi thôi.”

“Phải” Lăng Tiêu cúi đầu đáp ứng, ngẩng đầu khơi mào một bên lông mi nhìn Lăng Hiền liếc mắt một cái. Lăng Hiền không hiểu gì trong lòng hoảng hốt, đi theo phụ thân ra thư phòng.

Khi Lăng Nho Học ra khỏi thư phòng Lăng Hiền rõ ràng thả lỏng không ít, cười cười vỗ vỗ bả vai Lăng Tiêu: “Hôm nay có việc gì lớn không? Nhi tử Đỗ thị lang mời huynh đi uống rượu, đệ có muốn đi theo không?”

Lăng Tiêu cười, mở đôi mắt xéch thật to: “Không được, Đại ca tự đi một mình đi, đệ văn chương không tốt, còn muốn bớt thời giờ nhìn xem văn thư.”

Lăng Tiêu tuy rằng không thích Lăng Hiền nhưng cùng ở chung trong phủ hắn cũng là vẫn biết được một chút chuyện. Lăng Hiền nay đã mười sáu tuổi, Lăng Nho Học đang chuẩn bị mua cho hắn chức quan, hiện tại Lăng Hiền nghiêm nhiên như là có công danh nên thường giao lưu với các thế gia chi tử.

Cả nhóm công tử thế gia đi ra ngoài uống hoa tửu bài bạc, vui chơi mà giấu giếm không để cho người ngoài biết được.

Lăng Tiêu mỗi khi thấy Lăng Hiền trước mặt Lăng Nho Học và Lăng Hầu gia làm ra một bộ dáng thanh niên đầy chí khí liền khó chịu, khinh thường không nhiều lời, xoay người vào hậu viện.

Lăng Tiêu ở bên ngoài theo sư phụ học làm trang sức để tặng cho Lăng Trĩ. Bộ trang sức làm rất đẹp do chính Lăng Tiêu thiết kế nên mới chậm trễ đến Sáu Ngọc Hiên thăm Lăng Trĩ.

Lăng Trĩ đang được nhũ mẫu chỉ dẫn việc thiêu thừa may vá, thấy Lăng Tiêu đến liền sôi nổi chào, Lăng Tiêu cho nhũ mẫu đi xuống. Lăng Trĩ cũng vài ngày không gặp Lăng Tiêu, tiểu cô nương mới mười tuổi vẫn thực dính người ca ca của mình nàng bước xuống giường cười nói: “Ca ca sao hôm nay mới đến thăm muội cha đã trở lại sao?”

Lăng Tiêu cười, từ phía sau lưng xuất ra một hộp gỗ tinh xảo được mạ vàng cười nói: “Chính mình mở ra nhìn xem.”

Lăng Trĩ cười khanh khách ôm hộp gỗ mở nắp ra. Ngăn phía ngoài cùng là một trăm cài đầu thật sinh động, không lớn nhưng mặt trên lại khắc hơn mười đóa mẫu đơn, chính giữa mấy đóa đại mẫu đơn lại có những hoa sen vàng nổi lên trên mặt nước. Trên mặt trước lại có một vòng làm bằng Hồng Ngọc vô cùng tinh xảo, kì công.

* Trâm cài đầu (St: hình theo tính chất minh họa)

Còn có hai trâm cài, là chạm hoa mẫu đơn, nhưng thanh nhã hơn rất nhiều làm tăng thêm khí chất của một thiên kim. Còn có một bộ kim một ti, cũng là từ Hồng Ngọc trong suốt như nước tạo thành, vừa nhìn thấy thì biết là một bộ thiết kế mới lạ, độc đáo.

Lăng Trĩ mặc dù nhỏ tuổi nhưng cũng là một cô nương hiểu biết, thấy bộ trang sức này thì biết các tiểu thư khác đều chưa có được. Nàng biết lại là ca ca tự mình đích thân làm cho nàng nên rất cao hứng lôi kéo tay Lăng Tiêu cười vui vẻ, cầm trang sức hoa lệ tinh xảo yêu thích không buông tay, nói: “Tạ ca ca, thật là đẹp mắt... muội ngày mai sẽ cài nó trên đầu thật là thật là đẹp mắt...”

Lăng Trĩ vừa sinh ra đã không có mẫu thân, so với Lăng Tiêu còn không bằng lại là nữ hài. Nàng không có mẫu thân dạy dỗ yêu thương nên rất là đáng thương, cũng may trên có gia gia cùng cô tổ mẫu từ ái, dưới có Lăng Tiêu là thân ca ca, trước giờ ăn mặc chi phí chưa từng có gì ủy khuất.

“Thích thì bây giờ đeo lên đi cho ca nhìn xem.” Lăng Tiêu ngồi vào tráp thượng cầm điểm tâm ăn, vui vẻ nói: “Là hạt thông phải không?”

Lăng Tiêu giống Lăng Hầu gia rất ham mê yêu thích quả hạch. Phàm là quả hạch, hạt thông, hạt dưa, đậu phộng, cây hạch đào, cây phỉ... cả hai đều thích. Nên mỗi ngày đồ ăn vặt cho hai ông cháu chính là quả hạch.

* Các loại hạt (St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Trĩ ngại ngùng cười: “Nhũ mẫu dạy muội làm đó... muội liền làm hạt thông cho ca ca, ca ca thích là tốt rồi.”

Lăng Tiêu nghe vậy lại ăn thêm mấy khối, khen: “Muội muội hiện tại thật sự trưởng thành rồi, không tồi...”

Trong chốc lát cũng đưa qua cho gia gia một đĩa khẳng định người rất thích.”

Lăng Trĩ cho bọn nha đầu hầu hạ nàng chải tóc thay đổi y phục, đem trang sức mới làm cài lên. Lăng Trĩ nhìn gương cười tươi như hoa: “Quá tốt nhìn rất đẹp...” Nói xong kéo tay Lăng Tiêu cười ngây ngô: “Muội trở về sẽ vì ca ca làm thật nhiều điểm tâm.”

Lăng Tiêu lấy tay điểm nhẹ lên chóp mũi Lăng Trĩ: “Càng ngày càng ngoan”

Lý ma ma đến, đây là một nữ tỳ phúc thân của Thi phu nhân cười nói: “Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư đều ở đây, thái thái cho ta tới truyền lời, buổi trưa muốn cùng Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư dùng cơm người muốn náo nhiệt một chút.”

Lý ma ma vốn là nha đầu của Thi phu nhân theo bà xuất giá coi như là Lăng gia lão nhân, tuổi già làm nô tỳ trung thành nên có chút thể diện. Bà thấy trang sức trên đầu Lăng Trĩ rất mới lạ nên cười nói: “Ta càng nhìn càng hoa mắt, nhìn Nhị tiểu thư trên đầu ánh vàng rực rỡ một mảnh, bảo thạch hạt châu giống như hoa mẫu đơn... Chắc chắn, ta già đến tuổi này cũng chưa thấy qua trang sức nào đẹp như vậy đâu nha.”

“Ma ma lại trêu ghẹo chúng ta rồi.” Lăng Tiêu cười: “Muội muội lại đỏ mặt rồi nhưng trông muội như vậy lại càng đẹp mắt.”

Lý ma ma mắt nhìn trên bàn có một cái tráp mới, đoán là Lăng Tiêu đã đem đến hồng Lăng Trĩ vui vẻ, cười dài nói: “Nhị thiếu gia người càng ngày càng giỏi, ta nghĩ chắc là không tới một tháng trang sức trên đầu các tiểu thư trong kinh thành đều phải thay đổi rồi.” Nói xong lại nịnh hót vài câu, khom người đi.

Buổi trưa Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ cùng đi theo Thi phu nhân tới đình viện, mới vừa thỉnh an thì Lăng Y cũng đi vào. Lăng Y chính là tiểu thư do Hạ Lan sinh hạ. Mỗi người gặp chào hỏi rồi theo thứ tự ngồi xuống. Thi phu nhân năm nay bảy mươi, nhưng tinh thần đầu óc còn minh mẫn, cao giọng hỏi: “Hiền tiểu tử đâu? Không ai kêu hắn tới à?”

Thi phu nhân hỏi đại a đầu tên Trữ Nhi đáp: “Đại thiếu gia xuất môn, nói là có công việc đi với công tử của Thị lang.”

Lăng Y cũng biết ca ca mình sắp làm quan nên đuôi lông mày khóe mắt giấu không được đắc ý, cười nói: “Là vậy, ca ca cũng nói gần đây luôn có thể gia đệ tử thỉnh ca ca đi ra ngoài xã giao không thể không đi.”

“Ân, Lăng Hiên là càng ngày càng có tiền đồ.” Thi phu nhân đối với Lăng Hiên và Lăng Y tuy rằng không yêu thích lắm nhưng vẫn đối sự không sai biệt. Mấy năm nay bà làm đương gia cũng chưa bao giờ bạc đãi bọn họ, phân lệ chia cho tất cả bốn đứa tôn tử tới bây giờ đều giống nhau. Lăng Nho Học lo cho Lăng Hiên quyền quan việc này bà cũng biết một chút, Thi phu nhân ở mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật cũng là cảm thấy Lăng Nho Học có chút sốt ruột. Lăng Hiên còn trẻ như vậy cho làm quan làm cái gì? Thi phu nhân trong lòng cười lạnh, cái này nhất định là công lao của Hạ thị ở bên Tây viện rồi.

Thấy không khí có vẻ không vui Lý ma ma hợp thời chen vào cười nói: “Thái thái nhìn xem Nhị tiểu thư trên đầu cài nữ trang rất đẹp, ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua thứ tốt như vậy. Hạt châu kia sống động như là nước chảy xuống. Vẫn là Nhị thiếu gia tâm tư hảo, làm khó hãn tuổi nhỏ mà làm được nhiều như vậy.”

Thi phu nhân lúc này chú ý tới Lăng Trĩ trên đầu có trang sức mới, vui vẻ nói: “Lại đây cho cô tổ mẫu nhìn xem... Lại là ca ca cho người đặt làm đi.” Lăng Trĩ cười đi đến bên cạnh Thi phu nhân, Thi phu nhân đem Lăng Trĩ ôm vào trong ngực, thưởng thức trang sức trên đầu nàng trong chốc lát, cười nói: “Thật sự là không tồi! Kiểu dáng phức tạp rất khó làm được, thật là tốt ...Nhưng mà lại đeo khuyên tai Đông Châu sẽ không thích hợp.” Nói xong suy nghĩ một chút nhìn Lý ma ma ở phía sau nói: “Đi, ta nhớ ta có một bộ khuyên tai bằng Hồng Ngọc, lấy lại đây cho Nhị tiểu thư thay, như vậy nhìn mới thích hợp ... Ân, cũng lấy khuyên tai bằng đá mắt mèo kia đem đến cho Đại tiểu thư.”

*Khuyên tai làm bằng Hồng Ngọc(St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Trĩ cùng Lăng Y vội vàng đi qua tạ ơn Thi phu nhân.

Thi phu nhân lấy khuyên tai mình cho tự đeo cho Lăng Trĩ càng xem càng yêu: “Lúc này mới đẹp...”

Lăng Tiêu ở một bên thanh thoi ăn hạt dưa trong tráp thờ dài: “Vậy chỉ có con là không có phần thưởng.” Thi phu nhân sang sảng cười: “Con còn muốn phần thưởng gì? Ta đây cái gì mà chưa cho con chứ.”

Đang lúc cười nói thì có nha đầu tới hỏi có thể dùng cơm chưa. Thi phu nhân cười cười: “Thôi được, ăn cơm đi.”

Tắm không nói, ăn cơm cũng không nói.

Dùng xong bữa cơm, rồi tiếp tục sôi nổi dùng trà. Lăng Y nhìn Lăng Trĩ trên đầu có nữ trang mới càng xem càng tâm động, nhìn không được cười nói: “Nhị muội muội nữ trang này trông rất sinh động thật là đẹp mắt. Nhị ca, huynh có thể làm cho muội một bộ được không? Muội cũng muốn có một bộ giống như vậy.”

Lăng Tiêu chậm rì rì buông chén trà, quay đầu nhìn thật sâu Lăng Y một cái. Lăng Y không biết như thế nào trong lòng lại có chút chột dạ sợ hãi.

榮 SAKAE <http://sakaefly.exblog.jp> photo: Osamu Yamazaki / image1ve.co.jp

www.chovietonline.net

3. Quyển 1 - Chương 3

Lăng Y nói đến trang sức Lăng Tiêu nhìn nàng có chút thất thần, nhớ tới một đoạn chuyện xưa...

Đó là khi Lăng Tiêu mới mười tuổi, lúc ấy nữ nhi của Thi phu nhân sinh con, Thi phu nhân phải đi Giang Nam chiêu cố, mà Lăng Trĩ vừa mới bắt đầu học chải đầu vấn tóc, nhất thời không có ai cho đồ trang sức.

Mà Lăng Y một tháng trước cũng vừa mới bắt đầu học chải đầu. Cùng ngày Hạ Lan liền xin Lăng Nho Học không ít châu báu trang sức, còn Lăng Trĩ thì cái gì cũng không có.

Lăng Hưu gia không nghĩ đến mấy chuyện này. Lăng Tiêu mới mười tuổi không vào được kho phòng, ngày đó tự tay hắn cầm tiền tiêu vật hàng tháng đi đến tiệm trang sức bên ngoài mua cho Lăng Trĩ đồ trang sức.

Mọi chuyện trước kia Lăng Tiêu đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, không ai rõ ràng hơn hắn loại quần bách này. Tuy rằng công tử Hưu phủ tiền tiêu vật hàng tháng không ít, nhưng muốn đi mua đồ trang sức thì thật sự quá ít. Khi đó tiền tiêu vật hàng tháng của hắn là hai mươi lượng bạc, hắn lại đi phòng thu chỉ xin thêm tiền tiêu vật hàng tháng sau, dùng hết số tiền đó mới có thể mua một bộ trang sức tầm thường. Trở về khi ma ma giúp Lăng Trĩ cài lên tóc, Lăng Tiêu đã nói với Lăng Trĩ: “Ủy khuất muội rồi, ca hứa với muội về sau sẽ cho muội cái tốt nhất.”

Lăng Trĩ nở nụ cười nói: “Về sau đồ trang sức tốt khẳg định không thể thiếu, nhưng bộ này mới là bộ Trĩ nhi quý trọng nhất.”

Muội muội hiểu chuyện đến như vậy làm cho Lăng Tiêu vốn tức giận tâm tình đã khá hơn nhiều.

Ngày đó Lăng Y còn đắc ý dào dạt, trên đầu đầy Châu Ngọc Phi Thúy lớn tiếng hỏi Lăng Trĩ:” Nhị muội muội trên đầu muội mang là cái gì tỷ cũng chưa thấy qua nha, sư phụ này cũng thành thật quá đi nhưng vẫn là ít vàng quá”

Lăng Trĩ không thèm để ý, nhưng Lăng Tiêu cắn chặt răng trong lòng mắng to: Có phải kỹ nữ đâu mà trang sức đầy vàng đầy tặc khí!

Nhưng Lăng Tiêu lúc đó cũng không có nói gì.

Lăng Tiêu không phải là người có thể nuốt trôi cơn tức này, đợi đến ngày Thi phu nhân trở về, hắn ở dạ tiệc trước mặt mọi người theo quy củ đối với Lăng Nho Học dập đầu xin lỗi: “Tháng trước Đại muội muội cùng Nhị muội muội lần lượt bắt đầu học vấn tóc, phụ thân cho Lăng Y rất nhiều đồ trang sức và một hộp châu báu nhưng không có cho Lăng Trĩ. Việc này đương nhiên không lớn nhưng con chỉ sợ Lăng Trĩ trên tóc không có gì sẽ khó coi nên con tự

mình chỉ thêm tiền tiêu vật thặng sau ra bên ngoài mua cho nàng một bộ đồ trang sức, hy vọng phụ thân không trách tội.”

Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân sắc mặt lập tức thay đổi nhìn về phía Lăng Nho Học bằng ánh mắt sắc như dao. Lăng Nho Học sắc mặt tái nhợt lập tức đổ một thân mồ hôi lạnh. Lăng Hầu gia nặng nề để đầu xuống, âm thanh lạnh lùng nói:” Nho Học, đây là chuyện tốt người làm sao? Hai nhà đầu cách nhau không quá mấy ngày, chuyện này người cũng dám bắt công!”

Lăng Nho Học lập tức đứng lên xin lỗi:” Nhi tử nhất thời hồ đồ, quên Nhị nha đầu cũng chải đầu, nhất thời sơ sẩy nhất thời sơ sẩy.”

Lăng Tiêu còn không có hết giận, lại xoay người đối Lăng Trĩ nói:” Phụ thân tuy rằng không có cho muội đồ vật như Lăng Y, nhưng cũng không phải là không để ý muội cũng không phải là không thương muội lại càng không phải là bởi vì mẫu thân đã mất ...”

Lăng Tiêu nói một câu mặt Lăng Hầu gia càng thêm tức giận, Lăng Nho Học mồ hôi lạnh cũng nhiều hơn một tầng.

Lăng Tiêu tuyệt không để ý làm một bộ dạng huynh trưởng tốt khuyên bảo muội muội:” Điều này cũng hợp lý, bởi vì Lăng Y là thứ nữ mẫu thân Hạ thị chẳng qua là một nha đầu không có gì để cho Lăng Y cho nên phụ thân chiều cô nàng nhiều hơn, cũng không phải là không thương yêu muội. Đích thứ khác biệt, muội cùng nàng không giống nhau, muội là đích nữ duy nhất trong Thọ Khang Hầu phủ, từ nhỏ thân phận đã cao quý.”

Lăng Tiêu chậm rãi nói, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nhưng lại không có chút nào ấm áp. Hắn không dùng tay từng bước từng bước tát vào mặt đám người Lăng Nho Học cùng Hạ Lan, ba ba vang dội.

Lăng Tiêu lập tức cùng Thi phu nhân lấy chìa khóa đi khoả phòng, đem toàn bộ trang sức hồi môn của Vi Trang năm đó đem ra hết, một hòm lại một hòm đều toàn bộ chuyển đến trong viện của Lăng Trĩ. Ngay trước mặt mọi người đối Lăng Trĩ nhấn mạnh từng chữ:” Đây là hồi môn của mẫu thân năm đó những thứ này theo lệ là của hai chúng ta, ca không cần những thứ này tất cả đều cho muội”

Lăng Tiêu mắt phượng chế giễu, thản nhiên nhìn Hạ Lan cùng Lăng Y liếc mắt một cái. Các người có năng lực nha! Vậy người cũng lấy ra của hồi môn ra đi. Những thứ như vậy người có chết cũng không có được!

Tân sủng cùng với người sinh ra đã cao quý chính là hơn nhau chỗ này. Lăng Tiêu mỗi lời nói cử chỉ không có một câu không hợp với cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng Lăng Y là do Hạ Lan sinh ra nên đã đem nàng cưng chiều vọng tưởng bức bách Lăng Trĩ đúng là hy vọng viên vọng. Nhưng Lăng Tiêu nói những câu có lý, Lăng Nho Học và Hạ Lan bọn họ tức giận như thế nào cũng không cãi lại được một câu.

Lúc ấy tiểu Lăng Tiêu không tức giận liếc nhìn Hạ Lan trắng mặt cùng Lăng Y nóng nảy đỏ mặt, vung tay áo quay đầu đối Lăng Hầu gia khom người nói: “Lăng Trĩ còn nhỏ lại không có mẫu thân chiều cổ, con nghĩ cho muội muội một chút cũng không quá đáng phải không gia gia?”

Lăng Hầu gia vừa lòng cười:” Đúng vậy.”

Kết quả của trò khôi hài Lăng Hầu gia càng thêm trách cứ Lăng Nho Học một phen, lại cấp cho Lăng Tiêu và Lăng Trĩ tiền tiêu vặt hàng tháng nhiều hơn, muốn người trong Hầu phủ hiểu được tôn ti khác biệt, đích thứ bất đồng. Lăng Hầu gia trước kia vẫn luôn nghĩ nói như thế nào đều là tôn tử của mình, cho bọn hắn đãi ngộ không công bằng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ huynh đệ trong nhà. Hiện tại là chính mình gây thơ, đối bọn họ không bất công cũng làm cho một số người đặc ý, cư nhiên vọng tưởng ngồi lên đầu Lăng Tiêu, Lăng Trĩ đúng là mơ mộng.

Bên cạnh đó các biện pháp của Lăng Hầu gia cũng làm nguôi được lửa giận của Thi phu nhân. Ngày hôm sau lúc thức dậy bà trực tiếp đem Hạ Lan mắng cầu huyết lâm đầu, làm cho nàng hiểu được thân phận của mình không nên hy vọng xa vời.

...

Lăng Tiêu nhớ lại chuyện quá khứ, nhìn Lăng Y một hồi lâu cho đến khi Lăng Y không được tự nhiên ngồi không yên mới đặt chén trà xuống, cười: “Chỉ sợ làm phật ý muội muội, cho Lăng Trĩ bộ trang sức này là bởi vì ngày đó ngẫu nhiên có được một khối Hồng Bảo thạch, tính toán đâu ra đấy toàn bộ dùng hết. Vàng cũng không còn nhiều hiện tại cũng không có bảo thạch.”

Lăng Tiêu nói thật cẩn thận, trong lòng trào phúng nói một câu: cái gì vậy?

Lăng Tiêu cũng không nghĩ ra Lăng Y đại não đơn giản suy nghĩ cái gì. Nàng từ nhỏ cũng thích cùng Lăng Trĩ tranh cao thấp, ý vào mình được Lăng Nho Học cưng chiều, phàm là Lăng Trĩ có nàng liền nhất định kề cận Lăng Nho Học cũng muốn, Lăng Trĩ không có nàng muốn cũng sẽ dây dưa Lăng Nho Học.

Trước kia có thể nói là tiểu cô nương tử yêu làm nũng, nhưng càng lớn cái tật xấu của Lăng Y vẫn luôn không đổi được. Lăng Tiêu luôn vì muội muội đặt mua trang sức là không muốn để muội muội chịu ủy khuất, không có mẫu thân, phụ thân không thương, vậy được rồi, Lăng Tiêu tự mình thương.

Thi phu nhân cũng thực sự chú ý bộ dáng của Lăng Y. Người ta huynh muội tình nghĩa thâm hậu, lại là Lăng Tiêu tự mình thiết kế không biết xấu hổ đưa mặt ra muốn có, không có một chút rụt rè của tiểu thư khuê các. Thi phu nhân từ trước đến nay tính tính thẳng thắn có gì nói đó, tiếp lời nói:” Đại tiểu thư muốn cái gì nói với ta là được, Nhị ca của con làm gì có nhiều đồ vật như vậy để tặng cho con. Lý ma ma đi kho phòng trong lấy một bộ trang sức mới đưa cho Đại tiểu thư.”

Lăng Y mặt e thẹn đỏ lên, miễn cưỡng hành lễ cảm tạ.

4. Quyển 1 - Chương 4

Vào lúc buổi chiều Lăng Hầu gia kêu Lăng Tiêu đi đến chính viện. Lăng Tiêu đang ăn cơm, sau khi nghe vội vàng ăn vài miếng liền đi đến chính viện.

Tại hành lang có một gã sai vặt, Lăng Tiêu cho gã một cái hà bao rất nặng, gã vui vẻ nhận lấy rồi nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Nhị thiếu gia tới thực mau.” Gã lại đi vào bên trong ánh mắt ra hiệu nhỏ giọng nói:” Lão gia đang ở bên trong, thiếu gia đợi chốc lát rồi hãy vào.” Lăng Nho Học không yêu thích Lăng Tiêu cả nhà đều biết rõ, gã sai vặt là người của Lăng Hầu gia bình thường được Lăng Tiêu cho nhiều ân huệ nên đối với thiếu gia rất chiều chuộng, hiểu được sự tình bên trong nên luôn giúp đỡ Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười đứng chờ, tới thời điểm bên trong cho gọi mới đi vào.

Bên trong bình phong bằng gỗ chạm tinh tế mạ vàng, Lăng Hầu gia đang nằm ở trên ghế làm bằng gỗ tử đàn trong tay cầm hai cây hạch đào làm bằng Bạch Ngọc, Lăng Nho Học đứng ở một bên đang nói gì đó, thấy Lăng Tiêu đến liền ngậm miệng không nói nữa. Lăng Hầu gia nâng mắt nhìn từ trên xuống dưới, cười nói: “Lăng Tiêu đến đây... Lại đây, chắc là ăn cơm xong mới tới?”

Lăng Tiêu đối với Lăng Nho Học khom người chào, quay qua lăng Hầu gia cười nói:” Đang ăn, nghe gia gia bảo tôn nhi đến liền vội vàng lại đây.”

“Sao?” Lăng Hầu gia nóng nảy:” Chưa ăn no đã tới rồi, sao không ăn xong...” Nói xong liền kêu hạ nhân làm hai bàn điểm tâm mới cho Lăng Tiêu ăn, lại nhìn Lăng Nho Học liếc mắt một cái chậm rãi nói:” Ta nói ... Người trong lòng đã có mưu tính tốt rồi, như vậy cần gì muốn ta quan tâm, đi đi.”

Lăng Nho Học khom người lui ra, Lăng Hầu gia nhìn tôn tử ăn vui vẻ ăn điểm tâm hương vị ngọt ngào, vui mừng cười: “Nếu con thích ăn điểm tâm này ta sẽ kêu nhà bếp làm nhiều rồi đem qua cho con. Ta cũng rất thích ăn hạt phỉ này.”

Gia tôn hai người tính khí rất giống nhau, Lăng Tiêu trước kia thậm chí hoài nghi gia gia thiên vị hẳn có phải đều vì cả hai cùng thích quả hạch, hẳn cười:” Cảm ơn phần thưởng của gia gia trước, ngài bảo con đến không chỉ ...vì phần thưởng và dùng điểm tâm đi?”

Lăng Hầu gia gật đầu, chậm rãi vỗ về chơi đùa chòm râu đã nhuộm màu hoa râm, chậm rãi nói: “Trong triều có chuyện... con cũng nên biết một chút đi. Hôm nay lâm triều Thất Hoàng tử đương triều bị giáng chức mất phong hào Thân Vương ...”

Lăng Tiêu buông điểm tâm, gật gật đầu:” Chuyện này tôn nhi cũng nghe nói một chút, ...Tôn nhi nghĩ, mặc kệ thế nào cũng không phải là chuyện của chúng ta. Gia gia mấy năm nay chưa bao giờ thiên về mấy vị Hoàng tử, mấy năm gần đây cũng không tham dự vào những vụ tranh quyền đoạt vị của các Hoàng tử. Bên ngoài dù có biến thiên như thế nào cũng không can hệ đến Thọ Khang Hầu phủ.”

Lăng Hầu gia thở dài, tôn tử nhỏ như vậy việc này nói một chút đã hiểu, còn nhi tử lại làm mình thất vọng. Đã bốn mươi niên kỷ vẫn là một khối gỗ mục không thể chạm trổ. Đúng thật là thất vọng, thất vọng mà.

“Kia...”. Lăng Tiêu vẫn là hiểu hết mọi chuyện thị phi nhỏ giọng nói:” Gia gia ngài cảm thấy là vị Hoàng tử nào có thể thượng vị?”

Lăng Hầu gia thở dài vuốt ve vỗ nhẹ nhẹ trên đầu Lăng Tiêu.

Hoàng Thượng cầm quyền đã gần bốn mươi năm, tự đẳng cơ cũng qua hơn hai mươi năm, các Hoàng tử cũng đã trưởng thành. Đại Hoàng tử nếu không chết cũng hơn bốn mươi tuổi, Hoàng tử nhỏ nhất cũng đã qua lễ nhũ học quán. Trữ vị chậm chạp chưa định, các Hoàng tử càng lúc càng lớn, rốt cuộc là nhất định bất an.

Đoạt vị chi tranh đã duy trì rất nhiều năm. Đại Hoàng tử, Tứ Hoàng tử, Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử đấu tranh với nhau rất nhiều năm.

Các Thân Vương lần lượt thất thế, các Hoàng tử lại chém giết lẫn nhau, hiện tại còn lại có mấy người trong đó hy vọng nhất chính là Nhị Hoàng tử cùng Ngũ Hoàng tử.

Lăng Hầu gia cười: “Còn lại hai người này... Lực lượng ngang nhau, thật sự không biết là ai hơn ai.”

Lăng Tiêu cười cười:”Ngài không hy vọng là Nhị Hoàng tử Cảnh Vương sao? Cảnh Vương phi Hoa Di mẫu, không phải là quan hệ họ hàng với chúng ta sao.”

Lăng Hầu gia hơi tức giận: “Nhiều năm chúng ta cũng không qua lại... Không phải ta thối phồng, con nhìn kỹ các Hoàng tử, ai cùng chúng ta không có thất lừa bát gạt nói gì quan hệ họ hàng? Thân huynh đệ tới thời điểm cũng có thể ra tay ngoan độc, giết người không nháy mắt, con trông cậy vào thân thích làm cái gì?”

Lăng Tiêu cảm thấy thâm phục lão Hầu gia có tâm tư, giấu tài. Thân giữ chức vị quan trọng còn có thể trong tranh đấu toàn thân trở ra, tâm nhân thiếu một cái cũng không được.

“Được rồi.” Lăng Hầu gia đối Lăng Tiêu từ ái cười: “Thừa dịp này giảng cho con đạo lý con hiểu được là tốt rồi, đi thôi.”

Lăng Tiêu cười, lại cảm điểm tâm uy Lăng Hầu gia một khối mới cười đi.

Lăng Nho Học làm việc rất nhanh, không đến nửa tháng đã chuẩn bị tốt mọi sự mua cho Lăng Hiên chức quan tuy không lớn nhưng cũng là chủ sự hộ bộ hàm lục phẩm. Lăng Tiêu biết được cười cười:” Là một chức quan béo bỏ nha...”

Hôm nay Lăng Hiên thay đổi quan phục nhận đại ấn, khi về nhà vừa lúc Lăng Tiêu đi học trở về gặp nhau ở bên hông chính viện. Lăng Hiên từ khi ra đời luôn đối đầu với Lăng Tiêu bây giờ phi thường đặc ý cười nói:” Lăng Tiêu mới từ chỗ phu tử trở về sao? Mau dụng công học tập đi, phụ thân chưa bao giờ đề cập qua giúp đệ có công danh, xem ra Nhị đệ chỉ có một con đường là đi thi khoa cử.”

Lăng Tiêu kỳ thật rất không quen nhìn một bộ bán quan bán tước này. Quốc gia không có tiền, phải dựa vào cái này làm phong phú quốc khố. Nhưng người dùng tiền bạc để thưởng vị, có thể không tham ô nhận hối lộ thu hồi tiền vốn sao? Uống rượu độc giải khát, cứ thế mãi cũng chỉ có thể làm cho quốc khố càng thêm thối mà thôi.

Kỳ thật Lăng Tiêu đối với chức Lục phẩm chủ sự nho nhỏ không để vào mắt, bởi vì chán ghét chuyện mua bán chức quan hơn nữa sắc mặt Lăng Hiên làm Lăng Tiêu thật sự khó chịu nên Lăng Tiêu trên gương mặt tinh xảo lại đầy ý châm biếm, cười nói:” Đại ca biết vì sao độc được lại gọi là hạc đỉnh hồng?”

Lăng Hiên sững sốt, không biết Lăng Tiêu tại sao lại đột nhiên hỏi cái này, Lăng Tiêu âm thầm cười, tiếp tục nói:” Thật ra nhiều người cho rằng loại độc này là từ bạch hạc hồng quan chế thành, thậm chí còn có người nói cái gì ‘Không chịu nổi nhục uống hạc mà chết’, ha ha... Lời nói hoang đường. Hạc bản chất không độc, kỳ thật hạc đỉnh hồng thực chất nha... Chính là thạch tín.”

Lăng Tiêu mười ngón tay thon dài vươn một ngón tay chỉ trên quan mào Lăng Hiên, tiếp tục nói:” Hạc đỉnh hồng hạc đỉnh hồng, kỳ thật là những người ở chức vị quan viên quan trọng ở trong quan mào của mình có giấu độc được, để ngừa vạn nhất khi tự sát mà dùng mà loại độc được đó màu hồng nên người xưa gọi là hạc đỉnh hồng.”

Lăng Tiêu để sát vào Lăng Hiên, nhìn hắn sắc mặt dần dần trắng bệch, cười nói:” Đại ca cái mào này bên trong tất nhiên là không có, bất quá... Đại ca, huynh có nếm qua hạc đỉnh hồng chính là thạch tín không?”

Lăng Hiên một thân mồ hôi lạnh chảy xuống, run rẩy âm thanh nói:” Nhị đệ nói đùa, ha ha... Không có việc gì ai lại đi ăn thạch tín đâu?”

“Vậy sao.” Lăng Tiêu nhanh nhẹn lui về phía sau một bước, thản nhiên nói:” Nhưng đệ đã nếm qua lúc hai tuổi rồi...” Nói xong không đợi Lăng Hiên trả lời liền tự nhiên rời đi.

Lăng Tiêu nghĩ đến tự mình cười lạnh, hắn từ khi trọng sinh đến đây đã hoài nghi. Lúc trước

Lăng Tiêu tốt vậy như thế nào lại chết? Hơn nữa mình lúc ấy mới vừa trọng sinh mỗi ngày đều cảm thấy dạ dày rất đau có dấu hiệu xuất huyết, điều này rõ ràng chính là trúng độc thạch tín. Đơn giản là dùng lượng rất ít mà mình lúc ấy miệng không thể nói, khi đó ước chừng qua nửa năm độc tố trong ngoài mới từ từ đi ra.

Lăng Tiêu nhớ tới bộ dáng Lăng Hiên vừa rồi cười lạnh, hôm nay thử một lần thăm dò mới biết được xem ra người ở Tây viện đối với việc này không xa lạ nha.

Buổi chiều lúc Lăng Nho Học có tổ chức một buổi tiệc lớn chúc mừng Lăng Hiên. Lăng Hầu gia từ hôm qua đã bị Hoàng Thượng giữ lại ở nội các nghị sự nên không thể có mặt, Lăng Tiêu trong lòng rất phiền muộn. Hoàng Đế có gia sự kêu gia gia của hắn đi làm cái gì, còn đi đến hai ngày một đêm. Hắn cũng không nghĩ tới Lăng Nho Học lúc này còn có tinh thần vì con tiểu thiếp lo liệu việc vui. Lăng Tiêu thầm mắng vài câu Lăng Nho Học không biết cái gọi là... bắt đắc dĩ cũng vâng lời tham gia.

Lăng Tiêu bái kiến phụ thân chúc mừng huynh trưởng rồi theo ẩn tự ngồi xuống, giường mắt đảo qua. Lăng Hiên vào lúc buổi trưa bị hắn hù dọa lúc này sắc mặt còn không được tốt lắm, ngược lại Hạ thị vẫn là khí định bình thường, bộ dáng thần nhàn, không như ngày thường tỏ ra kiêu ngạo.

Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, quá khứ mười mấy năm nay hắn đương nhiên sẽ không đào ra nháo đến gia đình không yên, quả nhiên là có tật giat mình.

Lăng Y chắc là không biết việc này, dù sao nàng còn nhỏ lại là nữ hài tử Hạ thị chắc là không đem chuyện xấu xa năm đó nói cho nữ nhi. Lúc này Lăng Y vẫn vẻ mặt đắc ý, đuôi lông mày khéo mắt mang theo không khí vui mừng, ăn diện trang điểm xinh đẹp ngồi ở bên cạnh Lăng Trĩ.

Lăng Tiêu nhìn phía muội muội Lăng Trĩ trong lòng một trận lo lắng, thôi thôi, không nghĩ làm lớn chuyện cũng là vì muội muội cùng gia gia còn có Thi phu nhân, các lão nhân lớn tuổi không chịu nổi chuyện này. Lăng Trĩ qua vài năm còn phải lập gia đình, không thể bởi vì nhà mẹ đẻ mà làm ảnh hưởng tới hôn sự.

Lăng Y vì hướng Lăng Tiêu đòi trang sức không được tức giận ghen khí, hôm nay thừa dịp Lăng Nho Học cao hứng, cười nói:” Phụ thân hôm nay cao hứng, phần thưởng cho Đại ca cũng có vài thứ, cũng nên có phần thưởng cho nữ nhi. Trong ngày thường con cũng từng đến chỗ của Đại ca đọc sách.”

Lăng Y từ trước đến nay luôn được Lăng Nho Học nhất mực yêu thương, nên thường mượn cơ trấn áp Lăng Trĩ, Lăng Nho Học cũng sung năng, nghe vậy cười:” Nếu như vậy... Ân, lấy mấy thước vải tốt may quần áo đi.”

“Cám ơn phụ thân” Lăng Y cười, khẽ vuốt trang sức bằng đồng tinh xảo trên đầu, đắc ý hướng Lăng Trĩ nhìn thoáng qua.

Lăng Trĩ vẫn không biết, nàng tâm tư đơn thuần từ trước đến nay không ghen tị Lăng Y được sủng ái. Lăng Tiêu nhìn nàng không để tâm cũng an tâm một chút. Niên kỷ không chênh lệch lắm nhưng muội muội của hắn đơn thuần đáng yêu hơn, bởi vậy hắn cũng rất khoái hoạt.

Lăng Trĩ quay đầu lại thấy bên này ca ca đang nhìn nàng, ngọt ngào cười: “Ca ca nhìn gì đấy?”

Lăng Tiêu lắc đầu nhìn nàng cười, cúi đầu gấp đồ ăn, đột nhiên nghe thấy bên ngoài một trận nói chuyện xôn xao, quản gia từ cổng ngoài chạy vào vui vẻ nói: “Trong cung có người đến mang theo vài phần ban thưởng nói là Hoàng Thượng ban cho lão gia chúng ta”

“Nói rõ ràng cho ta nghe” Mọi người trong nhà đều đứng lên, Lăng Nho Học vui vẻ nói: “Mau đem trà ngon đến! Ta đây ra đón tiếp. Lăng Hiên Lăng Tiêu, đi theo ta...”

Lăng Tiêu giật mình, trong lòng đã biết đại khái, lập tức theo Lăng Nho Học đi ra đại sảnh. Nghi Trọng thái giám đã đến khom người: “Ta chúc mừng lão gia cùng thiếu gia”

Nói xong kêu tiểu thái giám đem lễ vật nâng lên cười nói: “Lăng lão Hầu gia lại được gia phong nhất phẩm Đại học sĩ, lúc này còn bị vạn tuế gia giữ ở lại trong cung. Phần thưởng này là được đưa về trong phủ trước.”

Lăng Nho Học vội vàng kêu quản gia cầm một đại hà bao giao cho Nghi Trọng thái giám, ha ha ngây ngô cười: “Vất vả công công.”

Lăng Tiêu trong lòng thầm mắng Lăng Nho Học tên ngu ngốc này, một chút trọng điểm cũng không biết hỏi. Hắn trên mặt tươi cười, chính mình đem tiền bạc trong hà bao đưa cho thái giám, cười nói: “Công công từ trong cung đến, tự nhiên biết một chút nguyên do, gia gia nhà ta đã lâu không tham gia triều sự, đột nhiên được Thánh Thượng phong thưởng, ta Lăng gia trên dưới đều thấy sợ hãi, xin công công hãy chỉ điểm một phần... Chính là đại sự đã định?”

Vị thái giám trong mắt chợt lóe sáng, vừa sờ đã biết Lăng Tiêu cho hắn hà bao bên trong không nhẹ, vội vàng khom người nói: “Lão nô sao biết được nói cái gì, chỉ biết là... Hôm nay phong thưởng quan viên không ít, còn có... trước đó Phùng công công đã đi đến phủ thượng của Nhị Hoàng tử Cảnh Vương.”

Lăng Tiêu nhìn thái giám ánh mắt biểu thị đã biết, Lăng Tiêu cười: “Tạ công công chỉ điểm.” Thái giám cười cười: “Nghe tiếng ... đã lâu trong nhà Lăng Hầu gia có thiếu gia trí tuệ tuyệt đỉnh, quả nhiên danh bất hư truyền nha...”

Lăng Tiêu lập tức khiêm tốn nói: “Không dám, công công quá khen rồi ...”

Lăng Tiêu được lão thái giám cất nhắc coi trọng khiến Lăng Nho Học và Lăng Hiên tức giận. Lão thái giám được không ít phần thưởng ngân lượng, lại được Lăng phủ thiếu gia khích lệ

vui vẻ vắn vẹo hồi cung.

Lăng Nho Học và Lăng Hiên vẫn là không biết Lăng Tiêu vừa rồi cùng lão thái giám nói những thứ gì. Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, nếu Phùng công công đã đi Cảnh Vương phủ truyền chỉ hiện tại phỏng chừng ý chỉ đã đến, nói ra cũng không có việc gì: “Vừa rồi thái giám nói Hoàng Thượng rất cực quyết định lập trữ, lập chính là Nhị hoàng tử Cảnh Vương. Nhà của chúng ta cùng Cảnh Vương Phi huyết thống thân mật... Phỏng chừng cũng có gia gia ủng hộ lập công, cho nên mới phong thưởng gia gia là nhất phẩm học sĩ cùng mấy thứ này.”

Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên mắt to đôi mắt nhỏ, không nghĩ tới Lăng Tiêu vừa rồi cùng tên thái giám hàn huyền trong chốc lát đã biết nhiều như vậy, sững sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng. Lăng Nho Học mừng rỡ, Cảnh Vương Phi Vi Hoa là con của trưởng cô hẳn là thân biểu muội nha. Và hẳn sau này là biểu ca của Thái tử nha.

Thi phu nhân đã biết cũng mừng rỡ, cháu gái bên ngoại của bà là Thái tử phi, này sau này sẽ là Hoàng Hậu!

Lăng Trĩ cũng mừng rỡ, kỳ thật nàng còn không có suy nghĩ cẩn thận, chỉ nhìn Thi phu nhân bộ dáng cao hứng nên cũng vui mừng theo.

Chỉ có Hạ thị, ở phía sau viện nghe xong tin tức về mặt thất vọng, không vì nhi tử có chức quan thật mà tâm tình trở thành hư không.

Lăng Hiên Lăng Y hai người cười nghĩ một đằng nói một nẻo. Năm đó sự thật rõ ràng Hạ thị lén lút vượt tường sinh hai hài tử, Thái tử phi lại là thân muội muội của Vi thị. Hiện tại sẽ là Thái tử phi sao có thể đối tốt với bọn họ được?

5. Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trữ vị để trống nhiều năm, hiện giờ rốt cục đã định ra là Nhị Hoàng tử Chử Di Thành. Nhị Hoàng tử Cảnh Vương lĩnh chỉ tiến cung tạ ơn, ngày hôm sau liền dọn vào Đông Cung từ đó đại sự đã định.

Khâm thiên giám chọn ngày lành, đó là ngày 20 tháng 8, Hoàng đế chính thức ban chỉ: tự Khai Nguyên thanh bình, Chử thị thuận lòng thiên mệnh, nay vì nền tảng lập quốc hưng thịnh, quyết định lập nguyên trữ. Con trai trưởng Di Thành, tài trí hơn người, nhật biểu anh kỳ, tái kê điển lễ, nhận lấy thánh chỉ, lập thành Hoàng Thái tử, vị Đông Cung.

Cảnh Vương Phi Vi thị, lễ nghi thanh thuần, tâm tư nghiêm cẩn, nhu mì, khéo léo, nay sắc phong làm Thái tử phi...

Từ đó, cuộc chiến tranh giành trữ vị suốt mười mấy năm rốt cục đình chỉ. Trận chiến tranh này của Chử Vương triều làm mất đi Hoàng trưởng tử cùng ba vị Hoàng tử, nhưng đúng là đã tuyển chọn ra người thích hợp nhất làm Thái tử.

Trước một ngày lập trữ lão Hoàng Đế gặp Lăng Xuân Thu thở dài:” Lão huynh đệ, ta biết người trách ta... Người trước kia là lão sư của lão Tứ, người là trách ta đem hấn giết.”

Lăng Xuân Thu vuốt cằm cung kính nói: “Tứ Hoàng tử mưu đồ soán vị, tội ác tày trời, thần không dám ôm tâm oán giận.”

Lão Hoàng Đế một bên lau nước mắt: “Ta còn có thể làm thế nào đây? Thật sự đem thiên hạ này cắt thành từng khối từng khối chia cho bọn hấn? Ta năm đó khởi sự chẳng phải vì vậy sao... Đều là con ta, ta cũng không đành lòng, như vậy thì có thể làm được gì? Lão Nhị mới có thể làm được đi. Đối địch đủ ngoan đối dân đủ nhân, lão huynh đệ... Người nói ta còn chọn cái gì? Vậy thì để hấn làm đi, nếu không định ra đến lão Ngũ ta cũng không giữ được”

Lăng Xuân Thu nhìn các Hoàng tử từng bước từng bước trưởng thành. Hoàng Đế vui khi thấy được các Hoàng tử tranh đấu để lưu lại cho Đại Chữ Hoàng triều Hoàng tử kế vị ưu tú nhất. Lăng Xuân Thu không đồng ý thủ đoạn này cũng phải thừa nhận, sóng lớn đào vàng, còn lại Nhị Hoàng tử đúng là kỳ tài độc nhất vô nhị.

Lão Hoàng Đế ngồi xếp bằng tại kháng thượng, nhìn các lão huynh đệ cùng mình năm đó vượt mọi chông gai nhịn không được thổn thức:” Đã bao nhiêu năm... Được rồi, ta xem cứ như vậy đi, các lão huynh đệ đều trở về đi, hai ngày này vất vả ta phát kim bảo cho các người về nhà lãnh thưởng đi thôi.”

Lão các thần tử nhớ tới thời điểm năm đó khởi nghĩa khổ cực, Chủ Hoàng Đế cao quý theo chân bọn họ một bên nhai bánh trái một bên đồng ý: về sau ta có tiền, lúc đó phát kim bảo cho các người, một người một trăm, cả ngày ăn thịt uống rượu...

Nhớ lại chuyện giành thiên hạ lúc ấy các lão thần cũng nhịn không được cười, cảm tạ phần thưởng rồi sôi nổi về nhà.

Sau khi trở lại Thọ Khang Hầu phủ, Lăng lão Hầu gia nhìn ánh mắt Lăng Tiêu liền biết hấn đoán được, gật đầu cười:” Lập tức chuẩn bị hậu lễ đi, gia đạo cứu cứu con có đại hỉ.”

Ngày thứ ba sau đại lễ sắc phong, Thái tử phi Vi Hoa liền phái thái giám đến truyền gọi huynh muội Lăng Tiêu tiến cung. Thi phu nhân vội vàng làm lễ phục cho bọn nhỏ mặc vào. Hạ thị thật sự dụng tâm cho Lăng Y ăn diện một phen. Mọi người đi theo cùng các thái giám nữ quan lên xe ngựa, trải qua tầng tầng thủ vệ vào Đông Cung.

Thái tử phi ở chính điện đã nhìn thấy bọn họ. Vi Hoa từ mấy năm trước vì cuộc tranh giành trữ vị trở nên gay gắt liền chặt đứt cùng Lăng gia lui tới. Trong Hầu phủ Hạ thị cùng Lăng Y còn mừng thầm chế giễu nói Cảnh Vương Phi cao quý không tiếp nhận thân thích. Kỳ thật ngay cả Lăng Nho Học và Lăng Hiến đều nhìn ra Cảnh Vương Phi là sợ chuyện xảy ra sau này sẽ liên lụy Lăng Gia.

Hiện tại đại sự đã định Thái tử phi vội vàng kêu những đứa cháu của Lăng gia đến xem.

Từ sau khi Vi Trang chết Thái tử phi đối hai hài tử muội muội lưu lại rất là thương tiếc. Ngày lễ ngày tết gì đó sẽ cho quà còn thường thường đi Thọ Khang Hầu phủ nhìn xem. Sau lại sợ phu quân vì tranh trữ vị rủi ro liên lụy bọn họ đã rất nhiều năm không có thấy hai hài tử thập phần tưởng niệm.

Lăng Tiêu tứ tử đến gần đại điện bái kiến, Thái tử phi vội vàng cho đứng lên, nhìn một hồi lâu hốc mắt phiền đố, hơi hơi nức nở nói:” Đây là Lăng Tiêu à... này có phải là Lăng Trĩ... Cư nhiên lớn như vậy mau tới đây cho Di mẫu nhìn xem.”

Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ vội vàng đến gần. Thái tử phi một phen ôm chầm Lăng Trĩ lại một phen ôm chầm Lăng Tiêu, nhìn hai tử và muội muội mặt mày tương tự nhịn không được rơi lệ khóc ròng nói:” Mẫu thân các con đi sớm, ta đây vài năm lại không thể quan tâm chiếu cố...”

Lăng Trĩ nhịn không được cũng khóc lấy ra khăn tay nhu thuận đưa Thái tử phi lau nước mắt, nức nở nói:” Con đã nhiều năm không có thấy Di mẫu người trước kia cho con túi hương nhỏ con còn giữ đây...”

Thái tử phi khóc trong chốc lát, lắc đầu thở dài:” Hai tử ngoan, về sau nhớ ta hãy đến đây, muốn ở lại đây cũng được... Lăng Tiêu thật sự là trưởng thành, bộ dáng này càng ngày càng dễ nhìn.”

Lăng Tiêu vuốt cằm cười:”Thái tử phi quá khen rồi.”

Thái tử phi kéo tay Lăng Tiêu một chút thở dài:” Được rồi, lại không phải người ngoài, vẫn là giống như trước kêu Di mẫu đi... Mới vài năm như thế nào lại xa lạ với ta.”

Lăng Tiêu đương nhiên nhớ rõ Thái tử phi năm đó đối với hắn cùng muội muội thật là tốt, vội vàng nói:” Di mẫu...”

Thái tử phi vui vẻ cười, lại lôi kéo Lăng Trĩ hỏi một chút, chuyển hướng Lăng Tiêu hỏi một chút, thỉnh thoảng vui mừng cười cười, thỉnh thoảng lại thổn thức nghẹn ngào, hoàn toàn không nhìn đến Lăng Hiên và Lăng Y còn đang đứng dưới đất.

Ôm Lăng Trĩ cùng Lăng Tiêu thân thiết một hồi lâu mẫu tính của Thái tử phi bộc lộ hoàn toàn, nắm cầm khăn ẩm ẩm khỏa mắt lệnh nữ quan vì bốn người ban tọa.

Năm đó chuyện bỉ ổi của Hạ thị Thái tử phi cũng có biết, hiện nhìn hai hài tử của Hạ Lan cũng thập phần không thích. Kỳ thật Lăng Hiên và Lăng Y cùng Thái tử phi cũng là quan hệ họ hàng, nhưng nếu từ biểu ca Lăng Nho Học bên kia luận bàn so với con trai trưởng do muội muội của mình sinh thì phần tình này chỉ có nhiều chứ không kém.

Thái tử phi không muốn làm cho người ta nhàn thoải mình bất công nên phải gọi thêm hai huynh muội Lăng Hiên đến đây.

Ban thưởng trà lại ban thưởng điểm tâm, Thái tử phi nâng chung trà lên thu liễm xong cảm xúc, thản nhiên nói:” Nghe nói Lăng Hiên đã có chức quan? Quả nhiên có tiền đồ.”

Thái tử phi lời này là có ý gì? Là thật khen mình có tiền đồ hay là ám chỉ trào phúng mình là dựa vào phụ thân mua cho chức quan đây? Hay là đang chất vấn trong nhà không có cho Lăng Tiêu chức quan? Lăng Hiên trong lúc nhất thời có rất nhiều ý niệm trong đầu, kêu khổ không thôi, khom người đáp:” Bất quá là nhờ phụ thân cấp cho thôi, không đáng giá gì.”

Chủ sự Lục phẩm đúng là không đáng giá gì, Thái tử phi đồng ý gật gật đầu. Lại ôn nhu hỏi Lăng Trĩ:” Mới vừa không có nhìn kỹ trên đầu con mang nữ trang gì?”

Ta coi như là gặp qua không ít thứ, thật sự là chưa thấy qua loại này.”

Lăng Trĩ ngây thơ cười:” Là Nhị ca họa rồi cho người làm, con mỗi ngày đều mang.”

Lăng Tiêu nhin không được cười lên một tiếng chế nhạo nói:” Khi nào quay về thì phải đổi bộ mới đi, cả ngày mang giống như chỉ có một bộ đồ trang sức này.”

Thái tử phi vui vẻ nhìn huynh muội bọn họ hòa thuận, cười nói:” Tay của Tiêu nhi thật là khéo quá nha! Việc thiết kế cung tiễn rất tốt ngay cả Hoàng Đế cũng khen ngợi mà.”

Lăng Tiêu bị Thái tử phi gọi một câu ‘Tiêu nhi’ làm cho cả người nổi da gà, chà chà trên người cười nói:” Di mẫu lại giễu cợt con.”

Thái tử phi cười cười, kêu một nữ quan cầm một hộp kim lư mắt mèo, một hộp đồng châu, cười nói:” Vốn là chưa nghĩ muốn ban thưởng cái này. Ta thấy Trĩ nha đầu chỉ có một bộ nữ trang lại ngượng ngùng nên ta thưởng cho con hai hộp trân châu, đưa ca ca con làm cho con thêm mấy bộ.” Nói xong rồi hướng Lăng Trĩ cười:” Có cái gì tốt cũng đưa đến cho Di mẫu một ít nha, ha ha.”

Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ đứng lên cảm tạ. Thái tử phi lại ban thưởng không ít đồ cho bốn người, Lăng Hiên cùng Lăng Tiêu giống nhau, Lăng Y cùng Lăng Trĩ cũng giống nhau.

Thái tử phi nhìn Lăng Tiêu nhìn lại Lăng Hiên. Gia sự của Lăng gia nàng ít nhiều cũng biết. Lăng Hiên hiện tại tuy nói chính là chủ sự Lục phẩm, nhưng ngoại nhân lại cảm thấy trưởng tử này so với thứ tử là Lăng Tiêu không được Lăng gia coi trọng bằng.

Thái tử phi tay phải nhẹ nhàng tháo xuống vòng tay phỉ thúy, hơi suy nghĩ một chút, như thế nào cũng không thể làm cho nhi nữ của tiện tỳ Hạ thị sinh vượt qua nhi nữ do muội muội của nàng sinh!

*Vòng tay làm bằng Ngọc Phỉ Thúy (St: hình theo tính chất minh họa)

So với muội muội mệnh của Thái tử phi Vi Hoa thật sự tốt hơn nhiều lắm. Từ khi gả cho Nhị Hoàng tử, trong hậu viện qua nhiều năm vẫn luôn bốn bề an ổn. Sau Nhị Hoàng tử lại được phong Cảnh Vương, ra cung kiến phủ thị thiếp của phu quân ngày một nhiều hơn trước, có phần thưởng của Hoàng Đế, có người phía dưới hiếu kính, từ chối không được đành phải toàn bộ dưỡng ở trong viện. Tuy rằng trong Cảnh Vương phủ phần đông là yêu tinh nhưng Cảnh Vương ngay cả sủng phi cũng không lập. Nhất là phải nhắc đến Cảnh Vương, hiện tại là Thái tử có tứ tử nhị nữ tất cả đều là con vợ cả!

Thậm chí có người đoán qua có phải Thái tử phi ngoan độc không dung được những thị thiếp. Kỳ thật Thái tử phi thực oan uổng, Thái tử cũng thường đến chỗ thị thiếp nhưng xác thực là không để cho các nàng mang thai. Thái tử phi cũng âm thầm đoán, đây là ý của Thái tử. Vì vị trí Thái tử thật sự là liều mạng mà có, con nối dòng phần đông cũng không phải cùng một mẫu thân, trong đó khổ sở như thế nào chỉ có Thái tử biết. Cho nên Thái tử rõ ràng sẽ không muốn con vợ kế, Thái tử phi cũng không chịu thua kém, ý vào sự sủng ái của Thái tử thuận lợi sinh sáu đứa con.

Thái tử phi chìm trong sự sủng ái của Phu quân đồng thời cũng âm thầm kính nể tầm nhìn của Thái tử. Về sau hài tử của bọn họ nhất định sẽ không giống bậc cha chú lục đục giết hại lẫn nhau. Nhưng lúc này bản thân Thái tử còn không ý thức được, mười mấy năm giết chóc bốn Hoàng tôn đã sớm nhìn trong mắt. Từ trước đến nay Đế Vương đối tranh đoạt quyền lợi không biết có kị thân tình, dù là cùng một mẹ cũng sẽ không thay đổi, đương nhiên đây là chuyện sau này.

Ở trong mắt Thái tử phi bốn nhi tử đều giống nhau, trong lòng thấy cảm động, đối Lăng Tiêu cười nói: “Tiêu nhi gần đây văn chương như thế nào?”

Lăng Tiêu cười nói: “Không tốt lắm đâu, phu tử cũng nói con ngu dốt.”

“Nói bừa!” Hài tử nhà ta sao lại không tốt? Thái tử phi cười nói: “Xem ra là mời phu tử không tốt, ta muốn cho con tiến cung đến làm thư đồng của Hoàng tôn, ý tứ của con thì sao?”

Lăng Tiêu cùng Lăng Hiên đều cả kinh. Hoàng tôn chính là Hoàng tử sau này, cũng có khả năng là Hoàng Đế tương lai! Từ trước đến nay Hoàng tử chọn lựa thư đồng đều là tinh khiêu tế tuyền. Thư đồng vốn là không có cấp độ, phẩm vị, nhưng chưa từng có người nào được cất nhắc vị trí này, Hoàng tử sau khi thành niên thư đồng đều là cận thần bên người Hoàng tử cùng đọc sách tất nhiên ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh.

Lăng Tiêu từ nhỏ được Thái tử phi sủng ái cho làm thư đồng cũng không có gì quá đáng. Cho hài tử của muội muội thể diện cũng ở trong cung cho học với lão sư tốt nhất, hơn nữa Thái tử phi có đầy đủ tự tin Thái tử sẽ tôn trọng ý nguyện của nàng.

Có cơ hội tốt như vậy Lăng Tiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua, vui vẻ đồng ý: “Đa tạ Di mẫu cất nhắc.”

Thái tử phi cao hứng, lại hỏi: “Ta đây lại cất nhắc con một chút nữa, bốn Hoàng tôn, con nói đi, muốn làm thư đồng của ai?”

Từ trước đến nay chỉ có Hoàng tử Hoàng tôn chọn thư đồng, hiện tại Thái tử phi cho Lăng Tiêu tự mình chọn, loại tình cảm sủng ái này khó có thể thấy được. Lăng Tiêu cảm động, cười nói: “Nghe nói Tứ Hoàng tôn năm nay cũng đã đến lúc vào thư viện, ngoại tôn bắt tài, liền muốn trợ lực cho Tứ Hoàng tôn.”

Thái tử phi như thế nào cũng thật không ngờ Lăng Tiêu lại chọn tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm mới có sáu tuổi. Nàng nói như thế cho rằng Lăng Tiêu nhất định sẽ chọn Đại Hoàng tôn. Trong số các Hoàng tôn Đại Hoàng tôn thiên tư cao nhất, được Thái tử rất sủng ái, mặc kệ nói như thế nào cũng là đi theo Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cẩn liền có tiền đồ tốt.

Thái tử phi tay khẽ lần chuỗi san hô, ôn nhu cười: “Tuy rằng trước đó ba vị Hoàng tôn cũng đã có thư đồng, nhưng cũng không có gì, giống như Dịch Cẩn cũng đã có hai vị thư đồng rồi đó.”

*(Hình ảnh theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu ngại ngừng cười: “Ngoại tôn nhi nghĩ... Tứ Hoàng tôn nhỏ nhất, chương trình học tất nhiên là nhẹ nhàng nhất, con cầu Di mẫu đáp ứng.” Lăng Hưu gia nhiều năm tồn công dạy bảo không phải là uống phỉ, Lăng Tiêu căn bản là không muốn về sau bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu của các Hoàng tôn. Tứ Hoàng tử tuổi tác còn nhỏ, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Thái tử phi bật cười, bắt đắc dĩ do Lăng Tiêu tự mình nguyện ý, gật đầu nói: “Cũng tốt, Dịch Diễm nhu thuận tất nhiên thích con.” Lại bảo nữ quan đi gọi Chử Dịch Diễm đến: “Nói cho Tứ Hoàng tôn ta chọn cho nó một thư đồng tốt, bảo nó tới xem một chút.”

Một lát sau Chử Dịch Diễm đi vào phía sau còn một nam hài tử so với Lăng Tiêu nhỏ hơn, hai người cùng nhau tiến vào thỉnh an Thái tử phi. Thái tử phi cười nói: “Phong nhi cũng tới sao, hài tử của Di mẫu đã đến, mau đến làm quen”

Sau khi Lăng Tiêu nhìn kỹ thấy Chử Dịch Diễm sáu tuổi còn là một hài tử béo tròn như búp bê, thấy Lăng Tiêu liền biết đây thư đồng của mình sau đó vui vẻ lôi kéo Lăng Tiêu cười nói: “Sau này về phủ hai ta cùng chơi, ta có cái gì ăn ngon đều cho huynh.”

Mọi người nghe vậy đều cười, nam hài tử phía sau Chử Dịch Diễm chính là Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong, năm nay mười ba tuổi. Đây là Hoàng tôn từ nhỏ đã thích binh khí quân ngũ, lúc mười tuổi đi theo Đại tướng quân cứu cứu Vi Tranh ở trong quân rèn luyện. Y có khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn rất là anh khí, lại mang tính khí trẻ con của nam hài tử sang sảng không thối nát, thấy Lăng Tiêu hai mắt tròn tròn, kích động nói: “Lăng Tiêu! Ta biết huynh! Kiểu cung tiễn mới trong quân chính là do huynh cải tiến nha, cung tiễn hiện tại tầm bắn xa rất chính xác, đây đều là công lao của huynh nha!”

Lăng Tiêu thấy tiểu tướng quân như thế cũng cười: “Nhị Hoàng tôn quá khen, thần không dám nhận.”

“Ai nha! Không biết là huynh đến cũng không có gì tốt cho huynh...”. Chử Dịch Phong thuở nhỏ đã ở trong quân tự nhiên biết cung tiễn trọng yếu, hiện tại nhìn thấy Lăng Tiêu cũng không biết biểu đạt thế nào cũng rất kích động, sờ trong ngực đào nửa ngày mới tìm ra một miếng bích sắc ngọc bội đưa cho Lăng Tiêu, cười nói: “Đây là Hoàng gia gia hôm trước thưởng cho ta do kiếm pháp tốt, nói là cho ta để tặng người mình thích, ta thích huynh nên tặng cho huynh. Ta không hiểu lắm nhưng mọi người đều nói là ngọc tốt.”

*Ngọc bội đồng tâm(St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thấy Lăng Tiêu miễn cưỡng tiếp nhận nhện không được đỏ mặt lên. Nhị Hoàng tôn cái tên tiểu tử này!

Ngọc ngược lại thật là ngọc tốt, khoảng hai tấc vuông, không có một chút tỳ vết, sắc xanh dịu dàng trong suốt như nước. Nhưng mà mặt trên chạm rồng có khắc đồng tâm kết, tuy rằng phong cách cổ xưa hào phóng, nhưng vừa thấy thì biết là ngọc này để tặng cho người trong lòng nha!

Lăng Tiêu tự nhận da mặt dày cũng nhện không được có chút ngượng ngùng. Thái tử phi nhìn thấy tình huống khác thường, mỉm cười dặn dò: “Đưa cho con thì con hãy nhận đi, ha ha.”

Chử Dịch Phong còn không biết mình náo loạn làm mọi người chê cười, y đã ở trong quân lâu ngày nên không hiểu chuyện này, thấy mọi người cười y cũng hàm hàm cười theo vài tiếng.

Thái tử phi nở nụ cười một lát nói: “Thôi cũng không còn sớm, ta lưu Lăng Trĩ theo giúp ta ở lại vài ngày, các người đi về trước đi.” Nói xong lại ban thưởng một số bảo vật, phân phó thái giám thật tốt đưa mọi người trở về.

**CHUỐI TRÀNG HẠT SAN HÔ CÓ ĐẦU TRÀNG
(13 HẠT)**

Kikyou_412

6. Quyển 1 - Chương 6

Lăng Trĩ được Thái tử phi lưu lại, còn ba người trở về Thọ Khang Hầu phủ.

Vào trong cung còn được ban thưởng không ít Lăng Hầu gia rất là vui vẻ, lại biết Thái tử phi muốn cho Lăng Tiêu làm thư đồng cho Tứ Hoàng tôn lại càng là cao hứng, hướng mọi người tán thưởng một phen.

Nguyên bản tại Đông Cung Thái tử phi đối với Lăng Tiêu và Lăng Trĩ rất thiên vị cũng làm cho Lăng Hiên và Lăng Y trong lòng rất là tức giận. Đặc biệt là Lăng Y, Thái tử phi đối Lăng Trĩ thiên vị rất rõ ràng để Lăng Trĩ ở lại trong cung, vậy thì về sau Lăng Trĩ với mình xuất thân sẽ có sự khác biệt lớn.

Bởi vì tuổi nhỏ mẫu thân mất sớm Lăng Trĩ so với Lăng Y cũng chịu rất nhiều thiệt thòi, mà Hạ thị lại không có xem nàng như nhi nữ của mình nên cũng không có dạy dỗ? Hạ thị tự nhiên không tính là đích mẫu thân. Lăng Trĩ thấy Lăng Hiên và Lăng Y đều phải kêu một tiếng Đại thiếu gia Đại tiểu thư. Không có mẫu thân ruột cũng không có kẻ mẫu chỉ dạy e là sau này có mai mối cũng khó ăn nói với bên chồng.

Hạ thị mỗi ngày ở trong phòng Lăng Y nhắc tới điều này Lăng Y tự nhiên rõ ràng. Hiện tại Lăng Trĩ được ở lại trong cung sẽ do Thái tử phi dạy, về sau có ngày thể nói là do một tay Hoàng hậu dạy bảo, giá trị con người lập tức cao hơn sẽ không còn giống như bây giờ.

Lăng Y thâm hận mình không có thân thể tốt đẹp, vừa hận Thái tử phi thiên vị, lúc này lại nghe gia gia liên tiếp khen ngợi Lăng Tiêu càng thêm khó chịu, nhịn không được nên cao giọng nói:” Con xem chuyện này cũng không có cái gì hay! Đại ca hiện giờ đã có chức quan tất nhiên là hơn Nhị ca. Lại nói Nhị ca chỉ là thư đồng cho Tứ Hoàng tôn mà Tứ Hoàng tôn lại còn rất nhỏ cũng không có tiền đồ cái gì đâu.”

Lăng Y tự cố tự nói đến thống khoái, không thấy Lăng Hầu gia mặt đã muốn đen. Lăng Hiên liên tục kéo tay áo của nàng nhưng nàng không biết, vẫn cố nói rằng:” Con nói Nhị ca cũng là do Thái tử phi nâng đỡ, có thể Tứ Hoàng tôn rất vô dụng nên mới cần thư đồng bên cạnh, con xem...”

“Người câm miệng cho ta!” Lăng lão Hầu gia một tiếng gầm lên, nếu không coi Lăng Y là một nữ hài hãnh là đã bị đánh chết rồi. Ông lớn tiếng giận dữ nói:”Người có thân phận gì mà dám nói lời dị nghị Hoàng tôn, lời này nếu truyền ra Lăng thị cả nhà ta đều bị người liên lụy!”

Lăng Hầu gia tức đến hít thở không thông, cả giận nói: “Đi, thỉnh cô nãi nãi đến! Gọi giáo mẫu ma ma của Lăng Y đến cho ta! Ta hỏi các nàng bình thường dạy dỗ nữ nhi như thế nào? Hồn trưởng!”

Lăng Y lần đầu thấy Lăng Hầu gia tức giận như vậy, tự mình hồi tưởng những lời mới vừa nói cũng sợ hãi, vội vàng quỳ xuống khóc ròng nói:” Gia gia...tôn nhi nói sai rồi, tha cho tôn

nhi ...”

“Tha cho người?” Lãng Hầu gia thực sợ lời nói mới rồi bị truyền ra ngoài, cả giận nói:”Năm Thiên thọ, Vĩnh Ninh Công phủ Nhị thái thái nói lời thị phi vọng ngữ chuyện triều chính, nói là Tứ Hoàng tử tài cán không bằng Thất Hoàng tử. Tuy là không có chỉ trích Hoàng tử, chỉ nói câu này mà bị Tuyền trưởng Công chúa biết sau đó báo cho Hoàng thượng. Cùng ngày Nhị thái thái đã bị biếm làm thứ dân làm cho Thiệu Công bị liên quan tước hết phẩm vị! Bởi vì lúc trước hắn có công lớn trong việc phò tá Hoàng Thượng nếu không đã bị xử trảm! Vọng nghị Hoàng tử là điều Hoàng Đế rất tối kỵ, người là nha đầu hiểu biết nông cạn dám ở đây nói bừa!”

Lãng Y sắc mặt trắng bệch, khóc ròng nói:” Tôn nhi về sau không dám nói bừa nữa...” Lãng Hiên cũng sợ đến sắc mặt trắng bệch. Hắn không như Lãng Y vô tri không biết gì, năm đó chuyện Vĩnh Ninh Công phủ hắn cũng biết đến, trong lòng cả kinh cũng quỳ xuống nói:” Gia gia yên tâm! Chúng ta trong phòng mới vừa nói chỉ có vài người nghe thấy, tuyệt đối không ai sẽ truyền lời ra ngoài”

Lãng Tiêu cười lạnh, trên mặt bất động thấp giọng nói:” Gia gia không cần nổi giận, lời này đại bất kính, truyền đi khắp cả nhà mọi người biết rõ cũng không tốt”

Lãng Y lần đầu cảm thấy Lãng Tiêu tốt như vậy, vội vàng gật đầu nói:” Gia gia... Van cầu ngài, tôn nhi nhất định không dám nữa”

Lúc này thì Thi phu nhân đã đến đây, giáo mẫu ma ma của Lãng Y cũng đã đến. Lãng Hầu gia cũng biết lời nói của Lãng Y mới rồi không thể nhắc lại, nhìn giáo mẫu của Lãng Y tức giận nói:” Bình thường các người dạy Đại tiểu thư như thế nào? Miệng toàn là nói những lời bậy bạ. Không có một chút lễ nghi giáo dưỡng”

Giáo mẫu ma ma liếc mắt một cái không biết nói cái gì. Lão Hầu gia vội vã kêu các nàng đến cũng không nói là vì cái gì. Đại tiểu thư này bình thường không thích nghe các nàng chỉ dạy, đối với các nàng cũng không có một chút tôn trọng, lúc này lại nói những lời khó lường nào đây?

Thi phu nhân liếc mắt nhìn Lãng Y run rẩy quỳ trên mặt đất. Bà trên mặt bất động nhưng trong lòng đã biết đại khái, trầm giọng nói:” Đại tiểu thư nói năng lỗ mãng, cũng do ta giáo dưỡng không tốt ta cũng có trách nhiệm, giao cho ta đi, ta tự nhiên cấp mọi người một cái công đạo”

Lãng Hầu gia hơi thở bình ổn trở lại, gật gật đầu nói:” Đi thôi!”

Giáo mẫu ma ma mang theo Lãng Y quay về phạt nàng ta quì hương tạ lỗi. Thi phu nhân giương mắt nhìn Lãng Tiêu liếc mắt một cái, Lãng Tiêu biết ý, đi đến trước mặt Thi phu nhân nhẹ giọng đem chuyện vừa rồi nói ra. Thi phu nhân sắc mặt càng chìm, cười lạnh nói:” Đây là ăn nói lỗ mãng, lại phạm đại kỵ đúng là thật xấu khó bỏ!”

Lăng Hiên còn đứng ở một bên, nghe vậy sắc mặt trắng bệch, Thi phu nhân không muốn nhiều lời, xoay người quay về hậu viện.

Mà Lăng Y bởi vì một lần nhất thời nhanh miệng bị phạt sao tưng nữ thì, một tháng không cho phép xuất môn.

Lại nói đến chuyện Thái tử phi vào lúc ban đêm cùng Thái tử nói muốn Lăng Tiêu làm thư đồng cho Chữ Dịch Diễm. Thái tử cùng Thái tử phi phu thê tình thâm nhiều năm tình cảm phi thường tốt, việc nhỏ như vậy Thái tử vẫn bằng lòng thỏa mãn ý nguyện của Thái tử phi.

Hơn nữa Tứ Hoàng tôn năm nay mới sáu tuổi, Thái tử cũng cùng Thái tử phi đều đối nhi tử nhỏ nhất này rất mực yêu thương lại không có kỳ vọng nhiều nên ai là thư đồng của Tứ Hoàng tôn cũng sẽ không trọng yếu như vậy.

Thái tử phi nhớ tới chuyện hồi chiều liền cười, nói: “Hôm nay thiếp kêu Diễm nhi đến, Phong nhi cũng đến cùng, nghe gia nhân nói có thân thích đến liền qua xem. Thái tử cũng biết Phong nhi từ trước đến nay thích cung tiền biết Tiêu nhi chính là người chế tạo lại cung tiền, thấy Tiêu nhi lớn lên đẹp lại tài giỏi đệ nhất, nên thay Phụ vương tặng đồng tâm ngọc bội cho hắn làm mọi người cũng rất hoan hỷ trêu chọc nó.”

Thái tử cùng Thái tử phi làm bạn nhiều năm, đã sớm đối với cách Thái tử phi gọi Phong nhi Diễm nhi miễn dịch buồn nôn rồi, nhưng nhớ tới Chữ Dịch Phong cũng nhẹn không được nhú mày: “Lão Nhị này vài năm đều ở trong quân, về mặt quân sự tiến bộ không ít, đáng tiếc tâm nhãn thiếu một chút. Nhân sự không biết, học vấn cũng không được.”

Thư đồng của Nhị hoàng tôn chính là Vi Thanh Lam là con của Vi Trang đại tướng quân, mà Vi Tranh lại là huynh trưởng của Thái tử phi. Vi Thanh Lam giỏi văn không giỏi võ lắm, cưỡi ngựa bắn cung cũng ở mức độ khá lại cùng tuổi với Chữ Dịch Phong. Bởi vậy Nhị Hoàng tôn được Đại tướng quân Vi Tranh yêu thích, trong quân nhiều việc tốt xấu đều để Nhị Hoàng tôn từ từ học hỏi. Giỏi về tập võ đương nhiên cũng không có gì xấu nhưng do Thái tử lòng dạ thâm sâu, thân là người Hoàng gia tự nhiên vẫn là sẽ có chút thiên vị do đã biết rõ từng tính cách của các nhi tử.

Thái tử sủng ái Đại Hoàng tôn, đối Nhị Hoàng tôn vô cảm Thái tử phi cũng biết, cũng không nói thêm nữa.

“Phong nhi còn nhỏ mà.” Thái tử phi tưởng tượng mình vì mấy hài tử kia trong lòng liền cao hứng, còn muốn đem hai hài tử của muội muội cùng nâng đỡ. Lăng Trĩ tất nhiên là không cần phải nói, vừa thấy chính là tình hình ôn nhu hiền lương. Khó có được chính là Lăng Tiêu nhỏ như vậy mà lại rất thông minh, hơn nữa diện mạo anh tuấn, giơ tay nhắc chân đều rất có khí chất vương giả... Thái tử phi cười: “Thái tử không chê thiếp tự chủ trương là được, khi trở về ngài thấy hài tử kia cũng phải phán một câu tốt. Mới mười bốn tuổi tướng mạo, tài hoa...đều đệ nhất. Muội muội của thiếp dưới suối vàng linh thiêng nhất định có thể an tâm.”

Thái tử gật gật đầu, nhìn ánh đèn cung đình chiếu lên gương mặt mềm mại tinh xảo của Thái

tử phi cười kéo Thái tử phi vào vòng tay của mình ôm ấp nói:” Khó được Thái tử phi nghĩ chu toàn, ta biết nàng xem trọng thương yêu bọn chúng.”

Thái tử phi mặt thoáng hồng, ôn nhu cúi đầu, lộ ra cần cổ có một làn da trắng nõn..

—

Lăng Tiêu dựa vào cái bàn răng rắc rắc lấy cây búa nhỏ đập quả hạch ra ăn, trong phòng hắt đại nha hoàn Nghi Trọng đang thu thập giường, Liêu Đình đi vào nhìn thấy cười:” Nhị thiếu gia tại sao không nói nô tỳ giúp cho, tự mình lại động thủ làm những việc này.”

“Không có việc gì.” Lăng Tiêu tinh tế nhai hạnh đào thơm giòn trong lòng mưu tính. Sau một lúc lâu mới kêu Liêu Đình đến bên người, nhỏ giọng nói vài cái tên mà sau này có thể nương tựa rồi vỗ vỗ tay làm rớt những mảnh vụn còn dính, nói: “Người lưu ý làm bất cứ việc gì cũng cần trọng, không quá khoa trương, cứ ẩn nhẫn hiểu rõ không, có việc gì chứ nhờ những người ta vừa nói.”

Liêu Đình theo Lăng Tiêu nhiều năm việc này tự nhiên có thể hiểu được, nhẹ giọng cười:” Nhị thiếu gia yên tâm đi, từ đây đều nghe theo chủ ý của thiếu gia.”

Lăng Tiêu gật đầu cười, hắc sê vào cung trong nhà không an bài trao quyền cho cấp dưới tâm cũng không yên, Lăng Tiêu gương mặt tinh xảo lộ vẻ hoan hỉ tăng thêm vài phần phong vận.

Làm thư đồng cho Tứ Hoàng tử việc đã định rồi, không mấy ngày nữa Thộ Khang Hầu phủ liền nhận được Thánh chỉ. Cùng ngày Lăng Tiêu thu thập một vài thứ dọn vào Đông Cung.

Lăng Tiêu lại đi Sáu Ngọc Hiên tìm muội muội Lăng Trĩ một chuyến, Lăng Trĩ vừa thấy Lăng Tiêu ánh mắt đã đỏ khóc: “Nhị ca...”

“Khóc cái gì!” Lăng Tiêu cười:” Ca đây là đi làm thư đồng, mỗi mười ngày có thể trở về một chuyến, lại nói Di mẫu rất yêu thương muội, thường cho đòi muội vào cung lúc đó huynh muội ta cũng có thể gặp nhau.”

Lăng Trĩ lau nước mắt gật gật đầu: “Trong cung có nhiều quy củ Nhị ca hãy cố gắng để tâm, nói là đọc sách, cũng không cần quá dụng công thân mình quan trọng hơn.”

Không có mẫu thân, lại không được phụ thân yêu thích, nên hai huynh muội tình cảm rất thân thiết, luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Lăng Tiêu cười, gật gật đầu: “Huynh từ trước đến nay yêu nhàn hạ, chỉ lo học hành, muội ở lại nhà một mình phải để ý tới mấy người ở Tây viện, như vậy mới có thể sống được an.”

“Ân.” Lăng Trĩ nhu thuận đáp ứng, đưa Lăng Tiêu ra viện môn.

Chuẩn bị xuất phát đến Hoàng cung.

Xe ngựa đến đón Lăng Tiêu, Lăng Hầu gia đưa cho những người đến đón vài cái hà bao, mong họ chiếu cố tốt cho Lăng Tiêu.

Vào Đông Cung Thái tử phi đã sớm chờ, vừa lúc vào buổi tối các Hoàng tôn theo lệ đến thỉnh an, Thái tử phi cười nói:” Phong nhi cùng Diễm nhi con đã gặp qua, đây là Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cẩn, đây là Tam Hoàng tôn Chữ Dịch Kỳ.” Vừa cười lời kéo tay Lăng Tiêu đến trước hai đứa nhi tử nói:” Đây là trưởng tử của Di mẫu các con tên Lăng Tiêu.”

Lăng Tiêu nhìn thấy đại Hoàng tôn đã mười tám tuổi đã sắp xuất cung lập một phủ riêng. Người này ánh mắt sắc bén, thâm trầm, diện mạo cử chỉ cùng Thái tử rất giống. Lăng Tiêu trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên danh bất hư truyền, Đại Hoàng tôn rất giống Thái tử nên được coi trọng, lời nói và việc làm thần sắc cũng giống Thái tử năm đó.

“Đại Hoàng tôn.” Lăng Tiêu hành lễ, Chữ Dịch Cẩn vội vàng nâng dậy, cười nói:” Ta và đệ

vốn là chí thân hiện tại đệ lại làm thư đồng cho lão Tứ, về sau cũng giống lão Tứ có việc gì cứ gọi ta một tiếng Đại ca thì tốt rồi, như vậy xa lạ làm cái gì”

“Không dám không dám” Lăng Tiêu hơi hơi mang ý cười, ngoài miệng khiêm tốn đồng thời trong lòng âm thầm đánh giá người này không thể thâm giao.

“Tam Hoàng tôn” Lăng Tiêu nhìn thiếu niên nhỏ tuổi, ánh mắt hướng về mình đầy vẻ tò mò. Tam Hoàng tôn chẳng qua cũng khoảng 10 tuổi, đuôi lông mày khéo mắt lộ vẻ thông minh, học Đại ca của hắn vội vàng nâng Lăng Tiêu đứng dậy, cười nói:” Về sau thông thường cũng không nên khách khí như vậy, luôn nghe mẫu thân nói biểu huynh là người rất tài giỏi hôm nay thấy ta mới biết được mẫu thân không vì thiên vị mới nói như vậy, trong sách nói ‘Long chương phượng tư, phong lưu thiên thành’, chính biểu huynh là người như vậy”

Lăng Tiêu từ nhỏ thích thoải mái lời nịnh hót vốn không thích nghe. Nghe Tam Hoàng tôn khen ngợi khích lệ cao như vậy, sắc mặt không đổi, không mừng không vui ánh mắt nhìn xuống mỉm cười:” Tam Hoàng tôn khen thật rồi, thần không dám đương nổi”

Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong mấy ngày hôm trước náo loạn đem một trận cười đến cho mọi người khi trở về mới biết được ngày đó hắn cho Lăng Tiêu ngọc bội là thể hiện lòng ngưỡng mộ đối với nữ tử nên hiện tại thấy Lăng Tiêu thực thẹn thùng. Đại ca cùng Tam đệ khen Lăng Tiêu những lời kia đều rất êm tai, miệng y ngu lại không hiểu văn chương tảo thượng gì đó nên có chút ngượng ngùng đứng ở phía sau không có tiến lên.

Thái tử phi hoan hỷ khi bọn họ huynh đệ gặp mặt hòa thuận, thấy con thứ hai ngượng ngùng đứng một bên, chỉ cảm thấy buồn cười, cười nói:” Phong nhi, gặp Tiêu nhi cũng không một nói câu, như thế nào lại nhẩn nhé?”

Chữ Dịch Phong mặt đỏ lên, hướng về Lăng Tiêu vừa chấp tay vừa nói:” Máy ngày hôm trước là ta không hiểu chuyện đường đột, biểu huynh... ngọc bội kia nếu huynh không thích về sau liền cho nữ tử mà huynh ngưỡng mộ trong lòng đi”

Mọi người đều cười, Thái tử phi lôi kéo Lăng Tiêu cười nói: “Được rồi, về sau ở chung một chỗ học tập, mọi chuyện đừng ngại, Di mẫu chuẩn bị tốt phòng ở cho con rồi, theo ta đi xem đi không hợp ý thì sửa lại” Nói xong mang theo Lăng Tiêu đi cùng Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm trở lại Thính Phong Các.

Thái tử phi ở Thính Phong Các cấp cho Lăng Tiêu mấy gian phòng có hướng tốt, đã sớm tinh tế bố trí. Lăng Tiêu vừa thấy chỉ biết Thái tử phi bỏ nhiều tâm sức, lập tức tạ ơn rồi cho các tiểu thái giám mang đồ đạc của mình dọn vào.

Tuy nói là một thư đồng Thái tử phi cũng cấp cho không ít cung nữ thái giám vì Lăng Tiêu chuẩn bị chu đáo, so với cháu ruột của mình hiện là thư đồng của Nhị Hoàng tôn Vi Thanh Lam còn chu đáo cẩn thận hơn.

Lăng Tiêu biết là do mẫu thân mình mất sớm nên được Thái tử phi thương xót chăm lo, đối với người càng thêm cung kính.

“Được rồi.” Thái tử phi nhìn một vòng trong viện, cười nói:” Nếu thiếu cái gì cùng Di mẫu nói không cần e ngại”

Lăng Tiêu đáp ứng, khom người đưa Thái tử phi đi ra ngoài.

7. Quyển 1 - Chương 7

Cách ngày Tứ Hoàng tôn chính thức nhập Hồi Tin viện. Lăng Tiêu và Tứ Hoàng tôn cùng nhau cung kính chào vài vị Thái tử thái phó bắt đầu việc học.

Chữ Vương triều đối Hoàng tử Hoàng tôn vẫn là thực khoan dung sẽ không giống Thanh triều đối xử khắc nghiệt với Hoàng tử Hoàng tôn. Lăng Tiêu đến trường, mỗi ngày buổi sáng nghe thái phó giảng văn chương hai canh giờ, giữa trưa được nghỉ ngơi, buổi chiều tiếp tục học tập hai canh giờ cuối ngựa bắn cung hoặc là thi họa, một ngày như vậy nhiệm vụ liền xong.

Hơn nữa Tứ Hoàng tử mới vừa vào học, bài học văn chương giảng qua là Lăng Tiêu đã sớm hiểu được. Cuối ngựa bắn cung các sư phụ cũng không dạy nhiều. Buổi chiều là nhóm võ sư dẫn Tứ Hoàng tôn cùng Lăng Tiêu tập qua mấy lần đứng tấn và cầm nã thủ mà thôi.

Tứ Hoàng tôn vẫn cứ lơ là học cũng không khá còn có Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong cũng

như thế. Y vốn ngưỡng mộ Lăng Tiêu hiện giờ thấy chân nhân thì lại càng thích. Nhị Hoàng tôn vốn là không thích đến Hối Tin viện hiện giờ lại thích tới. Bởi vì thích Lăng Tiêu nói chuyện nên chiều nào cũng tới dạy cưỡi ngựa bắn cung cho Lăng Tiêu cùng Tứ Hoàng tôn, trong lúc nhất thời thân mật phi thường.

Cuộc sống hàng ngày của Lăng Tiêu trôi qua rất là êm đẹp.

Lão Hoàng Đế biết Tứ Hoàng tôn bắt đầu đọc sách rất là vui mừng. Một ngày sau khi lâm triều muốn đột ngột kiểm tra, nên kích động mang theo vài lão thái giám đến đây. Hoàng Đế thấy Khương đại học sĩ rung đùi đắc ý ngồi đọc Mạnh Tử , phía dưới chỗ ngồi chính giữa là Tứ Hoàng tôn cúi đầu, cái đầu nhỏ non nớt tựa trên bàn ngủ say, lão Hoàng Đế lại đi đến gần nói: “Ngủ đến thật là ngon lành nha”

Lại quay đầu nhìn thấy ngồi ở một bên là thư đồng Lăng gia tôn tử, ân, cũng ngủ cũng không tồi. Tay trái thon dài để trên bàn học còn cầm quyển sách, tay phải để trên đầu, tóc đen vì tán, mặt mày như bức họa...

“Thánh Thượng...” Khương đại học sĩ quỳ xuống đến bái kiến, Lăng Tiêu gật đầu một cái tỉnh dậy thấy Hoàng Thượng tới, không chút hoang mang đem vật trong ngực đặt ở trong bàn, đứng lên kéo Tứ Hoàng tôn còn đang say ngủ. Tứ Hoàng tôn mê mê hoặc hoặc đứng lên xoa bóp mắt, theo quy củ cùng Lăng Tiêu chậm rãi dập đầu.

Lão Hoàng Đế đỡ khóc đỡ cười, đối với Hoàng tôn này thật đúng là không ôm nhiều kỳ vọng, trước đây cũng không quá nghiêm khắc. Hoàng Thượng bắt đầu nghiêm mặt giáo huấn nói: “Lúc trước xin trẫm cho cùng các ca ca đọc sách, thật sự là học như thế nào? Sao lâu không có tiến bộ?”

Tứ Hoàng tôn còn chưa tỉnh ngủ, thần trí giống như vừa mới rời giường, mềm giọng nói: “A...”

Hoàng Đế không có cách nào khác đối với tiểu tôn tử người từ trước đến nay đều yêu thương, bất đắc dĩ nhìn Lăng Tiêu, thở dài: “Tiêu nhi... Người so với Hoàng tôn lớn hơn vài tuổi, phải làm bộ dáng trưởng thành! Người từ trước đến nay là trí tuệ có thừa, như thế nào cũng như vậy?”

Lăng Tiêu nghe kêu một tiếng “Tiêu nhi ” rất là thân mật êm dịu trong lòng cảm thấy kích thích vui mừng, sợ hãi hoàn toàn không có, khom người nói: “Đều là lỗi của con.”

Lão Hoàng Đế đối tôn tử của Lăng Tiêu gia vẫn rất có hảo cảm, giờ gặp lại Lăng Tiêu đã trở mã càng phát ra vẻ ngoài phong lưu tính tình phóng khoáng, nhưng vẫn nghiêm mặt giáo huấn nói: “Biết sai lầm thì phải sửa!”

Lăng Tiêu thấy lão Hoàng Đế đến gần mình nên hướng đến góc bàn che lại, lão Hoàng Đế mắt nhìn thấy “Hắc” một tiếng bát quái hỏi: “Đó là gì?”

Lăng Tiêu khó xử chau mày bắt đắ dĩ đem cái dưới bàn ra. Đó là một cái tráp cùng với ít nước, chợt dạ nhỏ giọng nói: “Quả hạch với ít nước quả...”

“Lớn tiếng nói”. Lão Hoàng Đế có chút ngễnh ngãng, kêu thái giám bên cạnh đem tráp lại mở ra, lão Hoàng Đế nhin không được bật cười...

“Quả nhiên là tôn tử của Xuân Thu, thích ăn quả hạch thói quen là nhất dạng ...” Lão Hoàng Đế nhớ lại năm đó trong thời điểm giành chính quyền, cười nói: “Khi đó bị kiệu kỵ quân đánh chạy, doanh trưởng cũng không kịp thu, gia gia của ngươi liền ôm một hòm cây phỉ trốn thoát, chỉ huy phá vây...”

Lăng Tiêu cúi đầu cười: “Gia gia cũng thường xuyên nói với con chuyện năm đó, nói con có tật xấu ham ăn, rất giống người.”

“Ha ha, người còn nhỏ, tham ăn không hẳn là xấu.” Lão Hoàng Đế nhớ tới không ít chuyện trước kia. Lăng Xuân Thu lập được đại công nhưng tính tình thật là phóng khoáng, lại thường thêm cho Lăng Tiêu mấy tráp quả hạch, cười nói: “Ta đi xem Cẩn nhi Phong nhi bọn họ có phải cũng ngủ gà ngủ gật hay không?”

Lăng Tiêu và Tứ Hoàng tôn cùng nhau cung tiễn Hoàng Đế. Lão Hoàng Đế ra viện môn lại dặn Phùng công công đi đến nội vụ phủ cấp cho Lăng Tiêu quả hạch nhất định không thể quên. Vậy nên trong một lúc nhất thời Hoàng cung đều truyền tin thư đồng Lăng Tiêu của Tứ Hoàng tử nhận được sự yêu thích của Hoàng Thượng.

Lăng Tiêu ngày thường từ trước đến nay cẩn thận có lẽ, ngày đó đột nhiên chợt dạ muốn ăn quả hạch liền lên dấu ăn, bị Hoàng Đế phát hiện mới làm Hoàng Đế nhớ lại chuyện xưa tiện đà được Hoàng Đế ân sủng, có phải hay không chỉ là trùng hợp? Chuyện kia ai biết được!

Lăng Tiêu trong viện được các nô tài càng thêm cung kính, đồ vật đưa tới càng thêm tinh xảo, ý cười càng thêm tươi sáng.

Thái tử phi biết Lăng Tiêu được Hoàng Đế ban phần thưởng càng cảm thấy nở mày nở mặt. Nhìn xem, mẫu thân Lăng Tiêu là muội muội của nàng, Lăng Tiêu chính tay nàng chọn lại được Hoàng Đế yêu mến. Đám thị thiếp của Thái tử vốn là bọn nịnh hót lập tức theo ý Thái tử phi đem Lăng Tiêu càng phủng càng cao. Từ Lăng Tiêu cho đến Vi Trang, từ Vi Trang lại cho đến nhà mẹ đẻ Tĩnh Quốc Công phủ của Thái tử phi, Thái tử phi càng nghe càng thư thái, lập tức lại ban thưởng Lăng Tiêu không ít đồ vật này nọ.

Lăng Tiêu để lại chút vàng bạc vật dụng, hẳn ở trong cung nhu cầu tiêu sài không nhiều lắm, Hầu phủ mỗi tháng cấp hai mươi lượng bạc căn bản cũng đủ. Nên còn lại đều chuyển về Thọ Khang Hầu phủ, một phần phụng cấp Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân còn một phần nhỏ để giành tặng cho muội muội. Lăng Hiên cùng Lăng Y? Lăng Tiêu kêu thái giám đưa quà về phủ căn bản là không nói đến hai người này.

Lập tức Lăng Tiêu lại có danh xưng tốt: Thọ Khang Hầu phủ tiểu công tử thật là hiếu thuận! Hoàng Đế, Thái tử phi cho phần thưởng gì đó toàn bộ phụng cấp cho trưởng bối trong nhà, phần này nhi tử có hiếu tâm khó mà có được!

Trong cung chuyện gì cũng có thể nói, nhìn sắc mặt chủ tử bao nhiêu lời hay bọn họ đều có thể nói ra. Thái tử phi thích Lăng Tiêu mọi người đều biết, nhưng hiện tại ngay cả Hoàng Đế cũng thích Lăng Tiêu, thường thường hỏi thăm hân một chút. Hân hoàn thành công khóa sẽ được thưởng vài thứ, Lăng Tiêu càng tỏ ra hiếu kính, biết người trên kẻ dưới, giống như đã được ở trong cung rất nhiều năm vậy.

Chỉ hơn một tháng Lăng Tiêu ngay tại trong cung đã có chỗ đứng vững vàng, ngay cả Lăng Hầu gia mỗi khi vuốt râu cũng thở dài: trò giỏi hơn thầy nha...

Cổng lớn bên trong, không phải gió đông áp đảo gió tây chính là gió tây áp đảo gió đông, tuy rằng trong Thọ Khang Hầu phủ Hạ thị đang chiếm thế thượng phong, nhưng gần đây cũng bị bên Đông Cung lấn áp ít nhiều.

Trong hoàng cung đưa tới phần thưởng không ngừng, mỗi lần tiểu thái giám đến đây đều được Lăng Tiêu đưa một tờ danh sách phân chia lễ vật. Lăng Hầu gia xong rồi là Thi phu nhân, Thi phu nhân xong rồi là Lăng Nho Học. Lăng Nho Học cũng không thiếu, sau khi phân phối xong, còn lại tất cả đều là cho Lăng Trĩ. Còn hai thiếu gia tiểu thư kia cái gì cũng không có.

Lăng Hiên hoàn hảo mà nói hân hiện tại đều ở trong nha môn, Lăng Y mới vừa hết bị phạt cấm, cả ngày ở nhà, trong cung xảy ra chuyện gì nữa điểm cũng không rõ. Lăng Y chỉ biết Lăng Tiêu đối với nàng ngày càng xa cách.

Lăng Trĩ nhất thiên chân vô tà (cả đời chân thật không có ý xấu), Lăng Tiêu đưa cho nàng vòng bảo thạch nàng liền lập tức đeo vào tay, Lăng Tiêu cấp cho tới mấy thước lụa mịn màng như mây nàng đi tìm quần châm ma ma may y phục, mỗi ngày vui tươi hơn hử. Lăng Y nhìn thấy rất là không vừa mắt, rất là để tâm.

Lăng Y sáng sớm đi thỉnh an Thi phu nhân, mới ra viện môn lại cúi mặt một đường đi nhanh vào Tây viện.

Lăng Y đặt mông ngồi ở tháp thượng, tiếp nhận trà nha đầu đưa tới uống ngay một hơi, tùy tay ném chén trà về phía cái khay nha hoàn đang bưng. Chén trà vỡ tan.

“Này, tại sao lại không thoải mái?” Hạ Lan nháy mắt cho bọn nha đầu đi ra ngoài, kéo Lăng Y qua hỏi: “Hảo hài tử lại làm sao vậy? Không đi thỉnh an?”

Lăng Y đỏ mặt, ngoan thanh nói: “Làm sao vậy làm sao vậy, sao lại có thể như vậy? Cô tổ mẫu luôn luôn coi trọng Lăng Trĩ hôm nay trên người nó toàn thân đều tốt, người ta đã bay lên cành cao còn con vẫn như vậy! Ngay cả trong phủ này nha đầu nhũ mẫu cũng càng ngày càng theo chân ả, thấy Lăng Trĩ tựa như thấy phượng hoàng, chỉ sợ lời hay nói cũng không hết đâu!”

Hạ Lan cùng Lăng Y mẫu tử đồng tâm, tự nhiên biết tâm tư của con gái, thở dài nói:” Con cũng là Đại tiểu thư cỡ gì phải đi so đo cùng Nhị tiểu thư làm cái gì đấy? Lại nói ca ca con hiện tại cũng có chức quan, về sau cũng từ từ tốt hơn thôi.”

“Ca ca cái này làm sao có thể so với Lăng Tiêu?” Lăng Y trong lòng phần hận, nàng cho tới bây giờ không có lý do chán ghét huynh muội Lăng Tiêu và Lăng Trĩ. Theo lý thuyết bọn họ trời sinh nên là thủy hỏa bất dung, nhưng Lăng Tiêu và Lăng Trĩ chưa bao giờ nhằm vào nàng. Lăng Y biết trong mắt Thi phu nhân và Lăng Tiêu nàng Lăng Y dường như không là gì cả cũng không xem nàng ra gì.

Lăng Y hận bọn họ cực kỳ họ nhìn nàng bằng ánh mắt rất lạnh nhạt, cảm giác chê cười nàng không làm được gì ưu việt, chưa bao giờ để nàng vào mắt, xem nàng như không có tồn tại.

Nguyên tự bản thân mặc cảm tự ti làm cho Lăng Y trong lòng càng khó chịu, cho nên nàng thích ở trước mặt Lăng Nho Học tranh sủng, liên tiếp ở trước mặt bọn họ khoe ra chính mình có gì đó.

Hạ Lan năm nay đã 36 tuổi, trời sinh đã là mỹ nhân hơn nữa bảo dưỡng rất tốt phong vận dư âm, khe vuốt nhi nữ, thở dài:” Nhấn đi, con xem nương... Đã nhìn nhiều năm như vậy, còn có cái gì mà không trải qua đâu. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thể quan tâm nếu không phụ thân con đối ba người chúng ta làm sao mà che chở ưu ái, chúng ta sớm đã bị các nàng tra tấn đến chết.”

Cái này Lăng Y đương nhiên biết, cho nên nàng vẫn luôn đối Lăng Nho Học một mực hiểu thuận, nàng hiện tại duy nhất có thể dựa cũng chính là Lăng Nho Học vẫn còn sủng ái mẫu thân nàng...

Lăng Y cảm thấy thông suốt, kéo tay Hạ Lan nhẹ giọng nói:” Con nhớ rõ... Hạ gia có một tiểu tử, năm nay đã mười bảy tuổi đi.”

“Ân.” Hạ Lan gật gật đầu:” Huynh đệ nhà mẫu thân ta có đứa cháu tên là Hạ Quang. Năm nay mười bảy cao không thành thấp không phải. Nhà lại nghèo khổ khuê nữ nhìn hấn chường mắt, phú quý người ta có ai để ý hấn đâu? Hấn còn nằm mơ, muốn nhờ ta giúp đỡ... Ai ngờ ta ở Hâu phủ kỳ thật một câu đều không thể nói được đâu? Chỉ có thể làm cho bọn họ không trông cậy vào.”

“Không nhất định có thể trông cậy vào a...” Lăng Y gọi lên một bên khước miệng, nhẹ giọng nói:” Mẫu thân cũng có đôi lúc ngẫu nhiên gặp bọn họ sao, lúc này người chỉ nói có việc gọi bọn họ tới chúng ta lặng lẽ dẫn Hạ Quang tiến vào trực tiếp dẫn tới Sầu Ngọc Hiên đi...”

“Không được nói bừa!” Hạ Lan sợ tới mức trắng mặt: “Đại tiểu thư của ta! Con nói cái gì đó, nếu làm cho người ta biết sẽ đánh chết hần!”

Lăng Y bĩu môi: “Chuyện này có cái gì đâu? Đã nói hần bản môn nhà nghèo chưa đi đến đại viện, đại viện rộng lớn nên mới đi lạc vào! Người không biết là vô tội, gia gia từ trước đến nay rất chú trọng thể diện, tất nhiên sẽ không đánh chết người không hiểu chuyện. Lại nói Hạ Quang cũng không phải nô tài nhà chúng ta dựa vào cái gì đánh chết hần? Đến lúc đó gia bọn họ vì thanh danh Lăng Trĩ chỉ biết đem sự tình áp thôi...”

Lăng Y càng nghĩ càng thích hợp, tiếp tục nói: “Đến lúc đó... Tốt nhất chính là làm cho Lăng Trĩ gả cho Hạ Quang, đến lúc đó địa vị của mẫu thân sẽ không như bây giờ, Hạ gia một nhà cưới Hầu phủ thiên kim cũng là đủ vinh quang. Cho dù gia gia bọn họ đem việc này đề xuống không đề cập tới chúng ta ở đây để lại tiếng gió đi làm Lăng Trĩ danh dự khuê nữ bị đàm tiếu, khi đó muốn gả cho người có gia thế tốt cũng khó khăn.”

Lăng Y hung hăng cười, nàng nghĩ Lăng Trĩ so với nàng làm sao có thể mạnh bằng.

Hạ Lan có chút buông lỏng, không thể không nói Lăng Y nói điều thứ nhất thực làm cho nàng tâm động. Nàng vốn là muốn có một danh phận thật sự, tại Thọ Khang Hầu phủ nàng nhậm đã hai mươi năm chỉ chờ một danh phận thật sự có thể danh chính ngôn thuận làm phu nhân Hầu gia..

“Không nên không nên.” Hạ Lan lắc đầu: “Muốn từ đây đi đến chỗ Nhị tiểu thư kia phải qua bao nhiêu tầng, qua bao nhiêu gia đình cùng nô tỳ, cho dù đi đến cổng bên trong làm sao mà vào được!”

Lăng Y khẽ nhú mày, cắn môi: “Thì phải là xem chúng ta làm một chút bổn sự.”

8. Quyển 1 - Chương 8

Tiểu thái giám vừa đi Thọ Khang Hầu phủ đưa phần thưởng xong trở về liền đi thẳng đến trong phòng Lăng Tiêu, khom người nói: “Lăng thiếu gia, phẩm vật đều đã đưa đến, một vị cô nương trong nhà để nô tài đem cái này cho ngài, nói ngài nên để ý”

Lăng Tiêu buông bút lông trong tay tiếp nhận thư tín cười, đưa cho tiểu thái giám một cái hà bao: “Vắt vả cho người rồi”

“Không dám không dám.” Tiểu thái giám thông minh đem hà bao thu vào trong ngực, thấp giọng nói: “Nô tài không có gì tốt, bất quá là nghe lời kín miệng thôi, ngài yên tâm.”

Lăng Tiêu hài lòng cười một tiếng, tiểu thái giám liền vội vàng khom người ra ngoài.

Lăng Tiêu đem phong thư mở ra, đây đúng là chữ của Liêu Đình. Lăng Tiêu đã căn dặn nếu không phải đại sự thì không cần truyền thư tránh để người khác bắt được nhược điểm, xem ra là thật sự có chuyện.

Lăng Tiêu một tay xoa nhẹ thư, mu bàn tay nổi lên gân xanh, mi mắt xinh đẹp giận dữ, hẳn tự nhận chưa bao giờ chủ động trêu chọc bên Tây viện, không nghĩ ra không có ý trêu chọc hổ, hổ lại có ý hại người, Hạ Lan cùng Lăng Y cư nhiên ác độc như vậy! Thật khinh người quá đáng!

Trước kia thật đúng là xem thường Lăng Y! Niên kỷ nhỏ như vậy mà có thể nghĩ ra thủ đoạn bỉ ổi như vậy!

Lăng Tiêu lại nhẹ nhàng mở thư ra đọc lại một lần rồi đem đến ngọn nến trên bàn đốt đi phong thư.

Ngọn lửa đỏ lên từng bước từng bước đốt cháy thư tín như tằm ăn, soi vào con người trong suốt của Lăng Tiêu, cuối cùng tất cả đều hóa thành tro tàn.

Lăng Tiêu nhẹ nhẹ hít một hơi khôi phục bộ dáng thong dong thường ngày. Lấy ra giấy viết thư, nhanh chóng viết lại cho Liêu Đình một phong thư.

Hắn cũng sẽ không chủ động hại người, nhưng có người dám đến trêu chọc Lăng Tiêu cũng sẽ không để mình chịu thiệt thòi mà sẽ xem người đối nghịch như cá trên thớt mà chém, hướng chỉ là Hạ Lan và Lăng Y là một bọn ngu xuẩn.

Hạ Lan hạ quyết tâm phải đi một bước nguy hiểm này, nàng năm đó có thể hạ độc hại Lăng Tiêu, trong lòng vẫn còn vài phần độc ác tàn nhẫn.

Thất bại thì bất quá là Hạ Quang bị Lăng Hầu gia giết thôi, chẳng đáng cái gì? Nhưng luận theo hướng tốt, nàng có thể dựa vào cơ hội này để mình có được một danh phận.

Hạ Lan cùng Lăng Y cũng có bản lĩnh không thấp. Lăng Trĩ một ngày tắm rửa hai lần, hơn nửa mỗi lần đều là giờ ngọc sau khi nghỉ trưa.

Ngày dẫn Hạ Quang vào Hầu phủ cũng là thời điểm Lăng Trĩ tắm rửa. Hạ Lan đầu tiên là đem việc này tình tế nói cho Hạ Quang một lần, chỉ dẫn hắn đến Sáu Ngọc Hiên của Lăng Trĩ. Chỉ cần hắn đi vào nói là tìm Hạ Lan cô cô là được, chủ yếu phải làm cho Lăng Trĩ bất ngờ, chuyện kế tiếp sau hãy nói. Hạ Quang kia vốn là vô cùng muốn phú quý, nghe được chuyện như vậy dĩ nhiên vội vàng đồng ý liên tục không ngừng đáp ứng.

Lăng Y lại lấy ra không ít bạc lại còn bày Hạ Lan đi đổi bán không ít vàng bạc đồ trang sức, xuất ra toàn bộ tiền để mua được ma ma gác cổng trong viện của Lăng Trĩ, làm cho bà ấy nói với nhóm ma ma của nàng ngày đó có việc, đem cổng mở ra.

Hạ Lan cùng Lăng Y suy tính vài ngày, tính toán tốt thời gian mua xong người. Thật ra muốn Hạ Quang vào khuê phòng Lăng Trĩ là không có khả năng, người ở bên trong Hạ Lan cũng không thể nói rõ là có mua được hay không, liền mặc kệ ngày đó Hạ Quang có khả năng xông tới nơi nào, chỉ cần nháo chuyện lên là tốt rồi.

Cùng ngày Lăng Y phải tiếp tục hình phạt quì hương tạ tội nên sẽ chối bỏ được liên hệ, nếu cuối cùng bị phát hiện chỉ nói là Hạ Quang đi sai đường.

Hạ Lan tâm thần không yên vò nát khăn tay, vừa rồi nàng đã phái người đi mời Hạ Quang vào, ma ma trong viện của Lăng Trĩ cũng nói Nhị tiểu thư đang chuẩn bị tắm rửa...

Hạ Lan luôn cảm thấy có cái gì đó không ổn, chuyện này nàng cùng Lăng Y chuẩn bị thời gian rất dài, suy nghĩ thật lâu, theo lý là vạn vô nhất thất (tuyệt đối không sai lầm)... Không biết như thế nào Hạ Lan luôn nghĩ đến khuôn mặt kia của Lăng Tiêu. Khuôn mặt có nét tương tự như Vi Trang đã chết, tinh xảo xinh đẹp... Nhưng lại luôn có một cảm giác nhìn thấu nhân tâm.

Hạ Lan chưa bao giờ xem trọng Vi Trang, một nữ nhân yếu đuối. Nhưng thiếu niên mười bốn tuổi này lại làm nàng cảm thấy e ngại, nàng luôn cảm thấy mỗi lần Lăng Tiêu nhìn nàng đều như đang nói ta đã biết hết thấy mọi chuyện.

Loại khinh thường cao cao tại thượng xa cách này làm cho Hạ Lan và Lăng Y phẫn nộ. Sự tồn tại của Lăng Tiêu và Lăng Trĩ thời thời khắc khắc đều nhắc nhở các nàng: tôn ti khác biệt, trời sinh cao quý.

Hạ Lan hung hăng cắn răng một cái, dù sao đã quyết định rồi, mặc kệ là Hạ Quang có khả năng đi đến bước cuối cùng để hoàn thành mưu kế đã định.

Trong lúc đó, phòng trong của Sáu Ngọc Hiên Liêu Đình tay chân lưu loát giúp Lăng Trĩ lau khô thân mình chưa mặc y phục, cười nói: “Nhị tiểu thư như thế nào vội vã như vậy, vật vẫn còn đó không có chạy mất đâu...”.

“Còn không phải người trong lúc ta tắm rửa nói cho ta biết? Hại ta cũng chưa tắm xong, không đợi được nha ...” Lăng Trĩ cười: “Nhị ca rốt cuộc nói cho ta cái gì hay? Tỷ tỷ tốt mau nói cho ta!”

Liêu Đình cười: “Thiếu gia ngày hôm qua mang về một hộp hương liệu, nói là chỉ cần bôi lên quần áo một ít sẽ thơm hơn rất nhiều so với huân hương! Cũng không giống như huân hương phải dùng lửa đốt lên khói” Nói xong giúp Lăng Trĩ ăn mặc chỉnh tề lấy qua một cái hộp gấm, từ trong đó lấy ra một hộp cánh thái nhỏ màu lam. Lăng Trĩ cười tiếp nhận, mở ra là nhìn thấy một lọ ngưng chi hồng nhạt, hiện lên ánh sáng nhu hòa của trân châu, vừa thấy liền biết là thứ tốt, hương thơm tự nhiên lan tỏa, không nồng, nhưng kéo dài không tan.

Lăng Trĩ dùng ngọc trâm lấy một ít bôi lên lòng bàn tay, tinh tế hít một hơi, cười: “Quả

nhiên là thứ tốt!”

Liêu Đình tuy là nha đầu nhưng hầu hạ Lăng Tiêu nhiều năm, lại là chấp sự trong viện của Lăng Tiêu, Lăng Trĩ từ trước đến nay không xem nàng là hạ nhân mà xem nàng như tỷ tỷ, cười cười bôi một ít lên cổ Liêu Đình, nói: “Bôi cho ngươi một chút, chúng ta đều có mùi hương...”

Liêu Đình né tránh không thành, cười nói: “Nhị tiểu thư cũng đừng hại chết nô tỳ thứ này chỉ có một hộp nhỏ thôi, đừng lãng phí ...”. Nói xong quay đầu lại nói với đại a đầu Bao Cẩm của Lăng Trĩ: “Đi, lấy gương đồng đến cho Nhị tiểu thư, tiểu thư phải chải tóc.”

Bao Cẩm gật đầu, xoay người khỏi phòng.

Cùng lúc đó tại Tam môn, Hạ Quang cúi đầu đi theo một ma ma, nhin một hồi mới nói:” Vị đại nương này, không biết đây là đi đâu?”

Ma ma quay đầu lại nhìn Hạ Quang liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Đương nhiên là đi gặp cô cô ngươi!”

Hạ Quang không dám hỏi nhiều, chỉ cho đây là Hạ Lan an bài cúi đầu tiếp tục đi theo. Không bao lâu ma ma gật gật đầu nói: “Ta được phân phó mang ngươi đến đây, chuyện kể kiếp ngươi tự nhiên biết làm thế nào đi, có thể đi mấy tầng tính mấy tầng đi” Nói xong xoay người rời đi.

Hạ Quang càng xác định đây là người Hạ Lan phái tới, gật gật đầu, cẩn thận bước đi vào...

“Không tốt” Bao Cẩm hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vào. Liêu Đình cúi đầu nhẹ nhàng che cười vội giúp đỡ Lăng Trĩ đứng lên, thản nhiên nói: “Nhị tiểu thư đừng có gấp, Bao Cẩm! Làm sao vậy?”

Bao Cẩm chạy đến châu ngọc trên đầu đều lay động, đỡ hạ búi tóc, bình ổn hơi thở xong nói: ” Mới vừa rồi nghe người bên kia tới đây nói... Nói...” Bao Cẩm cũng chỉ là một nha đầu mười lăm tuổi, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Nói có nam nhân... chạy đến trong viện Đại tiểu thư...”.

Lăng Trĩ gần đây có biết chút chuyện nhân sự, không khỏi cũng đỏ mặt, vội la lên: “Kia còn không mau đánh đi. Truyền ra ngoài thì thanh danh Đại tỳ phải làm sao đây?”

Liêu Đình cười: “Nhị tiểu thư đừng nóng vội, việc này không phải kỳ lạ sao, người bình thường sao có thể vào viện Đại tiểu thư được? Bao Cẩm, nói rõ ràng xem là ai nói?”

Bao Cẩm cau mày, do dự nói: “Nghe không thực rõ ràng... Hình như là một tiểu tử bên nội nhà mẹ của Hạ Lan...”

“Nàng hỏi nhà bên nội là ai?” Liêu Đình cười nhạt: “Nhị thiếu gia đã dặn dò, chuyện bên Tây viện không liên quan gì đến chúng ta, việc này cũng không cần phải nói cho Nhị tiểu thư, Bảo Cầm người phải cẩn thận”

Bảo Cầm trước giờ là do Liêu Đình tự mình dạy dỗ, tự nhiên thân cận hơn so với người khác, cười nói: “Lời nói của tỷ tỷ ta nào dám không nghe, lúc mới nghe có chút hoảng sợ nên thất thố nha, cũng không dám trước mặt Nhị tiểu thư nói chuyện này, dù sao cũng không có liên quan gì đến chúng ta.”

“Đây mới là hài tử ngoan” Liêu Đình cười, an ủi Lăng Trĩ: “Nhị tiểu thư đừng lo lắng, bên ngoài có nháo như thế nào cũng không trở ngại đến người”

Lăng Trĩ nhu thuận gật đầu: “Lời nói của ca ca ta luôn nhớ kỹ... Bảo Cầm, người cũng lại đây bồi cái này một chút, rất thơm...”

Bảo Cầm cười, trong phòng lại là một trận hoan thanh tiểu ngữ (nói cười vui vẻ)...

Trong nhà chính Tây viện, Thi phu nhân mang theo vài ma ma tâm phúc vội vàng đi tới, ma ma gác cổng vội vàng khom người nói: “Đã trở lại rồi, quả nhiên là chất tử nhà mẹ của Hạ Lan, tên là Hạ Quang”

Thi phu nhân được Lý ma ma đỡ đi vào, liếc mắt một cái liền thấy Hạ Lan đứng ngồi không yên ở bên trong. Hạ Lan thấy Thi phu nhân tới lập tức đứng lên, khom lưng nói: “Cô thái thái...”

Thi phu nhân bước nhanh đi đến trước mặt Hạ Lan, vung tay hung hăng tát Hạ Lan một bạt tay!

Thi phu nhân tuy có tuổi nhưng lực tay thật lớn, Hạ Lan bị đánh có chút lảo đảo, má trái trong nháy mắt sưng lên, khóe miệng tràn ra tơ máu, lập tức quỳ xuống khóc ròng nói: “Cô thái thái tha mạng... Chất nhi nhà mẹ con tới đây gặp con. Tính là khi lão gia trở về sẽ nói. Tiểu tử này chưa từng vào trạch môn, không biết như thế nào nên đi một mạch, ta... Ta thật sự không biết a...”

“Người không biết? Ta hỏi người, đầu tiên người nhà mẹ người đến gặp, vì sao tự ý đi vào? Người cho rằng mình là chủ tử? Một nô tài, muốn gặp người trong nhà đều phải đi cửa sau. Người đây còn xem ta là phu nhân thái thái cái gì?” Thi phu nhân đã lâu không tức giận, lúc này giận tái mặt làm cho mọi người trong phòng bị dọa đến không dám thở mạnh, chỉ nhìn Thi phu nhân và Hạ Lan.

“Thứ hai. Nhà mẹ người đã đến gặp, vì sao không nói qua với ta? Trong nhà không thái thái nãi nãi, tất cả chuyện trước nay đều thông qua ta, người lại chỉ nói cho lão gia của người thì tính cái gì? Chuyện nội viện hẳn hiểu được sao?”

Thi phu nhân lạnh lùng cười: “Đúng rồi, chỉ sợ từ trước đến nay người không để người khác trong mắt, năm đó thời điểm nhà nãi nãi người còn, người có thể trong chớp mắt làm việc xấu xa, còn có cái gì người không làm được.”

Hạ Lan nghe Thi phu nhân nhắc lại chuyện xưa, mặt không khỏi một khối xanh tím, khóc ròng nói: “Cô thái thái thật sự là oan uổng cho con ...”

“Có oan uổng hay không người biết, ta cũng rõ ràng.” Thi phu nhân nghĩ tới chuyện vừa rồi lửa giận càng lớn:” Mang người tiến vào cũng thế. Không mang vào nơi của người, như thế nào lại dẫn tới trong phòng Lăng Y? Ai mang vào? Người như thế nào cấp cho ta một công đạo?”

Hạ Lan vừa nghe nói “Lăng Y” hai chữ đầu tiên là sửng sốt. Thi phu nhân nháo trợn này là trong dự kiến, nhưng phải là dẫn tới trong viện Lăng Trĩ a... Tại sao lại nhắc đến Lăng Y?

Hạ Lan sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thất thanh thét to: “Lăng Y? Súc sinh kia đến trong phòng Lăng Y?”

9. Quyển 1 - Chương 9

Hạ Lan sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thất thanh thét to: “Lăng Y? Súc sinh kia đến phòng Lăng Y?”

“Nhỏ tiếng lại cho ta!” Thi phu nhân khuôn mặt phiền chán:” Chỉ mới vừa đến liền bị ngăn lại đưa đến đây, nhưng vẫn là mạo phạm Lăng Y! Tất cả đều do lão bà hồ đồ người! Vô sự tác hạo (không có chuyện gì lại gây nên tin xấu). Nếu ma ma trong viện không quan sát nhanh thật sự xảy ra chuyện thanh danh Lăng Y có quan trọng với người hay không. Người mẹ tốt như người nuôi dưỡng Lăng Y thế nhưng không có một chút tình cảm!”

Thi phu nhân nghĩ tới chuyện nữ hài tử trong nhà gặp phải loại người ghê tởm này lửa giận lại bùng lên kiềm chế không được lại đá Hạ Lan mấy đá.

Chúng ma ma vội vàng dè dặt khuyên nhủ, để Thi phu nhân uống ngụm trà hạ hỏa thì tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Lý ma ma đứng một bên Thi phu nhân nhẹ giọng nói: “Thái thái xin bớt giận bàn bạc kỹ thì tốt hơn, may mắn Hạ Quang chỉ là đánh bậy đánh bạ xông đi vào, cũng không nhìn thấy Đại tiểu thư. Thái thái nhất định phải nghiêm trị. Nhưng vẫn là cố kỵ thanh danh của Đại tiểu thư, nếu không vài năm nữa cho hai vị tiểu thư nghị hôn, loại sự tình như thế này lọt ra ngoài thì không phải là tốt”

Những chuyện này Thi phu nhân cũng nghĩ tới, chính là nghĩ tới càng tức giận hơn. Chuyện trước mặt nhưng vẫn không thể hạ độc thủ trừng trị, cánh tay bị chặt đứt cũng phải giấu trong tay áo bằng không thanh danh của hai nha đầu liền toàn bộ mất hết.

Hạ Lan thiên tính vạn tính cũng không nghĩ tới khả năng Hạ Quang chạy đến chỗ Lăng Y lấy đá đập chân của mình, có khổ cũng không nói nên lời, nghe thấy Lý ma ma nói như vậy mới hồi phục tinh thần lại vội vàng đập đầu khóc ròng nói:” Súc sinh kia chết không đáng tiếc, chỉ cầu cô thái thái xem lại một chút phân thượng của tiểu thư...”

Thi phu nhân nhắm mắt lại, thanh âm lạnh lùng nói:” Hạ Quang không phải nô tài nhà chúng ta dĩ nhiên không thể giam giữ, đuổi hẳn đi theo nhà Chu Phúc buôn bán đi, mấy năm sau không cần quay về hoàng đô. Về phần Hạ thị...”

“Cô thái thái...” Hạ Lan quỳ trên mặt đất, mới vừa nghe được Thi phu nhân phái Hạ Quang đi theo Chu Phúc gia ra ngoài buôn bán thì thương tâm của nàng liền nguội lạnh. Chu Phúc là quản sự của Thọ Khang hầu phủ, nhà mẹ của Chu Phúc năm rồi đi phương Bắc buôn bán hàng một lần ra ngoài buôn bán đều là hơn nửa năm đi đường rất gian khổ, tiểu nhị đi theo có nhiều người không bệnh thì chết... Hạ Lan lắc đầu, nước mắt nuốt vào trong chỉ sợ chính mình lại bị tội.

Thi phu nhân lạnh lùng nhìn Hạ Lan quỳ dưới đất:” Hạ thị... Vô đức vô năng, từ ngày hôm nay không cho phép ra khỏi cổng, chỉ ở tại phòng dâng hương lễ Phật... Không được gặp Đại tiểu thư cùng Đại thiếu gia. Người không quan tâm nhưng ta lại rất đau lòng hai hài tử, không thể bị loại tiện nhân như người đập hư tiền đồ.”

Nói xong Thi phu nhân được Lý ma ma đỡ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Hạ Lan suy sụp ngồi trên mặt đất, hai hàng thanh lệ rớt xuống. Mất nhiều khí lực như vậy, tốn nhiều bạc như vậy cuối cùng không làm hại đến Lăng Trĩ mà lại vào viện của Lăng Y... đã vậy còn phải hứa là mình không được gặp hai hài tử. Hạ Lan cắn khăn tay khóc lên nức nở, một lúc sau mới đứng lên, trừng mắt rời đi.

Trở lại phòng đối với nha đầu ngoan thanh nói:” Đi! Mau đem Cát nhũ mẫu cùng Vương nhũ mẫu gọi tới! Ta muốn đích thân hỏi chuyện hai người đàn bà gian trá này!”

Không bao lâu hai lão nhũ mẫu tới, cúi thấp đầu đứng ở ngoài cửa không nói lời nào, Hạ Lan cười lạnh một chút: “Tại sao lại không nói? Không biết ta gọi các người đến làm gì sao? Lấy bạc của ta nhiều như vậy, rốt cuộc các người đã làm được cái gì!”

Wương nhũ mẫu sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Thật sự không biết Hạ bà cô nói chuyện gì.”

Hạ Lan bị tức đến nức nở cười, muốn xông lên tát vào mặt hai người, Cát nhũ mẫu thản nhiên nói:” Bà cô muốn chúng ta nói? Vậy kêu đại cô thái thái đến chúng ta đem chuyện mấy ngày

trước ngài phân phó chúng ta một lần nói hết, để xem oan uổng của bà cô có giảm chút nào không.”

Hạ Lan nghe thấy liền đổ mồ hôi lạnh, trấn định mạnh miệng nói: “Người đây cho rằng ta sẽ sợ sao?”

“Không dám.” Cát nhũ mầu vẫn bộ dáng thản nhiên nói: “Nói đến việc đi vào trong viện của Đại tiểu thư, những việc này đều do ngài bày mưu tính kế, đại cô thái thái cũng không nhất định tin cho nên chúng ta khuyên bà cô buông tâm đi, việc này vốn là chuyện đã qua, nên xử lý cũng đã xử lý bà cô tội gì lại làm cho mình không thoải mái?”

Hạ Lan tức đến mức hận không thể cắn chết hai nhũ mầu này. Chuyện ngày hôm nay Thi phu nhân không tra rõ, một là cố kỵ thanh danh hai vị tiểu thư, hai là Thi phu nhân quả thật tin lời giải thích của Hạ Lan. Nếu Hạ Quang vào trong viện Lăng Trĩ Thi phu nhân quả quyết không tin, nhưng đổi lại là Lăng Y, Hạ Lan có ngu xuẩn cũng sẽ không thể quan tâm thanh danh nữ nhi của mình? Hạ Lan lần này thật là có khổ nói không nên lời, hung hăng cười: “Tốt! Lo liệu thật là tốt! Ta chỉ hỏi các người, nguyên bản ta cấp bạc cũng không thiếu? Vì cái gì đến cuối cùng đột nhiên thay đổi? Có phải..”

Kỳ thật Hạ Lan kêu các nhũ mầu đến là do lo lắng rốt cuộc ai đã biết chuyện này. Nhìn bộ dáng Thi phu nhân vừa rồi rõ ràng là không biết, Lăng Trĩ còn nhỏ tất nhiên không hiểu, chẳng lẽ là... Không đúng! Hẳn hiện tại rõ ràng còn ở trong cung... Hạ Lan nhớ tới bộ dáng bình thường của Lăng Tiêu thông dong lạnh nhạt, sau lưng lại nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Cát nhũ mầu cười: “Bà cô tự mình nghĩ kỹ lại đi, nơi này cũng không phải nơi chúng ta nên đến, chúng ta còn có nhiều việc, không thể ở lại lâu.”

Nói xong cùng Vương nhũ mầu khom người đi ra ngoài.

Hạ Lan suy sụp ngã ngồi dưới đất, ả nhớ tới hai tháng trước Lăng Hiên mới vừa có chức quan vội vàng nói một chuyện với ả, lúc ấy ả còn không quan tâm. Năm đó ả hạ độc thạch tín với Lăng Tiêu những người khác cũng không phát hiện, chẳng lẽ là Lăng Tiêu hai tuổi lại biết? Làm sao có thể! Nhưng nhìn tình hình hôm nay... Lăng Tiêu người ở trong cung lại có thể phá hoại âm mưu của ả... Hạ Lan sắc mặt trắng bệch, cả người rét lạnh run rẩy không ngừng.

” Vương, hà tất viết lợi, diệp hữu nhân nghĩa nhi dĩ hĩ...” Khương đại học sĩ chậm rãi giảng Mạnh Tử , bởi vì Nhị Hoàng tử Chử Dịch Phong công khóa không tốt, Thái tử khảo bài răn dạy y một phen, làm cho y phải đi học cùng Tứ Hoàng Tử, đem tứ thư ngũ kinh học lại một lần, lúc này đại thư phòng có thêm hai thư án hai cái ghế tựa. Chử Dịch Phong cùng thư đồng Vi Thanh Lam của y cũng chen đi vào.

Chử Dịch Phong với đao kiếm tiền thương bày binh bố trận là một kỳ tài, nhưng khi dụng

tới văn chương thật sự là lực bất tòng tâm, mà y cũng không quan trọng, vì vậy bị Thái tử trách phạt cũng không phải một ngày hai ngày. Chữ Dịch Phong đã sớm không để ở trong lòng. Y nghe không hiểu thì đơn giản không nghe chống khuôn mặt nhỏ nhắn nhin không được vẫn luôn quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu.

Chữ Dịch Phong cũng không biết mình làm sao, luôn muốn nhìn Lăng Tiêu. Quả thật Lăng Tiêu thật sự rất đẹp, tuy ở trong cung khuôn mặt như thế không thiếu nhưng Chữ Dịch Phong vẫn là thích Lăng Tiêu, nhắc tay nhắc chân đều ung dung tao nhã. Chữ Dịch Phong nhin không được luôn nhìn, như thế nào cũng không đủ.

Lăng Tiêu hơi hơi hàm chứa ý cười, hắn cũng không có nghe phu tử giảng cái gì, hắn bây giờ nhớ lại tin tức từ Thọ Khang Hầu phủ truyền đến sáng nay, tưởng tượng thấy Hạ Lan cùng Lăng Y bộ dáng buộc phải chịu khổ. Muốn mua được người của Sáu Ngọc Hiên, buồn cười, thuộc hạ của hắn không phải là người tùy tiện dùng tiền là mua được. Hắn tuy rằng không ở trong Thọ Khang Hầu phủ, nhưng tất cả mọi việc trong phủ đều nằm trong tầm khống chế của hắn. Nghĩ muốn tạo phản sao nằm mơ đi.

Lăng Tiêu cười sảng khoái, thực sự sảng khoái. Kỳ thật hắn cực kỳ muốn làm tổn hại hoàn toàn thanh danh của Lăng Y làm cho tiểu nha đầu độc ác đó không dám đi ra ngoài! Nhưng chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Lăng Trĩ. Thôi thôi, coi như tặng một chút giáo huấn đi...

Chữ Dịch Phong lần thứ hai quay đầu lại liền thấy Lăng Tiêu đang mỉm cười, không biết như thế nào mặt liền đỏ, tim đập thành thịch. Lăng Tiêu cùng ánh mắt của y giao nhau. Lăng Tiêu đối với Hoàng tôn ngốc tử ẩn tượng cũng không tệ, diện mạo tuấn tú đáng yêu, quan trọng hơn là loại hình không có đầu óc, không cần hắn hao tâm tổn trí chu toàn, vì thế hắn nhìn y cười. Chữ Dịch Phong lập tức đem mặt nóng ran xoay qua chỗ khác chôn vào trong tay áo, cũng không dám quay đầu lại.

Đồng dạng không có nghe khóa còn có Vi Thanh Lam. Vi gia nhiều thế hệ công huân, đều là đại tướng tài, duy chỉ có trưởng tử thế hệ này Vi Thanh Lam là dóa kỳ ba, thiên phú vô cùng cao, thời điểm mười tuổi đã nổi danh thần đồng khắp Hoàng thành, sau được cho làm thư đồng của Chữ Dịch Phong. Được danh sư kinh thành chỉ dạy đương nhiên bất phạm, hiện tại bởi vì Chữ Dịch Phong mà phải học lại loại sách “Mạnh Tử” cảm thấy thương cho mình có tài không thể dùng, tay cầm bút nhưng không hề chú tâm nghe.

Toàn bộ trong đại thư phòng duy nhất nghe giảng bài chính là Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm. Thái tử phi đem qua dặn hắn, hôm nay sẽ hỏi hắn công khóa, Chữ Dịch Diễm có chút sợ hãi, lấy tay chống đầu nhỏ về mặt nghiêm chỉnh nghe giảng, gương mặt thành kính.

Không bao lâu tan học, mọi người từng người từng người tán đi. Thái tử phi kêu Chữ Dịch Diễm đi dùng điểm tâm, Lăng Tiêu chậm rì rì sửa sang lại án thư, thấy Chữ Dịch Phong còn chưa đi, cười:” Nhị Hoàng tôn vì sao không đi?”

Chữ Dịch Phong mặt vẫn có chút đỏ, do dự không biết nói cái gì. Y tuy nhỏ nhưng ở trong quân cũng là tiểu tướng quân nhanh nhẹn dứt khoát, nhưng đối diện với Lăng Tiêu lại lúng

cuồng tay chân luôn sợ lo lắng mình ăn nói ngu ngố khiến Lăng Tiêu phiền lòng (em không cần sợ, trong lòng Lăng Tiêu em vốn là như vậy), nhất thời sững sốt, lắp bắp nói: “Huynh... Ân, ngọc bội kia huynh không mang theo có phải không thích không?”

Lăng Tiêu ung dung cười:” Không dám, Nhị Hoàng tôn tặng ngọc bội cho thần là một bảo vật, ngọc chất thật tốt lại là món đồ cổ thần trân ái vô cùng không dám mang theo, đã cẩn thận cất đi rồi.”

“Huynh...” Chữ Dịch Phong do dự nửa ngày mới nghẹn ra một câu:” Ta biết huynh hiểu thuận, vật ban thưởng cho huynh tất nhiên sẽ mang về Thọ Khang Hầu phủ, nhưng....nhưng... Ta muốn huynh biết, huynh không thể cho người khác! Ta... Ta sau này sẽ cho huynh thứ tốt hơn, nhưng mà thứ này huynh không được tặng người khác!” Nói xong Chữ Dịch Phong đỏ mặt, xoay người vài bước chạy đi ra ngoài.

Lăng Tiêu sững sốt, khối ngọc bội kia hẳn đúng là có suy nghĩ tặng cho Lăng Trĩ, nhưng nghĩ đến ngọc bội kia có ẩn ý, sợ đưa cho Lăng Trĩ chọc người nhàn thoại. Hôn sự của Lăng Trĩ trong lòng hắn đã có dự định, hắn thâm nghĩ giấu kín không thể lộ, nhưng thế nào cũng không nghĩ cùng các Hoàng tôn lôi kéo quan hệ, nghĩ vậy mới chưa cho Lăng Trĩ. Nhưng nhìn bộ dáng hôm nay của Chữ Dịch Phong...

Ngón tay thon dài khê vuốt thái dương Lăng Tiêu cười khê, tiểu Hoàng tôn này thật đúng là đáng yêu nha...

Lăng Tiêu cười cũng không thềm để ý tự nhiên đi ra ngoài, vừa lúc gặp Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cẩn mới tan học.

Lăng Tiêu vội vàng hành lễ nói:” Đại Hoàng tôn”

Chữ Dịch Cẩn tiến lên một bước nâng Lăng Tiêu dậy, ôn nhu cười nói:” Đã nói bao nhiêu lần kêu ta Đại ca là tốt rồi câu nệ cấp bậc lễ nghĩa làm cái gì?”

“Hoàng tôn không chê thần, thần không thể đi quá giới hạn.” Lăng Tiêu hạ mắt xuống: “Đại Hoàng tôn có gì phân phó sao?”

Chữ Dịch Cẩn năm nay đã mười tám tuổi, nghiêm nhiên là đã lớn so với vóc người cao của Lăng Tiêu cũng cao hơn phân nửa, hơi hơi cúi đầu nhìn mặt Lăng Tiêu, ôn nhu cười:” Người khi nào thấy ta muốn phân phó việc gì sao, ta chỉ là muốn hỏi một chút người vào cung có cái gì không quen, lão Tứ còn nhỏ có cái gì không chiều cổ được người chỉ cần nói với ta là được rồi”

Lăng Tiêu trong lòng vừa động, thần sắc càng lạnh nhạt: “Thái tử phi lúc nào cũng nghĩ đến vi thần, cũng không có gì không quen”

“A...”Chữ Dịch Cẩn tay phải lấy võ nhẹ lòng bàn tay trái hơi hơi trầm ngâm, cười:” Ta đây an tâm, về sau có cái gì khó xử tới tìm ta là tốt rồi, chúng ta vốn là quan hệ huyết thống, không cần tìm người ngoài”

“Thần tuân mệnh” Lăng Tiêu khom người, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo Chữ Dịch Cẩn xoay người rời đi.

10. Quyển 1 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Như vậy thì là... Đại Hoàng tôn là có ý mượn sức tôn nhi” Lăng Hưu gia lưu loát lột hạt thông, vừa ăn vừa phân tích cho Lăng Tiêu nghe:” Nhị Hoàng tôn ta biết đến, đứa nhỏ này về mặt quân sự thật có kỳ tài, chỉ tiếc người rất đơn thuần, tuổi lại nhỏ, không có chí lớn, không có kiên định ...cái này ta không lo, ta chỉ là lo lắng Đại Hoàng tôn...”.

Thời gian cực nhanh, Lăng Tiêu vào cung đã gần một năm, Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cẩn lặp đi lặp lại nhiều lần là hẳn cực kỳ thích Lăng Tiêu, nhưng mỗi lần đều bị Lăng Tiêu không dấu vết mà né tránh, nhưng Chữ Dịch Cẩn cũng không phải ngốc tử, hẳn sẽ đợi đến lễ nhước quán. Chữ Vương triều có quy củ, cử hành nhước quán xong sau đó sẽ phong Vương, ban thưởng đất phong, ra cung kiến phủ đệ, đại hôn, vào triều.

Đến lúc đó Chữ Dịch Cẩn quyền lợi nơi tay, Lăng Tiêu sẽ không dễ dàng như vậy qua loa tắc trách với hắn.

Lăng Tiêu ngồi ở bên cạnh Lăng Hưu gia, cũng chuyên tâm mà ăn hạt thông, thần nhiên nói:” Không có cái gì lo lắng, tôn nhi cùng gia gia có suy nghĩ giống nhau, sau này Đại Hoàng tôn là có khả năng đăng cơ nhất, là trưởng tử hơn nữa trời cho thông minh, tâm tư cũng đủ tinh mẫn... Cho nên nhất định là sẽ làm nên chuyện lớn một ngày không xa.”

*Hạt thông.

Lăng Hưu gia nhìn tôn tử vui mừng cười:” Không uổng phí ta dạy con nhiều năm, con trong lòng đều biết là tốt rồi. Hoàng gia tranh trư chỉ chiến chúng ta không nên tham dự, chỉ nên thuận theo, cũng không nhất định phải thụ hưởng phúc khí của tân Hoàng. Nhà của ta không cầu hiển hách, có thể nhiều thế hệ phú quý thì được rồi.”

“Tôn tử đã hiểu.” Lăng Tiêu cười, nghĩ nghĩ nói:” Vì chuyện Đại Hoàng tôn tâm niệm muốn...tôn nhi nghĩ trước ở trong triều xin một quan chức, Đại Hoàng tôn lập tức sẽ vào triều thảo luận chính sự, đợi cho hắn vào triều ta liền nói thân có quan chức không thể để cho hắn bài bố. Ta sẽ không để bị động ở trong tay của hắn, không bằng ta trước một bước vào triều hành động khởi ngày sau phiền toái.”

“Àn...”. Lăng Hưu gia trừng mắt nghĩ nghĩ nói:” Không muốn Đại Hoàng tôn thao túng ta nên phải chọn cẩn trọng một chức quan...nếu không phải là Lễ bộ chính là Công bộ. Nếu Đại Hoàng tôn đã có tâm tranh làm Hoàng đế, vào triều về sau tất nhiên sẽ hạ tay trước tiên ở hai bộ này.”

Tam tỉnh Lục bộ, Lục bộ nói ra chính là Lại bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Bộ binh, Hình bộ, Công bộ. Trong đó chủ quản điển tịch trường học là do Lễ bộ, chủ quản công trình xây dựng là Công bộ, quyền lợi nhẹ chức vị nhàn, Đại Hoàng tôn có chút đầu óc cũng sẽ không nhúng tay vào việc nhàn kém. Lăng Tiêu nghĩ trước một bước ở hai bộ này sẽ tìm một chức vị, về sau nếu bị Đại Hoàng tôn trực tiếp muốn Lăng Tiêu làm thủ hạ của hắn cũng sẽ không có cơ hội nhiều lắm.

“Ý của tôn nhi là Công bộ, còn nhớ năm đó tôn nhi cải tiến cung tiền đã lập được công lao, hiện giờ lại làm ra thành tích khác thì, hẳn là không khó.” Lăng Tiêu cười:” Bất quá lần này không thể là bình khí hạng nhất như vậy thì quá phô trương.”

Lăng Hầu gia suy nghĩ trong chốc lát nói: “Làm khó con phải suy tính một bước vậy, chính con không chế tình hình là tốt rồi. Đại Hoàng tôn coi trọng con đơn giản là hai dạng khác biệt, một là duy trì Thọ Khang Hầu phủ, hai là năng lực của con. Đương nhiên không thể tiếp tục chế tạo binh khí, con mặc dù ở phương diện này tạo nghệ cực cao, nhưng cái này quan hệ nền tảng lập quốc, năm đó việc thay đổi cung tiền.. Ta vẫn luôn hối hận.”

“Gia gia là vì thân dân của Đại Chủ thôi.”

Lăng Tiêu khuyên giải an ủi nói: “Chuyện này cũng không có thể nói là không tốt, nếu không Thọ Khang Hầu phủ ta về sau kế thừa lại không có người tài? Như vậy nếu giấu kín tài e là sẽ làm Lăng gia xuống dốc.”

Lăng Hầu gia thoải mái cười, cuộc đời này công tích của ông có hai cái, một là phụ trợ Hoàng đế đánh hạ dành được giang sơn, hai chính là dưỡng dục ra Lăng Tiêu, dặn dò: “Từ từ mới tính đi, mới về nhà ở hai ngày, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nói xong chính sự, Lăng Hầu gia cầm lấy chung trà uống nhuận nhuận cổ họng, rốt cục kiềm chế không được lộ ra mặt bất quá hỏi: “Nghe người nói, Nhị Hoàng tôn tựa hồ đối với con cũng rất có ý, giống tình cảnh của thiếu nữ mười tám động xuân, nào đem chuyện các con ở chung từng tí nói tỉ mỉ một lần, gia gia giúp cho con phân tích một chút.”

“Chuyện này cũng không nhọc đến gia gia hao tâm tổn trí.” Lăng Tiêu cười. Tay cầm đem hạt thông xoay người đi tìm Lăng Trĩ.

Lăng Trĩ biết Lăng Tiêu đã trở lại đã sớm ở Sáu Ngọc Hiên chờ, Lăng Tiêu thấy Lăng Trĩ cười: “Muội muội lại cao lớn.”

Lăng Trĩ cười, đi đến trước mặt Lăng Tiêu khoa tay múa chân một chút, cười duyên: “Nhị ca cũng cao lớn, so với muội cao lớn nhanh hơn nữa, đúng rồi...” Lăng Trĩ cầm cái tiểu hà bao đến, đưa cho Lăng Tiêu: “Muội mới làm xong, tặng Nhị ca mang đi.”

Lăng Tiêu tiếp nhận nhìn kỹ, Lăng Trĩ hiện tại nữ hồng càng ngày càng tinh xảo, Lăng Tiêu lập tức mang ở trên người, cười nói: “Như thế nào mà tay nghề tiến bộ như thế? Sẽ mau vượt qua các tú nương trong châm tuyến phòng thôi.”

Lăng Trĩ ngọt ngào cười: “Lại trêu ghẹo muội rồi.”

Lăng Tiêu cúi đầu uống trà, Lăng Trĩ do dự nhỏ giọng nói: “Trước đó vài ngày... Đại tỷ tỷ trong viện, giống như xảy ra chuyện gì đó.”

Lăng Tiêu đem chung trà đặt lên bàn, cười lạnh: “Ác giả ác báo, việc này huynh đã biết, muội đừng nói đến nữa.”

“Ân.” Lăng Trĩ từ trước đến nay đều là nghe Lăng Tiêu nói, gật gật đầu: “Muội nghe Nhị ca, trong ngày thường cũng sẽ không gây chuyện.”

Lăng Tiêu thấy muội muội nhu thuận như vậy rất là vui mừng, an ủi: “Không cần lo lắng trong viện của muội đều là người của huynh, được huynh cẩn thận chọn ra đưa tới, cuộc sống gia đình thê tử, thúc bá, huynh đệ của các nô tài đó đều nằm trong tay huynh, xảy ra chuyện gì cũng không thoát khỏi dự tính của huynh.”

“Ân.” Lăng Trĩ an tâm gật đầu, lại tiếp tục nói với hắc nói một lát, hai huynh muội đã lâu không gặp, hảo hảo đoàn tụ hai ngày.

Chờ về tới trong cung Lăng Tiêu mới chính thức bắt tay vào việc muốn vào Công bộ, kỳ thật ở hiện tại Hoàng Đế đối với Lăng Hầu gia rất coi trọng và đối với Lăng Tiêu rất yêu thích, nếu Lăng Hầu gia đi đường tắt muốn an bài Lăng Tiêu ở Công bộ một công việc nhàn hạ cũng không khó, nhưng Lăng Tiêu đối với bán quan bán tước, cự thân vì ấu tử thỉnh ân chủ sự có bản năng chán ghét, cho nên hắc không thích Lăng Nho Học vì Lăng Hiên quyền quan thời điểm đó thực bài xích. Lăng Tiêu nhân phẩm không tính là cao thượng, nhưng hắc cũng là người có chút thanh cao.

Lăng Tiêu vẫn là quyết định làm ra thành tích trước, sau đó đợi lão Hoàng Đế hạ chỉ Tứ Quan, chính mình sẽ ngạo kiều cầm quan ấn, đó mới là danh chính ngôn thuận.

Không thể bắt tay từ binh khí cao cấp, Lăng Tiêu trước nghĩ, khi về nhà hẳn nghe Lăng Hầu gia nói năm nay phía Nam lại gặp bão, lúc này kỹ thuật chống lũ bất quá vẫn là Đại Vũ trị thủy lưu lại. Có một bộ phận lưu trữ ứng, đó là cách chống lũ thường xuyên duy trì từ trước, tuy rằng cách cũ, vẫn dùng được, nhưng nếu trong hoàn cảnh xấu lại không thể áp dụng được. Thậm chí có địa phương lúc nước lũ đến quá lớn các phân lưu trữ ứng cũng không thể chứa đựng nước đến một tháng, qua mùa lũ thì không còn chứa nước nên khi thiếu mưa mùa khô vẫn là ruộng cằn!

* theo mình hiểu phân lưu trữ ứng có lẽ là các đập chứa nước

Lăng Tiêu tay cầm bút lông, tùy tay cầm tờ giấy bắt đầu vẽ vẽ phác họa, mấy ngày hôm trước hắn đi Hoàng đô bản thân đã xem qua, hiện tại công cụ tưới nước vẫn đều là guồng nước long cốt, tất cả đều dùng nhân lực, dựa vào nhân lực thả đập guồng nước đem nước sông đi theo vận tải đường thủy vào đồng ruộng, việc này so với đem nước tưới diều tự nhiên thuận tiện rất nhiều, nhưng có hai điểm không đủ: một chính là làm chuyển động bánh xe không thể dùng ít sức, hơn nữa phải dùng sức từ nhiều người lao động cường tráng đồng thời cùng làm việc mới được, hao nhân lại hao lực. Hai là cứ như thế sẽ phải đi lên đầu nguồn nước lấy nước lợi ích cũng không nhiều, thậm chí có địa phương dân chúng vẫn dùng thùng nước tưới, cảm thấy như vậy dễ dàng hơn chút. Hồng thủy... Tưới, nếu có thể đem này hai điểm kết hợp lại...

Lăng Tiêu lấy ngón tay thon dài nhẹ gõ án thư, linh cảm đột nhiên đến, cúi đầu tay nhanh chóng trên giấy xoát xoát họa sơ đồ phác thảo. Lăng Tiêu cả một đời theo học chuyên nghiệp trình độ tốt lắm, loại này cũng chính là chuyên môn của hắn, dùng một canh giờ đã đại khái phác thảo ra sơ đồ, tính toán thụ lực, vội một ngày liền hoàn thành.

Chuyện tiếp theo cũng rất trọng yếu, Lăng Tiêu đến tìm hiểu vài địa phương, lại tính toán trong chốc lát, yên lặng đi vài cái bước, cuối cùng chậm rãi phác họa sơ đồ đã hoàn thành, Lăng Tiêu triển khai bản vẽ nhẹ nhàng cười, hoàn mỹ.

Lăng Tiêu đem ý tưởng cùng với sơ đồ phác thảo đều đốt sạch, chỉ để lại bản vẽ đã hoàn thành.

Lăng Tiêu sửa kiểu cũ của long cốt guồng nước, vận dụng lực kết cấu, hẳn triệt bỏ một cái bánh xe di chuyển, sửa lại tổng thể, mượn lực kéo từ súc vật, như là trâu bò thì sức lực sẽ lớn hơn, gắn cho nó cái yên trên đó có dây thừng được gắn trực tiếp vào bánh răng, chỉ huy súc vật đi phía trước kéo, từ lực kéo này làm di chuyển bánh xe, chuyển động thay đổi liên tục làm long cốt chuyển động đem nước trong hồ đưa lên bờ vào trong ruộng vườn.

Trước kia vì guồng nước không thể sử dụng sức lực súc vật, hiện tại trải qua sự chỉnh sửa của Lăng Tiêu thay đổi về sau hoàn toàn đem nhân lực giải phóng ra, hơn nữa súc vật kéo so với nhân lực lớn vài lần, như vậy lượng nước cấp sẽ không có trở ngại, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Lăng Tiêu mỉm cười cầm lấy một cái trương đồ khác đến, nếu như nói mặt trên là một sự cải cách vượt trội, như vậy trương đồ thứ hai chính là kỳ tích, sửa lại sức người đổi thành sức vật kéo bất quá là thay đổi về bộ phận lực kéo, Lăng Tiêu nguyên bản rất chuyên nghiệp đề cập đến phương diện này không coi là cái gì, nhưng trương đồ thứ hai xác xác thật thật là tư tưởng của chính Lăng Tiêu.

Trương đồ thứ hai của Lăng Tiêu là một cái “lũ lụt xa”, cái này chỉ cần guồng nước không cần nhân lực cũng không cần súc vật kéo, hoàn toàn lợi dụng lực dòng nước, từ hai cái bánh xe lớn và một cái bánh xe nhỏ cấu thành, lấy hai cái trục xoay liên tiếp, trên bánh xe nước an trí rất nhiều cái bản diệp, tương liên cùng guồng nước dựng thẳng bánh răng, chỉ cần đem guồng nước loại này sắp đặt tại bờ biển thích hợp, từ dòng nước luân chuyển đi vào trong sông là nước có thể chảy vào đồng ruộng.

Càng hay chính là loại guồng nước này có thể an trí để chống lũ, bên cạnh đập chứa nước, trong thời kỳ nước lớn có thể giữ nước, sau đến mùa khô sẽ đưa nước từ từ vào đất ruộng hoặc vào nhà phục vụ sinh sinh hoạt của người dân.

Lăng Tiêu nhìn hai tờ bản vẽ có chút do dự, hẳn bồn ý là làm ra chút thành tích, làm cho lão Hoàng để danh chính ngôn thuận cấp cho hắn một chức quan trong Công bộ, nhưng cái này thành tích thấy thế nào... Đều có chút lớn.

Công lao quá lớn không có kết cục tốt, từ xưa như thế a...

“Nhị gia, Nhị Hoàng tôn tìm đến ngài.” Bên ngoài có một tiểu thái giám nhẹ giọng gõ cửa, Lăng Tiêu sửng sốt một chút, miệng nổi lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thỉnh.”

11. Quyển 1 - Chương 11

Lăng Tiêu mời Chữ Dịch Phong vào, quy củ nói: “Đã trẻ thế này, Hoàng tôn còn có việc gì phân phó?”

Chữ Dịch Phong sau một năm cũng cao lớn không ít, không ngờ cũng tương đương một thước bảy nhưng so với Lăng Tiêu vẫn thấp hơn nửa thước (một thước tám), ánh mắt vẫn chưa mất đi tính hài tử, mỗi lần thấy Lăng Tiêu vẫn là bộ dáng khấn trương không thôi, do dự nói: “Ta... Ta thấy huynh cả một ngày không có xuất môn, muốn hỏi một chút huynh bị làm sao vậy? Có việc gì khó xử sự, có thể nói với ta.”

Lăng Tiêu cười, trên mặt xuất hiện một tia thần sắc khó xử. Chữ Dịch Phong lập tức tỉnh

thần dân cao, ngồi thẳng thân mình, cường chế kích động trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc: “Cứ nói đừng ngại.”

Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, ra vẻ khó xử nói: “Thực không dám giấu diếm, từ đầu tháng thân đã bắt đầu cải tiến cầu tạo long cốt guồng nước, nhưng bất hạnh vướng một trạm nghỉ không ra, ta mỗi ngày ở trong cung cũng chưa thấy guồng nước chân chính, do đó mới khó xử.”

Chữ Dịch Phong vui vẻ, nhưng vẫn là ra vẻ già dặn nói: “Cái này không khó, ta đây sẽ cho nội thị ở trong Hải Đường viện ra nhìn xem, sau đó chọn mua mấy công cụ dùng làm guồng nước, ân... Người xem, Thính Phong Các của lão Tứ không có nước, ở chỗ ta lại có một hồ nước nhỏ có thể đặt guồng nước... Ân, vẫn là đến chỗ ta đi.”

Chữ Dịch Phong có chút khấn trương nhìn Lăng Tiêu, sợ sẽ cự tuyệt, ai ngờ Lăng Tiêu chấp tay cười: “Đa tạ Nhị Hoàng tôn.”

Chữ Dịch Phong cao hứng cực kỳ, trong lòng vui vẻ không giấu được. Một năm nay Lăng Tiêu vẫn không thân cận với hắn, ngày thường còn cùng Chữ Dịch Diễm thân mật một chút, đối với nhóm Hoàng tôn từ trước đến nay là cung kính có thừa mà thân mật không đủ. Chữ Dịch Phong chuẩn bị tâm lý sẽ bị cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới Lăng Tiêu chẳng những cùng hắn nói rất nhiều còn đáp ứng đến viện của hắn cải tiến... cái kia kêu là xe long cốt đầu gi đó, Chữ Dịch Phong trong lòng rất vui vẻ tràn đầy thỏa mãn.

Đi ra, thấy trời đã dần về đêm ở lâu không tốt, dặn dò: “Ân... Ta sẽ giúp cho huynh, huynh đừng lo lắng, ân... Không còn sớm, huynh nghỉ ngơi sớm nha.”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong khuôn mặt nhỏ nhắn mang tính trẻ con trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng vẫn là không nói gì thêm, hành lễ đưa Chữ Dịch Phong đi ra ngoài.

Ngày hôm sau Chữ Dịch Phong quả nhiên phái người đem những thứ Lăng Tiêu muốn đều lần lượt mang ra, mời Lăng Tiêu qua nghiên cứu.

Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm nghe được tin, nghĩ có cái gì vui đùa liền chạy đến xem, thấy một đồng ván gỗ không có chút hứng thú, đi vào phòng bếp của Chữ Dịch Phong ăn trái cây.

Chữ Dịch Phong xoa tay có chút không tự nhiên, đối Lăng Tiêu cười: “Ân... huynh nói nhờ bọn họ đặt mua gì đó, huynh nhìn xem có dùng được hay không, để ta cho bọn họ tìm đổi lại”

Lăng Tiêu nhìn nhìn vôi nước, guồng nước cùng gỗ với một ít công cụ đã chuẩn bị tốt, có thể sử dụng, Lăng Tiêu khom người cười: “Đã đầy đủ hết, đa tạ Hoàng tôn hao tâm tổn trí.”

Vừa lúc hoa Hải Đường trong Hải Đường viện nở rộ, từng cánh từng cánh hoa bị gió thổi phiêu tán bay đến bên bờ hồ, Lăng Tiêu cứ như vậy đứng ở giữa phong cảnh này, tay áo rộng bị gió thổi nhẹ nhàng đong đưa, Lăng Tiêu ung dung khom người cười.

Phong lưu vô cùng, tao nhã không thể nào tả nổi.

Chữ Dịch Phong sững sốt, mặt có chút đỏ lên, xoa xoa mặt nói: “Cái kia... Đồ vật này cứ để đây, huynh đem cho ta xem hình vẽ, rồi huynh cứ đứng bên ngoài xem và chỉ cho ta, huynh đừng tự mình làm.”

“Không dám.” Lăng Tiêu vội hỏi, “Thần tự mình làm.”

Chữ Dịch Phong cố ý không cho Lăng Tiêu động thủ, chất phác cười: “Huynh da thịt non mềm lỗ bị thương thì sao, ta da thịt dày, không dễ bị thương.”

Lăng Tiêu thầm nghĩ người so với ta còn dễ bị thương hơn đi, nhưng Chữ Dịch Phong kiên trì nói gì cũng không được.

Chữ Dịch Phong vừa nói chuyện vừa xem hình vẽ xong Chữ Dịch Phong cởi quần áo ngoài, vén tay áo lên bắt đầu chuyên tâm cưa gỗ.

Lăng Tiêu thấy chỉ chốc lát sau tấm gỗ đã được đẽo gọt giống như trong hình vẽ, cầm đao bắt đầu tước bánh răng nhìn Chữ Dịch Phong, cười: “Hoàng tôn tay thật khéo nha.”

Lăng Tiêu lơ đãng, nhìn bộ dáng Chữ Dịch Phong làm việc cảm thấy kinh ngạc, hẳn nguyên bản nghĩ rằng Chữ Dịch Phong chỉ làm ra bộ dáng muốn hấn tốt, không nghĩ tới Chữ Dịch Phong thật sự có thể làm, tay rất nhanh, lực đạo ổn, dấu vết đều rất trơn nhẵn.

“Hoàng tôn sao làm được những thứ này?” Lăng Tiêu nhin không được hỏi. Chữ Dịch Phong ngẩng đầu làm cho tóc phía trước rơi xuống, cười đáp: “Đây có là gì, chuồng ngựa trong viện là do ta tự tay làm, tuy rằng không tinh xảo nhưng có thể sử dụng là được, ân... thời điểm ta còn đi theo ở trong quân đã làm khô giáp cùng cung tiễn, liều trại ta cũng làm được.”

Lăng Tiêu sững sốt, nhin không được ngừng tay nhìn Chữ Dịch Phong lưu loát làm việc. Hoàng tôn này không có chút nào cho rằng mình là Hoàng tôn long tử. Lăng Tiêu chậm rãi bắt tay vào làm đầu gỗ, thản nhiên nói: “Nhị Hoàng tôn là thật thích quân ngũ nha.”

“Ân.” Chữ Dịch Phong vừa nói tới thứ mình thích cũng không còn mất tự nhiên nữa, đôi mắt đen bóng càng sáng ngời: “Ta về sau nghĩ sẽ làm Đại tướng quân, giống như là cừu cừu, tốt nhất là có thể đóng ở biên cương, ha ha... Chờ vài năm ta ra cung, gia gia nếu có thể đem phương Bắc làm đất phong cho ta thì tốt rồi, ở đó luyện binh mới tốt, cũng có thể làm cho Hung Nô kinh sợ...”

“Hoàng tôn!” Lăng Tiêu nhin không được lớn tiếng trách mắng: “Lời này không được nói nữa!”

Chữ Dịch Phong sững sốt, không rõ Lăng Tiêu bình thường ôn hòa sao lại đột nhiên nói ra lời như thế, theo bản năng gật đầu, nhút nhát nói: Huynh... huynh không thích nghe, ta không nói.”

Lăng Tiêu vừa rồi hoàn toàn không có suy nghĩ đã lớn tiếng trách mắng Hoàng tôn như vậy thật sự không phù hợp với tính cách của hắn, thấp giọng nói: “Thần thất lễ ... Nhưng sự tình này, Hoàng tôn về sau tốt nhất không nên cùng ngoại nhân nhắc tới.”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu, hoàn toàn không thêm để ý Lăng Tiêu vừa rồi thất thố, cười: “Ta cũng chỉ có thể cùng huynh nói. Mẫu thân nghe không hiểu mấy cái này, Phụ thân... Ân, huynh cũng biết, ngài chê ta ngu, bình thường chú trọng khảo công khóa của Đại ca, hỏi ý nghĩ của Đại ca, sẽ không hỏi đến ta.”

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, ôn nhu nói: “Hoàng tôn khiêm tốn.” Nói xong không thêm nhắc lại, chuyên tâm làm việc trong tay.

Chữ Dịch Phong cũng không thật sự để ý tiếp tục gọt đầu gỗ.

Dù sao Lăng Tiêu cũng không muốn bị kéo vào gia sự của Hoàng gia. Lăng Tiêu biết Thái tử coi trọng Đại Hoàng tôn mà ngốc tử này cũng nhìn ra, nhưng Chữ Dịch Phong cũng quá không để mắt, lời như thế đều có thể vô tâm vô phể nói ra. Muốn đất phong phương Bắc? Nực cười! Cho dù là đến lúc đó lão Hoàng Đế thật sự phong cho y đất phương Bắc cũng không thể nhận.

Phương Bắc là địa phương nào? Chữ Vương triều hiện tại kinh địch nhất chính là tộc Hung Nô – tai họa ngầm lớn ở phương Bắc, từ trước đến nay đóng ở phương Bắc không phải Thái tử thì cũng là trung thần được Hoàng Đế tử mĩ chọn lựa.

Phương Bắc cũng không phong phú, đóng ở nơi đó cũng không có lợi, chỉ cần chút chuyện nhỏ cũng sẽ dễ dàng bị chụp mũ là thông đồng phản quốc, người khác tránh còn không kịp, tiểu Hoàng tôn ngây ngốc này cứ nhiên lại muốn đi.

Lăng Tiêu có thể xác định, theo tính tình của Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cẩn, Chữ Dịch Phong nếu thực đi phương Bắc thì không quá ba năm sẽ uống mạng. Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong cúi đầu bộ dáng chuyên tâm làm việc thờ dài, trải qua lời nói vừa rồi của Lăng Tiêu Chữ Dịch Phong cho dù không hiểu hắn là cũng không dám nói lại chuyện này. Lăng Tiêu tự giấu cười, mình hiện tại tự tung tự tác, đến lúc đó chẳng phải cũng kéo y xuống nước luôn sao, đâu có gì bất đồng với người khác.

Lăng Tiêu hận mình tâm ngoan một lúc, hắn vốn cần một người để bản thân không dấu vết tách khỏi công lao trị thủy lần này, Chữ Dịch Phong đúng lúc này lao tới, bất quá lại thích

hợp nhất, cho nên hắn mới đáp ứng đến chỗ Chữ Dịch Phong làm guồng nước. Về sau chỉ cần nói là hắn và Chữ Dịch Phong cùng làm, có Hoàng tôn cùng làm, phần công lao này sẽ không thua thiệt.

Lăng Tiêu áp chế cảm ơn không đành trong lòng, cúi đầu lấy gỗ cho Chữ Dịch Phong đeo gọt.

Ý đồ của Lăng Tiêu muốn làm ra hai loại guồng nước cũng không dễ dàng. Lăng Tiêu vì muốn nhanh chóng hoàn thành công việc mấy ngày nay trừ bỏ thời điểm đi ngủ đều ở trong Hải Đường viện của Chữ Dịch Phong. Một ngày ba bữa cơm đều ăn ở Hải Đường viện, Lăng Tiêu dần dần nhìn thấu một ít chuyện không bình thường.

Bởi vì tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm đánh người, Lăng Tiêu ba bữa cơm đều đi theo Chữ Dịch Diễm đến Thính Phong Các ăn, so ra là có chênh lệch. Món ăn của Chữ Dịch Phong cũng xem như phong phú, nhưng nếu theo quy củ dành cho Hoàng tôn tuyệt đối không phải nhiều.

Bữa cơm của Hoàng tôn đều có quy củ, mỗi ngày đều đã được phân phó lượng món ăn, hơn nữa còn vì thể diện Hoàng gia, tuyệt đối không thể ít như vậy.

Ngay cả chuyện món ăn đã không như nhau, Chữ Dịch Phong chỉ cần dụng tâm nhiên các hạng phân lệ trong Hải Đường viện, vật dụng cần thiết, vật dụng trang trí, so với Chữ Dịch Diễm đều kém hơn!

Thái tử thiên vị Đại Hoàng tôn, Thái tử phi thương yêu chiều chuộng Tứ Hoàng tôn, đây là chuyện trong cung ai cũng biết.

Tam Hoàng tôn miệng ngọt như đường, bình thường luôn có thể ở trước mặt Hoàng Đế Thái tử, Thái tử phi lấy lòng, nhưng chỉ có Nhị Hoàng tôn ngốc nghếch này là khác biệt.

Lăng Tiêu trong một năm này cũng đã sớm nhìn ra, bởi vì Hoàng tôn đều là con của chính thê Thái tử phi, Thái tử phi cũng sẽ không có ý niệm cảnh tỉnh trong đầu. Tuy rằng từ ái nhưng cuối cùng cũng vẫn thiên vị, mà Hoàng tôn không quá thông minh này lại không yêu cầu Thái tử, Thái tử phi cái gì.

Lăng Tiêu nắm chặt ngón tay thon dài trong tay áo rộng, hơn nữa Nhị Hoàng tôn chưa bao giờ để ý điều này, không chừng chính y cũng không biết bị chèn ép. Càng như vậy nô tài càng không sợ y!

Lăng Tiêu giờ Ngọ cố ý phái hai tiểu thái giám trong Hải Đường viện đi Nội Vụ phủ lấy quả vải, lại nói mấy mâm phân theo quy củ đã ăn xong rồi nhưng Hải Đường viện muốn thêm một chút.

Tiểu thái giám lúc ấy nghe Lăng Tiêu phân phó mặt lộ vẻ khó xử, trong lòng Lăng Tiêu lập tức hiểu được, cười nói: “Đi đi, không được thì thôi.” Tiểu thái giám đi, không bao lâu trở

về, khó xử nói: “Công công ở Nội Vụ phủ nói, quả vải đưa tới vốn đã ít, cũng đã theo quy củ phân cho Hải Đường viện, nhiều hơn nữa thật sự lấy không ra.”

Lăng Tiêu tinh tế nhìn thần sắc tiểu thái giám, giống như vừa bị giáo huấn một chút, hẳn biết là tiểu thái giám ở Nội Vụ phủ tuyệt đối là bị ‘Chỉ điểm’, không quá để ý mà cầm hà bao cho hắn, mỉm cười an ủi: “Không có chuyện gì, đi đi.”

Tiểu thái giám không hoàn thành việc được giao không dám lấy hà bao, chối từ một lúc mới có chút áy náy nhận.

Lăng Tiêu đi đến bên hồ, tùy tay bắt lấy cánh hoa Hải Đường đang rơi. Mùa vải đúng vào tháng năm, vào đầu mùa nên quả vải đưa đến ít, rất khó có được.

Đúng là làm khó, Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm ngày hôm qua cố ý lôi kéo hắn quay về Thính Phong Các, lúc ấy Lăng Tiêu thấy rõ: tràn đầy bốn mâm. Chữ Dịch Diễm tâm tư đơn thuần cho rằng hắn ở bên cạnh Chữ Dịch Phong không có ăn, còn cười nói: “Huynh ăn đi, ăn xong rồi ta lại cho Tiểu Hạ Tử đi Nội Vụ phủ lấy, chúng ta tiếp tục ăn nha.”

Lăng Tiêu buông tay, hoa Hải Đường nhẹ nhàng rơi xuống. Lăng Tiêu khước miệng gọi lên cười lạnh, xem ra Thái tử cũng không phải cao minh, cho rằng có những hài tử đều là con của chính thê có thể miễn trừ tranh đấu xấu xa sao? Thái tử, Thái tử phi tuy rằng không có chèn ép Chữ Dịch Phong, nhưng nô tài phía dưới đều là lão luyện, hiện tại đều vội vàng nịnh hót Đại Hoàng tôn, cư nhiên ngay mấy mâm quả vải cũng cắt xén!

Chữ Dịch Phong tâm tư đơn thuần, lại không yếu ớt luôn muốn cái này, cái nọ. Việc này y hẳn chưa từng chú ý qua.

Lăng Tiêu an ủi chính mình, thôi thôi, Chữ Dịch Phong cũng không thêm để ý, mình sinh tức giận làm gì.

Không bao lâu có tiểu thái giám tới gọi Lăng Tiêu đi dùng cơm chiều, Lăng Tiêu ngồi ở bên cạnh Chữ Dịch Phong, chậm rãi cầm lấy đĩa nhìn một bàn món ăn, vẫn là không có một chút phân theo quy củ.

Trên bàn chỉ có hai món ăn mặn, một món là thịt kho mơ khô, món này Lăng Tiêu từ trước đến nay sợ mập nên không ăn.

Chữ Dịch Phong cũng biết, ân cần đem món thịt hươu nướng đến trước mặt Lăng Tiêu, cười nói: “Món này ngon, huynh ăn nhiều một chút.” Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong ngây ngốc lấy lòng, không biết sao trong lòng đau nhói, lại nhớ tới năm ấy mình đi phòng thu chi vét sạch tiền tiêu vặt hàng tháng để mua trang sức cho Lăng Trĩ, một cổ phần ý trong lòng làm thế nào cũng không tiêu tan.

Chữ Dịch Phong cũng là Hoàng tôn, hiện tại đại sự còn chưa định, cho dù về sau Đại Hoàng tôn thật sự đăng đại bảo, Chữ Dịch Phong cũng là huynh đệ ruột thịt của Hoàng Đế! Thân Vương tôn quý nhất của Chữ Vương triều. Y có thể không cần, y có thể không muốn, nhưng cái gì nên có nhất định phải có! Đường đường là Hoàng tôn dựa vào cái gì nò tài phía dưới lại dám chà đạp!

Buổi chiều bên bờ hồ lời khuyên nhủ của mình cũng không có ích, Lăng Tiêu cuối cùng nhắm mắt lại, đứng lên một phen đem bàn bát tiên cùng với tất cả thức ăn trên bàn đẩy ngã xuống đất!

12. Quyển 1 - Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chữ Dịch Phong đang thành thật ăn cơm, cuộc sống của y mấy ngày nay trôi qua thật là phong phú, mỗi ngày cùng Lăng Tiêu đi công đạo xem thợ mộc làm việc, cũng tự đắc coi như làm một việc thú vị. Hôm nay lại bận cho tới trưa rồi mọi việc chuẩn bị đã xong, đang muốn ăn thật ngon một chút, đâu ai ngờ đến Lăng Tiêu một hơi đem toàn bộ thức ăn đẩy xuống đất!

Chữ Dịch Phong thật sự hoảng hốt, lúc Lăng Tiêu đẩy ngã một bàn đồ ăn y đang cầm bát ăn cơm lập tức nhảy xa nửa trượng, nhìn sắc mặt Lăng Tiêu thăm dò tình hình, xem trước mắt xảy ra chuyện gì, nhỏ giọng nói: “Huynh... làm bị sao vậy?”

“Thần thất lễ.” Lăng Tiêu nói xong câu này, nhắm mắt nằm ngất ở trên mặt đất.

Chữ Dịch Phong sợ tới mức cầm chén ném, vội vàng gọi người đi thỉnh thái y, tự mình một phen đem Lăng Tiêu ôm lấy, một đường ôm đến phòng ngủ của mình.

Lăng Tiêu bình sinh đứng là hoàn mỹ, ngất đi như vậy cũng là cho người khác một phen phong vận, Chữ Dịch Phong không kịp thưởng thức, tâm y vốn là đơn thuần cực kỳ không biết Lăng Tiêu đây là bị làm sao, cả người ra đầy mồ hôi. Trong thời gian ở quân doanh y cũng gặp qua quân nhân bị ngất xỉu, nhưng đây không phải là đối thủ chính là mệt, nếu không là bị cảm nắng, nhưng Lăng Tiêu làm sao mà lại bị như vậy?

Chữ Dịch Phong sốt ruột nhưng không dám lộn xộn với Lăng Tiêu, chính mình tự tay cẩn thận lấy khăn mặt lau cho Lăng Tiêu, chỉ thấy Lăng Tiêu sắc mặt càng thêm tái nhợt, gương mặt tinh xảo nhăn nhó khó chịu dường như là phải chịu đau đớn dữ dội, Chữ Dịch Phong gấp cơ hồ muốn khóc lên. Đúng lúc này Hoàng Đế mang theo thái y vội vàng chạy đến, giấy lát Thái tử phi cũng chạy lại đây.

Nguyên lai Chữ Dịch Phong sợ Lăng Tiêu gặp chuyện không may, kêu nội thị đi nói là mình sinh bệnh. Trong cung có quy củ, trừ bỏ Hoàng Đế, Hoàng Hậu cùng Hoàng tử, Hoàng tôn có thể trực tiếp tuyên ngự y, còn lại những người khác cho dù là Quý phi sinh bệnh cũng phải theo trình tự mà làm. Vậy nên có thể trực tiếp gọi ngự y đến là rất khó, chớ nói chi là Lăng Tiêu với cấp độ, phẩm vị này lại càng không thể. Hoàng Đế và Thái tử phi chỉ nghe nói là Chữ Dịch Phong sinh bệnh cấp tính vội vàng tới khi biết rõ nội tình mới yên lòng.

Lăng Tiêu cũng là người được Hoàng Đế và Thái tử phi yêu thích, Thái tử phi sợ Hoàng Đế trách cứ Chữ Dịch Phong, trước một bước cả giận nói: “Như thế nào mà con lại làm như vậy, thật là không hiểu chuyện? Làm hại Thánh Thượng lo lắng!”

Hoàng Đế cũng lo lắng Lăng Tiêu, ngắt lời nói: “Thôi, Phong nhi cũng là lo lắng Lăng Tiêu, thất thần làm cái gì? Còn không nhìn xem Lăng Tiêu làm sao lại bị như vậy!” câu sau là nói với ngự y còn quì trên mặt đất.

Ngự y vội vàng đứng dậy đi đến phòng trong, cầm tay Lăng Tiêu bắt mạch, nửa ngày phán không ra bệnh gì.

Hoàng Đế và Thái tử phi ngay tại gian ngoài chờ, ngự y cũng rất lo sợ không đoán ra bệnh thì mình sẽ bị cho là kém cỏi, bất tài, nhưng y chẩn bệnh cả nửa ngày cũng không đoán ra nha, rõ ràng như không có bệnh!

Ngự y vẻ mặt khổ sở, nếu đi ra ngoài nói không có việc gì thì mình liền có chuyện. Lúc này Lăng Tiêu từ từ chuyển tỉnh, ngự y nắm chắc hy vọng, kích động nói: “Tiểu Hầu gia? Tiểu Hầu gia thấy trong người chỗ nào không khỏe?”

Lăng Tiêu có chút suy yếu, hoãn thanh nói: “Mấy ngày nay đều cảm thấy mệt, ăn cũng rất ít, nhưng lại cảm thấy không đói, vừa rồi lại té xỉu.”

Ngự y sửng sốt, thầm nghĩ tiểu Hầu gia người thừa ta phải không? Người muốn cho ta nói với Hoàng Đế là người đối quá nên bệnh nha? Lừa quỷ à?

Ngự y vừa cẩn thận chẩn mạch, đúng là có chút chứng khí hư, mạch đập lại rất là mạnh mẽ. Ngự y cả giận hỏi: “Không biết tiểu Hầu gia gần đây ăn uống có cái gì biến hóa? Chính là bình thường ăn cái gì? Hoặc là ăn thiếu cái gì?”

“Kia thật là không có, ngược lại vài ngày đây cùng Nhị Hoàng tôn dùng cơm, cơm canh so với Nghi Phong Các đơn giản hơn một chút, cũng không có ăn cái gì khác.”

Ngự y gật gật đầu, nghĩ thầm cũng không sai biệt lắm, bèn đứng dậy đến gian ngoài, hướng đến Hoàng Thượng nói vài câu văn từ, rồi làm như sơ suất nói đúng là Lăng Tiêu mấy ngày nay ăn đơn giản chút, tiểu Hầu gia thân thể quý, lại là thời điểm phát triển thân thể, nhất thời dinh dưỡng cung cấp không đủ nên sinh bệnh.

Hoàng Đế gật gật đầu, yên lòng, nhin không được thở dài: “Tiêu nhi này thân mình ngày thường thoát nhin không tôi, như thế nào bên trong lại nhu nhược như vậy.”

Chữ Dịch Phong ở bên cạnh Lăng Tiêu nên mọi chuyện đều rõ, sợ Hoàng gia gia nói là Lăng Tiêu yếu ớt, vội vàng cãi lại nói: “Hoàng gia gia có điều không biết, Lăng Tiêu đã nhiều ngày đều là ở nơi này với Tôn nhi...”

Chữ Dịch Phong đem việc mấy ngày nay Lăng Tiêu với y cùng nhau thay đổi long cốt giường nước nói ra. Y chủ ý là muốn nói cho Hoàng Đế biết Lăng Tiêu mệt không phải do yếu ớt, ai ngờ lão Hoàng Đế vừa nghe Chữ Dịch Phong nói cái gì không cần nhân lực vẫn có thể vận hành giường nước, ánh mắt trừng lớn, lập tức lôi kéo Chữ Dịch Phong đi ra ngoài ý muốn làm nhin tận mắt giường nước tốt như thế nào.

Hoàng Đế vừa thấy trước mắt tiểu hồ bên cạnh Hải Đường viện có giường nước, Chữ Dịch Phong còn nhỏ lại không thông chính sự nên không biết. Lão Hoàng Đế biết bánh xe giường nước có ý nghĩa như thế nào, dân lấy thực làm đầu, bánh xe giường nước nếu có thể mở rộng đi xuống dân chúng, giúp cho việc trồng trọt lợi ích không thể nghĩ bàn!

Hoàng Đế vây quanh giường nước chuyển động nửa ngày, lại tự mình lôi kéo dây thừng cột trâu làm cho nó di chuyển sau một hồi lôi kéo thực nghiệm, vui vẻ nói: “Trầm kéo còn không hao tổn lực, hướng chỉ là sức sinh này!”

Hoàng Đế xắn tay áo vây quanh bánh xe nước chuyển động, thưởng thức nửa ngày, quay đầu hướng Chữ Dịch Phong nói: “Đây là Tiêu nhi cùng con làm ra?”

“Tôn nhi chỉ hỗ trợ thôi, đều là Lăng Tiêu thiết kế.” Chữ Dịch Phong thấy Hoàng Đế cao hứng như thế cũng cười, nói tiếp: “Phỏng chừng là mấy ngày nay làm thứ này mệt nhọc, ân... Lăng Tiêu đã quen được chiều chuộng.”

Hoàng Đế mừng rỡ, vội vàng xoay người đi vào nhin Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu đã khá hơn, sắc mặt còn có chút tái nhợt, dựa vào cái gối mềm nửa mở hai mắt, Thái tử phi kéo tay hân hỉ han ân cần.

Lăng Tiêu thấy lão Hoàng Đế vào vội vàng đứng dậy, Hoàng Đế tiến lên một bước đè bả vai Lăng Tiêu lại, hòa nhã nói: “Trăm miễn cho con nghỉ lễ triều đình, Phong nhi cho ta xem bánh xe giường nước con làm, thật sự là tạo phúc cho dân, vất vả cho con rồi.”

Lăng Tiêu mắt nhìn xuống, thấp giọng nói: “Không phải công lao của một mình thần, bánh xe nước này từ một năm trước mà bắt đầu thiết kế, bất hạnh có vài cái trục kiểm soát nghĩ không rõ, mấy ngày nay nhờ Nhị Hoàng tôn một phen chỉ đạo mới ngộ ra, muốn nói công lao vẫn là Nhị Hoàng tôn hơn.”

Lăng Tiêu vừa nói tay trái trong chăn lấy ra ôm ngực nhin không được gắt gao ho mấy tiếng.

Ngay từ đầu hẳn chỉ biết cái này công lao quá lớn, hẳn chỉ là muốn thuận lợi tiến vào Công bộ, không muốn công lao quá lớn làm cho người chú ý, biện pháp duy nhất chính là tìm một người đến chia sẻ công lao của hẳn.

Người chọn lựa thích hợp nhất tự nhiên chính là Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong. Y sẽ một lòng giúp mình hơn nữa sẽ không hoài nghi... Hết thấy đều có kế hoạch bên trong. Ngay tại ngày hôm qua Lăng Tiêu còn có chút hối hận, hẳn hối hận chính mình đem Chữ Dịch Phong dụ dỗ, làm cho hẳn không còn tự do tự tại vì trong tâm của hẳn chắc chỉ muốn làm một tiểu Hoàng tử thật tốt. Nhưng hôm nay Lăng Tiêu suy nghĩ cẩn thận, Chữ Dịch Phong sinh tại Hoàng gia, đã sớm hãm trong vũng bùn cho dù là không có chuyện này thì thế nào Chữ Dịch Phong ở trong quân đã có danh vọng, hơn nữa y ở trong quân trải qua vài năm nữa, mọi chuyện sẽ thay đổi, liệu Chữ Dịch Phong rốt cuộc là có dung nạp y hay không.

Vậy thì không bằng chính mình sớm một chút giúp y một phen, chuyện về sau cứ để hạ hồi phân giải. Nhưng hiện tại, Chữ Dịch Phong vẫn là nhi tử của Thái tử, cho dù không được Thái tử yêu thích thì thế nào? Cũng không phải là người để nô tài hạ nhân có thể coi thường!

Hoàng Đế và Thái tử phi vừa nghe xong đều quay đầu nhìn về phía Chữ Dịch Phong, trong mắt lộ vẻ vui mừng, mặt Chữ Dịch Phong lập tức đỏ lên, vội vàng khoát tay, lắp ba lắp bắp nói: “Không....không... chuyện này.. Tôn nhi chỉ là trợ thủ mà thôi...”

“Nhị Hoàng tôn quá khiêm nhượng.” Lăng Tiêu tiếp lời nói, luận tài ăn nói Chữ Dịch Phong không thể là đối thủ của hẳn, Lăng Tiêu miệng lưỡi ngon ngọt chỉ bằng vài câu đem công lao này nói thành Chữ Dịch Phong cùng hẳn mỗi người một nửa.

Hoàng Đế càng nghĩ càng vui vẻ, nhìn Lăng Tiêu tái nhợt, nghiêm mặt lại nhin không được nói: “Con nhìn xem mấy ngày nay vất vả lại tiêu tụy đi rất nhiều, vì việc này cũng không thể làm tổn thương thân mình, con còn nhỏ, về sau còn nhiều việc cần tới nhân tài của người.”

“Thần thất lễ ...” Lăng Tiêu vuốt cằm, có chút thẹn thùng cười: “Hoàng Thượng đã biết thần theo gia gia, trong ngày thường có ít quả hạch và nước quả làm đồ ăn vặt, không rời miệng được, nhưng ở trong Hải Đường viện hình như là bị phân biệt đối xử ... Trong ngày thường ở chỗ Tứ Hoàng tôn ăn uống rất là đầy đủ, còn Nhị Hoàng tôn nơi này ngẫu nhiên muốn ăn chút ăn điểm tâm yêu thích cũng không có thần hết sức khó chịu.”

* Quả hạch (St: hình theo tính chất mình họa)

“Tại sao nơi này của Phong nhi lại bị xem nhẹ?” Lão Hoàng Đế gửi ra một chút hương vị bất thường: “Phân lệ của Phong nhi và Diễm nhi giống nhau, cùng một phân lệ như vậy thì sao không giống nhau?”

“Cùng một dạng?” Lăng Tiêu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc hẳn làm ra vẻ mặt Bạch Liên Hoa đầy vẻ vô tội nói: “Thần còn tưởng rằng bởi vì Tứ Hoàng tôn tuổi nhỏ mới được ưu ái hơn, tựa như ngày hôm trước tiến cống cây vải, Tứ Hoàng tôn được chia so với Nhị Hoàng tôn là nhiều gấp đôi, “Thần...” Lăng Tiêu có chút thẹn thùng cười: “Hoàng Thượng biết có một lần thần cho nội thị đi Nội Vụ phủ hỏi, cũng không có gì cho Hải Đường viện...”

Lăng Tiêu gục đầu xuống, trong mắt lộ vẻ ngoan lệ, không thừa dịp mới vừa lập công thì chờ thời điểm nào mới nói? Lợi dụng thời cơ đang được Thánh sủng phải làm cho đám nô tài kia biết lợi hại. Tôn nghiêm của Nhị Hoàng tôn cho tới bây giờ không thể bị coi thường, ngay cả khiêu khích cũng không được.

Lăng Tiêu vài câu nhẹ nhàng băng quơ làm cho Lão Hoàng Đế thật phần nộ, nhìn lại Lăng Tiêu thân thể quả là xanh xao, còn Hải Đường viện nhìn vào quả là bố trí rất đơn giản.

Ngay cả Thái tử phi cũng nộ khí thay đổi sắc mặt, cả giận nói: “Đi cho ta kêu Nội Vụ phủ Hứa Quyền đến! Ta thật muốn hỏi khi nào thì các Hoàng tôn được chia phân lệ không giống nhau.”

Lão Hoàng Đế bởi vì bánh xe guồng nước muốn thêm phần thưởng lớn.

Phần thưởng cho Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu chưa ban, ai ngờ lại có việc này nhìn sắc mặt Lăng Tiêu tiêu tụy càng thêm phần nộ.

Không bao lâu Nội Vụ phủ tổng quản Hứa Quyền đã tới, hắn đã nghe được một số tin tức phong phanh, dọa phá lá gan, vội vàng đem Đông Cung quân sự thái giám Cát Tường phụ trách phân lệ mang đến. Hứa Quyền thấy Cát Tường trong lòng tức giận mắng, nô tài to gan thật sự là tìm đường chết mà, chuyện cắt xén phân lệ của Hải Đường viện đã bị lộ rồi.

Cát Tường trong lòng cũng bồn chồn, sợ tới mức chân run run đi cũng không vững, đi theo sau Hứa Quyền trong lòng kêu khổ, bởi vì thường ngày Nhị Hoàng tôn không để ý này nọ, hơn nữa thấy Thái tử đối với Nhị Hoàng tôn cũng không thêm để ý, hắn trong cung là một tên giả hoạt, tâm ngoan thủ lạt, phần này hắn không ăn chặn thì chờ tới lúc nào?

Lúc này mọi sự đã lỡ rồi, Hứa Quyền sợ tới mức rụt rè quỳ gối tiến vào, dập đầu nói: “Nô tài đem Đông Cung phân lệ quân sự Cát Tường mang đến.”

Cát Tường sợ tới mức dập đầu không thôi, lão Hoàng đế thấy bộ dáng của hắn chỉ biết là sợ tội, càng sinh khí, cả giận nói: “Ai bảo người cắt xén phân lệ của Nhị Hoàng tôn! Các Hoàng tôn phân lệ đều là nhất dạng, ai cho người lá gan phân phối không đều!”

Cát Tường vội vàng dập đầu, nước mắt chảy giàn giụa, khóc rống nói: “Nô tài làm sao dám, vật tiến cống có hữu hạn, Nhị Hoàng tôn thường ngày lại không thích điều này, nô tài đã nghĩ nhiều nên cấp thêm cho nơi khác một ít, đó cũng là nô tài khổ tâm...”

Nói chưa dứt lời, Hứa Quyền nhắc tới làm lão Hoàng Đế tức giận râu cũng bay lên, tiến lên một cước đá vào trên vai Cát Tường, giận dữ hét: “Trong cung phân lệ là do người một nô tài phân phối? Tự mình có quyền cấp cho địa phương khác một chút? Đây là việc người có thể làm chủ? Phân lệ của Hoàng tôn cho dù toàn bộ ném cũng không đến lượt người có thể nhúng tay vào việc này. Huống chi Trẫm nhìn mấy thứ này cũng không nhất định là phân đến nơi khác đi?”

Cát Tường bị la mắng đến thậm tệ, chỉ biết dập đầu cầu xin tha thứ.

Lăng Tiêu nhẹ nhẹ ho khan vài tiếng, lão Hoàng Đế quay đầu lại nhìn hắn một cái, thường thường khí, thân thiết nói: “Tiêu nhi còn chỗ nào không thoải mái?”

“Không có.” Lăng Tiêu lắc đầu, lão Hoàng Đế không kiên nhẫn nhìn Cát Tường đang quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, phân phó nói: “Nội Vụ phủ tổng quản Hứa Quyền, ngự hạ không nghiêm, cắt nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng. Nghi Trượng ngay hôm nay từ phó chức thay thế Cát Tường. Về phần phạt như thế nào ... Ít nhiều là nhờ Tiêu nhi mới biết được nô tài kia đúng là loại này, vậy do Tiêu nhi xử trí đi, là đánh hay giết tùy ý đi.”

Nói xong không để ý tới tạ ơn của Hứa Quyền và Cát Tường vẫn luôn khóc lóc dập đầu. Hứa Quyền lập tức nháy mắt làm cho các tiểu thái giám đem Cát Tường kéo xuống trước đi ra ngoài, còn mình thẩm mồ hôi đứng ở một bên chờ phân phó.

Hoàng Đế thở dài, lại an ủi Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong một phen, mặc dù việc này làm cho lão tức giận, nhưng vừa nghĩ tới bánh xe guồng nước kia Hoàng Đế vẫn là rất vui vẻ, nô tài kia tính cái gì đâu, guồng nước kia mới là trọng yếu, lập tức phân phó trở về nội các bàn tính về việc này.

Thái tử phi lại phái người lấy không ít thuốc bổ đến, nàng hôm nay mới biết được Chử Dịch Phong trong ngày thường lại là bị đối xử chèn ép, khe khát, tự trách không thôi, ôm Chử Dịch Phong nói nghẹn ngào: “Là Bồn cung ngày thường sơ sót, ngọc hải tử, con có gì không hài lòng cứ nói cho nương?”

Chử Dịch Phong hôm nay mới biết mình đã bị phân biệt đối xử, bình thường y không thêm để ý cái này, Nội Vụ phủ lại không dám làm quá phận, Chử Dịch Phong cười gượng nói: “Nhị tử cũng không biết...”

Thái tử phi lại nắm cả tay Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu hết nửa ngày thể hiện tình cảm từ mẫu, đang muốn nói chuyện Hứa Quyền thì Lăng Tiêu cản lại, Lăng Tiêu hòa nhã nói: “Hoàng Thượng nếu nói là để cho con xử trí, vậy thì để con làm. Đừng làm bẩn tay Di mẫu.”

Lăng Tiêu tình cảm nhu hòa có thể thấy được, Thái tử phi cũng biết mình nhúng tay rồi cuộc sẽ chọc người nghị luận, gật gật đầu nói: “Chi bằng Tiêu nhi xử trí đi, nhưng phải hảo hảo bảo dưỡng thân mình... Việc này đều là ta trong ngày thường sơ sẩy, đúng là người mù ...”

Lăng Tiêu lại khuyên giải an ủi Thái tử phi một phen, Thái tử phi mới thở dài đi trở về.

Mọi người đi rồi, Chữ Dịch Phong canh giữ ở bên người Lăng Tiêu, vẫn có chút khấn trương, nhỏ giọng nói: “Huynh không sao chứ? Còn có khó chịu hơn không?”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong tuần tú khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có chút bất đắc dĩ, lúc mình té xỉu là giả, nhưng đứa nhỏ này vẫn tin tưởng, Lăng Tiêu cười: “Không có việc gì.”

Chỉ chốc lát thái giám Hải Đường viện chường sự đi lên xin chỉ thị: “Chủ tử, tiểu Hầu gia, Đại tổng quản Hứa Quyền xử trí như thế nào?”

Hứa Quyền đứng ở một bên còn không dám đi hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong cũng quay đầu nhìn Lăng Tiêu nghe ý tứ của hắn, Lăng Tiêu ảm đạm cười.

“Trượng tử.”

13. Quyển 1 - Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chỉ Dịch Phong cho là mình nghe lầm, xoay đầu lại kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu, do dự nói: “Không, không được, đánh vài cái thì coi như xong đi.”

Trong Nội Vụ phủ các loại quan hệ ích lợi vốn phức tạp, Hứa Quyền cũng là không muốn Cát Tường cứ chết như vậy, hẳn cơ bản không dám nhiều lời nhưng thấy Chỉ Dịch Phong cũng cầu tình liền thuận thể quỳ xuống, cầu xin tha thứ nói: “Tiểu Hầu gia đại nhân đại lượng, đánh cầu nô tài kia mấy chục trượng, chính là muốn mạng của hắn... Đối với danh dự của tiểu Hầu gia ít nhiều cũng có ảnh hưởng.”

“Sao?” Lăng Tiêu từ trên giường xuống, chậm rãi buộc lại ngoại bào rộng thùng thình, tùy ý buộc lại mái tóc, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Hứa Quyền, trào phúng: “Công công không cần như vậy, ta còn chưa thừa kế tước vị, một tiếng Hầu gia ta thật sự không đảm đương nổi, vẫn là gọi ta Lăng thiếu gia đi.”

Hứa Quyền run rẩy, quả nhiên là điệu bộ của tôn tử của Hầu phủ. Hắn đảm nhận chức vụ Tổng quản của Nội Vụ phủ nhiều năm, nói là nô tài cũng là nô tài hàm Nhị phẩm, thiếu gia của quan gia bình thường nghe hắn nói lời vừa rồi rồi dĩ nhiên là thừa vâng gọi dạ. Vị Lăng thiếu gia này thậm chí một chút ý tính toán mua nhân tình cũng không có.

Hứa Quyền thầm mắng mình lẩm miệng, Lăng Tiêu được Hoàng Thượng thương yêu cũng không phải người tính tình đơn giản mềm yếu. Nghe lời đồn này đều phải biết rằng là không đủ sức lan truyền, chính mình lại liều lĩnh đâm đầu vào.

Hứa Quyền ở trong cung nhiều năm mưa dầm thấm đất, vẫn biết cách nhìn ánh mắt người. Biết người trước mắt này ngày sau tất nhiên sẽ thăng quan tiến chức, không dám tiếp tục đắc tội, vội vàng nói: “Là nô tài lẩm miệng, Thánh Thượng nói, tùy tiểu... Lăng thiếu gia làm chủ.”

“Vậy thì đúng rồi.” Lăng Tiêu cười: “Mau gọi toàn bộ thái giám chưởng quản Đông Cung đến cho ta, coi như bọn họ thay ta ra mặt hành hình, đi mau đi.”

Vị Cát Tường công công này không phải rất lợi hại sao? Lăng Tiêu đã sớm phái người ngầm nghe ngóng. Cát Tường không ngừng cất xén đồ của Chỉ Dịch Phong, trong ngày thường ý thể hiếp người, tiểu thái giám, tiểu cung nữ bên dưới thường chịu ngược đãi của hắn, ngày hôm qua ngay cả tiểu thái giám hắn sai bảo đi lấy mấy quả vải còn bị phạt quỳ.

Lăng Tiêu cười lạnh, tên này không phải là người thích chiếm tiện nghi lại yêu lãng phí sao? Lúc này cũng nên để hắn tự mình ném thử chút tư vị đi.

Lăng Tiêu vốn không phải thánh nhân trừ ác dương thiện, nhưng dám phạm đến hắn dù chỉ là một ngón tay thì tự nhận lấy xui xẻo đi.

Hứa Quyền thấy đã không cách nào cứu vãn, vội vàng đáp lời, khom người lui ra ngoài. Ra khỏi phòng, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà lau mồ hôi lạnh, trực tiếp đi xử lý.

Lăng Tiêu thừa dịp thời điểm lão Hoàng Đế cao hứng nhất hưng hăng vì Chỉ Dịch Phong nói lời ác khí, tuy rằng đương sự cũng không để ý, nhưng Lăng Tiêu vẫn là thống khoái tốt đỉnh.

Vào cung một năm đến nay hắn vẫn luôn giấu tài, vô thanh vô tức liền cho rằng hắn dễ bị khi dễ? Nực cười, tình nghĩa Thái tử phi còn đó, sủng ái Hoàng Đế còn đó, hiện tại cọng cỏ trong cung cũng biết hầu hạ Chỉ Dịch Diễm là vị tiểu Hầu gia kia. Bình thường nhìn hòa khí, khi trở mặt là không nhìn mặt người! Nhưng hắn là người cố tình được Đông Cung yêu thích, ai dám không lưu tâm hầu hạ?

Nhưng có những người cố tình không hiểu rõ, Triệu Quý nhân trong Phi Yếu cung là một thí dụ. Cát Tường bị đánh chết vốn là người nhà mà năm đó nàng đưa vào cung. Vào cung nhiều năm đều là chiếu cố lẫn nhau, bởi vì có tầng quan hệ này nên Cát Tường mấy năm nay mới không sợ hãi mà vợ vết những thứ béo bở. Lúc này nô tài nhà mình bị Lăng Tiêu đánh chết Triệu Quý nhân tức đến ngực đau cả đêm, hôm sau thời điểm thấy Hoàng Đế liền khóc sụt sùi: “Cát Tường mấy năm nay cẩn trọng, bắt quá là phạm sai

có lần này, như thế nào bị hạ đòn ngoan độc giết chết, đáng thương nô tì chịu khổ mấy năm nay mà ngay cả nô tài của mình cũng không bảo hộ được nha...”

Lão Hoàng Đế buổi sáng đang cùng các đại thần nghị luận chuyện thời gian đầu kiến tạo khối lượng lớn guồng nước kiêu mới, lúc này nghe Triệu Quý nhân nói này nói nọ liền không kiên nhẫn, phát tay nói: “Dám cắt xén phân lệ của Hoàng tôn, dùng hình đánh chết thì đã sao!”

Chủ vị Phi Yến cung Cát Tàn hé miệng cười, giọng nói êm ái: “Chắc là do là Triệu muội muội nhất thời hồ đồ, khách quan mà nghĩ Cát Tường là nô tài trong phủ các người đưa vào... Ha ha, cũng không kỳ lạ vì sao muội muội đau lòng, thường ngày Cát Tường kia đối với muội muội chính là hết lòng ân cần, hiếu kính cho tới bây giờ đều không hề thiếu.”

Triệu Quý nhân nhất thời gấp đến hồ đồ. Nghe xong Hoàng Đế quát lớn, lại nghe Cát Tàn nói tinh tế mấy câu bình phẩm đó không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh. Lúc này gạt qua một bên còn không kịp, mình lại đâm đầu vào còn bị Cát Tàn lão phụ nhân này đổ cho một chậu phân, nói không rõ ràng Hoàng Đế còn hoài nghi mình một mình thu những thứ cắt xén của Chữ Dịch Phong đó nữa!

Triệu Quý nhân sợ tới mức quỳ xuống, khóc nói: “Đều là nô tì hồ đồ, hần là cái gì, dám không tinh tâm hầu hạ đều là đáng chết, chính là nô tì nhớ đến Cát Tường là trong phủ mình đến đây, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi.”

Hoàng Đế gật gật đầu, Triệu Quý nhân tính tình như thế nào hần đương nhiên biết rõ.

Không có chủ kiến lại ham món lợi nhỏ, nhưng muốn nói nàng cấu kết Cát Tường làm ác thì cũng không đến mức đó, can đảm, mưu lược, thông minh nàng cái gì cũng không có.

Ngược lại Cát Tàn, luôn biết điểm dừng, vội vàng cho cung nữ tiếp đón chuẩn bị điểm tâm mới mang lên. Theo Hoàng Đế đã nhiều năm, nàng vốn là lão nhân trong hậu cung này, biết rõ tính tình Hoàng Đế, biết người thích nghe cái gì, không bao lâu sẽ hồng Hoàng Đế lần thứ hai cười rộ lên, chỉ là không để ý đến Triệu Quý nhân nơm nớp lo sợ đứng phía dưới.

Trải qua giải quyết dứt điểm chuyện lần này nên không khí trong Đông Cung tốt đẹp lên không ít. Đặc biệt trong Hải Đường viện, ngay cả bà tử tạp dịch đều cảm thấy hân diện một hồi, bởi vì chủ tử không thêm để ý này nọ khiến bọn họ đi theo ăn không ít khổ, nhịn lâu như vậy rốt cục được thống khoái một lần!

Trong cung chuyện chính bình định rồi, ân nghĩa tiền triều cũng tới. Hoàng Đế vui mừng vì công tích Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong cùng tôn tử Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu, đặc biệt ban thưởng Nhị Hoàng tôn vàng bạc và một số đồ vật quý giá. Ngoại lệ sắc phong Lăng Tiêu tứ phẩm lang trung. Bởi vì Lăng Tiêu vẫn là thư đồng của Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm, Hoàng Đế đặc biệt phê Lăng Tiêu chỉ cần ngày 10 mỗi tháng đi nha môn làm việc. Chỉ có Lăng Tiêu là được Thánh sủng như thế.

Lăng Tiêu nhận được ý chỉ trong lòng cười một tiếng. Chuyện này thành công, không biết phụ thân đại nhân trong Thọ Khang Hầu phủ Lăng Nho Học lúc nhận được Thánh ân có biểu tình gì, làm nhi tử ngược lại vượt qua lão tử, Lăng Nho Học à Lăng Nho Học, ở vị trí Ngũ phẩm viên ngoại lang mà nằm sấp đi.

Bởi vì ở trong cung nhận Thánh chỉ, Lăng Tiêu lập tức đến chỗ Hoàng Đế tạ ơn.

Lão Hoàng Đế lại khuyến khích hần nữa ngày, Hoàng Đế đối với tôn tử tài hoa của lão huynh đệ cùng nhau tung hoành thiên hạ năm đó cũng là rất mực thương yêu. Hoàng Đế thực hài lòng, tiểu đồng cùng lứa hiện tại giỏi như vậy không nhiều lắm.

Hoàng Đế vui vẻ lại ban thưởng cho Lăng Tiêu không ít đồ vật, Lăng Tiêu cảm tạ ân đi thẳng đến chỗ Thái tử phi.

Thái tử phi cũng vừa mới biết được chuyện Lăng Tiêu được chức quan, cả con thứ hai của mình cũng đi theo nhận phần thưởng, Thái tử phi vui mừng không thôi, nhìn Lăng Tiêu động dung nói: “Không dễ dàng, mới vừa vào đã là Tứ phẩm thị lang, đáng tiếc Trang muội không có nhìn thấy tiền đồ hôm nay của con...” Nói xong nhớ tới tình cảnh lúc trước của muội muội lại càng là thương cảm. Thái tử phi đề khóe mắt, tự cường bình phục: “Thôi thôi, không nói nữa, ý chỉ Di mẫu có nghe nói, làm khó con còn luôn dẫn dắt Hoàng tôn.”

“Di mẫu nói lời này chắc nhi không dám nhận.”

Lăng Tiêu vội vàng nói, những lời này thật không đảm đương nổi: “Là Nhị Hoàng tôn trợ giúp chất nhi rất nhiều.”

Thái tử phi cười: “Tư chất Phong nhi, Di mẫu làm mẫu thân còn không biết sao, muốn nói lãnh binh đánh giặc cái gì cũng có thể tin, còn đồ vật tinh tế này sao y có thể nghĩ ra được... Lúc trước cho con vào cung, vốn là Di mẫu tư tâm nghĩ trải đường cho con, con là cùng ở với Tứ nhi nên đối với các Hoàng tôn khác phần tình cảm đương nhiên là bất đồng. Ngược lại không nghĩ tới con thành thực đối với Diễm nhi đối với Phong nhi đều là như nhau, Di mẫu nhìn các con thân mật cũng cao hứng.”

Gương mặt Thái tử phi rất giống Vi Trang đã mất đi, Lăng Tiêu vốn là tâm cứng như đá lạnh như băng bị Thái tử phi nói mấy câu nói đến mềm mại, hơi hơi vuốt cằm, thấp giọng nói: “Vốn là thân thiết, theo lý phải nên như thế.”

Thái tử phi nghe vậy trong lòng vừa cao hứng lại vừa chua xót, lôi kéo tay Lăng Tiêu nói: “Hài tử ngoan, trong cung này có thể có mấy người được như con, Thái tử cùng Di mẫu trải qua nhiều năm, chính là hi vọng vào thế hệ này của Cẩn nhi có thể không xảy ra chuyện giết hại lẫn nhau, về sau huynh đệ các con có thể cùng hòa thuận chính là tạo hóa.”

Thái tử phi nói “Huynh đệ các con” nghiêm nhiên cũng đem Lăng Tiêu làm con của mình, từ ái chi tâm có thể thấy được, Lăng Tiêu ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại lạnh nhạt.

Muốn Hoàng tôn thế hệ này hòa thuận sao? Có lẽ chỉ có Thái tử phi khờ dại như vậy thôi.

Thái tử phi lại lôi kéo Lăng Tiêu nói một lúc lâu mới cho Lăng Tiêu quy an.

Ra đại điện Lăng Tiêu chậm rãi đi hướng Thính Phong Các, vòng qua hồ nước đầy sương khói, sau giả sơn một người đi tới ung dung cười: “Chúc mừng biểu đệ, đúng lúc vào triều trước ta một bước.”

Chữ Dịch Cẩn cũng không phải ngốc tử, Lăng Tiêu đi một bước này hẳn không có dự liệu được, nhưng nghĩ lại thì cũng biết đây là dụng ý của Lăng Tiêu. Hẳn vốn cho rằng Chữ Dịch Diễm không có kinh nghiệm, Lăng Tiêu sớm muộn gì vẫn là sẽ là người của hắn, nhưng không nghĩ tới lại là bị kẻ lỗ mãng Chữ Dịch Phong cướp đi, hầu như tức giận bùng nổ nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì bộ dáng thông dong tao nhã thường ngày nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu một năm này vóc người đã trưởng thành, cùng Chữ Dịch Cẩn không phân biệt được cao thấp, không kiêu ngạo không khiêm nhượng vuốt cằm: “Thừa ân Thánh Thượng thôi.”

Chữ Dịch Cẩn là đích trưởng tử, từ nhỏ tôn quý, từ trước đến nay không có thứ gì là hắn không chiếm được. Lúc này lại bị Lăng Tiêu ép đụng vách tường, trong lòng vừa tức vừa vội. Vốn là tâm tư bảy phần bị kích thành mười phần, bất chấp đáng về thường ngày, âm thầm cười: “Tự nhiên, Lăng Tiêu biểu đệ cứ nhớ đến tình huynh đệ cùng lão Nhị lão Tứ nhưng cũng đừng quên phần cho ta một ít? Mẫu thân cũng nói nha... Về sau huynh đệ chúng ta có thể cùng hòa thuận chính là tạo hóa, biểu đệ lúc đó chẳng phải đáp ứng rồi sao?”

Lăng Tiêu cảm thấy rung mình, vừa rồi cùng Thái tử phi nói chuyện trong phòng cũng không có người khác, bất quá mới thời gian một nén nhang, Chữ Dịch Cẩn cũng biết!

Lăng Tiêu tay phải nắm chặt rồi lại buông lỏng, nhắm mắt nhẹ giọng nói: “Đại Hoàng tôn quả nhiên là người có hiểu, lời Thái tử phi mới vừa nói liền nhớ kỹ.” Lăng Tiêu không nghĩ tới Chữ Dịch Cẩn cũng dám an bài người bên cạnh Thái tử phi, Chữ Dịch Phong nơi đó không phải là.. Trời ơi, Chữ Dịch Phong nói muốn đi phương Bắc...

Chữ Dịch Cẩn ở trong cung đã sớm đứng vững, đương nhiên không sợ cùng Lăng Tiêu nói này nọ, Chữ Dịch Cẩn lạnh nhạt cười: “Đây là tự nhiên, ta chỉ đáng tiếc, ta tự nhận là người thông minh, Lăng Tiêu cũng là người thông minh, rất nhiều chuyện chúng ta đều có thể thấu hiểu lẫn nhau, vì sao Lăng Tiêu tình nguyện giúp lão Nhị cũng không nguyện đến đầu nhập vào ta? Tiền đồ ta hứa đã sớm đưa cho đệ.”

Đầu nhập vào? Lăng Tiêu cười lạnh, thầm nghĩ người không xứng.

Chữ Dịch Cẩn vô cùng hận cũng vô cùng yêu thích Lăng Tiêu cổ tử kính nhi. Đột nhiên quay đầu nhìn bên trái, Lăng Tiêu theo bản năng nhìn theo ánh mắt của hắn, trong nháy mắt Chữ Dịch Cẩn tiến lên một bước ôm Lăng Tiêu...

Lăng Tiêu kịp phản ứng ra sức lui ra sau, rồi xa Chữ Dịch Cẩn nửa trượng, lão đảo một chút mới khó khăn ổn định, Lăng Tiêu còn chưa kịp tức giận Chữ Dịch Cẩn mỉm cười giơ tay lên: “Lăng Tiêu là bởi vì được lão Nhị tặng đồ vật này mới thiên vị ư sao?”

* Đồng tâm ngọc bội (St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Chữ Dịch Cẩn cầm trong tay rõ ràng chính là khối đồng tâm ngọc bội lần đầu gặp mặt Chữ Dịch Phong đưa cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng là mấy ngày nay mới mang, thấy Chữ Dịch Cẩn thất thố như thế cũng nhin không được cười lạnh: “Đại Hoàng tôn đây là có ý gì? Vạn hạnh vừa rồi bộ dáng không để cho Thái tử nhìn thấy, bằng không như thế nào có thể tin tưởng Đại Hoàng tôn ngày thường có lễ lại đối với thần thất lễ.”

Chữ Dịch Cẩn không để ý, cười một cái, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng cầm lấy ngọc bội, nhẹ nhàng đưa: “Thật sự là khối bảo bối, nhưng trân quý thế nào bất quá cũng là một đồ chơi, loại đồ vật này muốn có là có? Chữ Dịch Phong có thể đưa cho đệ, ta nhất dạng cũng có thể cho đệ, thậm chí còn nhiều hơn.”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Cẩn cầm ngọc bội trong không trung, trong lòng khẩn trương, sợ hấn buông tay khiến ngọc bội rơi xuống, trên mặt bất động, thản nhiên nói: “Đáng tiếc Lăng Tiêu sở cầu không nhiều lắm.”

Lăng Tiêu căn bản không có ý muốn nâng đỡ Chữ Dịch Phong! Quả thật chuyện ở Hải Đường viện là hấn vì Chữ Dịch Phong ra mặt, nhưng hấn căn bản không có nghĩ đến chuyện về sau! Bất quá Chữ Dịch Cẩn vẫn có một chút nói đúng, mặc kệ như thế nào Lăng Tiêu cũng sẽ không tương trợ Chữ Dịch Cẩn.

“Thật sự là đáng tiếc...” Chữ Dịch Cẩn thản nhiên nói: “Một khối ngọc tốt như vậy, sai là ở chỗ người cho, chung quy vẫn là không đúng...” Chữ Dịch Cẩn buông lỏng tay, ngọc bội đột nhiên rơi xuống, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lăng Tiêu vội vàng nhanh hơn một bước đưa tay đón lấy nhưng ngọc bội rơi xuống trước một bước, rơi xuống ngay cục đá trên đường, “Ba!” vỡ thành từng mảnh!

Lăng Tiêu trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, không hề nén được tức giận rống lên: “Chữ! Dịch! Cẩn!”

“Nha, tay nắm không chặt nha ...” Chữ Dịch Cẩn cười, có chút tiếc nuối có chút đắc ý, áy náy nói: “Nhìn là khối bảo bối, nghĩ muốn hảo hảo giám định và thưởng thức nha, không nghĩ tới lỡ tay, ta chút nữa cho biểu đệ một khối tốt hơn đi?”

Nói xong cỡi xuống ngọc bội bên hông nói tiếp: “Đây là năm đó ta buộc tóc Phụ vương cho ta, không hề kém so với khối ngọc này, Lăng Tiêu thích không?”

*Hình ảnh theo tính chất minh họa.

Chữ Dịch Cẩn giải thích thật là tốt, chung quanh lại không có người khác, ngay cả nháo lớn người khác cũng không tin Chữ Dịch Cẩn là cố ý, Lăng Tiêu nhắm mắt lại áp chế lửa giận trong lòng, nhìn thẳng ánh mắt Chữ Dịch Cẩn, hồ hững nói: “Mỹ ngọc như thế, thần không dám đương nổi.”

Lăng Tiêu nói xong quỳ một gối xuống đem ngọc bội vỡ trên mặt đất từng mảnh nhặt lên, đứng dậy xem Chữ Dịch Cẩn như không khí rồi thì lễ, xoay người rời đi.

Chữ Dịch Cẩn nhẹ nhàng nép qua một bên cành liễu, nhìn bóng dáng Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Lăng Tiêu, về sau người sẽ nhận.”

Lăng Tiêu không quay đầu lại, nắm trong tay ngọc thạch vỡ thành từng mảnh nhanh chóng rời đi.

Kikyou_412

14. Quyển 1 - Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau khi xảy ra vụ ngọc bị vỡ, Chữ Dịch Cẩn không còn trêu chọc Lăng Tiêu nữa, hắc đại khái cũng biết mình ngày đó giận điên lên nên thất thố. Lăng Tiêu tính tình như vậy có thể chịu nhin xuống quả thật không dễ dàng. Lăng Tiêu nếu không đề cập tới, Chữ Dịch Cẩn càng là không dám nhắc lại chuyện này.

Thời gian cực nhanh, lại tới ngày nghỉ phép, Lăng Tiêu quay về Thọ Khang Hầu phủ đúng thời điểm Lăng Hầu gia tính toán chuyện của Lăng Hiên.

“Lăng Hiên cũng đã sắp 18, là thời điểm nghị hôn, nói như thế nào cũng là trưởng tôn nhà chúng ta ...” Lăng Hầu gia mắt nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, tiếp tục chậm rì rì nói: “Ý của ta là cho Hạ thị chính thức nhận thân phận Di nương. Ta biết con chướng mắt nàng, ta cũng không thích nữ nhân kia, nhưng vì hôn sự của Lăng Hiên cùng Lăng Y, vẫn là nên cho Hạ thị một con đường sáng. Nếu vẫn luôn không danh không phận, lúc thông gia hỏi thăm chúng ta cũng không dễ nói, đúng không?”

Việc này Lăng Hầu gia hỏi ý tứ Lăng Tiêu đã là thực coi trọng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu biết gia gia là sợ mình ngờ vực, kỳ thật việc này Lăng Tiêu cũng không thập phần để ý.

Hạ Lan có lỗi với Vi Trang có lỗi với hắc với Lăng Trĩ là một chuyện, nhưng ích lợi của Thọ Khang Hầu phủ lại là một chuyện khác. Lăng Tiêu còn không đến mức vì chuyện riêng của bản thân cắn chặt Hạ Lan không buông tha, lại nói bất quá chỉ là Di nương, không ảnh hưởng toàn cục.

Nguyên bản Lăng Tiêu còn không quen thuộc với quy củ cổ đại. Hắc thậm chí nghĩ qua, nếu không phải Lăng Hầu gia cản trở, Lăng Nho Học có phải sẽ giống như trong TV mà lúc trước mình từng xem cứ như vậy trực tiếp đem Hạ Lan làm chính thê. Hiện tại mới biết được lập thiếp khi trong nhà có thê là phạm luật, nếu mà lập thiếp, chung thân không được xoay người.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười: “Đây là việc của trưởng bối, tất nhiên là toàn bộ đều nghe theo ý gia gia.”

Lăng Hầu gia trấn an nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, vui mừng. Tôn nhi hiểu chuyện, chuyện gì đều nói một chút liền thông, mới nói ra là liền hiểu rõ, hoàn toàn không giống như khi nói chuyện cùng nhi tử, rất bực bội.

Lăng Hầu gia khẽ vuốt ngọc ban chỉ trên ngón cái, sau một lúc lâu cười: “Lăng Hiên cũng đã sắp thành thân, sau đó sẽ đến con rồi.

*Ngọc ban chỉ

“Tôn nhi không vội.” Lăng Tiêu lập tức nói: “Trước kia xem bói đã nói tôn nhi không thể sớm thú thê, nên không phải sốt ruột, nhưng có thể để bọn muội muội thành thân trước, không thể vì tôn nhi mà chậm trễ hoa kỳ.”

“Xem bói nói ...” Lăng Hầu gia cũng không tin chuyện này, nhưng cũng không có thể thật sự buộc Lăng Tiêu sớm thú, rốt cuộc là cũng sợ phạm húy kiêng kị. Lăng Hầu gia gật đầu: “Thôi, con đã sớm có chủ ý ta cũng không miễn cưỡng, hai đứa nha đầu cũng không phải gấp, cách tuổi cập kê còn có vài năm, chỉ có Lăng Hiên...”

“Gia gia có hướng vào đối tượng nào chọn người không? Vẫn là phụ thân...”

Lăng Nho Học từ trước đến nay yêu thương Lăng Hiên, sợ là sớm đã có dự định, Lăng Tiêu cười nói: “Chuyện chung thân của Đại ca tôn nhi thật không dám xen miệng, gia gia cùng phụ thân nhìn tốt thì tất nhiên là hảo.”

Lăng Tiêu là nói lời thật, trừ bỏ chuyện hôn sự về sau của Lăng Trĩ, người khác hắc cũng không muốn quản nhiều, hắc không giúp mưu tính, nhưng cũng sẽ không sử ám chiêu.

Lăng Hầu gia nhẹ nhàng đề mi tâm, thở dài: “Phụ thân con cũng là người không đầu óc, nói những lời kia...Thôi, trong lòng ta đã có người thích hợp, tất nhiên là không thể giống ý hắc. Lăng Hiên tuy là trưởng

tử nhưng cũng chỉ là con vợ kế, Hạ thị thì không cần phải lạm bàn, còn dám vọng tưởng cái gì! Ý của ta là tuyển cho nó một nơi thật có xuất thân đồng dạng với nó, theo đó cao thủ thấp là quy củ từ trước đến nay.”

Lăng Tiêu biết nhất định là Lăng Nho Học nhân giới rất cao. Lăng Hiên là Hầu phủ tiểu hầu gia con tiểu thiếp, lại chính là quan Lục phẩm chủ sự, còn muốn thế nào? Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, thần nhiên nói: “Phụ thân rất là yêu thương Đại ca nên sẽ không suy nghĩ cặn kẽ, việc này đương nhiên là do gia gia làm chủ đi.”

“Ân, ta hướng vào Nhị nữ của Anh Dũng Quân gia, mọi chuyện cũng tìm hiểu rõ ràng. Tuy là con thứ thiếp nhưng Di nương nàng tuy xuất thân bần cùng lại là nữ nhi tốt. Tướng quân phủ lão thái thái tiếp nhận tin này xác định không sai đặc biệt vui mừng kinh hỷ. Mà vị Nhị tiểu thư thuở nhỏ đã được Kinh ma mà nuôi dưỡng, năm nay mười ba, nghe nói hiền lương thực đức, trước sau đều hảo, ta nghe không tồi.”

Anh Dũng tướng quân, nói là tướng quân, bất quá là thừa kế quan tước, là đánh không nổi, đao không được mà kiếm cũng không xong, chiến tích thường thường. Nhưng hấn don hậu thân thiện, hơn nữa cùng Thọ Khang Hầu phủ cũng coi như thế giao. Nàng coi như là tiểu thư danh xứng kì thực, thích hợp với Lăng gia... Chỉ sợ Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên thấy chướng mắt đi.

Lăng Hầu gia nhớ tới hôm qua cùng nói chuyện với Lăng Nho Học. Lăng Nho Học không hiểu chuyện nói ra những lời hồ đồ khiến lão tức giận đến nổi thở cũng không được, mình tại sao lại sinh ra như vậy một nhi tử không hiểu chuyện như vậy? Hấn cũng không nhìn ra Lăng Hiên là một người thế nào, liền ưỡn nghiêm mặt muốn cười cháu gái ruột của tử thừa tướng, nghĩ muốn là có thể sao? Nói không có khả năng.

Trong ý nghĩ của Lăng Nho Học đúng là oán giận Lăng Hầu gia bất công. Lăng Hầu gia lúc ấy thật muốn cỡi hài đánh cho hấn một trận.

Lăng Hầu gia thật ra cũng không bất công, có Lăng Tiêu tại đây cũng vậy đều suy nghĩ tính toán cho công bằng. Huống chi vừa nghĩ tới Lăng Hiên là do ai sinh là tâm sinh tức giận, nhưng ở hôn sự này lão thật sự là bỏ nhiều tâm sức. Cũng không phải vì Lăng Hiên thú thê chỗ tốt thì Lăng Tiêu về sau sẽ thú không tốt, nên không đáp ứng yêu cầu của nhi tử! Lão đương nhiên hy vọng Lăng Hiên cưới thê ở nơi thật là tốt, nhưng mấu chốt là người ta có thể chịu để ý đến nó sao?

Lăng Hầu gia thở dài, việc này trong lòng lão đều biết. Thấy Lăng Tiêu cũng không có bởi vì cấp cho Hạ Lan danh phận mà sinh khí cũng an tâm, lại dặn dò hấn vài câu cho hấn trở về.

Lăng Tiêu suy nghĩ Lăng Hầu gia nói những lời kia, trong lòng nghĩ tất cả đều vì Lăng Trĩ.

Chờ Lăng Hiên sau khi thành thân xong lập tức sẽ an bài cho Lăng Y, Lăng Trĩ, Lăng Y hấn lười đi quản chuyện thế nào, nhưng Lăng Trĩ...

Lăng Tiêu đi Sầu Ngọc Hiên, nói chuyện phiếm vài câu nói đến chuyện hôn sự của Lăng Hiên. Lăng Tiêu nhìn Lăng Trĩ từ từ lớn lên, lúc trước là một tiểu nha đầu nhỏ mập mập hiện tại cũng trở mã duyên dáng yêu kiều. Nhưng một hai năm nữa cũng phải xuất giá, hôn sự nữ tử tuyệt đối không thể trì hoãn, Lăng Tiêu nhìn Lăng Trĩ, cười nói: “Chờ xong chuyện của Đại ca, tiếp theo sẽ đến phiên muội muội.”

Lăng Trĩ nghe vậy xấu hổ đỏ mặt, nàng thuở nhỏ được Lăng Tiêu dạy thật không có dám phản đối, nhưng lại không hề đáp lời, Lăng Tiêu trấn an nói: “Yên tâm, chuyện của muội huynh để ở trong lòng, huynh không cần tìm người gia thế địa vị thật tốt, chỉ cần người đó tốt thì sẽ tiến tới, tất nhiên sẽ không tùy tiện đem muội gả đi.”

Lăng Trĩ tự nhiên biết Lăng Tiêu vì nàng mà dụng tâm, cúi đầu không nói, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Kia ca ca... Huynh khi nào thì thú thê? Phụ thân nói thu xếp cho Đại ca thì sẽ đến huynh, huynh cũng không nhỏ, vì cái gì...”

Lăng Tiêu nghĩ thầm rằng cha sẽ không vì hấn mà thu xếp tốt đâu, Lăng Trĩ không biết là nhớ ra cái gì đó, thú vị nói: “Mấy ngày hôm trước muội đi Vĩnh Ninh Hầu phủ, kính cẩn theo Công phủ thái thái và các tiểu thư đến phủ Vĩnh Lạc công chúa ngắm hoa. Các thái thái mọi người đều nhắc tới Nhị ca, nói huynh ở trong cung là người tài, văn vẻ đều hảo, còn được Hoàng Thượng yêu thích, còn phong cho quan vị.”

Lăng Tiêu không lăm để ý cười: “Người ta nói như thế là hơi quá không nên coi là thật sự, nghe qua thì thôi.”

Lăng Trĩ cười lắc đầu: “Nhị ca còn không biết đi, hiện tại Hoàng thành nhà nhà ai mà không biết Nhị ca, đều nói Nhị ca là nhân vật không thể chê, hiện giờ được Thánh Thượng coi trọng, tiền đồ nhất định sẽ không sai.”

Chuyện này Lăng Tiêu đã sớm dự liệu được, nhưng vẫn là dặn dò Lăng Trĩ: “Những lời nịnh hót này chiếm đa số, muội không nên tưởng thiết. Huynh chỉ là có vài điểm tốt thôi”

“Muội đã biết.” Lăng Trĩ cười cười: “Muội nghe ca ca, sau này khi gặp được trường hợp tương tự muội cũng không để ý, cũng không có lạm bàn.”

Muội muội như thế mà hiểu chuyện, Lăng Tiêu rất là vui mừng, lại ngồi một hồi lâu cùng muội muội nói chuyện tâm tình.

15. Quyển 1 - Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện Lăng Hiên rất nhanh được định xuống, mặc kệ Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên không hài lòng như thế nào thì việc hôn nhân cùng Anh Dũng tướng quân phủ cũng xác định rồi, nửa năm sau ngày 10 tháng mười đại hôn.

Lăng Hầu gia vì thể diện đem Hạ Lan từ Phật đường ra, chính thức nâng lên Di nương, Hạ Lan bởi vì chuyện lúc trước cũng không dám hoàn toàn lộ ra vui sướng, chỉ là ở chỗ không người cẩn thận hầu hạ Lăng Nho

Học thôi. Nàng cũng có chút thông minh, biết hiện tại chỗ dựa duy nhất chính là Lăng Nho Học, nếu lại đánh mất sủng ái của hắn vậy thật sự không còn cơ hội nổi danh.

Ngày 10 Tháng mười, lục lễ toàn bộ đầy đủ.

Ngày thành thân cũng là ngày sắc mệnh công văn đến, Kinh tiểu thư Kinh Ngọc thuận theo phẩm cấp của Lăng Hiên, quỳ hoa ô mộc trực, ngân ti mật chúc bạch (hiểu nôm na là xứng lứa vừa đôi), tuy chỉ là Lục phẩm nhưng cũng đủ thể diện.

Lăng Hiên vốn là đối với thê tử rất bất mãn, hắn nguyên bản nghĩ dựa vào hôn sự để cho mình thêm một phần trợ lực. Nhưng Lăng Hân gia lại cho hắn cưới vị tiểu thư như vậy, thân phận cũng không tính quý trọng, nếu muốn nhạc gia giúp đỡ cho mình thì cũng chẳng được gì.

Lăng Hiên mang theo ý nghĩ này thành thân, nhưng ở đêm tân hôn, vén hỉ khăn thấy tân nương trong lòng lại cực kỳ vui sướng. Lời đồn nói vị tiểu thư này không tồi, nhưng không nghĩ tới đúng là một vị đoan trang mỹ nhân. Ở chung vài ngày sau càng phát giác Kinh tiểu thư quả thật tính tình ôn hòa hiền thực, tâm tư bất mãn của Lăng Hiên dần dần tiêu biến.

*Vén hỉ phục (hình ảnh theo tính chất minh họa)

Hắn bên ngoài cũng nghe người khác tán gẫu nói cô dâu nhà ai đó xấu xí không chịu nổi, nãi nãi nhà ai đó tính tình có thể so với sư tử Hà Đông, hắn cũng không ngạc nhiên, biết có thể lấy được Thiệu nãi nãi như vậy xem như may mắn. Hắn luôn phần uất Lăng Hân gia bất công, nhưng hiện tại cũng âm thầm kính phục.

Lăng Hiên hài lòng, Lăng Nho Học nghe nói nhi tử tức phụ hòa thuận cũng hài lòng, không hài lòng chỉ có Hạ Lan và Lăng Y.

Hạ Lan biết mình bởi vì hôn sự của Lăng Hiên mới có chút thể diện.

Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Hiên thú chỉ là thứ nữ của tướng quân phủ liền không vui lòng, tâm tư của nàng so với Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên càng bộc lộ rõ ràng. Đó là một cơ hội, nàng kỳ quái tại sao Lăng Hiên không nắm vững.

Đại hôn ngày đó Hạ Lan thấy Kinh tiểu thư nhận sắc mệnh công văn càng thêm bức mình. Nàng sinh dưỡng Lăng Hiên, nếu là Đại nương thì cũng được an bài như người ta, Hạ Lan quên mình làm thế nào mà đi đến ngày hôm nay, chỉ biết oán giận.

Hơn nữa tức phụ này cũng không làm cho Hạ Lan vừa lòng, nàng nguyên bản nghĩ chờ Lăng Hiên thú thê, mình ở trong Thọ Khang Hầu phủ có người thêm hỗ trợ, nhưng đại thiếu nãi nãi này không có chút nào thân cận như với Lăng Y.

Cấp bậc lễ nghĩa không tệ, buổi sáng sau khi thành thân, thế nhưng lại đi đến viện của Thi phu nhân!

Hạ Lan không có tự giác của một tiểu tam, nàng đối với tức phụ càng xem càng không hài lòng.

Lăng Y và Hạ Lan cùng một tâm tư, Kinh Ngọc vào cửa vài ngày nàng liền nhìn ra vị tiểu tử này không phải đồng tâm cùng các nàng. Ngược lại hòa thuận lễ độ, nhưng lễ độ đến mức không có một chút ý nghĩ hướng về nàng! Ý nghĩ nguyên bản của Lăng Y bị vị tiểu thư ôn thiện này đập nát.

Kinh Ngọc trước xuất giá cũng đã biết chuyện trong Thọ Khang Hầu phủ, nàng tuy là xuất thân thứ nữ nhưng cũng không toan tính, trượng phu cũng là xuất thân thứ tử cũng không có gì. Nhưng tâm tư của Hạ Di nương cùng tiểu cô Lăng Y rất rõ ràng, muốn cho nàng không để ý tôn ti lễ pháp để hướng về phía bọn họ mặc họ sai bảo? Kinh Ngọc, Đại thiếu nãi nãi hiện tại không ngu như vậy.

Chuyện của Lăng Hiên xong rồi, ánh mắt toàn bộ quý tộc phú hộ Hoàng thành lại đặt trên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu năm nay đã mười sáu tuổi, tôn tử Thọ Khang Hầu phủ là nhân vật có tiền đồ toàn bộ Hoàng thành ai cũng biết. Có Đông Cung trợ lực, hơn nữa Hoàng đế lại yêu thích, về sau nếu muốn tiền đồ kếm cũng không được. Mà nhà ai lại không có nữ nhi hoặc tôn nữ vừa đến tuổi cập kê đâu?

Trong lúc nhất thời không ít lão công thần cùng Lăng lão Hầu gia lôi kéo làm quen, mặc dù không nói ra nhưng ý tứ rất rõ ràng: Nhìn xem, năm đó cùng nhau dành thiên hạ, phân tình cảm đó vẫn còn đây, người có một tôn tử ngoan ta có tôn nữ tốt, không định thân thì chờ gì?

Lăng Hầu gia cũng được chút thể diện, thời điểm nửa năm trước lúc mai mối cho Lăng Hiên gặp không ít khó khăn, cao với không tới, thấp lại không đáp ứng được Lăng Nho Học với Lăng Hiên. Không cao không thấp lại là nhân vật tốt thì có mấy người đâu?

Nhưng tới Lăng Tiêu thì không giống, còn chưa thả ra tin đồn thì đã đảo loạn một hồ xuân thủy. Lăng Hầu gia có chút tự đắc, dõi mắt xem khắp Hoàng thành nhìn sang, ta thích chọn liền hiên ngang chọn.

Nhưng vui vẻ thì vui vẻ, lão còn không đến mức nhất thời hồ đồ liền đáp ứng người nào. Lăng Tiêu này một năm nay càng ngày càng được Hoàng Đế yêu thích, tháng trước khi dạo hoa viên Hoàng Đế thậm chí cười nói cấp cho Lăng Tiêu một Thánh chỉ được làm Hoàng Tôn. Lăng Tiêu cơ trí nói mấy câu mới cho qua, Hoàng Đế trêu chọc cười lớn không nhắc lại việc này.

Tuy rằng Hoàng Đế không nhắc lại nhưng Lăng Hầu gia cũng biết Hoàng Đế lần đó là chưa nói hết câu nhưng ý tứ thực sáng tỏ. Lăng Tiêu là được người coi trọng, về sau sẽ tử hôn.

Lăng Hầu gia cùng lão Hoàng Đế vào sinh ra tử bao nhiêu năm, điểm ăn ý ấy vẫn có, tâm ý của nhau đều hiểu. Lăng Hầu gia đối với hôn sự của Lăng Tiêu cũng yên lòng, chỉ thả tin tức trong sổ mệnh của Lăng Tiêu không nên thú thê sớm. Lập tức trong Hoàng thành các vị tiểu thư vừa độ tuổi bốp cổ tay thở dài vài ngày, nghe nói có vị tiểu thư còn vì tương tư mà ngã bệnh, không biết thiệt giả.

Hoàng đô đại Chử quốc là địa phương bát quái nhất.

Trong sổ mệnh không nên thú thê sớm? Lời này hù dọa thái thái, thiếu nữ nữ còn tạm được, dọa các lão gia thì có chút kém. Người có học không nói quái lực loạn thần, cái gì mà mệnh trong mệnh ngoài! Bất quá là Lăng Hầu gia chối từ thôi, thậm chí có lời đồn Lăng Tiêu không thành thân là bởi vì Thái tử phi muốn lưu Lăng Tiêu cho công chúa. Quả thật, Đại công chúa Thuần Hi của Thái tử phi một năm trước đã gả cho Tương Quốc Công phủ, tiểu công chúa hiện tại tuổi còn quá nhỏ, Lăng Tiêu kéo dài thời gian thú thê là đợi đến năm tiểu công chúa nhược quán sao!

Thái tử phi đang sủng Lăng Tiêu toàn bộ người trong Hoàng đô đều biết, lời này nói ra đúng là làm cho không ít người tin tưởng.

Bên ngoài thích truyền như thế nào thì truyền, Lăng Tiêu nên làm cái gì thì làm cái đó. Hẩn hiện tại có rất nhiều chuyện phải làm, bởi vì hiện tại những người đó lại chuyển tầm mắt đến trên người Lăng Trĩ.

Đúng nha, Lăng Tiêu đã bị lão Hoàng Đế định liệu, vậy thân muội muội của người đâu? Nhà ai nếu cưới được Lăng Trĩ kia cũng rất tốt. Tôn nữ của Thọ Khang Hầu phủ, lại có ca ca như Lăng Tiêu, hơn nữa Lăng Trĩ có danh là tính tình ôn thiện thực lương, trong lúc nhất thời nằm trong tầm mắt của tất cả thái thái nữ nữ ở Hoàng đô.

Lăng Hầu gia không vội, hiện tại vừa lúc nổi bật, hẳn phải cẩn thận lựa chọn, định ra đại sự cho hai tôn nữ.

Lăng Hầu gia không vội Lăng Tiêu dĩ nhiên lại càng không gấp. Lăng Tiêu thực không thể quen được chuyện thời đại này, cô nương mới vài tuổi mà đã thành hôn? Lăng Trĩ ở trong lòng hẳn vẫn còn là một tiểu nha đầu, lập gia đình cái gì? Không quá một năm không phải muốn sinh con đường cái sao? Lăng Tiêu tưởng tượng không ra bộ dáng Lăng Trĩ ôm hài tử, bản thân nàng còn là một hài tử đó!

Huống chi hiện tại Lăng Tiêu còn phải làm một chuyện rất trọng yếu.

Chuyện Lăng Tiêu cần làm rất bí mật, hẳn muốn kiếm tiền.

Kỳ thật phân lệ của Lăng Tiêu không tệ, trong Hầu phủ tiền tiêu vật hàng tháng cũng không thiếu, nhưng Lăng Tiêu vẫn nghĩ muốn phát triển sản nghiệp phụ. Đầu tiên là hẳn muốn vì muội muội chuẩn bị một phần hồi môn phong phú trước khi xuất giá, hơn nữa ở thời đại này, tước vị chức quan cái gì cũng không phải một buổi không thay đổi. Hiện tại hẳn được Hoàng Thượng yêu thích, nhưng về sau thì sao? Đợi đến lúc Chử Dịch Cần đăng cơ Lăng Tiêu không biết là mình còn có thể ăn điểm tâm hay không, vì vậy hẳn phải tính toán lưu cho mình một con đường lui. Vàng thật bạc trắng đó mới là thực nhất.

Sĩ nông công thương, Lăng Tiêu vừa chỉ làm trên đầu chữ “Sĩ”, vậy không thể gặp mặt chữ “Thương”

Lăng Tiêu đương nhiên không ngu như vậy, hẳn sẽ tìm tâm phúc ra mặt lấy đủ bạc đặt mua mấy nhà cửa hiệu mặt tiền, buôn bán tơ lụa vải vóc cùng đồ trang sức.

Tơ lụa vải vóc đều là hàng Giang Nam, nguồn cung cấp không có vấn đề, phu gia Thi gia của Thi phu nhân tại Giang Nam rất có quyền thế, có thể thương thảo với các phường tơ lụa ở Giang Nam. Các trạm trung gian cũng thông suốt bằng vận tải đường thủy, tơ lụa vải vóc tới Hoàng đô chắc chắn rất được hoan nghênh.

Lăng Tiêu lên kế hoạch tốt lập tức cùng Thi phu nhân trao đổi. Thi phu nhân vốn không phải người cổ hủ, nghe xong chỉ dẫn dò Lăng Tiêu cẩn thận. Cùng ngày liền viết thư đưa đến Thi gia phân phó mọi việc.

Các cửa tiệm tơ lụa cứ như vậy mà mở ra, kỳ thật ý Lăng Tiêu không chỉ như thế, hẳn thật sự hao tâm tổn trí kinh doanh là muốn khai trương cửa tiệm trang sức tên là Lâm Thúy Hiên.

Lăng Tiêu tính toán không tệ, vô luận thế nào thì tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất. Ở Hoàng đô lại càng tiêu tiền như nước. Hơn nữa Lăng Tiêu mấy năm nay vì Lăng Trĩ làm trang sức có chút tâm đắc. Trong Lâm Thúy Hiên tất cả trang sức đều do thợ thủ công theo hình dáng hắn vẽ mà làm ra, có nét mới mẻ độc đáo rất khác biệt. Chỉ điểm này đã hơn hẳn những tiệm trang sức khác trong Hoàng thành.

Lăng Tiêu vốn là có năng khiếu về vẽ, phối hợp tốt tỉ lệ sắc thái và thiết kế hiện đại, hơn nữa còn học được một khóa về thẩm mỹ thời đại, trang sức làm ra cho mỗi người đều tuyệt sắc.

Lăng Tiêu tính toán đi trước một bước, trong Hoàng đô từ trước đến nay không thiếu tiền nhất chính là các Thái phu nhân, định giá cao đôi khi cũng là nguyên nhân kích thích người ta tiêu tiền. Ai không có tâm hư vinh đâu? Trang sức trong Lâm Thúy Hiên đều phải tinh xảo, hộp đựng trang sức đều là chạm khắc bằng gỗ đàn mộc mạ vàng, bên trong đệm một lớp chương nhung (nhung thiên nga), trang sức tinh mỹ nằm trên chương nhung tuyết trắng, đại khí lại sắc sảo.

Mặt trên mỗi hộp đựng trang sức còn có một bài tình xảo được thợ khéo tinh tế viết rõ ràng, tình mỹ tuyệt luân, muốn người ta không thích cũng khó.

Mười lăm tháng giêng chính là thời điểm Lăng Tiêu khai trương Lâm Thúy Hiên sau thời gian ba tháng vất vả. Trong lúc nhất thời các phu nhân tiểu thư trong Hoàng thành xu chi nhuộc vụ (chạy theo như vịt), đều lấy việc mang trang sức Lâm Thúy Hiên làm tự hào.

Lăng Tiêu vừa lòng khép sổ sách trong tay, rất tốt.

16. Quyển 1 - Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đây là trang sức của Lâm Thúy Hiền?” Thái tử phi cầm lấy trâm cài tóc ngọc sai trơn bóng màu trắng làm bằng ngọc được điêu khắc thành hình hoa Bách Hợp, đóa hoa đơn bạc văn lộ rõ ràng, hoa tâm trong suốt, nhiều điểm kim châu, nhìn xa tựa như đóa hoa Bách Hợp thật sự vậy.

*Trâm cài Ngọc Sai.(hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thái tử phi yêu thích không buông tay, thở dài: “Chẳng trách nhiều người thích như vậy, quả nhiên tinh xảo vô cùng.”

“Trĩ nha đầu đi Lâm Thúy Hiền chọn cho Di mẫu, đi hết toàn bộ cửa hàng chỉ có cái này xứng với Di mẫu.” Lăng Tiêu nở nụ cười nói: “Chất nhĩ nhìn cũng thấy tốt lắm.”

Hôm nay Thái tử phi tâm trạng vui vẻ, tuyên Lăng Y Lăng Trĩ cùng con dâu Kinh Ngọc vào trong cung. Lăng Tiêu liền cố ý đi Lâm Thúy Hiền chọn trâm cài tóc ngọc sai quý giá thay Lăng Trĩ đền đáp, việc hôn nhân của Lăng Trĩ Lăng Tiêu cần phải nhờ vào Thái tử phi hỗ trợ.

Thái tử phi mỉm cười nhìn Lăng Trĩ liếc mắt một cái, sau đó lấy trâm ngọc sai cài lên mái tóc dài đen mượt. Trên đầu chỉ cài cái trâm ngọc sai mà trông rất sinh động như có một đóa hoa Bách Hợp nở rộ trên tóc, vô cùng xinh đẹp thoát tục.

Thái tử phi soi kính nhìn trái phải, Lăng Trĩ lại cười nói: “Thật là đẹp mắt, rất xứng đôi với xiêm y hôm nay của Di mẫu mặc.”

Thái tử phi hôm nay vận một bộ xiêm y màu trắng nạm vàng, đường viền bách hoa, kết hợp với trâm ngọc sai quả thực tương xứng. Nàng nguyên bản tuổi cũng đã già nhưng ăn mặc kết hợp như vậy lại thấy trẻ hơn vài tuổi.

Thái tử phi cười, nắm tay Lăng Trĩ nói: “Không phải trâm ngọc sai xứng với xiêm y, mà là xiêm y xứng với Ngọc Sai! Hảo hài tử, đã làm khó con có tâm.”

“Trĩ nha đầu ngày thường rất keo kiệt, vậy mà khi mua trâm ngọc sai này lại còn thưởng cho chưởng quầy của Lâm Thúy Hiền, không cho người làm thêm loại ngọc sai này nữa, sợ có nương nương nào đó cùng người mang trang sức giống nhau.”

Kinh Ngọc thú vị cười: “Kỳ thật điện ngọc lớn trắng nõn như vậy, khó có được để làm cái thứ hai đâu”

Thái tử phi nghe vậy càng thích, lập tức ban không ít phần thưởng quý giá cho Lăng Trĩ. Trong điện hoà thuận vui vẻ, chỉ có Lăng Y nửa vờ đi theo có lệ.

Nguyên bản lần này trong cung cho người tới không chỉ là tuyên Lăng Trĩ đi, mà tuyên nàng cùng chị dâu Kinh Ngọc tiến cung. Lăng Y vẫn đứng ngồi không yên, tuyên các nàng vào cung hôm nay là ngày hai tháng hai, là ngày tết Long Sĩ Đầu. Lăng Y biết Thái tử phi khẳng định không phải chỉ tuyên gọi các nàng, chắc là cũng sẽ tuyên thêm các phu nhân thái thái danh tiếng khác trong kinh thành. Lăng Y tuổi lớn dần, đối với hôn sự cũng thực để bụng, trong nhà phụ thân không làm chủ được, Hạ Di nương càng không thể trông chờ, Đại ca cùng tẩu tử không thể trông cậy vào. Lăng Y gần đây đối với hôn sự của mình sau này luôn lo lắng.

Qua hôn sự của Lăng Hiền làm cho Lăng Y thấy rõ sự thật, cái gì là tôn ti khác biệt, cái gì là cao thấp khác nhau. Lăng Hiền lúc thành thân rất hao tâm tổn trí tìm nương tử. Mà hiện tại trong Hoàng thành các thái thái đối Lăng Tiêu rất coi trọng, toàn bộ có thể nhìn ra.

Lăng Y hoàn toàn đồng ý với Hạ Lan, nàng thăm nghĩ đến gia gia Lăng Hầu gia bất công. Vì cái gì cho Đại ca thành thân với thứ nữ gia thế thấp kém? Về sau này mình lúc đó chẳng phải cũng là giống Đại ca sao?

Lăng Y hoàn toàn không nghĩ mình và Lăng Hiền thân phận và năng lực thấp kém, lại còn đối với Lăng Hầu gia oán giận. Càng làm cho nàng chịu không nổi chính là Đại ca hiện giờ hoàn toàn tiếp nhận hiện trạng, cùng tẩu tử hai người ngọt ngào ân ái, đúng là không giống như trước như luôn giúp đỡ mình và Di nương!

Lăng Y đối Lăng Hiền đã muốn hết hy vọng. Hôn sự của mình Đại ca nhất định là không thể giúp gì, Nhị ca Lăng Tiêu... Lăng Y lại càng không dám trông cậy vào, nàng còn sợ Lăng Tiêu sẽ ngáng chân nàng nữa!

Lăng Y không nghĩ giống Lăng Hiền như vậy, tùy tiện mà thành thân với những người gia thế bình thường không xứng đáng. Lăng Y biết mình về sau nhân sinh phải dựa vào chính mình thay đổi, làm cho nàng từ người bình thường, về sau trở thành người có thể diện?

Lăng Y tuy rằng không có năng lực gì, nhưng nàng là thực có tâm kế. Nàng tìm cách theo Lăng Trĩ đi ra ngoài, nàng mọi sự đều muốn cùng Lăng Trĩ một chỗ. Cho nên lần này Thái tử phi tuyên các nàng đến nàng vẫn là thực vui sướng, cố ý ăn diện trang điểm một phen. Trông chờ để lại ấn tượng tốt đẹp cho các gia gia, thái thái quyền quý hy vọng sẽ có thể được làm mai cho một nhà quyền thế.

Lăng Y nghĩ mình tính toán rất kỹ lưỡng, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Thái tử phi cười nói: “Hôm nay gọi các con đến là muốn nói trong Anh điện vừa lúc hoa Mai nở, ta thỉnh mấy nhà cáo mệnh phu nhân đến, chúng ta cùng nhau thưởng Mai.”

Nói xong nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái: “Ca ca con nghe nói các con tiến cung cũng muốn tới thăm một chút, hẳn không có tiện cùng chúng ta hàn huyên, ta cho hẳn đến sớm một chút, để các con huynh muội trò chuyện.”

“Ca ca được nghỉ phép mới vừa hồi cung, cũng không có nhiều điều muốn nói đâu.” Lăng Trĩ xinh đẹp cười: “Sợ là cũng muốn đi nhìn hoa Mai thôi, Di mẫu thưởng cho ca ca một hai đóa coi như xong.” Nghe nói xong Thái tử phi lại cười rộ lên.

Đang nói chuyện bên ngoài cung nữ Lai Phúc tiến vào nói: “Nương nương, Đại Hoàng tôn đến thỉnh an.”

“Cho người vào đi, đều là chí thân, không cần ra vẻ giữ lễ tiết.” Thái tử phi ảm đạm cười quay đầu nhìn phía Kinh Ngọc, Kinh Ngọc biết ý, theo một cung nữ đi đến sau bức bình phong thêu mẫu đơn.

Lăng Tiêu trong lòng chần động, nhưng vẫn không nói điều gì, hơi hơi cúi thấp đầu.

Chữ Dịch Cẩn đi nhanh tiến vào, cùng Thái tử phi thỉnh an sau đó cười: “Hai vị biểu muội cũng ở đây? Đều an hảo?”

Lăng Y, Lăng Trĩ một câu phúc thân đáp ứng. Lăng Trĩ như cũ vuốt cằm không thềm nhắc lại, ngược lại Lăng Y sững sốt một chút, cõi lòng đầy tâm sự gục đầu xuống.

Thái tử phi quay đầu nhìn Lăng Trĩ cười nói: “Đây là Đại biểu ca, lần trước tiến cung tới cũng không gặp, chỉ nhìn thấy hai Hoàng đệ của hẳn.” Nói xong lại hỏi Chữ Dịch Cẩn nói mấy câu, Chữ Dịch Cẩn đáp, cười: “Nghe nói hôm nay mẫu thân ở Anh điện ngắm hoa, nhi tử bên kia đã chuẩn bị tốt đường đột xin mẫu thân có thể qua bên đó ngắm hoa”

“Được rồi, ta đi qua đó cùng các muội muội của người nói chuyện tâm tình.” Thái tử phi đứng dậy, quay đầu nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Cùng Đại ca con học đi, giúp ta chỉ điểm Phong Nhi cùng Diễm Nhi. Hôm qua Thái tử khảo bọn họ công khóa, hai tiểu tử đó thiếu chút nữa đã bị đánh.”

Lăng Tiêu cười đáp ứng đi theo Chữ Dịch Cẩn cùng nhau lui ra.

Lăng Tiêu từ lúc ngọc bị vỡ cũng không có chính thức cùng Chữ Dịch Cẩn nói chuyện nhiều, lúc này cũng không muốn để ý đến hẳn, chậm rãi đi theo Chữ Dịch Cẩn về mặt không muốn trao đổi. Chữ Dịch Cẩn quay đầu hòa nhã nói: “Đã sớm nghe nói Lăng Hầu gia có biểu muội tốt lắm, hôm nay vừa thấy quả nhiên không tồi.”

Hẳn muốn làm muội phu tốt của mình! Lăng Tiêu trong lòng thầm mừng, quả nhiên mình đoán đúng, Chữ Dịch Cẩn hôm nay cố tình chọn thời gian này mà đến.

“Đại Hoàng tôn quá khen.” Lăng Tiêu đáp ứng, cũng không cố tình tra xét để ý lời nói của Chữ Dịch Cẩn, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác. Vốn đang nghĩ muốn giữ Lăng Trĩ ở nhà thêm vài năm xem ra là giữ lại không được, người này so với loại mặt người dạ thú gì đó cũng không khác biệt.

Chữ Dịch Cẩn dừng bước lại, xoay đầu thật sâu nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, tháng năm này là thời điểm Chữ Dịch Cẩn sẽ cử hành quan lễ, đến lúc đó vào triều, ra cung, kiến phủ... Đại hôn.

Chữ Dịch Cẩn rất có hứng thú nhìn Lăng Tiêu, thản nhiên nói: “Ta biết Hoàng gia gia cùng phụ vương tìm cho ta một nương tử, không biết là khuê nữ nhà ai, nếu...”

“Vô luận là khuê tú nhà ai cũng đều là tốt cả.” Lăng Tiêu đánh gãy hẳn, thản nhiên nói: “Đại hoàng tôn nếu không biết thì nên an tâm chờ đợi, từ xưa quan hệ thông gia là tuân cha mẹ chỉ mệnh, lời của mai mối. Hoàng tôn ngay cả thông minh hơn người đại khái việc này cũng không làm chủ được.”

Chữ Dịch Cẩn bị Lăng Tiêu làm nghẹn nói không ra lời, xoay người tiếp tục đi phía trước đi.

Lăng Tiêu hơi hơi khời mào đuôi lông mày, không kiêu ngạo không siểm nịnh tiếp tục đi theo. Muốn kết hôn với Lăng Trĩ? Mơ đi! Lăng Tiêu thật sự không biết vị Vương tử Hoàng tôn này khi nào thì có thể bình thường một chút.

Hoàng thượng cùng Thái tử cũng còn khỏe mạnh, hẳn hiện tại liền dám trong điện Thái tử phi chèn ép mua chuộc người, đó không phải là điều Hoàng tôn nên có. Hẳn ta thật cũng rất bệnh hoạn rồi.

Chữ Dịch Cẩn từ lâu nay luôn được Thái tử, Thái tử phi yêu thích. Nếu không có thay đổi lớn về sau đăng đại bảo tất nhiên là hẳn, như vậy vị trí đương nhiên là chắc chắn. Như vậy mà không có cảm giác an toàn, đây là thiếu tự tin đi?

Lăng Tiêu trong lòng quay cuồng vô số lời ác độc nguyên rửa, sắc mặt bất động. Kỳ thật hẳn cũng không phải thực lo lắng, hẳn khẳng định hôn sự của Chữ Dịch Cẩn tất nhiên sẽ phải định. Còn ba tháng nữa mới đại hôn, hiện bây giờ còn không biết với người nào, tất cả đều do ý trời. Điểm ấy Chữ Dịch Cẩn tất nhiên cũng biết, đã vậy còn làm cao. Lăng Tiêu cười nhạo hẳn, miệng cộp gan thỏ điển hình.

Bất quá điều này cũng làm Lăng Tiêu biết trước động tĩnh, vẫn là trước vì Lăng Trĩ tính toán gả đi, chung quy giữ lại không được.

Tại Hối Tin viện Lăng Tiêu không yên lòng âm thầm tính toán.

Chữ Dịch Phong lơ đãng nhắc đầu bút chậm rì rì viết chữ múa bút thành văn. Trước đây mấy ngày, Thái tử phê các Hoàng tôn việc học kém, thấy Chữ Dịch Phong việc học so với Chữ Dịch Diễm mới nhập học không lâu đều kém hơn, tức giận thiếu chút nữa động thước. May mắn là Thái tử phi ngăn lại, nhưng vẫn phạt y mỗi ngày viết hai mươi chữ lớn.

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong nơi án thư viết chữ to cỡ dài.

“Bạch mù này đó tiết đào tiên hoàng tùng mặc”

Lăng Tiêu thấy phu tử ngũ gập, nhẹ nhàng đứng lên đi đến phía sau Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn viết chậm một chút đi, đệ vội vã viết ra bốn mươi chữ lớn nhưng nếu không có tiến bộ thì Thái tử vẫn không hài lòng”

“Vậy sao?” Chữ Dịch Phong vừa rồi tập trung chìm đắm vào trong từng chữ viết trên giấy, nghe thấy tiếng của Lăng Tiêu xoay đầu lại, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn còn dính hai điểm mực nước.

Lăng Tiêu nhìn không được cười khế, nhỏ giọng nói: “Thần là nói Hoàng tôn vẫn là viết chậm một chút đi, như vậy khi viết ra chữ đẹp hơn, Thái tử thấy sẽ không phát giận.”

“A.” Chữ Dịch Phong kịp phản ứng sau có chút đỏ mặt. Lăng Tiêu sợ phu tử nghe thấy, nói chuyện thanh âm rất nhẹ, gương mặt tinh xảo cách Chữ Dịch Phong rất gần, âm thanh Lăng Tiêu dễ nghe chậm rãi bên tai Chữ Dịch Phong, nhảy mắt đỏt đỏ vành tai mỏng manh.

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong bộ dáng khốn quẫn trong lòng lại thấy vui vẻ, trong bụng lại không có ý nghĩ sâu sa gì, đơn giản đứng ở phía sau Chữ Dịch Phong cúi người, nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, tay phải thon dài nhẹ nhàng cầm tay Chữ Dịch Phong, tiến đến bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn phải chú ý khi viết, cấu tạo nét vẽ đều có quy luật, mỗi một cái bút họa đều có nhập bút, đi bút, thu bút gồm ba quá trình, này là ‘Nhập bút’ ...”

Lăng Tiêu một bên nhẹ giọng giải thích, một bên giúp đỡ Chữ Dịch Phong cầm tay chậm rãi viết xuống một chữ to, cứ như vậy viết xong rồi cười: “Đã tốt một chút, Hoàng tôn dụng tâm đi.”

“Ân, ta...” Chữ Dịch Phong mặt đỏ hồng, y cùng Lăng Tiêu hiện tại tư thế ái muội, cứ như vậy nắm tay y, lại nhẹ giọng nói chuyện, giống như là ái nhân thân mật nói chuyện thầm kín. Chữ Dịch Phong trong lòng niệm vài câu tĩnh tâm, nguyên rửa mình nuốt nước miếng, lắp ba nói, “Ân, ta đã biết.”

Lăng Tiêu cảm giác buổi sáng ở chỗ Thái tử phi bị Chữ Dịch Cẩn làm tức giận đã với bớt phần nào, tâm tình tốt hơn, đứng lên hòa nhã nói: “Hoàng tôn không cần quá mau, từ từ sẽ đến tất nhiên là sẽ thành công.”

Chữ Dịch Phong nột nột đáp lời, nhìn Lăng Tiêu trở lại chỗ ngồi của mình, trong lòng vừa là khẩn trương lại vừa thích

17. Quyển 1 - Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong Lạc Anh điện hoa rơi rực rỡ, Thái tử phi nhẹ giọng nói: “Này hoa Mai đã nở hơn nửa tháng, nhưng Bồn cung luôn cảm thấy hoa nở vừa lúc, thấy cảnh hoa rơi đầy trên đất mới là tuyệt sắc. Cho nên hiện tại mới mời các phu nhân tiến cung.”

*Hoa Mai Trung Quốc.

“Nương nương lý giải độc đáo, quả nhiên lúc này là lúc hoa Mai đẹp nhất.” Tương Quốc Công phủ đại thái thái là người khéo ăn nói nhất, cười nói: “Nếu không thừa ân của nương nương, ở đâu có thể thấy phong thái hoa rơi đẹp như trong Lạc Anh điện đây.”

Đại công chúa của Thái tử phi là gả cho trưởng tử của vị đại thái thái này, Thái tử phi nhìn thân gia tự nhiên vui vẻ, gật gật đầu, quay đầu đối cung nữ nói: “Đi, đem hoa cài đầu đã chuẩn bị đến tặng cho các phu nhân.”

Không bao lâu hai cung nữ nâng phiến đi qua, cho mỗi vị phu nhân một cái hộp gấm tinh xảo, bên trong tràn đầy một hộp hoa Mai khô, ở giữa đặt hoa cài đầu làm bằng vàng. Tinh xảo chính là lá vàng trạm khắc thành hình hoa Mai, tâm hoa dùng nhiều hạt châu hồng san hô thật nhỏ đính lên, tinh xảo vô cùng. Các cáo mệnh phu nhân vội vàng tạ ơn, Xương Hoàn Hân phu nhân nhìn kỹ hoa cài đầu, cười nói: “Nương nương vật này thật là tinh tế, hạt châu hồng san hô nhỏ như vậy làm thế nào mà tạo hình được nha.”

*Trâm cài tóc.

“Đúng vậy.” Tả thừa phu nhân cười nói: “Trang sức của Nương nương từ trước đến nay đều tinh xảo, mới vừa thấy nương nương ta còn bị hoa mắt, cho rằng nương nương búi tóc cài trâm chính là Bách Hợp thật, nhìn kỹ mới biết được thật ra là ngọc chạm khắc thành, thật sự là xảo đoạt thiên công.”

Thái tử phi cười, nắm lấy tay Lăng Tri, cười nói: “Đây là ngoại sanh nữ của ta hiếu kính ta, đứa nhỏ này thường ngày đối với ta có tâm, không phải loại dịu dàng, ngọt ngào. Mà là bên ngoài giản dị nhưng trong lòng nhiệt tình, giống hệt ca ca của nàng, chính là như vậy mới khiến cho người đau ở trong lòng đau.”

“Đây là tôn nữ của Thọ Khang Hầu gia, là bào muội của tiểu Hầu gia Lăng Tiêu phải không?” Tương Quốc Công thái thái cầm lấy khăn tay ấn ấn khóe mắt: “Ta biết đứa nhỏ này, đáng tiếc Trang nhi không còn, khi đó chưa lấy chồng, chúng ta thường gặp nhau, ai...” Nói xong từ trên tay mình tháo xuống một chuỗi hạt châu bồ đề vội đeo vào cổ tay Lăng Tri, thở dài: “Hài tử tốt, ta đau lòng con không ít, thấy con giống như là thấy nương con, Trang nhi nếu thấy con cùng ca ca của con có tiền đồ như hiện giờ nhất định rất cao hứng.”

Thục Nghi công chúa từ trước đến nay cùng Tương Quốc công thái thái bằng mặt nhưng không bằng lòng, nghe vậy xuy cười: “Đại thái thái bây giờ mới khóc thì muộn rồi, người mới vừa mất khi đó cũng không thấy người đau lòng cho nàng nha? Lúc này thấy Lăng Tiêu tiền đồ rất cao, Thánh thượng yêu thích mới bắt đầu đau bào muội của Lăng Tiêu tiểu Hầu gia, ai không biết còn tưởng rằng người là thấy sang bắt quàng làm họ đâu.”

Thục Nghi công chúa che miệng cười, không để ý gương mặt đỏ bừng của Tương Quốc Công thái thái, tiếp nhận kim tương ngọc hạp từ tay cung nữ phía sau, mở ra đưa cho Lăng Tri, cười nói: “Lần trước muội ở trong cung trụ lại, ta vẫn là nàng dâu đang ở cử trong tháng. Bốn cung cũng không thể vào cung gặp muội, hôm nay lần đầu gặp mặt, ta sẽ tặng vòng cổ như ý cho này cho muội, mới vừa làm xong, Bốn cung cũng nghe nói ca ca muội xem muội như hòn ngọc quý trên tay, bộ trang sức của muội có cầu cũng không được, ha ha...” Thục Nghi công chúa như có như không hướng về Tương Quốc Công thái thái liếc mắt một cái, nói tiếp: “Vật này mới mang đến, chỗ nào có thể để ý vật cũ đâu.”

Lời vừa nói ra vài vị cáo mệnh bật cười, Thục Nghi công chúa ám chỉ Tương Quốc Công thái thái đem trang sức mình đã dùng tặng cho Lăng Tri, nơi chốn nhằm vào bà mĩ mai cũng không phải một ngày hai ngày. Nói đến cũng có hứng thú, năm đó Tương Quốc Công Phúc Công tử được công huân, lúc vào triều lĩnh thưởng thì Thục Nghi công chúa đang chơi đùa trên thành lầu nhìn thấy. Công chúa vừa thấy công tử phong lưu tuấn lãng, lập tức tình cảm ái muội, nghĩ thầm ta ở trên thành lầu chơi đùa nhìn thấy người dưới thành lầu... Đây không phải là tiết mục hí kịch tốt đẹp hay sao?

Thục Nghi công chúa thật sự giống như đang ở trong vở kịch, hồi tiếc, lặng lẽ tiến cung muốn cầu Hoàng Đế tứ hôn. Ai ngờ Phúc công tử ngày đó vào cung tạ ân là vì dựa vào Thánh Thượng cao hứng cầu xin tứ hôn, muốn nghênh thú Nhị tiểu thư của Hứa Thượng Thư phủ, cũng chính là Tương Quốc Công thái thái hiện tại.

Lúc ấy Tương Quốc Công, công tử đã cùng Hứa gia định ra hôn kỳ, lục lễ đã hoàn thành ngũ lễ, cầu xin tứ hôn bất quá là cho hoàn mỹ thôi. Hoàng Đế cũng hiểu được, thấy Hứa Thượng Thư và Tương Quốc Công đều vừa lòng, Hoàng Đế cũng cao hứng lúc ấy ban hôn, ha ha cười đang muốn nói vài câu khích lệ Tương Quốc Công. Lúc này ở ngoài điện nghe Thục Nghi công chúa khóc nháo tiến vào.

Lúc đó Hoàng Đế đang cơ không lâu, Thục Nghi công chúa từ nhỏ lớn lên ở đất phong hoang sơ chạy vào, ban đầu khi tiến cung quy củ còn chưa học xong, nhưng khóc lóc om sòm thì công phu nhất tuyệt, ở trên đại điện ngồi xuống không đứng lên.

Hoàng Đế cũng không phải hôn quân, tuy rằng nghĩ muốn bao che khuyết điểm bệnh vực công chúa nhưng chuyện này cũng không có cách nào. Người ta thành thân cũng đã định ra, chẳng lẽ công chúa liếc mắt một cái nhìn thấy người ta, người ta phải từ hôn đến thú người? Việc này cũng không phải xưa nay không có, nhưng Chử Hoàng Đế không thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Hoàng Đế mặc long bào đi xuống kéo Thục Nghi công chúa, lãnh tỉnh nói: “Người ta thành thân đã muốn định rồi, trăm cũng đã tứ hôn, con nếu không thích hẳn thì thôi, con là công chúa, muốn người tốt nhà nào cũng có. Nếu con thật sự thích hẳn, vậy thì con phải đến Tương Quốc Công phủ làm thiếp, Trẫm cũng không ngăn cản con.”

Thục Nghi công chúa lãnh tỉnh hanh hanh cái mũi, quét mắt liếc nhìn Tương Quốc Công công tử một cái, bĩu môi: “Vậy thì thôi, ta không làm thiệp.”

Hoàng Đế trong lòng thở phào, người lo lắng khuê nữ vạn nhất cứng đầu cứng cổ làm thiệp đến lúc đó cũng không biết phải làm sao. Đường đường công chúa đi làm thiệp cho người ta, Hoàng Đế cũng không coi trọng người hèn mọn như vậy.

Việc hôn nhân của Tương Quốc Công phủ như vậy định xuống, tuy rằng Hoàng Đế nghiêm cấm cung nhân nhắc lại chuyện ngày đó trong đại điện nhưng trên đời không có gió nào không lọt qua tường, từ từ thì người trong Hoàng thành cũng biết. Sau đó Thục Nghi công chúa cũng đại hôn, phu thê hòa thuận, nữ nhi hiếu thuận, cũng không tệ. Kỳ thật lúc ấy Thục Nghi công chúa cũng không thích công tử Tương Quốc Công như vậy, bất quá là do xem nhiều hí kịch tự cho mình là Thôi Oanh Oanh, bình tĩnh lại cũng không có chuyện gì. Nhưng nàng luôn cùng Tương Quốc Công thái thái chống đối, đến hiện tại cũng còn vừa gặp mặt là giao chiến.

Lăng Trĩ hạ mắt tiếp nhận vòng cổ của Thục Nghi công chúa, nhẹ giọng cười nói: “Nhận thưởng như thế này thì còn gì bằng sẽ không xoi mói gì đâu, đều là tốt cả.”

Tương Quốc Công thái thái sắc mặt mới tốt một ít, Thái tử phi hợp thời ngắt lời nói: “Trĩ nhi từ trước đến nay rất hiếu chuyện, các phu nhân thưởng hoa Mai nửa ngày đại khái cũng mệt mỏi, trong này cũng quá lạnh không nên ở lâu, đến trong cung của ta uống chén trà nóng ăn chút điểm tâm đi.”

Chư vị cáo mệnh đều nói vâng, theo đi Thái tử phi.

Chỉ có Lăng Y trong lòng khó chịu, nàng vốn định nương cơ hội hôm nay lộ diện làm cho các cáo mệnh phu nhân biết đến nàng, ai ngờ thưởng hoa nửa canh giờ, Thái tử phi chỉ khoe khoang Lăng Trĩ, còn được Thục Nghi công chúa và Tương Quốc Công thái thái thích, nhìn nhìn lại chính mình, cũng không có ai biết nàng là ai!

Lăng Y áp chế lửa giận trong lòng đi theo vào đại điện. Thái tử phi lại cho Lăng Trĩ ngồi ở bên người nàng, cung nữ đem một cái đĩa điểm tâm dâng lên ăn rất xốp mềm ngon miệng.

“Các phu nhân dùng có ngon không?” Thái tử phi buông tách trà, cầm lấy khăn tay ắn ắn khước miệng, các cáo mệnh đều nói ngon, Thái tử phi vừa lòng cười, nói: “Đây là sáng sớm hôm nay Trĩ nha đầu ở nhà làm mang đến cho Bồn cung, làm khó nàng phí công như vậy.” Thái tử phi vô ý nói: “Nàng nếu là công chúa của Bồn cung thì thật tốt.”

Thái tử phi nhìn như vô ý nói một câu thổi loạn một hồ xuân thủy, các cáo mệnh phu nhân không phải ngốc, hôm nay ngắm hoa Thái tử phi không mời tiểu thư của nhà nào, lại chỉ mời hai vị tiểu thư Thọ Khang Hầu phủ, cả điện chỉ có hai vị này là khuê nữ chưa chồng, Thái tử phi còn liên tiếp tán thưởng Lăng Trĩ, đây là có ý tứ gì?

Hiện giờ Thọ Khang Hầu phủ nổi bật hưng thịnh, cũng có lời đồn nói tiểu công chúa sẽ hôn phối với tiểu Hầu gia Lăng Tiêu, Thái tử phi thích Lăng Trĩ như vậy cũng không nghi ngờ việc cấp Lăng Trĩ thánh chỉ hoàng hôn. Lại nói tuổi không thích hợp cũng không phải, hiện giờ Lăng Trĩ tuổi vừa thích hợp, ý tứ Thái tử phi cũng rất rõ ràng.

Chỉ riêng hôm nay ngắm hoa là nhìn thấy, các cáo mệnh phu nhân ít nhất đã biết hai điểm: Lăng Trĩ dung mạo phẩm tính cũng không kém. Lăng Trĩ được Thái tử phi yêu thích vô cùng.

Đây chẳng phải là thú Lăng Trĩ làm thê tử không chỉ được Thọ Khang Hầu phủ trợ lực, cũng là được Đông Cung ân sủng, các cáo mệnh trong lòng lại cần nhắc một chút.

Mấy nhà vừa lúc có thiếu gia độ tuổi thích hợp trong lòng âm thầm hành động, bất động thanh sắc nhìn Lăng Trĩ.

Lăng Y trong lòng càng ngày càng vội, cũng không ăn điểm tâm, tay nhỏ bé mảnh khảnh vò khăn tay, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, đột nhiên nói: “Thái tử phi không biết, thần nữ và muội muội cùng nhau học tập trù nghệ, điểm tâm từ trước đến nay làm cũng không tệ.”

Thái tử phi: “...”

Các cáo mệnh: “...”

Kinh Ngọc ngồi cách Lăng Y gần nhất, nhanh chóng phản ứng, cười: “Đúng vậy, trong nhà cô tổ mẫu thường nói, mặc dù không cần bọn tỷ muội làm cái gì, nhưng trù nghệ nữ hồng phải học một ít.”

Thái tử phi thân nhiên nhìn Lăng Y liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, thật giống như Di nương của nàng trên mặt luôn là đức hạnh kia.

“Cô tổ mẫu của Lăng tiểu thư chính là Đại thái thái Thi gia Giang Nam đi?” Tả Thừa phu nhân nhìn sắc mặt Thái tử phi, không dấu vết đem Lăng Y lỗ mãng thất lời bỏ qua, cười nói: “Nghe nói Thi gia Nhị lão gia đang giữ chức Tổng đốc Chiết Giang đã lâu, Thánh Thượng rất vừa lòng, hiện giờ sẽ điều trở lại.”

Lăng Trĩ cười: “Vâng, ngẫu nhiên nghe cô tổ mẫu nói qua.”

Tả Thừa phu nhân lại bắt đầu khen Thi Gia, dẫn tới vài vị cáo mệnh đi theo cùng nhau nịnh nọt hưởng Thái tử phi lấy lòng. Không ai lại nhìn vị Lăng Đại tiểu thư kia sượng đỏ mặt tía tai không biết nói cái gì cho phải.

Thái tử phi cười cười, mục đích hôm nay đã đạt được, nói trong chốc lát liền cho hồi cung. Sau đó lưu Lăng Trĩ ở lại trong cung, nửa phần không nhắc tới Lăng Y, tựa như chưa bao giờ biết qua người này.

Ra cung trong xe ngựa Lăng Y hung hăng xé rách khăn tay, không để tâm đem chiếc đuôi phượng dài trên chỉ giáp (móng tay giả) chặt đứt, huyết từ móng tay đỏ tươi đến chảy xuống, Lăng Y đau đến xuất xoa.

Kinh Ngọc thở dài, nhặt lên chỉ giáp, thấp giọng nói: “Muội đây muốn làm gì, Thái tử phi sủng ái Nhị thiếu gia, Nhị tiểu thư nhà chúng ta, ta lúc còn là khuê nữ cũng biết, nghĩ đến cũng là hợp tình. Dù sao mẫu thân bọn họ cũng là bào muội Thái tử phi, điều này thì làm sao tranh dành?”

Lăng Y nhìn phía Kinh Ngọc, nhớ tới vừa rồi tình hình trong điện, cười lạnh nói: “Nguyên lai tẩu tử sớm biết Thái tử phi đang sủng bọn họ, chẳng trách vừa rồi trong điện ta nhắc tới mình cũng làm điểm tâm, tẩu tử vội vàng đem câu chuyện chuyển sang hướng khác, thật đúng là biết cách nhìn sắc mặt người khác.”

Kinh Ngọc tức đến nhất thời nói không ra lời, cũng không biết nói cái gì? Vừa rồi Lăng Y nói một câu không ai muốn nghe, mình quan tâm muội muội của phu quân mới nói dịu đi, không nghĩ tới lúc này bị Lăng Y xuyên tạc đến loại trình độ này! Sắc mặt Kinh Ngọc trắng bệch, quay đầu đi không thèm nhắc lại, thôi thôi, loại người hồ đồ này không biết phân biệt tốt xấu nhiều lời cũng vô ích. Từ đó Kinh Ngọc đối Lăng Y có tâm xa cách.

Lăng Y xoa ngón tay đau, trong lòng thâm mắng, rõ ràng nghĩ rất tốt, thừa dịp hôm nay có nhiều cáo mệnh phu nhân là cơ hội tốt để lộ diện. Giờ thì tốt rồi, họa hổ không thành lại thành khuyến.

Lăng Y trong lòng niệm một vạn lần nguyên rửa Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ, lúc này còn có tẩu tử Kinh Ngọc. Sau một lúc lâu đột nhiên nhớ tới vừa mới tiến cung ở chỗ Thái tử phi nhìn thấy Đại Hoàng tôn... Lăng Y có chút đỏ mặt. Khuê nữ gặp được thiếu niên cùng tuổi, hôm nay vừa thấy Lăng Y liền quên không được, âm thầm hoài nghi Đại Hoàng tôn tiến vào khi đó có phải nhìn mình hay không? Hẳn là có ý gì?

Lăng Y càng nghĩ càng nhiều, trên mặt không khỏi ửng đỏ một mảnh. Mượn cớ trong xe ngựa nóng mở ra một khe hở, gió lạnh bên ngoài nhưng tim vẫn là thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập không ngừng.

榮 SAKAE <http://sakaefly.exblog.jp> photo: Osamu Yamazaki imagedive.co.jp

18. Quyển 1 - Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Trĩ ở Đông Cung những ngày qua thật sự hài lòng, Thái tử phi đối với nàng càng thêm yêu thương. Tiểu công chúa so với Lăng Trĩ nhỏ hơn hai tuổi, nhu thuận đáng yêu, đối với biểu tỷ cũng thực thân cận.

Hơn nữa mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, Lăng Trĩ đều có thể thấy Lăng Tiêu, so với lúc trước ở nhà gặp được còn nhiều hơn, Lăng Trĩ không có gì không hài lòng.

Lăng Tiêu so với Lăng Trĩ lớn hơn 4 tuổi, huynh trưởng như cha, hướng hồ Lăng Trĩ cùng phụ thân Lăng Nho Học cũng không gần gũi. Thái tử phi có việc vẫn là nguyện ý cùng Lăng Tiêu thương lượng.

“Lăng Trĩ càng ngày càng lớn, hiện giờ trở mã càng phát ra xinh đẹp kiều diễm, nữ nhi trong nhà hoa kỳ rất là quan trọng, con là bào huynh của nó, rất nhiều chuyện Di mẫu nói với con cũng như nói với người nhà, trở về con nên cùng Lăng Hạo gia thương nghị.”

Thái tử phi hôm nay cố ý cho Lăng Trĩ đi theo tiểu công chúa xem hoa Mai nở, mượn cớ để cho Lăng Tiêu ở lại đây thương nghị việc hôn nhân của Lăng Trĩ.

“Di mẫu chờ các con thật mòn con mắt, rốt cuộc là con coi trọng thiếu gia nhà ai nói cho Di mẫu để ta tính toán.”

Lăng Tiêu vuốt cằm: “Mẫu thân mất sớm, Trĩ nha đầu hôn sự may mắn có Di mẫu.”

Thái tử phi cười, đưa qua danh sách cho Lăng Tiêu: “Nhìn xem, ta thấy các thiếu gia trong này rất hợp, mẫu thân của bọn họ cũng theo ta nhắc qua việc hôn sự, con xem chọn một nhà tốt đi?”

Lăng Tiêu từ trên đi xuống nhìn đảo qua. Trước đem võ tướng bỏ qua, từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, nhưng anh hùng từ trước đến nay sống không lâu. Lăng Tiêu không muốn làm cho Lăng Trĩ cả ngày lo lắng đề phòng. Tiếp theo xem gia thế địa vị quá mức chói mắt cũng đào thải. Lễ Thân vương Tứ thiếu gia? Đại danh này đúng là có đầu không đuôi. Lăng Tiêu nguyện ý cho Lăng Trĩ hảo hảo sống qua ngày, không cầu mong muội muội trợ lực, sẽ đem tin đồn không tốt cho gia phong gia tộc...

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Thái tử phi bắt đắc dĩ cười: “Kỳ thật đều là hảo, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc đều không được vừa mắt của con.” Thái tử phi cười, nàng xem đi xem lại danh sách này đã vài ngày, mất rất nhiều tâm tư. Lúc này bị Lăng Tiêu toàn bộ bác bỏ cũng không tức giận, thở dài: “Di mẫu hiểu được, năm đó cho Thuần Hi chọn Phò mã ta cũng vậy như vậy, tất cả thế gia công tử trong Hoàng thành đều bị ta xem không được, cho đến nay ta còn luôn luôn không hài lòng. Con lại chỉ có một muội muội, chọn cẩn thận cũng là thường tình.”

Thái tử phi cầm lấy danh sách, chỉ vào ‘Lễ Thân Vương Tứ công tử’ nhìn Lăng Tiêu nói: “Lễ Thân Vương Tứ tử rất tốt, Quận vương hàng đầu, cũng là con trai trưởng, hiện giờ mười lăm tuổi, thân thể tốt lắm, tính tình nghe nói cũng là không tồi, nghĩ đến không bồi nhọ Lăng Trĩ đâu.”

Lăng Tiêu thở dài: “Trĩ nha đầu không xứng với Hoàng thân, gia gia cùng tôn nhi cũng chưa bao giờ nghĩ qua.”

Nói xong nhìn Thái tử phi chân thành nói: “Hiện giờ tôn nhi cùng muội muội đều dựa vào Di mẫu chỉ dẫn, đã là thực trèo cao, nào dám lại cùng Hoàng thất kết thân đâu.”

Hoàng Hậu sớm mất, Hoàng Đế không có sủng phi, hiện giờ trong cung nữ nhân có quyền thế nhất chính là Thái tử phi. Từ trước đến nay đều có rất nhiều người cầu Vi Hoa ân điển, chỉ có Lăng Tiêu chưa bao giờ cầu nàng cái gì, bởi vì như vậy Thái tử phi tính tình lạnh như băng ở trong cung đối với hắn rất thân thiết thiệt tình.

Lăng Tiêu không muốn cùng Hoàng tộc kết thân ngược lại càng làm Thái tử phi xúc động. Nhớ lại ngày trước luôn luôn nghe đồn, nói Lăng Tiêu không cưới là bởi vì Hoàng thất muốn âm thầm đem tiểu công chúa của Thái tử gả cho Lăng Tiêu.

Chữ Vương triều Hoàng thất có tập tục là hôn sự không đến phút cuối cùng không truyền ra ngoài, sợ sẩy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì tập tục như vậy cho nên chuyện Lăng Tiêu muốn cưới tiểu công chúa tức thì bị truyền như thật, giống như thật sự không sai được, ngay cả Thái tử phi cũng nghe nói một phần.

Tin đồn này tự nhiên là giả, tiểu công chúa không thể so với người khác. Thái tử xem công chúa như hòn ngọc quý trên tay, không phải Thái tử phi một người có thể quyết định được. Hơn nữa Thái tử phi chưa từng có nghĩ qua như vậy, nhưng nhìn hiện tại ý Lăng Tiêu như thế, cũng không có ý cùng với Hoàng thất kết thân.

Thái tử phi cảm lý trà trên bàn nhấp miệng, thấp giọng nói: “Tiêu nhi, người cũng không nhỏ ...”

“Di mẫu minh giám.” Lăng Tiêu cười: “Nói chất nhi mệnh không thể sớm thú thê cái gì tự nhiên là gât người, chỉ là chất nhi không nghĩ sớm như vậy mà định chung thân, Tiêu nhi không mong muốn như thế.”

Thái tử phi nhẹ giọng thở dài, không có ai biết là lần đầu nghe bên ngoài đồn khi đó nàng rất là vui sướng. Nàng yêu thích Lăng Tiêu không bởi vì diện mạo cùng năng lực của hắn mà còn là tính cách của hắn. Hiện giờ Lăng Tiêu thẳng thắn thành khẩn như vậy cùng nàng nói ra, nàng ngược lại càng không thể nói được gì.

“Thôi, con cũng là có chủ ý của con, Di mẫu chỉ quan tâm Trĩ nhi, ta sẽ dò hỏi nhiều chỗ hơn nữa, có chỗ thích hợp tự nhiên sẽ nói cho con biết.”

Thái tử phi nhịn không được cúi người dùng sức đè lên vai Lăng Tiêu nói, “Con... hài tử này, rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Nhiều người yêu thích vậy mà không nghị thân! Nhìn con hiện tại bộ dạng thế này, chờ lớn tuổi, coi nha đầu nhà ai để ý con!”

Lăng Tiêu nhợt nhạt cười, đối với Thái tử phi cúi đầu đi trở về.

Lăng Tiêu trở lại Nghi Phong Các cùng Chữ Dịch Diễm dùng cơm trưa. Chữ Dịch Diễm đang cầm bát tiểu mã não ăn xong rồi, thấy Lăng Tiêu còn chậm rì rì dùng cơm, ra vẻ thần bí tả hữu nhìn xem, tựa người trên bàn ghé sát vào Lăng Tiêu nhỏ giọng nói: “Mẫu thân gọi biểu ca qua có phải là muốn nói chuyện của Trĩ tỷ tỷ phải không?”

Lăng Tiêu nghe vậy khơi mào đuôi lông mày, trong lòng buồn cười, tiểu oa nhi này khi nào mà biết nhiều chuyện như vậy? Lăng Tiêu gật gật đầu: “Là nói chuyện của muội muội thần.”

Chữ Dịch Diễm nghe nói sắc mặt càng hồng nhuận, mặt mày hớn hỏ, hưng phấn hạ giọng nói: “Kia! Kia mẫu thân có nói khi nào tính đến hôn sự của ta không?”

Lăng Tiêu buông bát cơm, nghiêm mặt nói: “Thái tử phi cũng không có đề cập đến hôn sự của điện hạ.”

“A...” Tiểu Hoàng tôn mập mạp ngồi ở trên bàn, có chút ử rử: “Ta ngày hôm qua ở chỗ mẫu thân, nghe người cùng Phụ vương nói cho Đại ca... Nói cái gì chọn gia thế tiểu thư cho Đại ca, tại sao lại không chọn cho ta? Ta cũng muốn cưới vợ”.

Lăng Tiêu thái độ có một chút miễn cưỡng.

“Huynh làm sao vậy?” Chữ Dịch Diễm nghi hoặc mà nhìn Lăng Tiêu, không lẽ anh hùng gặp anh hùng, bèn hỏi: “Huynh mất hứng mẫu thân cũng không có cho huynh cưới vợ?”

Lăng Tiêu cười: “Không có, mọi việc đều tốt lắm? Đi sân huấn luyện đi, ngày hôm nay nên tập cưới ngựa bắn cung.”

Chữ Dịch Diễm đáp ứng, mệt mỏi theo Lăng Tiêu đi thay mã phục.

Trên giáo trường Chữ Dịch Kỳ cùng Chữ Dịch Phong đã sớm tới. Chữ Dịch Cảnh bởi vì vào triều, hiện tại cũng không thể nào đến Hối Tin viện.

Lăng Tiêu thay đổi một thân mã phục màu đen, cổ áo đầu vai có màu đỏ như ngọn lửa ám văn, càng làm cho Lăng Tiêu anh tuấn phi phàm.

Chữ Dịch Phong sững sờ nhìn, mặt đỏ lên, cười ngây ngô nói: “Huynh hôm nay thật là đẹp mắt, quần áo tinh thần đều sáng sủa.”

Lăng Tiêu khom người cười: “Hoàng tôn khen trật rồi.”

Hôm nay Chữ Dịch Phong tinh thần cũng trấn tĩnh, mã phục màu trắng thiếp vàng sạch sẽ lưu loát. Đặc biệt so với một thân mã phục đỏ thẫm của Chữ Dịch Diễm càng là tuần tú hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu không hề nói nhiều, đem theo cung tiễn xoay người lên ngựa. Thúc ngựa chạy chậm, rút ra một mũi tên chậm rãi nhắm... Lạp, bắn tên!”Hừ –” một tiếng, mũi tên đã ở giữa ngay hồng tâm.

Lăng Tiêu ruổi ngựa đi xa, Chữ Dịch Phong sững sốt trong chốc lát mới thúc ngựa đuổi kịp.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu hai người đều đi từ từ, Chữ Dịch Phong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, do dự nói: “Nhìn huynh hôm nay sắc mặt không tốt, sinh bệnh sao?”

“Không có.” Lăng Tiêu lạnh nhạt cười: “Chính là hơi lười nói chuyện thôi.”

Chữ Dịch Phong yên tâm cười cười, đang muốn nói cái gì nữa thì đúng lúc Lăng Tiêu rõ ràng phát hiện bên hông Chữ Dịch Phong có một cái như ý hà bao.

* Hà bao(st: Hình ảnh theo tính chất minh họa:

Hà bao nhất định không phải châm chức phòng làm, châm pháp non nớt vụng về, nhưng không phải châm chức phòng làm thì Chữ Dịch Phong sao có thể mang ở trên người...

Lăng Tiêu nhắm mắt, vẫn là nhịn không được thò tay đem hà bao lấy ra, cầm ở trong tay nhìn kỹ, cười nói: “Hà bao này tốt như thế sao châm chức phòng không cho Tứ Hoàng tôn đi? Phương diện này phải..”

Tay cầm hà bao hơi rung rung, đoán bên trong chắc là một trang giấy thư loại gì đó. Lăng Tiêu trong lòng phiền toái, giả ý cười nói: “Cái này không phải là tiền riêng của Hoàng tôn? Đều là ngân phiếu đi?” Nói xong không để ý Chữ Dịch Phong ngăn trở đem mở ra vừa thấy...

Trên trang giấy chỉ có tám chữ: Triệu tiền tôn lý, chu ngô trịnh vương.

Đúng là ngày đó Lăng Tiêu tay bắt tay giúp Chữ Dịch Phong sửa đúng đầu bút lông khi đó viết xuống tám chữ này.

“Kia cái gì... Không phải...”

Chữ Dịch Phong sắc mặt đỏ lên, sợ Lăng Tiêu sinh khí, cuống quýt giải thích: “Ta là nghĩ, huynh dạy ta tập viết... Một ngày vì sự cả đời vì phụ, ai không phải...”

Lăng Tiêu hận không thể cho chính mình một bạt tai.

Lăng Tiêu tiểu tâm, lại không ngờ Chữ Dịch Phong rất quý trọng tám chữ này đặt ở trong hà bao.

Chữ Dịch Phong vẫn còn bối rối, giải thích: “Tiểu muội muội mới vừa cùng Trĩ muội muội học châm tuyến làm cho ta cái hà bao, cũng không tốt không xấu, chữ kia ...”

Lăng Tiêu ruổi ngựa tới gần Chữ Dịch Phong, mềm nhẹ vì Chữ Dịch Phong đeo lại hà bao, vuốt cằm nói: “Là ta đường đột, Hoàng tôn xin đừng trách cứ.”

Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu cũng không có sinh khí yên tâm, nhưng vẫn là thực ngưng ngưng, sờ hà bao không biết nói cái gì, chỉ cười ngây ngô.

19. Quyển 1 - Chương 19

Hôm nay Lăng Tiêu mới từ trong Hối Tin viện đi ra, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, khom người nói: “Lăng đại nhân, Thọ Khang Hầu phủ hướng Thái tử thỉnh ân cho ngài hồi phủ một chuyến, Thái tử đã chuẩn.”

Còn ba ngày nữa là tới ngày Lăng Tiêu được nghỉ phép, có chuyện gì mà lại đột nhiên gọi hắn trở về?

Lăng Tiêu nghĩ không biết trong nhà đã gặp chuyện gì, lúc này cảm thấy rùng mình, không lẽ là trong nhà đã xảy ra chuyện? Gia gia của hắn...

Tiểu thái giám này là người của Thái tử. Trước mặt thật nhu thuận, công phu nghe lời nói đoán sắc mặt là hạng nhất, vội vàng cười nói: “Lão Hầu gia cũng xin chỉ thị Thái tử phi cho Lãng tiểu thư hồi phủ, nô tài mơ hồ nghe là bởi vì Giang Nam Thi Gia từ Giang Nam đến Hoàng thành, không biết là có phải duyên cớ này không...”

Thi gia? Lãng Tiêu yên tâm cười cho tiểu thái giám một cái hà bao, cười nói: “Giúp ta tạ thịnh ân của Thái tử, xong việc ta cùng muội muội lập tức trở lại.”

“Xe ngựa cho ngài và tiểu thư đã chuẩn bị tốt.” Tiểu thái giám tiếp nhận hà bao cất vào trong tay áo, cười nói: “Thái tử đã phân phó xuống.” Nói xong dẫn Lãng Tiêu đi.

Hiện giờ Thi gia tộc trưởng là Thi Chính, đã có hai năm làm Tổng đốc Chiết Giang, hiện giờ nhiệm kỳ đã mãn, phụng chiếu quay về Hoàng thành.

Thánh Thượng tuy rằng không có nói rõ nhưng cũng biết, Thi Chính khi làm quan công tích trác tuyệt, hiện giờ nhất định là muốn cho vào nội các làm việc.

Thi gia tuy rằng có nhà lớn ở Giang Nam, nhưng Tổng đốc Chiết Giang trước đây tư gia đều là tại Hoàng thành. Phủ đệ năm đó bây giờ còn có mấy người nô tài trông coi, biết chủ tử phải về Hoàng thành đã sớm sửa chữa quét tước sạch sẽ. Thi Chính mang theo một nhà già trẻ lớn bé trở lại Hoàng thành cảm tạ Hoàng ân sau đó trở về phủ.

Ngày hôm sau Thi Chính lập tức đi Thọ Khang Hầu phủ.

Hiện giờ Thi Chính vinh dự trở về, trong Hoàng thành hẳn kết giao với các quan viên không ít, nhưng Thi Chính trước hết vẫn tự mình đến Thọ Khang Hầu phủ, thật sự là cho Lãng Hầu gia mặt mũi rất lớn.

Kỳ thật là bởi vì Thi phu nhân ở Thọ Khang phủ, Thi phu nhân chính là Nhị thẩm của Thi Chính.

Chính xác nói, là trưởng bối đã từng dưỡng dục hắn.

Thi Chính cha mẹ qua đời sớm, chỉ để hắn gởi nuôi tại nhà thúc phụ. Thúc phụ so với hắn lớn hơn mười tuổi, thúc phụ là con trai của chính thê, phụ thân của hắn là con thứ thiếp. Năm đó Thi ông chết đúng thời điểm Lãng Chính mới bảy tuổi, trong lòng hắn lập tức lo lắng, xong rồi xong rồi! Trưởng bối đều chết hết, thúc phụ với cha mình lại là không cùng mẹ, có thể đối xử tử tế với chính mình?

Nhưng Thi đại gia đối với chất tử này có thể xem như yêu thương càng nhiều hơn. Cha mẹ mất sớm càng làm cho Thi đại gia thấu hiểu sâu sắc quan niệm thân tình. Hai người cùng sống nương tựa lẫn nhau, Thi đại gia cũng không là người vô dụng, không có đem cơ nghiệp tổ tông làm suy yếu.

Về sau Thi đại gia thú thê, Thi Chính nghe nói Nhị thẩm tương lai của mình chính là bào muội của Thọ Khang Hầu, hẩn lại còn lo lắng một trận. Sợ Nhị thẩm còn trẻ đã xuất giá sau sẽ không đối xử tử tế với mình, dù sao mình là con vợ kế, không có ở riêng, về sau có thể còn được chia gia tài. Thi Chính thậm chí nghĩ qua muốn cho Nhị thẩm biết suy nghĩ trong lòng là mình không cần gia tài, để về sau không bị Nhị thẩm đối xử khắt khe với mình. Nhưng không nghĩ tới, Lăng tiểu thư còn trẻ đã xuất giá lại đối với hẩn yêu thương không thua gì thúc phụ.

Thời gian dần trôi qua, Thi phu nhân đã xuất giá được hai năm thì Thi đại gia bệnh chết, ngay lúc đó Thi phu người đã có thai ba tháng.

Khi đó mọi người đều nói là Thi Chính mệnh số không tốt sinh ra liền khắc chết Di nương, sau lại khắc chết mẹ Cả cùng phụ thân, hiện tại ngay cả thúc phụ cũng khắc chết. Thậm chí lúc ấy các trưởng bối trong nhà muốn đem Thi Chính trục xuất khỏi Thi gia.

Cuối cùng cũng là Thi phu nhân che chở Thi Chính.

Năm đó Thi phu nhân bụng đã lớn, khoác áo tang, lôi kéo Thi Chính khóc lóc đi tìm trưởng bối lão gia. Sau khi gặp mặt, bảo Thi Chính dập đầu trước các lão gia, bái xong rồi Thi phu nhân mới ngạo nghễ nói: “Tất cả các người đều nói Chính nhi mệnh số không tốt, ta một phụ nhân còn biết sống chết có số, ý trời đã định, không thể hồ ngôn loạn ngữ. Huống chi các vị thúc phụ có tri thức hiểu lẽ nghĩa! Hiện giờ muốn đem Chính tiểu tử đuổi đi ta không dám nói gì chỉ cho hẩn dập đầu ý muốn cảm tạ tình nghĩa của các lão gia toàn bộ mấy năm nay, về sau đương nhiên Thi gia không có người này. Chính nhi nếu thật sự là mệnh số không tốt cũng chỉ sẽ khắc chết ta. Lão gia trước khi chết muốn ta chăm sóc nó, nên ta toàn bộ đều là theo tâm ý của lão gia!”

Thi phu nhân trong buổi nói chuyện đó đem cả bọn ngụ quân tử giả nhân giả nghĩa mắng một cách thống khoái.

Nói xong Thi phu nhân không để ý tới thần sắc khác nhau của các bốn gia lão gia, lôi kéo Thi Chính trở về phủ.

Trên đường hồi phủ trong xe ngựa, Thi phu nhân đối với Thi Chính nghiêm mặt nói: “Đừng khóc, hiện giờ ta là trưởng bối duy nhất của con. Thúc phụ con đã chết còn có ta, về sau ta trông cậy vào con cùng đứa nhỏ trong bụng này, ta tất nhiên sẽ không khắt khe với con đâu, con đừng lo.”

Ngày đó Thi Chính mới 9 tuổi, một đường vội quỳ xuống đến ôm chân Thi phu nhân khóc.

Cảnh ngộ như vậy mà Thi Phu nhân không ruồng bỏ hẩn, hẩn nhất định không làm bà thất vọng.

Năm đó hài tử khóc lóc dưới chân hiện giờ thành Nhất phẩm quan to nhưng thấy Thi phu

nhân vẫn theo quy củ dập đầu vẫn an, vẫn sẽ nhịn không được đỏ hốc mắt.

“Thôi, râu đều hoa râu già rồi, như thế nào mà còn như vậy.”

Thi phu nhân nhớ tới chuyện trước kia trong lòng cũng lên men, nói: “Hiện giờ đã trở lại thì tốt rồi. Đã là người một nhà tuy lâu gặp mặt vẫn là thân nhân. Con không cần nhắc lại chuyện đón ta trở về, hiện giờ ta ở Thọ Khang Hầu phủ sống rất tốt, ta một lão bà tử một thân một mình trở về làm gì, con có tâm thì thường xuyên cho bọn nhỏ đến thăm ta mới là đúng đắn.”

Thi Chính dưới gối có hai tử một nữ. Trưởng tử Thi Trà Kịch đã cưới vợ sinh con, ở lại Chiết Giang trông nhà cửa không có đến Hoàng thành. Thứ tử Thi Trà Thành năm nay mười sáu tuổi, đã là thân phận cử nhân, ấu nữ Thi Lam Y sáu tuổi, đúng là thời điểm thiếu niên phong nhã hào hoa.

Thi phu nhân lôi kéo Thi Chính cùng với các hài tử nói chuyện hiếu kỳ hỏi thăm những chuyện đã qua.

Gia đình gác cổng bên ngoài chạy vào thông truyền Nhị thiếu gia và Nhị tiểu thư đã trở lại. Thi phu nhân cười: “Mau vào, nhìn xem biểu đệ biểu muội của con.”

Đều là chí thân, lại là khi còn bé đã gặp qua, Thi phu nhân không để cho người khách sáo lánh tránh lẫn nhau gặp mặt theo thứ tự ngồi xuống.

“Đây là Lăng Tiêu đi, quả nhiên đồn đãi không giả.” Thi Chính vuốt râu cười: “Hiện giờ tại Chiết Giang cả vùng đều có thể nghe thấy chuyện xưa của người.”

Lăng Tiêu mở cửa hiệu tơ lụa là do Thi Chính giúp đỡ ở Giang Nam liên hệ giùm mấy phường dệt, tự nhiên nhất định sẽ nói chuyện rất ăn ý, Lăng Tiêu khiêm tốn vuốt cằm: “Quá khen.”

“Thật không là quá khen.” Thi Trà Thành sang sang cười: “Biểu huynh cải tạo long cốt guồng nước thực là tạo phúc cho thủy lợi phía Nam, hiện giờ mỗi nhà đều được quan phủ cấp phát bánh xe guồng nước, khi tưới dùng sức vật kéo cấp nước, một người làm một ngày có thể bằng 5 ngày trước kia, nhân lực không hao tổn lại có thể khai thác càng nhiều đất đai, cứ thế mãi, thu hoạch sẽ càng ngày càng tốt!”

Lăng Tiêu thấy Thi Trà Thành nói chuyện minh bạch lưu loát, lại hiểu thể sự trong lòng liền thích, gật đầu nói: “Đều là Thánh Thượng long ân, ân huệ vạn dân, xuất quan phí tạo guồng nước.”

“Thôi đi, suốt ngày ở tại triều đình thảo luận đại sự hiện tại ở nhà còn nói.”

Thị phu nhân cười ngắt lời nói, quay đầu hướng nha đầu nói: “Đại thiếu gia như thế nào còn chưa có trở về?”

Đang nói tới Lăng Hiên, thì Lăng Hiên vừa về tới, vội vàng không ngừng thở dài, xin lỗi nói: “Trong nha môn có công sự làm hoài không hết...”

Hiện giờ Lăng Hiên sau khi thành thân hiểu chuyện không ít. Thị phu nhân đối với hắn cũng có cách nhìn mới, dẫn hắn cùng Thị gia mọi người gặp qua, ngồi xuống tiếp tục nhân thoại.

Nhân thoại sau một lúc lâu Thị Trà Thành sai người lấy vài hộp thùng đến, cười nói: “Mẫu thân của ta cùng Đại ca ở phía Nam nhất thời tới không được, trước ngàn đình vạn dặm bảo ta đem một hơi thùng cho biểu huynh, còn khẩu thùng này cho Đại biểu tẩu...”

Có nam nhân ở bên ngoài đến nên Kinh Ngọc không tiện lộ diện, Lăng Hiên vội vàng giúp đỡ tiếp nhận nói tạ ơn.

Thị Trà Thành lại xuất ra hai cái rương nhỏ vội đem tới cho Lăng Y và Lăng Trĩ, cười nói: “Tuy rằng khi còn bé cùng các biểu muội gặp qua mặt sơ qua, nhưng nhiều năm như vậy không gặp cũng không biết bọn muội muội hiện tại thích cái gì. Mẫu thân cùng huynh cũng đặt mua vài món, muội muội không ghét bỏ là tốt rồi.”

Lăng Y cười chính mình cảm lấy, Lăng Trĩ phía sau có nha đầu tiếp nhận, Lăng Trĩ có lẽ cười: “Biểu huynh khách khí, chỗ nào có thể ghét bỏ? Đã sớm nghe cô tổ mẫu nói phía Nam vật tinh tế, chỉ tiếc muội không đi được thôi, hiện tại được quà thật là cao hứng, đa tạ huynh hao tâm tổn trí.”

Buổi nói chuyện lập tức kéo vào thân thích tình nghĩa lại thích hợp biểu đạt lòng biết ơn. Nhân tiện còn khen Thị gia tiếng lành đồn xa, ngay cả Lăng Tiêu cũng không khỏi không tán thưởng một tiếng. Lăng Trĩ thường vào cung ở bên người Thái tử phi, đúng là đã hiểu không ít chuyện. Không hề như tiểu nha đầu trước kia cái gì cũng sợ hãi. Cho nên nói thời cổ, các khuê nữ nhi có mẫu thân dạy rất quan trọng, quả thật hợp tình.

Thị Trà Thành hơi sững sốt, vuốt cằm nói: “Tinh tế cũng tính là khéo léo mà thôi, muội muội thích là tốt rồi... Muội muội thích gì thì nói... Chờ sao này có cơ hội sẽ tạo điều kiện cho muội muội chọn một ít đồ tốt.”

Thị Trà Thành vốn là người có lẽ thông dong, đột nhiên đứng lên nói nhiều, ngay cả muội muội của hắn Thị Lam Y cũng phát hiện, ngồi dựa vào trong ngực Thị phu nhân vỗ tay cười nói: “Nhị ca, huynh như thế nào mà lại đỏ mặt? Xấu hổ xấu hổ đỏ mặt...”

Thị Trà Thành nghe vậy vội vàng cúi đầu, ngay cả Lăng Trĩ cũng đỏ mặt, không thèm nhắc lại lui về chỗ ngồi của mình.

“Chắc là nơi này của cô tổ mẫu quá nóng.” Lăng Tiêu hợp thời nói sang chuyện khác. Quay đầu nhìn Thi Chính nói: “Chắc nhi nghe nói năm nay đầu mùa xuân phía nam so với năm rồi còn lạnh hơn một ít, thật sự là như vậy?”

Thi Chính quay đầu cười: “Đúng vậy, như thế đến sang năm thu hoạch sẽ khá hơn.”

Trong Đại sảnh đề tài lại chuyển dời đến khí hậu, chỉ có Lăng Trĩ không có nhiều lời, sắc mặt ửng đỏ.

—

Mấy ngày sau vào lúc buổi chiều Thi phu nhân thỉnh Lăng Hầu gia cùng Lăng Tiêu cùng nhau đi vào hậu viên của bà nói chuyện.

“Hiện giờ Lăng Y cùng Lăng Trĩ ngày một lớn, nếu Lăng Tiêu không muốn sớm thú... Thôi con là có chủ ý, ta cũng không quan tâm con.” Thi phu nhân cười nói, “Chính là Lăng Y cùng Lăng Trĩ đại sự không thể kéo dài, trước nên định ra mới tốt.”

Lăng Hầu gia gật gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, cũng lưu ý mấy nhà có thiếu gia, Lăng Y thì không nói, chính là Lăng Trĩ...”

Lăng Hầu gia nhìn phía Lăng Tiêu, đối Thi Phu nhân cười nói: “Cái này là ca ca lựa quá lợi hại, không có ai xem qua vừa mắt.”

Thi phu nhân cười: “Nguyên bản ta cũng thật không ngờ, hôm nay Thi Chính phó thác người đến tặng tín vật, nhờ ta hỏi ý tứ các người.”

Thi phu nhân nói chính là chuyện của Thi Trà Thành. Lăng Tiêu trong lòng đều biết, Thi Trà Thành quả thật không tồi, nhân thân tính cách đều tốt lắm, gia thế không phải quá xấu, người cũng đã tiến tới. Làm nhi tử của Thi Chính đường đường là Thi thiếu gia mà vẫn theo cha cần cù và thật thà đọc sách. Hiện giờ đã là thân phận cử nhân. Về sau tiền đồ tất nhiên rộng mở, khó có được chính là... hẳn đối Lăng Trĩ rất có ý.

Thời đại này muốn vợ chồng hữu tình tương duyệt rất khó, có được điều này Lăng Tiêu vẫn là thực tâm động.

“Gia gia cùng cô tổ mẫu yên tâm, việc này con rất vừa lòng, nhưng rốt cuộc hay là nên hỏi qua ý kiến Trĩ nha đầu đi.” Lăng Tiêu thản nhiên cười, “Tuy nói là lệnh cha mẹ lời mai mối như vậy, nhưng con chỉ có một muội muội là Lăng Trĩ, muội ấy hài lòng con mới có thể an tâm.”

Lăng Tiêu nói như thế càng làm Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân xúc động tâm tư, không

khỏi nhớ Vi Trang bạc phần mắt sớm.

Thi phu nhân thở dài nói: “Đúng vậy, ta và gia gia con cũng không phải là người nguy quân tử, con tự đến hỏi đi, ta là đã vừa lòng rồi.”

Lăng Tiêu nhìn về phía Lăng Hầu gia, Lăng Hầu gia vuốt cằm: “Ta và cô tổ mẫu con là cùng một suy nghĩ.”

Lăng Tiêu yên lòng, hành lễ xoay người đi Sấu Ngọc Hiên.

20. Quyển 1 - Chương 20

Lăng Trĩ còn chưa ngủ, ngồi vào dựa nhuyển tháp suy nghĩ xuất thần, thấy Lăng Tiêu đến vội vàng kêu nha hoàn châm trà, cười nói: “Nhị ca việc gì trễ như thế còn lại đây? Có việc ngày mai nói cũng được mà.”

Lăng Tiêu bưng chén trà mà cũng không uống, cười nói: “Có việc muốn cùng muội thương nghị.”

“Muội cũng không nhỏ, tuy rằng huynh nghĩ muốn ở lâu với muội vài năm nữa, nhưng sợ chậm trễ tuổi xuân của muội. Mặc dù không vội nhưng cũng có thể tính toán trước.”

Lăng Tiêu buông chén trà, nhìn Lăng Trĩ đỏ bừng hai má ôn nhu nói: “Trước đây cũng không phải không có người hỏi qua muội, chính là đều có không nơi hợp ý, huynh cũng sẽ không nói cho muội, sợ làm loạn tâm tư của muội. Hiện giờ Thi đại nhân nhờ bà mối đến nói chuyện, gia gia cùng cô tổ mẫu và huynh đều là vừa lòng. Thi Nhị thiếu gia muội cũng biết đến, mấy ngày hôm trước còn gặp qua, muội trong lòng nhất định cũng còn nhớ.”

Lăng Trĩ cúi đầu cũng không trả lời.

Lăng Tiêu biết nàng e lệ, cười nói: “Ta nghe nói Thi Nhị thiếu gia ngày đó hỏi phủ, sau liền cầu Thi đại nhân truyền thư đưa về Giang Nam. Phía Nam Thi thái thái nghe nói cũng truyền tin trở về nói là nguyện ý. Thi đại nhân lúc này mới nhờ bà mối đến quý phủ chúng ta.”

Lăng Trĩ ngày đó cùng Thi Trà Thành vừa thấy quả thật có vài phần động tâm. Nàng từ nhỏ được Thi phu nhân dạy, tự biết đã phạm vào tối kỵ của nữ nhi khuê các, mấy ngày nay rất là ảo não. Nhưng chung quy trong lòng vẫn là không bỏ xuống được, hiện giờ Thi Trà Thành lại cầu cha mẹ mà nói lời cầu thân...

Lăng Tiêu nhìn thần thái của Lăng Trĩ, ôn nhu nói: “Muội không nói lời nào, ta coi như là muội đáp ứng tất cả rồi.”

Lăng Trĩ nghe vậy càng gục đầu xuống, lấy hai ngón tay dài như ngọc nắm vò khăn lụa, vẫn là không nói lời nào.

Lăng Tiêu biết nàng đây là nguyện ý, cũng không muốn bức bách nàng.

Lăng Tiêu đứng lên, cười xoa nhẹ đầu Lăng Trĩ: “Thôi, ca đã biết tâm sự trong lòng muội, muội nên yên tâm là tốt rồi, chuyện khác huynh cùng gia gia tự nhiên toàn bộ lo liệu chu toàn cho muội, sẽ không ủy khuất muội.”

Lăng Trĩ bản thân bởi vì đối Thi Trà Thành động tâm nên cảm thấy xấu hổ. Không nghĩ tới gia gia cùng ca ca lại quan tâm săn sóc mình đến vậy. Lăng Trĩ cũng không phải là tiểu nha đầu không hiểu chuyện. Biết có thể gặp được người như vậy quả thật không dễ dàng. Lăng Trĩ nghĩ đến nước mắt liền chảy ra. Lăng Tiêu thở dài, nhẹ nhàng vì muội muội lau đi nước mắt, lại an ủi nàng trong chốc lát mới đi.

Thi Lăng hai nhà tuy rằng đều có ý, nhưng ngại vì Lăng Y còn chưa có tuyển người vừa ý, trưởng ầu thứ tự không thể thay đổi.

Thi gia cùng Lăng gia quyết định ăn ý, chính là chờ Lăng Y chọn xong người thành thân rồi mới tính tới hôn sự của Lăng Trĩ.

Thời hạn chờ khoảng 2,3 năm khi đó Thi gia sẽ đến Lăng phủ tính chuyện hôn sự. Một là vì muốn Lăng Trĩ lớn thêm vài năm, hai là sợ hôn phối quá sớm chậm trễ việc học của Thi Trà Thành. Sang năm là đến thi hội, Thi Trà Thành có tâm muốn tập trung thi cử.

Lăng Tiêu khi tiến cung gặp Thái tử phi thỉnh an cũng nói qua. Thái tử phi gần đây cũng nghe nói đến thanh danh của Nhị thiếu gia Thi gia, nhưng vẫn không yên lòng nên rất cuộc tự mình tuyên đến, tự mình điều tra hỏi han qua mới vừa lòng. Nếu đồng ý sẽ thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, cho Lăng Trĩ một cuộc đại hôn thật là hoành tráng.

Hai nhà liền như vậy quyết định hôn sự, qua lại càng thân hơn. Đặc biệt chờ Thi thái thái sau khi quay về Hoàng thành thấy Lăng Trĩ sẽ càng thích, đối với nàng chắc chắn càng xem càng vừa lòng.

—

Lăng Trĩ hôn sự đã định thì phải tính đến chuyện của Lăng Y.

Lăng Hạo gia đụng tới hôn sự của Lăng Y liền đau đầu. Cao không thành thấp không phải,

trung gian còn có chẳng phân biệt được, tốt xấu chính là Lăng Nho Học cùng Hạ Lan hai người làm nên.

Lăng Hầu gia viết ra một danh sách đưa cho Lăng Nho Học: “Đây là ta vì Lăng Y cố ý nhờ người ta làm ra danh sách này, ta hỏi thăm cẩn thận, có mấy nhà không giống với hoàn cảnh yêu cầu ta sẽ không có viết, cái này người nên trực tiếp xem xem đi.”

Lăng Nho Học tiếp nhận, nhìn kỹ. Sau một lúc lâu cau mày nói: “Gia thế đều không cao lắm, còn có con dòng thứ...”

“Lăng Y cũng là con dòng thứ đó thôi.” Lăng Hầu gia lạnh lùng nói:

“Ta Lăng gia bao nhiêu đời đều không có con vợ kế, cũng là đến người mới phát sinh ra chuyện này, người hiện tại lại dám ghét bỏ con dòng thứ sao?”

Hiện tại nhắc tới chuyện trước kia Lăng Nho Học cũng xấu hổ, không thèm nhắc lại, nhìn kỹ một lần, do dự mà không biết nên tuyển nhà nào.

Con mình, mình rõ ràng. Mặc dù cũng là hơi vô dụng một chút nhưng cũng không xấu xí. Lăng Hầu gia biết hắt đau lòng cho nữ tử, thở dài nói: “Ta trong tâm thương các tôn tử cũng không hề kém người, tuyển cô gia cùng thú thê không giống nhau, khi thú thê ta còn có thể phái người đi vào nhà người ta hỏi một chút. Còn chọn rể, có khi nào gia đình nhà gái lại vội vàng chứ? Bất quá là xem nhà ai để ý đến nhi nữ nhà chúng ta rồi dựa vào bà mối hỏi ý chúng ta thôi.”

“Cho dù là lúc ấy Lăng Hiên thú Kinh Ngọc các người đều không vui lòng, hiện tại thế nào?” Đại thiếu gia cùng Đại Thiểu nữ nãi nãi hòa thuận ân ái cả nhà biết rõ. Lăng Hầu gia thần nhiên nói: “Nhân lực của cha mà người còn không tin sao?”

Lăng Nho Học xấu hổ, thừa dịp nói: “Vẫn là nhờ phụ thân làm chủ đi.”

Lăng Hầu gia vừa nghĩ tới không đáp ứng được yêu cầu của Hạ thị và Lăng Y sẽ làm cho bọn họ khóc nháo thì càng phiền, lấy bút gạch bỏ vài người, nói: “Ta hướng vào mấy nhà này, người nhìn vào bên trong tuyển một nhà đi.”

Lăng Hầu gia không có nói ra miệng nhưng trong lòng hiểu được. Lăng Nho Học sẽ đi tìm tiểu thiếp cùng thú nữ thương lượng, xem các nàng sẽ chọn ai.

Lăng Nho Học vội vàng tiếp nhận, nói: “Để nhi tử trở về hảo hảo suy nghĩ lại.”

Biết là nhi tử sẽ đi hỏi ý tiểu thiếp, Lăng Hầu gia trong lòng hừ lạnh, gật gật đầu: “Đi thôi.”

Lăng Nho Học cầm danh sách trở về viện của mình cùng Hạ Lan thương nghị hồi lâu, lại bảo Lăng Hiên đến. Lăng Hiên biết đây là một việc cũng trọng đại. Hắn biết mình chỉ có một thân muội muội, cái gì cũng đều muốn áp Lăng Trĩ một đầu. Lăng Trĩ đã cùng Thi gia định hôn sự trong ngoài phủ ai cũng biết. Lại nhìn danh sách này, không có một nhà nào có thể hơn nhà Thi phủ, như vậy Lăng Y sao có thể nguyện ý?

Lăng Hiên tưởng tượng chỉ thấy bộ dáng Lăng Y nháo lên. Hắn hiện tại có hiền thê làm bạn bên cũng hiểu được không ít, tự biết suy nghĩ của mình nhất định không làm cho Lăng Y vừa lòng, không muốn nhúng tay vào, thành khẩn nói: “Phụ thân cũng biết, lúc ấy nhi tử đón dâu cũng là không quá nguyện ý, nhưng thấy Đại Thiệu nãi nãi mới biết được gia gia tuyển chọn cũng không tồi. Chuyện của Y nha đầu nhi tử không dám lạm bàn, đều để gia gia cùng Phụ thân làm chủ đi.”

Hạ Lan vừa nghe nói xong liền nóng nảy, lạnh lùng nói: “Đúng không, từ lúc cưới vợ đến bây giờ tâm người liền ở bên kia, hiện tại chỉ cần người ra chút chủ ý cũng không chịu giúp.”

Lăng Hiên vừa nghe điều này lại càng không đồng ý nhiều lời, cười khổ nói: “Di nương lời này là nói như thế nào? Chẳng lẽ nhi tử không thương Lăng Y sao? Chính là con tự biết con cũng không có ý kiến hay thôi.”

Lăng Nho Học gật đầu, trong lòng hắn cũng là nghĩ như vậy. Hắn cũng biết mình năng lực hữu hạn, sợ giúp không được gì lại làm hại Lăng Y.

Lăng Nho Học nghĩ nghĩ nói: “Tuy là nói phụ thân bất công, nhưng người nói vậy cũng không sai, vẫn là toàn bộ để phụ thân làm chủ đi.”

Hạ Lan vừa nghe ngay cả Lăng Nho Học cũng không có chủ ý càng sốt ruột, mềm giọng nói: “Lão gia mặc dù nói như vậy, nhưng tốt xấu nên hỏi ý kiến Đại tiểu thư đi. Thiếp nghe nói hôn sự của Nhị tiểu thư cũng hỏi qua nàng. Chúng ta không ai nói ra, ta lén lút hỏi một chút hẳn là cũng được đi?”

Lăng Nho Học biết được Lăng Trĩ cũng muốn như vậy, bằng lòng gật gật đầu: “Được rồi, nàng lén lút hỏi ý Lăng Y một chút đi.”

Hạ Lan chỉ cần một tiếng đồng ý như vậy, vội vàng đi đến phòng tìm Lăng Y.

Lăng Y kêu mọi người trong phòng đi ra ngoài cũng không thẹn thùng, lấy danh sách mà Lăng Hân gia đưa qua nhìn kỹ, nhìn một lần, sắc mặt trở nên trắng: “Tất cả đều nằm hết trong đây?”

“Liền như vậy.” Hạ Lan chỉ bức tranh có mấy người kia, nói: “Đây là ý của gia gia hướng vào bọn họ, ý tứ của con thì sao?”

“Ý của con?” Lãng Y tức giận đem danh sách ném qua một bên, trên đầu đầy châu ngọc leng keng rung động, tức giận nói: “Con có thể có ý gì? Những người này không có một ai là tốt cả, không phải quan chức thấp chính là xuất thân con vợ kẻ. Không có một ai như là...” Lãng Y cắn môi không thèm nhắc lại, buồn bực nói: “Gia gia đây là cố ý làm khó con mà? Chọn những người này đến...”

Hạ Lan cũng khóc nói: “Mẫu thân cũng nói không tốt đâu, con nhìn xem tuyển cho Lãng Trĩ là Thi gia Nhị thiếu gia, người ta danh gia vọng tộc, như thế nào tới con lại không có nơi nào tốt hơn?”

Lãng Y hận nói: “Nữ nhi so với Lãng Trĩ mặc dù lớn hơn không được bao nhiêu tuổi, nhưng rốt cuộc nữ nhi cũng là Đại tỷ! Thi gia nhắc tới thành thân cũng phải nên nghĩ tới con trước sao? Bọn họ nhìn Thi Nhị thiếu gia tốt, liền vội không ngừng đem Lãng Trĩ phúng lên, xem con không ra gì. Hiện tại ngược lại, vội vàng vội vội nghĩ muốn cho con được mau chóng thành thân, con không thể để người khác coi con như rác!”

Hạ Lan vừa nghe cũng tức giận trong lòng, vội la lên: “Ta không biết như thế nào mà để nha đầu kia đi trước con một bước? Nghĩ đến Thi gia ban đầu để ý cầu thân chính là con! Vậy mà bọn họ đảo lộn cấp cho Lãng Trĩ...” Hạ Lan khóc lên: “Chỉ hận ta không thể nói rõ, khổ con ta, nhưng hiện giờ bọn họ cùng Thi gia mọi sự đã định ra đến đây, cũng là không có cách nào thay đổi, việc chính bây giờ là hảo hảo chọn lựa cho con phu gia đứng đắn”

“Cái gì đứng đắn?” Lãng Y chán ghét mắt nhìn danh sách kia nói: “Danh sách này không có ai được hết, nghĩ đến nữ nhi cũng là Thọ Khang Hầu trưởng tôn nữ, làm sao có thể kém hơn Lãng Trĩ nhiều như vậy? Chuyện này nữ nhi cũng không thể đáp ứng”

Hạ Lan lập tức ngừng khóc, khẳng khái nói: “Đều không đáp ứng? Vậy có thể làm gì khác chứ? Hiện ở bên ngoài còn không có truyền ra, chờ ai cũng biết Lãng Trĩ tại vì con đăng trước không định được hôn sự nên không thể xuất giá lại càng không tốt lắm. Khi đó những người rảnh rỗi sẽ lại nói con những lời khó nghe, không bằng sớm nên quyết định hôn sự đi?”

Hạ Lan nói những lời này ngược lại là đúng. Bên ngoài nếu đã biết Lãng Trĩ trước một bước đã đính hôn vậy nhất định sẽ có lời đồn đãi, Lãng Đại tiểu thư nếu là vô bệnh vô phích, sao lại không sớm thành thân?

Tuy nói lời đồn đãi không thể tin, nhưng đến lúc đó những người muốn cầu thân cũng sẽ âm thầm phỏng đoán.

Hạ Lan nghĩ đến thì Lãng Y cũng nghĩ tới. Nhưng là nàng như thế nào cũng nuốt không trôi khẩu khí này. Nói cái gì cũng không chịu, sau khi suy nghĩ một lúc lâu nàng nhẹ giọng nói với Hạ Lan vài câu, khiến Hạ Lan bị hù cho thất sắc, nhẹ giọng nói: “Thực có chuyện này?”

Lãng Y cắn răng gật đầu: “Đúng vậy. Mẫu thân đi nói cùng phụ thân đi.”

Hạ Lan thần hồn điên đảo, vẻ mặt nhăn nhó vội đi.

21. Quyển 1 - Chương 21

Sau khi hôn sự của Lăng Trĩ được định ra Lăng Tiêu thoải mái không ít, hai năm nay hẳn quan tâm nhất chính là đại sự của Lăng Trĩ, hiện giờ tuyển được một cô gia tốt, Lăng Tiêu cũng an tâm.

Có chuyện hài lòng cũng có chuyện không hài lòng, tỷ như hiện tại ở trong thư viện bàn tay của Chữ Dịch Phong đang run rẩy tập viết chữ.

Công khóa của Lăng Tiêu là từ Chữ Dịch Diễm, nên rất đơn giản, nhưng Chữ Dịch Phong thì không giống. Bởi vì y học vẫn còn chưa theo kịp hai đệ đệ, ngày hôm qua bị Thái tử khảo công khóa đáp không được, bị phạt gia pháp.

Lúc này Thái tử phi lại không có mặt, không có ai khuyên nhủ, đánh xong lại muốn Chữ Dịch Phong luyện viết chữ, vết thương trên lưng Chữ Dịch Phong rướm máu, sao có thể viết tốt, lại bị Thái tử phạt viết một trăm trang chữ lớn, giờ hẹn hôm nay lại phải hoàn thành.

Lăng Tiêu hôm nay mới quay về cung, biết chuyện tối ngày hôm qua sau đó lên lút kêu thái giám của Chữ Dịch Phong đến hỏi. Lần trước Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xuất đầu nên các nô tài của Chữ Dịch Phong cũng không xem Lăng Tiêu là người ngoài, từ đầu đến cuối toàn bộ nói ra, Lăng Tiêu thở dài, nhẹ giọng hỏi: “Dận Tôn thái y, chăm sóc tốt cho vết thương của chủ tử người, đi đi.”

Vừa nói xong thái giám đỏ ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Thái tử gia đánh, ai dám tuyên thái y?”

Lăng Tiêu căng thẳng trong lòng, nói: “Tối hôm qua trở về còn chưa thoa được sao?”

“Không có.” Tiểu thái giám cúi đầu nói, “Trong nhà chỉ có thuốc thông thường, chủ tử trên lưng có vết thương hở, cũng không dám bôi bừa.”

Lăng Tiêu do dự một chút, thở dài: “Thôi, ta cùng người qua đó.”

Thời tiết âm dần, Thái tử phi cầu tình cho các Hoàng tôn nghỉ học vào buổi chiều tháng này để được nghỉ trưa một chút, lúc này thư viện đã tan học, khi Lăng Tiêu đến đó chỉ còn Chữ Dịch Phong ngồi viết chữ.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời chói chang, Chữ Dịch Phong đứng trước án thư chuyên tâm viết chữ, Lăng Tiêu dựa cửa sững sốt trong chốc lát, đến gần nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn viết được

bao nhiêu rồi?”

“A?” Chữ Dịch Phong ngẩng đầu, mặt nghiêng mồ hôi theo đó rơi xuống, ngượng ngùng cười: “Huynh đã đến rồi, lúc này mới viết hai mươi mấy trang, vừa rồi Đại ca vội tới đưa thuốc cho ta đã giúp ta đếm, nhưng hai mươi mấy trang này viết không tốt lắm đưa lên không chừng lại bị đánh.”

Chữ Dịch Phong cười ngây ngô cầm lấy trên thư án một cái bình nhỏ bằng bạch ngọc, nói: “Đây là Đại ca tìm được tốt cho ta, còn chưa kịp bôi đâu, vẫn là Đại ca luôn quan tâm ta.”

“Phải.” Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, đúng là tốt thật, sợ Chữ Dịch Phong hoàn thành một trăm trang chữ lớn, vội vàng đi đến không ngừng là muốn xé sao, đầu gối này còn cho Đại ca mình là người tốt!

Lăng Tiêu bất động thanh sắc tiếp nhận bình nhỏ, tùy tay ném vào chiếc ghế bên cạnh, khiến Chữ Dịch Phong cảm thấy kỳ lạ, sau đó dẫn y vào nội thất của thư viện, ôn nhu nói: “Thần trong nhà có thuốc trị thương bí truyền, dùng tốt lắm, Hoàng tôn thử xem.”

Nói xong quì một gối, cúi xuống phục sức bên hông Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong lúc này mới kịp phản ứng, trên mặt phấp hồng, vội vàng nói: “Không... Không được, ta kêu thái giám đến, làm sao để huynh làm được.”

“Hoàng tôn không cần cùng thần khách khí, thái giám sớm đi làm việc của bọn họ, đến chỗ nào kêu?” Lăng Tiêu nói xong đã đem tú kim thắt lưng của Chữ Dịch Phong tháo xuống, tùy tay ném sang một bên, ôn nhu nói, “Nói sao thì thần cũng là nô tài của Hoàng tôn, làm thế này thì đã sao.”

Chữ Dịch Phong đè chặt quần áo có chút khó xử, trên mặt đỏ ửng xấu hổ, nghe Lăng Tiêu nói như vậy vội vàng nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, huynh...huynh là thư đồng của Tứ đệ, cho dù là thư đồng của ta, ta cũng sẽ không xem huynh là nô tài.”

Lăng Tiêu cao hơn Chữ Dịch Phong nửa cái đầu, giống như bây giờ quỳ xuống cũng không thấp lắm, nhìn bộ dáng Chữ Dịch Phong vội vàng hướng mình giải thích, Lăng Tiêu cảm thấy trong lòng một trận thương cảm, cười nói: “Hoàng tôn nói quá lời, đến...”

Chữ Dịch Phong tự nhận võ nghệ phi thường, nhưng đụng phải Lăng Tiêu chỉ có thể như thuộc hạ mà phục tùng, Lăng Tiêu lôi kéo Chữ Dịch Phong dựa vào trên tháp, cẩn thận cởi áo choàng của Chữ Dịch Phong để lộ đầy vết ứ ngân trên lưng.

Trên tám lưng trắng nõn có một vết thương, mặt trên đã hở ra, chảy rất nhiều máu.

Lăng Tiêu thở dài, làm khó y có thể nhịn đau.

Lăng Tiêu lấy ra thuốc mỡ bản thân mang theo, là một hộp nhỏ màu xanh ngọc thạch, bên trong thuốc mỡ màu nâu nhạt, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong, nhỏ giọng nói: “Thần lúc trước bị thương đã dùng qua, tiêu sưng giảm đau là tốt nhất.”

“Ân.” Chữ Dịch Phong bán lửa thể ghé vào tháp có chút thẹn thùng: “Vật của huynh nhất định là tốt, bôi đi.”

Lăng Tiêu dùng ngón tay thon dài quét thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi lên lưng Chữ Dịch Phong.

Thái tử biết rõ đối xử ngoan độc với đầu gối này sẽ không có tác dụng, vậy mà còn xuống tay ác như thế, Lăng Tiêu thở dài, bôi nhẹ tay hơn, dặn dò: “Lần tới khi Thái tử phi không có mặt, Hoàng tôn càng phải cẩn thận, phải biết nhìn một chút.”

Chữ Dịch Phong cười: “Ta biết mình nói gì cũng khiến Phụ vương mất hứng, thôi thì muốn đánh cứ đánh, cũng không phải lần đầu”

“Đau sao?” Lăng Tiêu thấy cơ thể Chữ Dịch Phong co rúm, ngừng tay hỏi.

Chữ Dịch Phong lắc đầu: “Không đau, mới vừa thoa được nên có cảm giác lạnh lạnh, rất thoải mái, không phải là loại nóng bình thường”

“Bên trong được có bạc hà băng phiến, giảm đau.” Lăng Tiêu yên tâm, mau chóng bôi được, rất nhanh đã dùng hết một hộp được tốt. Lăng Tiêu đem hộp ngọc thuận tay để ở một bên, cầm tấm chăn tơ tằm sạch sẽ đắp lên người Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn nằm sấp trong chốc lát đi, thương thể như vậy cũng không có cách nào băng bó, nên đứng dậy mặc xong quần áo sẽ dính được, cứ như vậy nghỉ một lát đi.”

“Ai không được” Chữ Dịch Phong vừa nói vừa muốn đứng lên: “Chữ của ta còn chưa có viết đủ đâu!”

Lăng Tiêu ấn bả vai Chữ Dịch Phong, cười: “Hoàng tôn yên tâm, thần tất nhiên sẽ không hại Hoàng tôn” Chữ Dịch Phong vốn còn chút do dự, sau lại nghĩ... Có thể làm cho Lăng Tiêu như vậy đối y tốt một chút, cho dù là lại bị Thái tử mắng cũng đáng.

Lăng Tiêu lại lấy một chén trà nhỏ đến uy Chữ Dịch Phong uống, khom người nói: “Hoàng tôn nếu mệt ngủ một lúc đi, thần trong chút nữa sẽ gọi người.”

Bây giờ là giờ Ngọ, Chữ Dịch Phong tối hôm qua từ chỗ Thái tử trở về luôn luôn ở nơi này tập viết chữ, với thời gian dài như vậy không chớp mắt Chữ Dịch Phong cũng chịu không nổi. Thoa thuốc mỡ phía sau lưng nên không còn đau đớn, lại nằm ở trên tháp mềm, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Lăng Tiêu chờ Chữ Dịch Phong ngủ thì kéo bình phong trong phòng, rồi đi ra gian ngoài. Hắn ngồi ở thư án của Chữ Dịch Phong cầm lên xem những trang chữ của Chữ Dịch Phong viết, sau một lúc lại buông xuống, cầm bút lông lên...

Chờ Chữ Dịch Phong thức dậy thì đã là giờ Dậu, Chữ Dịch Phong nhìn trời chiều bên ngoài vội vàng thất thanh kêu lên, nhanh chóng mặc xiêm y, lại thấy Lăng Tiêu đang ngồi viết chữ.

Lăng Tiêu cười: “Thấy Hoàng tôn ngủ ngon không nhấc tâm kê, đến xem, thần phỏng theo chữ của Hoàng tôn để viết, đệ xem?”

Chữ Dịch Phong còn không có kịp phản ứng, đi đến thư án, thấy có một sổ trang chữ, chữ thảo so với chữ của mình không sai biệt Chữ Dịch Phong này mới hiểu được Lăng Tiêu là hống mình đi nghỉ ngơi, lại phỏng chữ của y thay y viết phạt.

Lăng Tiêu viết đủ hết các trang chữ, nhẹ giọng nói: “Cũng đừng để người khác biết, bằng không lại bị đánh nhiều hơn.”

Chữ Dịch Phong tối hôm qua bị giáo huấn thành như vậy nhưng cũng không cảm thấy gì, không biết tại sao khi Lăng Tiêu nói một câu kia lại đâm trúng tâm, ánh mắt bỗng dưng hạ xuống, thấp giọng nói: “Lăng Tiêu, huynh thật tốt với ta.”

“Người đối tốt với Hoàng tôn có rất nhiều.” Lăng Tiêu vuốt cằm: “Thần cùng Hoàng tôn vốn là quan hệ huyết thống, hơn nữa nhận rất nhiều ân huệ của Thái tử phi, chăm sóc Hoàng tôn là việc phải làm.”

Kỳ thật lúc này ngay cả Lăng Tiêu cũng ý thức được, rất nhiều việc đã thay đổi. Hắn là người ích kỷ cỡ nào nha, hết lần này đến lần khác giúp Hoàng tôn không có tiền đồ này, thật sự không phù hợp với tính cách của hắn.

Lăng Tiêu đành phải an ủi Chữ Dịch Phong cũng an ủi mình, là bởi vì quan hệ huyết thống, cũng là vì báo đại ân của Thái tử phi.

Chữ Dịch Phong cũng không nói thêm nữa, trong lòng biết, Lăng Tiêu thật tâm đối tốt với y.

Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng nhau quay về Hải Đường viện dùng cơm chiều. Tồn thương sau lưng Chữ Dịch Phong tốt lên không ít, trên cơ bản đã không còn sưng, thoải mái nên cũng ăn vào không ít cơm canh. Sau bữa cơm chiều Lăng Tiêu trước phái thái giám của mình đi đến chỗ Thái tử phi báo tin, chờ tiểu thái giám kia trở lại mới để cho Chữ Dịch Phong đi gặp Thái tử, thấp giọng nói: “Hoàng tôn an tâm đi, Thái tử phi sẽ nói đỡ cho ngài, chắc chắn sẽ không làm cho Hoàng tôn chịu khổ nữa đâu”

Chữ Dịch Phong gật đầu, trải qua chuyện ngày hôm nay y có rất nhiều lời muốn nói cùng Lăng Tiêu, nhưng hiện tại lại không biết nói cái gì, chỉ là gật đầu, xoa y người đi.

Viết mấy chục trang chữ lớn cánh tay của Lăng Tiêu giống như bị chặt đứt, đem mọi việc phân phó tốt mới trở về Thính Phong Các.

Lăng Tiêu trở về lại ứng phó Chữ Dịch Diễm tinh lực tràn đầy trong chốc lát, sau đó trở lại gian phòng của mình kê một thùng nước ấm để ngâm, tựa lưng vào thùng gỗ thở dài.

Vốn định nghỉ ngơi một lát rồi đi ngủ, ai biết chuyện khác lại tới nữa.

Lăng Tiêu mặc vớ y phục, tóc dài tùy ý rối tung, ôn hoà nói: “Gặp Đại Hoàng tôn không kịp tiếp đón, thần thất lễ.”

“Không cần đa lễ.” Chữ Dịch Cẩn ôn nhu cười nói: “Đã trễ thế này đến quấy rầy biểu đệ, sẽ không trách ta đi.”

“Đại Hoàng tôn, thần không gánh nổi.”

Chữ Dịch Cẩn thấy Lăng Tiêu lạnh lùng với hắn cũng không xấu hổ, phát tay cho các nô tài đều đi ra ngoài, cười nói: “Chính là nghe nói biểu đệ hôm nay mệt nhọc, cảm thấy nhớ, đặc biệt đến xem”

Ha ha, nguyên lai là đã biết, nên đến kiểm chuyện. Lăng Tiêu thản nhiên nói: “Vì Hoàng tôn tận lực, có gì mà mệt nhọc.”

Lăng Tiêu đối với người khác nhau thì thái độ cũng khác, như là đối mặt Lăng Trĩ và Chữ Dịch Diễm thì hắn chính là Đại ca, là tri kỷ, đối mặt Thái tử phi, Thi phu nhân hắn chính là ấu tử trong nhà, đối mặt Hoàng Thượng, Thái tử hắn là thần tử trung tâm có năng lực, đối mặt với tiện nhân Hạ Lan, Lăng Y hắn chính là tàn nhẫn.

Một người trăm mặt, bất quá cũng sẽ như thế này.

Đối mặt Chữ Dịch Cẩn, Lăng Tiêu đều lừa dối giả vờ, việc này từ tối hôm qua Chữ Dịch Cẩn tất nhiên cũng biết chi tiết. Lúc này còn giả vờ chạy tới, thật sự là chọc người ghê tởm.

Lăng Tiêu cũng không có mong đợi gì đối với huynh muội, nhưng hắn xem những người này đều là người không đáng không quan tâm. Hắn thật sự là nghĩ không ra Chữ Dịch Cẩn nhằm vào Chữ Dịch Phong người không thể ngăn chân hắn làm cái gì.

Chữ Dịch Cẩn thở dài nói: “Chẳng biết tại sao biểu đệ ép buộc mình như vậy, ta sớm nói qua, Phong nhi hắn...”

“Minh Cảnh huấn mười một: Hoàng tử Hoàng tôn không thể phỉ báng xa lánh nhau!” Lăng Tiêu lạnh lùng đánh gãy Chữ Dịch Cẩn, trầm giọng nói: “Minh Cảnh huấn mười bảy: cấp dưới không thể nghị luận chuyện của Hoàng tử Hoàng tôn!”

Lăng Tiêu đứng lên thẳng thắn bức Chữ Dịch Cẩn, miệng lưỡi sắc bén: “Minh Cảnh huấn ba mươi ba: ngoài đế vị, chư tử không thể mượn sức quyền thần!” Lăng Tiêu thấy mặt Chữ Dịch Cẩn đã trắng bệch, trong lòng cười lạnh, tiếp tục nói: “Thánh thượng phải tuân theo Minh Cảnh huấn, đốc thúc Hoàng tử Hoàng tôn hòa thuận yêu thương, Đại Hoàng tôn muốn vi phạm quy chế tổ tông sao?”

Lăng Tiêu nheo mắt: “Đại Hoàng tôn ba lần đổi thần nói ra những lời trái giáo huấn, hiện giờ lại đêm khuya đến, đuổi nội thị ra ngoài cùng thần mật đàm, không biết muốn như thế nào? Lăng Tiêu tuy chỉ là quan viên Tứ phẩm, nhưng về sau cũng sẽ kế thừa tước vị, một đệ nhất quyền thần vẫn là rất tốt. Điện hạ đổi thần mượn sức, thần tự biết tội nặng, không dám liên lụy dòng họ, bất đắc dĩ chỉ còn có thể bẩm báo Thánh Thượng chứng minh trong sạch!”

Lăng Tiêu tiến lên một bước: “Lúc trước Trưởng Hoàng tử, Tứ Hoàng tử bởi vì vi phạm Minh Cảnh huấn bị xử tử. Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử bởi vì vi phạm Minh Cảnh huấn bị tước phong hào. Thần lại không biết, khi Đại Hoàng tôn nghe những chuyện này nghĩ như thế nào?”

Chữ Dịch Cẩn thái dương nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Lăng Tiêu thần nhiên nói: “Thái tử phi đổi thần ân trọng như núi, chỉ cần Đại Hoàng tôn có thể dừng cương trước bờ vực thần tất nhiên sẽ không nhiều chuyện, thỉnh Đại Hoàng tôn quay về đi!”

Lăng Tiêu một chút tình cảm cũng không lưu cho Chữ Dịch Cẩn, xoay người vào nội thất. Quả thật cho rằng hắn là quả hồng mềm sao? Lăng Tiêu trong ngày thường ôn hòa là bởi vì hắn lưỡi so đo, một lần không để ý tới người đó là lưỡi động, hai lần không để ý tới người đó là chướng mắt, người thật sự cho rằng hắn dễ bị khi dễ sao? Nực cười.

Không nói Chữ Dịch Cẩn còn chưa có lên đế vị, ngày sau kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước Lăng Tiêu không phải sẽ chịu đựng tính tình của hắn. Lăng Tiêu hôm nay mệt một ngày vốn rất phiền táo, sớm đã không có hứng trí cùng Đại Hoàng tôn này khoa tay múa chân, còn không biết sống chết đánh chủ ý lên hắn, rõ ràng là tìm đường chết?

Lăng Tiêu tự đi tới giường ngủ, cười lạnh. Với cái bệnh vương này của Chữ Dịch Cẩn hắn là tạm thời không dám tới trêu chọc nữa, tốt lắm.

22. Quyển 1 - Chương 22

Thái tử phi đêm đó thấy Chữ Dịch Phong bị tổn thương sau đó khóc một chút. Nguyên bản Thái tử phi tính tình ôn hòa nay lại cùng Thái tử náo loạn không thềm quan tâm, nói cái gì cũng không trả lời, chỉ khóc thút thít nghẹn ngào mềm giọng oán giận. Cứng rắn nói Thái tử

là cố ý đánh đập Chữ Dịch Phong nhi tử của nàng.

Kỳ thật Thái tử cũng không nghĩ tới mình có thể ra tay mạnh ác như vậy. Thật sự là Chữ Dịch Phong bị đánh Thái tử cũng đau lòng, đau tức đến thở không thông, nhưng đánh thì cũng đánh rồi, lão tử đánh nhi tử là thiên kinh địa nghĩa, còn muốn thế nào?

Thái tử trong lòng kiên cường, nhưng đối với người ân ái nhiều năm như Thái tử phi vẫn là nói không nên lời. Sau đó Thái tử mới cầm chữ viết của Chữ Dịch Phong đưa tới, đối Thái tử phi khuyên nhủ: “Nàng xem nàng xem, ta đánh nó một chút, nó lập tức liền viết thật là tốt, Phong nhi vốn là làm tốt

“Thái tử làm khó nó! Phong nhi chỉ là tiểu hài tử đem lá gan hù phá, nó dám không viết tốt sao?” Thái tử phi nức nở, thấp giọng khóc nói: “Thiếp là nữ tặc không hiểu cái gì, nhưng đối với các con đều thương yêu hết mực đối xử công bằng như vậy còn không được sao? Thái tử nếu hướng vào Cẩn nhi, làm gì phải tra tấn Phong nhi như vậy? Đáng thương đứa nhỏ này bị người đánh thành như vậy, ngay cả cái thái y cũng không dám gọi... con của ta...”

Thái tử bị Thái tử phi khóc lóc trách cứ không biết tính sao, cười khổ nói: “Ta tra tấn nhi tử chỗ nào? Bốn tên tiểu tử đứa nào mà chưa bị đánh qua? Ta lần này là mạnh tay chút, vừa rồi ta cũng không phải cho phần thưởng đồ vật an ủi nó hay sao? Nàng còn muốn ta như thế nào?”

“Thiếp không dám yêu cầu Thái tử như thế nào...” Thái tử phi căn bản không nghe Thái tử, vẫn cứ khóc: “Ta số khổ, nhi tử của ta..”

Thái tử nhức đầu, huy phát tay cho nội thị đều ra ngoài, đi đến bên người Thái tử phi ngồi xuống, hoãn thanh nói: “Hoa nhi, nàng có biết, ta đó cũng là đau lòng cho nó, ta không muốn đánh bọn nhỏ cũng không được? Nàng xem nhìn Phong nhi, mỗi ngày trong lòng thầm nghĩ đi quân doanh, như vậy về sau cao nhất là chỉ được cái chức tướng quân, nàng nguyện ý cho hài tử đi mang binh đánh giặc?”

Thái tử phi nghe được, chậm rãi ngừng tiếng khóc, nức nở nói: “Thiếp tất nhiên không muốn.”

“Chính là như vậy.” Thái tử thở dài nói: “Cho dù là đi đánh giặc, Phong nhi đâu óc lại đơn giản, có thể sẽ bị đánh bại? Tuy có ca ca nàng chiêu ứng, nhưng cha mẹ còn không thể chiêu khán nhi tử cả đời, huống hồ là cừu cừu đâu?”

Thái tử phi gật gật đầu: “Ca ca thiếp... nói với thiếp, Phong nhi hài tử này cũng có chút thông minh, hần đối quân đội gì đó cảm thấy hứng thú, còn có thể chặt đứt suy nghĩ này của nó sao? Thiếp không cầu Phong nhi về sau nhiều năng lực, có thể bình an là được rồi, Phong nhi sẽ không phạm sai lầm lớn, về sau lại có Đại ca của nó chiêu ứng, có thể làm một Vương gia phú quý là được rồi.”

Rốt cục đã đem người hồng tốt lắm, Thái tử cười: “Sau này sẽ có thể như thế, không phải là ta với nàng toan tính nhiều năm chỉ hi vọng có thể như thế sao.”

Thái tử nói thân mật, Thái tử phi nhịn không được ngượng ngùng, bật cười. Làm nữ nhân như nàng thực hạnh phúc, trượng phu sủng ái nàng nhiều năm, dưới gối cũng không có con vợ kế, thị thiếp trong phủ cũng không có ai đặc biệt dám đối đầu, cái gọi là hạnh phúc cũng không hơn cái này đi.

“Thái tử đã đáp ứng, về sau cũng không thể tiếp tục đánh Phong nhi.”

Thái tử phi lau đi nước mắt trên mặt, nói tiếp: “Thiếp cũng không dám khuyên nhủ, sau này Thái tử tính tình có tức giận lên, thì cứ đánh thiếp đi.”

“Về sau không bao giờ ... đánh nhi tử là được.” Thái tử ôm bả vai Thái tử phi, thấp giọng nói: “Cố ý thử lòng ta phải không? Nhiều năm sống chung như vậy ta sao có thể ra tay đánh nàng được đây? Ân...”

—

Chữ Dịch Phong gặp họa được phúc, chẳng những được người trong lòng thăm ngưỡng mộ là Lăng Tiêu chăm sóc hằng ngày, Thái tử phi còn cho y được mười ngày nghỉ ngơi, chỉ cho y tại Hải Đường viện dưỡng bệnh, cũng được Thái tử cam đoan về sau không động thủ lần nữa.

Chữ Dịch Phong vui tươi hơn hờ đón phần thưởng của Thái tử, Thái tử phi, vui vẻ an nhàn oa tại Hải Đường viện dưỡng bệnh.

Lăng Tiêu mỗi ngày đều tới hỏi thăm một lần, lại tặng chút thuốc mỡ để thoa hằng ngày, Chữ Dịch Phong thân cường thể kiện, lại là còn trẻ như vậy, không vài ngày tổn thương trên lưng đã mau chóng bình phục.

—

Đảo mắt đã ba tháng trôi qua, hôn sự của Đại Hoàng tôn đã được định đoạt. Thân gia là Vinh Tường Công phủ, là cháu gái ruột của Vinh Tường Công Chân Bình Chỉ.

Lăng Tiêu đã sớm nghe Chữ Dịch Diễm nói qua, lơ đãng không để ý. Nhưng không nghĩ tới lúc này Tây viện ở trong Thọ Khang Hầu phủ đã muốn nổ tung.

Lăng Y ngày đó nói cái gì cũng không chấp nhận sự lựa chọn người của Lăng Hầu gia, không có cách nào khác liền cùng Hạ Lan nói ở trong cung Đại Hoàng tôn từng đối với nàng cố ý nháy mắt đưa tình.

Không thể không nói Lăng Y chẳng những ngu xuẩn, hơn nữa không biết xấu hổ. Lăng Trĩ ngày đó bắt quá là bởi vì tại trong sảnh cùng Thi Trà Thành nói nói mấy câu liền xấu hổ không thôi. Vẫn là trước mặt các trưởng bối, không có một tia thất lễ. Trở về phòng sau đó còn chính mình tự phê bình vài ngày. Mặc dù động tình nhưng không dám thổ lộ nửa phần, phát hồ tình chỉ hồ lễ. Lại nhìn Lăng Y xem? Lăng Y đem Chữ Dịch Cẩn công khai bày tỏ ham muốn.

Lăng Y làm cho Hạ Lan đi nói cùng Lăng Nho Học, đến hỏi Chữ Dịch Cẩn muốn thú nàng hay không?

Lăng Y không đầu óc, Lăng Nho Học và Lăng Hiên vẫn là có một chút thắc mắc Chữ Dịch Cẩn? Đại Hoàng tôn? Muốn kết hôn với Lăng Y? Lăng gia sao có thể làm chuyện xấu hổ này?

Lăng Hiên thăm dò nói: “Ta tuy chỉ tiến cung một lần, nhưng đại để quy củ vẫn là biết, Đại Hoàng tôn nhìn thấy Lăng Y cơ hội không nhiều lắm, nhiều nhất là ở chỗ Thái tử phi. Trên có Thái tử phi, phía dưới thái giám cung nữ vô số, như thế nào mà có tư tình?”

“Lăng Y sao có thể tự mình đặt điều như thế?” Hạ Lan thấy Lăng Hiên lại không nghe theo ý nàng nói, càng sinh khí, lạnh lùng nói: “Tất nhiên là có cơ hội.”

“Đó là thời điểm nào? Như thế nào là hữu tình?” Lăng Hiên nói: “Lại có vật đính ước gì?” Lăng Hiên nói xong hai tai của mình cũng nóng lên: “Không thể...có thân mật đi?”

“Nói cái gì đó?” Lăng Nho Học trách mắng. Không thể không nói, khi mới vừa nghe Hạ Lan nói như vậy hấn trước hết cũng giật mình. Đó là Đại Hoàng tôn nha. Nhưng khi nghe Lăng Hiên nói như thế cũng hiểu được vài điểm, có thể là Lăng Y nói không đúng sự thật. Nói như thế nào hai người lại có thể hữu tình? Nếu là hữu tình vì sao không đến cầu hôn?

Hạ Lan thấy Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên trầm mặc càng sốt ruột, khóc ròng nói: “Như thế nào đều không chịu nói? Sợ không có người xứng đôi, hiện giờ có người tốt các người lại như vậy. Chẳng lẽ là Lăng Y tốt, sẽ không giúp được các người mọi việc thành sao?”

“Di nương trước đừng khóc.” Lăng Hiên bất đắc dĩ nói: “Cha làm Phụ thân như thế nào? Y nha đầu chỉ nói như vậy, nhưng Đại Hoàng tôn không có động tĩnh, chẳng lẽ là cho Phụ thân đích thân tìm dò hỏi? Còn nói, nếu bên kia vô tình, chúng ta như vậy mà hỏi tới, có phải làm cho Lăng Y về sau còn có thể lấy chồng? Đến lúc đó ngay cả thanh danh nữ nhi đều không có, ai còn đồng ý thú nó?”

Lăng Nho Học vừa nghe càng cảm thấy hữu lý, gật đầu nói: “Mặc kệ là thật là giả, rốt cuộc Đại Hoàng tôn không có đường đột, chỉ có nghe Lăng Y nói là hai người liếc mắt đưa tình thôi. Cho rằng có việc này đi, nghĩ chắc hẳn là Đại Hoàng tôn vô tình, nên không thể đem thanh danh của nữ nhi đánh cược được. Nàng đi nói với Lăng Y, không được nói tới chuyện này nữa. Ta sẽ tiếp tục tìm cho nữ nhi nhà khác giả khác.”

Lăng Nho Học cũng nói như vậy, Hạ Lan vô pháp nói cái gì nữa, đành phải khóc một chút đi tìm Lăng Y nói.. Nguyên bản Lăng Y còn tâm tồn ảo tưởng, hiện giờ Đại Hoàng tôn cùng Vinh Tường Công phủ kết thân, đem giấc mộng của Lăng Y đánh tan. Nguyên lai nàng còn cả ngày khóc nháo trách Lăng Nho Học không giúp nàng, hiện tại chính mình cũng lòng dạ tan nát, nguyên lai tất cả đều là nàng si tâm vọng tưởng...

Lăng Y tại Thọ Khang Hầu phủ trong khóc lớn một hồi, ai cũng không thấy. Bất quá mấy ngày sau lại sinh bệnh, người lập tức gầy xuống, nhan sắc hoàn toàn tiêu tụy, khiến Hạ Lan cùng Lăng Nho Học lòng như lửa đốt, lại không thể cùng Lăng Hầu gia Thi phu nhân nói chân tướng. Chỉ nói Lăng Y hôm nay thân mình không tốt, cũng không dám nói lý do không thể đi cho người khác xem mặt.

Lăng Hầu gia nghe kỳ quái, hỏi: “Thân mình không tốt điều dưỡng thì thôi, vì sao không thể gặp người, lại không muốn đi gặp ai.”

Lăng Nho Học trong lòng không ngừng kêu khổ, hẳn phải nói như thế nào? Lăng Y bệnh này chính là do việc hôn nhân không như mong muốn, nên làm cho nàng mang bệnh không được nói được này. Lăng Nho Học vốn là rất thương yêu Lăng Y, hiện tại xảy ra việc này tuy rằng cũng không thích nàng không tự trọng, nhưng như vậy còn có thể thế nào? Chỉ có thể giúp đỡ nói vài lời thôi, Lăng Nho Học khom người nói: “Y nha đầu tinh thần thật sự không tốt, sợ bởi vì việc này loạn tâm thần, vẫn là trước lo cho Trĩ nha đầu mới là đúng đắn.”

Lăng Hầu gia nhíu đôi lông mày lại nói: “Người nguyện ý như vậy?”

Đương nhiên không muốn Lăng Nho Học khổ nói: “Không có biện pháp khác, không thể chậm trễ hôn nhân đại sự của Trĩ nha đầu, chờ Y nha đầu thân mình tốt hơn nhắc lại việc này không muộn, may mắn tuổi còn không lớn, việc này nhất thời không vội.”

Lăng Hầu gia cũng không muốn cho Lăng Trĩ xuất giá trước Lăng Y, trường ầu phải có thứ tự, lão không muốn đưa tới cho Lăng Y lời đồn đãi bất lợi. Nhưng bất đắc dĩ Phụ thân của Lăng Y không vui lòng, cũng không có biện pháp, Lăng Hầu gia thở dài: “Cũng được, trước mắt cứ cho Lăng Y nghỉ ngơi đi.”

23. Quyển 1 - Chương 23

Mùng 6 tháng 5, Hoàng Đế tự mình chủ trì lễ trưởng thành cho Chữ Dịch Cẩn, phong Tuệ Vương, ban thưởng phủ đệ, thưởng trân bảo ngàn vạn.

Mười hai tháng 5, Tuệ Vương đại hôn, Vương phi là tôn nữ của Vinh Tường Công Chân Bình Chi, trong ngoài Hoàng thành lễ mừng ba ngày.

Lăng Tiêu tựa vào nhuyễn tháp đọc một quyển truyện ký rất thú vị. Chữ Dịch Diễm vui vẻ

chạy vào, không đợi Lăng Tiêu đứng dậy hành lễ liền lập tức nhào lên, chen vào bên cạnh Lăng Tiêu nói: “Làm cái gì đây?”

Có lẽ là do từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, Chữ Dịch Diễm đối với Lăng Tiêu cũng không khách khí. Nơi này tuy là Thính Phong Các của Chữ Dịch Diễm, nhưng tốt xấu gì cũng là nội thất của Lăng Tiêu, Chữ Dịch Diễm tìm đến hẳn từ trước đến nay không đợi nội thị thông truyền, tự mình liền chạy vào, không chút nào khách khí.

Lăng Tiêu lui vào bên trong một chút, cho Chữ Dịch Diễm một chỗ nhỏ, cười nói: “Tùy tiện đọc sách, Thái tử cho các Hoàng tôn được nghỉ học, Điện hạ như thế nào không đi giúp vui?”

“Không có gì thú vị.” Chữ Dịch Diễm bĩu môi, “Ngày đầu còn chơi vui, mấy ngày nay thì nhàm chán vô cùng, đều là những thú vui chơi cũ, thực không thú vị.”

Chữ Dịch Cẩn lần này lễ trưởng thành kết hợp với đại hôn rồi ra cung lập phủ, tổ chức phi thường náo nhiệt. Trăm quan lại đều đã biết rõ ràng, Thái tử vì Tuệ Vương lo liệu rất nhiều, không chỉ là kỳ vọng vào trưởng tử, còn có ý tứ gì mọi người trong lòng đều rõ ràng, càng không dám lơ là, người người đều tham gia.

Lăng Tiêu để sách qua một bên, nhẹ giọng nói: “Nhị Hoàng tôn cùng Tam Hoàng tôn đâu? Cũng đã trở lại sao?”

“Tam ca ở đó giúp đỡ chiêu đãi, Nhị ca hôm nay sáng sớm đã đi quân doanh trình diện, nói buổi tối mới trở về.” Chữ Dịch Diễm nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta không thích ở đó giao thiệp, nên quay về.”

Lăng Tiêu cười, Chữ Dịch Kỳ từ trước đến nay luôn thích khoe khoang lại gặp dịp này, nhân dịp này tất nhiên đi đến chỗ Chữ Dịch Cẩn xum xoe, niên kỷ không lớn, nhưng tâm cơ không ít.

Chữ Dịch Diễm lười phải đi ra ngoài nên nguyện ý cùng Lăng Tiêu nói chuyện phiếm, thực thân thiết. Ở chỗ Lăng Tiêu quả hạch, điểm tâm đều không thiếu, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bất tri bất giác liền đến buổi tối. Còn chưa kịp truyền đem bữa tối đã có thái giám đến thông truyền Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong đến đây.

Nghĩ rằng đã một ngày không cùng tên ngốc kia gặp nhau, Lăng Tiêu vội vàng đi đón, chỉ thấy Chữ Dịch Phong mặc một bộ quân trang, trên người còn mang theo mùi vị huyết tính. Bọn thái giám đi phía sau khiêng vào một con hươu, Chữ Dịch Phong nở nụ cười, đơn thuần trong sáng: “Săn hươu, cho huynh, để bọn họ chế biến làm cho huynh ăn, ăn ngon lắm nha.”

“Nhị ca hôm nay không phải đi quân doanh sao? Như thế nào lại đi săn thú?” Chữ Dịch Diễm còn nhỏ, mỗi lần săn bắn Thái tử phi cũng không cho nó đi, hứng thú đi tối, nói: “Hươu này thật ngon, chắc chắc...”

Chữ Dịch Diễm xoay quanh con hươu đã chết, Chữ Dịch Phong lúc này mới thấy Chữ Dịch Diễm cũng ở đây, cười: “Chỉnh lý một chút thì xong việc, ta thấy ở gần khu vực săn bắn nên nghĩ đi săn cho huynh... Ân muốn đi chuẩn bị một ít đồ vật mang về.”

Lăng Tiêu vuốt cằm tạ ơn: “Tạ Hoàng tôn ban thưởng, Tứ Hoàng tôn cũng ở đây, không bằng thần đế nội thị đem con hươu này chế biến, mời Hoàng tôn cùng Tứ Hoàng tôn ở chỗ của thần dùng bữa.”

“Được Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu cho y lưu lại thì vô cùng vui vẻ, vội vàng gặt đầu: “Ta về Hải Đường viện trước một chuyến, tắm rửa huyết khí trên người.” Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, Lăng Tiêu rất yêu sạch sẽ, y sợ trên người mình có mùi huyết tinh khiến hấn phiền. Vốn là y không muốn vào, nên hiện tại lại không dám ở lâu, thậm chí mau trở về tẩy trừ một chút.

Chữ Dịch Phong nghĩ như thế nào Lăng Tiêu làm sao lại không biết, Lăng Tiêu cười: “Gần thế nào cũng tốn công, Hoàng tôn đã mệt nhọc một ngày, nếu không chе ở chỗ của thần tắm rửa đi, tắm xong bữa tối cũng vừa kịp chuẩn bị.”

Lăng Tiêu nói đến hợp tình hợp lý, nhưng Chữ Dịch Phong vẫn có chút do dự, Chữ Dịch Diễm cũng nói thêm vào y mới có chút ngượng ngùng vào phòng trong.

Lăng Tiêu phân phó cung nữ chuẩn bị những thứ hấn thường ngày tắm rửa, lại tự mình chuẩn bị một bộ áo lót và ngoại bào chưa mặc qua cho Chữ Dịch Phong dùng. Chữ Dịch Phong tắm rửa cũng giống như Lăng Tiêu không có thói quen cho cung nữ hầu hạ, tự mình tắm xong lập tức đi ra. Y mặc quần áo của Lăng Tiêu nên quần áo có vẻ lớn, nhưng lại lộ ra vài phần hương vị đáng yêu.

Lăng Tiêu sai người chế biến xong thịt hươu, đem thịt chân hươu cắt thành từng lát, lại ở trong điện chuẩn bị tốt lò than để nướng, đun nóng một bình rượu nhạt. Chữ Dịch Diễm ở một bên thềm ăn vẫn luôn nhìn cho đến khi chảy nước miếng.

Trước ngày các Hoàng tử ra cung cũng không được tự do. Như từ thức ăn mà nói, mỗi ngày đều xác định phân lệ, thức ăn theo mùa. Chỉ vào thời điểm đặc biệt, những thứ khác chỉ có khi được ban thưởng mới có, nhưng đều là món ăn theo phân lệ, có khác gì nhau đâu? Một lần ăn thì được, hai lần cũng còn được đi, năm rộng tháng dài chỉ ăn mấy món đó đến quý cũng ngán.

Lăng Tiêu còn có thể ngẫu nhiên ra cung ăn bữa ngon, nhưng mỗi ngày sơn trân hải vị Chữ Dịch Diễm tham ăn này đã sớm ăn. Thái tử phi không thích bọn họ ăn nhiều đồ nướng, sợ bị tổn thương dạ dày. Đã nhiều ngày nay Thái tử phi vội đến chân không chạm đất, đã không có thời gian mà quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, Chữ Dịch Diễm chờ không được, tự mình ăn quả rồi lấy cây chọc chọc vào lò than, châm lửa rồi chờ.

Chữ Dịch Phong tắm rửa xong, có chút không được tự nhiên mặc vào y bào, hai má trắng nõn không biết là bị nước ấm hun hay có nguyên nhân khác, mà đỏ hồng lên.

Lăng Tiêu mời Chữ Dịch Phong ngồi xuống, rửa tay tự mình nướng thịt hươu. Hắn nướng trước một phần ngon cho Chữ Dịch Diễm, lần thứ hai là cho Chữ Dịch Phong. Lăng Tiêu kỹ thuật chế biến không tồi, thịt hươu nướng không khô cũng không ngấy, hai tiểu hài tử ăn đến cao hứng, cũng không nhiều lời, giống như thú nhỏ vui đầu tận lực mà ăn.

Lăng Tiêu nhìn bọn họ giống như là đệ đệ của mình, tâm vốn là trong trẻo lạnh lùng cũng ấm áp lên, lại phân phó nội thị chuẩn bị tuyết lê chưng đường phèn. Thấy Chữ Dịch Phong khó hiểu, liền giải thích: “Thịt hươu mặc dù ăn ngon nhưng lại rất nóng, thần sở Hoàng tôn bị nhiệt nên sau khi ăn xong lại uống chút canh tuyết lê có thể thanh nhiệt.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, rót cho Lăng Tiêu một ly rượu ấm, nhưng không biết nên nói cái gì bèn mời rượu, do dự trong chốc lát nói: “Ân... Uống đi.” Lăng Tiêu nhìn bộ dáng y thật thà chất phác nhện không được cười, cầm lấy ly rượu nho nhỏ cùng uống với Chữ Dịch Phong. Rượu gạo nếp vào miệng ngọt thanh cũng không cay. Chữ Dịch Phong cười nói: “Uống cái này cũng không sợ say, lão Tứ cũng có thể uống vài hớp.”

“Sao?” Chữ Dịch Diễm đang vui đầu tận lực ăn ngẩng đầu hỏi: “Cái gì?”

Trong lúc nhất thời rượu đủ cơm no, ba người ngồi ở đại sảnh chậm rãi uống canh tuyết lê, Chữ Dịch Diễm hạnh phúc đến híp mắt, một bộ dáng thỏa mãn. Hắn là tiểu hài tử, ăn no chỉ chốc lát sau liền buồn ngủ, ngáp ngáp quay về chủ điện của mình đi ngủ.

Chữ Dịch Diễm đi rồi Chữ Dịch Phong cũng ngồi không yên, có chút ngượng ngùng cười: “Nguyên bản... Nghĩ muốn cho huynh ăn thử món ăn thôn quê, lại khiến huynh mệt nhọc chiều đãi ta cả đêm, ân... quần áo này ta trở về cho người giặt sẽ trả lại cho huynh.”

Lăng Tiêu đang muốn nói gì đó, nhưng Chữ Dịch Phong vội vàng nói: “Không, không được... Huynh tất nhiên không mặc, ta trở về cho người làm cho huynh bộ mới rồi đưa tới, ân... mới nha.”

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Chữ Dịch Phong quá đề cao hắn, một Hoàng tôn cư nhiên đối hắn như thế...

“Không cần, áo lót Hoàng tôn không chê liền lưu lại đi, ngoại bào này Hoàng tôn mặc không thích hợp, trở về thì trả lại cho ta.” Lăng Tiêu cúi đầu nói: “Xem như tạ lễ thịt hươu của Hoàng tôn.”

Chữ Dịch Phong cười: “Ta nếu biết huynh thích ăn, từ sớm đã muốn chuẩn bị thức ăn hoang dã cho huynh, chỉ sợ...” Chữ Dịch Phong xấu hổ cười: “Chỉ sợ bị Phụ vương thấy, lại mắng ta không làm việc đàng hoàng, thừa dịp mấy ngày nay Phụ vương không để ý mới đi.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, ôn nhu nói: “Hoàng tôn không cần như vậy, săn thú sao lại trở thành việc không đàng hoàng rồi? Nay thiên hạ cũng là từ trên lưng ngựa lấy được, Hoàng tôn tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, không cần thay đổi.”

Chữ Dịch Phong không chú ý lời nói của Lăng Tiêu đã đem Thái tử châm chọc, thấy Lăng Tiêu không giống những người khác trách cứ y, trong lòng cao hứng, trên mặt vui sướng không thể che giấu, còn nói trong chốc lát mới đi.

Lăng Tiêu cung kính đưa Chữ Dịch Phong xuất môn, thấy Chữ Dịch Phong đi xa mới chậm rãi trở về phòng.

24. Quyển 1 - Chương 24

Từ sau hôn sự của Chữ Dịch Cần, Lăng Y nằm trên giường bệnh triền miên đã gần ba tháng, động tĩnh của nàng trong Thọ Khang Hầu phủ thời khắc đều bị nhìn chăm chăm. Hơn nữa Lăng Tiêu đã sớm an bài người mật báo, chỉ cần xảy ra chuyện Lăng Tiêu ở trong cung cũng sẽ biết trước tiên. Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, quả là người ngu xuẩn.

Lăng Tiêu không có ý bỏ đá xuống giếng, đem việc này truyền ra ngoài quả thật có thể hủy thanh danh của Lăng Y. Việc này có sức hấp dẫn vô cùng lớn, nhưng khi nghĩ đến lời đồn đãi thật lớn mà bị phản phệ, Lăng Tiêu tuy rằng chán ghét Lăng Y, nhưng hắn vẫn lấy lợi ích của Thọ Khang Hầu phủ làm đầu, chỉ ngồi uống trà chờ xem kịch vui.

Chuyện Lăng Y không quan tâm nên Lăng Tiêu không để trong lòng.

“Biểu huynh hôm nay tinh thần rất tốt.” Thi Trà Thành tự mình vì Lăng Tiêu nâng ly: “Đệ ở phía Nam luôn nghe nói đến Nhiên Cư ở Hoàng thành, hôm nay lần đầu đến mới biết được lời đồn không sai, quả nhiên rất khác biệt.”

Đến nay Nhiên Cư đã tồn tại ở Hoàng thành hơn trăm năm, trải qua chiến loạn vẫn như cũ có thể truyền thừa, tất nhiên có chỗ đáng tự hào.

Lăng Tiêu cười: “Ngày 10 được nghỉ ngơi, có thể đi ra ngoài ngao du một chút, tất nhiên tinh thần vui vẻ rồi.” Nói xong gấp cho Thi Trà Thành một khối cá kho tàu, cười nói, “Ném thử đi, đây là món cá nổi tiếng ở đây, xá muội từ nhỏ thích ăn cá, cũng thực yêu thích các món cá của Nhiên Cư.”

Nhắc tới đến Lăng Trĩ, biểu tình trên khuôn mặt tuần tú của Thi Trà Thành càng thêm nhu hòa, gật đầu nói: “Đệ nhớ kỹ.”

Thật sự là thành thật, Lăng Tiêu cười, Thi Trà Thành không phải là người lòng dạ thâm hiểm, hắn cũng không muốn quanh co lòng vòng, gật đầu nói: “Cô tổ mẫu đã cùng đệ nói, chuyện trong phủ của huynh đệ cũng biết, bởi vì chuyện của Đại tiểu thư nên vẫn không thể định ra hôn sự cho Lăng Trĩ.”

“Đệ không vội.” Thi Trà Thành cười: “Ý của đệ là sau khi đi thi, có công danh sẽ đi quý phủ cầu thân, như vậy đệ mới xứng đôi với nàng.”

Nhìn Thi Trà Thành thành ý tràn đầy, Lăng Tiêu gật đầu: “Yên tâm, cũng không phải chờ lâu đâu.” Hắn làm sao để cho muội muội mình chậm trễ hoa kỳ.

Thi Trà Thành biết Lăng Tiêu lần này đến là có ý dận dò mình, mở miệng liền biểu hiện trung thành: “Ý của biểu huynh đệ hiểu được, đệ đối với biểu muội nàng...” Thi Trà Thành cũng là người thủ lễ, nhưng lúc này cũng đành phải thẳng thắn, thần sắc kiên định, nói: “Đệ đối với biểu muội là thật tâm, biểu muội từ nhỏ không có mẫu thân...”

Lăng Tiêu cảm thấy giật mình, từ vài năm nay khi Lăng Trĩ dần dần lớn lên hắn luôn luôn lo lắng điều này, sợ phu gia tương lai của Lăng Trĩ khinh thường nàng bởi vì Lăng Trĩ không có mẫu thân dạy bảo, nghe vậy quả thật muốn phát tác. Nhưng Thi Trà Thành một hơi uống hết ly rượu, trịnh trọng nói: “Biểu muội từ nhỏ không có mẫu thân, tất cả những ủy khuất đã chịu, đợi cho... Đợi cho đến khi có đệ bên cạnh, đệ nhất định không để cho nàng chịu thêm một chút ủy khuất nào nữa.”

Lại nói: “Đệ cũng có muội muội, biểu huynh cảm thấy lo lắng cái gì, đệ bất tài cũng có thể đoán được vài phần, biểu huynh yên tâm, Thi gia từ đời phụ thân đã không có Di nương, đến đời của đệ tất nhiên cũng không có, đệ đối với biểu muội, nhất sinh nhất thế chỉ có một người.”

Lăng Tiêu hoàn toàn yên lòng, uống cạn một ly: “Ta yên tâm.”

Bệnh của Lăng Y chậm chạp không dứt, bệnh tình triền miên, Lăng Hầu gia không còn cách nào, đành để Thi phu nhân trông giữ.

“Ta tự biết.” Thi phu nhân nghĩ tới bệnh của Lăng Y cũng phát sầu, có chút mỗi một dựa vào gối mềm: “Không biết nha đầu kia bị làm sao, ta lại nhìn không ra nguyên nhân bệnh, tinh thần cũng không được tốt, như là có tâm sự đè nén, ta hỏi nàng cũng không nói, còn hay khóc.”

Lăng Hầu gia cũng không biết chuyện của Lăng Y, chỉ biết lo lắng suông: “Nó là một nha đầu chưa chồng thì có thể có tâm sự gì? Hỏi Hạ thị chưa?”

Thi phu nhân nắm chặt phật châu trong tay, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, gật đầu: “Đã sớm hỏi qua, ả cũng nói không nên lời là nguyên nhân gì, yên tâm đi, ta tất nhiên sẽ rất coi chừng nó.” Nói xong lại có chút phiền chán: “Không có lúc nào làm cho người ta hài lòng, ngày tháng kéo dài, chậm trễ tuổi thanh xuân thì có gì tốt? Còn chậm trễ việc của Trĩ nhi.”

“Chuyện của Trĩ nha đầu không cần chờ, ta đã cùng Phụ thân của nàng nói qua, bọn họ cũng hiểu được đại nghĩa, nói không thể bởi vì chuyện của Y nha đầu mà làm chậm trễ Trĩ nha đầu, Thi gia nếu hỏi lại, liền đáp ứng đi.”

Nói đến hôn sự của Lăng Trĩ cùng Thi Trà Thành, Thi phu nhân mới thư thái, cười nói: “Mấy ngày vừa rồi thực sự làm cho ta lo lắng, người có dự định rồi, ta đây cũng nhẹ nhõm, đều là thân thiết, hai hài tử cũng đã gặp qua, ‘Hạ đạt’ sẽ không bàn tới, ta chỉ cùng bọn họ thương nghị ngày dâng thả được không?”

“Được nha.” Lăng Hầu gia đối với việc này cũng không am hiểu, chỉ trông vào Thi phu nhân lo liệu.

Thi phu nhân vừa lòng cười: “Định xong ngày, tới ngày đó người đi thỉnh ân đón Lăng Tiêu trở về một ngày đi, giúp đỡ chiêu đãi cũng tốt.”

Nghĩ tới đến bộ dáng Lăng Nho Học... Lăng Hầu gia gật đầu: “Được, cho Lăng Tiêu trở về giúp Phụ thân, cứ như vậy đi.”

—

Thi gia sau khi biết rất mừng rỡ, thỉnh người xem ngày, định ngày 20 tháng 6 dâng thả.

Ngày 19 tháng 6 Lăng Tiêu sẽ trở lại, mang theo ban thưởng của Thái tử, Thái tử phi hồi phủ. Bản thân cũng thêm không ít đồ vật, tất cả đều chuyển vào Sáu Ngọc Hiên.

“Ca ca...” Lăng Trĩ cũng biết ngày mai chính là ngày nạp thả, thẹn thùng không thôi, lại thấy quà tặng lại càng có chút thẹn thùng, ngón tay ngọc thon dài không nhịn được gảy một cái lên khóa như ý, che miệng nói: “Muội...”

Lăng Tiêu biết Lăng Trĩ e lệ, an ủi cười: “Đây cũng không có gì, ngày mai muội cũng không cần phải làm gì, phụ thân cùng ta đã nhờ bà mối, chỉ cần tới trưa là xong rồi.”

“Muội biết.” Lăng Trĩ do dự, vẫn là có chút xấu hổ nhỏ giọng nói: “Muội cũng biết một ít... Ngày mai bà mối là tới lấy niên canh bát tự của muội, nếu là... Nếu bát tự không hợp...”

Lăng Tiêu bật cười, nguyên lai nha đầu kia là lo lắng chuyện thỉnh thiếp canh ngày mai, Lăng Tiêu uống ngay một ngụm trà, thấp giọng nói: “Không cần lo lắng, ngày mai chẳng qua là diễn kịch thôi, niên canh bát tự của muội cùng Thi Trà Thành, huynh đã sớm thỉnh người xem qua, nếu là không hợp huynh làm sao để bọn họ đến dâng thả.”

Lăng Trĩ nghe vậy cũng yên lòng, trong lòng càng cảm động và nghĩ đến có Đại ca thật là tốt. Mẫu thân sớm không còn, phụ thân lại là...Mười mấy năm khuê các của Lăng Trĩ đều do Lăng Tiêu chiêu cố mới có thể an ổn thuận lợi đến hiện tại.

Nhớ tới thời điểm Đại ca cùng mình nói hứa hẹn của Thi Trà Thành, Lăng Trĩ trong lòng càng thêm ấm áp. Trong nhà chuyện xấu trong quá khứ của Di nương còn đó, cũng từng lo

lắng về sau sống ở phu gia, hiện giờ đã biết người nọ đáp ứng vĩnh viễn không nạp thiếp, Lăng Trĩ an tâm không ít, gạt đi nghi ngờ, chỉ còn hướng tới cuộc sống tốt đẹp sau này mà thôi.

“Huynh đã sớm nói, hôn sự của muội huynh tất nhiên lo liệu thỏa đáng tất cả muội an tâm đi.” Lăng Tiêu trong lòng cảm khái, an tâm sống tốt một hai năm độc thân, nhỏ như vậy đã làm thê tử, sau đó làm mẫu thân, thật đúng là... Chắc chắn.

Lăng Tiêu biết nữ nhi sắp lấy chồng tránh không được luôn nghĩ lung tung, thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm mơ mộng, tuy rằng Lăng Trĩ không có biểu hiện thái quá nhưng tâm tư cũng sẽ sầu lo, Lăng Tiêu xuất ra toàn bộ kiên nhẫn đến khuyên giải an ủi nửa ngày.

Sáng sớm hôm sau, Thi gia thỉnh bà mối tay cầm lồng vàng, mang theo một đôi nhạn mà đến, cười với Lăng Tiêu đã sớm chờ: “Thi gia trước nay dùng lễ đối đãi, Thi Trà Thành cũng không ngoại lệ, thỉnh dâng thái.”

Lăng Tiêu đáp lễ, hồi phủ mời Lăng Nho Học. Lăng Nho Học xuất môn nghênh đón, khách và chủ thi lễ vái chào, bà mối lại nói: “Thi gia trước nay dùng lễ đối đãi, Thi Trà Thành cũng không ngoại lệ, thỉnh dâng thái.”

Lăng Nho Học vội vàng nói: “Lăng mỗ ngu xuẩn, hơn nữa không có tài dạy bảo, Thi gia đã có lễ, cũng không dám từ.”

Nói xong mọi người cười, Lăng Nho Học tiếp nhận bà mối đưa tới chim nhạn, chuyển đưa cho Lăng Tiêu, đón đoàn người mai mối cùng nhau nhập phủ. Tiếp theo vẫn là tình huống thương nghị, bà mối lại hàn huyên khách sáo một phen, thỉnh thiếp canh của Lăng Trĩ.

Thi gia không đề cập tới tự đi thỉnh tiên sinh xem niên canh bát tự. Mấy ngày sau lại trả lời thuyết phục, lần này là Đại ca Thi Trà Thành, Thi Trà Kích tới, mang theo lễ văn định, hàn huyên trong chốc lát sau đó quyết định thỉnh tiên sinh xem ngày: là mừng 8 tháng giêng sang năm.

Từ đó, hôn sự của Lăng Trĩ được định ra.

25. Quyển 1 - Chương 25

“Nộ nhi phi, kỳ dục nhược cửu thiên chi vân. thị điều dã, hải vận...”

Chữ Dịch Diễm nhằm chán đọc Mạnh Tử, nghiêng đầu nhỏ giọng đối Lăng Tiêu nói: “Nhị ca đâu? Như thế nào mấy ngày đều không đến?”

Lăng Tiêu sững sốt, hần tới hôm qua mới hồi cung, kẻ lỗ mãng kia vài ngày nay không tới?

Chữ Dịch Diễm thấy Lăng Tiêu không nói lời nào, giật nhẹ tay áo hần, nhỏ giọng nói: “Có phải lại đi săn thú hay không? Chúng ta cũng đi? Được không?”

“Điện hạ chuyên tâm một chút đi.” Lăng Tiêu vỗ nhẹ mu bàn tay mập mạp của Chữ Dịch Diễm, như có điều suy nghĩ, câu được câu không nghe tiêu dao du , không bao lâu sau thì tan học. Lăng Tiêu do dự, ra cửa liền đi hướng Hải Đường viện.

Bọn thái giám Hải Đường viện nói Chữ Dịch Phong hôm qua ra cung không trở về, Lăng Tiêu lập tức sững sốt, lại cho người hỏi mới biết được là Vi Tranh mang theo Chữ Dịch Phong đến quân doanh. Tốt nha, vài ngày này ngâm mình ở quân doanh làm cái gì?

Lăng Tiêu đối với quân sự không hiểu nhiều lắm, bình thường sợ phạm phải kiêng kị cũng rất ít hỏi, hiện tại có chút luống cuống, cũng may là Vi Tranh mang y đi, nên Lăng Tiêu không lo lắng lắm.

Cửu cửu Vi Tranh đối với Lăng Tiêu rất lạnh nhạt, hoặc là nói ngoại trừ Chữ Dịch Phong, các ngoại sanh tôn đều rất lạnh nhạt. Bất luận là Hoàng thành tân tú Lăng Tiêu, hay là Thái tử Chữ Dịch Cẩn, đều không có một chút ý nhiệt tình. Điều này làm cho Chữ Dịch Cẩn từng buồn bực một lần, Tĩnh Quốc Công phủ là nhà bên ngoại của hần, nhưng nhà bên ngoại lại không giúp hần, chưa bao giờ ủng hộ hần bất cứ chuyện gì, không chỉ như thế, Vi Tranh còn đối với Nhị đệ ngốc của hần- Chữ Dịch Phong càng thêm yêu thương, thường xuyên mang Chữ Dịch Phong đến quân doanh rèn luyện, điểm này làm cho Chữ Dịch Cẩn càng không thoải mái.

Tĩnh Quốc Công phủ nhiều thế hệ công huân, là công phủ khai quốc duy nhất được ban thưởng thừa kế, thánh quyền không suy. Năm đó Hoàng Hậu vì Thái tử ngàn chọn vạn tuyển mới chọn trưởng nữ của Tĩnh Quốc Công Vi Hoa, không phải không có đạo lý.

Nhà bên ngoại cường ngạnh như thế, nhưng lại không chiếm được ủng hộ, Chữ Dịch Cẩn thế nào cũng chịu không nổi.

Chữ Dịch Cẩn chịu không nổi, nhưng Lăng Tiêu cảm thấy không tồi, Tĩnh Quốc Công phủ nhiều thế hệ tay cầm trọng binh, là Chữ Vương tộc tương đồng vách sắt, Vi gia, gia huấn điều thứ nhất chính là: dùng võ tử chiến.

Tĩnh Quốc Công phủ, trong cuộc sống thái bình có nhiệm vụ là luyện binh gia, phòng khi chiến loạn đều có tướng quân lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa có thể trị. Có Vi gia, lão Hoàng Đế thực yên tâm, chỉ là không thể dễ dàng đem yêu thích biểu lộ ra.

Hiện giờ Tứ tử của Thái tử đều là con trai của Vi Hoa. Tĩnh Quốc Công phủ chỉ cần có trí tuệ một chút sẽ không sẽ công nhiên tỏ vẻ đối với Hoàng tôn ủng hộ. Mặc kệ ai thượng vị, Tĩnh Quốc Công phủ đều là nhà bên ngoại của Thái tử, thậm chí là Hoàng đế. Đã có một

tàng bảo đảm, còn đưa tay chân tranh trử vị, chỉ có ngốc tử mới làm như vậy.

Vi Tranh không phải ngốc tử, hẳn chẳng những không ủng hộ vị Hoàng tôn nào, ngay cả đối với con độc nhất của muội muội Lăng Tiêu cũng là thần nhiên..

“Cứu cứu.” Cơ hội Lăng Tiêu gặp Vi Tranh cũng không nhiều, ngày lễ ngày tết thì gặp qua một lần hai lần, nhưng này mười mấy năm nay, Lăng Tiêu luôn cảm thấy nam tử oai hùng trước mắt không có thay đổi gì.

Vi Tranh gật đầu, trầm giọng nói: “Người hiện giờ là thư đồng của Tứ Hoàng tôn điện hạ. Vì sao lại đến quân doanh.”

Thật sự là không nề mặt cũng chẳng nề tình, Lăng Tiêu đem lời tưởng niệm đã lâu không gặp nuốt xuống, buông mắt xuống nói: “Phụng mệnh của Thái tử phi, mang điểm tâm cho Nhị Hoàng tôn điện hạ.”

Nhắc tới Thái tử phi, biểu tình của Vi Tranh cũng không có một chút biến hóa, gật đầu nói: “Nếu là Thái tử phi đưa tới, vậy lưu lại đi, trong quân thức ăn không thiếu, sau khi trở về nói cho Thái tử phi nương nương yên tâm, Nhị Hoàng tôn điện hạ ở chỗ thần tốt lắm.”

Nói xong sẽ bưng trà tiễn khách, Lăng Tiêu vô pháp, hành lễ cáo lui.

—

Chuyến đi ... này lại là mấy ngày, Thái tử phi cũng không biết Chữ Dịch Phong mấy ngày này ở quân doanh làm cái gì, sự tình trong quân Lăng Tiêu cũng không tiện hỏi nhiều. Một khoảng thời gian sau, lại một tin tức kinh thiên truyền đến: Hoàng Đế bị bệnh nhẹ.

Ngày đó Lăng Tiêu đang cùng Chữ Dịch Diễm đi thư viện, thái giám bên người Thái tử phi tới gọi Chữ Dịch Diễm thay đổi quần áo thăm bệnh. Lăng Tiêu lúc ấy trong lòng hốt hoảng một chút, chỉ nghe nói là bệnh nhẹ, nếu...

Lăng Tiêu vội vàng thay đổi quần áo cùng Chữ Dịch Diễm đi, nói là thăm bệnh, nhưng này cả ngày cũng không thấy mặt của lão Hoàng Đế, chỉ ở ngoài điện ngồi chờ, tới mặt trời lặn mới trở về.

Bệnh tình của Hoàng Đế không thể truyền ra ngoài, các Hoàng tử cũng không biết, càng không nói đến Lăng Tiêu.

Hoàng Đế bệnh nhẹ, Thái tử phụng chỉ giám quốc.

Lăng Tiêu nghĩ đến hướng xấu nhất, lão Hoàng Đế tuổi đã lớn, lần này chắc phải..

Mặc kệ nói như thế nào Lăng Tiêu vẫn hy vọng lão Hoàng Đế có thể duy trì vài năm nữa, ít nhất đợi cho mình đứng vững một chút. Thái tử đối với hắn sẽ không tốt như Hoàng Đế, đợi khi Thái tử đăng cơ sẽ lập Chữ Dịch Cẩn... Lăng Tiêu không cần nghĩ cũng biết lúc mình chắc chắn không thể sống khá giả.

Lăng Tiêu luôn cảm thấy gần đây hết sự tình này đến sự tình khác xảy ra, như là có bàn tay vô hình sắp đặt sẵn một âm mưu hoàn mỹ.

“Lý Tam còn nói, chuyện tiểu Hầu gia dặn hắn đã làm xong, chỉ là vật này quý giá, hắn cùng các lão sư bàn bạc mấy tháng, tỉ mỉ làm ra, chỉ mong hợp ý tiểu Hầu gia là tốt rồi.”

Lăng Tiêu nhận hộp gấm, gật đầu: “Rất tốt, sang trọng khéo léo.” Nói xong lại thưởng cho tiểu thái giám một thỏi bạc, cho hắn đi.

Lăng Tiêu cười vuốt ve vật trong tay, cẩn thận đeo ở mặt trong của áo, lật sổ sách. Lâm Thúy Hiền đã khai trương một tháng, tiền lời cũng không ít, Lăng Tiêu từ lúc mấy năm trước đã tính toán rất tốt, đợi sau khi Thái tử đăng cơ, dựa vào Di mẫu Thái tử phi còn có thể an ổn vài năm, nếu là Chữ Dịch Cẩn cầm quyền, Lăng Tiêu không nói hai lời liền rời đi.

Lúc Lăng Tiêu đã tính toán tốt trong tình huống tệ nhất, thì tin tức tệ hơn truyền đến.

Dân tộc Hung Nô nội loạn, Đại Vương tử Hung Nô giết cha, thay thế lão Hung Nô Vương. Trong triều không ổn định đến một tháng thì xảy ra nội loạn, sứ thần của tân Hung Nô Vương còn chưa đến Hoàng thành, thì Trương Kế tướng quân đóng ở phía bắc làm phản.

Trương Kế là đời sau của khai quốc công thần Trương Hải, Trương gia nhiều thế hệ được nhiều hậu đãi của Chữ Vương triều, nhưng ngay lúc này đột nhiên làm phản là ngoài dự liệu của mọi người. Thái tử trước tiên phái người đi vây phủ của Trương Kế, nhưng mẫu thân và một tử một nữ của Trương Kế đã rời đi – chỉ còn nhà trống. Còn lại đa số là nô bộc thị thiếp, đều là người không quan trọng.

Lão Hoàng Đế bệnh quá nặng.

Phía Bắc truyền đến tin tức không được đầy đủ, chỉ nói là Trương Kế làm phản, nhưng cũng không có nói rõ ràng là Trương Kế rốt cuộc là muốn tự xưng Vương hay vẫn là quy thuận Hung Nô Vương. Nếu Trương Kế muốn tự xưng Vương, triều đình trước tiên sẽ cùng Hung Nô quan hệ tốt, sau đó phát binh trấn áp. Nếu Trương Kế phải nương tựa Hung Nô Vương...

Trương Kế nắm mười vạn trọng binh, hơn nữa Hung Nô sử dụng kỵ binh, đến lúc đó hai lực lượng liên hợp lại phát binh... Triều đình trên dưới cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Trong triều bất an, Thái tử phi tại Đông Cung cũng lo lắng, Vi Hoa tuy rằng được đến Thái tử sủng ái nhưng tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi hậu cung, chuyện triều đình không nhúng tay vào, chỉ là dặn dò Tam Hoàng tôn Chử Dịch Kỳ, Tứ Hoàng tôn Chử Dịch Diễm, mỗi ngày ngoại trừ đi thư viện thì đến cung của mình, không có chuyện gì thì không được ra ngoài.

Lăng Tiêu cũng được dặn dò ở trong Thính Phong Các. Thái tử phi sợ hấn gặp chuyện không may, âm thầm dặn hấn cáo ốm không được đến công bộ.

Lại qua vài ngày, Chử Dịch Cẩn lần thứ hai đi vào Thính Phong Các.

Lăng Tiêu bất động thanh sắc đối Chử Dịch Cẩn hành lễ: “Tuệ Vương cát tường”

“Biểu đệ không cần đa lễ.” Chử Dịch Cẩn cúi người muốn nâng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trước một bước đứng lên, sai người pha trà, buông mắt xuống nói: “Không biết Tuệ Vương đến đây có chuyện gì?”

Lăng Tiêu hỏi lời này có chút vô lễ, Chử Dịch Cẩn cũng không tức giận, ôn nhu mỉm cười: “Mấy ngày này ta đi theo Phụ Vương ở trong triều rất bận rộn, không có gặp biểu đệ, thấy nhớ nên đến xem, không được sao?”

“Tuệ Vương vất vả.” Lăng Tiêu như trước thản nhiên, cũng không nói tiếp.

Chử Dịch Cẩn cười: “Hôm nay trong triều báo lại, nói phía Bắc chiến sự căng thẳng, quân ta tới phía Bắc bị phản tặc Trương Kế đánh bại, Phụ Vương nổi giận, hỏi quan điểm của ta, ta đã nói...”

Lăng Tiêu không kiên nhẫn nghe Chử Dịch Cẩn nói loạn thất bát tao, cung kính nói: “Tuệ Vương điện hạ thỉnh nói cẩn thận, chiến sự tiền phương không phải chuyện thân có thể nghe.”

“Ta chưa bao giờ đem biểu đệ thành ngoại nhân, lại nói này tuy là quốc sự cũng là gia sự, biểu đệ nghe một chút cũng không sao.” Chử Dịch Cẩn cười lớn nói: “Phụ Vương càng thêm trách cứ Đại tướng quân Hàn Tín Trung, cùng Phiêu Kị tướng quân Chử Dịch Phong.”

Lăng Tiêu nghe vậy liền đứng lên, “Phiêu Kị tướng quân Chử Dịch Phong” bảy chữ nổ tung trong đầu, trong lòng như là bị đại chùy mạnh mẽ đập một cái, trong đầu một trận mê muội, lớn tiếng vội la lên: “Hoàng tôn như thế nào lại đi đến chiến trường phía Bắc? “

“Biểu đệ không biết?” Chử Dịch Cẩn nhin không được nở nụ cười, mi mắt tuần lãng giãn ra: “Vội lại, Phụ Vương gặt mầu thân, biểu đệ bị mầu thân cả ngày bắt ở trong Thính Phong

Các, tất nhiên cũng không biết ...”

“Nửa tháng trước lão Nhị tự mình thỉnh chỉ đi tiền tuyến, Phụ Vương vốn là không chịu, nhưng ta cực lực tiến cử... Ha hả, lão Nhị lớn như vậy việc học cái gì cũng đều không hiểu, nếu không có một chút chiến công, ngày sau phong Vương làm sao có thể khiến người tin phục? Phụ mẫu yêu con, ta vừa nói như thế, Phụ Vương cũng liền chuẩn ... Lão Nhị còn cố ý cảm tạ ta nửa ngày, huynh đệ trong nhà, nói gì cảm ơn đâu? Ha hả...”

“Thình thịch!”

Lăng Tiêu cực lực nhẫn nại cũng không khống chế được mình, dùng hết toàn lực cho Chữ Dịch Cẩn một quyền.

Chữ Dịch Cẩn trong nháy mắt khom lưng xuống ôm bụng, sắc mặt trắng bệch đau nửa ngày nói không ra lời

Lăng Tiêu chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, giận dữ, thanh âm như sấm sét: “Súc sinh. Hoàng tôn xem ngươi là huynh đệ. Ngươi lại đối với đệ đệ của ngươi như vậy sao?”

“Ha hả...” Chữ Dịch Cẩn thở hổn hển nửa ngày, miễn cưỡng cười, “Huynh đệ. Các Hoàng thúc không phải đều là huynh đệ của Phụ Vương sao? Phụ Vương có người nào mà không giết? Lão Nhị dám lấy đồ của ta, dám mượn sức người ta coi trọng, dám giao thiệp với người trong quân doanh... Nên sớm đoán được ngày này.”

Lăng Tiêu lý trí không ngừng nhắc nhở nam nhân ở trước mắt hắn là Tuệ Vương Chữ Vương triều nên phải bình tĩnh không thể để cuộc sống an ổn bao nhiêu năm của mình lại bị mưu đồ của người này đánh bại...

Lăng Tiêu nhắm mắt, ngón tay thon dài hung hăng nắm chặt, xoay người nhanh chóng rời đi...

—

“Tiểu Hầu gia, ngài thật sự không tiện đi vào, đừng làm khó nô tài, ngài xem...”

Lăng Tiêu đẩy thái giám thị vệ ngăn cản ra, xông về phía trước quỳ ngoài đại sảnh thảo luận chính sự, lớn tiếng nói: “Công bộ lang trung Lăng Tiêu, cầu kiến Thái tử thiên tuế!”

Thái giám vừa thông báo Thái tử đã biết. Hiện tại Lăng Tiêu đúng là xông qua tầng tầng thủ vệ thẳng chạy đến Nghị Chính Thính, Thái tử ngược lại không có tức giận, cho thái giám kêu Lăng Tiêu tiến vào.

“Thái tử...” Lăng Tiêu tiến vào thẳng tấp quỳ xuống: “Thỉnh Thái tử ban ân.”

Thái tử buông tấu chương trong tay, thở dài: “Tiêu nhi, cô gia vẫn luôn nghĩ đến người là một đứa nhỏ trầm ổn, người thiên tư rất tốt, lại cùng Thái tử phi quan hệ họ hàng, ngày sau cô gia ổn thỏa sẽ trọng dụng, tấu chương thỉnh chiến của người ta không chuẩn, đi đi.”

“Thỉnh Thái tử ban ân.” Lăng Tiêu dập đầu một cái: “Thần mặc dù không phải võ tướng, nhưng tự biết tới phía Bắc cũng cần người, hiện giờ tiền tuyến căng thẳng, thất phu hữu trách, thỉnh Thái tử ban ân.”

Nghĩ đến chiến sự phía Bắc Thái tử cũng phiền lòng, xoa mi tâm, nhìn bộ dáng kiên định của Lăng Tiêu trong lòng không khỏi tiếc hận, lạnh lùng nói: “Tiêu nhi... Ta nghe nói Tuệ Vương hưởng người chiêu mộ, người cũng không đáp lại.”

Lăng Tiêu bắt vi sở động, mắt sáng như đuốc: “Thỉnh, thái, tử, ban ân.”

Thái tử vốn xem trọng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu là thân gia, có trí tuệ, trầm ổn, giỏi giang, thậm chí là đối trá cùng tâm cơ... Vài năm nay Thái tử đều nhìn trong mắt, hẳn rất thưởng thức Lăng Tiêu. Nhưng người thông minh hẳn thưởng thức hiện giờ lại làm chuyện không thông minh, Thái tử đang muốn lạnh giọng trách cứ, thì lão thái giám của Thừa Kiền Cung ở ngoài cửa thấp giọng thỉnh gặp.

Tất nhiên là Hoàng Đế có khẩu dụ đến đây, Thái tử không dám chậm trễ, vội mời vào.

Lão thái giám run rẩy đối Thái tử hành lễ, quay đầu nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, khom người nói: “Thánh Thượng khẩu dụ, chuyện của Lăng tiểu Hầu gia, chuẩn.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Lăng Tiêu không đợi Thái tử lên tiếng, quỳ xuống cảm tạ ân, xoay người bước nhanh ra khỏi Nghị Chính Thính.

Lăng Tiêu vội vàng đi xuống bậc thang, trong lòng lạnh nhạt cười. Cẩn thận mưu tính nhiều năm, đã trải sẵn tiền đồ, nhưng khi ở bên trong điện Nghị Chính Thính quỳ xuống, toàn bộ đều tan thành tro bụi.

Thôi thôi, tiền đồ tính cái gì? Ngày sau không được chết già tính cái gì? Lúc trước khi Lăng Tiêu lần đầu tiên vì Chủ Dịch Phong ra tay đã dự liệu được, một người tự phụ, ích kỷ, giả dối, rốt cuộc đánh không lại một phần tình cảm chân thành của người nọ.

Cầm tú giang sơn, cuộc đời này là thế, nhưng khi người kia đã giao ra quân tâm hẳn làm sao có thể phụ đây.

Lăng Tiêu bước nhanh đi xuống thềm đá Bàn Long. Hôm nay ánh dương cao cao chiếu rọi

hoàng thành, gió đông phần phật bay bay làm vén lên ngoại bào rộng của Lăng Tiêu, bên hông lộ ra một khỏa ngọc bội cần vàng khoảng hai tấc vuông. Ngọc bội kia giống như từng bị nứt, được thợ thủ công tinh xảo dùng vàng kết lại. Mặt trên cổ ngọc được khắc đồng tâm kết, dưới ánh mặt trời chiếu lên ánh sáng rạng rỡ!

Một năm kia khi Lăng Tiêu mới vừa vào cung, chỉ vì Thọ Khang Hầu phủ, vì tiền đồ của bào muội Lăng Trĩ và mình mà dùng toàn bộ tâm cơ. Hai người mới gặp, Chử Dịch Phong cười ngây ngô nói: “Hoàng gia gia cho ta để ta tặng cho người ta thích, ta thích huynh, liền cho huynh đi.”

26. Quyển 2 - Chương 26: Tranh Dành Thiên Hạ

Lăng Tiêu vội vàng trở lại Thính Phong Các thu thập tất cả đồ vật, viết phong thư sai người đưa cho Lăng Hầu gia, vừa kêu người đưa đi thì Thánh chỉ đã đến.

Lăng Tiêu quỳ lĩnh Thánh chỉ, Thái tử phong cho Lăng Tiêu làm Tướng quân hàng Tứ phẩm.

Đến tuyên chỉ chính là thái giám bên cạnh Hoàng Đế, thái giám này ngày thường cũng đối với Lăng Tiêu cũng thật là tốt.

Thái giám này hầu hạ Hoàng Đế nhiều năm tự nhiên biết một chút thánh ý, nhìn Lăng Tiêu âm thầm cười: “Tiểu Hầu gia không sợ sa trường đao thương, chủ động xin đi giết giặc, Hoàng Thượng rất là vui mừng.” Nói xong nhìn trái phải xung quanh, thái giám cung nữ trong điện biết ý, khom người rời khỏi.

“Công công còn có cái gì muốn chỉ dạy?”

“Hoàng Thượng bảo nô tài nhắn với người một câu.” Lão thái giám nhẹ giọng nói, “Ra chiến trường hành quân, quân lệnh có thể không nghe.”

Lăng Tiêu nghe vậy cảm thấy rung mình, thấp giọng nói: “Không biết Hoàng Thượng còn chỉ điểm cái gì nữa?”

Lão thái giám lui về phía sau một bước, cười nói: “Không có, tiểu Hầu gia tâm tư của Hoàng Thượng nô tài sao biết được, Hoàng Thượng vài năm nay đối với tiểu Hầu gia yêu thương không phải giả, Tuệ Vương là tôn nhi của Hoàng Đế, Nhị Hoàng tôn cũng vậy.” Nói xong không hề nói nhiều, xoay người rời đi.

Đã là buổi trưa, giờ Thân có một quan viên trong đội quân đi chiến trường phương Bắc tìm Lăng Tiêu. Lăng Tiêu tuy là phút cuối cùng mới gia nhập đầu quân, nhưng hấn chức quan lớn nhất, nên phó quan cho người tới hỏi ý tứ của hấn, xin chỉ thị có phải hay không ngày mai sẽ xuất phát.

Lăng Tiêu không muốn trì hoãn thời gian một chút nào, hắn còn tại Hoàng đô, nhưng trên chiến trường phương Bắc người nọ lại không biết ở trong tình huống nào.

“Tức khắc xuất phát.” Lăng Tiêu lòng nóng như lửa đốt, nhanh chóng thu thập đồ đạc, cùng quan viên nọ xuất phát.

Công bộ chuẩn bị đều là cỗ kiệu xe ngựa một loại, Lăng Tiêu lúc này sai người đổi xe kiệu thành khoái mã, các tướng sĩ cấp thấp cũng được thay đổi tất cả đều dùng ngựa tốt.

Toàn quân thấy Lăng Tiêu một thân nhung trang, không hề tỏ ra khí thế cao ngạo, bèn bỏ qua suy nghĩ không hay lúc trước đối với Lăng Tiêu. Tiểu Hầu gia cũng cười kị mã, bọn họ còn nói được gì?

Lăng Tiêu cùng đoàn người giục ngựa ra khỏi Hoàng thành, vừa tới Nam Giao liền gặp một hàng quân sĩ chờ đợi đã lâu.

Cầm đầu tướng sĩ là Vi Tranh đầu đội mũ sắt hồng anh, Lăng Tiêu bèn thúc ngựa đến gần.

Vi Tranh vẫn giống ngày thường một dạng gương mặt lạnh lùng. Thấy Lăng Tiêu đến gần cũng không xuống ngựa, nhẹ nhàng cuối người vuốt ve tuấn mã, trầm giọng nói: “Người hướng Thái tử xin đi giết giặc ta đã biết, Lăng Tiêu, Phong nhi không có nhìn lầm người.”

Nếu trước kia Lăng Tiêu nghe thế tất nhiên sẽ khẩn trương. Câu dẫn Hoàng tôn cái tội danh này hắn không gánh nổi. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, nghe Vi Tranh một người đứng đắn đem việc này bình bình đạm đạm nói ra, Lăng Tiêu lại lạnh nhạt cười: “Hoàng tôn là người có tài, nhìn người ánh mắt tự nhiên sẽ không sai.”

Lăng Tiêu thần nhiên như vậy, Vi Tranh lại càng không quanh co lòng vòng. Vi Tranh vài lần xin đi giết giặc đều bị Thái tử bác bỏ. Thái tử ra lệnh lão bảo vệ Hoàng thành, có Vi gia ở đó, Hoàng thành mới có thể tuyệt đối an toàn. Trong lòng Vi Tranh nhớ mong tiền tuyến tuyệt không ít so với Lăng Tiêu.

“Tiền tuyến chiến sự tôn nhi biết đến không nhiều lắm, nhưng sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, tôn nhi sẽ cẩn thận đi sau học hỏi cừu cừu.”

Vi Tranh nghiêng đầu, phía sau lão có hai mươi vị quân sĩ giục ngựa cách xa khoảng một trượng, đây là những người do lão nghiêm chỉnh huấn luyện.

Vi Tranh tiếp tục nói: ” Hai mươi binh sĩ này là thân binh của ta, ngàn chọn vạn tuyển mới có, hiện tại cho bọn họ đi theo ngươi đi, những người này không ở biên chế, chỉ cho một mình ngươi sai phái, phòng bị bất cứ tình huống xấu nào.”

Không ở biên chế? Lăng Tiêu sững sốt tâm ý đã sáng tỏ, lập tức gật gật đầu: “Cám ơn cứu cứu.”

Vi Tranh còn muốn nói nữa, Lăng Tiêu đã nghiêm mặt nói: “Tôn nhi biết cứu cứu lo lắng cho Hoàng tôn, Lăng Tiêu cam đoan, dù có chết cũng bảo toàn tánh mạng cho Hoàng tôn”

Vi Tranh nghe vậy dừng lại, trong nháy mắt không khỏi xuất thần, giục ngựa đến gần, nhìn Lăng Tiêu mặt mày kiên định, hơi hơi hạ thấp người, một tay ôm chầm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu từ nhỏ không cùng cứu cứu có hành động thân mật như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người. Vi tranh rất nhanh buông Lăng Tiêu ra, giống như là chuyện gì cũng không có phát sinh, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

“Tuân lệnh!”

Vi Tranh cho hai mươi tinh binh nhanh chóng dung nhập đội ngũ của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu hướng Vi Tranh gật đầu, quay đầu ngựa lại, khoái mã rời đi.

Đây là Lăng Tiêu lần đầu tiên được cứu cứu Vi Tranh giúp đỡ. Cũng là lúc này đây Lăng Tiêu mới hiểu được, bất luận Vi Tranh trong ngày thường đối hẩn có bao nhiêu lãnh đạm, tới thời điểm mấu chốt, Tinh Quốc Công phủ bên nhà mấu thân đều kiên cường hậu thuẫn cho hẩn. Không như ngày thường hàn huyền khách sáo, nó vĩnh viễn tựa như một ngọn núi trầm lặng mà hẩn có thể dựa vào.

Từ Hoàng thành đến Bắc chiến tuyến khoảng hơn hai ngàn dặm, Lăng Tiêu dựa vào tình cảm của binh sĩ coi mình như người nhà, mỗi ngày trời chưa sáng liền xuất phát, bầu trời tối đen thật sự vô pháp thông hành mới nghỉ trọ. Mỗi khi đến dịch trạm phải thay ngựa, khi nghỉ ngơi còn muốn nghe tin tức nơi tiền tuyến, ngủ cũng rất ít.

“Chủ tử, đây là tin tức mới nhất.”

Vi tranh cấp cho Lăng Tiêu hai mươi người trong ngày thường không chịu bất luận kẻ nào chỉ thị. Mỗi ngày chỉ nghe mệnh lệnh của Lăng Tiêu, cũng không giống các quân sĩ khác gọi hẩn tiểu Hầu gia hoặc là tướng quân, chỉ xưng “Chủ tử”.

Lăng Tiêu chà xát chu sa mở ra thư tín vừa thấy, mỗi một nhu nhu mi tâm. Thân binh đứng ở phía sau Lăng Tiêu, thấy thế lấy ra dầu bạc hà vì Lăng Tiêu nhẹ nhu huyết Thái Dương. Lăng Tiêu khoát tay, rất nhanh viết một phong thư, lệnh một thân binh đưa về Hoàng thành, rồi nói với thân binh phía sau: “Người cũng đi nghỉ ngơi đi, hai canh giờ sau xuất phát.”

“Vâng “

Tiền tuyển lại thúc giục lương thảo. Triều đình đã cấp bao nhiêu lương thảo? Vì cái gì còn luôn luôn muốn đòi lương thảo?

Lăng Tiêu biết đến sự tình không nhiều lắm, nhưng từ mấy ngày này thư tín lui tới chỉ biết rằng tình huống tiền tuyển phi thường hỗn loạn. Đại quân tiếp cận, người một nhà đều không rõ, đánh nhau vì cái gì?

Lăng Tiêu sai người nghỉ ngơi, chính mình cũng dựa vào tháp nằm một lát, trời còn chưa sáng liền đứng dậy tiếp tục lên đường.

Từ Hoàng thành đến chiến trường phương Bắc, hai ngàn ba trăm dặm, Lăng Tiêu không dựa vào xa luân chiến mà đổi thành khoái mã. Lăng Tiêu ngày đêm không ngớt liều mạng cứng rắn lên đường, nên thời gian đi ngắn lại một nửa.

Từ Hoàng thành đến tiền tuyển, tin tức đều là từ quan viên chuyên trách cưỡi ngựa truyền lại. Mỗi khi đến một dịch trạm liền đổi người thay ngựa, được gọi là Phong Hành quân. Tin tức Phong Hành quân còn chưa đến chiến trường phương Bắc, Lăng Tiêu trước một bước đã tới nơi.

Bao nhiêu năm sau Chữ Dịch Phong đều nhớ rõ ngày nào đó. Ngày đó chạng vạng, y đang giúp đỡ tướng sĩ thu xếp doanh trường, thì có một đoàn người ngựa phong trần mệt mỏi từ phía đông nam chạy tới. Đoàn người ngựa chạy thật nhanh ở bình nguyên mênh mông bát ngát, Chữ Dịch Phong xa xa nhìn người dẫn đầu, dưới trời chiều người nọ đứng ngược sáng, cái gì cũng thấy không rõ. Nhưng Chữ Dịch Phong dường như là trong lòng có sở cảm, buông bỏ mạn trong tay, chạy nhanh về hướng đó.

Lăng Tiêu ở trên ngựa chạy bốn ba nhiều ngày, sớm không còn như ngày xưa là Lăng tiêu Hầu gia phong lưu tao nhã. Một thân huyền sắc nhưng trang đầy cát bụi, mặc sắc tóc dài tùy ý ở sau đầu cột thành đuôi ngựa, phần phật trong gió bay lên. Gương mặt đầy phong sương, cũng không giảm một tia khí phách cao quý.

Lăng Tiêu không đợi ngựa dừng vó, một tay nắm chắc dây cương phi thân xuống ngựa, vài bước đến gần, quỳ một gối xuống nói: “Tướng quân Lăng Tiêu, nhậm chức Phiêu Kị tướng quân. Thân tự Hoàng thành đến, phụng chỉ phụ trợ Hoàng tôn kháng địch.”

Hôm nay, Chữ quốc đại quân nghênh đón tướng quân Chữ Vương triều vĩ đại nhất, mà Chữ Dịch Phong, nghênh đón Lăng Tiêu như là đón người yêu đã chờ mong nhiều năm.

27. Quyển 2 - Chương 27

Lăng Tiêu đơn giản hướng Đại tướng quân Hàn Tín Trung nói chuyện công một chút liền đi theo Chữ Dịch Phong vào doanh trường. Vào doanh trường Lăng Tiêu cho mọi người lui ra,

không đợi Chữ Dịch Phong nói chuyện đem người gắt gao ôm vào trong ngực hôn xuống.

“Lăng Tiêu... Ngô...”

Hai người chỉ là một tháng ngắn ngủi không thấy, nhưng Lăng Tiêu cảm thấy đối với người trước mắt tưởng niệm sớm tràn đầy như biển hồ, bức bách hẳn từ Hoàng thành thúc ngựa không ngơi nghỉ chạy đến đây chỉ để ôm lấy Chữ Dịch Phong, hôn môi y.

Tình cảm một khi không được khống chế, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy áp lực đau khổ mấy năm nay bị lý trí kiềm chế toàn bộ thích phóng ra. Khi nào thì động tâm? Khi nào thì yêu thương? Khi nào thì đã muốn vì người này, không để ý sinh tử.

Có lẽ là hai người lúc mới gặp, có lẽ là khi Chữ Dịch Phong kinh sợ lưu luyến si mê hẳn, có lẽ là khi thấy y đem chữ mình tùy tay viết trên trọng mang ở trên người.

Ở rất nhiều năm sau, Chữ Dịch Phong lần lượt hỏi hẳn, khi đó Lăng Tiêu cũng không thể nói rõ. Giống như tình cảm này sinh ra liền chôn dưới đáy lòng, chỉ chờ đến khi gặp người này, trong nháy mắt chui từ dưới đất lên nảy mầm. Rồi đến ngày này, rốt cục trưởng thành như đại thụ có thể che trời.

Lăng Tiêu buông Chữ Dịch Phong trong ngực đang hô hấp dồn dập ra. Chữ Dịch Phong còn chưa kịp phản ứng, Lăng Tiêu lại ôm Chữ Dịch Phong làm cho hắn nằm ở trên giường trong doanh trường, còn mình thì quì một gối nhìn y. Lăng Tiêu hô hấp dồn dập, hẳn rất ít thất thổ như vậy, lo lắng làm cho người yêu sợ hãi, Lăng Tiêu kiệt lực bình phục tâm trạng nhìn Chữ Dịch Phong nhìn trước mắt. Thấy y mê mang vừa sợ lại vừa vui, nghĩ mình mấy ngày nay đều lo lắng cho y, Lăng Tiêu trong lòng nảy sinh một chút tức giận, nhẹ nhàng lấy tay tát Chữ Dịch Phong một cái, thấp giọng nói: “Vì cái gì không nói cho ta sẽ ra tiền tuyến?”

Chữ Dịch Phong bị đánh nghiêng đầu đi, ngây người một chút, trong chớp mắt hiểu được, Lăng Tiêu... Lăng Tiêu là vì y nên mới tới nơi này.

Chữ Dịch Phong mấy ngày này cũng thật sống không tốt. Y chưa bao giờ chân chính sinh hoạt ở chiến trường. Mấy năm nay chỉ trông vào cửu cửu nhắc nhở lý luận suông. Chân chính đối mặt với sa trường máu chảy thành sông, tư vị này rất là khó chịu. Huống chi đối mặt địch nhân cũng không phải dân tộc Hung Nô, kia đều là thần dân của Chữ Vương triều.

Trước khi xuất phát kỳ thật là y muốn nói cho Lăng Tiêu, nhưng Thái tử nhắc nhở y không nên làm cho Thái tử phi biết. Nên Chữ Dịch Phong liền thay đổi chủ ý, y sợ mẫu thân lo lắng nên không nói cho mẫu thân. Đương nhiên cũng không thể nói cho Lăng Tiêu, tuy rằng biết Lăng Tiêu nhất định sẽ lo lắng.

Chữ Dịch Phong đã yêu thích Lăng Tiêu rất nhiều năm, hơn nữa là không hề trông mong Lăng Tiêu yêu thương y, y chưa bao giờ nghĩ qua Lăng Tiêu có thể chân chính tiếp thu tình cảm của y. Thậm chí trước kia y đối Lăng Tiêu đủ loại lấy lòng cũng không phải vì muốn

theo đuổi hẳn. Chữ Dịch Phong chính là đơn thuần nghĩ muốn đối tốt với Lăng Tiêu thôi.

Lăng Tiêu là quan văn, vẫn là công bộ lang trung, trong triều không có bất luận lý do mà phải hẳn đến đây.

Chữ Dịch Phong đột nhiên nhắm mắt, âm thầm khóc không ra tiếng. Y tuy đầu óc không lắm sáng suốt rất cục suy nghĩ cẩn thận, cũng biết Lăng Tiêu là vì y không quản xa ngàn dặm đi tới sa trường nguy cơ tứ phía.

Chữ Dịch Phong giống phạm nhân chưa bao giờ chờ đợi đột nhiên được tuyên bố phóng thích, không chế không được mà bật khóc.

Lăng Tiêu trên đường bên ba nhiều ngày cũng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy, đau lòng cúi đầu khẽ hôn nước mắt trên mặt Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Đánh đau sao? Đừng khóc...”

Lăng Tiêu ôn nhu vuốt ve hai má Chữ Dịch Phong rồi lần xuống tới cổ. Nhịn không được giải khai áo giáp, cởi ra chiến bào của y... Lăng Tiêu lấy tay từng chút lần vào bên trong giải khai y phục của Chữ Dịch Phong. Thấy rõ ràng bên trong y mặc kiện áo lót mà ngày ấy Lăng Tiêu đã cho y lúc y tắm rửa ở chỗ hẳn.

Chữ Dịch Phong thẹn thùng lau nước mắt, đỏ mặt thuận theo cho Lăng Tiêu cởi đi y bào, thấy Lăng Tiêu dừng lại, chính mình nhìn thấy áo lót trên người cũng đỏ mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Không phải... Vốn là nghĩ muốn cất giữ. Sợ bị phá hư, nhưng sau lại, ta, ta chính là nghĩ muốn... ừm.. ừmm”

Còn có thể không làm cho tâm hẳn đau một chút sao?

Lăng Tiêu không cởi y phục của y nữa, chỉ là ôn nhu hôn cái miệng không ngừng giải thích của Chữ Dịch Phong, cúi xuống lấy thân mình đặt ở trên người y, mê luyến vuốt ve, hôn môi, sau một lúc lâu mới buông Chữ Dịch Phong ra.

Lăng Tiêu hô hấp có chút thô, thân mật cúi đầu cùng Chữ Dịch Phong trán đối trán, hôn vào môi y, nói giọng khàn khàn: “Đại chiến sắp tới, trước buông tha đệ...”

Chữ Dịch Phong mơ mơ hồ hồ biết Lăng Tiêu đang nói cái gì, nhưng vẫn không dám nói lại. Hạnh phúc đối với y tới quá nhanh, như đại hạn ba năm đột nhiên xuất hiện một cơn mưa lớn, Chữ Dịch Phong còn có chút không biết phải làm sao.

Không có hứa hẹn, không có thề non hẹn biển, liền như vậy ở cùng một chỗ, như thế tự nhiên lại kinh tâm động phách.

Lăng Tiêu đem Chữ Dịch Phong kéo đến, cùng y thân thiết ngồi cùng một chỗ, không cho y mặc vào áo giáp nặng nề, lấy ra tấm thảm cẩn thận đem Chữ Dịch Phong bao lại, chính mình ôm lấy y, kiệt lực bình phục tâm tình, chậm rãi nói thể cục hiện tại ở Hoàng thành.

Lăng Tiêu lược quá trình mình như thế nào cầu thỉnh mới có thể đến nơi đây, chỉ nói là Vi Tranh cho hai mươi người trên đường từ Hoàng thành truyền đến tin tức.

“Vì cái gì vẫn luôn muốn lương thảo? Bắc Thọ cùng Bạch Thạch Giang vẫn luôn hưởng nơi này cung ứng lương thảo, còn chưa đủ sao?” Nói xong chính sự, Lăng Tiêu vẫn là nhịn không được lấy tay xoa nhẹ bụng dưới của Chữ Dịch Phong rồi hỏi: “Đệ đói bụng sao?”

“Không có.” Chữ Dịch Phong mặt đỏ lên, do dự nắm lấy tay Lăng Tiêu đang đặt trên bụng mình, dừng một chút, nói: “Bắc Thọ ngược lại có cho lương thảo đến, cũng đủ ăn, Bạch Thạch Giang khi nào đưa qua lương thảo? Lương thảo trong quân vẫn luôn đều đủ dùng, ta cũng không biết Hàn tướng quân vì cái gì vẫn luôn hướng triều đình xin lương...”

Chữ Dịch Phong nhớ lại nói: “Ta đã từng hỏi, Hàn tướng quân nói lương thiếu không thể ổn định quân tâm, nhưng trước kia cừu cừu đã dạy ta, chỉ cần phía sau lương thảo có thể vẫn luôn cung ứng, cũng không cần trữ hàng nhiều lắm, một là trong quân tồn lương nhiều dễ dàng bị địch tập kích, hai là khi hành quân không tiện... ngày đó ta cũng cùng Hàn tướng quân nói qua, nhưng hắn nói ta kiến thức không nhiều, nghe hắn đúng hơn.”

Lăng Tiêu khơi mào phượng nhãn, cười nhạt: “Theo ta được biết, vị Hàn tướng quân tuy là xông pha chiến trường nhiều năm, nhưng năm đó giang độ chỉ chiến hắn bất quá một tên quân giữ cửa, dựa vào cừu cừu được phong tướng quân, sau lại ở Hoàng thành sống an nhàn sung sướng mười mấy năm, hừ.”

Chữ Dịch Phong không thích Hàn tướng quân, cũng chưa cùng phụ họa, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ta cũng hiểu được... Hàn tướng quân có khi nói không đúng, như là lần trước...”

Chữ Dịch Phong đem lần trước tương kế cùng phản quân giao chiến trong tình huống nhất ngũ nhất thập nói hết ra, lo lắng nói: “Từ đầu tới đuôi ta đều cảm thấy không đúng, nhưng lúc trước Phụ Vương từng có dạy qua, muốn ta mọi việc đều nghe lời Hàn tướng quân, nhưng ta sợ...”

Lăng Tiêu càng nghe trong lòng hỏa càng lớn, Hàn Tín Trung thật sự quá thủ đoạn. Một mặt né tránh không dám giao chiến, một mặt lại đem Chữ Dịch Phong như bao cỏ ra chống đỡ, hy vọng phản tặc Trương Kế cảm động đến đâu hàng sao? Đúng là ấu trĩ. Nếu không như vậy thì sao liên lụy Chữ Dịch Phong bị đánh bại.

Lăng Tiêu hiểu được tại sao lúc trước Vi Tranh luôn để mắt lo lắng. Vi Tranh dạy Chữ Dịch Phong nhiều năm, Chữ Dịch Phong lần đầu xuất chiến, Vi Tranh nhất định là hy vọng Chữ Dịch Phong có thể ở dưới trướng của mình rèn luyện. Loại ý muốn bảo hộ này tuy rằng làm cho Lăng Tiêu có chút ăn dấm nhưng hắn có thể hiểu được. Lăng Tiêu trong lòng đối với cừu cừu vừa cảm kích cũng có chút vui sướng khi người gặp họa. Vi Tranh không thể nhìn đứa

nhỏ này đi từng bước một lớn dần, cũng không thể tới nơi này vì Chữ Dịch Phong kháng địch, nhưng Lăng Tiêu làm được.

Lăng Tiêu lúc này đã quyết định chủ ý, cười nhẹ giọng trấn an nói: “Thôi, trong lòng ta đều biết, mấy ngày này có từng bị ủy khuất gì? Có người khi dễ ẹ? Có người nào không nghe lời ẹ? Đều nói cho ta biết...”

“Không có.” Chữ Dịch Phong nghe Lăng Tiêu lời nói chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, lắc đầu: “Đến nơi này cùng trong cung không giống nhau, huynh...” Chữ Dịch Phong có chút lo lắng: “Trong quân vừa khổ lại bẩn, huynh ở đây...”

Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong muốn nói gì, cười khẽ cúi đầu hôn hai má Chữ Dịch Phong, nghĩ nghĩ nói: “Trong quân mỗi ngày ăn cái gì? Như thế nào mà gầy đi rồi...”

Lăng Tiêu nói xong nhẹn không được nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn thân thể ngây ngô trong ngực, cảm thụ được Chữ Dịch Phong ấn nhẫn sợ run.

Chữ Dịch Phong tuy rằng thẹn thùng nhưng không có lá gan tránh khỏi tay Lăng Tiêu, hướng chỉ y cũng hiểu được như vậy là thân mật thực thoải mái...

Chữ Dịch Phong dùng sức lắc đầu làm cho mình thanh tỉnh một chút, bình tĩnh nói: “Mỗi ngày buổi sáng là hai cái bánh bao một chén cháo, giữa trưa cùng buổi tối đều là bốn màn thầu, có khi sẽ có đồ ăn.”

Sao có thể ít như vậy, Lăng Tiêu cúi đầu hỏi: “Vậy ẹ đều ăn cái gì?”

“Nhất dạng nha.” Chữ Dịch Phong mờ mịt ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, “Bất quá ta nếu còn đói có thể ăn thêm vài cái màn thầu, ta cũng không câu nệ.”

Lúc này màn thầu cũng không phải màu trắng như bình thường, hơn nữa trong quân vì bảo tồn lương khô, đều là trước hết đem số lượng lớn màn thầu ra phơi nắng, tư vị kia như thế nào có thể nghĩ ra.

Lăng Tiêu nhẹn không được đau lòng: “Đệ sao không có đầu bếp? Như thế nào mà làm tướng quân cùng binh sĩ ăn nhất dạng?”

“Hoàng gia gia năm đó định ra quy củ... Làm tướng cùng binh sĩ phải cùng ăn cùng ngủ một chỗ.” Chữ Dịch Phong ngờ ngạc nói: “Thái phó đã dạy, huynh quên?”

Quên cái đầu người đó. Lăng Tiêu bị tức đến không nói được, đối với ngốc tử cũng không dùng nhiều lời, xoa nhẹ đầu của y, nhẹ giọng nói: “Không quên, ta trên đường đến đây đã phái thân binh đi mua không ít đồ vật, mà đồ vật này cước trình chậm, ngày mai hẳn là có

thể tới đây, ngày mai cho đệ có thể ăn thịt dê.”

28. Quyển 2 - Chương 28

Trong quân vật tư đều là từ triều đình nghiêm khắc phân bổ, như là rượu thịt các loại đều là lúc đánh thắng trận mới có thể được phê duyệt phân phát xuống dưới. Chữ Dịch Phong tới chiến trường phương Bắc này trước khi đánh bại quân địch, mỗi ngày đều theo giáo huấn của Hoàng gia gia, đến đây một tháng một chút thức ăn mặn cũng không có động qua.

Lăng Tiêu sẽ không để cho chính mình chịu ủy khuất, trước khi đến hồ Khô Sa liền phái người đi mua không ít vật tư, lại mua thêm ba nghìn con dê, tất cả đều là tự xuất tiền túi.

Khi ra Hoàng thành rất vội vàng, nửa đường mới phái người quay về Hoàng thành. Lăng Tiêu cho người đến Lâm Thúy Hiền cùng mấy cửa hàng lấy bạc đổi thành ngân phiếu đem đến, tiêu tiền cho vợ Lăng Tiêu tuyệt không đau lòng.

Mấy nhà mặt tiền cửa hiệu tại Hoàng thành cũng kinh doanh được vài năm, rốt cục làm cho Lăng Tiêu ném thử tư vị được sử dụng tiền tài đại khí, cũng không tệ lắm.

Ngày hôm sau vào buổi trưa mọi vật được mua liền vận chuyển đến đây. Lăng Tiêu chỉ huy người trước hết đem không ít hảo tửu thịt khô đưa đến lều lớn của Hàn Tín Trung tướng quân. Lăng Tiêu cùng phó tướng Ô Kích cười nói: “Đại tướng quân mấy ngày này vất vả, ta mới tới quân doanh thiệt nhiều sự không hiểu đến, trước hết mua đồ này khao các huynh đệ, về sau còn dựa vào Đại tướng quân giúp đỡ.”

Lăng Tiêu cũng không có trực tiếp đi gặp Hàn Tín Trung, tuy rằng chỉ là chút rượu thịt, cho dù có bị cho là hối lộ cũng không thể thụ lí. Nhưng Lăng Tiêu vẫn là thực cẩn thận cự tuyệt yêu cầu của Hàn Tín Trung đi đến đại trường bông.

“Lăng Tiêu, ta mới vừa nhìn, có thiệt nhiều... Thiệt nhiều dê!”

Chữ Dịch Phong đi tới, cơ hồ muốn nhịn không được nuốt nước miếng, nói lắp: “Huynh không nên dùng nhiều bạc như vậy? Huynh nhưng ngàn vạn lần...”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong hình dạng ngốc nghếch nhịn không được cười, lôi kéo y cùng nhau ngồi xuống, cười nói: “Yên tâm, tại nơi Hiên Vinh Sa ta tìm dân chăn nuôi trực tiếp mua nên không hao tổn bao nhiêu tiền bạc. Ta mua cho đệ không ít quần áo chăn bông linh tinh, ta cho người đặt ở trong lều của đệ...”

Phương Bắc nơi này khí hậu chênh lệch trong ngày rất lớn, rõ ràng vẫn là mùa hạ, nhưng thời điểm buổi chiều sáng sớm cũng không có nóng.

Lăng Tiêu cũng là tới đây mới biết được điều này, nghĩ ngốc tử này tất nhiên sẽ không chuẩn bị cái gì, nên đem mấy thứ này đều toàn bộ cho Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta đã cho người dọn đồ đạc tùy thân qua trưởng phòng của đệ, trong quân vật tư khan hiếm, thân thân là tướng quân phải làm gương tốt, liền cùng Phiêu Kị tướng quân ở chung trong một đại trưởng đi, tướng quân thấy sao?”

Lăng Tiêu dùng ngữ khí ngả ngớn nói như đứng đắn, Chữ Dịch Phong nhin không được đỏ mặt, nhưng vẫn thành thật không cho là Lăng Tiêu đùa giỡn, nhột nhột nói: “Tự... Tự nhiên là đồng ý.”

Lăng Tiêu nhin không được cười rộ lên. Đang muốn nói tiếp thì thấy ngoài trưởng có người gặp Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không có lên tiếng trả lời, đối Chữ Dịch Phong nói: “Không muốn đi tuần tra sao? Đi thôi, đừng làm cho những người đó nói đệ tắc trách.”

Chữ Dịch Phong gật đầu đáp ứng, lấy ngân khôi đội lên, mang theo thân binh ra ngoài.

Lăng Tiêu tuy phái Chữ Dịch Phong đi dò xét, nhưng đối với Chữ Dịch Phong thần sắc rất ôn nhu.

Lăng Tiêu ra lệnh cho thân binh của mình tới trưởng, hẩn uống ngụm trà đặt ở trên bàn, thần nhiên nói: “Tối hôm qua chuyện ta ra lệnh chuẩn bị thế nào?”

“Chuẩn bị thỏa đáng.” Tần Long cúi đầu nói: “Chủ tử...”

Lăng Tiêu hơi hơi khời mào ánh mắt: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Tần Long chính là thống lĩnh thân binh do Vi Tranh phái theo Lăng Tiêu, khi phái theo Lăng Tiêu Vi Tranh ra lệnh rõ ràng, làm cho bọn họ toàn lực phụ trợ Lăng Tiêu, bất cứ mệnh lệnh gì đều phải toàn lực duy trì.

“Không có việc gì thì đi lo liệu đi.” Lăng Tiêu thấp giọng cười, “Cứu cứu quả nhiên không có phải sai người, các người theo giúp ta rất nhiều, ta đều ghi tạc trong lòng, yên tâm đi, các huynh đệ đi theo ta không có sai.”

Tần Long hành lễ lui ra.

Buổi chiều Lăng Tiêu cho người đem ba nghìn con dê toàn bộ giết, khao thưởng tam quân một tháng này đã vất vả.

Tất cả tướng lĩnh đều được Đại tướng quân Hàn Tín Trung gọi vào trong đại trưởng cả Lăng

Tiêu cũng vậy.

Xế chiều hôm nay Hàn Tín Trung mới nhận được Phong Hành quân mang ý chỉ tới, mới biết là Hoàng Đế phái Lãng Tiêu tới, tin tức này làm cho Hàn Tín Trung tâm thần rung chuyển.

Hàn Tín Trung cũng không biết chuyện của Lãng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong. Chỉ biết là Thái tử giám quốc, Hoàng Đế lại phái Lãng Tiêu đến đây, người này còn là một quan văn, lại là Thọ Khang phủ tiểu Hầu gia.

Lãng Tiêu ở Hoàng thành được sủng ái Hàn Tín Trung không phải không biết, hắn tài cầm quân có hạn nhưng làm quan nhiều năm một chút lòng dạ hẹp hòi vẫn phải có. Lãng Tiêu có thân phận này, ở phía sau còn có chỗ dựa vững chắc, điều này làm cho Hàn Tín Trung cùng các tướng lĩnh nghĩ được một tia không tầm thường. Lãng Tiêu chẳng lẽ là mang theo mặt chỉ của lão Hoàng Đế?

Cho nên khi Lãng Tiêu gióng trống khua chiêng đi vào trong quân, Hàn Tín Trung cũng không có để ý, ngược lại cố ý ở tiệc tối khi thích hợp đích biểu đạt hân hoan đối Lãng Tiêu rất nể trọng.

“Ha ha, trong quân không cho uống rượu, ta liền nướng Lãng tướng quân mang đến thịt dê, lấy trà thay rượu, mọi người uống một ly, chúc quân ta mau chóng đánh bại phản tặc Trương Kế, sớm ngày trở về!”

Chúng tướng cùng uống một chén, cùng ăn thịt dê nướng, Hàn Tín Trung ngồi chính giữa làm chủ vị, Chữ Dịch Phong ngồi bên tay phải, Lãng Tiêu ngồi dưới Chữ Dịch Phong.

Hàn Tín Trung nghiêng đầu nhìn Lãng Tiêu cười nói: “Lại nói tiếp gia phụ cũng từng cùng Thọ Khang Hầu gia chinh chiến, ta Hàn gia cùng Thọ Khang Hầu phủ coi như là thế giao, xưng một câu thế chất không đủ đi?”

“Thế bá khách khí.” Lãng Tiêu vuốt cằm: “Lãng Tiêu tuyệt không ý kiến.”

Hàn Tín Trung ha ha cười, lại cùng các tướng sĩ nói cười rộ lên, hỏi thăm Lãng Tiêu lại cố ý dâng lên thức ăn nhưng thấy Lãng Tiêu rũ mắt đuổi thân binh ra, tự mình vì Chữ Dịch Phong rót trà dâng thịt.

Trong trường trung tướng sĩ không khỏi sôi nổi nhìn qua, có chút kinh ngạc.

Luận thân phận, trong trường Chữ Dịch Phong thân phận tôn quý nhất, nhưng hân hiện tại dù sao còn là một Hoàng tôn chưa phong Vương, lại không được Thái tử sủng ái, tuổi còn trẻ tới trong quân còn không có bất luận công tích gì. Hơn nữa Chữ Dịch Phong này một bộ dạng ngốc ngốc mọi người liền nhìn ra. Y đều cùng người cấp dưới sinh hoạt ăn uống giống nhau, dần dần chúng tướng sĩ cũng đem Chữ Dịch Phong khinh thị.

Nhưng đối Lãng Tiêu liền không giống. Lãng Tiêu tại Hoàng thành địa vị danh tiếng chính mình một tay làm ra, lại còn xuất thân từ Thọ Khang Hầu phủ còn hiện tại lại được Hoàng Đế tin yêu.

Nhưng hắn hiện tại lại kính cẩn nghe theo hầu hạ Chữ Dịch Phong, điều này làm cho tướng sĩ thực hoang mang.

Lãng tiêu Hầu gia người là loại người nào? Chúng tướng sĩ trong đầu trăm ngàn suy nghĩ, hai người này tuy là bà con, nhưng ở Hoàng thành cũng không có nghe nói Lãng Tiêu cùng Nhị Hoàng tôn quan hệ tốt như vậy nha? Chẳng lẽ đây là ý tứ của Hoàng Đế?

Chữ Dịch Phong địa vị lập tức trong lòng mọi người trở nên quan trọng.

Chúng tướng sĩ có chút lo lắng nhớ lại, một tháng này không có đắc tội với Nhị Hoàng tôn đi?

Lãng Tiêu đưa mắt quét nhìn trường trung một vòng, bất động thanh sắc nhẹ giọng cười, tự mình rửa tay đem thịt dê nướng cắt bỏ lên bàn, đặt ở trước mặt Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Như thế nào mà nửa ngày không ăn? Đói không?”

Người khác nghe không được hai người nói cái gì, chỉ cảm thấy Lãng Tiêu đối Chữ Dịch Phong vừa thân phục lại kính cẩn nghe theo. Lãng Tiêu hành động như vậy ý muốn cho bọn hắn biết: mình bạch chưa? Nếu không được sủng ái đó cũng là Hoàng tôn. Nên Hoàng tôn khí phách cao quý phải được tôn trọng.

Chữ Dịch Phong lấy thịt nướng ăn, mơ hồ không rõ nói: “Àn, ta sợ không quen, huynh cũng ăn...”

Lãng Tiêu mục đích đã đạt gật đầu: “Phải “

Hàn Tín Trung đã kịp phản ứng, ha ha cười đối với Chữ Dịch Phong mời rượu: “Đến nơi đây đất cỏ sỏi đá, mấy ngày này ủy khuất điện hạ rồi, ta mời điện hạ một ly, điện hạ niên thiếu cái gì liền tới trong quân yêu cầu, mọi người nhất định sẽ nghe theo.”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu lên, phản ứng một chút mới nở nụ cười, nhưng không biết nên nói cái gì, có chút lúng túng, Lãng Tiêu nhẹ giọng nói: “Điện hạ ăn uống đi, không cần để ý đến hắn.”

Lãng Tiêu nói cái gì Chữ Dịch Phong đều nghe theo, y chỉ cười nhìn Hàn Tín Trung gật đầu, đem trà uống một hơi cạn sạch, cúi đầu tiếp tục ăn thịt dê.

Hàn Tín Trung: “...”

Một bữa cơm, Chữ Dịch Phong ở trong quân địa vị được Lăng Tiêu đưa lên đỉnh cao một trượng, Chữ Dịch Phong ăn uống no đủ có chút mệt mỏi, lại được Lăng Tiêu khuyến khích về trưởng trước.

Chữ Dịch Phong mới vừa đi Lăng Tiêu lại uống một ly, đứng dậy nói: “Hoàng tôn mới tới phương Bắc, bên người hầu hạ đều không có mang đến, hạ quan sợ Hoàng tôn bắt đầu cuộc sống hàng ngày không tiện, hôm nay muốn thỉnh ân cho hạ quan hầu hạ Hoàng tôn ở trưởng trung, xin tướng quân chấp thuận.”

Hầu hạ? Hầu hạ? Hàn Tín Trung nuốt nước miếng, nhìn về phía Lăng Tiêu bằng một ánh mắt có một tia dâm tà.

Lăng Tiêu mặc dù đang ở trong quân không mặc y phục đẹp đẽ, nhưng nhung trang bó buộc cũng toát ra một loạt anh khí xinh đẹp. Huống chi hấn vốn chính là mỹ nhân, bão cát cũng không lấn át được một cỗ phong vận của hấn.

Hàn Tín Trung một bên có ý dâm với Lăng Tiêu một bên âm thầm kinh hãi. Xem ra một lần nữa đánh giá tình hình ở Hoàng thành không đúng. Vị Nhị Hoàng tôn, cũng không phải ở mặt ngoài thoát nhìn uất ức như vậy nha? Đây... Đây không phải là đem Thợ Khang tiểu Hầu gia đè dưới thân sao?

“Ha ha, thể chất cùng Hoàng tôn là bà con, so với người khác thân cận chút cũng là không sao, bản tướng quân tất nhiên là không có gì nói.” Hàn Tín Trung cười cười: “Vây đi thôi.”

Lăng Tiêu hành lễ cáo lui. Khi đi ra Lăng Tiêu lại nghe thấy có người ái muội nói nhỏ.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, khi ra Hoàng thành liền liệu đến ngày sau này sẽ có lời đồn đại không sạch sẽ, sớm muộn gì đều cũng biết, không bằng tại đây lợi dụng một phen, để tính toán thu thập về sau. Lăng Tiêu cho tới bây giờ cũng không là người câu nệ tiểu tiết.

Lăng Tiêu đến đại trưởng đúng lúc Chữ Dịch Phong mới vừa tắm xong, thấy Lăng Tiêu cười: “Huynh cũng đã trở lại? Ăn no không?”

Lăng Tiêu gật đầu, cũng đi tắm rửa. Sau đó tùy ý khoác một kiện cấm bào, ngồi bên người Chữ Dịch Phong nhìn y đang đọc sách, nhẹ giọng nói: “Còn không ngủ? Mới vừa không phải nói mệt nhọc.”

“Không.” Chữ Dịch Phong buông sách xoa nhẹ đôi mắt, thành thật nói: “Canh ba ta còn phải đi tuần tra một lần, hiện tại ngũ lập tức vẫn sẽ tỉnh lại”

Cái tên ngốc tử này, Lăng Tiêu thở dài, ôm Chữ Dịch Phong làm cho hấn gối lên chân của mình, một bàn tay nhẹ nhàng xoa mắt Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Nằm một lát, chốc lát ta kêu đệ.”

Chữ Dịch Phong mặt có chút hồng, từ từ nhắm hai mắt, câu được câu không nói chuyện cũ trước khi lúc ở Hoàng thành với Lăng Tiêu, thậm chí rất nhiều chuyện Lăng Tiêu đều không nhớ rõ, nhưng Chữ Dịch Phong đầu óc không thông minh sáng suốt đều nhớ rõ rành mạch.

Hai người nói đến cũng không mệt nhọc, tới canh ba cùng đi tuần tra một lần, trở về cùng ôm nhau ngủ.

Một một ngày, may là Chữ Dịch Phong bởi vì Lăng Tiêu đến rất hưng phấn cũng chống đỡ không được vừa nằm xuống liền ngủ. Trong bóng đêm, Lăng Tiêu vẫn mở to hai mắt.

Phương Bắc ánh trăng rất sáng, xuyên thấu qua cửa sổ trường trung, soi vào hai người đang ngủ giống như là phủ lên một tầng bạch sương.

Chữ Dịch Phong ngủ rất say, gương mặt bình thản còn mang theo một chút non nớt, đôi môi có chút nũng nịu mở ra một chút, hai chân hơi co lại dường như hơi bị lạnh.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng đem chăn của Chữ Dịch Phong kéo lên, dịch góc chăn cho kín, Chữ Dịch Phong như có cảm ứng hướng sát bên người Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười khẽ, đem người ôm vào trong ngực.

Lăng Tiêu nghe ngoài trường có tiếng côn trùng kêu to, lẳng lặng chờ đợi.

“Báo.Tướng quân! Tướng quân!”

Giờ Sửu, ngoài trường thân binh hoảng hốt thất thanh nói: “Tướng quân! Đại tướng quân tại trường trung gặp chuyện! Có phản quân trà trộn vào được!”

Lăng Tiêu mỉm cười, rốt cục nhắm lại hai mắt đã chưa xót.

29. Quyển 2 - Chương 29

“Sao vậy?” Chữ Dịch Phong bỗng nhiên ngồi dậy, một tay vịn đầu giường một tay lấy áo bào khoác lên người, lớn tiếng nói, “Đi vào, nói rõ ràng!”

Lăng Tiêu giúp đỡ Chữ Dịch Phong mặc áo bào, chính mình tùy ý khoác một đại bào màu đen. Thân binh ngoài trường vội vàng đi vào, hốt hoảng nói: “Báo cáo tướng quân, vừa nãy thân binh của Đại tướng quân đến báo, Đại tướng quân bị ám sát, thời điểm phát hiện đã không... còn cứu kịp.”

Chữ Dịch Phong sắc mặt trắng nhợt, Lăng Tiêu nắm chắc tay của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Ta và Hoàng tôn đi xem. Đại tướng quân ở đại trướng trong quân doanh nơi kín đáo nhất, không dễ dàng để phản tặc xông vào như chỗ không người như thế.”

“Vâng, xin người đi theo thuộc hạ.”

Chữ Dịch Phong lấy lại bình tĩnh, cùng Lăng Tiêu đi đến đại trướng.

Trong đại trướng của Hàn Tín Trung đã vây quanh một đám tướng sĩ, thấy Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đến rồi vội vã dừng náo động, khom mình hành lễ.

Thi thể Hàn Tín Trung còn ở trên giường nhỏ, được che bởi một bộ vải trắng. Chữ Dịch Phong đi tới xốc vải trắng đã được cẩn thận che khuất lên, sau đó xoay người lớn tiếng nói: “Lúc xảy ra chuyện thì ai ở trong đại trướng? Ngoài trướng là ai hầu hạ? Truyền hết lại cho ta.”

Trong trướng bỗng một trận vắng lặng, Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Điếc à? Không nghe thấy Hoàng tôn ra lệnh sao?”

Thân binh Hàn Tín Trung lúng túng nhìn nhau, vẫn là Ô Kích tiến lên một bước nói: “Canh ba thì tướng quân liền... liền phái người mang rượu đến, còn cho gọi mấy người phụ nhân, mặt tướng thấy bất tiện nên rời khỏi đây, sau đó... Chúng thân liền không biết chuyện gì xảy ra, mấy người phụ nhân kia chỉ khóc nói cái gì cũng không nhìn thấy. Sau khi xong việc các nàng ở trong trướng bỗng ngủ một lúc, sau đó thấy khuya quá muốn trở về mới phát hiện tướng quân đã bị ám sát, mọi chuyện là như vậy.”

Chữ Dịch Phong càng nghe càng giận, lão Hoàng Đế năm đó dành chính quyền thì có quy củ. Trong quân nếu không được thưởng thì không thể uống rượu, càng không thể để nữ nhân đi theo, chính là sợ hồng việc. Hàn đại tướng quân này lại phạm vào hai sai lầm lớn, lại không mình bạch mà chết đi, sao này không biết hướng về triều đình báo cáo như thế nào?

Chữ Dịch Phong sốt ruột liền không nhịn được quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lúc này mới phát hiện trong lều tướng sĩ đều nhìn về phía mình, thân phận của hắn cao đến đâu ở trong quân cũng chỉ là một tứ phẩm tướng quân, mọi người nhìn hắn làm cái gì?

Lăng Tiêu dở khóc dở cười, Thái tử sao lại phái một đám người ngu ngốc đến đây, gặp phải việc đều hoảng hồn, chẳng lẽ điều này cũng muốn mình chủ trì đại cục? Tuy rằng hắn rất muốn được như thế.

Lăng Tiêu điều chỉnh lại tâm tình, trầm giọng nói: “Hàn tướng quân là bị phản tặc ám sát sau lưng, tuy là tướng quân cũng không có luật kỷ, nhưng bây giờ phản quân áp sát, việc này

truyền đi sợ là càng làm quân ta mất tinh thần.”

Lăng Tiêu làm ra một mặt tiếc hận, nói tiếp: “Lại nói, chúng ta rời cổ thổ đến nơi xa xôi này, ai có thể dự liệu là mình không có kết cục này...”

Lăng Tiêu nói chuyện chậm lại, chúng tướng sĩ âu sầu trong lòng. Nói đến điểm quan trọng, Lăng Tiêu làm như mèo khóc chuột, nói tiếp: “Nếu như Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong lại thật tình giống trống khua chiêng báo cho triều đình, Hàn gia một nhà đều sẽ bị liên lụy.”

Lăng Tiêu khom người đối với Chử Dịch Phong nói: “Hạ quan cả gan, xin Hoàng tôn trước tiên không chiêu cáo toàn quân, chỉ nói Đại tướng quân là ở trong lều của mình bị ám sát, không biết rõ hư thực. Hoàng tôn dùng mật thư báo cùng triều đình, xin ý chỉ của Thánh Thượng cùng Thái tử đi. Kính xin Hoàng tôn nhân từ, vì Đại tướng quân nói tốt vài câu đi. Như vậy một có thể ổn định quân tâm, có thể càng tăng cường ý chí chiến đấu của quân sĩ, một trận chiến có thể toàn lực mà chiến đấu vì Đại tướng quân báo thù.” Lăng Tiêu phân tích từng cái từng cái:”Hai là... Cũng vì Đại tướng quân trên trời có linh thiêng, người không phải thánh vẫn có thể phạm sai lầm nên có thể bỏ qua, không nên làm lớn chuyện mà liên lụy người nhà của Hàn tướng quân.”

Ba là như vậy có thể làm cho Chử Dịch Phong tiếp nhận đại quyền trong quân, bốn là... Có thể thuận lợi thu phục bộ hạ cũ cùng thân binh của Hàn Tín Trung. Đương nhiên, hai điều phía sau này không tiện nói ra.

Lời vừa nói ra tướng sĩ trong trường bỗng đều kính phục. Đang ở sa trường ai có thể dự liệu mình sẽ phạm sai cái gì, sẽ chết ra sao? Nếu là sau khi chết có thể đến an bài như thế, trong Hoàng thành cha mẹ vợ con cũng có thể được hưởng, cũng coi như là có thể nhắm mắt.

Chử Dịch Phong thấy các tướng sĩ đều đồng ý, y tự nhiên càng vui lòng, gật đầu nói: “Vậy cứ như thế đi.”

Lăng Tiêu gật đầu, mắt phượng hơi đổi, ánh mắt nhìn về phó tướng của Hàn Tín Trung là Ô Kích.

Ô Kích nhìn thấy, lập tức hiểu ý, tiến lên một bước hướng về Chử Dịch Phong quỳ xuống, khóc không ra tiếng nói: “Đại tướng quân đã qua đời, sau này việc trong quân kính xin Nhị Hoàng tôn làm chủ, kính xin Nhị Hoàng tôn không chối từ!”

Chử Dịch Phong lập tức ngồi xuống không biết làm sao, Lăng Tiêu khẩn thiết nói: “Trong quân hiện tại Hoàng tôn quân chức vị cao nhất, kính xin Hoàng tôn tạm thay chức vụ Đại tướng quân, chờ đợi trong lúc triều đình sắp xếp đi.”

Chử Dịch Phong thấy Lăng Tiêu nói như thế, cũng gật gù: “Được, kính xin chúng tướng sĩ tạm dừng đau xót, chúng ta cùng đối kháng phản quân Trương Kế.”

“Thề chết theo Nhị Hoàng tôn!”

Lăng Tiêu nhìn các tướng sĩ quỳ một chỗ khước miệng nở một nụ cười.

Sau khi dùng điểm tâm Lăng Tiêu về trường, chậm rãi đến gần, từ phía sau ôm lấy Chữ Dịch Phong đang ngẩn người.

“Muốn cái gì đây?” Lăng Tiêu đã giải quyết xong đại sự tâm tình đang tốt, cúi đầu hôn nhẹ gò má Chữ Dịch Phong: “Còn đang suy nghĩ chuyện của Đại tướng quân?”

“Không có.” Chữ Dịch Phong thấp giọng nói: “Đang suy nghĩ những chiến lược đánh trận mà cừu cừu trước đây đã dạy cho ta.”

Lăng Tiêu cười khê: “Chiến sách của cừu cừu không sai được, quân sĩ phía dưới còn dựa cả vào đệ đây.” Không còn Đại tướng quân ngớ ngẩn kia, chỉ có thể trông cậy vào y, một tiểu tướng quân cố gắng phát huy.

Chữ Dịch Phong nghiêng đầu, có chút do dự: “Ta có chút sợ... Hiện tại những việc này giao cho ta nắm giữ, ta lo lắng...”

Hóa ra là muốn làm nũng, Lăng Tiêu nở nụ cười, càng ôn nhu ôm Chữ Dịch Phong: “Không cần lo lắng, cừu cừu khó tính như vậy người còn thường khen đệ về mặt quân sự là thiên phú. Ta tuy không hiểu, cũng biết nhất định là không sai được. Coi như nếu xảy ra chuyện cũng có ta cùng đệ chịu trách nhiệm, sợ cái gì.”

Chữ Dịch Phong lần đầu tiên tiếp nhận đại quyền như thế, y không sợ phạm lỗi lầm chính mình bị phạt, chỉ là không muốn phụ lòng những người thân coi trọng y mà thôi.

Tâm tư của Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu đều biết, kiên trì khuyên giải một lúc, sau đó lại không nhận được đem người đặt ở trên giường nhỏ thân mật.

Đến khi ở ngoài trường thân binh mời Chữ Dịch Phong đi tuần tra thì Chữ Dịch Phong mới đỏ mặt đi ra.

Mật thư gửi về cho Hoàng thành là Lăng Tiêu viết, ngôn từ khẩn thiết, nói tỉ mỉ sự việc xảy ra trong đêm đó ở đại trường lấy khổ tâm mong triều đình tạm thời dè xuống việc này không đề cập tới. Cuối cùng còn lấy giọng điệu của Chữ Dịch Phong khẩn cầu triều đình lập tức phái một vị Đại tướng có tư lịch có danh vọng đến thế vị trí của Chữ Dịch Phong.

Thu bút, Lăng Tiêu lẳng lặng chờ đợi mực trên giấy khô, trong lòng cười lạnh. Để xem ai dám đến đây. Ở trong quân ăn kham khổ, trách nhiệm nặng nề. Thái tử tức giận cũng sẽ không vào lúc này kêu Trương Dương ra trận, ngược lại sẽ cảm thấy Chữ Dịch Phong xử lý

tốt, nhưng không thể ở trong triều nói rõ ràng. Đại thần trong triều chỉ biết là Hàn Tín Trung chết không minh bạch, còn ai dám tới thay thế vị trí của hắn? Muốn chết sao?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng đem mật thư thổi khô, cẩn thận đặt ở trong ống trúc phong kín lại, đưa cho Tần Long ở phía sau nói: “Đi giao cho Phong Hành quân.”

Chủ tử...” Tần Long cũng không nhịn được nữa, quỳ xuống nói, “Hàn tướng quân dù sao cũng là tướng quân có công lao, ngài làm sao liền...”

“Ta làm sao?” Lăng Tiêu nụ cười ngưng ở khóe miệng: “Tần Long, ngươi sao không nói tiếp?”

Đêm đó ở trong quân Lăng Tiêu liền đem mưu kế tính kỹ. Hắn cho Hàn Tín Trung mười mấy bầu rượu ngon. Hàn Tín Trung ghiền rượu mọi người đều biết, ở trong quân một tháng không dính giọt rượu nên bản thân liền không nhịn được. Tối hôm qua Tần Long thừa dịp này, phái hơn mười huynh đệ thay đổi quân phục của phản quân giết chết Hàn Tín Trung. Ở sâu trong quân nơi được canh phòng cẩn mật bị đâm vốn là kỳ lạ, nhưng lại dính líu tới việc say rượu chơi gái. Lăng Tiêu biểu thị lòng từ bi sẽ không truy cứu, thân binh Hàn Tín Trung đương nhiên càng sẽ không truy tra, lần này đem mọi chuyện làm lung tung, Lăng Tiêu triệt để đạt thành ý muốn.

Sau khi Lăng Tiêu ở bên trong lều lớn làm bộ làm tịch, đem quyền lợi trong quân làm trọng khiến người ta tâm phục khẩu phục tôn trọng Chữ Dịch Phong. Dù là Tần Long tự nhận trí tuệ hơn người, cũng không thể không khen một tiếng, Lăng Tiêu làm một ván này thực sự là tuyệt, nhưng... Cũng quá ác.

Lăng Tiêu vừa nhìn liền biết Tần Long nghĩ cái gì, nhân nhát hỏi: “Ta hỏi ngươi, người làm tướng so với một quân tốt, bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Tự nhiên là tướng quân trọng yếu.” Tần Long không chút suy nghĩ nói.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, tiếp tục hỏi: “Vậy ta hỏi lại ngươi, một tướng so với một đoàn quân binh bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Chuyện này...” Tần Long khom người nói, “Một đoàn quân binh trọng yếu hơn.”

“Đúng.” Lăng Tiêu đứng dậy, một tay nâng Tần Long lên, chậm rãi nói: “Quân ta đối đầu cùng phản quân Trương Kế trận chiến đầu tiên thảm bại, chết bao nhiêu người ngươi biết không?”

Tần Long trầm mặc lại, đáp: “Tổng cộng đã chết năm ngàn người.”

“Sai.” Lăng Tiêu nhìn thẳng Tần Long bằng hai mắt: “Tổng cộng chết 5,123 người.”

Tần Long chột rùng mình, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Cũng là bởi vì Hàn Tín Trung là hôn tướng, quân ta đã chết 5,123 người!”

“Là bởi vì hấn ngu muội, hấn do dự thiếu quyết đoán, hấn bo bo giữ mình, làm cho quân lính Đại Chữ của ta chết hơn năm ngàn người.”

“Ta không thích giết người. Nhưng ta không giết hấn, lần thứ hai giao chiến, lại chết hơn năm ngàn người? Người xem ngoài trường những quân lính kia, ai là không có cha mẹ vợ con? Bằng cái gì vì một người như hấn để vô số binh sĩ chết không minh bạch?” Lăng Tiêu lạnh lùng nói tiếp: “Chính người cũng biết một tướng so với một đoàn quân binh tốt, thì một đoàn quân binh tốt càng quan trọng, vì sao không thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta?”

Tần Long tâm trạng trong nháy mắt chột sáng tỏ, quỳ một chân trên đất: “Là ta ngu dốt. Không thể thông cảm nỗi khổ tâm của chủ tử.”

“Thôi, người không mù quáng theo ta, gặp chuyện có lá gan hướng về ta can gián, ta rất hài lòng.” Lăng Tiêu nâng Tần Long dậy, chậm rãi nói, “Ta rất coi trọng người cứu cứu ban cho ta, mong là người không để cho ta thất vọng.”

“Vâng” Tần Long đứng dậy đi đưa mật thư. Từ đó, hai mươi thân binh Vi Tranh phái tới triệt để tín phục Lăng Tiêu.

Cũng là ngày đó, Lăng Tiêu chân chính nắm giữ binh lực sức mạnh của toàn Đại quân bắc bộ.

30. Quyển 2 - Chương 30

“Như đoạn vùng núi này, ngày hôm trước ta đã phái binh tuần tra một lần. Bọn họ lấy Tây An binh trấn giữ núi Hồ Nhi, ta liền nhân màn đêm trước tiên ở bên trong lòng núi đem tinh binh mai phục, những người này sẽ ở đây vài ngày án binh bất động, đợi đến ngày giao chiến, ta chỉ cần...”

Địa hình nơi này đã sớm được Chữ Dịch Phong để trong lòng. Y ở sa bàn chỉ cho Lăng Tiêu xem, cầm mấy cái cờ nhỏ biểu thị Chữ quân, lời ít mà ý nhiều, không tới nửa giờ liền đem toàn bộ quá trình nói rõ ràng.

Lăng Tiêu trầm tư, hấn trước đây cũng nghiền ngẫm đọc qua Tôn Tử binh pháp. Những chiến lược này cũng biết một chút, nhưng Chữ Dịch Phong thiết kế chiến lược này... thật sự chưa từng nghe nói.

“Sao vậy?” Chữ Dịch Phong ngừng lại, nói: “Nghe không hiểu?”

“Không phải.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Nghe rõ ràng, thế nhưng cảm thấy có chút mạo hiểm... Đây cũng không quá chắc chắn. Nếu như theo lời đệ nói, vậy phải cho một đội quân đi vào địa phận của quân địch chỉ ít 100 dặm, cái này... quá mạo hiểm.”

Chữ Dịch Phong trầm mặc lại, do dự nói: “Cái này... cái này là phương pháp tốt nhất.” Chữ Dịch Phong rất ít khi phản bác quan điểm của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười cười: “Ta không hiểu lắm chuyện điều binh này, có điều là do đệ kiến nghị, vẫn là nghe theo đệ.”

Chữ Dịch Phong càng không xác định: “Ta... kỳ thực ta cũng không có mười phần nắm...”

Chữ Dịch Phong áp lực lớn, gặp phải nghi vấn khó tránh khỏi băng khoãn, Lăng Tiêu chậm rãi dẫn dắt, chậm rãi nói: “Người làm tướng ai có thể ở chiến trường hoàn toàn chắc chắn? Vô tướng trước khi Phong Thần cũng phải ăn bao nhiêu thất bại đây, không cần sợ.”

Lăng Tiêu rót trà cho Chữ Dịch Phong: “Thời điểm ta ra Hoàng thành, Thánh Thượng phái công công nói với ta, tướng ở bên ngoài quân lệnh có thể không nhận. Ta nghĩ Thánh Thượng chinh chiến một đời, đại khái cũng có thể đoán được tình huống của nơi này. Hoàng thành cùng nơi này cách nhau ngàn dặm, sao có thể biết tình huống của nơi này, những quyết sách này là của đệ, đệ nên tin tưởng chính mình, quả cảm một chút.”

Chữ Dịch Phong uống một hớp trà, chỉ ngậy ngốc đáp: “Quả cảm một ít?”

“Đúng.” Lăng Tiêu tiếp nhận chén trà để ở một bên: “Như là chuyện vừa rồi, ta chỉ là nghi vấn một câu, đệ liền lo lắng, nếu như các tướng sĩ đều nghi vấn thì phải làm sao đây? Mệnh lệnh này liền không thể phát ra sao? Cái này không thể nào.”

“Đệ phải hiểu được địa vị của chính mình, bất luận đệ nói cái gì, người khác chỉ có thể phục tùng, không thể bởi vì người khác mà ảnh hưởng đến quyết sách của đệ.” Lăng Tiêu ôn nhu nhìn tiểu tướng quân của mình, chậm rãi hướng dẫn: “Chính đệ còn hoài nghi mình thì sao để cho người khác yên tâm đi theo đệ, nghe lệnh của đệ?”

“Quyết sách đúng thì đây chính là một trận thắng lớn, còn nếu như là thua, coi như là đệ quyết sách sai lầm để ta quân nếm mùi thất bại, vậy đệ cũng phải có dũng khí đối mặt thất bại.” Lăng Tiêu xoa nhẹ mái tóc Chữ Dịch Phong, chậm rãi khuyên nhủ, ổn định tư tưởng cho y: “Hiện tại đệ là Đại tướng quân, phải nhất định quả cảm.”

Chữ Dịch Phong như hiểu mà không hiểu, nhưng cảm giác bất an trong lòng nhẹ đi thật nhiều, ngồi xuống cạnh Lăng Tiêu tâm thái cũng bình thản hơn nhiều.

Lăng Tiêu nhìn sa bàn nghĩ đến chiến sách mà Chữ Dịch Phong đưa ra, xuất thần nói: “Khi nghe tin tức thì gấp không để ý tới, sau này lại một đồng chuyện lớn không kịp nghĩ, hiện tại ngẫm nghĩ... Trương Kế tại sao lại làm phản?”

“Hả?” Chữ Dịch Phong chưa từng nghĩ tới điều này, sững sờ một chút: “Thì làm phản, chính là làm phản chứ sao.”

Lăng Tiêu lôi kéo tay Chữ Dịch Phong, chậm rãi nói: “Sau khi binh biến Thái tử lập tức cho người đi phủ của Trương Kế xem qua, đã sớm người đi nhà trống, nói cách khác đây là hắn đã sớm dự mưu tốt đẹp trước rồi... Lại nghĩ đến trước đó, cũng có thể là sau khi Thánh Thượng thân thể bị bệnh, nên Trương Kế mới có âm mưu làm phản? Việc này sẽ có liên hệ với nhau chăng?”

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút nói: “Mấy năm trước ta cùng Trương Kế tướng quân cũng từng có giao du, người này, không giống như là người xấu... Không phải, ta là muốn nói, người này không phải loại người gian xảo, thời điểm vừa tới quân doanh ta cũng cảm thấy kỳ quái...”

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày: “Trương gia cũng là thời đại công huân thế tộc, từ trước đến giờ gia phong rất nghiêm, Trương Kế đúng là có thể làm ra chuyện như vậy...”

Chắc chắc, nghĩ không ra nha.

Lăng Tiêu cúi đầu thấy Chữ Dịch Phong cũng theo dòng suy nghĩ của hắn nhíu mày nhăn nhó, Lăng Tiêu nở nụ cười, xoa nhẹ trán của Chữ Dịch Phong: “Không nghĩ ra thì đừng nghĩ đến nữa, đến thời điểm đánh thắng trận đem hắn tới hỏi là tốt rồi.”

Chữ Dịch Phong nghe vậy cúi đầu nở nụ cười: “Ừm, chờ đánh thắng trận, những việc này đều làm xong chúng ta trở về Hoàng thành, đến khi đó là tốt rồi. Mẫu thân chắc cũng sốt ruột lắm đây... Bệnh của Hoàng gia gia cũng không biết ra sao.”

Chữ Dịch Phong lơ đãng nói một câu để Lăng Tiêu trong lòng lại đau. Đứa nhỏ này cho rằng đánh một trận là xong sao? Ha ha, chiến tranh đâu phải chỉ ở chiến trường. Một khi đại thắng khai hoàn trở về triều chiến tranh chân chính mới bắt đầu, Tuệ Vương sẽ hận không thể cắn chết Chữ Dịch Phong đi.

Đến ngày đó, rất nhiều chuyện không muốn tranh cũng phải cãi. Không phải vì ngôi vị Hoàng Đế, mà là vì sinh mệnh.

Đương nhiên những điều này Lăng Tiêu sẽ không nói cho Chữ Dịch Phong nghe. Những kẻ đáng ghét, những chuyện xấu xa như vậy sao có thể cho y biết đây. Lăng Tiêu cúi đầu hôn gò má Chữ Dịch Phong, nói: “Ừm, chờ đánh xong trận này chúng ta liền về nhà...”

Chữ Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười: “Đệ nghĩ rồi, nếu như cuộc chiến này đánh thắng, sau khi trở lại ta liền cầu Hoàng gia gia ân điển, đừng cho ta lại đi Hối Tin viện mà cho ta làm một chút việc, đến thời điểm bổng lộc cao hơn một chút, đợi khi được xuất cung, chúng ta tiêu dùng cũng được rồi, ha hả...”

Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Đệ còn muốn dưỡng ta?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Huynh không chịu được oan ức, sau này ta nhận được phân lệ bạc đưa hết cho huynh, ta trong ngày thường không có dùng tiền, sau này mọi chuyện trong phủ cũng tất cả đều do huynh quyết định.”

Lăng Tiêu không nhịn được thay đổi sắc mặt, cái tên ngốc này, nói ra như thế không sợ người khác cười sao?

“Sao vậy?” Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không tiếp lời ngắc đầu nghi ngờ nói: “Có phải là... A...” Lăng Tiêu cúi người hôn môi, Chữ Dịch Phong chỉ ngây ngốc giương đôi môi ngênh híp.

Lăng Tiêu muốn vẫn là trước tiên không cần nói cho tên ngốc này biết tài sản sự nghiệp của chính mình. Có thể chăm sóc người yêu sẽ có cảm giác thỏa mãn rất mạnh, hẳn không đành lòng phá hoại.

Người yêu của hắn chỉ cần thỏa mãn là đủ rồi.

—

Giao chiến diễn ra nhanh hơn so với Lăng Tiêu nghĩ.

Ngày đó lúc chạng vạng, Trương Kế cho sứ giả đến. Sứ giả chỉ đến một mình, từ xa liền giơ thẳng hai tay, la lớn: “Hai quân giao chiến! Không chém sứ giả!”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong đang ăn cơm tối, nghe thấy quân sĩ bên ngoài lai báo, hai người nhìn nhau, trong nháy mắt đó tâm ý tương thông, Lăng Tiêu đứng lên nói: “Ta đi gặp hắn, đệ ăn xong chén cơm này đi triệu tập tướng sĩ.” Lăng Tiêu đứng dậy mặc vào một bộ ngân giáp, cầm lấy ngân khôi, lại xoay người chỉ chỉ Chữ Dịch Phong: “Ăn xong chén cơm này!”

Lăng Tiêu kêu người đem sứ giả gọi vào trường trước. Đem người đến từ trên cho tới dưới nhìn quét qua một lần. Người này cao bảy thước có thừa, khuôn mặt thanh tú, mặt mày có vẻ khôn khéo.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Trương tướng quân lại muốn nói điều gì?”

“Lăng Tiểu Hầu gia an hảo.” Người đến khom người lại, nói: “Trương tướng quân nghe nói Hàn đại tướng quân bị người ám sát, hiện ở trong quân tất cả đều là Lăng tiểu Hầu gia làm chủ, liền phái tiểu nhân tới hỏi, có thể cùng tiểu Hầu gia nói chuyện không. Dù sao thật là lắm chuyện...”

“Hiện tại trong quân ta toàn do Nhị Hoàng tôn làm chủ, ta chỉ là tướng quân nhỏ nhỏ bé làm sao có thể làm chủ sự?” Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Kính xin sứ giả đừng có ngậm máu phun người hãm hại ta.”

“Ha ha, ha ha...” sứ giả càng cười: “Là mặt tướng nhanh miệng nói nhảm, kính xin Lăng tiểu Hầu gia không cần để ý, chuyện mới vừa nói tiểu Hầu gia có đồng ý hay không?”

Lăng Tiêu giả vờ trầm tư, rõ ràng nói: “Không đi.”

Người nọ không nghĩ tới Lăng Tiêu có thể thoải mái từ chối như vậy, ghen một hồi, thân nhiên nói: “Kính xin tiểu Hầu gia cân nhắc, tướng quân của chúng ta là có hoàn toàn thành ý, hơn nữa... xin tiểu Hầu gia thận trọng ngẫm lại tình thế bây giờ rồi ra quyết định sau.”

Lăng Tiêu cúi đầu trầm ngâm, qua một hồi lâu mới nói: “Được... Được! Ta liền đi xem phong thái Trương tướng quân một chút.”

“Còn có, đến lúc đó kính xin Trương tướng quân có thể thẳng thắn chờ đợi.” Lăng Tiêu lại thấp giọng nói tiếp: “Ngày mai buổi trưa, ta sẽ một mình đi quân doanh của Trương tướng quân, cố gắng nói một chút về hiếu lễ hơn một tháng này.”

“Được, tướng quân nhà ta xin đợi tiểu Hầu gia đại giá.”

Sau khi đưa sứ giả đi về, Lăng Tiêu bước nhanh trở lại lều lớn, Chữ Dịch Phong đã triệu tập toàn quân tướng sĩ. Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu gật gù, Lăng Tiêu hiểu ý, thấp giọng nói: “Đã đàm luận được rồi ngày mai buổi trưa ta đi địch doanh...”

Chúng tướng sĩ vừa muốn khuyên can, Chữ Dịch Phong gật đầu nói: “Được! Ngày mai giờ mao lúc địch quân không phòng bị chúng ta liền khai chiến, xuất kỳ bất ý!”

Chúng tướng sĩ: “...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Các tướng quân không cần như vậy, bội ước thì lại làm sao? Loại phản tặc này hà tất câu nệ với lễ pháp? Trận chiến này có thể thắng lợi mới là quan trọng nhất.”

Ô Kích gật gù: “Lăng tướng quân nói rất là đúng, Trương Kế phản tặc thủ đoạn độc ác, ám sát Đại tướng quân mọi chuyện đều làm được, chúng ta có cái gì không thể làm?”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu nói tiếp: “Kính xin chúng tướng quân đêm nay an bài tốt tất cả, ghi nhớ kỹ không thể tiết lộ phong thanh, chúng ta hiện tại muốn chính là tấn công khi quân địch chưa sẵn sàng. Một chiêu này, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ.”

Trong lều tướng sĩ lĩnh mệnh mà đi, Lăng Tiêu quay đầu nhìn Chữ Dịch Phong, bốn mắt tụ hợp, ngày mai, bọn họ liền muốn nghênh đón trận chiến đầu tiên.

Tác giả có lời muốn nói: Người sứ giả kia tên là Chúc Dư, sau này xuất hiện cũng rất nhiều. Trước tiên nói một chút Tiểu Tiểu làm nền hạ, sẽ phô càng lúc càng lớn. Ừ ta nỗ lực cố gắng, vắn vẹo...

31. Quyển 2 - Chương 31

Một đêm này các tướng sĩ được âm thầm an bài, ngày mai giờ mao một khắc, toàn quân chờ xuất phát.

Lăng Tiêu dậy sớm, tự mình giúp Chữ Dịch Phong mặc chiến giáp. Nói là Chữ Vương triều Minh Cảnh huấn, Hoàng tử Hoàng tôn đến chiến trường đều muốn xuất chiến. Lăng Tiêu ngày đó cũng mặc áo giáp màu bạc, hai người sóng vai mà chiến đấu.

Chữ Dịch Phong do dự nói: “Lăng Tiêu, huynh vẫn là...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lăng tiểu Hầu gia xuống ngựa có thể trị lên ngựa có thể chiến, ta còn muốn cảm tạ trận chiến này để thăng chức quan đây, cũng không thể cả đời làm tướng quân, đến...”

Chữ Dịch Phong gật gù cười: “Ừm, sống thì cùng sống...” Lăng Tiêu cắt lời Chữ Dịch Phong: “Chúng ta sẽ sống mà, đi thôi.”

Toàn quân sớm đã dùng điểm tâm, chờ xuất phát, tướng quân đi trước tướng sĩ phía sau.

Lăng Tiêu đi ở phía sau Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Những lời ta nói cho đệ lúc trước có nhớ kỹ?”

“A?” Chữ Dịch Phong lập tức bối rối, “Toàn là... đã quên, à nhớ rồi... huynh nói đánh xong cuộc chiến này cho đệ chân dê nướng ăn.”

Lăng Tiêu tức giận bật cười: “Đệ có thể nhớ kỹ cái gì? Thôi thôi, tùy tiện nói một chút thôi.”

Chữ Dịch Phong lên ngựa, giục ngựa đi tới phía trước đại quân, đối mặt với 20 ngàn đại quân, Chữ Dịch Phong nhắm mắt, cất cao giọng nói: “Ngày hôm nay, chúng ta sẽ lướt qua núi Hồ Nhi, thảo phạt phản quân, thu phục núi Hồ Nhi lấy lại đất phía Bắc! Các người có sợ không?”

Chữ Dịch Phong thấy quân sĩ chỉ dạ thưa mà không nói, nở nụ cười: “Chắc hẳn đều sợ hãi, nói các người không sợ đều là nói láo. Ta có sợ hay không? Có, ta cũng sợ, ta sợ chúng ta cô phụ hơn năm ngàn huynh đệ đã chết.” Quân sĩ dần dần ngẩng đầu lên, trong mắt có sự thù hận, Chữ Dịch Phong tiếp tục: “Năm ngàn binh sĩ còn có thức ăn, huynh đệ, cùng với vô số đồng bào không quen biết.”

“Hơn năm ngàn vong linh ở phía sau chúng ta, chết đi thành liệt sĩ linh thiêng ở sau chúng ta. Giúp chúng ta vung ra một đao tiến lên! Giúp chúng ta bắn ra một tiễn tiến lên!”

Chữ Dịch Phong hơi ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: “Phải, chúng ta một tháng trước nếm mùi thất bại, Trương gia phản tặc ở thả lời đồn đãi, nói Chữ quân không dám tái chiến, có khả năng sao?”

Bọn quân sĩ vũ khí trong tay đang run rẩy, lớn tiếng rống giận: Không thể.”

“Chữ quân độc chiếm thiên hạ. Chính là tổ phụ của ta. Thánh Thượng các người ở trên lưng ngựa dành giang sơn. Nói chúng ta Chữ quân sợ đánh trận mới là chuyện cười. Chúng ta hiện tại chân đạp đất này là do tổ phụ chúng ta lúc trước chiến đấu dành được. Các thức ăn các người đã từng đánh thắng. Tiền nhân vết chân vẫn không có bị gió cát thổi hết, các người nói chúng ta sợ cái gì?”

Chữ Dịch Phong nhảy khỏi lưng chiến mã theo bọn quân sĩ lớn tiếng hô quát hưng phấn đạp bước. Chữ Dịch Phong một tay khê vuốt chiến mã, tiếp tục lớn tiếng giận dữ hỏi: “Là ai cướp đi đất đai mà tiền nhân chúng ta đánh trận dành được? Là ai dè tiện vô liêm sỉ lên vào trường bồng ám sát Đại tướng quân của chúng ta? Là ai không cho quân dân ta an bình, khơi lên một ngọn lửa chiến tranh?”

Bọn binh sĩ lớn tiếng gầm lên hô ứng.

“Tin tưởng ta!” Chữ Dịch Phong rút ra chiến kiếm, lớn tiếng nói: “Ta cùng các người nghe chuyện bậc cha chú năm đó dành chính quyền công lao như thế... Mười năm sau này. Trả lời con cái của các người... Ngày đó các người đứng ở hồ Khố Sa trên thảo nguyên. Đánh giết bao nhiêu phản quân! Chém xuống bao nhiêu địch thủ!”

Trong nháy mắt toàn quân tùy theo gào thét, mười vạn thiết giáp cùng kêu lên rít gào!

Ô Kích khó mà tin nổi, nhìn trạng thái khí thế bốc hỏa hùng hục của đại quân, nghiêng đầu hỏi Lăng Tiêu: “Tiểu... tiểu Hầu gia, đây là ngài chỉ dạy Nhị Hoàng tôn?”

“Không phải.” Lăng Tiêu vì là lời nói vừa rồi của Chữ Dịch Phong mà chấn động.

Lăng Tiêu không khỏi nghĩ đến trước đây tình cờ cùng Lăng Hầu gia nói đến Vi gia, Lăng Hầu gia đã nói, có mấy người, trời sinh ra đã là người sống cho chiến trận, chết cho chiến

trận. Vì gia nam tử chính là như vậy.

Nam nhân Vi gia vĩ đại nhất dạy nên Chử Dịch Phong, y mang theo một nửa dòng máu của Vi gia tướng sĩ, mang theo một nửa dòng máu của Chử gia Hoàng tộc. Từ nhỏ đã mang theo khí thể sát phạt, nguồn sức mạnh này không phải Lăng Tiêu có thể cho, do thiên bẩm, do khí chất bẩm sinh.

Có thể Hoàng đô cấm tú phần hoa từng che đậy một Chử Dịch Phong oai hùng, ở nơi bão cát đầy trời hồ Khố Sa trên thảo nguyên, Chử Dịch Phong cuối cùng tìm được con người thật chân chính của mình.

Lăng Tiêu cũng lo lắng qua, cũng nghi hoặc qua, nhưng vào lúc này Lăng Tiêu càng ngày càng kiên định, Chử Dịch Phong vì chiến mà sinh, có khí thể này, y sẽ không thua.

Không có ai lại nghi vấn chiến sách của Chử Dịch Phong, 20 ngàn đại quân tôn Chử Dịch Phong làm chỉ huy. Hai đường bọc đánh, bốn đội tiên phong là đội ngũ tinh binh yểm hộ do Chử Dịch Phong bố trí cho Lăng Tiêu.

Trong khi đó Trương Kế ở trong quân còn đang đợi Lăng Tiêu “Một mình đến đây”. Thời điểm trời lơ mờ sáng, trong quân cơm còn chưa ăn liền bị Chử quân tiến đánh giết một phần.

Trương Kế cũng là một tướng quân có kinh nghiệm, biết đây là bẫy, không có nổi giận, vội vã tập kết tướng sĩ, tự mình mặc giáp ra trận. Lệnh cho quân tốt giữ nghiêm núi Hồ Nhi là một chỗ hiểm yếu, rồi tức khắc nghênh chiến. Trương Kế trong lòng yên lặng tìm cách, vẫn chưa ra khỏi Thạch Lâm trưởng bỗng, thân binh liền cuống quýt đến báo: “Chử quân đã công phá phòng tuyến núi Hồ Nhi, cách nơi đóng quân không tới hai mươi dặm?”

“Cái gì? ” Trương Kế suýt nữa đứng không vững, trên trận chiến có thể đánh bại Chử quân dựa vào chính là ưu thế địa hình. Núi Hồ Nhi có địa hiểm yếu, chỉ có một chỗ yếu nhất là khe núi, dễ thủ khó công. Nơi đó là Trương Kế phái trọng binh canh giữ, không nghĩ chưa tới nửa canh giờ liền bị công phá.

Thân binh đứt quãng nói: “Tả tướng quân nói là trong núi Hồ Nhi đã sớm bị Chử quân mai phục rồi, đại quân xông vào thì bọn họ đồng thời từ trong lòng núi lao ra, Tả tướng quân nhất thời không kịp trở tay...”

Trương Kế nghe đầu óc càng quay cuồng, cố gắng ổn định tâm thần, lên ngựa nghênh chiến.

Chờ đến khi Trương Kế ra chủ trì đại cuộc, Chử Dịch Phong đã chém giết bốn tên đại tướng vốn là tiên phong trong quân của Trương Kế, một bước tiến vào nơi đóng quân.

Quân sĩ Trương Kế không thể ngờ lại bị đánh bại nhanh như vậy. Vì Tranh phái thân binh bên người tới báo về Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu. Chử Dịch Phong cùng với Lăng Tiêu

ban đầu còn lo lắng an nguy lẫn nhau sau cũng thấy dần yên lòng. Chử Dịch Phong chỉ để cho Lăng Tiêu trăm người, cùng với những người do Vi Tranh an bài hoàn toàn không tuân lệnh, tả xung hữu đột, tung hoành ngang dọc, chỉ chốc lát sau đã đem quân sĩ phòng hộ của Trương Kế đánh tan.

Tả hữu dực các tướng sĩ cũng dần dần đuổi kịp Chử Dịch Phong, thừa dịp quân sĩ Trương Kế hoảng loạn, gặp địch liền giết, núi Hồ Nhi máu tươi đầy đất.

Trương Kế gào thét, trước mắt tất cả đều là Chử quân. Nhưng bởi vì Chử Dịch Phong một đội giục ngựa quá mau lại đem chiến kỳ hạ xuống. Xa xa nhìn thấy Trương Kế căn bản nhìn không biết chủ soái Chử quân ở nơi nào.

Sĩ tốt của Trương Kế bị chém giết vô số, chưa tới một canh giờ, đạo phòng tuyến thứ hai cũng tán loạn, trận pháp đã sớm không hoàn toàn. Trương Kế bất đắc dĩ, ôm nỗi hận sai người nhử trại lui quân. Mới vừa hướng về hướng Tây Bắc lui không tới năm mươi dặm liền phát hiện, Chử quân tả hữu dực đã bao vây, Ô Kích cùng Nghiêm Sư hai đường binh vừa hợp lại.

Nếu như hiện tại có người đứng ở phía trên Khố Sa Hồ sẽ phát hiện, nguyên bản Chử quân như một đám dã sói không có kỷ luật, nhưng kỳ thực đã sớm bày xong một ứng trận, ở đầu hai cánh con ưng lớn do Chử Dịch Phong chỉ huy chậm rãi bao vây, đem đại quân dày đặc của Trương Kế thực thực khóa chặt.

Vừa bắt đầu ai có thể nghĩ tới, nhìn như là quân tiên phong của Ô Kích cùng Nghiêm Sư yểm hộ quân của Chử Dịch Phong, nhưng thật ra là Đại tướng quân Chử Dịch Phong lại dẫn quân yểm hộ hai cánh tả hữu, đều đầu vào đây thực hiện bao vây gần trăm dặm.

Lăng Tiêu không thừa nhận cũng không được, ở trên chiến trường Chử Dịch Phong đúng là thiên tài. Chiến sách này vừa bắt đầu hẳn là bất luận làm sao cũng không tin, nhưng hiện tại chứng minh Chử Dịch Phong chỉ huy thật sự là rất tốt.

Chử Dịch Phong phát ra mệnh lệnh, toàn quân tướng sĩ chậm rãi hướng về trung tâm, hợp lực vây quét phản quân Trương Kế.

Chử quân tạo thành vòng tròn lớn đang chậm chậm siết chặt vòng vây, quân sĩ Trương Kế bất đắc dĩ không địch lại đại thế, kêu thảm thiết một tiếng, máu tươi chậm rãi nhuộm đỏ đầy đất, địa ngục nhân gian, chỉ đến như thế.

Nửa canh giờ sau Chử Dịch Phong sai người ở trước trận lớn tiếng khuyên Trương Kế đầu hàng. Trương Kế tự biết không địch lại, nhưng căn cứ kiên quyết không hàng, ra lệnh tinh binh hướng về phía Tây Nam ra sức phá vòng vây. Các quân sĩ không quản sống chết xông ra, Tây Đường quân của Ô Kích không địch lại. Nửa canh giờ sau quân Trương Kế giết mở ra một con đường máu, mang theo không tới 10 ngàn binh sĩ chạy thoát ra ngoài, hướng về Hung Nô quốc chạy trốn chết.

Chữ Dịch Phong cùng chúng tướng sĩ đã sớm giết đỏ cả mắt rồi, đang muốn suất quân đuổi theo, Lăng Tiêu giục ngựa chặn lại chiến mã của Chữ Dịch Phong, lớn tiếng khuyên can: “Hoàng tôn. Đại Chữ quốc ta cùng Hung Nô quan hệ vốn là căng thẳng. Lúc này xông tới chắc chắn có chuyện sẽ xảy ra là không thể ngăn cản, chúng ta chỉ nói là chỉ đuổi giết phản tướng, nhưng Hung Nô lại sẽ nói như thế nào? Đến lúc đó Hung Nô phát binh, Hoàng tôn làm sao hướng về Hoàng thành bàn giao?”

Chữ Dịch Phong cả người đầm máu, nhìn máu me cũng đồng dạng khắp người Lăng Tiêu cũng rắn tự ổn định tâm thần, nhắm mắt để thần trí thanh minh một chút, gật đầu nói: “Lăng tướng quân nói đúng! Lệnh Ô Kích trở về. Hợp nhất... hợp nhất phản quân còn lại.”

Lăng Tiêu thu đao, giục ngựa đi theo phía sau Chữ Dịch Phong.

Kết thúc chiến trận, Chữ quân tự tổn 10 ngàn hai, chém giết phản quân 40 ngàn, thu phục đầu hàng quân sĩ tổng cộng gần 50 ngàn. Trương Kế quân lính tan rã.

Kết quả, Chữ Dịch Phong một trận chiến thành thần, Lăng Tiêu cũng có công tham mưu.

Kết thúc, Chữ quân thu phục đất đai hồ Khố Sa, lần thứ hai làm sáng tỏ ranh giới biên cương giữa Đại Chữ quốc cùng Hung Nô quốc.

Một trận đại chiến từ trước khi mặt trời mọc vẫn giết tới hoàng hôn. Lăng Tiêu sai người ngay tại chỗ trát doanh, giết dê ban rượu, khao thưởng tam quân.

Lăng Tiêu nghĩ đã tới lúc báo cho Hoàng thành tin chiến thắng, châm chước câu chữ, không có một chút tranh công xin ban thưởng cùng tự phụ, chỉ là như thực chất bàn giao tình huống của tiền tuyến, thỉnh cầu triều đình chỉ thị bước kế tiếp.

Chữ Dịch Phong đến xem dàn xếp tù binh tướng sĩ, lại đến xem thương binh, bận rộn những việc này đến giờ Dậu. Sau đó Chữ Dịch Phong trước tiên ở ngoài trường bỏ đi chiến giáp, tẩy sạch sẽ huyết ô, đầu tóc rồi bù tiến vào.

“Chuẩn bị xong?” Lăng Tiêu vẫn còn một thân chiến y trên chiến trường, nở nụ cười: “Chiến báo cũng viết xong rồi, đệ đến xem.” Tần Long tiến vào, tiếp nhận chiến báo, tự đi giao cho Phong Hành quân.

Lăng Tiêu quay về Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Ta còn chưa kịp thu thập tẩy rửa đây.” Nói xong sai người đưa nước nóng vào. Lăng Tiêu ngay ở trước mặt Chữ Dịch Phong tự nhiên mở ra ngân giáp, cởi ra chiến bào, áo lót...

Lăng Tiêu ngày hôm nay vẫn ở phía sau Chữ Dịch Phong, cũng giết không ít người, máu tươi xuyên thấu qua tầng tầng áo giáp dính vào trên thân thể, đã ngưng tụ thành màu đỏ sẫm.

Chữ Dịch Phong đến gần, lấy khăn cho Lăng Tiêu lau, bấp thịt phía sau của Lăng Tiêu không tự chủ co rúm lại, làm cho Chữ Dịch Phong lo sợ một trận. Lăng Tiêu máu trên người không nhiều bằng người khác, chỉ là trên lưng có to to nhỏ nhỏ bảy đạo vết thương!

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không có chuyện gì, đều là xuyên thấu qua áo giáp đâm vào, chỉ là vết thương nhẹ, đã không còn chảy máu.”

Xác thực tất cả đều là vết thương nhẹ, Lăng Tiêu thân thủ mặc dù không tệ nhưng cũng không bằng Chữ Dịch Phong. Cũng có thể hẳn vì che chở Chữ Dịch Phong mà qua một hồi ác chiến đã bị trúng không ít vết thương.

Những vết thương này nếu là ở trên người Chữ Dịch Phong, y chắc chắn sẽ không lưu ý, nhưng nhìn trên người Lăng Tiêu có những vết máu này Chữ Dịch Phong đỏ cả mắt, nói giọng khàn khàn: “Ta đi tuyên quân y.”

“Đi cái gì?” Lăng Tiêu một tay kéo Chữ Dịch Phong qua: “Có nhiều thương binh như vậy còn chưa chữa trị hết, gọi quân y tới đây không hay lắm, cứ lấy cho ta chút thuốc bôi là được, vết thương này cũng không quá nặng, ta có thuốc để trong màn, đệ lấy cho ta thoa là được.”

Chữ Dịch Phong gật gù, vội vã đi vào trong tìm hòm thuốc rồi cầm thuốc mỡ đến. Chữ Dịch Phong mở ra ngửi một cái, chính là thuốc khi y bị Thái tử đánh, Lăng Tiêu đã thoa cho y thuốc cao này.

Lăng Tiêu trải ra một cái thảm, cúi người xuống nằm nhoài trên giường nhỏ, Chữ Dịch Phong cẩn thận bôi thuốc cho hắn. Lăng Tiêu xoay người lại, nhìn dáng vẻ Chữ Dịch Phong không nhịn được nhéo mặt y, cười nói: “Không tiền đồ, chỉ như vậy mà muốn khóc? Không có đau chút nào.”

Chữ Dịch Phong then thùng xoa nhẹ con mắt, nở nụ cười. Lăng Tiêu nhìn y hiện tại dáng vẻ sạch sẽ ngây ngô, nhìn sao cũng không nghĩ ra người này vào ban ngày trên chiến trường lại chính là một người khác hẳn.

Lăng Tiêu hơi cúi đầu cùng y hai cái trán chạm vào nhau, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay ở trên chiến trường... Ta đều nhận không ra đệ, chiến sách của đệ rất tốt.”

Chữ Dịch Phong được Lăng Tiêu khích lệ có chút ngượng ngùng, cười lấp bắp nói: “Ta... ta cũng không nghĩ tới, ta cũng không muốn như vậy.” Lăng Tiêu nhân tiện hôn môi Chữ Dịch Phong, rừ rì nói: “Không muốn bởi vì giết người rất khổ sở, chúng ta hiện tại giết người là vì bảo vệ nhiều người, đệ đã bảo vệ rất nhiều người ở hồ Khố Sa. Bởi vì quyết sách của đệ nên rất ít người phải chết, đệ làm rất đúng...”

Lăng Tiêu mấy câu nói khuyên làm Chữ Dịch Phong sau khi giết người không hổ thẹn nữa, Chữ Dịch Phong tâm tình tốt lên, gật đầu nói: “Ừm... Đáng tiếc để Trương Kế chạy thoát. Ừ, huynh không phải còn muốn biết hắn tại sao làm phản? Đệ còn muốn bắt sống hắn để

huynh tra hỏi, đáng tiếc không được.”

Cái tên ngốc này. Lăng Tiêu bật cười: “Ai muốn biết hắn tại sao làm phản... Quên đi không nói cái này, buổi tối còn phải mở tiệc chúc mừng, tất cả binh sĩ đều chờ đợi đến đây.”

Lăng Tiêu tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, cùng Chữ Dịch Phong dắt tay đi ra ngoài.

32. Quyển 2 - Chương 32

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong cùng toàn quân trên dưới vui vẻ đến nửa đêm. Chữ Dịch Phong tửu lượng không cao, uống mấy chén liền say. Phía sau tất cả đều là Lăng Tiêu đỡ cho, dù là Lăng Tiêu uống một lượng lớn như vậy cũng say chuênh choáng.

Tần Long cùng thân binh đỡ Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong về trướng. Tần Long thấy Chữ Dịch Phong say đến mơ hồ, cúi người vì y giải khai ngoại bào. Lăng Tiêu say chuênh choáng đứng bán dựa vào trên giường nhỏ, mắt phượng khẽ nhắm, thấp giọng nói: “Hoàng tôn có ta hầu hạ, đi xuống đi.”

Tần Long nghe vậy ngạc nhiên một trận, không dám ngấm nghĩ, khom người nói: “Vâng.”

Sau đó lập tức xoay người bước đi ra ngoài.

Lăng Tiêu chính mình cũng có chút lão đảo, cẩn thận đem Chữ Dịch Phong ôm vào trên giường nhỏ, chậm rãi đem y phục của Chữ Dịch Phong cởi ra, chính mình cũng cởi chiến bào, ôm nhau nằm xuống. Trước khi ngủ còn không quên kéo thảm qua đem Chữ Dịch Phong bao chặt chẽ, còn mình thì lại ôm Chữ Dịch Phong ngủ.

Một đêm ngủ thật ngon.

Lúc sáng sớm Chữ Dịch Phong tỉnh lại, hơi động một chút, Lăng Tiêu như có cảm giác cũng mở mắt ra, tiếng nói còn mang theo giọng khàn khàn như chưa tỉnh giấc: “Sao vậy? Đau đầu không?”

“Không đau...” Chữ Dịch Phong còn có chút mơ mơ màng màng, lúc này mới phát hiện mình không có mặc y phục, Chữ Dịch Phong đỏ mặt, lắp bắp nói: “Ta sao vậy, y phục đều thoát hết ...” Nói xong muốn đi lấy áo lót bên gối, Lăng Tiêu hiểu ý lấy tay cầm lên đưa qua, vừa nhìn thấy áo lót, không nhịn được buồn cười, áo lót vẫn không thay đổi, chính là áo ngày đó mình đã cho y.

Lăng Tiêu một tay cầm lấy áo lót, cúi xuống thân mật đặt ở trên người Chữ Dịch Phong, tóc

đen thật dài tùy ý buông xuống, làm khuôn mặt tinh xảo có thêm một tia tà khí.

Lăng Tiêu nở nụ cười, để sát vào bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Vẫn chưa hỏi đệ đây, sao lại thích mặc áo lót của ta như thế... Xem trong đầu đệ là muốn cái gì, hả?”

Lăng Tiêu nói chuyện âm thanh rất êm tai, giống như là trêu chọc đem lỗ tai Chữ Dịch Phong đều thiêu đỏ, Lăng Tiêu cười khê: “Nói nha, vốn chỉ muốn cho đệ mặc một ngày đó thôi, tại sao lại trộm mặc thường xuyên?”

“Không phải...” Chữ Dịch Phong da mặt mỏng, không chịu nổi Lăng Tiêu trêu chọc như vậy, thẹn thùng nói: “Ta chính là... chính là...”

“Chính là nhớ ta có đúng hay không?” Lăng Tiêu âm thanh ách hạ xuống, hôn môi Chữ Dịch Phong, nhỏ giọng nỉ non: “Đệ có biết đây là ý gì hay không... hả?” Nói xong tiện tay đem áo lót ném khỏi giường, đang muốn cúi đầu hôn y, thì Chữ Dịch Phong vội vàng mò tay xuống đem áo lót nhặt lên, cẩn thận để xuống đặt ở giường, nhỏ giọng nói: “Huynh đừng... đừng làm hỏng.”

Lăng Tiêu vốn chuẩn bị đi ăn điểm tâm, nhưng hiện tại lại bị một câu nói của Chữ Dịch Phong làm tâm đau đớn. Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không nói lời nào cho rằng hấn tức giận, vội vã nói lấp ba giải thích: “Không phải... đồ vật của huynh, ta cũng là làm một cái giống như thế...”

Lăng Tiêu trong lòng cảm thấy ấm áp, lôi kéo tay Chữ Dịch Phong, để tay y vào trong áo lót của mình cho y cảm lấy ngọc bội mà mình lúc nào cũng mang theo.

“Đây là...” Chữ Dịch Phong đem Ngọc bội lấy ra nhìn, vừa mừng vừa sợ: “Huynh vẫn mang? Sao vậy...sao lại vỡ rồi?”

Lăng Tiêu không muốn giải thích, nhẹ giọng nói: “Không lưu ý làm rơi, tìm thợ có nhiều kinh nghiệm dùng vàng nạm lên, là ta không cần thận...” Lăng Tiêu vẫn mang Ngọc bội làm cho Chữ Dịch Phong rất vui vẻ, nào còn để ý đến ngọc bị vỡ, gật gù: “Như vậy cũng tốt xem... ta... không nghĩ tới huynh có thể vẫn mang.”

Lăng Tiêu khê hôn lên trán Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nỉ non: “Sẽ vẫn mang, đến cả đời...”

Lăng Tiêu mê luyện hôn thân thể Chữ Dịch Phong, lúc này ở trên chiến trường tuy đao thương bất nhập nhưng thân thể dưới ánh nến xem ra yếu đuối lại đơn bạc, Lăng Tiêu kéo thấm che ở trên người cả hai ra, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve lên thân thể Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong thoải mái nhỏ giọng rên rỉ, ấn nhấn lại liêu tình. Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong để y đối mặt với mình, lấy một ít thuốc mỡ ngày hôm qua Chữ Dịch Phong xoa cho hắn. Ngón tay dính óng ánh thuốc mỡ, một tay tách hai chân Chữ Dịch Phong ra, ngón tay đưa vào chậm rãi vì y làm động tác mở rộng hậu huyệt.

Chữ Dịch Phong có chút không thoải mái, Lăng Tiêu nghiêng đầu hôn Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói lời tâm tình, đợi đến khi Chữ Dịch Phong thích ứng mới lấy ngón tay ra, nhẹ giọng nói: “Ta đi vào, không chịu nổi liền nói?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong khuôn mặt trắng nõn đã ửng đỏ lên, gật gù: “Không... không có chuyện gì...”

Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào thân thể Chữ Dịch Phong, một tắc một tắc... chậm chậm đi vào kìm nén như là dần vật chính mình. Nhìn Chữ Dịch Phong thoải mái ần ần, Lăng Tiêu hầu như không khống chế được chính mình, nỗ lực dựa vào một chút lý trí, ôn nhu xâm nhập dưới thân người yêu...

“A...” Chữ Dịch Phong cũng không nói ra được là đau hay thoải mái, liên tiếp những khoái lạc truyền đến thẩm thấu toàn thân, thân thể không tự chủ bắt đầu run rẩy, bên tai là tiếng Lăng Tiêu hít thở thô ách, thiêu đốt vành tai y. Chữ Dịch Phong cắn cánh tay, tận lực không phát ra âm thanh lúng túng rên rỉ.

“Cứ kêu ra!” Lăng Tiêu một cái tay để ở trước ngực Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng thở dốc nói: “Thoải mái liền kêu ra...? Ta thích nghe...tiếng của đệ.”

Chữ Dịch Phong thẹn thùng lắc đầu một cái, bất luận mọi chuyện y đều nghe Lăng Tiêu nhưng việc này lại làm không được. Lăng Tiêu sợ y lại cắn cánh tay, khẽ vuốt môi của y rồi để hai ngón tay vào, khinh nhu đùa khoang miệng ấm áp của Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong hưởng thụ được càng thêm mê loạn rên rỉ, hạ thân lại càng thêm rung động mãnh liệt...

Lăng Tiêu sợ Chữ Dịch Phong lần đầu không chịu nổi, nên cố gắng tăng nhanh tốc độ để cho mình sớm tiết ra, Chữ Dịch Phong cảm nhận được một luồng bạch dịch bắn vào trong cơ thể mình, thần trí càng thêm mê loạn, hai chân một trận run rẩy dường như mất cảm giác ...

Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong xoay người lại, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đã dính ướt mồ hôi, vừa cuối đầu nhìn vừa hôn trán của y. Chữ Dịch Phong phía trước còn đứng thẳng, Lăng Tiêu có ý định muốn dùng tay cầm lấy, Chữ Dịch Phong thở hổn hển thấy Lăng Tiêu nhìn xuống, vội vã che khuất nơi đó của mình, nói lắp: “Liền... cứ như vậy đi....., không.....,không....., trước tiên không nên làm lại nữa...”

Lăng Tiêu biết y là sợ mình lại tới một lần nữa, vỗ nhẹ bên eo Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng trách mắng: “Ta sẽ như vậy mà không để ý đến thân thể của đệ sao? Đền... ta xem một chút...”

Lăng Tiêu xốc thẩm lên, tách hai chân Chữ Dịch Phong ra nhìn kỹ, Lăng Tiêu làm ôn nhu nên nơi đó chỉ là hơi sưng, cũng không có xuất huyết. Lăng Tiêu yên tâm, nhìn Chữ Dịch Phong nơi đó còn đứng thẳng, nở nụ cười, cúi đầu ngậm lấy...

“Lăng Tiêu đừng? A...” Chữ Dịch Phong cái gì cũng không nghĩ ra Lăng Tiêu sẽ ngậm nơi đó của mình, vừa muốn ngăn cản đã bị Lăng Tiêu ôn nhu ngậm chặt, mắt phượng hơi nhúu nhìn Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong mới nếm thử tình dục nên chưa bao giờ trải qua những chuyện này, âm thanh vừa tới nơi cổ họng liền hóa thành thoải mái rên rỉ...

Lăng Tiêu phun ra nuốt vào càng ôn nhu, tiện thể vuốt ve da thịt nhẵn nhụi miễn cảm giữa hai chân Chữ Dịch Phong, tỉ mỉ ôn nhu để y tiết ra...

Lăng Tiêu lấy khăn lau chùi trên người cả hai một chút, khoe miệng nhếch lên cười khê hỏi Chữ Dịch Phong còn đang thất thần: “Thoải mái không?”

Chữ Dịch Phong một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, thẹn đỏ mặt, lúng túng nói: “Huynh sao vậy... sao lại làm chuyện kỳ quái như vậy...”

“Không kỳ quái” Lăng Tiêu cười khê, lại an ủi Chữ Dịch Phong còn đang mơ hồ một lúc, sau đó mới đứng dậy khoác lên ngoài bào đi ra ngoài trường lấy nước.

Lăng Tiêu dùng vải mềm nhúng nước nóng lau cho Chữ Dịch Phong một lần, chính mình cũng rửa một chút. Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, Lăng Tiêu lại lên giường nằm cùng Chữ Dịch Phong, sủng ái ôm lấy Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nỉ non: “Theo ta không hại cái gì đâu, không sao đâu? Ngủ tiếp một chút...”

Chữ Dịch Phong gật gù, trong lòng tất cả đều là tràn đầy ấm áp, vốn định sẽ cùng Lăng Tiêu nói một lúc, nhưng không chống cự nổi ử rữ trần truồng dựa vào lồng ngực Lăng Tiêu chỉ chốc lát liền ngủ.

Lăng Tiêu đúng là không còn buồn ngủ, qua ánh nến nhìn kỹ khuôn mặt Chữ Dịch Phong, nghĩ đến lần đầu gặp gỡ, nghĩ đến y trong Hồi Tin viện, lúc y trên chiến trường, còn có lúc này đây y ở trên giường của hắn.

Lăng Tiêu vẫn cho là mình là một người lạnh nhạt, có thể nói là lập dị, bây giờ mới biết, đối với người này tình cảm ngày càng hăm sâu hơn.

Trời đã sáng hẳn Lăng Tiêu gọi Chữ Dịch Phong dậy, kỳ thực sau cuộc chiến mọi chuyện đã không còn nhiều, Trương Kế mang theo không nhiều không ít 10 ngàn binh chạy trốn, hiện ở chỉ cần chờ ý chỉ của triều đình, là phái sứ giả đến cùng Hung Nô hiệp thương hay là trực tiếp hạ lệnh đại binh áp sát lệnh cho Hung Nô giao người.

Có điều Chữ Dịch Phong từ trước đến giờ luật kỷ rất nghiêm, nếu như việc quân chậm trễ tất nhiên trong lòng sẽ không dễ chịu.

Điểm tâm xong Chữ Dịch Phong đến xem quá trình hợp nhất phản quân. Lăng Tiêu phụng lệnh Đại tướng quân triệu tập chúng tướng sĩ ở trong đại trường thương nghị chuyện sau

chiến sự.

Trải qua trận chiến này các tướng sĩ đối với Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong tâm phục khẩu phục. Tất cả đều biết dựa vào hai người này một trận mới có thể đánh thắng đẹp đẽ như thế. Danh tiếng chỉ là hư không, không cần nói, chờ đến khi trở về mỗi người đều được phong thưởng là không thể thiếu.

Lăng Tiêu không ngồi ở phía trên mà ngồi phía dưới cùng binh sĩ, cười nói: “Triều đình ý chỉ còn chưa có đến, Hoàng tôn cùng ta thương nghị là không thể tiếp tục chờ như vậy được. Ý của ta là phái người ở biên cảnh của Hung Nô toả ra bố cáo, chiêu hàng Trương Kế cùng những quân sĩ của hắn, chỉ đáp ứng bọn họ, lạc đường biết trở lại, chỉ bắt trừng phạt tội phản trong quân doanh, không phạt không đánh, không gây họa tới người nhà dòng họ... Nếu là một mực vì phản tặc Trương Kế bán mạng, nếu để đến tai triều đình sau này thẩm tra, thì cha mẹ vợ con ở quê nhà sẽ vì bọn họ chuộc tội đi.”

Ô Kích gật gù: “Rất phải, như thế tất nhiên sẽ có không ít phản quân quy hàng.” Trương Kế mệnh số đã định, không ai ngốc như thế mà trung thành với hắn bỏ an nguy cả nhà bán mạng cho hắn.

“Chính là không biết Hung Nô đến cùng là ý gì...” Nghiêm Sư trầm giọng nói: “Vị tân Thiên Vu này còn vẫn chưa tỏ thái độ, không biết...”

Lăng Tiêu nở nụ cười không nói chuyện, việc này hắn lại không bận tâm. Triều đình hiện tại còn chưa tỏ thái độ, cũng không biết tốt xấu thế nào, nên hắn sẽ không nhúng tay.

“Vậy cứ như thế, định ra bố cáo chiêu hàng phản quân việc này phải nhọc lòng Ô tướng quân rồi.” Sau đó mọi người còn nói chút việc vặt, chỉ chốc lát sau liền tản đi.

Sau khi các tướng sĩ đều đi ra, Lăng Tiêu lệnh cho Tần Long tiến vào, thấp giọng hỏi: “Phái người đi Hoàng thành sao rồi, nói?”

“Chủ tử hỏi chuyện thứ nhất thực sự không hỏi thăm được, người phái đi điều tra còn đang suy nghĩ biện pháp.” Tần Long trầm ngâm một trận, sau đó nói “Sử Phái hắn nói xin chủ tử trách phạt.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chuyện này có cái gì phải phạt, lúc này hỏi không ra thì từ từ đi, chuyện quân lương ra sao? Nói rõ cho ta biết?”

Tần Long tiến lên một bước, hạ thấp giọng: “Hàn Tín Trung đã từng nhiều lần hướng về triều đình cầu lương, Thái tử đều đáp ứng. Đúng là có sai khiến Bắc Thộ cùng Bạch Thạch Giang hai nơi hướng về nơi này cung ứng lương, nhưng...”

Nhưng Bạch Thạch Giang một tạ gạo đều không đưa tới, thậm chí bên này tướng sĩ cũng

không biết còn có Bạch Thạch Giang cung cấp quân lương. Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Trong triều hiện tại quản việc này, hẳn là Vinh Trường Công phủ Chân Phúc Hải Chân đại nhân chứ?”

“Chính vâng.”

Quả nhiên nha... Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, làm nhạc phụ của Tuệ Vương Chữ Dịch Cẩn, hiện tại liền vội vã vì hắn làm việc? Bạch Thạch Giang cách nơi này có 300 dặm, hiện tại còn kéo dài không đưa lương đến, thật không sợ bị tố cáo là tham ô ăn chặn lương thảo sao? Hẳn là không sợ đi, phỏng chừng kẻ thế mạng cũng đã tìm kĩ.

Nếu không phải là ngày đó vừa tới trong quân cùng Chữ Dịch Phong nói đến việc này, Lăng Tiêu cũng không biết chuyện này. Lăng Tiêu tự biết lúc này không thể động vào vụ này nên không nghĩ nhiều nữa, lại hỏi: “Còn chuyện thứ ba thì sao đây?”

Tần Long gật đầu: “Cái này chúng ta có nội tuyến, Miêu Trương đem phương thuốc của Hoàng Thượng dùng ra bên ngoài cho đại phu nhìn xem, nói là không sao, nhưng Sử Phái khuyên chủ tử không nên dễ tin, nội tình trong cung không phải đơn giản, ta sợ...”

Tần Long không nói thêm nữa, Lăng Tiêu cũng biết, hắn muốn nói, hắn sợ lão Hoàng Đế nhanh chóng sẽ không xong rồi.

Tần Long hiện tại là tâm phúc của Lăng Tiêu, lại mang theo trách nhiệm do chủ cũ Vi Tranh giao phó. Vạn sự đều lấy Lăng Tiêu làm chủ, không thể không vì hắn suy nghĩ nhiều một ít. Bây giờ Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong dĩ nhiên đắc tội với Thái tử cùng Tuệ Vương, dù cho có Thái tử phi thương yêu, việc tiền triều, nữ nhân có thể giúp đỡ cái gì đây?

Nếu như chỗ dựa vững chắc như núi vỡ, tình cảnh Lăng Tiêu cũng sẽ không thật tốt, hiện tại lại lập được đại công, Tuệ Vương sao lại không kiêng kỵ?

Trước đây Tuệ vương đã không tha cho Chữ Dịch Phong, hiện tại càng là hận không thể lột da xẻ thịt, Tần Long sao lại không thông suốt. Trải qua những ngày qua cũng biết Lăng Tiêu đây là muốn liều chết bảo vệ Chữ Dịch Phong. Bây giờ muốn bảo vệ tốt cho y, biện pháp duy nhất chính là tranh để.

Nhưng theo thế cục bây giờ... Tần Long trong đầu thoáng hiện một ý nghĩ lớn mật, nếu như đại quân đang đóng ở đây mà lão Hoàng Đế liền băng hà, vậy bọn họ phải về hướng nào?

Không bằng đang lúc sở hữu đại quân Bắc bộ... Uy hiếp Hoàng thành cũng có thể nâng đỡ Chữ Dịch Phong, tuy rằng mạo hiểm nhưng cũng so với trở lại bị người bắt bí thì cách này hay hơn.

Đến lúc đó đối ngoại nói là Chữ Dịch Phong cầm binh tạo phản, Lăng tiểu Hầu gia liều chết

can gián, muốn bảo vệ Thọ Khang Hầu phủ cũng không khó.

Tần Long đối với Lăng Tiêu không chút nào giấu giếm riêng, chỉ cần nhìn thái độ là Lăng Tiêu liền biết hắn muốn nói cái gì, vội vã đánh gãy, trầm giọng nói: “Lời vừa định nói người nên quên đi, ta biết người là một lòng vì ta, Tần Long người vẫn là quá trẻ tuổi.”

Tần Long và Lăng Tiêu cùng tuổi, nghe thấy Lăng Tiêu nói chuyện như thế, tâm tình vốn sôi sảng cũng muốn cười, Lăng Tiêu cũng không nhịn được nở nụ cười: “Thôi, ta biết người nghĩ tới cái gì, trước đây ta cũng sẽ kích động, nhưng không nên rút củi dưới đáy nồi, một lần là được rồi, đi thôi.”

Tần Long hành lễ lui ra, Lăng Tiêu nhìn ngọc bội bên hông đến xuất thần. Tần Long nói không sai, nếu là lão Hoàng Đế chết rồi, vậy bây giờ binh sĩ trong tay Chữ Dịch Phong là lớn nhất, so ra nếu về Hoàng thành giao quân quyền ra chờ đợi Tuệ Vương tính toán, thì chỉ bằng giống hiện tại cầm binh uy hiếp Thái tử sẽ càng hữu hiệu hơn.

Những việc quan hệ đến Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu không cho phép bất kỳ nhân tố không ổn định nào tồn tại.

Còn chưa tới bước đi kia, còn chưa tới thời điểm cá chết lưới rách, không đánh mà thắng mới quan trọng, chỉ cần không có uy hiếp đến sinh mệnh, Lăng Tiêu vẫn rất hi vọng lấy phương thức hòa bình phò trợ Chữ Dịch Phong thượng vị.

Đương nhiên là nếu không có uy hiếp đến sinh mệnh thì sẽ không ra tay.

“Đang nghĩ đến cái gì đây?” Chữ Dịch Phong đi vào, vừa vặn nhìn thấy Lăng Tiêu đang xuất thần.

Những rắc rối phức tạp chọc người phiền lòng này cũng không thể để Chữ Dịch Phong biết, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đang suy nghĩ cho đệ ăn chân dê nướng đây, không phải muốn ăn sao. Đi ta đã cho bọn họ đi tìm mua phỏng chừng đã đến.”

Lăng Tiêu không vội, chuyện to lớn hơn nữa hắn đều để phía sau. Hắn tiểu tướng quân chỉ cần bận tâm mỗi ngày ăn cái gì là tốt rồi.

33. Quyển 2 - Chương 33

“Huynh xem trước cái này một chút đi.” Chữ Dịch Phong đem bố cáo chiêu hàng Ô Kích vừa viết ra cho Lăng Tiêu xem: “Ô tướng quân nói nếu như huynh nhìn cũng không dị nghị liền phái xuống làm theo.”

Lăng Tiêu tiếp nhận, tinh tế xem qua sau đó nở nụ cười: “Viết rất tốt, người đâu, đến đưa đi!”

Lăng Tiêu đem bồ cáo chiêu hàng đưa cho thân binh, sai người đi sao chép một ngàn bản, cho người toả ra đến biên cảnh Hung Nô. Sau mấy ngày quân của Trương Kế nhất định đều sẽ biết. Lăng Tiêu cười lạnh, hẳn không tin những tướng sĩ quân tốt mỗi người đều là trung tâm với Trương Kế.

Sắc trời bắt đầu chuyển tối, Lăng Tiêu đem vài phần công văn cuối cùng phê xong, đứng lên dắt tay Chữ Dịch Phong xoa nhẹ nói: “Đi đến phía sau lều lớn nơi đó có mảnh đất trống, ta cho đệ chân dê nướng ăn.”

Lăng Tiêu sai người thu mua vật dụng đều là thứ tốt nhất, vĩ nướng tinh xảo, bình nhỏ đựng đồ gia vị, mấy cân nhỏ trái cây, than củi, còn có một vò rượu ngon.

Bóng đêm dần bao phủ, lúc này trong doanh đèn lồng được đồng loạt thắp lên, ánh sáng đặc biệt đẹp đẽ, Lăng Tiêu lôi kéo Chữ Dịch Phong ngồi ở trên ghế nhỏ bằng gỗ, chính mình lấy cành cây làm giá đỡ, đốt lửa than lên, sau đó rửa tay sạch sẽ mới kêu người đem ra đùi dê mới xẻ thịt đưa tới, cầm loan đao tinh tế cắt thành từng mảnh, đem thịt dê ướp với nước tương tự chế mà đã từng học qua ở internet, không lâu thịt liền tỏa ra mùi hương nồng đậm.

Chữ Dịch Phong đã có chút đói bụng, nghe mùi này càng không chịu được, nuốt nước miếng: “Bây giờ có thể... Có thể ăn chưa?”

“Đợi lát nữa, nửa sống nửa chín ăn tiêu chảy.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lập tức một chút nữa là được.” Nói xong nhanh nhẹn lấy thịt dê đang nướng nhúng vào gia vị một lần nữa, cầm quạt, quạt cho lửa cháy thêm, đợi đến lúc lửa vừa làm cháy vàng miếng thịt, đưa cho Chữ Dịch Phong: “Được rồi, đệ ăn đi.”

Chữ Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười, cầm lấy chiếc đũa cấp lên một khối, đưa cho Lăng Tiêu: “Huynh ăn trước.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, cúi đầu ăn thức ăn trên tay Chữ Dịch Phong, hàm hồ nói: “Gia vị ướp rất ngon, đệ cẩn thận coi chừng nóng.”

Chữ Dịch Phong đã sớm thèm rồi, tiếp nhận gặm lấy gặm để. Lăng Tiêu không ăn nữa, tay không ngừng nướng thịt dê. Trong quân doanh đầu bếp cũng chỉ có thể làm cơm tập thể, những thứ đồ này vẫn là mình làm hợp khẩu vị của Chữ Dịch Phong hơn.

Lăng Tiêu không có chấp niệm cổ hủ quân tử phải xa nhà bếp, nhìn Chữ Dịch Phong ăn ngon miệng hẳn cũng tự vui sướng. Hẳn không cho người khác nhúng tay, lệnh thân binh lui ra năm trượng, hẳn cùng Chữ Dịch Phong vừa ăn vừa nói chuyện.

Chữ Dịch Phong đi tới nơi này cũng ăn qua mấy lần thịt dê, chất thịt cũng được, đáng tiếc lúc trước gặp phải lúc không thích hợp nên ăn không ngon, cuối cùng cũng ăn được một bữa thịt dê tinh xảo, thỏa mãn đến muốn vẫy đuôi. Lăng Tiêu nhìn bộ dạng y cũng buồn cười, uống một hớp rượu, nhẹ giọng nói: “Trước đây đệ không phải nói sau này nếu như được phong Vương được ban tứ đất phong, đệ liền muốn đến nơi này, không nghĩ tới là bây giờ lại đang ở đây.”

Chữ Dịch Phong nhớ tới chuyện xưa, mấy năm trước y giúp đỡ Lăng Tiêu làm guồng nước đã nói chuyện này, lúc đó bị Lăng Tiêu lớn tiếng la liền không dám nhắc lại. Hiện đang nhớ tới chuyện đó nên buồn cười: “Còn nhớ kỹ đây? Ủ... Thực sự là tốt mà, kỳ thực điều này cũng không sai, sau khi phong Vương có thể tới nơi này đóng giữ cũng được.”

Lăng Tiêu nghe vậy tay không nhịn được run lên, vừa muốn lên tiếng thì Chữ Dịch Phong tiếp tục nói: “Có điều vẫn là quên đi...” Chữ Dịch Phong đối với Lăng Tiêu nở nụ cười, trên gương mặt tuấn tú không giấu được hạnh phúc: “Hiện tại chúng ta ở một chỗ, ta đã rất hài lòng. Ta cùng huynh đều là từ trong Hoàng thành lớn lên, đã quen cuộc sống ở đó, ta cũng không muốn huynh đến đây chịu khổ... Trước kia là nghĩ sau này chờ huynh... chờ đến khi huynh đại hôn, ta sẽ ra đi rất xa đến nơi này sinh sống.”

“Nếu như huynh sau này muốn thành thân... Ta cũng không nói gì.” Chữ Dịch Phong nói ra lại cảm thấy không thoải mái. Làm như là chính mình không thèm để ý chuyện Lăng Tiêu sẽ thú thê, muốn nói cái gì lại biểu đạt không được, có chút vội vàng nói: “Ta liền... Không phải, ta không phải nói muốn cho huynh kết hôn...”

Lăng Tiêu trong lòng nhất thời cảm giác nói không ra lời. E ngại có nhiều thân binh ở đó nên không dám làm gì, chỉ là lôi kéo tay Chữ Dịch Phong ôn nhu nói: “Ta hiểu được, đệ nghĩ gì ta đều biết, đệ yên tâm, ta vĩnh viễn không thành thân.”

Chữ Dịch Phong từ nhỏ bởi vì chuyện gì đều không thể diễn tả được lưu loát nên thường bị người chê cười. Rất nhiều chuyện y cũng hiểu rõ ràng, chỉ là so với người bên ngoài phản ứng chậm một chút, miệng cũng không nhanh, nên hay bị Phụ Vương trách cứ, bị đại ca chê cười, y cũng biết mình có khuyết điểm đáng ghét này, nên khi có chuyện cũng tận lực bớt nói năng.

Sau khi thích Lăng Tiêu y rất muốn đối xử tốt với hắn, cũng muốn giống người khác nói một số câu êm tai để Lăng Tiêu cao hứng, nhưng dù sao cũng rất khó mà nói, càng căng thẳng lại càng nói sai.

Nhưng Lăng Tiêu xưa nay không châm biếm y cũng không chê y phiền, thậm chí rất nhiều chuyện y để trong lòng, không nói ra được thì Lăng Tiêu cũng giúp y nói ra. Chữ Dịch Phong không biết cảm giác này là gì, trong lòng y cũng không rõ ràng. Nhưng y biết, Lăng Tiêu thật sự yêu thích y.

Thật sự yêu thích y, mới không giống như những người khác cứ như vậy chờ y.

Sau khi thích Lăng Tiêu y cũng từng nghi hoặc suy nghĩ rất nhiều. Có một lần y thực sự

nhận không được nói cho cừu cừu thân cận nhất của mình là Vi Tranh. Vi Tranh phân tích nói cho y biết, Lăng Tiêu tính tình như vậy sẽ không đối với y động tâm. Coi như là có một ngày Lăng Tiêu đáp lại tình cảm của y như vậy khẳng định là sẽ có mưu đồ. Trừ phi Lăng Tiêu có thể cả đời không thành thân vậy hẳn mới chính là thật lòng thật dạ.

Chữ Dịch Phong những ngày qua bởi vì chiến sự vẫn không thể làm rõ chuyện của y cùng Lăng Tiêu, đối với y mà nói mọi chuyện hết thấy đều đến quá nhanh. Hiện tại Lăng Tiêu chỉ dùng một câu nói là có thể một đường thẳng tắp mà tiến vào trong lòng y, y rất muốn ngay bây giờ giục ngựa chạy về Hoàng thành nói cho cừu cừu: Lăng Tiêu thật sự đối với y đã thực sự động tâm.

“Sao vậy?” Lăng Tiêu qua ánh lửa cũng có thể nhìn ra Chữ Dịch Phong trong mắt lấp lánh, không phải chứ, sao vậy đứa nhỏ này tại sao lại khóc?

Chữ Dịch Phong có chút thẹn thùng, làm bộ lơ đãng dùng tay áo lau nước mắt. Lăng Tiêu cũng hiểu ý làm bộ không có nhìn thấy, chỉ là cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đệ cũng phải đáp ứng ta... Nếu như đệ thay lòng mà thành thân, ta có bản lĩnh giết hết những người đệ coi trọng.”

“Ừm.” Cái này Chữ Dịch Phong không một chút nào sợ, nói: “Cái này không thể nào...”

Rõ ràng chỉ là một lời nói ngơ ngác chân thành, nhưng sao có thể chọc vào trong lòng hắn làm hắn yêu thương. Lăng Tiêu bất đắc dĩ nghĩ, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn nha.

Hai người ăn thịt dê nói chuyện, bất tri bất giác liền đến ban đêm, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong tuần tra một hồi, vừa lừa vừa dụ thêm uy hiếp để Chữ Dịch Phong đáp ứng vào lúc canh ba không đi tuần tra. Vậy để ai đi? Lăng Tiêu đã sớm để Tần Long phụng lệnh Đại tướng quân đi sai khiến Ô Kích đi thay.

Hôm nay người đi mua vật dụng trở về còn mang đến một tấm da dày mà Lăng Tiêu đã sớm dặn dò phải mua cho bằng được. Trưởng phòng cho dù tốt cũng là cái trưởng phòng vải, ở trên đất không có thảm rải, giường gỗ thì lộp sộp, ban đêm ngủ sẽ hấp thụ hơi ẩm, trong nhất thời sẽ không cảm thấy, lâu dài thì sẽ sinh bệnh.

Lăng Tiêu đem tấm lông hồ ly trải trên giường nhỏ, lại trải thêm một tấm đệm êm ái nữa, vừa giữ ấm vừa phòng ẩm. Chữ Dịch Phong ở trong chăn thoải mái nở nụ cười, “Huynh nói xem như thế này giống cái gì?”

Lăng Tiêu cởi áo bào thổi tắt nến ở trong phòng, đi tới trên giường, nói: “Như cái gì?”

“Ha hã...” Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng buồn cười: “Như năm ấy theo cừu cừu đi diệt cướp thì... Cái gian nhà của sơn trại đại vương cũng như thế, cũng là ở trên giường trải tấm lông hồ ly như vậy...”

Không rõ phong tình đúng là tên ngốc. Lăng Tiêu nở nụ cười, ôm thân thể Chữ Dịch Phong, nhẹ nhàng xoa xoa, nhẹ giọng nói: “Đúng, ta chính là sơn trại đại vương, đệ chính là áp trại phu nhân của ta.”

Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu xoa nắn đến đỏ mặt, chậm chậm không nói. Lăng Tiêu hôn hắn một hồi mới dừng lại ý xấu: “Được rồi, nhanh lên một chút ngủ đi...”

Một đêm ngủ ngon.

Qua mấy ngày, có không ít phản quân cầm bố cáo chiêu hàng túm năm tùm ba đến hàng. Lăng Tiêu đều sai người coi chừng, chỉ đem bọn họ phái đến làm hậu cần hợp nhất với phản quân trong quân doanh, đối xử bình đẳng, không cho ngược đãi.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ở cửa lớn nơi đóng quân của các phản quân, đặt một cái bàn lần lượt tra hỏi từng phản quân, như Trương tướng quân có khỏe không? Người Hung Nô hung dữ ra sao? Ở Hung Nô có ăn no không? Các người còn có bao nhiêu phản quân nha? Sao còn chưa tới hàng nha? Hai người an nhàn bình thản, tự tra hỏi.

Buổi trưa thì có thân binh đến báo, Phong Hành quân mang ý chỉ từ Hoàng thành đến.

Thân binh đem Thánh chỉ vẫn còn niêm phong giao cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong mở ra niêm phong cùng Lăng Tiêu đồng thời nhìn xem, ý chỉ từ Hoàng thành đưa đến là phái sứ giả đến Hung Nô đàm phán, để bọn họ giao Trương Kế ra.

Phụng chỉ đến đàm phán mà sứ giả còn đang ở trên đường. Lăng Tiêu thở dài, không làm a không làm.

“Đây là ý gì?” Ý chỉ văn phong viết nhẹ nhàng, Chữ Dịch Phong hầu như không hiểu được:” Nói cho đánh hay là không đánh?”

Lăng Tiêu để mặt chỉ cần thận xuống, nói: “Ý này là không đánh, sẽ chờ các sứ giả đến giao thiệp. Đây không phải là việc của chúng ta, những ngày này chỉ cần luyện binh ăn thịt dê nướng là được, nhìn tình hình có lẽ chúng ta nhanh chóng có thể quay về Hoàng thành.”

Chủ tử.” Tần Long tiến vào, Phong Hành quân còn có những tin khác.”

Nói xong Phong Hành quân đi vào, hành lễ nói: “Thái tử phi khẩu dụ, mệnh Đại tướng quân cùng tiểu Hưu gia trân trọng giữ gìn sức khỏe. Còn có Thọ Khang Hưu có gửi cho chủ tử một phong thư.”

Lăng Tiêu tiếp nhận tin, chỉ có mấy dòng chữ, không có bất kỳ liên quan đến quân tình đại sự, chỉ là khuyên hẩn chú ý thân thể, vạn sự cẩn thận.

Lúc đó đi vội vã, người trong Thọ Khang Hầu phủ hiện tại chắc là lo lắng, Lăng Tiêu thở dài, nhẹ giọng nói: “Trong quân không tiện viết thư, giúp ta mang lời nhắn trở lại, ta hết thấy đều tốt, để Thọ Khang Hầu gia an tâm. Về phía Thái tử phi... Cũng xin Thái tử phi yên tâm, Hoàng tôn hết thấy đều tốt, cũng nhớ nhung người.”

Chữ Dịch Phong nhớ tới mẫu thân cũng yên lặng một hồi, Lăng Tiêu bảo người tất cả lui xuống, xoa nhẹ đầu Chữ Dịch Phong nói: “Yên tâm, ta đáp ứng đệ, không tới một tháng chúng ta liền có thể trở lại.”

“Thật sự?” Chữ Dịch Phong tâm tình lập tức tốt lên, đôi mắt đen như mực chớp chớp, “Như thế là rất nhanh?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Đừng tưởng rằng đánh trận cũng phải ba năm, năm năm, có khi lúc Phong Hành quân trở lại là chúng ta đã nhổ trại về nhà rồi.”

Tính luôn cả hợp nhất phản quân của Trương Kế, trong quân doanh hiện tại đã có mười sáu vạn binh. Hung Nô có thể khoan nhượng bọn họ để đại quân sát biên giới mấy tháng này đã xem như là kiềm chế lắm rồi. Xử lý tốt vấn đề Trương Kế mới là quan trọng. Nếu như bọn họ còn không đi, không chờ bọn họ hướng về triều đình chờ lệnh, Hung Nô cũng không chịu nổi, trong vòng một tháng, tuyệt đối sẽ có kết quả.

Nói đến tân Thiên Vu này Lăng Tiêu vẫn là cảm thấy rất hứng thú, có điều là hơn hai mươi tuổi, giết cha đoạt vị, không phải là người bình thường nha...

Lăng Tiêu chẳng muốn nghĩ những thứ không liên quan đến chuyện của mình, đang muốn cùng Chữ Dịch Phong nói ra thì ngoài trường Tần Long đến báo: Trương kế phái sứ giả đến đàm luận.

Chữ Dịch Phong nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng cảm thấy buồn cười, Trương Kế muốn cái gì đây? Trước đây lực lượng ngang nhau phái sứ giả đến còn tạm được, hiện tại thắng bại đã phân, chẳng lẽ còn muốn cho sứ giả đến nói chuyện, cho hẩn ở hồ Khố Sa một mảnh đất? Nằm mơ đây?

“Nếu đã đến rồi thì chúng ta liền gặp gỡ.” Lăng Tiêu nắm Chữ Dịch Phong tay đồng thời ngồi xuống. Ý Lăng Tiêu cũng muốn cho y nghe một chút, để học hỏi cách ứng phó.

“Truyền”

“Hai quân giao chiến, không chém sứ giả!” Lai sứ mới vừa vào trường liền giơ cao hai tay, cao giọng nói, đáng về lo lắng Lăng Tiêu sẽ chém hẩn. Lăng Tiêu vừa nhìn hẩn không chịu

được nữa nở nụ cười, lại là người sứ giả lần trước.

34. Quyển 2 - Chương 34

“Đã lâu không gặp.” Lăng Tiêu ngồi ở dưới Chữ Dịch Phong, lạnh nhạt nói, “Không biết lần trước từ biệt, Trương Kế tướng quân có khỏe không?”

“Còn khỏe còn khỏe, nhờ phúc của tiểu Hầu gia.” Sứ giả khom người, “Tướng quân nhà ta lệnh ta đến giảng hòa, muốn hỏi ý của tiểu Hầu gia một chút.”

Lăng Tiêu trào phúng nở nụ cười: “Điều này cần phải hỏi ý của tướng quân nhà ta.”

Sứ giả đúng mực, biểu hiện không sao cả đem ánh mắt nhìn về phía Chữ Dịch Phong, gật đầu nói: “Vâng, xin hỏi Đại tướng quân, có thể giảng hòa với tướng quân nhà ta hay không?”

Chữ Dịch Phong bình chân như vại, học dáng vẻ Lăng Tiêu: “Không được.”

Sứ giả nở nụ cười, như là không để ý chút nào: “Kính xin Đại tướng quân cân nhắc, nếu tướng quân không chấp nhận giảng hòa, vậy tướng quân của chúng ta chỉ có thể nương nhờ vào Thiên Vu Hung Nô, đến lúc đó cùng Hung Nô trở thành một thể, công kích trở lại... Vậy xem như không phải việc nhỏ.”

Ý là, đến thời điểm đánh nhau, các người ba năm, năm năm đều không được về Hoàng thành.

Chữ Dịch Phong tâm trạng hơi động, quay đầu nhìn về phía Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ lắc đầu với ý, Chữ Dịch Phong nhận được tín hiệu, tiếp tục một chữ quý như vàng: “Không được.”

“Nghĩ đến Trương Kế tướng quân cũng là thể hệ công huân, tổ tiên vì Đại Chữ quốc lập không ít công lao hãn mã, Thánh Thượng đối với dòng họ Trương gia không thể nói là không hậu đãi, nào có ai nghĩ đến, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, họa hổ họa bì nan họa cốt.” Lăng Tiêu lạnh lùng, nói năng có khí phách: “Trương Kế lợi dụng lúc Thánh thượng lâm bệnh thì cầm binh phản loạn, việc này Hung Nô Thiên Vu không thể không biết, dưỡng một người dễ dàng làm phản như thế vì hấn tấn công nước láng giềng, đại Thiên Vu tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không hồ đồ như vậy.”

Lăng Tiêu vừa nghĩ sứ giả này vừa nãy miệt thị khinh thường đối với Chữ Dịch Phong càng thêm tức giận, gom lại tính một lần, châm chọc nói: “Việc này nếu để cho liệt tổ liệt tông Trương gia dưới cửu tuyền biết được không biết nghĩ sao? Đời đời công huân, một gia tộc đối với Hoàng tộc lòng son dạ sắt, bây giờ đều bị hấn phá hủy.”

“Hoàng tộc...” Sứ giả cười nhạt, lắc đầu một cái không nói gì, vuốt cằm: “Vậy theo ý của tướng quân đây thì sao?”

Lăng Tiêu ngăn Chử Dịch Phong nói tiếp, sợ y vô tâm nói khiến người ta nắm được nhược điểm: “Đại tướng quân không tiện nói, bây giờ trong triều đã phái sứ giả đi tới Hung Nô, đến lúc đó nếu Đại Thiên Vu khi nghe tin này đồng ý cùng Đại Chử quốc tiếp tục giao hảo hay không, liền xem ý Thiên Vu đi.”

Sứ giả thở dài một hơi: “Đã sớm nghe nói tiểu Hầu gia cơ trí, có miệng lưỡi tranh luận của Khổng Minh, hôm nay tự mình lĩnh giáo mới biết, thôi, kính xin Đại tướng quân cùng tiểu Hầu gia thương tiếc bách tính hồ Khố Sa đi.”

Đây rõ ràng là không biết xấu hổ. Tướng quân các người trước tiên không hiểu sao tự dưng dấy lên chiến sự, bây giờ lại làm ra dáng vẻ một lòng một dạ vì thiên hạ, đúng là một đóa hoa bạch liên thật lớn nha! Là người cùng một đường, Lăng Tiêu nhất thời đổi với vị sứ giả này có thêm chút hảo cảm. Trương Kế đến lúc này chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào người đến gặp mình, nghĩ đến hắn cũng không phải vật trong ao có tầm nhìn nông cạn.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Chưa từng nghe nói dưới trướng Trương tướng quân còn một tiên sinh có tài như vậy, không biết tiên sinh tôn tính đại danh?”

“Hạ quan là Chúc Dư.” Chúc Dư lạnh nhạt nói, Lăng Tiêu liếc mắt nhìn hắn, sai người dâng trà, hồi lâu nói: “Nói đến buồn cười, khai chiến đã mấy tháng, đến hiện tại ta còn không biết Trương tướng quân đến cùng là vì cái gì mà phản, người nếu là người Trương tướng quân tín nhiệm, điều này hắn là biết chứ?”

Chúc Dư chậm rãi uống một hớp trà, cười giả dối: “Tướng quân có ý tứ gì, không phải điều ta có thể tìm hiểu, điều này ta thực sự không biết.”

“Là cùng với việc Thánh thượng lâm bệnh có quan hệ chứ?” Lăng Tiêu cẩn thận lưu ý biểu tình trên mặt Chúc Dư, tiếp tục nói: “Ta vẫn rất tò mò, vào lúc này tạo phản, Trương tướng quân là trù tính nhiều năm cuối cùng đợi được lúc Thánh Thượng long thể không tốt... hay là, Trương Kế không dung nạp được Thái tử giám quốc đây?”

Chúc Dư trong mắt loé lên một vẻ bối rối, dừng một chút tận lực bình tĩnh nói: “Tiểu Hầu gia bàn luận chuyện triều chính, không sợ tương lai ta báo với triều đình, trị tội tiểu Hầu gia sao?..”

Sợ thì sẽ không nói rồi, Lăng Tiêu không thềm để ý nở nụ cười: “Triều đình sẽ tin tưởng một phản quân mà hoài nghi công thần sao?”

Chúc Dư tự biết không cùng cấp bậc, vị tiểu Hầu gia này hoàn toàn không thềm để ý đến dáng vẻ khí tiết của quân tử, vuốt cằm nói: “Là ta lỗ lòi.”

Lăng Tiêu thấy đã gây áp lực được rồi, tiếp tục nói: “Người không tiện nói ta cũng không hỏi nữa, kết quả của Trương tướng quân rất rõ ràng, người chắc đã có thể đoán được, bỏ cáo chiêu hàng đã phát xuống, không ít phản quân đều quy hàng, ý của người thế nào?”

Chúc Dư gật đầu nở nụ cười: “Ta cũng là người sợ chết, đương nhiên sẽ không đi theo Trương tướng quân, chuyện kể tiếp hạ quan tự có suy nghĩ.”

Lăng Tiêu mất phương hướng hơi nhú, hắn hiện tại cũng không biết Chúc Dư này đang nghĩ cái gì. Nghe trong lời nói của hắn ngoài mặt tựa hồ đối với sống chết của Trương Kế không hề để tâm, lại giống như là không đếm xỉa đến, Lăng Tiêu gật đầu: “Đi thôi, theo lời của ta thuật lại, thỉnh tướng quân cân nhắc, tướng quân trước khi dấy lên chiến sự hãy nghĩ đến già trẻ bé lớn trong nhà, người nhà của những binh sĩ trong tay hắn còn phụ thuộc ở triều đình.”

Chúc Dư hành lễ lui ra.

Ba ngày sau, sứ giả Hoàng thành vừa tới hồ Khố Sa, cùng ngày Trương Kế tự sát, Hung Nô cùng Đại Chử quốc chia rõ cột mốc ranh giới hai nước. Trương Kế lưu lại di ngôn thỉnh cầu triều đình xem xét Trương gia đời đời công huân nên cho hắn được chôn cất ở Chử quốc, ngoài ra cũng không lưu lại lời nào khác.

Trương Kế trước khi chết đã lệnh các tướng sĩ còn lại quy hàng, thời điểm tập hợp phản quân, Lăng Tiêu không thấy có Chúc Dư.

Không thể tìm được Chúc Dư, Lăng Tiêu cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng chỉ một chút rồi không để ý đến việc này nữa. Lúc này Lăng Tiêu còn không biết, người này mấy năm sau sẽ ở trong triều tạo nên một kiếp nạn như thế nào.

Sứ giả trong triều phái tới đàm phán với Hung Nô không còn tác dụng, Lăng Tiêu đành phải nhanh chóng phái quân truyền tin hỏi triều đình chỉ thị bước kế tiếp, lần này hỏi âm vừa đúng nửa tháng.

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, Lăng Tiêu mỗi ngày liền mang theo Chử Dịch Phong cưỡi ngựa, nướng thịt dê, đúng là so với thời điểm ở Hoàng thành còn thanh nhàn hơn rất nhiều.

Nháy mắt liền tới cuối mùa thu, chỉ thị triều đình cuối cùng cũng đến, lệnh đội quân lưu lại 80 ngàn quân sĩ đóng giữ ở hồ Khố Sa, còn lại phản quân hợp nhất phân chia đến các địa phương gần đó, lưu một ngàn tinh binh hộ tống Nhị hoàng tôn cùng Lăng Tham quân về triều.

Quỳ nhận Thánh chỉ, Chử Dịch Phong cao hứng, đi giúp phân công quân sĩ. Lăng Tiêu cảm Thánh chỉ trong lòng cảm lạnh, lúc trước đánh trận là từ Hoàng Thành mang đi ba ngàn tinh binh, bây giờ bọn họ về chỉ cho phép một ngàn tinh binh hộ tống, đây là ý gì?

Lăng Tiêu không biết đây là ý của là Thái tử hay là ý của Tuệ Vương, nói chung, hiện tại ở trong triều đã có người kiêng kỵ đối với bọn họ.

Lăng Tiêu tức khắc viết thư giao cho Tần Long, ra lệnh hắn truyền cho Sử Phái.

Mỗi một bước đi của Lăng Tiêu đều vạn phần cẩn thận, hiện tại trên vai hắn không chỉ là tính mạng của mình, hưng suy của Thọ Khang Hầu phủ, mà còn tính mạng của Chử Dịch Phong, hắn một chút cũng không dám khinh thường.

Lăng Tiêu đem Thánh chỉ bỏ xuống, ngày mai về triều, Chử Dịch Cần a Chử Dịch Cần, cũng đã đến lúc cần phải rèn luyện một chút.

Chử Dịch Phong tự mình sắp xếp việc về triều, ngoại trừ người Vi Tranh đưa cho Lăng Tiêu và hai người thân binh, Chử Dịch Phong lại chọn mấy trăm người cho đủ mấy ngàn người. Lăng Tiêu sai người chọn mua không ít đặc sản địa phương, tuy nói là đến đánh trận, nhưng cũng coi như là đi du lịch, mang một ít đặc sắc trở về mọi người cùng nhau vui vẻ, a, cũng coi như là để Thái tử phi và Lăng Trĩ hiểu biết thêm về một chút phong thổ và nhân tình thảo nguyên đi.

Chiến thắng trở về là chuyện quang vinh, Lăng Tiêu lại không gấp, không cưỡi ngựa, sai người chuẩn bị xe ngựa xa hoa thoải mái, trước cho 500 người mở đường, ở giữa là Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong ngồi ở trong xe ngựa chậm rãi xem phong cảnh ven đường, sau là 500 người thủ vệ.

Chử Dịch Phong ngồi trong xe ngựa một ngày thì có chút không thở được, nằm nhoài trên cửa sổ xem quan cảnh hồ nước xanh biếc bên ngoài, đẩy đẩy Lăng Tiêu đang xem sách: “Ta muốn... đi ra ngoài cưỡi ngựa một chút được không? Ngồi mãi thật chán quá.”

Là rất chán đi, Lăng Tiêu gật gù: “Ta để bọn họ dắt ngựa của chúng ta tới, ta cũng xuống hoạt động một chút.”

Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, lướt qua tinh binh phía sau, không cho bọn họ tới gần. Hai người như đôi phu thê mới tân hôn nhau nồng nhiệt thay cho lời nói.

Chử Dịch Phong câu được câu không vỗ về cổ con ngựa, nhẹ giọng nói: “Hành trình chúng ta chậm hơn a, như vậy đến một tháng mới có thể về đến Hoàng thành đây.”

“Sốt ruột cái gì.” Lăng Tiêu giục ngựa đến gần Chử Dịch Phong một ít, sủng ái giúp Chử Dịch Phong vén tóc ra sau tai, cười nói: “Như vậy không mệt, còn có thể nhìn phong cảnh ven đường, không tốt sao?” “Tốt.” Chử Dịch Phong gật gù, “Nhưng... nhưng ta luôn cảm thấy huynh là... đang cố ý trì hoãn thời gian.”

Lăng Tiêu thở dài, tiểu tướng quân của hắn cũng không ngốc nha, Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, nở nụ cười: “Được, nói thật với đệ, trên Thánh chỉ nói chỉ để chúng ta mang một ngàn người về triều, ta có chút không yên lòng, trước tiên phái người về Hoàng Thành hỏi thăm tình thế...”

Nếu như tình thế không ổn, thời điểm về triều, phải nghĩ cách nói sao cho thuyết phục.

“Ừm...” Chữ Dịch Phong có chút không phản ứng kịp, một lúc lâu mới nói: “Ta nhớ tới cữu cữu đã nói... Chiến thắng về triều, không nên mang theo nhiều binh, Hoàng Đế kiêng kỵ điều này.”

Lăng Tiêu cười cười: “Ta không phải cẩn thận sao, yên tâm đi, có điều là ta đoán, không có chuyện gì.”

Chữ Dịch Phong đối với Lăng Tiêu hoàn toàn yên tâm, gật đầu: “Ừm, nghe lời huynh.”

Lăng Tiêu không muốn nói nhiều cùng Chữ Dịch Phong những chuyện như thế này, hàn huyên vài câu không đứng đắn, thanh âm trong trẻo thấp xuống: “Đêm nay liền nghỉ ở Bạch Thạch Giang, ngày hôm qua bảo hôm nay muốn cưới ngựa, ngày mai có thể không cần cưới ngựa chứ? Dựa vào ta đau lòng đệ liền...”

Chữ Dịch Phong mặt đỏ lên, nhìn chung quanh, nói quanh co nói: “Cái này... ngày hôm nay nghỉ ở quý phủ nhà ai?. Đến nơi rồi đi ngủ sớm một chút.”

“Hả.....?” Lăng Tiêu nhếch lên đôi lông mày, cười khê, “Đi ngủ sớm một chút... Ta liền biết đệ cũng yêu thích ta ôm đệ.” Lăng Tiêu không đành lòng đùa giỡn, nói một chút rồi thôi, còn lại là nói chuyện phiếm.

Có điều hai ngày sau mật thư của Sử Phái đến: Thánh Thượng dĩ nhiên không có việc gì, mấy ngày trước đã như thường lệ vào triều phê duyệt tấu chương.

Lăng Tiêu yên lòng, chỉ cần lão Hoàng Đế còn không có chuyện gì là được, Lăng Tiêu cũng không cố ý kéo dài nữa, một ngàn người tăng nhanh tốc độ, nửa tháng sau thì đến Hoàng thành.

Ngày đó đến Hoàng thành, Hoàng Đế phái Tuệ Vương mang danh Hoàng thân cao quý ra khỏi thành mười dặm nghênh đón. Giữa trưa ánh mặt trời chiếu thẳng, Tuệ Vương thân mang lễ phục, quả thực khí độ cao quý phi phàm, thấy Chữ Dịch Phong đầu tiên là một trận thốn thức hàn huyên, lại vừa đúng biểu đạt sự tin tưởng và tán dương của triều đình. Chữ Dịch Phong quỳ nhận, cùng Tuệ Vương cùng uống ba chén rượu, cùng toàn quân chúc mừng.

Tuệ Vương lại mỉm cười đối với Lăng Tiêu nói: “Biểu đệ mấy tháng này thực cực khổ rồi, Tiểu vương nghe nói tự Hàn tướng quân hy sinh quên mình, trong quân nhiều việc là biểu đệ

tham mưu, bây giờ lập được đại công, xem ra thật không dễ.”

“Tuệ Vương quá khen rồi.” Lăng Tiêu vẫn mặc quân phục, một thân quân trang thêm vào tóc đuôi ngựa buộc tùy ý, dù là như vậy đứng cùng với Chữ Dịch Cẩn một thân hoa phục cũng không kém chút nào: “Việc trong quân dựa cả vào Hoàng tôn, thần chỉ là cố gắng hết sức mọn.”

Chữ Dịch Cẩn nở nụ cười: “Biểu đệ quá khiêm tốn, được, trong cung đã bày lễ chúc mừng, trở về thành đi.”

Tuệ Vương tự giác nhường ra vị trí đứng đầu cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong tối hôm qua được Lăng Tiêu dạy dỗ, phát tay không cho thuộc hạ mình làm bữa, trầm giọng nói: “Chúng quân sĩ lui ra. Nâng linh cữu Hàn tướng quân vào thành.”

Lời vừa nói ra các đại quan quý nhân trong triều không ai không kính phục. Chữ Dịch Phong lập đại công không kiêu không nịnh, theo lệ Chữ Dịch Phong dẫn đầu vào thành là danh chính ngôn thuận, bây giờ lại đem vinh quang này tặng cho Hàn Tín Trung vì quốc vong thân, cỡ nào đại nghĩa nha.

Bọn quân sĩ chỉ nhận lệnh của Chữ Dịch Phong, nâng linh cữu Hàn Tín Trung vào thành trước, Chữ Dịch Phong theo sau.

Tiền cung đầu tiên đến gặp lão Hoàng Đế, Chữ Dịch Phong tháo bỏ kiếm, lệnh Lăng Tiêu theo sau, ba quý chín lạy đi vào triều.

Đã xong buổi triều sớm, lão Hoàng Đế chỉ lệnh những trọng thần địa vị cao quý kết giao lưu lại. Lão Hoàng Đế vẻ mặt quả nhiên so với lúc trước chênh lệch rất nhiều, thấy tôn nhi mặt mày còn có tính trẻ con không khỏi đau lòng, vội vã lệnh lão thái giám đem Chữ Dịch Phong nâng lên, cố gắng nói vài câu, lại nhìn phía Lăng Tiêu vẫn đi theo phía sau Chữ Dịch Phong, xuất thần một lúc nói: “Tiêu nhi, người so với Phong nhi lớn hơn một tuổi thôi, bây giờ cũng đã mười tám.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Thánh Thượng trí nhớ thật tốt.”

“Tốt cái gì.” Hoàng Đế nở nụ cười, chịu không nổi thổn thức, “Năm đó... Xuân Thu cũng là mười tám tuổi, hần vốn là trưởng tử của Lăng Đại học sĩ đầu tiên của tiền triều, tiền đồ vừa vạn, trăm khởi sự năm ấy, Xuân Thu tự bán gia sản gia nhập vào, lúc đó Trầm trong tay chỉ có một vạn người, Trầm hỏi hần mưu cầu cái gì, hần nói: Ôn tri ngộ, vạn tử khó báo.”

Đề cập chuyện năm đó lão thần trong triều đều không nhận được thay đổi sắc mặt, lão Hoàng Đế tiếp tục nói: “Vì câu nói này, trăm không dám thất bại, sợ phụ lòng tin của các lão huynh đệ năm đó.”

Lão Hoàng Đế nói thật tình, lão thần trong triều dù lòng dạ đã trải qua những năm tháng được rèn luyện kiên cường cũng không chịu được nữa đỏ cả vành mắt, lão Hoàng Đế nở nụ cười: “Ngày ấy trăm cho phép người đi tiên tuyền, chính là nhớ tới câu nói kia của Xuân Thu năm đó, Phong nhi, người nghe đây, bây giờ Trẫm đối với Thọ Khang Hầu phủ như thế nào, người ngày sau liền phải đối xử với Tiêu nhi như thế đó.”

“Tôn nhi tuân lệnh.” Chữ Dịch Phong dập đầu, cảm xúc dâng trào, nhưng nghĩ tới hôm qua Lăng Tiêu cảnh cáo, không dám lộ ra nhiều biểu tình.

Lão Hoàng Đế gật đầu: “Trận chiến này Tiêu nhi lập được đại công, ngoại lệ phong tước Nhị đẳng tướng quân, thưởng vạn lạng hoàng kim.” Nói xong lại nhìn Lăng Tiêu một chút, nở nụ cười: “Nguyên bản ta còn cùng Xuân Thu nói qua, Tiêu nhi dung mạo quá đẹp lại thiên về âm nhu, bây giờ một lần lên chiến trường, mất đi nhu mì lại có thêm khí sát phạt, rất tốt, đây mới là tôn tử của Xuân Thu.”

“Tiêu nhi cũng đã mười tám...” Lão Hoàng Đế trầm ngâm, Lăng Tiêu trong lòng giật mình, dĩ nhiên nghĩ kỹ đối sách nếu Hoàng Đế tứ hôn...

“Cũng nên có tên tự, phong hoa tuyết đại, tuyết thể vô song...” Lão Hoàng Đế nở nụ cười: “Hôm nay trăm ban cho người một chữ: Vô Song. Lăng Vô Song.”

Do Hoàng Đế ban tự, đây là vinh quang không phải người nào cũng có, đủ thấy được mức độ được sủng ái của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quỳ tạ ơn.

“Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong... Chính là nhi tử của Thái tử, là tôn tử của trăm, bây giờ bình định phản loạn phía Bắc, công lao trác việt, đương tư quốc khánh, nghị độc ý thân, đặc thụ sách ấn, phong làm Anh Vương.” (Đại khái là có công lao lớn, nhân phẩm đức hạnh đều tốt, đặc biệt ban ấn phong Vương).

Lời vừa nói ra cả triều đều kinh ngạc, lão Hoàng Đế như là đã sớm dự liệu được, lạnh nhạt nói: “Không cần khuyên, năm đó lão tử cũng chưa đến mười sáu tuổi liền phong Vương sao, hưởng hồ cũng không có lập đại công như Phong nhi.”

Chữ Dịch Phong phục hồi tinh thần lại dập đầu tạ ân, Lăng Tiêu gật đầu, ánh mắt nhìn phía biểu hiện bất định của Tuệ Vương. Chữ Dịch Cảnh a, trước đây đều là người xem ta như cá trên thớt mà chém, bây giờ trên chiến trường đi một vòng sinh tử trở về, tình thế này cũng nên thay đổi.

“Tạ chủ Long ân.”

35. Quyển 2 - Chương 35

Ở trên triều cảm tạ ban thưởng xong Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong đi Đông Cung thỉnh an Thái tử phi. Thái tử phi chờ đợi đã lâu, thấy hai người lời còn chưa nói lệ đã lăn xuống trước.

Lúc đó sợ Thái tử phi lo lắng mong nhớ, hai người đi đều không cho người nói với Thái tử phi, bây giờ vừa thấy không khỏi thương cảm. Thái tử phi lôi kéo cái này nhìn cái kia, khóc một lúc lại đánh Chữ Dịch Phong mấy cái, một hồi lâu mới bình phục lại, để hai người ngồi ở bên cạnh mình.

“Có từng bị thương không?” Thái tử phi sờ sờ mặt Chữ Dịch Phong lại vuốt nhẹ bả vai cánh tay y: “Nhìn con gầy gò thế này...”

Bị mẫu thân đối xử như một hài tử, Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, nở nụ cười: “Không bị thương, chỉ là Lăng Tiêu có ít vết thương nhẹ.”

Lăng Tiêu bắt đặc dĩ nhìn Chữ Dịch Phong một chút, đệ nhanh miệng quá.

Thái tử phi lại là một trận đau lòng, rơi lệ, lại không tiện để Lăng Tiêu cởi quần áo ra kiểm tra, tình tế hỏi lại ban không ít được mới coi như xong.

“Trang muội chỉ lưu lại một mình con. Con còn dám không trân trọng thân thể mình.” Thái tử phi khóc một trận vừa hận vừa nói: “Con cũng vậy. Không một chút nào nghĩ đến lo lắng của nương, những ngày qua ta ngày đêm không yên, đến khi Thái tử nói đã lệnh các con trở về ta lúc này mới an lòng...”

Thái tử phi khóc nhoe cả son phấn, cung nữ dâng mâm gương, son, phấn, khăn đến, Chữ Dịch Phong tự tay lấy khăn cho Thái tử phi lau mặt, một bên nhỏ giọng nói: “Mẫu thân... Đừng khổ sở, chúng con không phải đều trở về rồi sao?”

Chữ Dịch Phong nói chuyện không miệng lưỡi hơi ngốc, Lăng Tiêu cũng bận rộn ôn nhu khuyên giải, Thái tử phi mới trấn định lại, phát tay lệnh tiểu cung nữ đem son phấn xuống nói: “Không trang điểm, đi lấy chút trái cây điểm tâm đến, cách giờ mở yến tiệc còn lâu, các người trước tiên hâm nóng một chút.”

Lăng Tiêu sai người đem đồ vật mua ở hồ Khố Sa đưa ra, cười nói: “Hoàng tôn đánh trận cũng không dám quên Di mẫu, mua không ít đồ vật nhỏ cho người.”

Đồ ở ngoài cung tất nhiên không quá tinh xảo, nhưng nhìn rất khác biệt, lại là hai đứa bé hiếu kính, Thái tử phi tự nhiên yêu thích, bận bịu sai người mang lên, lại lôi kéo Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu nói rồi một hồi lâu, cuối cùng lôi kéo tay Lăng Tiêu thở dài nói: “Ta nghe nói, Nhị đẳng tướng quân, theo lý... Những lời này ta không nên nói, nhưng nơi này không có người khác...”

Thái tử phi động dung nói tiếp: “Theo lý phong thường này là thấp, nhưng nếu ngoại lệ phong Vương cho Phong nhi, ban thưởng cho con nhiều hơn nữa sẽ không hợp, Tiêu nhi con là hài tử thông minh, có thể hiểu được ý của Di mẫu đi.”

“Di mẫu yên tâm, phong thưởng cho con hay là phong thưởng Hoàng tôn đều như nhau.” Lăng Tiêu nói lời này đúng là thật tình: “Con không để ý những thứ này.”

Thái tử phi gật đầu: “Con ngoan... Phong nhi, chuyện phía trước mẫu thân không rõ ràng, mấy tháng này Tiêu nhi vì con làm bao nhiêu trong lòng con phải nhớ kỹ, huynh đệ các con tình thâm ta cũng là an tâm.”

“Nhi tử hiểu.” Chữ Dịch Phong cúi đầu, Lăng Tiêu vì y trả giá bao nhiêu, y đều hiểu được.

Thái tử phi gật gù, lại lôi kéo hai người nói rồi một hồi lâu, đợi đến yến tiệc mừng công thì mới để bọn họ đi.

Đại thắng trở về yến tiệc mừng công dĩ nhiên long trọng, Thái tử vốn không nghĩ tới Chữ Dịch Phong có thể lập đại công này, bây giờ thấy được tiền đồ của một nhi tử ngu ngốc, dù cho lúc trước yêu thích Chữ Dịch Cần hơn cũng rất là vui mừng, cố gắng khích lệ Chữ Dịch Phong một phen, lại lệnh Chữ Dịch Cần quan tâm huynh đệ, hai người phải đồng tâm.

Thấy thái độ của Thái tử đối với Chữ Dịch Phong vui vẻ, Lăng Tiêu mỉm cười nhìn, trong lòng một trận cười lạnh. Lúc trước Chữ Dịch Phong mới vừa nếm mùi thất bại, Thái tử gia ngài không phải là thái độ này nha.

Ăn uống linh đình, tiệc rượu rất muộn mới tan, Lăng Tiêu thỉnh ân xuất cung về Thọ Khang Hầu phủ. Hoàng Đế chuẩn. Chữ Dịch Phong hơi say có chút xiêu vẹo đi tới phía sau Lăng Tiêu, nhỏ giọng mơ hồ nói: “Đi đâu? Ta đi theo huynh...”

Lăng Tiêu nở nụ cười, dựa vào cảm giác say ôm lấy Chữ Dịch Phong, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng hồng vài câu, lệnh thái giám thân cận của Chữ Dịch Phong đỡ y hồi cung.

Trở lại Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu trước tiên đi thỉnh an Lăng Hầu gia, nửa tháng này thư từ qua lại giữa Lăng Hầu gia cùng Lăng Tiêu cũng không ít, đối diện nhau đúng là bình tĩnh rất nhiều. Lăng Nho Học khích lệ Lăng Tiêu vài câu, lại trách hấn bớt một chút nóng vội lúc trước không nên rời đi như thế. Lăng Hầu gia lại hỏi kỹ chuyện trên triều, hồi lâu mới nói: “Cho con chúc Nhị đẳng tướng quân cũng không tính là cao... Nhưng hiện tại phong Vương cho Nhị Hoàng tôn...”

“Điều này cũng không có gì, không phải có tiền lệ của Tứ Hoàng tử sao?” Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Dựa vào chiến công của Hoàng tôn phong Vương sớm là tất nhiên.”

Lăng Hầu gia có chút trầm, thấp giọng nói: “Tứ Hoàng tử... Thôi.” Lăng Tiêu biết Lăng Hầu

gia từng là lão sư của Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử từ lâu đã bị Hoàng thượng ban chết, Lăng Tiêu sợ Lăng Hào gia thương tâm, vội thay đổi đề tài: “Triều thần cũng kính phục, thiết nghĩ không có việc gì.”

“Triều thần đương nhiên kính phục, Nhị Hoàng tôn so với Tứ Hoàng tử năm đó thì danh chính ngôn thuận hơn nhiều.” Lăng Hào gia nhìn Lăng Tiêu một chút, lạnh nhạt nói, “Con phải người tra chuyện lúc nhỏ của Trương Kế, đúng không?”

Lăng Tiêu đuôi lông mày hơi động, vuốt cằm nói: “Cái gì cũng không gạt được gia gia.”

“Ta có thể biết cái gì chứ?” Lăng Hào gia nở nụ cười: “Tên tiểu tử Sử Phái kia tra không được, bỗng dưng đến gặp, thẳng thắn hỏi ta, nói là giúp con hỏi thăm.”

Tên Sử Phái này thật là không dùng được mà. Lăng Tiêu bật cười: “Thực sự là chuyện này kỳ lạ, Trương Kế đang yên đang lành liền phản, trong triều cũng không nói cho nguyên nhân tại sao, con không nghĩ ra mới phải người hỏi, gia gia nếu biết vậy thì câu gia gia nói cho con đi, con trở về sẽ phạt hắn.”

Lăng Hào gia cười giả dối: “Con tra không được là con không có bản lĩnh, ta chẳng thèm nói, hiện tại người cũng chết rồi, tra nữa cũng không có gì hay. Đi thôi, cô tổ mẫu và muội muội con đã sớm chờ.”

Lăng Tiêu thấy Lăng Hào gia không muốn nói hắn cũng không hỏi lại, chỉ chờ đến ngày nào đó sẽ hồng lão gia tử cao hứng hỏi lại đi, Lăng Tiêu hành lễ lui ra.

Lăng Tiêu đến thỉnh an Thi phu nhân, cũng giống như ban ngày ở trong Đông Cung, Thi phu nhân khóc lóc ôm Lăng Tiêu nói một hồi lâu, còn có Lăng Trĩ ở một bên khóc sưng lên hai mắt. Lăng Tiêu ôn nhu khuyên giải một hồi lâu mới coi như thôi.

Thi phu nhân cầm khăn chấm chấm khóe mắt, thở dài nói: “Nam nhân các ngươi, chỉ biết là tinh trung báo quốc, nào biết nữ nhân ở hậu viện, khuê các ở bên trong không dễ, không nghe được tin tức ở tiền tuyến của con, nếu như có mệnh hệ gì... Ta những năm này chỉ còn biết sống mà nhớ thương con, chờ khi ta đến cõi âm không biết làm sao ăn nói cùng Trang nhi...”

Thi phu nhân vừa nói vừa khóc, Lăng Tiêu vội vả tự mình lấy khăn hầu hạ, ôn nhu nói: “Đều là con không phải, sau này con tuyệt đối không ra chiến trường nữa là được rồi.”

“Vậy mới đúng” Thi phu nhân hỏi đến chuyện phong thưởng trên triều, lại cao hứng lên. Lão nhân gia không chống lại màn đêm thăm thẳm, hỏi han xong lập tức đi ngủ. Lăng Tiêu xoay đầu lại nhìn Lăng Trĩ, cười nói: “Nhìn muội khóc kia, là ca không phải, ta còn mang về cho muội không ít đồ dùng nho nhỏ, ta sẽ sai người đưa đến Sầu Ngọc Hiên.”

Lăng Trĩ những ngày qua đều là lo lắng sợ hãi, bây giờ thấy ca ca đúng là nói không ra lời, để Lăng Tiêu ôn nhu an ủi một hồi lâu mới miễn cưỡng không khóc nữa.

Lăng Tiêu đưa Lăng Trĩ về Sầu Ngọc Hiên, dọc theo đường đi hai huynh muội còn tri kỷ trò chuyện không ít, hỏi đến Thi phủ, Lăng Trĩ cúi đầu thấp giọng nói: “Đúng là có gặp một lần, tháng trước muội đi miếu Thiên Lý cầu phúc, Thi thái thái cũng vội vàng tới dâng hương, gặp mặt một lần... Huynh ấy nói thỉnh phụ thân huynh ấy hỏi thăm chuyện tiền tuyến, nói là đánh thắng trận, ca không có bị thương, muội mới yên lòng.”

Thi Chính bây giờ làm việc trong nội các, bên trong các đúng là có thể nghe chuyện tiền tuyến. Lăng Tiêu nghe gật đầu, vẫn là em rể có lòng.

“Chỉ chờ sang năm thi hội thôi, thi hội vừa qua...” Lăng Tiêu thấy Lăng Trĩ đỏ mặt cũng không nói nữa: “Không còn sớm, muội muội nghỉ sớm đi.”

“Vâng” Lăng Trĩ gật gù, lại căn dặn bọn nha đầu hầu hạ Lăng Tiêu nửa ngày mới xoay người tiến vào Sầu Ngọc Hiên.

Hôm sau Lăng Tiêu vẫn tiến cung do còn là thư đồng của Chử Dịch Diễm. Bây giờ Chử Dịch Phong tuy rằng được phong Vương, nhưng bởi vì việc này xảy ra hơi đột ngột, hiện tại vừa mới tuyên chỉ nên việc kiến phủ, sửa tốt phủ đệ không phải một ngày hai ngày là xong. Lại có Thái tử phi cầu xin, chuẩn Anh Vương sau lễ nhậm quán mới xuất cung.

Nếu Chử Dịch Phong nhất thời không ra cung được, Lăng Tiêu cũng vui vẻ lại làm thư đồng cho Chử Dịch Diễm mấy năm nữa, như vậy hai người gặp mặt cũng dễ dàng một chút.

“Còn đau không?” Chử Dịch Phong cẩn thận thoa thuốc lên vết thương trên lưng cho Lăng Tiêu, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Lăng Tiêu nở nụ cười, một tay đem tóc dài vén qua một bên: “Đều sắp lành rồi còn đau gì nữa, chỉ là có ngứa một chút.”

“Ừm.” Chử Dịch Phong gật gù, cất thuốc mỡ, kéo lên y phục của Lăng Tiêu: “Mẫu thân nói vẫn phải thoa được, nếu không sau này sợ sẽ lưu lại sẹo.”

Lăng Tiêu tự mình buộc xong quần áo, nghe vậy nở nụ cười: “Lưu sẹo thì có gì phải sợ, lại không phải ở trên mặt.” Nói xong kéo Chử Dịch Phong ngồi ở bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Ta hỏi thăm, tòa phủ đệ kia của đệ đã chọn được mảnh đất tốt, cách Thọ Khang phủ không xa, Hoàng Thượng đã nói muốn xây dựng thật hoành tráng.”

Chử Dịch Phong trong mắt tỏa ánh sáng: “Nơi đó cách gần chỗ huynh là được, ha ha...” Lăng Tiêu giơ tay khẽ vuốt gò má Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong thuận thể cúi đầu vùi vào bàn tay Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nở nụ cười, động tác hết như chơi cùng thú nhỏ.

Lăng Tiêu thuận thể ôm lấy Chữ Dịch Phong để y thoải mái nằm trên chân của mình, sủng ái dùng ngón tay xoa nhẹ lên quầng thâm dưới viền mắt của Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay trong cung yền hội không ngừng có khó chịu không?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong gật gù: “Là ngủ không tốt... Không có chuyện gì, qua lần này là tốt rồi, huynh nói xem vì sao Hoàng gia còn để ta đi Hối Tin viện? Ta còn nghĩ về sau không cần đọc sách nữa, điều này cũng không có cho là việc xấu, còn phải đi theo lão Tam lão Tứ đọc sách...”

Chữ Dịch Phong nhắm hai mắt lầm bầm oán giận: “Ta không thích niệm cái kia, một câu cũng nghe không hiểu... Hoàng gia nói là vì để trong bụng ta có chút mực nước, Phụ Vương cũng nói như vậy, nhưng sao ta đọc mãi cũng không có được...”

“Đọc không hiểu thì ở đó điểm danh, hiện tại đệ được phong Vương bọn họ không dám làm khó đệ.” Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa viền mắt cho y, thấp giọng nói, “Vào triều sớm thì có gì tốt đâu? Nghe lời...”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Nghe lời huynh.”

Hai người trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng hôn nhẹ, Chữ Dịch Phong chống không được cơn buồn ngủ, nằm trong lòng Lăng Tiêu chỉ chốc lát sau liền ngủ say. Lăng Tiêu khẽ vuốt tóc Chữ Dịch Phong đến xuất thần. Ngoại trừ ở ngày đó ở ngoài thành nghênh tiếp, Chữ Dịch Cần vẫn không chủ động đến nói chuyện, là hấn sợ hãi sao?. Lăng Tiêu không nghĩ như thế.

Có thể lúc này Chữ Dịch Cần cũng ý thức được, bây giờ Chữ Dịch Phong đã không còn là đệ đệ ngốc trước kia mặc hấn tùy ý khi dễ. Chữ Dịch Phong mười bảy tuổi được phong Vương, chỉ điểm này vượt hơn Chữ Dịch Cần một đoạn dài.

Huống hồ Chữ Dịch Phong phong Vương cũng không phải do đến tuổi theo thông lệ, mà dựa vào chiến công mới được phong hào “Anh Vương”, vì điều này ở trong triều y có ưu thế danh chính ngôn thuận hơn.

Về sau thế cuộc biến động, thế cân bằng mà Thái tử bố trí tỉ mỉ không một tiếng động sẽ chậm rãi nghiêng. Nhớ tới vẻ mặt của Chữ Dịch Cần khi Hoàng Thượng phong Vương cho Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu trong lòng nhẹ giọng cười. Chữ Dịch Cần kỳ thực không cần sợ như vậy, việc lập Đệ Lăng Tiêu sẽ không giở trò nham hiểm với Chữ Dịch Cần. Hấn là vì một câu danh chính ngôn thuận cho Chữ Dịch Phong, hấn sẽ không tranh Đệ, hấn muốn để Chữ Dịch Phong danh chính ngôn thuận thượng vị.

Đây là thời điểm cần phải đi bái phỏng cữu cữu, Lăng Tiêu chủ ý đã quyết, hôm sau lập tức xuất cung đi gặp Vi Tranh.

36. Quyển 2 - Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tĩnh Quốc Công quốc Vi Tranh sai người chuẩn bị trà cụ, nhìn Lăng Tiêu một chút, lạnh nhạt nói: “Mới mấy tháng lại có thêm không ít anh khí, xem ra là đã được rèn luyện không tồi.”

“Vâng, nhờ có cữu cữu phái người cho con.” Lăng Tiêu cùng Vi Tranh đồng thời ngồi quỳ chân ở trên giường nhỏ, Lăng Tiêu nhìn Vi Tranh bày trà, cười nói: “Không biết Tần Long và những người kia sau này làm sao đây? Là đưa về nơi này của cữu cữu sao?”

Vi Tranh rót cho Lăng Tiêu một chén trà nhỏ, Lăng Tiêu vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, Vi Tranh trầm giọng nói: “Không cần, phải bọn họ cho con thì ta đã nói với bọn hắn rồi, sau này xem con là chủ tử, tuy nói không đánh trận nữa, nhưng chỗ của con cũng thiếu người, có thể dùng đi.”

Nói đến điểm quan trọng, Lăng Tiêu tinh tế thưởng thức trà, nhẹ giọng nói: “Vâng, trận chiến về sau càng khó đánh.”

Vi Tranh biết Lăng Tiêu đến đây là để ngả bài, buông xuống trà cụ, lạnh lùng nói: “Con muốn giúp Phong nhi tránh trử.”

“Vâng.” Lăng Tiêu cúi đầu.

Vi Tranh buông xuống chung trà, trào phúng nói: “Con cho rằng như vậy là tốt cho y? Con hỏi qua ý của Phong nhi chưa? Y căn bản là không muốn làm Thái tử, làm Hoàng Đế, hay là nói những thứ này đều vì thỏa mãn dã tâm của bản thân con?”

Lăng Tiêu uống một hơi cạn sạch trà còn lại trong chén, nghiêm mặt nói: “Con xác thực không có hỏi qua ý của Hoàng tôn, hỏi y kết quả cũng không ngoài những thứ cữu cữu nghĩ, con không muốn y suy nghĩ nhiều, vì vậy vẫn gạt y.” Lăng Tiêu triệt để không biết xấu hổ nói tiếp: “Vì lẽ đó sau này nếu Hoàng tôn biết, vậy hẳn chính là do cữu cữu nói cho y, con cùng Hoàng tôn bỏ lỡ bao nhiêu năm mới có thể ở cùng nhau, kính xin cữu cữu có lòng từ bi không nên phá hoại nhân duyên.”

Người xem như là không đau ta cũng thương tiếc Chữ Dịch Phong đi, Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhú, ngược lại cháu trai bảo bối của người có bao nhiêu yêu ta người rõ ràng nhất không phải sao?

Vi Tranh suýt nữa bị Lăng Tiêu làm cho nghẹn, Lăng Tiêu giảm nhẹ âm thanh, giọng nói nhẹ nhàng và êm tai tiếp tục nói: “Cữu cữu ở trong quân không biết chuyện thâm cung, Tuệ Vương lòng dạ hẹp hòi, đã sớm không buông tha cho Hoàng tôn, bây giờ Hoàng tôn chiến thắng trở về, bắt mất chuyện chưa nhược quán liên phong Vương, các loại ban thưởng đều chiếu vào trong mắt Tuệ Vương, cữu cữu có thể bảo đảm Tuệ Vương dung nạp được Hoàng tôn sao?”

“Con xem thường việc dùng ám chiêu với Tuệ Vương, đều là chuyện không ra gì, nên mới nói chuyện này cho cữu cữu. Bây giờ Hoàng tôn danh vọng dần cao, cữu cữu có thể bảo đảm Tuệ Vương sau khi thượng vị có thể đối xử tử tế Hoàng tôn sao?”

(lễ nhược quán: là một lễ tổ chức khi các con trai trong hoàng tộc vừa tròn 18 tuổi, cũng như lễ đánh dấu sự trưởng thành)

Vi Tranh yên lặng trong chốc lát, nói: “Ta sẽ bảo vệ Phong nhi, chắc chắn sẽ không để y chịu thiệt.”

“Kính xin cữu cữu tha thứ con nói thẳng. Cữu cữu lớn hơn Hoàng tôn hai mươi tuổi, tuy anh tài ngút trời sợ cũng không thể tính trước chuyện về sau.” Lăng Tiêu vẻ mặt như thường: “Nhưng con muốn cùng Hoàng tôn làm bạn một đời, nên muốn suy nghĩ nhiều một chút.”

Lăng Tiêu biết những năm này Chữ Dịch Phong vẫn bình an ở trước mặt Thái tử cũng là nhờ có Vi Tranh dạy bảo, người là thật lòng đối tốt với Chữ Dịch Phong. Nhưng bây giờ việc đã thay đổi, cho dù không ra mặt cũng tránh không thoát, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Ngày sau Thái tử đăng Đại Bảo, chuyện lập trử một khi nhắc lên nghị trình, phỏng chừng chuyện Tuệ Vương làm đầu tiên chính là giết Hoàng tôn. Hoàng tôn

coi như không tranh không cướp, sợ là Tuệ Vương cũng không rộng lượng mà bao dung một huynh đệ có công trong triều.”

Hắn còn không muốn Chữ Dịch Phong làm Hoàng Đế đây! Nếu không phải vì bảo mệnh ai muốn ngồi vị trí kia. Mà cái tên ngốc kia, làm Hoàng Đế thì những chuyện lớn nhỏ trong triều không phải là do mình bận tâm sao? Cữu cữu của mình còn không tin mình không có tư tâm, hướng hồ người khác? Mũ nịnh thần trên đầu chắc chắn trốn không thoát, chuyện này dù bị liên lụy hay không có kết quả tốt hẳn cũng phải làm, có điều tất cả là vì Chữ Dịch Phong thôi.

“Đợi đến khi đó chết không minh bạch, không bằng tiên phát chế nhân.” Lãng Tiêu khom người lại: “Kính xin cữu cữu trợ giúp. “

Vi Tranh bình tĩnh nhìn Lãng Tiêu, trong những đứa cháu bên ngoại của ông, ông nhìn không thấu nhất chính là Lãng Tiêu. Đầu tiên là dấu tài, dùng hết thủ đoạn đạt được ân sủng của Thánh Thượng cùng Đồng Cung, sau đó lại không đi ôm chân Chữ Dịch Cẩn, ngược lại đột nhiên không quan tâm đến bất cứ việc gì, bán mạng vì Chữ Dịch Phong.

Trước đây Vi Tranh luôn cảm thấy Lãng Tiêu dối trá không thể tả, vừa khéo lại là người Vi Tranh không thích nhất. Nhưng dáng vẻ hiện tại lại tất cả đều là vì Chữ Dịch Phong, thật là làm người hoài nghi, hồi lâu mới nói: “Con nói... con muốn cùng Phong nhi làm bạn một đời? Phong nhi vì con có thể không thú thê không có con thừa tự, con có thể sao?”

Lãng Tiêu gật đầu: “Sống đời này có thể ở cạnh Hoàng tôn là đủ, cũng không cầu gì khác.”

“Vậy thì nhớ kỹ lời con nói, chuyện trong triều... Ta là cữu cữu của con, cũng là cữu cữu của Phong nhi, đương nhiên sẽ không bạc đãi y.”

Đây chính là đáp ứng rồi, Lãng Tiêu gật đầu nở nụ cười, không chờ Vi Tranh tiễn khách đã tự mình cáo từ trước.

Hồi cung thì đã là giờ Dậu, thái giám Thính Phong Các đợi đã lâu cuối cùng cũng đợi được Lãng Tiêu, khom người nói: “Anh Vương phải người đến mời tiểu Hầu gia mấy lần, nói là bữa tối chờ tiểu Hầu gia cùng ăn.”

“Ừm, biết rồi.” Lãng Tiêu nói xong tiến vào phòng mình thay đổi y phục thường ngày liền đi tới Hải Đường viện.

Chữ Dịch Phong đã sớm chờ, thấy Lãng Tiêu đến sai người đem cua đã nấu lên, cười nói: “Ngày hôm nay bên ngoài đưa tới mấy sọt cua, vì lão Tứ ăn cái này không được nên không đưa đến Thính Phong các, huynh đến ăn đi.”

* Đại áp giải – Cua Trung Quốc

Lãng Tiêu trong lòng một trận âm áp, hôm nay bị lời lẽ vô tình của Vi Tranh làm tổn thương đến đây liền tiêu tan. Quả người khác nghĩ sao về hắn làm cái gì, Chữ Dịch Phong một lòng một dạ đối với hắn là được rồi.

Không lâu lắm nội thị đem cua đã nấu chín đưa lên, Lãng Tiêu sai người lui ra, mình và Chữ Dịch Phong ngồi cùng một chỗ nói chuyện ăn cơm.

“Hôm nay đi làm cái gì?” Chữ Dịch Phong hỏi thăm. Lãng Tiêu chọn một con cua lớn tách yếm ra, đem gạch cua bỏ vào một cái đĩa nhỏ, sau đó bỏ thêm tương và gia vị đưa cho Chữ Dịch Phong, nói: “Đệ không biết làm thì cũng đừng sờ chạm vào, đừng tiếp tục hoa chân múa tay.”

Nói xong cầm tiểu Kim chùy gõ cái cặp càng cua, cười nói: “Còn có thể làm gì, có điều là lại trở về nhà đem theo một ít thứ. Lãng Trĩ trước đó vài ngày lo lắng cho ta, sống rất lo lắng thấp thỏm không yên, ta cùng nàng nói chuyện một chút thôi.”

Lãng Tiêu tay khéo léo vừa nói chuyện vừa công phu gỡ thịt càng cua cho vào đĩa, bỏ vào một chút nước tương đưa cho Chữ Dịch Phong: “Mau ăn, ăn nguội sẽ bị tiêu chảy.” Chữ Dịch Phong được Lãng Tiêu chăm sóc trong lòng ấm vu vu, vừa ăn vừa một bên hàm hồ nói: “Huynh cũng mau ăn...”

Lăng Tiêu nở nụ cười cũng ăn, Chữ Dịch Phong đem rượu hoa quế đã hâm nóng rót ra, cười nói: “Uống đi, rượu này nhẹ không say đâu, rất thơm.” Nói xong lại cười nói tiếp: “Hiện tại còn chưa thuận tiện, cái gì cũng đều theo phân lệ đem đến, cua cho dù ngon cũng chỉ cho được chừng này, đợi được xuất cung, mỗi ngày huynh thích ăn cái gì chúng ta liền ăn cái đó, ban ngày uống rượu cũng được.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Cùng đệ xuất cung chính là vì có thể tùy tiện ăn uống, muốn được khỏe mạnh thì phải ăn uống sinh hoạt theo lệ, nếu mỗi ngày đệ thích gì ăn nấy, không ngoài một năm sẽ sinh bệnh.” Chữ Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười: “Những việc này vẫn là nghe theo huynh đi.”

Hai người như là ở phu thê ở chung nhiều năm, không có lời ngon tiếng ngọt, đàm luận đều là việc nhà, không có lời nói cảm thiên động địa biển cạn đá mòn, nhưng như là rượu hoa quế này vậy, uống vào miệng ôn hòa, dư vị lâu dài, hương thơm kéo dài không tiêu tan.

Nhân nói đến Lăng Trĩ, Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút nói: “Ta nhớ tới biểu muội là sẽ gả cho Nhị công tử của Giang Nam Thi gia Thi đại nhân chứ? Thi Trà Thành người này ta nghe nói qua, là nhân vật văn chương vô cùng tốt, xem ra là nơi nương tựa rất tốt?”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu dùng ngón tay lau nước tương nơi khóe miệng của Chữ Dịch Phong, sau đó tiện tay lau ở trên khăn, nói tiếp: “Đã xem ngày cưới luôn rồi, định ra sang năm vào ngày mùng 8 tháng 8, đến đó thời điểm thi hội thi diện đều qua, Thi Trà Thành cũng có thể an tâm cử hành hôn lễ.”

Chữ Dịch Phong gật gù, lại là người có ăn học, Chữ Dịch Phong tự biết không thể so với người ta, nhưng vẫn khâm phục nói: “Huynh đã khen hần như vậy chắc hẳn phải là người có tài, sang năm tất nhiên là phải đỗ đạt.” Nói xong cười cười lại hỏi: “Ta nhớ tới huynh còn có một muội muội con dòng thứ, gọi... Lăng Y đúng không? Trước đây cũng đã gặp, nàng định gả vào một nhà nào chưa? Sao không nghe nói vậy?”

“Lăng Y sao...” Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, không muốn cùng Chữ Dịch Phong nói những chuyện xấu xa của nàng để y phiền lòng, chỉ nói: “Lăng Y năm nay thân thể không được khỏe, người xem tướng nói nàng năm nay mệnh số không rất xấu không hợp nghị thân, việc hôn nhân đến sang năm lại định.”

Lăng Tiêu nói cái gì chính là cái đó, Chữ Dịch Phong gật gù, lại không muốn hỏi nữa, cái gì muốn nói Lăng Tiêu sẽ nói cho y thôi. Hai người chậm rãi ăn cơm uống rượu, sau đó Lăng Tiêu liền trực tiếp nghỉ ở Hải Đường viện.

Thọ Khang Hầu phủ trong Trầm Hương Tạ, Hạ Lan ra lệnh cho tiểu nha đầu để bát thuốc xuống bàn, bưng bát thuốc đến gần giường, nhẹ giọng nói: “Thuốc sắc được rồi, ngồi lên uống một hớp đi.”

Lăng Y đem mặt nghiêng đi làm như không nghe thấy, Hạ Lan thở dài, ra lệnh nha đầu cùng nhũ mẫu trong phòng đi xuống hết, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư của ta a, cũng đã nửa năm trôi qua, con còn muốn ra sao đây? Con làm như vậy, con gái khuê các có mấy năm thanh xuân đâu sao có thể làm lơ đây?”

Lăng Y nghe trong lòng càng khó chịu, bất đắc dĩ ngồi dậy uống một hớp, cau mày nói: “Thuốc này bên trong sao lại bỏ tham mãnh? Ngày mùa thu trong người con vốn là nóng không chịu được, còn liên tiếp cho con ăn cái này, ước gì là mong con chết sớm đây?”

Hạ Lan thở dài tức giận nói: “Ta cũng đã nói, nhưng đại phu nói con thân thể hư nhược, phải dựa vào ăn những thứ này để bổ dưỡng.”

“Bổ dưỡng cũng không nhất định chỉ dựa vào vài phá tham! Cô tổ mẫu không phải mỗi ngày đưa tổ yến đến đây sao?”

Lăng Y đứng dậy kéo lên búi tóc: “Chỉ cần nấu tổ yến đền bù là được, sau này những thứ đồ nóng nhiệt, thuốc cũng không cần.”

Hạ Lan nghe vậy cười khỏ: “Tổ yến không phải mỗi ngày ở buổi sáng đều nấu ăn sao? Tổ yến này quý giá như vậy, còn thừa bao nhiêu.”

“Cũng chỉ có những bao nhiêu đó?” Lăng Y quay mặt lại, trong lòng càng nổi giận: “Không nói hiện tại, Lăng Trĩ xưa nay mỗi ngày sớm muộn cũng đều ăn một chung cháo tổ yến, sao con đến chỗ này cái gì cũng không có?”

Hạ Lan sắc mặt lập tức liền thay đổi, tức giận nói: “Có việc này sao? Ta cũng không biết, nguyên lai những nhũ mẫu kia càng là không xem ta ra gì. Người đầu mau đến đây!”

Hạ Lan sai người đem nhũ mẫu quản phân lệ đồ ăn của Lăng Y gọi tới, ngay trước mặt mạnh mẽ gắt một câu: “Mất lão bị mù rồi à. Người xem thường ta không biết liền dám lừa gạt, Đại tiểu thư phân lệ người cũng dám cắt xén, không sợ ta trở về nói với lão gia đánh gãy chân người!”

Nhũ mẫu kia nhất thời bị mắng bối rối, hỏi ra mới biết vì là chuyện phân lệ tổ yến mỗi ngày, nhũ mẫu khóc ròng nói: “Thực sự không biết bà cô nghe ai nói, các tiểu thư mỗi ngày đồ ăn phân lệ đều được phân chia như vậy, kim ti yến trần này là quý giá bao nhiêu, bên ngoài trong cửa hàng cũng chỉ có thể mua Bạch Yến trần, trong phân lệ nào có cái này? Hay là bởi vì Đại tiểu thư nửa năm này thân thể không tốt đại cô thái thái mới cho nhiều thêm, nói là vì cho Đại tiểu thư chữa bệnh mới thêm mỗi ngày hai lạng tổ yến, Nhị tiểu thư cũng không có. Bà cô từ nơi nào nghe chuyện phịa như vậy, có thể nói oan giết chết ta...”

Nhũ mẫu kia vừa nói vừa khóc nháo lên, lăn trên đất nói cái gì cũng kéo không đứng lên được. Lăng Y vốn là thiếu kiên nhẫn, chỉ lớn tiếng hô gọi người đến đánh nhũ mẫu này, Hạ Lan tức giận cũng ra lệnh đánh. Chính lúc này thì Thi phu nhân đi tới.

Thi phu nhân vừa vào cửa liền nhìn thấy Hạ Lan và một nhũ mẫu cùng nhau giằng co, quần áo cùng búi tóc cũng bị nhăn nhó rối bù, bên cạnh Lăng Y quần áo xốc xếch tóc tai bù xù đứng mắng. Thi phu nhân nhất thời liền không ngăn được tức giận, cả giận nói: “Đều im lặng hết cho ta. Như thế này thì ra đáng về gì?”

Hạ Lan vừa thấy Thi phu nhân vội vã chỉnh quần áo tóc tai lại, Thi phu nhân nhìn cũng không muốn nhìn nàng. Đã lớn thế rồi không làm gương cho con trẻ. Cho nàng làm Di nương thì thế nào? Hành xử như thế làm sao cho người ta tôn trọng.

Thi phu nhân trực tiếp đi vào nhìn về mặt Lăng Y, xoay người nói: “Lại là vì cái gì mà làm ra bộ dáng như vậy?”

Hạ Lan vội vã muốn giải thích, nhưng nhũ mẫu kia vô duyên vô cớ bị Hạ Lan làm nhục một trận nơi nào chịu phục, ỷ vào Thi phu nhân đem chuyện vừa rồi vừa kể vừa khóc, Hạ Lan ngăn cản không kịp, bận bịu giải thích: “Cô thái thái, con không biết... Thực sự là con đau lòng Đại tiểu thư...”

“Người đau lòng con người, còn ta liền không đau sao?” Thi phu nhân lạnh lùng nói: “Nhân lúc nha đầu kia bệnh ta sai người cho nó thêm tổ yến, thứ này không phải ngày nào cũng được ăn, chỉ là vì nó bệnh nhiều ta thương tiếc nó, qua miệng của người thành ta cứng Trĩ nha đầu giảm phân lệ của Y nha đầu?”

Hạ Lan sợ đến mặt trắng, Thi phu nhân lạnh lùng nói: “Thật ra phân lệ tổ yến bên trong mỗi ngày xác thực chỉ có Lăng Y có, Trĩ nha đầu... Người chỉ biết là Trĩ nha đầu mỗi ngày sớm muộn ăn tổ yến, cũng không biết tất cả đều là ca ca của nó dùng phân lệ bạc của mình mà mua được. Người nếu đồ mắt, vậy cũng để Đại thiếu gia dùng tiền đi mua cho người. Coi như ta khuyên bảo thêm nhiều lời một chữ đi!”

Hạ Lan vừa nghe là Lăng Tiêu mua được lại không dám nhiều lời, Thi phu nhân nổi giận nói: “Người không nhìn được mọi vật dụng trong nhà là ai mua đến sao, tiền bạc trong nhà có hạn vậy tiền ở nơi nào mua đến? Còn không phải lấy của Lăng Tiêu! Hắn mỗi khi trở về đều đem đồ dùng vật dụng về cho. Lăng Trĩ mỗi ngày ăn một chút còn lại toàn hiếu kính cho ta, ta liền toàn bộ xung công phân cho Lăng Y, người không biết cảm ơn còn dám hồ ngôn loạn ngữ!”

Hạ Lan với Lăng Y quả thực không biết, hiện tại giận dữ và xấu hổ không ngớt, chỉ là cúi đầu chậm chạp không nói. Thi phu nhân thấy mình có ý tốt lại bị Hạ Lan cùng Lăng Y ở sau lưng nói thành như vậy, nếu không phải hôm nay chính mình ngẫu nhiên nghe thấy nói rõ ràng, vậy khi chuyện này truyền đi còn không biết sẽ như thế nào, chắc mọi người sẽ nghĩ nói mình bất công đây!

Càng nghĩ càng giận, Thi phu nhân bởi vì gần đây thấy Lăng Y nhiều bệnh, trước đây đối với nàng bất mãn tới mấy bây giờ phần nhiều cũng triu mến một chút. Ngày hôm nay bị nháo thành trò này, nên đem những yêu thương giành cho nàng trong những ngày qua bỏ hết, cũng không giống như ngày xưa bình thường hỏi kỹ Lăng Y ăn uống như thế nào, kêu Lý ma ma đỡ mình đi về.

37. Quyển 2 - Chương 37

Thi phu nhân ở Trầm Hương Tạ sinh một bụng khí, xoay người đi Sáu Ngọc Hiên xem Lăng Trĩ.

Lăng Trĩ sau khi dùng cơm tối đang cùng giáo dẫn ma ma nói chuyện, thấy Thi phu nhân đi tới bên bàn bệ ra đón, nhẹ giọng cười nói: “Cô tổ mẫu có việc gì thì gọi tôn nhi qua là được rồi, lúc này là buổi tối cô tổ mẫu đi lại không tiện, tôn nhi không có gì để đón tiếp cô tổ mẫu thật là lỗi của tôn nhi.”

“Sợ cái gì.” Thi phu nhân xưa nay sức khỏe tốt, nói: “Đốt vài cái lồng đèn lớn, lại có nhiều nha hoàn đi theo, có thể có xảy ra chuyện gì.”

Lăng Trĩ giúp Thi Phu nhân ngồi xuống, lại bận bịu sai người lo pha trà, phát hiện Thi phu nhân vẻ mặt không giống ngày xưa, không dám tùy tiện đặt câu hỏi sợ lại trêu đến lão nhân gia trong lòng không thoải mái, chỉ kiểm những việc Thi phu nhân thích nghe nói.

Lại nói đến Lăng Tiêu trước đó vài ngày có mang đến những vật dụng trang trí tinh xảo nhìn rất đẹp mắt, Thi phu nhân phát ra một chút than thở: “Lăng Tiêu là người tốt, xưa nay tâm hiếu kính liền chưa từng bỏ qua, càng đối với con vô cùng thương yêu, hai người các con đáng thương đã sớm không còn nường, nhưng cũng may là ca ca của con tốt với con làm ta rất vui. Những điều ta không nghĩ tới hẳn cũng toàn là vì con nghĩ tới rồi.”

Lăng Trĩ từ khi ra đời chưa từng thấy mẫu thân là Vi Trang, biết việc này là Thi phu nhân cùng lăng Hầu gia kiêng kỵ, trong ngày thường cũng không nhắc đến mẹ mình. Vào lúc này đột nhiên nói tới việc này làm Lăng Trĩ cũng không biết nói tiếp lời, chỉ nói: “Ca ca con xưa nay rất tốt, ca ca từ nhỏ cũng là dựa vào người trông nom đầy thôi.”

“Dựa vào ta...” Thi phu nhân nhớ tới chuyện vừa rồi không khỏi đau lòng: “Ta trở lại Thọ Khang Hầu phủ đã gần hai mươi năm trôi qua, theo lý thuyết gả đi lại trở về nhà mẹ đẻ quản sự vốn là không thích hợp. Tại vì khi đó trong phủ thực sự không người chủ sự, mẹ con tính tình yếu đuối, bị điều nô kia bắt bí, gia gia con lại không quản được chuyện trong nhà,

ta phải trở lại đây quản lý mọi chuyện. Không dám nói đem các con chăm sóc quản giáo tốt như thế nào, nhưng tự nhận cũng chưa bao giờ giấu cái gì làm của riêng, hiện tại...”

Thi phu nhân nhớ tới ở chỗ Lăng Y nghe những câu nói kia trong lòng liền đau: “Hiện tại cũng làm cho người trong phủ nói ta thiên vị cắt xén phân lệ, có thể thấy được những năm này là ta làm đương gia quả thất bại!”

Lăng Trĩ tuổi tác dần lớn cũng hiểu được nhân sự, vừa nghĩ là biết bên Tây viện nói ra cái gì nên làm Thi phu nhân tức giận, bận bịu ôn nhu khuyên giải. Lăng Trĩ âm thanh nhẹ và êm tai như Lăng Tiêu, khi nói chuyện ôn nhu có thể khiến người ta tâm đều mềm nhũn, nàng lại cố ý ngọt ngào, chỉ chốc lát sau Thi phu nhân lại bật cười, than thở: “Hiện tại ca ca của con lại ở trong cung, cũng là con ở trước mặt ta còn có thể thường xuyên cười nói làm ta hài lòng, đến lúc con lại đi xuất giá, ta ở đây còn có cái gì thú vị.”

Lăng Trĩ nghe nói vậy đỏ mặt, thấp giọng nói: “Lại đem con chế nhạo rồi. Sao cô tổ mẫu lại nói đến chuyện này. “

Lý ma ma thấy Thi Phu nhân được Lăng Trĩ khuyên hài lòng lên cũng cao hứng, vui vẻ nói: “Sao vậy lại không còn thú vị, thái thái đã quên, Nhị tiểu thư lại không phải gả đi chỗ xa lạ khác, hai nhà cách nhau gần như thế, đến lúc đó Trà thiếu gia mỗi ngày đến thỉnh an người đều mang theo Nhị tiểu thư là được rồi, cũng là người một nhà mà.”

Lý ma ma nói mấy câu làm Thi phu nhân cười đến không ngậm miệng lại được, nói: “Rất tốt, là chỗ béo bở thì không cho người ngoài, như thế tất cả đều là cho người nhà chúng ta.” Nói xong thấy Lăng Trĩ mặt đỏ quay đầu không dám tiếp lời, Thi phu nhân càng cười to, hồi lâu mới nói: “Thôi thôi, có vậy mà giận à?”

Lăng Trĩ cúi đầu nói: “Người chỉ lấy con ra trêu ghẹo, con không dám giận đâu...”

Thi phu nhân cười cười cầm tay Lăng Trĩ, nói: “Không đùa con nữa, ta ... Nói tới cái này ta nghĩ tới một chuyện, trước khi mùa đông đến, con không có chuyện làm, ta sẽ chỉ dạy con một vài điều về quản lý gia sự.”

Lăng Trĩ sững sờ, Thi phu nhân nói tiếp: “Những việc này sớm muộn con đều phải biết, sau này để con không bị những người kia lừa bịp mới chính mình chậm rãi tỉnh ngộ. Không bằng ta dạy con tất cả, sau này con làm quản gia những cái gì đều là hữu ích. Tuy nói con là con gái khuê các phải được nuông chiều, nhưng ngẫm lại mẹ con năm đó ở Tĩnh Quốc Công phủ là quá được nuông chiều, nàng lại là con gái út, lúc trước Thái tử phi khi chưa xuất giá cũng không thể so được với nàng. Nhưng sau đó gả cho người thì làm sao? Quản không được nô tài, mọi chuyện trong nhà quản lý cũng không xong việc, mà may là gả tới chính là nhà cậu của mình. Vì lẽ đó ta mới nói càng sớm thông hiểu thế sự mới tốt.”

Thi phu nhân trong lòng cười lạnh, nếu nói bà bất công thì bà liền đơn giản bất công đến cùng đi, bà đúng là cũng muốn giáo dục Lăng Y, nhưng nàng ta bệnh đến nỗi không thể rời giường bà cũng không có cách nào. Ngược lại bà đối với Lăng Y thật lòng yêu thương, người

tốt lại bị hiểu là lòng dạ xấu xa, chẳng bằng mặc kệ, cứ để nuông chiều Lăng Y đi.

Lăng Trĩ cúi đầu không nói, từ đó Thi phu nhân lúc giải quyết gia sự thì đều mang Lăng Trĩ ở bên người, cho nàng nghe nhiều nhìn thêm để học hỏi. Lăng Trĩ vốn là người thông minh thanh tú, không lâu lắm liền rõ ràng rất nhiều, rất nhiều chuyện dần dần đều có thể bắt đầu giải quyết được.

Lại nói về Lăng Tiêu, trong cung Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong vẫn mỗi ngày đi Hối Tín viện. Mấy ngày nay nhân Chữ Dịch Diễm bị cảm lạnh dưỡng bệnh không đến học, Vi Thanh Lam nghĩ phép về Tĩnh Quốc Công phủ, những ngày này trong Hối Tín viện chỉ có Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu hai người đang nghe thái phó giảng bài.

Chữ Dịch Phong tai trái tiến vào lỗ tai phải đi ra, chỉ nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu. Thái phó lưu lại bài tập liền đi về, Lăng Tiêu ra lệnh thái giám hầu hạ đều lui xuống, đi tới phía sau Chữ Dịch Phong nhìn bài tập của y, cười nói: “Sao vậy mới viết tới điểm này?”

Chữ Dịch Phong nghe lời Thái tử dặn dò mỗi ngày còn phải viết mười đại tự, khá là khổ cực, nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ đã viết khá một chút, huynh xem một chút! Có phải là so với trước đây đẹp hơn?”

Lăng Tiêu xem đi xem lại, trái lương tâm nói: “Là được rồi... tốt hơn một chút, đúng không? Ta viết cho đệ 5 chữ, đệ cẩn thận viết, viết 5 chữ nữa là được rồi.” Chữ Dịch Phong lo lắng không có đủ thời gian làm những việc khác, nghe Lăng Tiêu nói như thế bèn cười nói: “Ừm, có huynh phụ thì viết nhanh hơn.”

Lăng Tiêu xoay người trở lại chỗ ngồi của mình trải trang giấy ra chấm mực nước, trong lòng than nhẹ, mỗi ngày mô phỏng theo bút tích của tên gốc này, đầu bút lông của mình cũng không lớn bằng trước đây...

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa viết chữ, không lâu lắm liền đem mười tám đại tự viết xong, Lăng Tiêu đem trang giấy mở ra, dặn dò tiểu thái giám đợi mực trên giấy khô thì thu hồi lại. Lăng Tiêu nhìn chữ của chính mình gật đầu, dù là thái tử mắt vàng chói lửa cũng tuyệt không thấy được Chữ Dịch Phong tìm người giúp đỡ.

Hai người chậm rãi đi về Hải Đường viện. Mới vừa vào cửa Hải Đường viện tổng quản thái giám Chương công công liền bước nhanh lại hành lễ nói: “Chủ nhân, Tuệ Vương điện hạ sáng sớm đưa hai cung nữ lại đây, nói là Thái tử điện hạ không biết vì cái gì thưởng cho Tuệ Vương bốn người cung nữ, Tuệ Vương nói ngài đã đủ nô tài hầu hạ, nên Thái tử liền ban cho người hai nô tỳ, hiện đã ở phía trước chờ đợi.”

“Ồ.” Chữ Dịch Phong không phản ứng lại, gật gù tiếp tục đi vào trong, Chương công công lại nói: “Chủ nhân, hai cung nữ kia còn ở mặt trước chờ đợi đây.”

Chữ Dịch Phong quay đầu lại nhìn hẩn nghi ngờ nói:” Cung nữ đưa đến nên sắp xếp đến nơi nào thì liền đi, cho các nàng chờ đợi làm cái gì? Chẳng lẽ còn chờ ta khích lệ vài câu để các nàng sau này siêng năng làm việc hay sao? Lại không phải tướng sĩ trong quân mới tới..” Nói xong cùng Lăng Tiêu dắt tay đi vào thư phòng, vẫn nói thầm: “Không biết tính toán gì hết...”

Chương công công trong lòng cười khổ, hai cung nữ này đưa tới vừa nhìn liền biết không phải là cung nữ bình thường. Vị chủ nhân nhà mình cũng thiệt là, tuy nói còn chưa tới tuổi đại hôn, nhưng lớn như thế chưa bao giờ thân cận cung nữ, Thái tử đưa đến hai cung nữ đẹp tựa thiên tiên, chủ tử mình sợ là cũng chỉ sai khiến người ta làm việc bình thường.”

Lăng Tiêu đi theo Chữ Dịch Phong, trong lòng cười lạnh. Những việc này đến quả nhiên nhanh, chỉ là không biết hai người cung nữ này là ý của Thái tử hay vẫn là ý của Tuệ Vương đây.

Thời điểm dùng ngọc thiện Lăng Tiêu nhìn thấy hai người cung nữ kia, một người tên là Văn Thúy một người tên là Long Hương, quả thực đều là da dẻ trơn trắng mặt như hoa đào, vừa nhìn là biết hai cung nữ đang độ tuổi xuân thì. Nhắc tới dù sao cũng là Hoàng tôn, đáng lẽ Chữ Dịch Phong ở cái tuổi này trong phòng đều có mấy người thị thiếp, còn những thị tẩm cung nữ cũng sẽ không thiếu. Như Tam Hoàng tôn Chữ Dịch Kỳ đều có mấy cung nữ được sủng ái, chỉ có Chữ Dịch Phong trong Hải Đường viện là không có.

Văn Thúy và Long Hương uốn éo vòng eo mềm mại bái kiến Chữ Dịch Phong, nhẹ nhàng nũng nịu nói: “Nô tỳ vốn là lần này được tuyển chọn đưa đến nơi của Thái tử gia, nhân Thái tử gia thương tiếc Anh Vương người ở đây ít, liền gọi nô tỳ đến hầu hạ Anh Vương. Anh Vương sau này chính là chủ nhân của nô tỳ.” Nói xong cùng Long Hương đồng thời quỳ xuống dập đầu, châu ngọc hoàn bội phát ra tiếng đình đương vang vọng.

Chữ Dịch Phong sững sốt một chút, rồi ngoái ngoái lỗ tai: “Không phải... Người mới vừa nói liên miên cần nhần cái gì? Ai.. người phải nói lớn mới được, sau này nếu như ở nơi này hầu hạ ta đều phải đem giọng luyện nói cho lớn, chỉ sợ tiểu nha đầu các người không thể nói lớn tiếng được.”

Văn Thúy Long Hương: “...”

Chữ Dịch Phong quay đầu đối với Lăng Tiêu bất đắc dĩ nói: “Vì lẽ đó ta không thích để cung nữ hầu hạ, nói chuyện âm thanh rất nhỏ nghe không rõ, không bằng bọn thái giám nói lưu loát.”

Lăng Tiêu cố nén không cười, nhìn hai đóa kiều hoa nói: “Đứng lên đi, là Thái tử ban cho tự nhiên là tốt hơn so với cung nữ khác. Sau này hầu hạ Hoàng tôn tỉ mỉ, hầu hạ bên người Hoàng tôn đều là lão nhân, cũng dùng không quen người mới, các người chỉ cần hầu hạ gian ngoài là được, mọi việc đều theo lệnh của các ma ma khác”

Lăng Tiêu nhìn hai cung nữ vẻ mặt biến hóa trong lòng buồn cười. Chữ Dịch Phong người bên cạnh tuy không nhiều nhưng đều là đã qua ải của Lăng Tiêu. Phạm là những người nào

làm hấn không yên lòng thì sẽ tìm mọi sai lầm khiển trách rồi đuổi đi. Đột nhiên đến hai nha đầu hấn sao có thể cho các nàng gần gũi hầu hạ Chữ Dịch Phong được.

Chữ Dịch Phong gật gù: “Ở chỗ ta kỳ thực việc không nhiều, các người nghe theo ý của tiểu Hầu gia đi, tuy Hầu gia trong cung ở tại Thính Phong các, nhưng hầu hết thời gian đều là ở nơi này với ta, các người đối với Hầu gia cũng như đối với ta như thế mới được, được rồi đi thôi.”

Văn Thúy, Long Hương không nghĩ tới Anh Vương này khi vào trong phòng lại không muốn người hầu hạ, cho tất cả mọi người lui xuống trong phòng chỉ còn y cùng tiểu Hầu gia hai người.

Hai người cung nữ hai mặt nhìn nhau, nói là đến để hầu hạ Anh Vương, mà Anh Vương lại không cho gần người để hầu hạ, khi ăn cơm cũng không cho ở trước mặt, vậy hầu hạ cái gì?

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong đối với hai người mỹ nhân kiều diễm này một chút ý tứ cũng không có nên yên tâm, chỉ cần Chữ Dịch Phong không có tâm tư lung ta lung tung là được. Bây giờ chen vào hai người cung nữ này, Lăng Tiêu cười khê, muốn giải quyết việc này thật quá dễ dàng.

38. Quyển 2 - Chương 38

Đảo mất liền đến ngày mừng 10 tháng 11, là ngày Thái tử phi sinh nhật. Lăng Tiêu lần này đã dùng mấy ngày trước để chuẩn bị lễ vật cho Thái tử phi. Đưa đồ vật dù là quý trọng cũng biểu thị không được tâm ý, nên lợi dụng những ngày tuyết lớn, Lăng Tiêu giúp Chữ Dịch Phong ở trong Hải Đường viện chuẩn bị cho Thái tử phi thọ lễ.

“Cái này là cái gì...” Chữ Dịch Phong cầm lấy một tấm giấy thếp vàng xếp thành hình hoa mai, tràn đầy phấn khởi, nói: “Huynh không phải sai người của Lâm Thúy Hiền tranh thủ làm xong một bộ trang sức đã đưa đến rồi sao?”

Lăng Tiêu đang lấy bút phát họa một bản vẽ, nghe vậy giơ tay vuốt mặt Chữ Dịch Phong, cười nói: “Đây là chuẩn bị cho đệ, ta đưa đồ trang sức đệ đưa cái này là được.”

Chữ Dịch Phong càng có hứng thú, chạy trước chạy sau làm trợ thủ cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu muốn nhân cơ hội này cho Chữ Dịch Phong học hỏi thêm, để y ngồi ở bên cạnh mình, một bên vẽ phác thảo một bên giải thích cho hấn: ” Đệ xem, chỉ cần ở bên trong xếp vào những thanh chặn bằng dài ngắn khác nhau, sau đó đem nến đốt lên, nhiệt khí lưu bay lên trên, thúc đẩy chặn bản chuyển động, chặn bản tầng ngoài cùng sẽ làm đèn lồng xoay tròn, cái nguyên lý này nói đơn giản chính là...

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong một bộ mờ mịt đáng vẽ ỉu xiu, chẳng muốn nghe tiếp, bèn

nói: “Nói đơn giản liền... Cứ như vậy đi, dối bụng không?”

Chữ Dịch Phong thành thật gật gù: “Dối bụng.”

Lăng Tiêu sai người đem điểm tâm đi vào để Chữ Dịch Phong trước tiên ăn vài món tráng miệng, chính mình vẫn ngồi ở bàn bát tiên phác hoạ đèn lồng. Không lâu sau Văn Thúy, Long Hương bưng điểm tâm đến, Chữ Dịch Phong cầm điểm tâm ăn, lơ đãng hỏi: “Đến rồi à?”

Văn Thúy ôn nhu gật đầu, Chữ Dịch Phong đối với Lăng Tiêu nói: “Nếu không huynh cũng ăn chút đi? Còn lâu mới được dùng ngọc thiện đó”

“Không cần” Lăng Tiêu đem phần cuối cùng làm xong, kêu Chương công công đến để hắn đem những bản vẽ này đưa cho ty chế phòng, lệnh thợ thủ công phải làm bằng được giống như phác hoạ của mình. Thu thập xong đồ vật trong tay, Lăng Tiêu giơng mắt nhìn xuống còn thấy Văn Thúy, Long Hương đứng bất động phía sau Chữ Dịch Phong.

Những ngày qua hai người cung nữ này vẫn an phận, tuy rằng bất mãn Chữ Dịch Phong không thân cận các nàng nhưng cũng không dám làm gì, mỗi ngày chỉ dám trang điểm ăn mặc trang phục tinh xảo nỗ lực làm vui mắt Chữ Dịch Phong, còn lại cũng không có làm cái gì quá đáng. Lăng Tiêu trong bóng tối phái người âm thầm tra xét hai cung nữ này, xác định hai người này đúng là Chữ Dịch Cẩn phái tới.

Nhắc tới cũng buồn cười, vốn là Chữ Dịch Cẩn bên kia âm thầm an bài xong người, ý định muốn xếp vào để hầu hạ Thái tử, nhưng sau khi tuyển chọn Thái tử lại muốn làm phong phú hậu viện của Chữ Dịch Cẩn, Chữ Dịch Cẩn âm thầm không ngừng kêu khổ, bèn nhất cử lưỡng tiện nói bên Chữ Dịch Phong nha đầu quá ít, nên Thái tử cũng là theo ý tứ của hắn phái hai người này đến Hải Đường viện.

Lăng Tiêu điều tra cũng không lắm lưu ý, một là hai người cung nữ này mặc dù là người của Chữ Dịch Cẩn, nhưng căn bản không phải là thám tử chân chính, cả hai chỉ là những cung nữ bình thường có điều là bị Chữ Dịch Cẩn dùng tiền mua chuộc. Hai nàng chỉ có bề ngoài là một mỹ nhân cũng không đáng quan tâm. Hai là bởi vì Nhị Hoàng tôn ngọc căn bản đối với các cô gái không có hứng thú.

Phỏng chừng Chữ Dịch Cẩn cũng không ngu đến mức cho rằng hai người cung nữ này có thể tạo được tác dụng lớn, cùng lắm cũng chỉ là câu dẫn Chữ Dịch Phong không quan tâm chính sự thôi. Cũng do là người ở bên ngoài thấy Chữ Dịch Phong một mặt hiền lành đầu óc chậm chạp, nếu như biết rõ ràng chuyện phòng the từ đó sẽ mê muội nữ sắc... Chữ Dịch Cẩn nghĩ những nàng này cũng sẽ có tác dụng.

Lăng Tiêu tự nhận trầm ổn, nhưng nhìn Văn Thúy, Long Hương có một bộ dáng vẻ chờ hầu hạ chăm sóc liền phiền lòng, e ngại là người của Thái tử đưa tới, nên cũng không thể đối với hai nàng như những nô tài chương mắt trước kia, tự tìm sai lầm rồi đuổi ra ngoài. Lăng Tiêu hơi nhíu mày nhìn hai người mỹ nhân này, trong lòng cười nhạo. Ý vào chính mình có mấy phần sắc đẹp liền muốn câu dẫn Chữ Dịch Phong? Sắc đẹp của hai nàng có thể vượt qua sự

ưu mỹ của hần không? Ánh mắt của Chữ Dịch Phong có thể coi trọng các nàng?

Đặc biệt là Văn Thúy, trên cử chỉ vẻ mặt làm như là thật sự đối với Chữ Dịch Phong động tình. Cũng là lúc đầu tiên cung cho rằng phải hầu hạ lão Hoàng Đế, ai ngờ đi dạo một vòng lại phải đến hầu hạ cho Chữ Dịch Phong anh tuấn thiếu niên, khiến cho thiếu nữ đang độ xuân thì, không động tâm cũng khó.

Lăng Tiêu một tay xoa xoa vùng cổ có chút đau nhức, liếc nhìn trên bàn trà, miễn cưỡng nói: “Pha chén trà từng lộ đến đây.”

Văn Thúy vội vã đáp lời đi pha trà đem đến, khom người dâng lên. Lăng Tiêu tiếp nhận chỉ là ngửi mùi thơm cũng không uống. Chữ Dịch Phong ăn nửa ngày điểm tâm nên hơi khát, tiếp nhận chén trà liền muốn uống, Văn Thúy vội vã ôn nhu nói: “Vương gia uống chậm chút, trà này còn nóng lắm.” Nói xong mặt đỏ nhẹ giọng nói tiếp: “Đừng vội.”

Lăng Tiêu thả xuống chén trà, lạnh nhạt nói: “Đều đi ra ngoài đi, ta cùng Hoàng tôn có lời muốn nói.”

Văn Thúy cắn môi, chính là như vậy. Cái tiểu Hầu gia này cũng quá nhiều chuyện, mỗi ngày lúc Vương gia ở cùng hần bình thường cũng không có ai bên cạnh, mỗi khi mình có thể cùng Vương gia nói chuyện hần liền kêu mình đi ra ngoài, mà Vương gia cái gì cũng đều nghe theo hần chắc là hần thấy Vương gia tính tốt nên bắt nạt thôi.

Nghĩ như thế nên Văn Thúy không nhận được khế ngẩng đầu nhìn Chữ Dịch Phong. Anh Vương xác thực tuấn tú, bên người vừa không có trắc phi thị thiếp, nên phải coi trọng mình chứ? Mặt đỏ lên, nàng cũng không dám ở lại với dáng vẻ xấu hổ này nên cùng Long Hương đồng thời lui ra.

Rất nhanh đã đến ngày mừng 10 tháng 11. Lăng Tiêu đã dậy rất sớm cùng Chữ Dịch Diễm đi mừng thọ Thái tử phi. Thái tử phi mới vừa trang điểm xong xuôi, thấy Lăng Tiêu đến cười nói: “Chính là vừa nhắc tới con, con liền đến, Trĩ nhi cũng vừa mới đến, ta tính cho người truyền con đến gặp mặt, không ngờ vừa nhắc con liền tới.” Lại ôm đồm qua Chữ Dịch Diễm, hỏi hần bài tập ngày gần đây.

Lăng Trĩ từ phía sau đi lại, thấy Lăng Tiêu nở nụ cười: “Ca ca.”

Lăng Tiêu cười, sau đó quay qua phía sau thái giám cầm lấy bảo thạch tráp, mở ra kính cẩn dâng lên cùng Thái tử phi: ” Chúc Di mẫu phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.”

Thái tử phi nở nụ cười vội vã đỡ lấy Lăng Tiêu không cho hần quỳ xuống, cười nói: “Lễ mừng thọ không phải đã cho sao, bộ đồ trang sức kia ta nhìn, thực là không tồi, cái này lại là...”

Thái tử phi nhìn trong bảo thạch tráp, một nhánh trâm vàng tinh xảo. Trâm vàng đầu không lớn, nhưng mặt trên khảm nạm không ít bảo thạch ngũ sắc, nhìn kỹ lại bảo thạch kia được chế tác giống như hình dạng hoa Mai nho nhỏ nhìn y như thật, tinh xảo vô cùng chiếu sáng lấp lánh đặc biệt làm chói mắt người nhìn.

“Con biết Di mẫu yêu thích hoa Mai, nên chính mình đích thân họa ra thiết kế này, để cho các thợ thủ công lành nghề làm ra.” Lăng Tiêu nói xong kéo vạt áo lên quỳ xuống: “Nguyện, từ Trúc Phong cùng Tinh Huy bảo vệ.”

Thái tử phi bật cười đỡ Lăng Tiêu lên, bảo cung nữ lấy gương ra soi, rút trên búi tóc Mẫu Đan tuyệt sắc, sau đó cài trâm vàng lên, nhìn vào gương thấy sang trọng phú quý phi thường. Thái tử phi vui vẻ nở nụ cười hài lòng. Sau đó thấy Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Diễm vừa đi tới bèn bảo đi theo rồi cũng mang theo Lăng Trĩ đi xã giao với các cáo mệnh phu nhân đến chúc thọ.

Thái tử phi thấy trong xuân điện bày điểm tâm trái cây, các cáo mệnh phu nhân ở đây đã đợi một lúc, thấy Thái tử phi mang theo Lăng Trĩ đến đều đứng dậy chúc thọ. Thái tử phi cười cười miễn lễ, mọi người theo thứ tự ngồi xong, Lăng Trĩ lại bị Thái tử phi giữ ở bên người, cùng Tiểu công chúa ngồi cùng nhau.

Mọi người nói giỡn một lúc, Thái tử phi nhìn thấy Kinh Ngọc cùng Lăng Y cười nói: “Lăng Y gần đây con có khỏe không? Bỗng cùng nghe Trĩ Nhi nói con bị bệnh, bây giờ xem ra là tốt lắm rồi.”

Lăng Y liền vội vàng đứng lên nói: “Nhờ phúc của nương nương, đã không có việc gì.”

Vốn là buổi sáng đến chúc thọ đều là các cáo mệnh phu nhân có cấp bậc cao, Kinh Ngọc thuộc hàng lục phẩm vốn là không đến được, Thái tử phi cho mặt mũi, cũng mời Kinh Ngọc cùng Lăng Y đến náo nhiệt một hồi. Lăng Y làm lỡ dịp đến hiện tại còn không định được hôn sự, cũng rất muốn gặp gỡ nhiều người trong Hoàng thành cùng các Thái phu nhân. Vì lẽ đó tuy rằng trên người còn có chút mệt mỏi nhưng cũng chống đỡ đi đến tham gia.

Thái tử phi nở nụ cười: “Vậy thì tốt.”

“Ta nhìn Trĩ nha đầu khí sắc càng ngày càng được.” Tương Quốc Công phu nhân nhiều lần vào cung, cùng Lăng Trĩ đã sớm quen, nói chuyện so với người cũng khác thân thiết hơn: “So với lần trước ta thấy thật là vóc người lại cao hơn một chút, càng ngày càng phát triển.”

Lăng Trĩ nghe vậy đỏ mặt cúi đầu không nói, Thái tử phi ôm đồm cầm tay Lăng Trĩ nở nụ cười: “Không phải đâu, trước đó vài ngày đứa nhỏ này ban ngày lo lắng ban đêm chảy lệ, gây đi rất nhiều, ta lo lắng chịu không nổi, gần đây lúc này mới tốt hơn một chút.”

Trước đó khiến tiểu thư Thọ Khang Hầu phủ ngày ngày rơi lệ tất nhiên là chuyện Lăng Tiêu tiểu Hầu gia đi chiến trường, Tả Thừa phu nhân cười nói: “Thật là một nữ nhi ngoan, ca ca

đi chiến trường nàng tự nhiên là lo lắng, nếu không ta liền nói...”

Nói xong quay đầu đối với Thái tử phi cung kính nói: “Nếu không ta liền nói, nương nương là rất có phúc, không cần nương nương lo lắng, trước đây ta là lo cho Nhị Hoàng tôn tâm tính đơn thuần ngây thơ, sợ ngày sau sẽ chịu thiệt, hiện tại thế nào? Mới vừa mười bảy tuổi liền được phong Vương, lập được chiến công lớn như vậy. Do là ta không có hiểu biết sáng suốt nên bận tâm, nương nương dưỡng mỗi người đều tốt, với tiểu Hầu gia cũng có tiền đồ như thế.”

Một lời nói tới làm Thái tử phi cực kỳ vui vẻ, An Dương Thế tử phi tiếp lời nói: “Đây là tự nhiên, Lăng tiểu Hầu gia mẹ đẻ là bà mẹ nương nương, lại từ nhỏ chịu sự giáo huấn của nương nương, tự nhiên cũng là có tiền đồ. Trước kia chúng ta chỉ nghe nói tiểu Hầu gia này tướng mạo vô cùng tốt, bây giờ nhìn lại trên chiến trường cũng lập được đại công, cũng thật là toàn tài, nói không chừng sau này tất nhiên là trung thần tướng tài của Thái tử.”

Nói xong chuyện Lăng Tiêu tự nhiên lại trở về chuyện của Lăng Trĩ. Thọ Khang Hầu phủ cùng Giang Nam Thi gia lần thứ hai kết thân cũng không có gì bí mật. Có thật nhiều tin tức được truyền đi các cáo mệnh vào lúc này mới biết, trong lòng thở dài. Lăng Trĩ là một cô nương tốt như vậy, lại có được bà huynh giỏi giang, nếu như gả được vào nhà mình thì thật tốt. Lăng Trĩ tuy nói là thuở nhỏ mất mẹ, nhưng nàng là được Thi phu nhân nuôi lớn. Thi phu nhân cũng là Tam phẩm cáo mệnh, từ nhỏ ở trong Hoàng thành cũng là có danh tiếng, do bà dưỡng dục cô nương tất nhiên sẽ không sai được. Các cáo mệnh phu nhân trong nhà có thiếu gia đến tuổi thành thân trong lòng đều bóp cổ tay đáng tiếc.

Thái tử phi từ trước đến giờ coi Lăng Trĩ, Lăng Tiêu như chính bản thân mình sinh ra, nghe người ta khen bọn họ lại xem như khen hài tử của mình trong lòng thoải mái, cười nói: “Thôi đừng quá khen đứa nhỏ này, nhất là Trĩ nhi da mặt mỏng, để cho các người nói một hồi mặt đỏ như quả táo.”

Các cáo mệnh phu nhân vừa nghe càng nở nụ cười, chỉ có Lăng Y là lắc lắc khăn đứng ngồi không yên, thấy tất cả đều vô vị. Đều là tiểu thư của Thọ Khang Hầu phủ, muội muội đã sớm định ra hôn sự, chính mình lại không có, biết chuyện của mình sau này sẽ biến thành chuyện cười cho người khác phỏng đoán đây. Còn những người không biết tất nhiên coi mình đã sớm ưng thuận một nhà nào đó, càng không thể đến cầu thân.

Lần trước nhân việc ngắm hoa Lăng Y cũng rõ ràng, biết nơi này đều là các cáo mệnh phu nhân trong Hoàng thành có máu mặt, không dễ dàng nhiều lời nói chuyện với mình, chỉ là không lên tiếng càng không ai chú ý tới mình, Thái tử phi lại đối với mình không giống như là Lăng Trĩ, không giới thiệu mình và các cáo mệnh phu nhân nhận thức.

Lăng Y nhìn Thái tử phi đoan trang nở nụ cười hài lòng với Lăng Trĩ đang ở bên cạnh làm trong lòng bốc lửa, cái gì chuyện tốt cũng cho Lăng Trĩ chiếm.

Kinh Ngọc nâng chén trà lên rồi đưa mắt nhìn tiểu cô của mình trong lòng thở dài. Nàng gả vào Thọ Khang Hầu phủ một năm có thừa, khi nào mà không biết? Nói đến vị tiểu cô này cũng là thật xui xẻo, nhưng mọi việc cũng đều là nàng tự tìm, thật là làm người ta khó

thể đau lòng vì nàng. Kinh Ngọc âm thầm thở dài, một cái tay để ở trên bụng, trong lòng ngọt ngào. Tuy nói tiểu cô cùng Hạ Di nương thực sự khó ở chung, nhưng cũng may trường phu một năm này tính tình chậm rãi thay đổi, cùng mình chung sống càng hoà thuận, nếu như không sai, chính mình hẳn là... Kinh Ngọc trên mặt ửng đỏ, cầm lấy khăn xoa bóp khoe miệng, cũng không cùng Lăng Y nói chuyện, nàng chỉ cười nghe Thái tử phi cùng cáo mệnh phu nhân đàm tiếu, thỉnh thoảng uống mấy ngụm trà.

39. Quyển 2 - Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến buổi chiều các cáo mệnh phu nhân cáo từ, Thái tử phi lưu Lăng Trĩ cùng Lăng Y và mấy vị phu nhân quen biết ở lại, mọi người cùng nhau đi đến chính điện.

“Vốn là gia yến, cũng không có người ngoài, nên không cần lảng tránh.” Thái tử phi dắt tay Lăng Trĩ nói: “Một lát nữa trong tiệc mừng thọ ca ca con cũng tới, con hãy lại ở trong cung mấy ngày đi, ở bên cạnh Di mẫu vài ngày cũng cho Tiểu công chúa có bạn.”

Nghi Thanh công chúa nghe vậy cười nói: “Đúng vậy, Trĩ tỷ tỷ ở lại trong cung đi!”

Lăng Trĩ nở nụ cười đáp ứng. Lăng Y thấy Thái tử phi không nói tới nàng, trong lòng âm thầm tức giận mà không dám nói ra.

Chờ một lát Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng đến, theo sát là Chử Dịch Kỳ cùng Chử Dịch Diễm cũng từ Hồi Tin viện đến. Sau khi mọi người an vị, không lâu sau đó thì Tuệ Vương Chử Dịch Cẩn và Thái Tử điện hạ cùng đi đến. Mọi người theo nghi thức hành lễ, Thái tử cười nói: “Đều là thân thuộc, không cần giữ lễ tiết.”

Nói xong, Thái tử ra lệnh đem lễ mừng thọ đến, nữ quan ở phía sau lập tức đem trình lên. Vừa mở ra là thấy một tráp đồng châu, một tráp Hồng Bảo Thạch, còn có gấm vóc thượng hạng. Thái tử và Thái tử phi phu thê tình thâm trong cung ai cũng biết rõ, mọi người nhìn nhau cười nhưng không nói. Thái tử phi nở nụ cười: “Thái tử nhọc lòng.” Dù là ngồi ở vị trí cao, thấy trường phu đối với mình để tâm, Thái tử phi đuôi lông mày khóe mắt nữ nhân vẫn không giấu được ngọt ngào.

Thái tử ngồi xuống, mọi người cũng lần lượt ngồi theo. Vũ Cơ môn liên tục bước nhẹ nhàng tiến vào đại điện, uyển chuyển nhảy múa.

(Vũ cơ môn: là những đoàn ca múa phục vụ cho hoàng tộc trong cung).

Thái tử đầu tiên là cùng Thái tử phi uống một chén rượu, sau đó mọi người lần lượt nâng chén rượu chúc mừng. Tuệ Vương cũng sai người đem lễ mừng thọ của mình tới cho Thái tử phi xem qua cười nói: “Nhi tử lễ mừng thọ tất nhiên không có tốt bằng Phụ Vương, kính xin mẫu thân đừng ghét bỏ.”

Thái tử phi nở nụ cười: “Con đưa cái gì mẫu thân đều vui mừng.”

Tuệ Vương đích thân dâng lễ mừng thọ của mình là một tượng điêu khắc Quan Âm bằng bạch ngọc.

*Tượng Bạch Ngọc Quan Âm (St)

Chử Dịch Cẩn khom người nói: “Mẫu thân từ mẫu tình cảm như Quan Âm trên đời, nhi tử chỉ có một chút hiếu tâm, hi vọng mẫu thân yêu thích.”

Tượng Bạch Ngọc Quan Âm này cao thẳng, điêu khắc tỉ mỉ nhẵn nhụi không chút tỳ vết nào, cái này không phải chỉ là “Một điểm” hiếu tâm. Thái tử phi khen ngợi không ngớt, sai người cẩn thận đem đi cất. Chử Dịch Cẩn gật đầu nở nụ cười, hẳn lễ không thể vượt qua Thái tử, nhưng so với các Hoàng tôn khác khẳng định lễ vật của chính mình là đứng đầu.

Lăng Y đứng ở xa nhìn Chữ Dịch Cẩn trong lòng ngũ vị tạp trần. Nàng cũng không phải là hận chỉ là tiếc nuối, lắc lắc khăn cúi đầu không nhìn xem nữa.

Chữ Dịch Kỳ cùng Chữ Dịch Diễm cũng tới trước dâng lễ mừng thọ, Thái tử phi đều vui vẻ nhận lấy.

Lăng Tiêu đầu tiên là cùng Lăng Trĩ nói hai ba câu nên không để ý chuyện xung quanh, lúc quay đầu lại thì thấy Chữ Dịch Diễm cũng đã dâng lễ đưa lên! Lại nhìn Anh Vương điện hạ nhà mình còn ăn điểm tâm xem ca vũ đây!

Lăng Tiêu bị tức đến bật cười, không trách được trước đây Thái tử không yêu thích Chữ Dịch Phong. Bên cạnh Thái tử mọi người tả hữu đều xu nịnh nhìn vào, một người thông minh như Thái tử lại có người con đầu óc chậm chạp, con chẳng ra gì cha có thể yêu thích mới là lạ!

Lăng Tiêu ngồi ở phía dưới Chữ Dịch Diễm, cách Chữ Dịch Phong có chút xa, chỉ có thể nhỏ giọng lệnh cho nội thị đi theo mình đến nhắc nhở Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong lúc này mới nhớ tới, vỗ bàn một cái chửi mình không nhớ việc, lặng lẽ đứng dậy. Trong lòng nhớ lại những điều Lăng Tiêu đã dặn mình, tiến lên đối Thái tử phi cung cung kính kính dập đầu: “Nguyện mẫu thân phúc như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn!”

Thái tử phi tự nhiên biết đứa con trai này chậm chạp, từ ái nở nụ cười, đang muốn lệnh cho y đứng dậy thì Chữ Dịch Phong tiếp tục nói: “Nhi tử làm cho mẫu thân một món quà mừng thọ, mẫu thân không chê cười là tốt rồi.”

“Chính con làm?” Thái tử phi khá bất ngờ, ôn nhu nói: “Đương nhiên sẽ không chê cười, là tâm ý của con mẫu thân liền yêu thích.”

Chữ Dịch Cẩn ngồi ở bên dưới Thái tử, nghe vậy cười nhạo. Hắn ngược lại muốn xem Nhị đệ của hắn có thể đưa ra cái gì.

Chữ Dịch Phong sai người đem đèn mà y cùng Lăng Tiêu đồng thời làm lễ mừng thọ mang lên. Mọi người chỉ thấy một chiếc đèn lồng cao cao, gỗ Lê Hoa làm khung xương, lụa mỏng làm thân đèn, mặt trên còn có giấy thếp vàng xếp thành hình hoa Mai, quả thực tráng lệ. Chỉ là... Cũng hơi lớn quá chứ?

Chữ Dịch Cẩn cùng Chữ Dịch Kỳ không nhịn được cười nhạo, Thái tử phi nghe nói là Chữ Dịch Phong tự mình làm cũng rất vui mừng, sợ Chữ Dịch Phong bị chê cười mặt mũi sẽ ngại ngùng, bèn cười nói: “Quả nhiên tinh xảo, cái khó là Phong Nhi tự mình làm...”

“Mẫu thân, chờ nhi tử đem đèn này đốt lên đã...” Chữ Dịch Phong căn bản không có nghe được ý tứ của Thái tử phi, xoa xoa tay: “Ha hã, đốt đèn lên là có thể sáng sủa!”

*Đèn kéo quân (St)

Thái tử phi cũng bị Chữ Dịch Phong chọc cho bật cười, cười nói: “Thôi, nghe lời con, đốt đi.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười đem đèn lồng đốt lửa lên, chỉ trong chốc lát đèn lồng tinh xảo hoa mỹ chậm rãi chuyển động, mặt trên điểm điểm hoa Mai bằng giấy thếp vàng phản chiếu xuống vô số bóng hoa Mai, trong lúc nhất thời bên trong cung điện vô số bóng đen hoa Mai chập chờn, làm cho người ta có cảm giác hoa rơi đầy đất.

Vẫn còn chưa hết bất ngờ, đợi khi mọi người chưa hết thán phục, bên trong đèn truyền ra tiếng leng keng kỳ ảo lạnh lạnh, theo chuyển động chậm rãi của đèn hoa Mai truyền khắp đại điện.

“Đây là...” Thái tử phi kinh hỉ nói không ra lời, một lát mới nói tiếp: “Ta cũng đã gặp tẩu mã đằng do thợ thủ công tinh xảo làm, nhưng cái này... là có tiếng chuông...”

Đương nhiên sẽ có tiếng chuông, Lăng Tiêu cười khê, hắn ở bên trong gắn lên hơn hai mươi mảnh đồng kim tuyến to nhỏ không đều, cái bệ lại thiết kế một cái chặn bản bằng đồng, đồng kim tuyến theo sự di chuyển của đèn lồng lần lượt đánh vào trên chặn bản, làm truyền ra âm thanh cao thấp lạnh lạnh.

Chữ Dịch Phong quay về Thái tử phi khom người lại, nói: “Đây là lễ nhỏ của hài nhi, hi vọng mẫu thân yêu thích.”

“Tự nhiên là yêu thích.” Thái tử phi gặp kim ngân châu báu tuy không phải ít, nhưng những đồ vật tinh xảo này thấy vẫn sẽ kinh hãi, lập tức không kêu người mang cất đi, chỉ ra lệnh đem đèn lồng này đặt ở đại điện phía đông, cười nói: “Phong nhi quả nhiên là có tâm. Bồn cung yêu thích nhất là hoa Mai.”

Chỉ Dịch Phong nhiệm vụ hoàn thành, cười cười trở lại chỗ ngồi của mình. Lăng Tiêu tự mình uống một chén rượu cười tủm tỉm nhìn Chỉ Dịch Cảnh đang cố nén giận mà gượng cười. Tức giận cũng vô dụng, người sao có thể đấu với ta.

Tiệc mừng thọ mãi đến tận giờ hội mới tan, Chỉ Dịch Phong tửu lượng không cao, bởi vì Thái tử phi cao hứng nên uống nhiều hơn mấy chén đã say khướt, Lăng Tiêu tiến lên đỡ Chỉ Dịch Phong đang loạng choạng ngã nghiêng, đối với Thái tử phi miễn cưỡng khom người nói: “Anh Vương say rồi, không bằng con hôm nay đưa Anh Vương đi về Hải Đường viện, cũng có thể thuận tiện lo cho người.”

“Vây cũng được.” Thái tử phi xưa nay rất vui khi thấy bọn họ hoà thuận, quay lại đối với nữ quan nói: “Nấu canh giải rượu đưa đến Hải Đường viện đi.” Lại căn dặn Lăng Tiêu vài câu mới cho bọn họ đi về.

Dựa vào cảm giác say, Lăng Tiêu đem Chỉ Dịch Phong ôm lấy, thấp giọng dụ dỗ dìu trở về Hải Đường viện, trực tiếp đưa vào trên giường trong tấm điện. Chỉ Dịch Phong lại tránh né muốn đi xuống, Lăng Tiêu nhìn gương mặt nửa mê nửa tỉnh của Chỉ Dịch Phong cảm thấy buồn cười, dụ dỗ để y nằm xuống, vừa muốn cởi quần áo cho y thì nữ quan của Thái tử phi liền đến. Lăng Tiêu biết là đưa canh giải rượu đến, nên đứng dậy ra đón.

Nữ quan còn dặn dò vài câu mà Thái tử phi bàn giao mới hành lễ đi về. Lăng Tiêu trước tiên uống trước một bát, thần trí rõ ràng một chút, lại rót một chén, chính mình bưng vào tấm điện.

Lăng Tiêu vừa vào tấm điện liền cảm thấy có gì không đúng. Hắn bỏ canh giải rượu xuống bước nhanh tới, một tay vung mở trướng幔, nhìn thấy Văn Thúy ở bên trong phòng dựa vào lồng ngực của Chỉ Dịch Phong.

Văn Thúy cũng không nghĩ tới Lăng Tiêu còn có thể trở về. Nàng cho rằng Lăng Tiêu đem Chỉ Dịch Phong về, hẳn sẽ về lại Thính Phong Các. Nàng âm thầm ái mộ Chỉ Dịch Phong đã không phải một ngày hai ngày, đáng tiếc Chỉ Dịch Phong vẫn vô tâm, hôm nay cuối cùng có một cơ hội như thế sao có thể buông tha? Chỉ cần một đêm nay thôi, lúc này Chỉ Dịch Phong say rồi, ngày thứ hai chỉ cần mình...

Văn Thúy vừa đem ngoại bào của Chỉ Dịch Phong cởi ra Lăng Tiêu liền đi vào, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Lăng Tiêu làm sắc mặt nàng tái mét, lão đảo một cái lặn té trên mặt đất, quỳ xuống run lập cập nói: “Nô tỳ... Nô tỳ chỉ muốn... Chỉ muốn hầu hạ Vương gia thay y..phục.”

“Thật sao?” Lăng Tiêu đi từ từ đến trước giường ngồi xuống, Chỉ Dịch Phong tuy say nhưng bên trong cũng có cảm giác, hừ hừ hướng về bên cạnh Lăng Tiêu ôm chặt hắn, Lăng Tiêu ôm Chỉ Dịch Phong để y gối đầu lên chân của mình, nhẹ nhàng xoa xoa đầu y, thấp giọng dỗ dành: “Phong nhi khó chịu sao... Muốn nôn?”

Văn Thúy mặc dù biết Lăng Tiêu cùng Chỉ Dịch Phong thân thiết, nhưng không biết hai người ở chung thì tình hình lại như thế! Chính mình quỳ ở đây không trên không dưới, vô số suy đoán lặn lội trong đầu không thể cho ai biết, chỉ trong chốc lát mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm vạt áo.

“Đi đem canh giải rượu trên bàn đến đây.” Lăng Tiêu nhàn nhạt dặn dò, Văn Thúy vội vã bò lên, bưng canh giải rượu trở về quỳ xuống đưa cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu tiếp nhận, chính mình uống một hớp, Văn Thúy nghi hoặc nhìn thấy Lăng Tiêu cúi đầu chậm rãi mớm cho Chỉ Dịch Phong, Chỉ Dịch Phong trong mộng cho rằng đang cùng Lăng Tiêu thân thiết, nhu thuận há mồm tiếp nhận Lăng Tiêu sủng ái.

Lăng Tiêu giương mắt, mắt phượng hơi nhíu liếc nhìn Văn Thúy đang khiếp sợ, hắn vẫn tiếp tục cho Chỉ Dịch Phong uống canh cứ như thế mà hết một bát.

Lăng Tiêu tiện tay đem cái bát không ném vào trong ngực Văn Thúy, thấp giọng nói: “Nếu như ngươi yêu thích hầu hạ, đêm nay liền quỳ gối nơi này hầu hạ đi.”

Văn Thúy sắc mặt trắng bệch, ôm bát không biết nên nói cái gì. Lăng Tiêu không tiếp tục để ý nàng, ôm lấy Chỉ Dịch Phong, chậm rãi cởi hết áo của y. Chỉ Dịch Phong thuận theo Lăng Tiêu nằm xuống giường,

Lăng Tiêu kéo chăn qua che trên người cả hai, cúi đầu khẽ hôn lên cổ Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong thoả mái lại mê luyến thích được Lăng Tiêu âu yếm không nhịn được nhỏ giọng rên rĩ.

Quỳ ở dưới giường Văn Thúy lúc này mới chính thức tin tưởng tình cảnh vừa nãy là thật sự. Tiểu Hầu gia cùng Vương gia...

Văn Thúy một mặt vẫn không thể tin tưởng, không thể! Nàng yêu thích Vương gia nhiều như vậy, sao y lại có khả năng nằm ở dưới thân tiểu Hầu gia hung tàn này! Văn Thúy không dám ngẩng đầu nhưng ánh mắt vẫn là không nhịn được quét nhìn về phía trên giường. Vương gia mà mình ái mộ lúc này có vẻ mặt mà nàng từ trước tới nay chưa từng gặp qua, vẻ mặt hoàn toàn tín nhiệm cùng yêu thích, một vẻ mặt say mê...

Trên giường Lăng Tiêu ôn nhu thương yêu hôn môi Chữ Dịch Phong sau đó từ từ hôn dần xuống cổ y rồi dừng lại cắn nhẹ hai điểm hồng trước ngực làm y đứt quãng ngọt ngào rên rĩ. Lăng Tiêu nghe tiếng rên rĩ gọi tình rất hài lòng tiếp tục cởi bỏ tiết khổ của Chữ Dịch Phong nắm mệnh căn đang ngủ yên trong bụi cỏ xoa nắn làm cho nó thức tỉnh đứng thẳng lên. Sau đó hẩn lấy một hộp thuốc mỡ trong người lấy một ít theo ngón tay chuyển ra phía sau hậu huyệt làm động tác khếch trương, đợi đến khi thấy cục huyết chứa được 3 ngón tay mới thẳng lưng đưa cái của mình nhẹ nhàng đi vào. Lăng Tiêu đợi cho người bên dưới thích ứng mới từ từ cử động ra vào, cũng thỉnh thoảng ôn nhu nhỏ nhẹ nói vài câu an ủi...

...

Không biết bao lâu trôi qua, Lăng Tiêu lại lệnh cho Văn Thúy đi lấy nước nóng, Văn Thúy sững sốt nửa ngày mới lảo đảo bò lên đi lấy nước. Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của nàng cười lạnh, dám bò lên trên giường Chữ Dịch Phong, hẩn còn tưởng rằng nàng rất lợi hại, thì ra cũng chỉ đến như thế.

Lăng Tiêu tự mình đi tới lấy khăn nhúng nước lau người cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong nửa say nửa tỉnh, Lăng Tiêu lại cho y dựa vào người mình ôn nhu dỗ dành một lúc, không lâu sau Chữ Dịch Phong liền ngủ say.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nở nụ cười, tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, chậm rãi đi tới trước mặt Văn Thúy.

40. Quyển 2 - Chương 40

Lăng Tiêu nhẹ giọng nở nụ cười, tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, chậm rãi đi tới trước mặt Văn Thúy, không lưu ý nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Đi theo ta ra gian ngoài.”

Văn Thúy liền vội vàng đứng lên cùng đi ra, Lăng Tiêu ngồi xuống, Văn Thúy quỳ xuống, mồ hôi lạnh đầy mặt, sợi tóc ướt nhẹp dính vào trên gương mặt trắng bệch, không tự chủ toàn thân run rẩy, chỉ cảm giác mình bị khí thế của Lăng Tiêu mạnh mẽ ép tới không thở nổi.

Lăng Tiêu cười nhạt: “Người sợ sệt cái gì?”

“Nô tỳ...” Văn Thúy hô hấp dồn dập, cực lực chống đỡ không để cho mình té ngã, Lăng Tiêu ngồi xuống tự mình rót một chén trà, uống một hớp nói: “Trước khi cho người đến đây Tuệ Vương đã nói cho người cái gì”.

Văn Thúy nghe vậy sắc mặt càng thêm trắng bệch, lắp ba lắp bắp nói: “Không có... Tuệ Vương không có...”

“Nói!” Lăng Tiêu để chén trà xuống, lạnh lùng nói: “Từ khi hắc mồi vừa thu nạp người, đến sau khi bị phân đến nơi này của Anh Vương, hắc mồi tìm người mấy lần? Người đã nói cái gì với

hắn?”

Vân Thúy bị dọa đến cả người run lên, đứt quãng nói: “Tuệ Vương... lúc trước cho nô tỳ ngân phiếu, rồi nói ... Nói nô tỳ cố gắng hầu hạ Thái tử, nếu được Thái tử sủng ái hẳn sẽ lại cho nô tỳ ngân phiếu... Sau đó, hẳn nói ở nơi này với Vương gia cũng được, bảo nô tỳ đem nhất cử nhất động của Vương gia đều nói cho hẳn, còn có Vương gia cùng với người nào giao du...cùng tiểu Hầu gia nói cái gì đều phải báo lại...”

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng: “Vậy ngươi nói cái gì cho hẳn rồi?”

“Không có!” Vân Thúy liền vội vàng lắc đầu: “Không có... lúc nô tỳ đến Hải Đường viện Tuệ Vương chỉ phái ma ma tìm đến nô tỳ hai lần, nô tỳ cái gì cũng không biết... Cái gì cũng không nói...nô tỳ không có...”

Từ khi Vân Thúy, Long Hương được ban tới Hải Đường viện, Lăng Tiêu vẫn lưu ý, chuyện các nàng nghe được tất nhiên đều là không quá quan trọng. Lăng Tiêu yên tâm, lại hỏi: “Tuệ Vương có giao cho ngươi làm cái gì khác không? Như là hạ độc trong thức ăn của Anh Vương.”

Vân Thúy vội vàng nói: “Không có...nô tỳ không dám, Tuệ Vương chỉ nhắc tới một lần... Lần kia ma ma hỏi ta có thể đựng tới thức ăn của Anh Vương không, nô tỳ nói nô tỳ không quản được nơi đó...”

Thì ra Chữ Dịch Cẩn cũng có nghĩ tới tâm tư này, Lăng Tiêu cười nhạt: “Được rồi, ta đã hỏi xong, ngươi đi đi.”

“Đi? Đi... Đi nơi nào?” Vân Thúy cuống quýt xuống trước mặt Lăng Tiêu, liên tục dập đầu khóc ròng nói: Cầu tiểu Hầu gia tha mạng, nô tỳ cũng không dám nữa, nô tỳ cái gì cũng không nghe qua, nô tỳ không có... Cầu tiểu Hầu gia tha mạng...”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta chỉ kêu ngươi lui xuống mà thôi, lúc nào nói muốn mạng của ngươi?”

Vân Thúy vẫn dập đầu, nghe xong lời này vẫn không thể tin được, si ngốc nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không nhịn được nói: “Cút!”

Vân Thúy sợ đến mất hồn, cuống quýt bật dậy lui ra.

Lăng Tiêu cười lạnh, tha mạng?. Từ đầu biết hai người cung nữ này là Chữ Dịch Cẩn phái tới thì Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới muốn lấy mạng các nàng, một là không duyên cớ làm chết người sẽ không hay, hai là sợ Thái Tử suy nghĩ nhiều, còn có một điểm quan trọng là Lăng Tiêu cũng không muốn giết người.

Hoặc là nói Lăng Tiêu không ở tình huống vạn bất đắc dĩ rất căm ghét giết người, dù cho đôi tay này đã sớm dính máu, nhưng Lăng Tiêu cũng không hy vọng mình trở thành người máu lạnh coi mạng người như cỏ rác.

Nhưng Văn Thúy này đã đụng tới điểm trọng yếu của hắn, vừa nãy Lăng Tiêu nhìn thấy Văn Thúy ngã vào lồng ngực của Chữ Dịch Phong, xoa xoa thân thể Chữ Dịch Phong, lúc đó thiếu một chút là trực tiếp chém nàng, dám chạm vào nam nhân của hắn, đây là bản thân nàng muốn chết.

Lăng Tiêu chậm rãi đi vào bên trong rồi ngồi ở trên giường, khẽ vuốt Chữ Dịch Phong ngủ say, mặt mày an nhàn. Cái tên ngốc này, trong mộng suýt chút nữa bị người chiếm tiện nghi cũng không biết. Lăng Tiêu lên giường, ôm nhuôm vai Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong xoay người lại, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong dậy rất sớm, Chữ Dịch Phong say rượu còn có chút đau đầu, lấp bắp nói: “Ngày hôm nay không muốn đi Hối Tin viện...”

“Vậy thì đừng có đi nữa.” Lăng Tiêu sai người đem quần áo cho Chữ Dịch Phong thay, cười nói: “Ta đi đến chỗ Thái tử phi nói dùm đệ một tiếng, để khi Thái tử biết cũng có thể giúp đệ nói vài câu, đệ ngủ tiếp đi, ta bảo các nô tỳ nấu cháo cho đệ, tỉnh rồi nhớ phải ăn nghe không.”

Chữ Dịch Phong gật gù, một lát đột nhiên đỏ mặt nói: “Tối hôm qua... Ừ, chúng ta cái kia?”

Lăng Tiêu bật cười, xoa nhẹ đầu y liền đi ra ngoài.

Lăng Tiêu đi đến chỗ Thái tử phi thỉnh an, Thái tử phi lại hỏi vài câu Chữ Dịch Phong say đến như thế nào, Lăng Tiêu đều trả lời, đang đàm tiếu thì nội thị đến thông báo: Tuệ Vương điện hạ tới.

Chữ Dịch Cẩn đêm qua vì trời tối quá muộn nên không xuất cung. Trời vừa sáng cũng tới nơi Thái tử phi thỉnh an, thấy Lăng Tiêu cũng ở đây nên làm bộ khách sáo chào hỏi vài câu. Chữ Dịch Cẩn ở trong triều cũng còn có việc nói mấy câu liên quy an, chỉ là người vẫn chưa có đi ra khỏi điện liền nghe thấy bên trong Lăng Tiêu đến bên cạnh đối với Thái tử phi nhẹ giọng nói: “Di mẫu, có chuyện gấp gáp con đến cùng người thương lượng, chính là tháng trước Thái tử ban cho Anh Vương cung nữ tên gọi là Văn Thúy, việc này trọng đại...”

Chữ Dịch Cẩn trái tim thỉnh thoảng nhảy lên, sắc mặt trở nên trắng bệch, xong Lăng Tiêu biết rồi!

Đã quy an nên không tiện tiếp tục ở lại, phía trước còn có việc đang chờ, Chữ Dịch Cẩn vừa sợ vừa vội, bất đắc dĩ rời đi.

Chữ Dịch Cẩn trong lòng gấp gấp mau chóng xử lý chuyện phía trước, mãi mới chờ đến lúc nghỉ trưa hẩn vội vã kêu một cung nữ đã sắp xếp ở bên cạnh Thái tử phi tới, cung nữ kia cúi đầu nói: “Tiểu Hầu gia nói âm thanh rất nhỏ, nô tỳ cũng không có nghe rõ, chỉ nghe nói là có việc đại sự ghê gớm muốn cùng bẩm báo với nương nương, nói là Thái tử thưởng cho Anh Vương một cung nữ gọi là Văn Thúy, không biết tại sao như vậy, còn nói bất tiện không để nô tỳ nghe thấy, liền bảo nô tỳ đi ra ngoài, chuyện phía sau nô tỳ cũng không biết.”

Chữ Dịch Cẩn nghe xong chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh từ đầu gội xuống. Đại sự ghê gớm liên quan với Văn Thúy, có thể là chuyện mình phải nài làm cơ sở ngầm chăng.

Chữ Dịch Cẩn không nhận được tâm hốt hoảng. Sắp xếp người làm nội ứng ở Hải Đường viện chính là tội lớn. Nhưng Văn Thúy thì không giống. Ai cũng biết Văn Thúy vốn là phân đến chỗ Thái tử trước, việc này nếu đổ bể ra Thái tử khẳng định lập tức biết mình hướng về Thái tử mà xếp người vào. Nếu tra hỏi Văn Thúy sẽ càng phát sinh ra nhiều chuyện, dựa vào tính khí của Thái tử, dù là ngày xưa rất ân sủng hẩn nếu đã nghi ngờ tất nhiên từ đây cũng sẽ không còn.

Chữ Dịch Cẩn tựa hồ đã nhìn thấy dáng vẻ thịnh nộ của Thái tử, hẩn từ nhỏ được Thái tử nuôi dưỡng ở bên người tự nhiên hiểu biết tính tình của Thái tử. Chữ Dịch Cẩn càng nghĩ càng sợ, cả người cũng không nhận được run rẩy, sau đó cực lực lấy lại bình tĩnh, kêu nội thị đến, run rẩy nói: “Đi... Đi tuyên Chân Phúc Hải đại nhân đến, nói... Ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Chữ Dịch Cẩn suyết chút nữa sợ vỡ mật, gọi nhạc phụ đến, hai người thương nghị một buổi chiều, vắt hết óc, cuối cùng quyết định: Lặng lẽ đem Văn Thúy cùng những người trước đây phái đến Hải Đường viện làm cơ sở ngầm toàn bộ giết.

Cái biện pháp này tuy rằng sẽ khiến người khác để ý nhưng là hữu hiệu nhất. So với lúc Thái tử nhìn thấy bằng cứ cụ thể thì mấy người chết không thể nói được cái gì, đến lúc đó nói miệng không bằng chứng, coi như Thái tử có khả nghi cũng không làm được gì. Thái tử xưa nay lại sủng ái Chữ Dịch Cẩn, chỉ cần sau này cố gắng biểu hiện cho tốt sẽ làm Thái tử chuyển tâm!

Hai người đã định ra chủ ý, lúc này mới sai người đi động thủ.

Ở trong cung giết một người kỳ thực là rất khó, thế nhưng một nô tài không cấp bậc bất ngờ tử vong thì rất dễ dàng. Trong cung hàng năm đều có các nô tài loại này loại kia chết đi, không có ai đi tra hỏi chủ nhân của các nô tài đã từng làm cái gì, biết chút gì không?

Cách một ngày trời vừa sáng, trong Hải Đường viện, Chương công công liền đến báo: Hôm qua trong Hải Đường viện cung nữ Văn Thúy cùng một ma ma còn có một lão thái giám ở trong viện tranh cãi, ba người tức giận đánh nhau ở gần bờ hồ. Ba người đánh nhau không ai nhường ai nên đều té vào trong hồ, trời giá rét nước lạnh, mọi người không cứu kịp khi vớt được thì ba người đã chết đuối.

Vừa vặn hôm nay Chữ Dịch Phong xuất cung đi quân doanh cùng với Vi Tranh, Chương công công liền đến hỏi ý tứ Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ thở dài một cái: “Làm sao lại không cần thận như thế, việc này không thể truyền ra ngoài, đi qua báo Thái tử phi một tiếng rồi thôi, Anh Vương cái kia... người không nghĩ tới những việc này, không cần nói ra, miễn cho người trong tâm lo lắng.”

Chương công công đáp ứng lui ra, Lăng Tiêu cầm lấy chén trà cười khẽ, không khỏi nghĩ đến hôm qua ở nơi Thái tử phi nói chuyện...

“Di mẫu, có chuyện gấp gấp con đến cùng người thương lượng, chính là tháng trước Thái tử ban cho Anh Vương một cung nữ gọi là Văn Thúy, việc này trọng đại... Có chút không tiện...”

Thái tử phi biết ý, lệnh cho nô tài trong điện lui xuống, nhú mày lo lắng nói: “Sao vậy?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Hôm qua Anh Vương say rồi, trở lại tắm cung lâm hạnh một cung nữ, chính là Văn Thúy kia. Anh Vương sau đó thẹn thùng, vì lẽ đó nên bảo con đến nói với Di mẫu.”

Thái tử phi nghe vậy cười lên: “Cái hài tử ngốc, chuyện này có cái gì e lệ, ta nói cái chuyện này có gì quá đáng mà phải kêu người đi ra ngoài hết để một mình nói với ta... Các con tuổi còn nhỏ da mặt mỏng, chuyện nhỏ lại coi như đại sự mà lo lắng. Có điều là lâm hạnh một cung nữ thì đáng cái gì? Hiện tại Kỳ nhi đều có mấy người nữ nhân được sủng ái. Trước kia ta còn lo lắng Phong nhi không hiểu chuyện này, nguyên lai...”

“Tức là như vậy rất tốt, Phong nhi nếu e lệ vậy ta cũng không đề cập với nó.” Thái tử phi cười nói: “Ta trở về gọi chuông sự ma ma của Hải Đường viện đến bàn giao nàng là được rồi, những chuyện nhỏ vụn này các người không hiểu được.”

Lăng Tiêu khom người đáp lại, cười nói: “Hoàng tôn dậy sớm kinh sợ đến mức không biết gì, y vốn là không thông hiểu việc này, bây giờ hiểu được là tốt rồi. Con sẽ nói Hoàng tôn trong ngày thường đặc biệt lưu tâm nha đầu kia, nguyên là như vậy.”

Thái tử phi nghe xong càng cao hứng, cười nói: “Ta đây càng yên tâm, trước kia Phong nhi không thân cận bọn nha đầu, ta còn lo lắng lắm, lại Khởi Nhi tiểu nha đầu kể lại những lời đồn đại con cùng Phong nhi.. Hiện tại ta ngược lại muốn xem xem những tiểu nhân này tại sao lại nói như thế. Phong nhi nếu đối với nha đầu kia động tâm, tuy nói nàng xuất thân thấp hèn ta cũng sẽ cất nhắc, đây là chuyện tốt, đi thôi.”

Lăng Tiêu khom người xin cáo lui.

Ngày ấy Lăng Tiêu cố ý để Chữ Dịch Cần hiểu lầm, liền biết hắn sẽ xuất thủ đem cơ sở ngầm ở Hải Đường viện xử lý sạch sẽ, đúng như dự đoán. Không chỉ xử lý Văn Thúy còn đem hai người mà mình không biết cũng xử lý thực sự là sạch sẽ. Lăng Tiêu than nhẹ, Văn Thúy nha, ở dưới cừu tuyền muốn hận thì hận Chữ Dịch Cần đi, chính mình chưa bao giờ muốn tính

mạng của nàng, nhưng đã chọn sai chủ nhân, thì phải tự nhận xui xẻo.

Nhân cơ hội này còn chứng tỏ với người ngoài quan hệ trong sạch của mình và Chữ Dịch Phong. Đúng vậy, Anh Vương là có sủng hạnh nha đầu, nhưng cái chính là Anh Vương với Lăng tiểu Hầu gia không có quan hệ mờ ám.

Lăng Tiêu có thể tưởng tượng đến Chữ Dịch Cần biết mình nói với Thái tử phi là chuyện này thì sẽ tức giận ra làm sao, nhưng như vậy thì làm được gì, có trách là trách chính hắn ngu xuẩn đi.

Lăng Tiêu chậm rãi đi ra phía sau bình phong, thấy Long Hương ở phía sau bình phong sợ đến run lấy bầy, hắn lạnh nhạt nói: “Nghe rõ Chương công công nói chứ? Nếu như ta không có đoán sai, Văn Thúy kia cùng ma ma và thái giám cũng là người của Tuệ Vương chứ?”

Tối hôm qua Lăng Tiêu liền sai người đến bảo vệ Long Hương, như vậy mới làm nàng thoát một kiếp nạn. Nàng so với Văn Thúy trầm ổn rất nhiều, vào lúc này đã hiểu được, cực lực vững vàng giữ hô hấp, run rẩy nói: “Vâng, nô tỳ đã nghe nói về Tuệ Vương điện hạ.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Nói đến tiếp theo, Tuệ Vương hắn cũng sẽ muốn mạng của người.”

“Nô tỳ biết...” Long Hương quỳ xuống, liên tục hướng về Lăng Tiêu dập đầu: “Nô tỳ tạ tiểu Hầu gia đại ân, nô tỳ tạ tiểu Hầu gia đại ân...”

Lăng Tiêu tùy ý ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Ngày ấy ta vừa nhắc tới Văn Thúy hắn liền đem lòng nghi ngờ muốn giết các người, người vì là người như thế bán mạng, có giá trị sao?”

Long Hương bản thân cùng Văn Thúy gắn bó nhiều năm, bây giờ chị em tốt bị Tuệ Vương nhấn tâm sát hại tự nhiên đau lòng, dập đầu nói: “Nô tỳ trước đây hồ đồ, lại đem thạch tín làm mật đường, trải qua tai nạn này mới nhận rõ Tuệ Vương, cầu... cầu tiểu Hầu gia chăm sóc.”

Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Tuệ Vương lòng dạ xấu xa, rất muốn ở nơi Anh Vương sắp xếp nhân thủ mưu toan bất lợi đối với Anh Vương. Hiện tại ta biết đương nhiên phải đánh trả, ta bảo đảm cho người một cái mạng nhưng không phải bảo đảm được lâu dài. Trong cung chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp nơi chuyện Anh Vương đã từng lâm hạnh qua Văn Thúy, đến thời điểm Tuệ Vương tự nhiên biết hiểu lầm ý của ta giết sai người rồi, Long Hương... Người nói, hắn sẽ làm sao đây?”

Long Hương tâm trạng sáng tỏ, vuốt cằm nói: “Tuệ Vương tất nhiên sẽ càng thêm coi trọng nô tỳ, dù sao nô tỳ là người duy nhất còn sống mà hắn đã xếp vào ở trong Hải Đường viện.”

Nguyên là nàng này tới giờ vẫn thông minh, Lăng Tiêu thoả mãn gật đầu, nói: “Đến lúc đó Tuệ Vương tìm người, người lại sẽ nói như thế nào đây?”

“Nô tỳ sẽ nói tới hôm qua bởi vì phạm lỗi lầm bị ma ma phạt ở chính điện quét nhà cả đêm, ngày hôm nay mới biết Văn Thúy mấy người bởi vì tranh cãi đánh nhau mà chết chìm.” Long Hương hơi liếc mắt lên nhìn xem sắc mặt Lăng Tiêu, tiếp tục nói: “Nếu là Tuệ Vương hỏi nô tỳ Anh Vương là có sủng hạnh qua Văn Thúy không, nô tài sẽ chiếu theo lời giải thích của tiểu Hầu gia lặp lại lần nữa, tất nhiên có thể làm cho Tuệ Vương tin tưởng lần này đúng là một chuyện hiểu lầm.”

“Không sai, như vậy cứ theo ý người mà làm đi.” Lăng Tiêu nâng Long Hương đứng dậy, nói: “Ta có thể tin tưởng mà cứu người chăng?”

Long Hương cúi đầu nói: “Tuệ vương lòng dạ độc ác, tiểu Hầu gia bất kể hiềm khích lúc trước lại cứu nô tỳ một mạng, nô tỳ nếu như lại không biết góp sức cho ai thì ngay cả heo chó cũng không bằng. Sau này Tuệ Vương lại giao cho nô tỳ chuyện gì nô tỳ đều sẽ tức khắc nói cho tiểu Hầu gia, vạn sự chỉ nghe tiểu Hầu gia.” Nói xong lại sợ Lăng Tiêu sẽ không tín nhiệm nàng, cắn răng một cái, tiếp tục nói: “Nô tỳ cha mẹ vẫn còn, đều ở tại Hoàng thành, ngoại thành phía đông trong Sài Nhi trang, tiểu Hầu gia tự nhiên có thể tra được, cha mẹ nô tỳ ở trong tay tiểu Hầu gia, nô tỳ tuyệt không dám đối với tiểu Hầu gia sinh hai lòng.”

Lăng Tiêu gật gù liền cho Long Hương lui xuống. Chữ Dịch Cẩn hết lần này tới lần khác tung ra ám chiêu, bây giờ cơ sở ngầm của hắn lại hai mặt, coi như là Lăng tiểu Hầu gia cho Tuệ Vương điện hạ một đáp lễ đi.

41. Quyển 2 - Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lập tức đã gần đến tết, ngày 20 tháng chạp chính thức phong ấn, các Hoàng tôn cũng có thể không cần lại đi Hối Tin viện. Biết tin tức này Chữ Dịch Phong tự nhiên là hài lòng. Có thể nghĩ học rất tốt nhưng lại vẫn ử rừ, Hoàng tôn không cần đi Hối Tin viện, thư đồng tự nhiên cũng không cần đi.

“Đến 20 tháng giêng thái phó mới trở về dạy học, vậy là liền một tháng...” Chữ Dịch Phong nằm ở sâu trong chăn rầu rĩ nói: “Một tháng, ba mươi ngày.”

Lăng Tiêu cười khê, ngồi dậy lấy cái gối mềm dựa vào sau người yêu, nhẹ nhàng xoa xoa những sợi tóc của Chữ Dịch Phong, nhìn thiếu niên mặt mày thanh tú dưới ánh nến thấp giọng nói: “Qua năm tất nhiên là sẽ trở lại chúc tết Di nương, Thái tử vào ngày mừng ba tháng giêng cũng cùng Di nương về Tĩnh Quốc Công phủ, ngày đó ta tự nhiên cũng dẫn Trĩ nhi đi qua đó chúc tết cự cự, còn có ngày 15 tháng giêng là tổ chức yến hội, không phải chúng ta có thể gặp mặt ba lần?”

“Gặp 3 lần, nhưng khi đó người cũng nhiều.” Chữ Dịch Phong nghiêng đầu đem mặt chôn ở lòng bàn tay Lăng Tiêu cọ cọ, rừ rừ nói: “Có chuyện cũng không thể nói.”

Lăng Tiêu nghĩ cũng biết xa cách một tháng đứa nhỏ này sẽ có bao nhiêu tẻ nhạt, chỉ còn cách an ủi: “Ta sẽ tìm cách để có nhiều cơ hội tiến cung thỉnh an? Ta trở lại sẽ tìm cho đệ nhiều đồ chơi hay được không hả?”

Chữ Dịch Phong gật gù tâm trạng tốt hơn một chút, lại nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu lên: “Đúng rồi! Hôm nay lúc ta đi thỉnh an mẫu thân nói ta đừng thương tâm, cung nữ kia chết thì đã chết đi rồi, Phụ Vương như vậy ta cũng không dám hỏi kỹ, không phải mà... ai chết rồi?”

Lăng Tiêu cười khê, tên gốc này căn bản không biết trong viện mình đã chết ba người, Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong: “Không có chuyện gì... Đúng rồi, muốn ăn cái gì bên ngoài sao? Đến lúc chúc tết ta đem đến cho đệ.”

Vừa nhắc tới ăn Chữ Dịch Phong liền quên chuyện vừa rồi, cười cười nói: “VẬY lúc huynh đến mang cho ta kẹo hồ lô đi, trong phủ không ai làm ngon được ta muốn ăn cái đó.”

*Kẹo hồ lô

Lăng Tiêu cười cười: “Cái này dễ dàng, sau khi trở lại ta sẽ đem cho đệ. Ta cũng nhờ người đưa tới một ít nữ trang gọi là hiệu kính, đến lúc đó đệ nhớ đi lấy.”

“Ừm, đệ đã nhớ kỹ.” Chữ Dịch Phong chui vào trong chăn hơi co lại, cười nói: “Không còn sớm, ngủ đi?”

Lăng Tiêu nhắm mắt, mắt phượng bên trong tối sầm lại, trầm giọng nói: “Một tháng này cũng không thể thân thiết, ngủ? Ừ...”

Ngày thứ hai Lăng Tiêu được Thái tử phi cho trở về phủ. Thọ Khang Hầu phủ đã sớm náo nhiệt, thu thập trang hoàng khắp phủ, đặt mua đồ vật, Lăng Tiêu cũng cảm thấy khắp nơi tràn ngập một bầu không khí tết. Trước tiên hẳn đi thỉnh an Lăng Hầu gia cùng Lăng Nho Học, sau đó lại đi tới nơi của Thi phu nhân.

Vừa vào buồng trong liền thấy Thi phu nhân ngồi xem một tấm tranh gỗ khắc hình ảnh bách tử ngàn tôn trên giường nhỏ, một tiểu nha đầu cầm quạt nhẹ nhàng quạt, phía tây Lăng Trĩ đang ngồi xem sổ sách, tay còn cầm một cây bút vừa suy nghĩ vừa viết.

Thi phu nhân bận bịu để chân xuống ngồi dậy kêu tiểu nha đầu lui xuống, để Lăng Tiêu ngồi ở bên người bà. Lăng Trĩ cũng nở nụ cười để bút xuống, dặn dò Ô Cầm dâng trà.

Lăng Tiêu ngồi nhìn sổ sách trên bàn, cười nói: “Mấy ngày nay muội cùng cô tổ mẫu học làm quản gia sao?”

“Có điều vẫn chỉ là mới bắt đầu học thôi.” Lăng Trĩ nở nụ cười: “Không nhìn không biết, bây giờ mới biết là quản gia bên trong lại có nhiều việc như thế, làm khó cô tổ mẫu những năm này vì chúng ta đa tâm khổ tứ như thế.”

“Trĩ nhi đúng là dẻo miệng.” Thi phu nhân cười nói: “Trước kia ta còn sợ nó là một tiểu thư khuê các không làm được, bây giờ giáo dục mới biết, những thứ rườm rà này chỉ cần cho nó xem một lần, làm một lần là đều học được.”

“Đều dựa vào người giáo dục tốt thôi.” Lăng Tiêu cười nói: “Con lúc đầu cũng nghĩ để Trĩ nhi học chút bản lĩnh quản gia mới tốt.”

Thi phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, sau này mọi sự ta đều giao cho nó quản lý, trước kia nó còn không chịu, sợ làm sai rồi bị người chê cười, chuyện này có cái gì? Dù sao cũng có ta trông coi thì sao lại có thể làm sai.”

Lăng Tiêu nghe xong những việc này càng thêm yên tâm, Lăng Trĩ lúc nhỏ Lăng Tiêu nuông chiều nàng vô cùng, chỉ lo cho nàng không chịu được oan ức, lại sợ ra ngoài bị người bắt nạt nên dưỡng nàng không dính khói bụi trần gian. Cũng may còn có Thi phu nhân dạy dỗ tốt, Lăng Trĩ tuy được nuông chiều bảo bọc nhưng lớn lên tính tình không kiêu căng, hiện tại lại có bản lĩnh làm quản gia, chắc.....chắc, thật tiện nghi cho em vợ Thi Trà Thành này.

Đang nói chuyện gia sự, một nha đầu ở bình phong phía ngoài nói: “Nhị tiểu thư, Thi phủ đưa một cái rương lễ đến, đi theo đến có hai ma ma, nói là xin mời các tiểu thư, phu nhân nhận lấy, tờ khai lễ vật ở ngay đây.”

Lăng Trĩ vừa nghe mặt đỏ bừng, hiện tại nàng quản sự, gọi người Thi phủ đi vào cũng thấy không được rất ngại ngùng, Thi phu nhân cùng Lăng Tiêu ở trong phòng đều nở nụ cười, Thi phu nhân cười nói: “Chuyện này thì có cái gì, con xem qua tờ khai lễ vật, rồi gọi hai ma ma vào gấp gờ đi.”

Lăng Tiêu thấy mình ở đây Lăng Trĩ càng thẹn thùng, nghĩ lại mình còn ở nhà đến một tháng đây, cũng không vội vàng, nên cùng Thi phu nhân nói một tiếng liền đi ra.

Lăng Tiêu trở về phòng của mình, Liêu Đình giống như trước đem hết chuyện trong nhà gấp gáp nói ra: “Đại thiếu nữ nãi thân thể không sai, nôn cũng không lợi hại, mỗi ngày đều đi thỉnh an, một lần cũng không bỏ lỡ. Mỗi ngày cũng thường xuyên tìm Nhị tiểu thư chúng ta nói chuyện. Đúng rồi, tháng trước thái y mới vừa nói là có thai thì thiếu gia ở trong cung cũng đã gửi cho một vài thứ, cùng ngày Đại thiếu nữ nãi liền đi tìm cô thái thái nói chuyện nửa ngày, rất cảm ơn thiếu gia ở trong cung còn có thể nhớ kỹ chuyện con cái của Đại thiếu gia, nên rất là cảm kích.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đây là hài tử đầu tiên trong phủ chúng ta, ta tự nhiên sẽ lưu ý.”

Liêu Đình nở nụ cười, cuối cùng lại nói: “Còn có chính là Lão Thái gia thật là xem trọng hôn sự của Đại tiểu thư, chỉ là lão gia còn giống như... Những điều này cũng không có gì, chỉ là nghe nói Hạ bà cô còn chưa quyết định, Đại tiểu thư đúng là cũng không nói gì.”

“Biết là định hôn sự nhà nào chưa?” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, kỳ thực đối với chuyện của Lăng Y hắn cũng không phải rất để bụng, bây giờ Lăng Trĩ việc hôn nhân đã định rồi, Lăng Y đến cùng gả tới nhà ai mà không được.

“Cái này thực đã hỏi thăm mà không biết rõ, chỉ biết là lão thái gia mấy ngày trước đây vì chuyện này đã phát hỏa cùng lão gia một trận, trách lão gia ánh mắt quá cao làm lỡ hôn sự của Đại tiểu thư, sau đó sự việc ra sao thì thực sự không biết.” Liêu Đình suy nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng theo manh mối này thì muốn thành thân trước Nhị tiểu thư là không thể.”

Lăng Tiêu nở nụ cười, tuy nói trong nhà muội muội còn nhỏ tuổi mà gả trước tỷ tỷ việc này không phải không được nhưng thật sự như thế làm cho Lăng Y có bao nhiêu mất mặt thì không cần phải nói. Dù đối với bên ngoài nói là bởi vì Lăng Y một năm này thân thể không khỏe không thể thành thân, nhưng trong một năm nhà này có chuyện hư hỏng gì trong Hoàng thành có ai mà không biết?

Coi như là không nói trước đây chỉ nói hiện tại, Thọ Khang Hầu phủ có Nhị tiểu thư là chính do cáo mệnh Thi phu nhân giáo dưỡng lớn lên, lại có Đông Cung Thái tử phi ủng hộ. Còn Đại tiểu thư thì sao đây? Là trong bụng của một nha đầu hồi môn chui ra, thân phận không chút cao quý ai mà để ý?

Một thù trả một thù, Lăng Tiêu cúi đầu uống trà. Tội lỗi năm đó bắt nạt mẫu thân hắn, liền để hai mẹ con này chậm rãi gánh chịu đi.

Cách ngày Lăng Tiêu đến thỉnh an liền nghe Thi phu nhân nói đến việc Lăng Y kết hôn, Thi phu nhân lạnh nhạt nói: “Định kết hôn với trưởng tử của Thượng thư bộ Lễ, gia gia con đã nghe qua, là con trưởng đích tôn, bây giờ gia đình hắn mua cho hắn cái chức quan Đồng Tri, nghe nói tính tình đáng đáp cũng không kém, rất xứng đáng với Y nha đầu.”

Không trách Hạ Lan không đồng ý, cái cửa này so với Thi gia kém thực sự quá nhiều. Nhưng người khác không không biết mà Lăng Tiêu thì hiểu, chọn nhà này tất cả đều là Lăng Hầu gia suy nghĩ cho Lăng Y. Lăng Y tính tình người khác không biết nhưng người trong nhà đều rõ ràng. Tính tình như vậy gả tới một nhà quyền quý thì khác nào đem cả đời nàng đều phá hủy.

Nếu Lăng Y thông minh nên cảm niệm Lăng Hầu gia, nàng là một thứ nữ, người sinh dưỡng nàng xuất thân lại là Di nương, gả vào một nhà như thế cũng không bồi nhọ nàng, trái lại sau này gả đi nhà chồng sẽ kiêng kỵ Thọ Khang Hầu phủ mà quan tâm nhường nhịn nàng nhiều hơn, vẫn có thể xem là một chỗ thành thân tốt.

“Người cùng gia gia nhìn tốt tất nhiên sẽ không sai.” Lăng Tiêu cười nói: “Chỉ là không biết thời điểm nào định đến hôn sự”

Thi phu nhân sai người đem cho Lăng Tiêu một bát quả hạch, cười nói: “Trong tháng giêng không thích hợp nghị thân, chờ hết tháng giêng liền xuống tiểu định, sau đó... Sợ là cản trở hôn sự Trĩ nhi phía trước.”

Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không nói thêm gì. Sau đó chỉ nghe nói trong Tây viện Hạ Lan lại náo loạn mấy ngày. Nhưng sau đó vẫn là sống chết mặc bay, từ xưa hôn nhân chỉ tuân lệnh cha mẹ, lời người môi giới, nơi nào đến phần nàng nói chuyện.

Nhanh chóng đã tới đêm 30 tết, bên dưới Hoàng thành đổ một hồi tuyết lớn, tuyết lớn là báo hiệu một năm được mùa. Lão Hoàng Đế rất là cao hứng, tất cả những người trong Hoàng tộc nhiệt nhiệt nháo nháo mừng

tuổi. Chờ mọi chuyện xong xuôi Chữ Dịch Phong trở lại Hải Đường viện thì màn đêm đã thăm thẳm, đang muốn tẩy rửa đi ngủ thì Chương công công đi vào báo: “Giữa ban ngày tiểu Hầu gia phái người đưa đồ vật đến, chủ tử ở trong triều nên không dám đi nói.”

“Nhanh lấy tới!” Chữ Dịch Phong nhất thời tinh thần tỉnh táo, xoa xoa tay nói: “Chính ta đích thân xem xét, tất cả đều đi xuống đi.”

Đầu tiên là một cái hộp đựng thức ăn, Chữ Dịch Phong mở ra xem liền nở nụ cười: Chính là ngày đó y nói với Lăng Tiêu ăn kẹo hồ lô. Sơn trà đổ au bao bọc một tầng nước đường sáng lấp lánh, bên trong là quả hạch cùng đậu đỏ nghiền ra hàm kỹ, Chữ Dịch Phong đặc ý cầm một cái ăn, lại đồng thời lấy tới một hộp gốm khác, mở ra xem, là một lò sưởi tay làm bằng bạc cực kỳ tinh xảo.

* Lò sưởi tay được cho là xuất hiện đầu tiên tại nước Sở, một nước chư hầu thời Xuân Thu (770 – 476 trước Công nguyên). (Ảnh Secret China)

Lò sưởi tay không lớn, mặt trên có khắc bình an như ý tường vân, hình dáng này Chữ Dịch Phong chưa từng gặp, nghĩ đến lại là Lăng Tiêu chính mình phác họa ra, Chữ Dịch Phong trong lòng ấm áp. Trước đây chỉ là biết Lăng Tiêu sủng ái Lăng Trĩ, thường thưởng vì nàng phác họa làm riêng cho nàng ít thứ, bây giờ dĩ nhiên mình cũng phải vì Lăng Tiêu tự mình đặt mua vài món mới được.

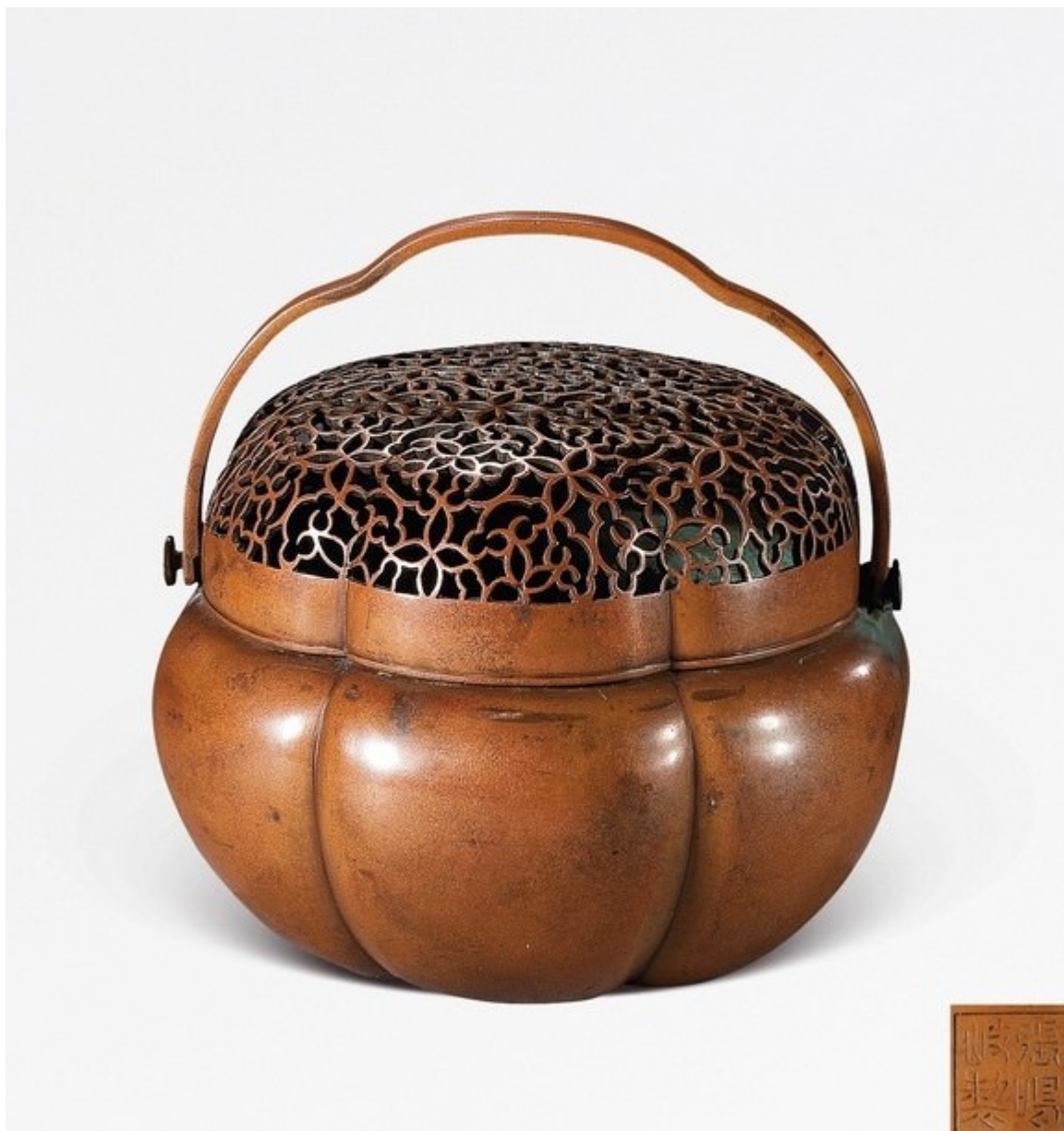
Chữ Dịch Phong cười ngây ngô hài lòng ôm lò sưởi tay nửa ngày, mở ra xem, bên trong lại có một phong thư.

Chữ Dịch Phong lấy thư ra đọc: Phong nhi, đệ lại lớn thêm một tuổi, ta chúc đệ bình an.

— Lăng Tiêu

Một phong thư ngắn ngắn Chữ Dịch Phong tới tới lui lui đọc nhiều lần, nhiều ngày nhớ nhưng hết mức hóa thành một cổ nồng đậm ấm áp tràn ngập trái tim, kéo dài không tiêu tan.

42. Quyển 2 - Chương 42

Ngày nghỉ ở trong phủ tẻ nhạt, Lăng Tiêu thừa dịp ngày tết trong nhà vô sự liền đi tới Lâm Thúy Hiên. Ngày tết Lâm Thúy Hiên chuyện làm ăn vẫn náo nhiệt, chủ sự thấy Lăng Tiêu đến vội vã nghênh đón vào bên trong dâng trà, lại cầm sổ sách tháng này đến cho Lăng Tiêu xem, khom người cười nói: “Tháng này chuyện làm ăn đặc biệt được, gặp tết nhất các thái thái các tiểu thư đều đặt mua không ít đồ trang sức. Chúng ta bên này cũng tốt, chi nhánh bên kia lại sát bên Tỉnh Đầu, Hoa Lê hai ngõ lớn, nơi đó ở đều là quý nhân, thời điểm ngày tết bán không còn hàng, chúng ta phải tăng cường hàng chuyển qua cho bên đó cũng không ít đâu.”

“Ừm...” Lăng Tiêu chỉ chốc lát liền lật hết một quyển sách ghi nợ, nhàn nhạt dặn dò: “Mười lăm là thời điểm ăn tân niên có thể buôn bán được, sớm chuẩn bị tốt hàng.”

Chủ sự vội vã đáp lời, Lăng Tiêu thả sách xuống trường, bưng chén trà uống một hớp: “Tần Long gần đây đã tới sao?”

“Đã tới.” Chủ sự gật gù: “Vẫn là hướng về trong rừng bỏ cái gì vào, khóa lại rồi lại đi mất.”

Lăng Tiêu bỏ chén trà xuống, chủ sự biết ý, khom người đi ra ngoài.

Lăng Tiêu đi mở cái rừng lớn kia ra, bên trong có một hòm lớn làm bằng đồng, Lăng Tiêu điểm nhẹ một bên hòm, một ngăn bí mật lập tức nhảy ra, Lăng Tiêu lấy trong người một chìa khoá nhỏ mở ngăn bí mật ra, bên trong có để mấy tờ tín chỉ, Lăng Tiêu không thấy rõ lắm đem lại gần ánh nến nhìn một lần, nhắm mắt lại tận lực đem mọi chuyện trong thư toàn bộ nhớ kỹ. Sau đó lại mở ra thư tín thứ hai nhìn một lần xác định đã nhớ kỹ, tiếp theo gỡ xuống chụp đèn đem giấy viết thư để gần ánh nến, đợi ngọn lửa đem giấy viết thư cháy sạch sẽ mới xoay người rời đi.

Trong tháng giêng không có chuyện làm, Lăng Tiêu mỗi ngày chỉ cùng Thi phu nhân và Lăng Trĩ nói chuyện phiếm việc nhà, nếu không thì cũng cùng Lăng Hưu gia chơi cờ, ngày nào dùng cơm tối xong Lăng Hưu gia sẽ lưu lại Lăng Tiêu cùng chơi cờ.

Văn nhân nhã sĩ đều là yêu chơi cờ, các quân cờ trắng đen, ngồi đối diện nhau, lại thêm một bình trà, không nói một lời tất cả đều là phong nhã.

Nhưng Lăng Hưu gia cùng Lăng Tiêu chơi cờ từ trước đến giờ là một sống một còn, dù là hai người thân thiết nhưng đối lập hơn thua cũng không lắm hứng trí.

Vạn hạnh hai người kỳ nghệ đều là vô cùng tốt, không chỉ lưu ý mọi nước đi trên bàn cờ mà còn tập trung bình luận chuyện thế sự.

“Con vẫn đang tra chuyện của Trương Kế sao?” Lăng Hưu gia cầm hai quả hạch đào, trong tay cầm một cái kềm nhỏ, răng rắc hai cái hoàn chỉnh lột nhân hạch đào ra, Lăng Hưu gia tiện tay cho vào trong miệng, cười cười: ” Con thắng bàn cờ này, ta sẽ nói cho con biết, miễn cho con không đầu tư phí công phu.”

Lăng Tiêu nghe vậy tinh thần tỉnh táo, phí đi nửa ngày tâm trí, nhưng cuối cùng vẫn thua ba quân cờ.

Lăng Tiêu cười nhạt một tiếng, Lăng Hưu gia nhìn sắc mặt của hắn, hài lòng nói: “Không sai, không kiêu không vội.”

Lăng Tiêu rót cho Lăng Hưu gia chén trà, Lăng Hưu gia thở dài nói: “Trương gia đời đời công huân, ai nghĩ đến Trương Kế lại làm ra chuyện này... Ai...”

“Vì lẽ đó tôn nhi mới nghi hoặc, đến cùng Trương tướng quân là vì cái gì cử binh tạo phản. Càng kỳ quái chính là trong triều qua việc này dĩ nhiên không có tra cứu...” Tuy nói từ Bắc bộ trở về đã nửa năm nhưng trong lòng Lăng Tiêu nghi ngờ trước sau vẫn còn: “Chuyện này thực sự không hợp tình lý.”

“Con có biết, hồi trước các Hoàng tử tranh trử thì Thái tử phi dù thương yêu con cùng Trĩ nhi cũng nhiều năm tránh mà không gặp. Có thể thấy được Trử vị chi tranh lợi hại bao nhiêu.” Lăng Hưu gia lạnh nhạt nói tiếp: “Khi đó trong triều quyền quý có chút tâm tư đều ở đứng thành hàng, đây giống như là đặt cược sinh tử vậy, lúc đó Thái tử... chính là Cảnh Vương, vốn là rất coi trọng Trương tướng quân, nhưng... Trương tướng quân chưa bao giờ đáp lại hảo ý của Cảnh Vương, thậm chí đã từng đem trân bảo mà Cảnh Vương đưa đến phủ hấn trực tiếp ở thời điểm lâm triều mà trả lại, như nước với lửa chính là như vậy.”

Đem một Vương gia đưa trân bảo cho mình vào triều cùng Hoàng Đế cáo trạng... Lăng Tiêu bật cười, Trương Kế đến cùng là có bao nhiêu hận Thái tử?

Lăng Tiêu nói: “Sau đó Cảnh tương thượng vị, dĩ nhiên không hề động thủ xử lý Trương Kế... Trương Kế cùng Thái tử kết oán Thánh Thượng còn có thể cho hấn tay cầm đại quân? Vẫn có thể nói, chuyện lần này là Thái tử mưu tính?” Lăng Tiêu càng nghĩ lại càng không thông, các Hoàng tử năm đó tranh trử thì đến cùng là có bao nhiêu loạn?

“Ha ha, dù Thái tử là cao quý, nhưng muốn giết một tướng quân đời đời công huân cũng không có dễ dàng như thế.” Lăng Hưu gia cười nói: “Muốn nói là Thái tử mưu tính cũng không có khả năng lắm. Thiên hạ này sau này là của hấn rồi, vì diệt trừ một người cùng mình kết thù mà động thủ, còn suýt nữa cùng Hung Nô chiến tranh, cái này không thể nào.”

“Vì sao Thánh Thượng lại dám dùng Trương Kế, lúc này... Thánh Thượng vẫn tin tưởng Trương Kế trung tâm, vốn định đợi long thể thật sự tốt thì truyền Trương Kế gọi trở về ban thưởng một chức quan an nhàn để hấn an dưỡng nửa cuối cuộc đời, đến cùng là chậm một bước...”

“Vậy thì là Trương Kế chính mình cử binh?” Lăng Tiêu theo dòng suy nghĩ của mình tiếp tục nghĩ: “Lúc đó Thánh Thượng long thể ốm bệnh, Trương Kế sợ Thái tử ít ngày nữa kế vị gây bất lợi cho mình, cho nên mới phản” Lăng Tiêu mơ hồ cảm thấy như vậy cũng không đúng, câu chuyện về sau giống như càng to lớn mịt mờ hơn.

“Hiện ở trong triều người biết việc này đều cho là như thế, chuyện này liên quan đến chuyện Thái tử trước đây tranh trử nên không tiện cùng người khác nói rõ ràng, vì lẽ đó liền tận lực đè xuống.” Lăng Hưu gia than thở: “Một khi tra rõ sẽ có ngôn luận đối với Thái tử bất lợi, bây giờ đại sự đã định, Trương Kế cũng đã tự sát, nhiều lời vô ích.”

Lăng Tiêu gật đầu đáp ứng, hấn biết Lăng Hưu gia là sợ Thái tử biết rõ bản thân mình điều tra hấn từ chuyện nhỏ này sẽ sinh ra tức giận. Nhưng Lăng Tiêu trong lòng có một ý nghĩ mơ hồ, giống như là biết được một ít chuyện của Thái tử về sau cũng sẽ không có lợi...

Lăng Hầu gia nhìn Lăng Tiêu không khỏi nhớ tới một đêm trước khi đại quân trở về chính mình cùng lão Hoàng Đế ở nơi đó nói...

“Lão huynh đệ, đây là chiếu chỉ mà trăm tính toán cho Phong nhi phong hào, khanh xem một chút coi có được không?” Lão Hoàng Đế bệnh nặng vừa vận tinh thần mới hồi phục, sắc mặt cũng xám trắng một tầng. Lăng Hầu gia tiếp nhận Thánh chỉ, nhíu mày nói: “Nhị Hoàng tôn lập được chiến công lớn, nhưng hiện tại mà phong Vương...”

“Làm sao?” Lão Hoàng Đế cười cười: “Khanh lo sợ y gánh không nổi sao?”

Lăng Hầu gia khom người nói: “Tự nhiên là xứng đáng, nhưng kính xin Thánh Thượng cân nhắc, bây giờ bốn vị Hoàng tôn thì Tuệ Vương thiên tư cao nhất, lại là con trưởng đích tôn, Thái tử cũng là coi trọng Tuệ Vương nhất. Bây giờ Thánh Thượng là vì Nhị Hoàng tôn phong Vương, tuy biểu lộ là vì Nhị Hoàng tôn lập chiến công, nhưng như vậy sẽ cho người ta một phỏng đoán vô căn cứ. Mọi người sẽ cho rằng tương lai lúc lập trữ Hoàng thượng cùng Thái tử ý kiến không giống nhau.”

“Thái tử từ nhỏ vì tranh trữ đã chịu nhiều nỗi khổ, từ chỗ bốn Hoàng tôn đều là con của Thái tử thì có thể nhìn ra, Thái tử hi vọng các Hoàng tôn sau này huynh đệ một lòng không có tranh giành quyền lực.” Lăng Hầu gia nhìn lão Hoàng Đế sắc mặt dần dần lạnh xuống, không sợ chút nào, tiếp tục nói: “Hiện tại Thánh Thượng phải đề bạt Nhị Hoàng tôn ở vị trí thấp, đợi khi các Hoàng tôn bắt đầu để mắt đến chuyện trữ vị thì mầm họa ẩn nấp sẽ biểu lộ ra. Thần tuổi tác đã cao sợ là không thể thấy, chỉ là vì tương lai trong triều rung chuyển nên bất an lo lắng thôi.”

Ý của khanh là Trẫm chết thì không sao rồi, hiện tại trẫm lại ra quyết định này sẽ gieo vạ cho người đời sau.

Lão Hoàng Đế bật cười: “Thôi... Chỉ có khanh còn dám nói chuyện như thế cùng Trẫm, Xuân Thu... Trẫm biết năm đó vẫn không nóng lòng lập trữ khanh rất không vừa ý, Trẫm hiểu được khanh hi vọng trong triều hoà thuận, không chém giết mới tốt, thế nhưng... Trong triều càng ngày càng hoà thuận, Chử Vương triều còn có thể vững mạnh sao? Trẫm chỉ muốn vì là thiên hạ này tuyển ra Hoàng Đế ưu tú nhất. Trẫm cũng muốn con cháu của mình hoà thuận, nhưng hiện tại sống trong yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy, ngày sau quân địch từ bên ngoài đánh vào, có phải là cũng có thể cùng hoà thuận mà xử lý?”

“Trẫm trước đây cũng không coi trọng Phong nhi, nó không có đầu óc...” Lão Hoàng Đế cười cười: “Nhưng hiện tại không giống, ngày ấy Tiêu nhi quỳ ở ngoài Nghị Chính Thính ta đã nghĩ thông. Khanh suy nghĩ một chút, năm đó lúc khởi sự thì trẫm cũng là người không có thông minh? Mọi chuyện hành sự là dựa vào tức giận nhất thời, còn không phải tất cả đều dựa vào mấy người lão huynh đệ các khanh nâng đỡ? Sau đó Trẫm mới chậm rãi thông hiểu những việc này. Như vậy xem ra, Phong nhi không hẳn không làm tốt vị trí này.”

“Tất nhiên, Trẫm cũng không phải muốn hướng vào Phong nhi, trẫm chỉ không muốn để trữ vị sau này định ra một lần là tới tay Cận nhi thôi.” Lão Hoàng Đế đối với Lăng Hầu gia cười cười: “Khanh sợ cái gì? Năm đó cho các khanh mỗi nhà một thiết quyền [khai quốc phụ vận]

chính là vì che chở con cháu đời sau của các khanh, Tiêu nhi này một đời tất nhiên không đơn giản. Trước khi nhắm mắt Trầm phải đem chuyện sau này có thể bàn giao đều bàn giao. Còn sau này số phận ra sao, thì phải xem tạo hóa của con cháu đi.”

...

“Gia gia?” Lăng Tiêu thấy Lăng Hầu gia xuất thần, nghi hoặc kêu: “Gia gia, sao vậy?”

Lăng Hầu gia phục hồi tinh thần lại, cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, không còn sớm, con ngày mai còn tiến cung, nghỉ ngơi sớm đi.”

Ngày mai Lăng Tiêu đi đến chỗ Thái tử phi chúc tết, khi đến nơi liền thấy Vi Thanh Lam cùng Vi Thanh Ngọc đã ở đó. Mọi người gặp theo lễ chào hỏi, rồi theo thứ tự ngồi xuống.

“Thanh Ngọc một năm này rất ít đến, lại đây...” Thái tử phi nhìn đứa cháu nhỏ của mình mặt mày hớn hở: “Để cô mẫu nhìn... Lại cao lớn lên không ít.” Ôm lấy hân hỉ han ân cần một trận, lại hỏi: “Có thể đi học được chưa?”.

Vi Thanh Ngọc nở nụ cười: ” Con cũng theo phụ tử học qua mấy năm.”

“Ha ha, Vi gia nam nhi đều sẽ là tướng quân, có mấy người như ca ca con vẫn còn vẫn không thượng võ đây.” Thái tử phi hơi suy nghĩ một chút, cười nói: “Vừa là vào học chẳng bằng tiến cung đến cùng Diêm nhi bọn họ học đi. Tiêu nhi ca ca con tuổi cũng không nhỏ, không đến một năm không cần ta nói Hoàng Thượng cùng Thái tử cũng phải cho hân lâm triều, đến thời điểm đó cũng phải tìm thư đồng.”

Vi Thanh Ngọc nghe vậy quay đầu nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu để chén trà xuống cười nói: “Di mẫu lo xa rồi, con cũng không vội, con cũng có thể làm thư đồng cho Tứ Hoàng tôn mấy năm nữa.”

Thái tử phi khẽ vuốt quý phi khẽ, từ ái cười cười: “Ta biết con rất có hiếu tâm, có con chăm sóc Diêm nhi ta cũng yên tâm, nhưng cũng không thể làm lỡ việc công danh của con. Qua năm con đã mười chín, mấy năm qua đại sự lần lượt đến, trên người con đã có vài chức quan. Thánh Thượng sớm đã có ý để con vào triều, nếu đem giữ con ở lại Hối Tín viện chính là ta làm lỡ việc tốt của con.”

Những điều này Lăng Tiêu sớm cũng nghĩ đến, gật đầu nở nụ cười.

“Con trở về cùng phụ thân mẫu thân nói, cô mẫu muốn cho con tiến cung theo Tứ Hoàng tôn đồng thời đọc sách, hỏi ý tứ của phụ thân mẫu thân thế nào.” Thái tử phi cười để Vi Thanh Ngọc ngồi xong, quay đầu đối với Vi Thanh Lam nói tiếp: “Hân nếu không nói được con giúp đỡ nói với ca ca cùng đại tẩu nói một tiếng.”

Vi Thanh Lam vội vã đáp ứng: “Đa tạ cô mẫu đại ân.”

Tuy nói là để hỏi lại ý tứ của Vi Tranh, nhưng Thái tử phi cũng biết chuyện tốt như vậy ca ca sẽ không chối từ. Thái tử phi là rất thương người nhà của mình, từ Lăng Tiêu Vi Thanh Lam tất cả nam nhân vừa đủ tuổi đều cho vào cung làm thư đồng cho Hoàng tôn. Thái tử phi rất tận lực vì nhà mẹ đẻ lót đường cho con cháu.

Thái tử phi tiếp tục hướng Vi Thanh Lam cười nói: “Con năm nay cũng trốn không thoát, nói đến con so với Tiêu nhi còn lớn hơn nửa tuổi. Năm ngoái ta cùng phụ thân con muốn con vào triều con lại không chịu, bây giờ ra sao”

Vi Thanh Lam cười nhạt một tiếng: “Cô mẫu biết con thiếu kiên nhẫn những chuyện trong quan trường không để tâm, phải trốn ở Hối Tin viện để yên tĩnh, cô mẫu nếu như đau lòng con thì tốt xấu gì cũng xin tha cho con. Chờ cho đến lúc Anh Vương làm lễ nhậm chức, đến lúc đó con cùng Anh Vương vào triều.”

Tính tình của Vi Thanh Lam như thế nào Thái tử phi cũng biết, bắt đắc dĩ nở nụ cười tha cho hắn.

Thái tử phi hướng nữ quan ra lệnh: “Đi, gọi Diễm nhi đến, Tiêu nhi cùng với các huynh đệ bên ngoại đến chúc tết, kêu nó tới gặp mặt.”

Nữ quan tuân lệnh rời đi.

Lăng Tiêu cúi đầu nở nụ cười, chỉ cảm thấy tình cảnh này đặc biệt quen thuộc.

Không lâu lắm Chữ Dịch Diễm liền đến, Chữ Dịch Phong nghe tin cũng vội vàng chạy tới đây.

Đây là hai người lần đầu tiên gặp mặt trong năm mới, hơn nữa vốn là đến chúc tết. Lăng Tiêu sửa lại quần áo hành đại lễ, Chữ Dịch Phong vội vã đỡ không cho Lăng Tiêu quỳ xuống. Lăng Tiêu thuận thế nắm tay không dấu vết bóp chặt lòng bàn tay y một cái, Chữ Dịch Phong không khỏi có chút ngượng ngùng, nhớ ra Lăng Tiêu trước đây căn dặn ở bên ngoài mọi chuyện phải chú ý, nên lui về sau một bước để Lăng Tiêu hành lễ.

“Được rồi, đều là chí thân không nên đa lễ như thế.” Thái tử phi nói xong để Chữ Dịch Diễm đi lên trước, ôm lấy hắn cười nói: “Tiêu nhi biểu ca con năm nay gần như phải vào triều, ta biết con yêu thích hắn, nhưng không thể làm lỡ hoạn lộ của Tiêu nhi. Mẫu thân lại chọn cho con một thư đồng khác, Ngọc nhi cũng là người một nhà, lại cùng tuổi với con, có thể vẫn cùng học tiếp với con đến nhậm chức.”

Chữ Dịch Diễm nghe nói Lăng Tiêu không thể làm thư đồng nữa đầu tiên là oan ức muốn khóc lên, Thái tử phi dụ dỗ nói là Vi Thanh Ngọc tới làm thư đồng mới tốt hơn nên chỉ còn

có chút ít oan ức, Lăng Tiêu cười nói: “Cũng không có nói ta phải lập tức vào triều, sau này không thể lại hầu hạ Hoàng tôn nhưng muốn gặp mặt vẫn dễ dàng.”

Chữ Dịch Diễm gạt gù lúc này mới tốt hơn một chút.

Còn nói vài chuyện xã giao một lúc sau mọi người liền tản đi. Chữ Dịch Phong mời Lăng Tiêu đi Hải Đường viện dùng cơm trưa là muốn gần gũi Lăng Tiêu thêm nửa ngày.

Đi về Hải Đường viện vào trong phòng Lăng Tiêu liền để nha hoàn lui xuống hết, vừa đóng cửa lại liền không thể chờ đợi được nữa ôm lấy eo Chữ Dịch Phong đè xuống hôn. Hai người mấy ngày không gặp cảm thấy như là chia lìa một năm, nhớ nhung lưu luyến trời dậy, Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong sủng ái, ôn nhu liên tục xoa xoa thân thể của y, nhẹ giọng nói: “Đệ biết vừa nãy ta đang suy nghĩ cái gì không...?”

Chữ Dịch Phong trong lòng nghĩ: “Ừm... năm ấy chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, hoàn cảnh cũng giống như khi này..!”

Lăng Tiêu cười khế, ôm lấy Chữ Dịch Phong đồng thời dựa vào trên giường nhỏ, kéo tay y để vào trong áo của mình. Chữ Dịch Phong cảm lấy ngọc bội đồng tâm bên trong áo Lăng Tiêu, không cần nhiều ngôn ngữ, từ lần đầu tương phùng tới nay mấy năm dài tình nghĩa. Trong Hải Đường viện ngồi ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, trên sa trường đồng sinh cộng tử cảm động tụ hợp lại một nơi. Lăng Tiêu đem mặt chôn ở trong đầu tóc Chữ Dịch Phong, bắt tri bất giác, đã nhiều năm như thế.

Lăng Tiêu cúi đầu hôn môi Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay có ăn cơm ngon không?”

“Ừm... huynh đưa tới kẹo hồ lô ăn rất ngon, ta đều ăn hết, càng ăn lại càng dễ đói bụng, ăn càng nhiều.” Chữ Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười: “Huynh cho ta cái lò sưởi tay ta cũng dùng, nhìn nhỏ nhưng so với những lò sưởi tay khác thời gian ấm dài hơn, còn không bị phỏng tay.”

Lăng Tiêu cười cười cũng lười giải thích với y nguyên lý bên trong, xoa nhẹ đầu y nói: “Tay lạnh thì nhớ bảo bọn họ cho thêm than, mùa đông này rất lạnh, chính mình phải lưu ý. Đệ thích ăn kẹo hồ lô ta trở về kêu người đưa tới cho đệ, ta muốn đệ được ăn thật ngon.” Chữ Dịch Phong ừ đáp ứng, không muốn xa rời ôm Lăng Tiêu, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Hai người hôn nhau nhiệt tình một lúc cùng ăn một bữa cơm Lăng Tiêu mới đi về. Trước khi đi Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong vẫn quyền uy, sợ trong lòng y khó chịu, nhéo mặt y, xoay người nở nụ cười cởi áo bào, đem áo lót của mình đổi cho Chữ Dịch Phong, thoát nhìn giống như có ý dâm tà. Chỉ có Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong biết ý tứ của chuyện này. Lăng Tiêu nhớ tới năm ấy đang ở Thính Phong Các, vô ý cho Chữ Dịch Phong một cái áo lót của mình, vậy mà y quý trọng cực kỳ, lên chiến trường mới mặc vào. Hiện tại đơn giản đem áo của mình đổi cho y, điều này đại biểu ý tứ tin tưởng lẫn nhau, đưa nhỡ ngốc của hắn chắc cũng hiểu được đi.

Chữ Dịch Phong trong lòng âm áp, lại nghĩ tới nhiều ngày sau không thể gặp mặt cũng dễ chịu một chút, Lăng Tiêu giúp y đem áo bào mặc lại, ôm chặt y nhẹ giọng nói: “Nghe lời, phải ăn uống đầy đủ.”

Trời tối muộn xuất cung sẽ không tiện, Lăng Tiêu lại dặn Chương công công của Hải Đường viện vài câu liền đi về.

43. Quyển 2 - Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tiêu sau khi hồi phủ mới vừa thay đổi quần áo Liêu Đình liền đi vào nói: “Nhị thiếu gia, cô thái thái nói buổi tối mời thiếu gia đến chỗ người dùng cơm.”

“Ừm, biết rồi.” Lăng Tiêu định đem một hủ bao cho Liêu Đình, xoay đầu lại nghi hoặc nhìn Liêu Đình một chút: “Người sao vậy? Vì sao lại khóc?”

Liêu Đình vốn là đã đắp son phấn mấy lần để che đậy, không nghĩ tới vẫn bị Lăng Tiêu nhìn ra, nàng tính tình mạnh mẽ không muốn nhiều lời, nhưng nhớ tới chuyện hôm nay lệ vẫn lăn xuống, lau nước mắt nói: “Ngày hôm nay... mẹ của Bình An là Thăng Gia nói muốn nô tỳ gả cho hắn ... Còn nói nếu như nô tỳ không chịu liền đi nói trực tiếp cho lão gia bắt ép nô tỳ, Nhị thiếu gia... nô tỳ chỉ muốn ở như vậy đến chết cũng không gả cho Bình An.” Nói lại không nhịn được khóc lên.

Bình An là gã sai vặt ngày thường theo Lăng Nho Học ra ngoài, hắn là con của Thăng Gia là quản sự trong phủ của Lăng Nho Học. Thăng Gia này đối với nô tài bên trong cũng có chút thể diện uy tín. Nhưng cái tên Bình An gì đó Lăng Tiêu đứng là thật sự chưa từng nghe nói, nghĩ đến để Liêu Đình phải chịu đựng như thế không muốn cũng không thể bỏ qua.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Lăng Tiêu mặc quần áo ngồi xuống, Liêu Đình miễn cưỡng khắc chế không khóc, cúi đầu nói: “Dạ mười tám.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Cũng là đại cô nương, những năm này người chăm sóc ta rất nhọc lòng, theo tài cán của người gả cho Bình An là ủy khuất người, cũng đã mười tám... Là ta mấy năm qua chỉ ở trong cung không nghĩ tới những chuyện này, người yên tâm đi, người là người hầu của ta, phụ mẫu cũng chết rồi, những việc này tự nhiên là ta làm chủ cho người, đi thôi.”

Lăng Tiêu không phải là người hiền lành gì, nhưng hắn đối với người bên cạnh mình đều có ý muốn bảo hộ rất mạnh, chỉ cần là người của hắn, xưa nay sẽ không để cho người khác bắt nạt.

Buổi chiều Lăng Tiêu đi tới nơi của Thi phu nhân, Lăng Trĩ cùng Lăng Y đã đến, thấy Lăng Tiêu đều đứng lên chào hỏi, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Là ta tới chậm, các muội muội đều ngồi xuống đi.”

Thi phu nhân nở nụ cười, sai người mang món ăn ra, nhân hỏi Lăng Tiêu: “Người hầu mới vừa nói con trở về, ở trong phòng làm cái gì đây?”

* Mãn cơm trong ngày tết (St)

“Cùng Liêu Đình nói một chút chuyện.” Lăng Tiêu cười nói: “Mấy năm qua con không thường ở trong phủ, vừa hỏi mới biết nha đầu này đã mười tám tuổi, nha đầu này mấy năm nay hầu hạ con rất dễ tâm, trong viện của con chuyện lớn chuyện nhỏ cũng dựa cả vào nàng. Trước kia bọn nha đầu nơi Trĩ nhi cũng đều do nàng dạy dỗ. Con trước đây đã hứa phải làm chủ cho nàng tìm một người tốt gả nàng đi, bây giờ nhắc lại con mới nhớ tới.”

Đây đương nhiên là giả vờ tung hỏa mù, Lăng Tiêu xưa nay không có cùng Liêu Đình đề cập tới việc này, có điều hắn đã nói như thế thì không tin người khác còn dám hỏi tới người của hắn.

Lăng Y vừa nghe lời này trong lòng thật không dễ chịu, tên Bình An kia đã sớm vừa ý Liêu Đình, luôn mãi cầu Hạ Lan. Hạ Lan không dám trực tiếp nói với Lăng Nho Học việc này, nghĩ dù sao cũng là việc nhỏ, chỉ để Bình An nói đó là ý của lão gia, không sợ Liêu Đình không đồng ý. Nhưng Bình An là gã sai vật thực sự không làm gì được, ý vào mẹ hắn ở trong phủ làm quản sự, chỉ có thể bắt nạt tiểu nhân, uống rượu bài bạc không chỗ nào không có. Như vậy Liêu Đình có chết cũng không muốn, hôm nay mới vừa cho hắn một trận quở trách.

Hạ Lan từ khi được cho làm Di nương liền đánh giá mình cao một chút, cảm thấy việc này tổn thương mặt mũi của mình, nói cái gì cũng phải để Bình An cưới Liêu Đình, đang chuẩn bị hôm nay nói với Lăng Nho Học.

Lăng Y bản thân cũng không muốn nói, nhưng nghĩ cũng chỉ là một nha đầu, Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ chuyện gì cũng ép nàng thì thôi đi, bây giờ chính Di nương muốn định đoạt hôn sự của một nha đầu trong phủ cũng không thể sao?

“Nhị ca nói tới việc này muội lại nghĩ đến một chỗ kết hôn thật tốt.” Lăng Y cười nói: “Trong phủ có Thăng Gia rất là yêu thích Liêu Đình đây, con trai bà ta rất tốt, không bằng Nhị ca liền đem Liêu Đình hứa gả cho hắn đi, chính là vẹn cả đôi đường.”

“Không thể được”, không chờ Lăng Tiêu lên tiếng Thi phu nhân liền nhăn mặt, trầm giọng nói: “Đại tiểu thư mới vừa nói cái gì? Thời điểm nào nữ nhi khuê các có thể nói những câu nói này?”

Lăng Y tự biết nói lỡ lời, vội vã đứng lên phân bua: “Là con nói lỡ, con... con cũng là nghe người ta nói, liền...”

Không cần phải nói ra “Nghe người ta nói” khẳng định chính là nghe Hạ Lan nói, Thi phu nhân càng thiếu kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Nữ nhi khuê các tối kỵ cái gì con tự biết, những giáo huấn ma ma cũng đã dạy con không ít, nơi này không có người ngoài, con vừa được định ra hôn sự thì càng phải tự trọng bản thân, như vậy người bên ngoài mới có thể càng kính trọng con. Bây giờ con ngược lại phải như muội muội con học thêm một ít, mỗi ngày nên nghe giáo huấn ma ma nói nhiều một chút, làm nữ hồng đường tâm tính mới tốt.”

Một lời nói ra làm Lăng Y á khẩu không trả lời được, ngượng ngùng không thể đáp lại.

Thi phu nhân lại quay đầu đối với Lăng Tiêu nói: “Ý của con là muốn cho nha đầu thành thân với người trong phủ, hay là phối bên ngoài?”

“Trong phủ đi, nàng cũng không muốn gả ra ngoài, người nào tốt xin cô tổ mẫu nhọc lòng chọn cho.” Lăng Tiêu liếc nhìn Lăng Trĩ nở nụ cười: “Con nghĩ nên để Liêu Đình theo Trĩ nhi cùng xuất giá, nha đầu đó làm quản gia nương tử cũng rất tốt, sau này cũng có thể trợ giúp muội muội một tay.”

“Rất tốt.” Thi phu nhân gật đầu cười nói: “Ta ngày hôm trước đang lo không biết phái ai theo Trĩ nhi đi, không phải cái này không tốt chính là cái kia không được, vẫn là con suy nghĩ chu đáo.”

Lăng Trĩ vừa nghe nói đến mình đã sớm cúi đầu không nói. Lăng Tiêu liếc nhìn Lăng Y đứng ngồi không yên trong lòng nhẹ giọng cười, cứ như vậy Lăng Trĩ gả đi sau này có thêm người trợ thủ đắc lực, Thi phu nhân cũng sẽ vì Lăng Trĩ chọn cho Liêu Đình một người chồng tốt, đây mới là vẹn cả đôi đường.

Ngày hôm sau Thi phu nhân trước mặt Lý ma ma cùng Lăng Tiêu nói chuyện, trong phủ Thi phu nhân xem trọng Lâm Mậu, cha hắn vốn là quản sự trong phủ, hiện tại cha hắn cũng vừa qua đời.

“Cha mẹ Liêu Đình đều chết rồi, thái thái liền để nàng nhận ta làm con nương, Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi.” Lý ma ma nở nụ cười: “Ta khẳng định là sẽ chăm nom nàng ta chu đáo.”

Lăng Tiêu chỉ hơi trầm ngâm, đi đến vừa nhìn, gật đầu nói: “Vậy thì rất tốt, nhọc lòng ma ma.”

Lý ma ma lại nói với Liêu Đình vài câu, còn nói Lâm Mậu trong nhà rất tốt cứ yên tâm thoải mái không cần lo lắng. Lăng Tiêu nhìn thấy Liêu Đình đi ra, thấy nàng mặt đầy ý xấu hổ, cười nói: “Người nếu như không nói gì vậy coi như đồng ý, tháng 8 Nhị tiểu thư xuất giá, đến lúc đó cả gia đình người đi theo, vừa

vận người cùng người nhà của hắn cũng không ở trong phủ, không quá lo lắng, có người theo Nhị tiểu thư xuất giá ta cũng yên tâm. Người theo ta những năm này cũng không dễ dàng, đồ cưới ta cũng chuẩn bị cho người một phần.”

Liêu Đình nghe vậy đỏ cả vành mắt, trong lòng chỉ có cảm kích.

Bất tri bất giác đến ngày 15 tháng giêng, theo thường lệ Hoàng gia sẽ triệu tập thân quý đại thần cùng cáo mệnh phu nhân vào cung cùng dự yến tiệc. Lăng Hầu gia cáo bệnh không đi, Lăng Tiêu tự nhiên phải đến. Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên cấp bậc không đủ, nữ quyến bên này cuối cùng là Thi phu nhân mang theo Lăng Trĩ cùng Lăng Y đi.

Hậu phi bên trong không có cấp bậc cao, vẫn là như năm trước do Thái tử phi chiêu đãi cáo mệnh phu nhân cùng các tiểu thư. Thái tử phi vừa thấy Thi phu nhân vội vã ra đón, vẫn gọi là bà là Di mẫu, cười nói: “Thật không nghĩ tới Di mẫu còn có thể hạ cố đến đây, trong ngày thường mời người vào cung là hiếm thấy rồi.”

“Nương nương nói đùa.” Thi phu nhân nhìn mình cháu gái bên ngoại bây giờ tôn quý như thế cũng cao hứng, cười nói: “Thường nghe Trĩ nhi nói nương nương bây giờ càng ngày càng trẻ, quả nhiên không sai.” Thái tử phi nở nụ cười, bận bịu cho người đỡ Thi phu nhân ngồi xuống.

Thái tử phi cũng biết Thi phu nhân từ ngày tết bắt đầu ở các nhà tổ chức yến hội có đi lại một chút, tất cả đều là vì Lăng Trĩ. Hiện tại đi lại nhiều một chút, đến thời điểm việc vui của Lăng Trĩ tới sẽ có thêm nhiều người tham dự cổ động. Thái tử phi cùng Thi phu nhân vì chuyện của Lăng Trĩ tự nhiên là đồng tâm, đặc biệt sắp xếp Thi phu nhân ngồi chung với mấy vị cáo mệnh lớn tuổi đức cao vọng trọng.

Lăng Tiêu trước tiên thỉnh an lão Hoàng Đế cùng Thái tử sau đó lui ra đến chỗ ngồi của mình thì gặp Chử Dịch Cẩn đi tới, Lăng Tiêu nhàn nhạt thỉnh an, Chử Dịch Cẩn cười nói: “Đã mấy ngày không có nhìn thấy biểu đệ, gần đây ở nhà khỏe không?”

“Nhờ phúc của Tuệ Vương, thần rất tốt.” Lăng Tiêu hơi khom người: “Còn chưa hướng về Tuệ Vương nói lời chúc mừng, Tuệ vương đại hỉ.” Thời điểm trước tết thái y xem mạch khẳng định Tuệ vương phi đã có mang, bên trong Vinh Tường Công phủ đốt pháo ăn mừng mở đại yến đãi tân khách, muốn không biết cũng khó.

Chử Dịch Cẩn cười cười, một cung nữ tới nói Thái tử muốn Tuệ Vương qua gặp mặt, Chử Dịch Cẩn gật gù đi theo.

Lăng Tiêu được sắp xếp ngồi ở bên cạnh Chử Dịch Phong, trong điện quá nhiều người Lăng Tiêu không tiện nói cái gì, chỉ là hướng về Chử Dịch Phong theo lệ hỏi thăm cũng không nói nhiều lời. Chử Dịch Phong mặc dù biết Lăng Tiêu sợ bị người khác nhìn ra nhưng vẫn không vui có chút thất lạc. Lăng Tiêu nhìn đau lòng, đợi người không chú ý thì hơi nghiêng người vén vạt áo lên. Chử Dịch Phong nhìn thấy sững sờ, chỉ thấy Lăng Tiêu làm như bị nóng tự kéo cổ áo, lộ ra bên trong một đoạn lụa trắng của áo lót có đường viền Thanh Trúc, áo lót đó ngày ấy mình đã đổi cho Lăng Tiêu, nhất thời trong lòng nổi lên một luồng ngọt ý.

Lăng Tiêu đối với y nở nụ cười không cần phải nhiều lời là đã hiểu tâm ý của nhau, đúng lúc Chử Dịch Diễm lại lôi kéo hắn nói chuyện một hồi.

Trong bữa tiệc nhân nói đến chuyện năm nay thi khoa cử, lão Hoàng Đế uống có chút say, đại liệt nói: “Cái chuyện thi cử... trăm nói một chút, nhà ai có hài tử đầu xuân muốn thi hội... Trước tiên, trước tiên cùng trăm nói một tiếng...”

Mọi người biết lão Hoàng Đế có tật xấu, nhưng cười không nói, lão Hoàng Đế chịu không nổi lượng rượu, nên quay về nghỉ ngơi, lưu lại Thái tử chủ trì cuộc vui.

“Huynh không phải nói Thi Trà Thành năm nay muốn thi sao?” Chử Dịch Phong không nhịn được nhẹ giọng hỏi Lăng Tiêu: “Vừa này sao huynh không nói trước cùng Hoàng gia gia một tiếng, đến lúc đó cho hắn cái chức trạng nguyên.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười khê: “Cũng chỉ có đệ coi là thật... Thánh Thượng say rồi, ngày mai sẽ quên chuyện vừa nói, đệ cũng uống ít thôi, mặt đều đỏ.”

Chữ Dịch Phong gật gù, rất nghe lời không uổng nữa.

Năm nay kỳ thi mùa xuân Thi Trà Thành chuẩn bị cũng khá, Lãng Tiêu gặp hần mấy lần. Nói đến việc này Thi Trà Thành không kiêu không vội, Lãng Tiêu cũng coi như yên tâm. Thi hội thi phải đợi hai tháng sau mới biết kết quả. Thi Trà Thành thì rất bình tĩnh đợi kết quả thi còn Thi phu nhân ở nhà gấp đến độ hoảng, phái người đi hỏi thăm.

Lãng Tiêu vì tránh hiềm nghi không đi Lễ bộ hỏi dò, mỗi khi Thi phu nhân hỏi đến chỉ nói là hãy yên tâm. Đợi được ngày yết bảng Lãng Tiêu phái người đến xem, nô tài báo tin hứng thú bừng bừng chạy về vui vẻ nói: " Cô gia chúng ta có tên trên bảng vàng rồi, là cống sĩ."

Lãng Trĩ vốn đang hầu bên người Thi phu nhân, vừa nghe "Cô gia" hai chữ liền đỏ mặt, làm nô tài cũng không hiểu, Thi phu nhân nở nụ cười: "Này có cái gì mặt đỏ đi. Đem chuẩn bị kỹ càng đưa lễ mừng cho Thi phủ, đưa đi." Nói xong lại thưởng cho nô tài một bao lì xì, cả phủ đều là tràn ngập không khí vui vẻ dịu dàng.

Thi Trà Thành đúng là không một chút nào kiêu căng, xong chuyện liền đến gặp Thi phu nhân tạ ân. Thi phu nhân lại lưu hần ở trong phủ dùng cơm, trong bữa tiệc nhân nói đến việc hôn nhân cùng Lãng Trĩ, Thi phu nhân cười nói: "Cái này còn không vội, đều có ta đây, chuẩn bị của hồi môn cho Trĩ nhi ta đã sớm chuẩn bị, con chỉ an tâm chuẩn bị cẩn thận thi điện là tốt rồi. Chờ hết bận những việc này ta liền tiến cung cầu nương nường một ân điển. Việc này nương nường sớm đã nói tới, việc hôn nhân của các con là muốn xin mời Thánh Thượng tứ hôn."

"Dựa cả vào thái thái nhọc lòng, đúng là việc tứ hôn ..." Thi Trà Thành hơi trầm ngâm một chút nói: " Con lúc đầu có ý là muốn sau khi thi điện có công danh chính mình hướng về Thánh Thượng cầu ân điển tứ hôn. Nguyên nhân lúc trước con nói đem hôn kỳ định ở sau khi thi điện chính là ý này. Biểu muội thiên kim thân thể lại đồng ý ủy thân cho con, con nhất định phải cho nàng một phần phong quang."

Nhân Lãng Trĩ không tiện tới gặp Thi Trà Thành, Lãng Tiêu âm thầm sắp xếp Lãng Trĩ cách đại bình phong ở phía sau nhìn, vì để cho nàng trong lòng yên tâm, lại không nghĩ rằng nghe được Thi Trà Thành nói đến chuyện này. Lãng Trĩ ở sau bình phong nắm chặt khăn, trong lòng cảm động, khóe mắt đã ướt.

Thi điện đậu rồi lại cầu xin tứ hôn tự nhiên là so với Thái tử phi trở về cầu Thánh Thượng ân điển tứ hôn còn vinh dự hơn, Thi phu nhân nghe xong lời này vui mừng, chỉ không yên lòng nói: "Con... Thật chắc chắn có thể thi đậu?"

Thi Trà Thành nở nụ cười không nói, Lãng Tiêu cười nói: "Như vậy ta càng yên tâm."

Chờ đến ngày thi điện Thi phu nhân ngược lại không gấp, dựa vào tài học của Thi Trà Thành cùng tiến sĩ xuất thân là không sai được, sợ cái gì, chỉ chờ Kim Bảng đi ra nhìn là tốt rồi. Lãng Trĩ trên mặt bất động, nhưng trong lòng cũng có một phần chờ đợi.

Thi điện diễn ra một ngày, mấy ngày sau thi điện có kết quả: Thi Trà Thành cao trung thám hoa.

Thi Trà Thành thay đổi lễ phục tiến cung gặp vua. Người đỗ trạng nguyên năm nay gần bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, băng nhãn hơi trẻ hai mươi mấy tuổi, gia cảnh bần hàn, tướng mạo cũng coi như là đoan chính. Lão Hoàng Đế ban chức quan cho hai vị trạng nguyên băng nhãn. Lại nhìn thám hoa lang dung mạo tú lệ, nhân vật phong nhã, lão Hoàng Đế nở nụ cười: " Khanh là nhi tử của Thi Chính?"

Thi Trà Thành hành lễ đáp lại, lão Hoàng Đế cười nói: "Phượng hoàng thì đúng là phải sanh ra phượng hoàng, Thi Chính những năm gần đây cần cần khẩn khẩn làm việc rất tốt, Chiết Giang chuyện ở đó trầm rất yên lòng, bây giờ khanh lại thi đậu thám hoa, rất tốt, khanh còn nhỏ, đi theo con đường của phụ thân khanh là rất tốt, ban cho chức Lại bộ Thất phẩm chủ sự. Lại tứ..." Lão Hoàng Đế mơ hồ nhớ tới Thái tử phi là cầu ân điển cho hần tứ cái cái gì hôn...

Thi Trà Thành vội vã quỳ xuống cầu ân điển tứ hôn, lão Hoàng Đế vừa nghe là Thọ Khang Hầu phủ tiểu thư càng cao hứng, vỗ đùi, cười nói: "Đúng, chính là cháu gái Xuân Thu! Trẫm sẽ ban chỉ..."

Thi Trà Thành nghiêm túc quỳ xuống tạ ân. Từ đó hôn sự của Thi Trà Thành cùng Lãng Trĩ xem như là toàn bộ định ra rồi.

44. Quyển 2 - Chương 44

Chuyện của Thi Trà Thành xong Lăng Tiêu cũng kết thúc một đoạn tâm sự, chỉ chờ tháng tám sẽ tổ chức đại hôn. Vạn hạnh là những thứ của hồi môn này mấy năm qua Lăng Tiêu cũng đã chuẩn bị sẵn, lại có Thi phu nhân thu xếp nên cũng không khó khăn gì.

Qua tết Vi Thanh Ngọc cũng vào ở Thính Phong Các, mỗi ngày cùng vào Hối Tin viện với Chữ Dịch Diễm làm thư đồng, mà Hoàng Đế vẫn chưa gọi Lăng Tiêu vào triều. Lăng Tiêu cũng không vội, một là hẳn biết lúc này vào triều hẳn cũng sẽ không có chức vị, hai là qua mấy ngày nghỉ tết cuối năm Lăng Tiêu nhìn ra Chữ Dịch Phong cùng mình không thể tách rời. Chỉ là mấy ngày tết không thấy nhau cũng đã nhớ nhưng không chịu nổi, đến lúc đó mà mình xuất cung, sau này gặp mặt thì càng không tiện.

Vẫn phải là mau chóng nghĩ biện pháp để Chữ Dịch Phong xuất cung đến ở trong tòa phủ đệ mới tốt.

“Làm cái gì đấy?” Chữ Dịch Phong nhanh nhẹn đi vào thì thấy Lăng Tiêu đang xuất thần, Lăng Tiêu nghe vậy nở nụ cười: “Không có, hôm nay bài tập có làm xong chưa?”

Chữ Dịch Phong gật gù, Lăng Tiêu kéo y lại ngồi ở bên cạnh mình, hơi trầm ngâm một lúc mới nói: “Ta trong mấy ngày qua đang nghĩ cách cho đệ sớm ra ngoài phủ, đệ đồng ý không?”

Chữ Dịch Phong cũng biết Lăng Tiêu không thể cùng y ở mãi trong Hối Tin viện, hai người

nếu muốn ở cùng nhau chỉ có thể là mình phải xuất cung, nên đồng ý gật đầu: “Ta cũng đồng ý xuất cung, đến lúc đó cũng không cần đi Hối Tin viện, rất tốt.”

“Đệ đồng ý là tốt rồi.” Lăng Tiêu cười xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong, trong lòng vẫn còn có chút bất an, lại nói: “Còn nhớ đêm đó ta ở ngoài thành nói những lời gì với đệ không?”

Chữ Dịch Phong có chút nghi hoặc Lăng Tiêu sao lại đột nhiên nói tới điều này, gật đầu nói: “Nhớ lúc đó huynh nói sau này xảy chuyện gì ta cũng không cần tìm hiểu, chỉ cần nghe lời huynh là tốt rồi, huynh không muốn ta hoài nghi huynh.”

Lăng Tiêu gật gù, nở nụ cười: “Nhớ kỹ là tốt rồi.” Bị thể nhân không hiểu hoặc hiểu lầm mắng hấn cũng không sao, Lăng Tiêu sợ nhất chính là Chữ Dịch Phong cũng sẽ hoài nghi hấn, sẽ nghi kỵ hấn, hiện tại rất nhiều chuyện hấn không thể cùng Chữ Dịch Phong nói, sợ y lo lắng, sợ y hoảng sợ.

Nói xong lại cùng Chữ Dịch Phong nói vài chuyện phiếm khác, sao đó hai người cùng nhau dùng ngộ thiện.

Hôm nay là Lăng Tiêu được nghỉ phép, hấn ra khỏi cung trực tiếp đi tới Lâm Thúy Hiền, đi vào bên trong Tần Long đã sớm đợi.

Lăng Tiêu phát tay miễn lễ, ngồi xuống nói: “Người tra sự việc làm sao rồi?”

“Vâng, đây là giấy ghi chép tên tuổi các tiểu thư trong Hoàng thành vừa độ tuổi kết hôn, bên trong có ba người hợp ý chủ tử.” Tần Long đem danh sách đưa cho Lăng Tiêu, trong danh sách thật dài đó có ba vị tiểu thư là dùng chu sa đỏ tươi viết lên.

Lăng Tiêu nhìn kỹ xuất thân ba vị tiểu thư này. Thiên kim của Hoàng Thành phủ doãn không thích hợp. Cháu ruột của Trường Nhạc trưởng công chúa cũng không thích hợp. Người thứ ba là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu... Lăng Tiêu nở nụ cười, đem danh sách đến ánh nến đốt đi, lạnh nhạt nói: “Chính là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu, theo sắp xếp trước đây của ta làm đi, trong vòng hai tháng nhất định phải có hiệu quả, cần phải phong tốt cái miệng của thái y.”

“Chủ nhân yên tâm, ta đã biết rõ.” Tần Long khom người từ biệt. Lăng Tiêu lại đứng dậy ở bên trong Lâm Thúy Hiền xoay chuyển một lúc, không lâu sau cũng liền đi ra.

Thời gian vài tháng lại trôi qua, ngày 15 tháng 5 Lăng Tiêu xin phép Thái tử phi muốn mang Chữ Dịch Phong cùng Chữ Dịch Diễm hai vị Hoàng tôn xuất cung đi khỏi Hoàng thành đến Vạn Dặm miếu bái Phật.

Vạn Dặm miếu ở trong Hoàng thành hương hỏa tốt nhất, mỗi tháng vào ngày mười lăm đều có không ít người tới dâng hương bái Phật. Điều này Thái tử phi cũng biết, Lăng Tiêu cười

nói: “Con ngày đó vô ý nhấc tới cùng Trĩ nha đầu đi đến nơi đó, Anh Vương cùng Tứ Hoàng tôn cũng có hứng thú, nói cũng muốn đi xem một chút, con bị làm phiền phải đến cầu Di mẫu.”

” Cho là cái gì đây, hai đứa con này đúng là tình hình còn trẻ con mà.” Thái tử phi cười nói: “Thôi, đi thôi, mang nhiều ám vệ một chút, phải đi trong một ngày đi xong phải nhanh chóng quay về.”

Lăng Tiêu khom người cảm tạ.

Tháng 5 bên trong Vạn Dặm miếu quang cảnh rất là đẹp, các tiểu thư dâng hương bái Phật, các phu nhân cũng đến không ít, càng có nhiều tài tử chuẩn bị thi Hương đến cầu công danh, tay áo翩翩 nói cười yển yển.

“Không ngạc nhiên khi nơi này hương hỏa vượng như vậy, quả nhiên là có khí thế.” Chữ Dịch Diễm ăn mặc trang phục như một công tử, đi dạo xung quanh cười nói: “Nhị ca huynh xem bên kia...”

Lăng Tiêu chăm chú nhìn theo hai người một lớn một nhỏ đang cười nói vui vẻ, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn những người xung quanh. Không lâu sau một thân ảnh màu xanh lướt qua, tuy là mang theo khăn che mặt, phía sau theo không ít nha đầu nữ mẫu nhưng Lăng Tiêu cũng thấy rõ, khóe miệng cười mỉm. Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong cười nói: “Anh Vương nhìn bên kia ... Có nhận ra ai không?”

“Nhận ra cái gì?” Chữ Dịch Phong nhón chân lên nhìn hồi lâu, theo hướng Lăng Tiêu chỉ nhìn sang, gật gù: “Nhìn thấy, đó là ai vậy?”

Lăng Tiêu cười nói: “Đó là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu phủ, mấy năm trước vào cung ở chỗ Di mẫu chúng ta đã gặp qua.”

“Vậy ta sao có thể nhớ tới!” Chữ Dịch Phong cười lên: “Khi đó ta mới bao lớn nàng mới bao lớn, sớm đã quên.” Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không cần phải nhiều lời nữa, dẫn Chữ Dịch Phong cùng Chữ Dịch Diễm thưởng ngoạn, đến giờ Thân mới hồi cung.

Trở về cung Lăng Tiêu vẫn cùng Chữ Dịch Phong đi về Hải Đường viện, hai người thay đổi quần áo Lăng Tiêu sai người lui xuống hết, trong lòng thở dài, việc nên đến vẫn là phải đến.

Lăng Tiêu ngồi ở trên giường nhỏ để Chữ Dịch Phong ngồi ở bên cạnh hắn, nắm tay Chữ Dịch Phong, cười nói: “Ngày hôm nay ta để đệ xem mắt cô nương kia? Đệ thích không?”

“Nàng ta che kín như vậy ta không thấy rõ.” Chữ Dịch Phong không lắm lưu ý nói tiếp: ” Hối ta yêu thích nàng làm cái gì? Ta đã nói với huynh chúng ta tối hôm nay liền ăn...”

“Phong...” Lăng Tiêu đánh gãy lời nói của y, tiếp tục nói: “Nếu ta nói... Ta muốn đệ cưới nàng thì sao?”

Chữ Dịch Phong sững sốt một chút, gương mặt tuần tú còn mang theo một chút tính trẻ con nhanh chóng lạnh xuống, Lăng Tiêu trong lòng thở dài. Hắn không phải lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của Chữ Dịch Phong. Lần trước là lúc ở trên chiến trường đối diện với mười vạn phản quân của Trương Kế.

Chữ Dịch Phong đứng lên bình tĩnh nhìn Lăng Tiêu, trầm giọng nói: “Ta không muốn.”

“Đệ nghe ta nói...” Lăng Tiêu tiến lên muốn kéo tay Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong trở tay nắm chặt cánh tay Lăng Tiêu bẻ một cái, dùng sức đẩy đem Lăng Tiêu đặt ở trên giường. Lăng Tiêu hơi quẫn quại một chút Chữ Dịch Phong một chân đá vào đầu gối của Lăng Tiêu, không cho hắn cử động, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, ta không.”

Lăng Tiêu cánh tay đau đớn, trong lòng lại tự dâng lên một cảm xúc vui mừng. Những ngày qua hắn vừa sợ Chữ Dịch Phong không nghe hắn sắp xếp, lại sợ Chữ Dịch Phong một cái liền đáp ứng sự sắp xếp của hắn.

Chữ Dịch Phong cúi người, giống như con thú nhỏ cắn răng ở bên tai Lăng Tiêu tàn nhẫn nói: “Ta sẽ không cưới không thành thân...” Lăng Tiêu bị Chữ Dịch Phong áp chế không thể cử động, thở dài, tận lực ôn nhu nói: “Đệ trước hết cố gắng nghe ta nói... Lẽ nào ta có thể thật sự để đệ kết hôn hay sao? Ở hồ Khố Sa ta đối với đệ đã nói cái gì? Ta sẽ giết tất cả những người đệ yêu thích, đệ đã quên?”

Chữ Dịch Phong ngừng tay lại, nghe Lăng Tiêu nói trong lòng lại dâng lên một luồng oan ức, trầm giọng nói mang theo tiếng run: “Huynh làm cái gì lại muốn cho ta đón dâu...”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, tiếp tục nói: “Chuyện là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu... ta đã sớm nghe những người trong Hoàng thành nói thân thể tiểu thư này không tốt. Tứ tiểu thư còn gọi là Dung nhi, nàng từ nhỏ đã bị bệnh lao, đã là không thể trị khỏi... Ta phái Dung thái y đi tới Hầu phủ... Lừa bọn họ nói bệnh này không phải bệnh lao, có thể trị. Sau hai tháng giúp đỡ điều trị, đã đem về mặt của An Dung Nhi cùng người thường nhìn không khác, nhưng lục phủ ngũ tạng đã sớm không được. Dung thái y cho ta lời chắc chắn, nàng chỉ sống không quá ba tháng nữa.”

Lăng Tiêu cảm giác được tay Chữ Dịch Phong áp chế hắn càng siết chặt, không lo đau đớn ở cánh tay, trì hoãn thanh âm nói: “Đệ đã phong Vương, việc hôn nhân đệ sẽ tránh không khỏi, đợi đến lúc Thái tử chỉ định cho đệ, không bằng hiện tại tự mình định ra... Hơn nữa ta một năm này sẽ xuất cung, đệ lại không thể xa được ta, muốn xuất cung ra phủ đệ, biện pháp tốt nhất chính là đại hôn...”

Lăng Tiêu bị cơn đau đớn làm đổ mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: “Ta cùng đệ bảo đảm, không để đệ đại hôn với An Dung Nhi, đến lúc đó bệnh nàng sẽ không chịu được nữa, đệ chỉ cần cưới một bài vị trở về là tốt rồi... đệ không tin ta?”

Chữ Dịch Phong nghĩ đến nửa khắc mới hiểu được, nghi ngờ nói: “Huynh... Thật sự, sẽ không để cho ta cưới nàng?”

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở dài, chỉ nói: “Phong...”

Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, trước đây nghe Thái tử phi gọi bọn họ Tiêu nhi Phong nhi chỉ cảm thấy buồn nôn, chính mình bây giờ mới biết, không phải đau đến tận tâm can sẽ không gọi ra được cổ thâm ý này.

Chữ Dịch Phong chậm chậm buông tay Lăng Tiêu ra, trong lòng vẫn còn có chút oan ức, thấp giọng nói: “Huynh không sớm nói với ta... huynh biết rõ ta đâu óc chậm chạp. Huynh nên trước tiên nói với ta từ từ... Ta dù chậm chạp, cũng sẽ hiểu...”

Lăng Tiêu nghe vậy trong lòng càng đau, xoay người ôm Chữ Dịch Phong, hôn môi y, ôn nhu hống nói: “Này không phải là đang từ từ nói cho đệ hiểu sao. Thám tử của ta hôm qua mới nói với ta An Dung Nhi ngày hôm nay sẽ đi Vạn Dặm miếu dâng hương, cơ hội tốt như thế ta không thể kịp cùng đệ nói tử tử?”

Để Chữ Dịch Phong ngồi xuống, tiếp tục nói: “Đệ nghĩ đi, có phải như vậy càng tốt hơn hay không?”

Chữ Dịch Phong lại cân nhắc một lúc, không yên lòng nói: “Cái kia... Cái gì Dung Nhi, thật sống không lâu?”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu thấp giọng nói: “Nàng có thể chống đỡ được đến nay đều dựa cả vào ta để Dung thái y mỗi ngày dùng cực phẩm đồ bổ cho nàng dùng. Nhưng nàng đã bệnh nhiều năm, đến cùng chống đỡ không dài... đệ đừng trách ta tìm cho đệ một người vợ đoan mệnh là tốt rồi, ta tìm khắp Hoàng Thành mới tìm được một người thích hợp như thế.”

Chữ Dịch Phong gật gù, lại không yên lòng nói: “Cái kia... Ta không phải sẽ làm lỡ duyên của nàng sao?”

“Lỡ cái gì?” Lăng Tiêu bật cười: “An Khang Hầu phủ nếu biết muốn cảm tạ đệ còn đến không kịp đây, tiểu thư khuê các mười ba tuổi đã chết, ngày sau con cháu hương hỏa cung phụng cũng không có. Hiện tại lại làm Anh vương phi, về sau... đệ là đối với nàng có ân.”

Chữ Dịch Phong lại nghĩ một hồi, gật gù: “Như thế nghĩ... Quả thật không tệ, nhưng... Phụ vương cùng mẫu thân có thể đáp ứng sao?”

Lăng Tiêu cười khê: “Bây giờ An Dung Nhi về mặt cùng người thường không khác, ta lại nghe nói nàng là một người rất ôn nhu có lễ phép, Di mẫu chắc hẳn là thoả mãn, nên Thái tử... người cũng sẽ không phản đối.” Bây giờ Chữ Dịch Phong danh tiếng có mơ hồ vượt qua Chữ Dịch Cẩn, Thái tử sẽ không vì Chữ Dịch Phong tìm một nhà nhạc gia quyền thế vững

vàng. An Khang Hầu phủ tuy cao quý nhưng không thực quyền, Thái tử sẽ rất hài lòng.

Lăng Tiêu khẽ hôn lên trán Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Buổi chiều ta sẽ tìm Di mẫu, nói đệ hôm nay ở Vạn Dặm miếu cùng An Dung Nhi vừa thấy đã chung tình, còn lại chính là chuyện của Thái tử phi... Ta biết đệ sẽ không nói láo, ta chỉ nói đệ thẹn thùng ta giúp đệ đi nói, đến thời điểm Di mẫu hỏi đến đệ chỉ gật đầu là tốt rồi.”

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Chữ Dịch Phong: ” Đệ chỉ cần tin ta là được.”

Chữ Dịch Phong vào lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, thấy bản thân mình vừa nãy đối với Lăng Tiêu như vậy bèn rất hối hận, lắp bắp nói: “Huynh... Ta vừa nãy lực tay lớn như vậy, làm bị thương huynh. Ta xem một chút...”

Lăng Tiêu cánh tay còn từng trận đau đớn, biết hiện tại tất nhiên sẽ để lại dấu vết, càng không thể để Chữ Dịch Phong xem, nắm tay y cười nói: “Xem cái gì, không có chút nào đau, Phong...” Lăng Tiêu ôn nhu ôm lấy Chữ Dịch Phong, đem mặt chôn sâu vào mái tóc mát mẻ của y hít sâu, rừ rừ nói: “Ta chỉ có thể làm được những việc này, đừng tức giận... Ta đáp ứng đệ, ta sẽ không thành thân, cưới bài vị cũng không ... Ta chỉ cần đệ, cả đời chỉ có đệ, Phong...”

Chữ Dịch Phong uất ức khi nãy hoàn toàn tản đi, y từ nhỏ chưa từng hưởng qua được người phụng ở lòng bàn tay như vậy. Trong tâm đau vì y, đem đến cho y ngọt ngào như thế, tất cả đều là Lăng Tiêu cho y.

“Vậy là được rồi?” Lăng Tiêu hôn gò má Chữ Dịch Phong: “Ta phải đến chỗ Di mẫu, nếu lại đến muộn sẽ không thích hợp...” Chữ Dịch Phong đáp ứng, Lăng Tiêu đứng dậy sửa sang lại quần áo rồi đi.

Quá trình thuyết phục Thái tử phi đặc biệt thuận lợi, Thái tử phi vốn là bởi vì chuyện hôn sự của Chữ Dịch Phong nên rất lo lắng. Nghe nói con thứ hai của mình động tâm rất là vui mừng, Lăng Tiêu lại nói: “Lời này con chỉ nói cùng Di mẫu, Di mẫu nếu đồng ý vậy thì nói là người yêu thích tiểu thư kia muốn hỏi cưới cho Anh Vương đi, cũng đừng nhắc lại chuyện Vạn Dặm miếu. Việc này nói tốt thì là giai thoại, nói khó nghe sẽ hỏng danh dự khuê nữ của Tứ tiểu thư, bản thân của Tứ tiểu thư cũng không biết chuyện này đâu nha.”

“Con nói rất đúng.” Thái tử phi cười nói: “Ta cũng nghe nói An Khang Hầu Tứ tiểu thư bây giờ thân thể rất tốt, nguyên là có tạo hóa như thế, ta phải cùng Thái tử thương nghị một hồi, đến cùng phải là Thái tử làm chủ, nếu như Thái tử đồng ý, ta ngày mai liền truyền An thái Hầu phủ nữ quyền đến tụ hội, Tứ tiểu thư kia nếu là thật tốt ta liền làm chủ cho Phong nhi việc này.”

“Có điều...” Thái tử phi âm thanh hạ thấp: “Ta cũng sẽ truyền thái y thường ngày bắt mạch cho cô nương kia tới hỏi, đây là Phong nhi thú thê, vạn vạn không qua loa được.”

Việc này Lăng Tiêu đã sớm dự liệu được, nở nụ cười: “Vẫn là Di mẫu suy nghĩ chu toàn.”

Thái tử phi vui mừng nở nụ cười: “Con vốn là thư đồng của Diễm nhi, mấy năm qua chung quy cũng vì là Phong nhi nhọc lòng, trời sinh đứa nhỏ này là da mặt mỏng, vạn sự đều muốn con nói với ta... Ha ha, đây là chuyện tốt, giao cho ta đi, con ngoan con đi đi.”

Lăng Tiêu hành lễ lui ra.

Ngày đó Thái tử phi nói qua với Thái tử, Thái tử quả nhiên là thoả mãn. Thái tử phi lại tự mình tìm hiểu An Dung Nhi, thấy nàng là một cô nương dịu dàng có lẽ càng yêu thích. Đồng thời Thái tử phi tra được Dung thái y vẫn thường xuyên vì An Dung Nhi bắt mạch, hỏi rõ ràng mới yên lòng thỉnh ân Hoàng Thượng giống trống khua chiêng vì Chữ Dịch Phong ban hôn.

Nếu đã ban hôn thì tòa phủ đệ kia xây dựng liền gia tăng tốc độ. Lăng Tiêu giả bộ tình cờ cũng đi xem, trở lại sẽ nói cho Chữ Dịch Phong nghe.

Từ khi được ban hôn Chữ Dịch Phong đều mơ hồ bất an, Lăng Tiêu biết y nghĩ tới là cái gì, đau lòng y nhưng cũng không còn cách nào, vẫn để Dung thái y đem hết toàn lực bảo vệ tính mạng An Dung Nhi. Nhưng bệnh lao này đến cùng trì hoãn không được, chứng bệnh lại là kéo dài nhiều năm như thế, vừa tới tháng 7 sau một trận bệnh phong hàn An Dung Nhi tuyệt mệnh.

Nhận được tin đó Lăng Tiêu triệt để yên lòng. Cùng ngày Anh Vương bị thương quá độ khước từ hết thấy mọi người đến Hải Đường viện vấn an, Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong đồng thời ở trong phòng cùng ăn quả hạch.

Chữ Dịch Phong tuy là thở phào nhẹ nhõm nhưng còn cảm thấy có lỗi với An Dung Nhi, thật giống mình như ngóng trông người nhà chết vậy, Lăng Tiêu cười nói: “Vì sao lại nói như vậy? Nếu không nhờ ta bỏ ra số tiền lớn dùng thuốc bổ quý giá, nàng cũng sẽ không sống thêm mấy tháng thoải mái, nếu không là đệ cùng với nàng định ra hôn sự đến khi nàng chết về sau chỗ an thân cũng không có, chúng ta lúc nào làm nàng chịu thua thiệt? Sau này đệ chỉ cần đối xử tử tế An Khang Hầu phủ là được rồi, dù sao họ cũng giải cho chúng ta thể cục khó khăn.”

Chữ Dịch Phong gật gù đáp lại, Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong hôn môi càng thêm vui mừng. Phong tục của Chữ vương triều, chỉ cần là định hôn sự coi như là đã thành người một nhà, bây giờ An Dung Nhi tuy chết rồi vậy cũng danh chính ngôn thuận là Anh vương phi.

Nguyên bản định ra đến ngày 20 tháng chạp là ngày thành thân khẳng định không thể dùng, bây giờ chỉ cần chờ Thái tử phi tìm một ngày tốt gần nhất đem bài vị của An Dung Nhi cưới về hồi phủ là tốt rồi.

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong nằm trong lòng ngực mình khuôn mặt ngây ngô non nớt mà bật cười, một tiểu tử như thế đã là một người bị chết thê tử rồi.

45. Quyển 2 - Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thái tử phi đau đầu, mắt thấy đứa con dâu còn chưa xuất giá mà đã qua đời, tâm thật sự cũng rất đau.

Lăng Tiêu vạn sự sắp xếp tốt, Thái tử phi cũng không sao nghĩ ra là An Dung Nhi thân thể không tốt được. Trong ngày thường Thái tử phi cũng thường truyền An Dung Nhi đến ngắm hoa thưởng thức trà, nhìn sắc mặt thân thể rất là khỏe mạnh, làm sao bị một trận phong hàn liền qua đời?

Thái tử phi trong lòng phát khổ, những khác cũng thôi đi. An Dung Nhi là cô nương mà Nhị Hoàng tôn của bà đi Vạn Dặm miếu dâng hương gặp được lại hết sức coi trọng nàng, tình nghĩa tất nhiên sâu nặng, sợ là so với người khác thương tâm càng nhiều hơn.

Thái tử phi ần ần khước mắt, hỏi người nữ quan bên cạnh: "Người mới vừa đến xem qua Phong nhi, đứa bé kia khỏe chứ?"

Anh Vương trong Hải Đường viện thương tâm quá độ không tiếp khách đóng cung ai ai cũng biết rõ, nữ quan bên người của Thái tử phi cũng không thể nhìn thấy Anh Vương đang đau lòng gần chết, chỉ nói: "Cũng không có thấy Anh Vương diện hạ, nô tỳ đem điểm tâm nương nương đưa đi cho Chương công công của Hải Đường viện, Chương công công nói Anh Vương còn khó chịu, nghe nói là nương nương đưa điểm tâm mới dùng mấy khối, nói để nương nương yên tâm."

Thái tử phi thở dài: "Ta làm sao yên tâm? Đứa nhỏ này thực sự khiến người ta lo lắng, không biết làm sao có thể cho nó bớt đau lòng đây, cũng còn tốt có Tiêu nhi chịu ở bên cạnh khuyên nhủ nó, ai... Đi truyền lệnh của ta, bây giờ Ngọc nhi cũng tới, để Tiêu nhi chuyển tới Hải Đường viện đi thôi, cũng cho Phong nhi có bạn."

Nữ quan đáp ứng đi ra, Thái tử phi vẫn buồn bã trong lòng, nghĩ chốc lát lại phân phó nói: "Đi đến Khâm Thiên Giám xem lại ngày tháng đi, ngày tháng đã định trước kia dĩ nhiên không hợp dùng, Phong nhi đáng thương của ta... Phong..."

Nói đến "Khâm Thiên Giám", Khang ma ma bên cạnh Thái tử phi ánh mắt lóe lên, tiến lên một bước gần kề Thái tử phi nói: "Nương nương, nói tới Khâm Thiên Giám nô tỳ nhớ tới một chuyện."

Khang ma ma vốn là nhũ mẫu của Thái tử phi, ở trong cung có chút uy vọng, tình cảm của Thái tử phi đối với bà cũng không cạn, nhẹ giọng nói: "Nhũ mẫu nói đi."

Khang ma ma từ nhỏ đã nhìn Anh Vương lớn lên, thấy việc này cũng thở dài, chậm rãi nói: "Nô tỳ bây giờ tuy là lớn tuổi nhưng còn có thể nhớ kỹ ít chuyện, năm ngoái nương nương đại thọ, khi đó nô tỳ nhớ mang máng Anh Vương từng lâm hạnh qua một cung nữ chứ? Sau đó cung nữ kia cũng chết không được tử tế nha..."

Nói tới việc này Thái tử phi cũng bỗng nhiên cũng nhớ tới, gật đầu nói: "Đúng vậy! Bọn cung còn muốn nâng đỡ nàng làm thị thiếp cho Phong nhi, ai có ngờ nữ hài tử kia vô phúc, ngày thứ hai liền chết chìm."

"Lời này nô tỳ nói rồi nương nương không nhớ." Khang ma ma hạ thấp thanh âm nói: "Lần trước chính là mới lâm hạnh cung nữ kia liền chết chìm, lúc này mới vừa định thân Tứ tiểu thư liền bị một trận phong hàn không còn... Nương nương, có lẽ là Anh Vương trong một hai năm nay bị phạm vào xung khắc rồi? Những chuyện khác còn có thể không nói, nhưng nếu là lâm bị thương đến thân thể Anh Vương thì có thật là lớn chuyện rồi."

"Đúng vậy!" Thái tử phi nắm tay Khang ma ma, thì thầm: "Cũng chính là nhũ mẫu nói với ta những điều này, ta tại sao lại không nghĩ tới đây? Chính là như vậy, không phải vậy sao Phong nhi một hai lần đều gặp họa này, ai...hài tử của ta số khổ ..."

Nói chuyện đau buồn cùng Khang ma ma một lúc, Thái tử phi sai người đi Khâm Thiên Giám để bọn họ cẩn thận xem xét lại ngày sanh bát tự của Anh Vương.

Khâm Thiên Giám có nhiệm vụ là quan sát Thiên Tượng ban bố lịch pháp, áp dụng với việc đồng áng, cũng có thể dùng làm thông báo tin tức khí tượng, nhưng ở trong cung thường có những người quyền thế, chuyên sử dụng những chuyện mật mờ này hãm hại đối đầu, nên lão Hoàng Đế rất không ưa bộ ngành này. Sau khi khai quốc từ bỏ chức quan rườm rà của Khâm Thiên Giám tiền triều, chỉ để lại chức quan giám chế khoảng mười người. Trong ngày thường chỉ để bọn họ báo giờ ghi chép Thiên Tượng, nếu không chính là vì tôn thất thân quý tuyển chọn tháng ngày kết hôn, chuyện khác cũng không cho bọn họ xen vào.

Thêm vào bộ ngành này có chút đặc thù, quan chức Khâm Thiên Giám cũng không phải tuyển ra từ thi cử, là do tử tôn kế nghiệp, lão tử chết rồi nhi tử có quyền thừa kế. Lúc trước khai quốc quan Khâm Thiên Giám tiền triều không thể theo Hoàng Đế chạy trốn, Chử quân vừa đến, chết đã chết chạy đã chạy, cuối cùng thành lập lại Khâm Thiên Giám thì quan chức đều là tử tôn thất tùy tiện chọn ra vài người. Bản thân những vị này không có tiền nhân hướng dẫn nên không có bản lĩnh nắm chỉ tính toán định Thiên Cơ, mỗi ngày chỉ có thể giúp đỡ thay đổi sa lậu nhìn Thiên Tượng thôi.

Cũng không người hỏi thăm Khâm Thiên Giám bây giờ đang làm việc gì lớn lao... Hắc...! Tính toán coi cho Anh Vương tại sao lại khác thế?

Khâm Thiên Giám bên trong không đủ mười người, vây quanh cái bàn bát tiên nâng ngày sinh bát tự của Anh Vương cân nhắc: Điều này có gì kì lạ? Nếu như nói không có chuyện gì thì Thái tử phi khẳng định sẽ không kêu xem qua. Không có chuyện gì sao con trai của ta cưới không được người thế tử nào? Nhưng nếu như rõ ràng nói Anh Vương điện hạ khác thế... Khâm Thiên Giám mọi người hai mắt nhìn nhau, cái kia phỏng chừng tất cả đại gia đầu đồng thời đều rơi xuống đất chứ?

Cuối cùng mấy người thống nhất lại, liền nói Anh Vương điện hạ trong số mệnh không thể sớm gần nữ sắc đi, liền... Mấy người lại thăm thì một lúc, liền sau nhước quán mới có thể lấy thế tử!

...

Thái tử phi mang theo vài phần ưu lo đem hoa đèn cho bọn họ cúng trả lễ, thở dài nói: “Đều là ta không tốt...không sớm hỏi rõ ràng liền định hôn sự cho Phong nhi, bây giờ hỏi Khâm Thiên Giám mới biết con trai của ta dĩ nhiên có một kiếp như thế, đều là ta bất cẩn rồi... Lúc trước cung nữ kia chết chìm thì ta nên nghĩ đến...”

Thái tử ôn nhu ôm Thái tử phi, khuyên răn: “Đâu phải là do lỗi của nàng? Nếu đã nói như vậy thì ... Vậy trước tiên đừng cho Phong nhi tìm nương tử nữa, vả lại tuổi tác nó cũng không lớn.”

Thái tử phi rơi lệ: “Hải tử này, nguyên bản thiếp còn muốn lưu nó đến nhước quán đây, lần này...cưới Vương phi là khối bài vị, Phong nhi còn phải chuyển ra cung đi, nó còn nhỏ như vậy.. Trong phủ cũng không có quản gia giúp hần, con thiếp số khổ...”

“Nhỏ cái gì?” Thái tử bật cười: “Nó đã từng xông pha chiến trường qua một lượt còn sợ cái này? Nàng không yên lòng thì cho nó thêm nhiều nô tài đắc lực, còn lo cái gì nữa?”

Thái tử phi gật gù đáp lại.

Khâm Thiên Giám lại tính ra là ngày 20 tháng 7 tuy rằng vội vàng nhưng chỉ là cưới bài vị nên cũng không có quan trọng lắm. Thái tử phi đúng là đem trọng điểm đặt ở tòa phủ đệ của Chử Dịch Phong, thường ban không ít đồ vật. Đợi đến ngày 20 tháng 7 Chử Dịch Phong chính thức xuất cung tiến vào ở trong phủ đệ của mình.

Cùng ngày Chử Dịch Phong theo quy củ cưới bài vị của An Dung Nhi trở về cung, thấp lên ba nén nhang.

Lăng Tiêu đi vào phủ trước tiên nói cho các nô tài trong phủ vài quy định, Chương công công là từ Hải Đường viện đi ra, biết có tiểu Hầu gia làm chủ trong phủ mới không đến nổi loạn lên, nên rất là cung kính theo nghe ý của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đánh một gậy lại cho cái bánh ngọt, lạnh nhạt nói: “Anh Vương nhân hậu, ngoại trừ mỗi tháng phát tiền theo lệ, làm tốt thì được thưởng thêm nửa tháng tiền công. Ngày tết cũng sẽ có thưởng, có công tự nhiên sẽ có thưởng...”

Lăng Tiêu nhìn bọn hạ nhân sắc mặt hoan hỷ, tiếp tục nói: “Phân lệ tiền công như vậy trong Hoàng thành cũng chỉ có trong Anh Vương phủ, lĩnh ân Anh Vương thì phải hiểu chuyện, không cần người thông minh có nhiều khả năng, điều quan trọng là phải trung tâm, nếu như ở mặt này xảy ra sai sót, cũng không cần cầu xin, một nhà già trẻ của các người chờ chết đi.”

Lăng Tiêu thấy các nô tài đều thu lại vẻ mặt, cười một tiếng nói: “Trong phủ không có quản gia Vương phi, các người trước hết nghe Chương công công cùng Nghệ ma ma quản giáo, được rồi, tản đi đi.”

Lăng Tiêu cho các nô tài trong phủ lui xuống, tự mình đi tìm Chữ Dịch Phong, lôi kéo nắm tay trở về phòng. Trong phòng trải lụa đỏ, Long Phượng kim chúc được treo lên, Chữ Dịch Phong trước ngực còn buộc đại hồng hoa, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Bạn bị cả ngày mệt không?” Nói xong đem lụa đỏ buộc trên người y cởi xuống, thoát ngoại bào, nhẹ giọng nói: “Không có người khác, chỉ cần mặc một áo lót bên trong là được.”

Chữ Dịch Phong theo Lăng Tiêu ngồi ở trên giường nhỏ, thở ra một hơi, cười nói: “Cuối cùng cũng coi như xong việc, lại không dám cười lại không thể khóc, thực sự là khó chịu muốn chết rồi.”

Lăng Tiêu sai người đem băng đập nát rưới lên mặt ong cùng đường trộn với đậu xanh còn có phần thịt quả hạch các loại, cầm một bát đưa cho Chữ Dịch Phong: “Nóng không? Ăn chút đi...”

“Cái này tốt.” Chữ Dịch Phong lập tức tinh thần tỉnh táo, cầm muỗng bạc múc một muỗng, vẫn là trước tiên dứt cho Lăng Tiêu: “Huynh ăn trước.” Lăng Tiêu nở nụ cười ăn, nói: “Ăn từ từ đừng vội, ngày hôm nay ta không đi, ở cùng đệ.”

*Băng sa(St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Chữ Dịch Phong vừa nghe càng cao hứng, nhưng còn có chút lo sợ, nhỏ giọng nói: “Nếu như để người ta biết...”

Trong phủ nô tài hầu hạ đều là Lăng Tiêu lưu tâm rắn dạy, tự nhiên vô sự, Lăng Tiêu cười nói: “Yên tâm đi, những nô tài này đều là thành thật, trong ngày thường không cần tránh bọn họ.”

Chữ Dịch Phong yên lòng cười cười, ăn hết một bát băng sa cuối cùng cũng coi như là giải được cơn nóng. Lại nhìn kỹ căn phòng tân hôn này cùng cách ăn mặc lễ phục của Lăng Tiêu, không biết tại sao trong lòng dâng lên một luồng ấm áp. Lăng Tiêu hôm nay cũng mặc toàn thân ngoại bào màu đỏ, hần thường ngày ăn mặc rất ít khi chọn màu tươi như thế, ngày hôm nay một thân ngoại bào điểm sắc, Chữ Dịch Phong chỉ cảm thấy càng đẹp mắt.

“Nhìn cái gì vậy?” Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong sưng sờ cảm thấy buồn cười, xoa xoa trán của y: “Đệ như là bị sao vậy?”

“Lăng Tiêu...” Chữ Dịch Phong nuốt nước miếng, chậm rãi dựa sát vào, Lăng Tiêu mỉm cười sủng nịch nhìn Chữ Dịch Phong, chờ y hôn lên môi mình thì ôn nhu đáp lại, hai tay ôm lấy eo y, bàn tay luồn vào trong quần áo mỏng manh say mê xoa xoa da thịt bóng loáng căng mịn, nhẹ giọng nói: “Nhớ ta rồi sao?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong lòng ấm áp, hần yêu thích giọng nói Lăng Tiêu như thế, ôn nhu âm thanh lại có chút vắng vẻ, đối xử người khác đều lạnh lùng, chỉ có đối với mình là khác. Nghe thanh âm ôn nhu ấm áp đó có thể khiến người ta trầm mê ở trong lòng.

“Ừm... Cả ngày đều nhớ huynh...” Chữ Dịch Phong ôm lấy Lăng Tiêu hôn môi hần, gò má trắng nõn chuyển sang màu đỏ, nhỏ giọng rừ rừ nói: “Ta ngày hôm nay đã nghỉ, nếu như cưới chính là huynh thì thật tốt... A...”

Lăng Tiêu vươn mình đem Chữ Dịch Phong đặt ở trên giường nhỏ, có chút cấp thiết hôn y, hai tay liên tục lần mò đem áo lót của Chữ Dịch Phong cởi ra, trong thanh âm có chút nhẹ nhàng thở dốc: “Được... Ngày hôm nay chính là ngày chúng ta kết hôn, động phòng...”

*Động phòng hoa chúc(st: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu xoay tay lại đem đồng tâm viên ương thả xuống xuân trường, hai ngọn nến Long Phượng trong hỉ phòng lẳng lặng cháy sáng...

Lăng Tiêu nhìn thân thể tươi trẻ của Chữ Dịch Phong hầu như không khổng chế được trong lòng yêu thương. Chữ Dịch Phong nhìn chính mình lại nhìn Lăng Tiêu quần áo vẫn còn chỉnh tề có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Đem ngọn nến thổi đi, có ánh sáng... Quái không dễ chịu...”

“Có ánh sáng mới tốt.” Lăng Tiêu cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán, gò má, môi của Chữ Dịch Phong... Một đường hôn từ môi hướng xuống bụng dưới bằng phẳng. Chữ Dịch Phong dùng tay đỡ lấy, Lăng Tiêu cười khê, biết hẳn thật mắc cỡ, tiện tay xả một đoạn lụa đỏ đem cột quanh hai mắt Chữ Dịch Phong lại phía sau đầu thắt một cái kết, tơ lụa thật dài buông xuống uốn lượn ở trên thân thể trần truồng của Chữ Dịch Phong... Lăng Tiêu hôn dưới mi tâm của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Thật là đẹp mắt...”

Hai mắt bị che khuất Chữ Dịch Phong càng thêm mẫn cảm, cảm thụ Lăng Tiêu tách hai chân của mình ra, Chữ Dịch Phong hầu như có thể cảm nhận được tầm mắt của Lăng Tiêu, mặt không khỏi càng đỏ, năn nỉ nói: “Đừng xem...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đệ sao biết được ta xem nơi nào? Liên xem nơi này của đệ đây...” Nói xong nằm ở trên người Chữ Dịch Phong ôm lấy y, tay tuốt xuống nhẹ nhàng xoa xoa phía sau đôi mông của Chữ Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Nơi nào cũng đẹp...” Nói xong lại hôn lên hai hồng anh trên ngực Chữ Dịch Phong, ôn nhu cẩn nhẹ, đây là chỗ mẫn cảm của Chữ Dịch Phong được Lăng Tiêu chăm sóc, lại không nhìn thấy, chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt khoái cảm đi vào trong xương, không nhịn được phát ra nhỏ giọng rên rỉ...

Lăng Tiêu mê luyến nhìn khuôn mặt Chữ Dịch Phong đã nhuộm màu tình dục, hai tay vuốt ve càng thêm ôn nhu, nhẹ giọng hỏi: “Làm đệ thoải mái không?”

Chữ Dịch Phong lúng túng lắc đầu muốn né tránh, Lăng Tiêu cười khê, ở bên tai Chữ Dịch Phong nói giọng khàn khàn: “Phong... Đệ nói thoải mái... Ta liền ngậm lấy nơi này của đệ, có được hay không?”

Bị Lăng Tiêu dùng lời nói chăm sóc mê hoặc quá lớn, mỗi lần cùng nhau ở trên giường Lăng Tiêu đều dễ dàng sẽ thưởng cho y kiểu này. Chữ Dịch Phong cũng rất yêu thích bị làm như vậy, nhưng nếu như tự mình nói ra... Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, Lăng Tiêu tiếp tục dụ dỗ nói: “Đệ nếu không nói ta có thể trực tiếp đi vào? Không muốn cái kia ư?”

Chính là như vậy... Trong ngày thường rất thương y đến khi trên giường lại sẽ rất bá đạo, Chữ Dịch Phong bị khoái cảm làm cho nước mắt chảy xuống thấm ướt lụa đỏ, cuối cùng vẫn không ngăn nổi cảm bấy ôn nhu của Lăng Tiêu, âm thanh mang theo mơ hồ khóc nức nở: “Thoải mái, thoải mái... huynh, huynh làm một chút đi...”

Lăng Tiêu hôn gò má Chữ Dịch Phong, cúi người ngậm phân thân phía trước của Chữ Dịch Phong, ôn nhu phun ra nuốt vào. Chữ Dịch Phong cắn vào gối mềm đại hồng, hai chân đều có chút hơi co giật...

Lăng Tiêu so với Chữ Dịch Phong càng quen thuộc thân thể của y, ôn nhu hôn liếm, thừa dịp thời điểm y mê loạn lấy thuốc cao đến vì y mở rộng phía sau. Chữ Dịch Phong nhất thời không cảm thấy khó chịu, thân thể không phòng bị vì hẳn triển khai, chỉ chốc lát thích ứng với hai ngón tay của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ngồi dậy, khóa ở trên người y nhẹ giọng nói: “Ta đi vào... Lần này đệ cũng không thể như lần đầu tiên mấy cái đã xuất ra...” Nói xong lấy một tay của Chữ Dịch để y nắm chặt phân thân của chính mình, nói giọng khàn khàn: “Nắm, nếu mà muốn có thể lấy tay bộ lộng một hồi, nhưng không cho bắn ra...”

Chữ Dịch Phong biết Lăng Tiêu thích cả hai cùng đến cao trào, tuy là bị dục vọng dẫn dắt nhưng vẫn là không có cách nào từ chối vì mình đã quá yêu người này, gật đầu một cái thở dốc nói: “Ừm...huynh nhanh một chút, ta... Ta sắp không nhịn nổi a...”

“Ừm.” Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào thân thể Chữ Dịch Phong, ôn nhu dỗ dành: “Nghe lời...”

Chữ Dịch Phong cảm thụ Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào, ôn nhu đánh xuyên, hầu như muốn không thể khổng chế được chính mình, không khỏi phát ra âm thanh rên rỉ mang theo ản ản cùng ngọt ngào kích thích Lăng Tiêu. Lăng Tiêu chậm rãi tăng nhanh tốc độ đỉnh sâu vào trong dũng đạo đụng đến chỗ mà Chữ Dịch Phong thích nhất ...

Không biết bao lâu trôi qua, bên trong Chữ Dịch Phong mấy lần bị chăm sóc cuối cùng không chịu nổi, ách thanh khẩn cầu nói: “Không... Không xong rồi, đệ.. đệ muốn ra...a a”

“Ừm, buông tay ra đi.” Lăng Tiêu đưa tay xoa phân thân phía trước của Chữ Dịch Phong, thở dốc nói: “Cùng đi ra đi...” Lăng Tiêu vừa dứt lời, Chữ Dịch Phong cảm giác được một trận nhiệt lưu bắn vào thân thể mình, loại cảm giác kẹp chặt một vật bên trong lại được tinh thủy nóng bỏng bao trùm này so với bất kỳ kích thích nào đều mãnh liệt hơn, Chữ Dịch Phong cũng không nhịn được theo đó bắn ra.

Lăng Tiêu nghỉ ngơi một chút, đem dải lụa đỏ trước mắt Chữ Dịch Phong tháo ra, khoác lên ngoại bào sai người đưa nước vào. Hai người ôm nhau cùng tắm, Lăng Tiêu ôn nhu giúp cho Chữ Dịch Phong tẩy sạch sẽ thân thể sau đó lại ôm vào trên giường. Hai người đồng thời chui vào trong chăn, Lăng Tiêu hôn trán Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dụ dỗ Chữ Dịch Phong ngủ...

46. Quyển 2 - Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Chữ Dịch Phong đại hôn, Lăng Tiêu muốn vào triều cũng phải sớm gia nhập nhật trình. Trong lúc Lăng Tiêu còn nhọc lòng tính toán phải làm thế nào thì lão Hoàng Đế hạ xuống một đạo Thánh chỉ, đầu tiên là khen Lăng Tiêu mấy năm qua ở trong cung phụ trợ Hoàng tôn có công, lại nói hắn có công trong chiến dịch Bắc bộ hồ Khố Sa, cuối cùng Lăng Tiêu được thăng làm Công bộ Thị Lang.

Lăng Tiêu trước đây là Nhị phẩm tướng quân có điều chỉ là cái chức suông. Lúc trước Công Bộ lang trung cũng có làm nhưng chỉ là năm ngày một lần ứng mào mà thôi. Bây giờ mới xem như là chân chính làm việc cho triều đình.

Ban đầu dự định đợi cho Chữ Dịch Phong nhược quán mới vào triều, không ngờ Vi Thanh Lam cũng không cách nào thoát, lấp bắp tiến vào Hàn Lâm viện, thành Vi gia nam tử đầu tiên làm một quan văn.

Xong chuyện của Chữ Dịch Phong lập tức tới ngày đại hôn của Lăng Trĩ cùng Thi Trà Thành. Lăng Tiêu mỗi ngày đều vì chuyện Lăng Trĩ kết hôn mà chuẩn bị. Chữ Dịch Phong có tang không thích hợp đi hỗ trợ, y biết là Lăng Tiêu có bao nhiêu thương yêu Lăng Trĩ, nên chính mình chạy vào trong kho tìm thấy không ít thứ tốt cho người đưa đến Thọ Khang Hầu phủ, cũng học cách viết ra giấy những lễ mà mình đưa tới. Lăng Tiêu ở trong phủ chuẩn bị nhìn những đồ vật này liếc mắt là đã nhìn ra cái nào là Anh Vương phủ đưa tới.

Vì che dấu tai mắt người khác Lăng Tiêu bây giờ cũng không thể chính thức đi đến chỗ của Chữ Dịch Phong, mỗi ngày chỉ ở trong thư phòng, đợi màn đêm buông xuống mới mặc quần áo đứng dậy, bảo Lâm Mậu mở cửa sau cho đi ra ngoài, xuyên qua một ngõ nhỏ đi đến Anh Vương phủ. Lăng Tiêu mỗi khi đến cũng không gọi cửa, trực tiếp leo tường mà vào, bên trong nô tài đã chờ.

Lăng Tiêu vỗ vỗ lá cây dính trên đùi, lạnh nhạt nói: “Ban đêm muốn dò xét nghiêm một chút, Vương gia có lẽ đã ngủ?”

“Không có đâu.” Nha hoàn đốt đèn lồng, khom người nói: “Vương gia mới vừa luyện kiếm một lúc, vào lúc này đang tắm rửa.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Được, đi thôi.” Nói rồi bước nhanh tiến vào bên trong.

Chữ Dịch Phong nằm nhòai trong bồn tắm lớn, cầm lót một khối bố cân tựa ở bên cạnh bồn tắm, nhắm mắt, nghe thấy người đi vào miễn cưỡng nói: “Đi... Làm cái tiểu Hầu gia lần trước làm... Cái gì bằng đó, chính là mặt trên có kẹo mặt ...”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong dáng vẻ mềm mại liền cảm thấy buồn cười, đi tới xoa nhẹ trên đầu Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Vương gia muốn ăn cái gì?”

Chữ Dịch Phong lập tức mở mắt ra, vừa mừng vừa sợ, cười nói: “Huynh sao lại đến giờ này, trong phủ đã thông thả rồi?”

“Bạn bị cũng không bạn bị đến tối muộn.” Lăng Tiêu nở nụ cười xoay người đi dặn dò nha hoàn làm theo yêu cầu của Chữ Dịch Phong, tiến vào cầm vải bông giúp Chữ Dịch Phong lau sạch sẽ nước trên người, lại cầm ngoại bào rộng lớn đem Chữ Dịch Phong bao bọc lại, lôi kéo ôm y hai người đồng thời ngồi ở trên giường. Lăng Tiêu nhẹ nhàng giúp đỡ Chữ Dịch Phong lau khô mái tóc dài, cười nói: “Ta nhìn thấy lễ vật đệ đưa cho, có đồ cổ trang trí đều là quý hiếm khó tìm, đặc biệt là cái Bách Thú ôm cầu bạch ngọc điều, ta nhớ tới đó là sinh nhật đệ được người tặng, vật tinh xảo như vậy cũng đưa đến?”

Chữ Dịch Phong không lắm lưu ý nở nụ cười: “Ta xem lại không hiểu những thứ đó hay ở chỗ nào, còn không bằng cho biểu muội làm của hồi môn, huynh xem trong kho phòng đệ cái gì tốt lấy thêm cũng được.”

“Vậy cũng không được, cái chạm ngọc ta nhớ tới đệ ngày đó thấy được hài lòng nửa ngày, ta bảo người ta thu lại rồi, ngày mai ta bảo bọn họ trả lại cho đệ, cho đệ bày trí.” Lăng Tiêu cười cười cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong, đang muốn nói thì nha hoàn ở bên ngoài báo rằng bằng chúc Vương gia muốn ăn đã làm

xong, Lăng Tiêu đứng dậy cầm lấy, vẫn lệnh cho tất cả lui ra, nói tiếp: “Trĩ nhi những thứ đồ vật tốt không thiếu, chúng ta không phải người ngoài, không cần như vậy.”

Chữ Dịch Phong gật gù đáp lại, tiếp nhận bằng chúc ăn vài miếng cười nói: “Không phải huynh làm ăn không ngon, Ủ... Cũng tạm được.”

Lăng Tiêu cũng ném thử một miếng, cười một tiếng nói: “Đệ thích ăn sau này vẫn là ta làm cho đệ, ngày thường nên ăn ít bằng, ăn không hợp sẽ bị tiêu chảy.”

“Ta khẩu vị vẫn khỏe.” Chữ Dịch Phong mấy cái ăn xong một bát bằng, tiện tay để ở trên bàn, tiến đến bên người Lăng Tiêu nhìn kỹ, quả nhiên ống tay đầu gối dơ mấy chỗ, cười nói: “Ta nói muện như thế sao huynh tới đây được, thì ra là leo tường đến?”

Lăng Tiêu cười khê: “Không phải là vì muốn gặp đệ sao?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong lòng càng ấm, lại có chút nóng lòng muốn thử: “Vậy sáng mai ta leo tường đi tìm huynh?”

“Có thể đừng làm không?” Lăng Tiêu sợ Chữ Dịch Phong nói chơi không chừng thật sự đi leo tường, vội vàng nói: “Trong phủ ta nhiều người tai mắt hỗn tạp, không sánh được với nơi này của đệ chính mình làm đương gia làm chủ. Lúc đó khi người ta nhìn thấy Anh Vương điện hạ trèo tường Thọ Khang Hầu phủ, nói không chừng Thái tử tức giận lại muốn cho đệ chuyển về trong cung.”

Chuyện đó không được, để được dọn ra nơi này phí bao nhiêu công sức, Chữ Dịch Phong lập tức thành thật: “Vậy ta không đi.”

“Nghe lời.” Lăng Tiêu cũng lấy nước tẩy rửa một chút, nơi này đều là y phục của Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu tùy ý lấy một kiện áo lót thay đổi, lên giường ôm lấy Chữ Dịch Phong đồng thời cùng nằm xuống. Lăng Tiêu bận bịu cả ngày lên giường liền muốn ngủ, Chữ Dịch Phong lại không buồn ngủ, sợ cùng Lăng Tiêu nói chuyện làm hấn không thể nghỉ ngơi, cũng chỉ ôm lấy cánh tay của hấn trờ mắt nhìn nóc nhà. Lăng Tiêu nhìn thấy buồn cười, nghiêng người sang ôm Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Ngủ không được?”

“Ừm, lúc nghỉ trưa ngủ hơi nhiều, hiện tại còn tỉnh thần lắm.” Chữ Dịch Phong hai mắt có thần: “Ta nhìn huynh ngủ là được.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười, thấp giọng nói: “Để đệ trờ mắt như thế ta ngủ được mới là lạ, thôi ta đỡ đệ ngủ... kể chuyện xưa cho đệ nghe..” Lăng Tiêu ở trong phủ bận bịu chuyện Lăng Trĩ kỳ thực đã rất mệt, mơ mơ màng màng cũng nhớ không nổi có sự gì hết, sửa lời nói: “Không phải, vẫn là kể chuyện cười đi...”

Lăng Tiêu tận lực suy nghĩ để Chữ Dịch Phong có thể nghe hiểu, chậm rãi nói: “Có mấy thái giám ở một chỗ nói chuyện... đệ nói bọn họ nói chính là cái gì?”

Chữ Dịch Phong trầm tư suy nghĩ, một lát đằng hoàng nói: “Không... Không biết.”

Lăng Tiêu vào lúc này đã sắp ngủ, nhắm mắt lại tiếp lời nói: “Đó là... lời tuyên bố không có hậu.”

Chữ Dịch Phong không nói lời nào, đằng hoàng nằm dựa vào Lăng Tiêu, Lăng Tiêu mơ mơ màng màng cũng cảm thấy buồn cười, Phong nhi của y muốn nghe cổ sự lại phải nghe kể chuyện cười, cảm thấy vô vị liền buồn ngủ đi... Lăng Tiêu thần trí càng âm đạm, đang muốn ngủ thì Chữ Dịch Phong đột nhiên bật cười, đập tay vào bắp đùi, nước mắt đều suýt chút nữa chảy ra, cười đến không thở nổi nói: “Ha ha... Ta hiểu được... Không phải là... Không, lời tuyên bố không có hậu.. Ha ha, thái giám không có hậu... Không hậu ha ha... Có thể cười chết ta rồi...”

Lăng Tiêu lập tức tỉnh táo, nhìn Chữ Dịch Phong cười muốn tè ra quần tức giận cũng không phát ra được, vươn mình đè lên người y, trầm giọng nói: “Bây giờ mới cười? Vừa nãy làm cái gì... Đừng cười, ngủ!”

“Phốc... Ừ.” Chữ Dịch Phong nghe lời dùng một tay che miệng, nhưng ý cười vẫn còn, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy dưới thân Chữ Dịch Phong cả người đang run rẩy, Lăng Tiêu dở khóc dở cười, bắt lấy tay Chữ Dịch Phong, cười nói: “Thôi, muốn cười liền cười...”

“Ha ha... hậu hậu...” Chữ Dịch Phong cười to đến mệt, Lăng Tiêu bị y huyền não cơn buồn ngủ giảm đi một nửa, nhìn y đáng vẻ vui khôn tả trong lòng lại càng thêm yêu, cố ý nói thêm mấy chuyện cười dễ hiểu, Chữ Dịch Phong cười không ngừng không thở nổi. Lăng Tiêu bèn đứng dậy rót chén trà cho y, Chữ Dịch Phong cười uống làm đổ cả nước trà lên chăn, cười nói: “Ha ha... Ừ, ha ha... huynh cũng uống mấy hớp trà đi...”

“Được rồi.” Lăng Tiêu lấy chén trà Chữ Dịch Phong đang uống, uống một hớp, cười nói: “Được rồi, lúc này thật đúng là trễ rồi, có thể ngủ chưa?”

Chữ Dịch Phong gật gù, nằm xuống dựa vào Lăng Tiêu. Lăng Tiêu lại sai người đi vào thay đổi một chậu tử băng, lấy chăn mỏng che lại hai người, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, sau này đệ ngủ không được ta liền kể cho đệ nghe chuyện cười.”

Chữ Dịch Phong nhớ tới chuyện cười lúc nãy lại ôm bụng cười một lúc, ừ đáp ứng dựa vào vai Lăng Tiêu nhắm chặt mắt lại, hai người chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Ngày mai trời vừa sáng Lăng Tiêu liền rửa mặt mặc áo bào, cúi xuống nhặt lại mấy hàu bao mang theo. Chữ Dịch Phong cũng đã thức dậy, Lăng Tiêu xoay người thấp giọng nói: “Lại ngủ tiếp một hồi, ta đi về trước, trời vừa sáng các nha đầu nhũ mẫu tìm không được ta thì có náo loạn.”

Chữ Dịch Phong cũng không tham ngủ, đứng dậy, biết Lăng Tiêu không thể về muộn cũng không kêu hấn ở lại dùng đồ ăn sáng, gật đầu nói: “Biết rồi, đi thôi.”

Lăng Tiêu trở lại ở trong thư phòng xem xét chốc lát liền đi ra. Ngày hôm nay hấn cho làm những đồ dùng cho Lăng Trĩ bây giờ sắp đưa tới, hấn còn phải đi thăm dò xem một phen, những thứ này đều là đồ cưới của Lăng Trĩ, một chút đều không qua loa được.

Thi phu nhân dùng cơm xong cũng dắt mọi người tới xem một chút, Thi phu nhân xa xa cười nói: “Có đàn mộc? Ở xa đã nghe tỏa ra một cỗ hương thơm.”

* Đàn Mộc cầm(St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu nở nụ cười đón Thi phu nhân tới đây, cười nói: “Vẫn là cô tổ mẫu hiểu được những thứ đó, có đàn mộc còn có lễ hoa mộc, ngày hôm nay mới vừa đưa vào.”

Thi phu nhân nhìn một chút chỉ có gật đầu, hài lòng nói: “Ta biết con chịu trách nhiệm thì chuyện sẽ không có sai. Chỉ là Trĩ nha đầu mắc cỡ, bảo nó theo con tới xem một chút cũng không chịu.” Thi phu nhân nói chuyện mọi người đều cười theo, Kinh Ngọc cười tiếp lời nói: “Cô tổ mẫu rất biết chọc người, Trĩ nhi nghe nói là đồ cưới của mình đến rồi còn rất lo lắng, khi nào chịu đến?”

Kinh Ngọc tháng sáu đã sinh hạ một nhi tử nặng bảy cân, bây giờ vừa mới ra tháng người so với trước đây hơi phúc hậu nhưng tăng thêm phong vận. Nàng mang thai hài tử khi đó Lăng Tiêu có gửi cho đồ, Lăng Trĩ chăm nom cũng không từng đứt đoạn. Kinh Ngọc trong lòng mình biết, hai người tiểu thúc tiểu cô khác mẹ rất tốt với mình, ngược lại so với Lăng Y là tiểu cô ruột lại không quan tâm mình nhiều lắm. Nghĩ đến mẹ con Hạ Lan, Lăng Y, Kinh Ngọc trong lòng thở dài, may mà trượng phu bây giờ cùng các nàng cách tâm dần dần đã hiểu thị phi, đối với chính mình lại vô cùng tốt. Thi phu nhân cũng rất công bằng hợp lý, cũng không vì Hạ Lan Lăng Y mỗi khi gây sự mà tức giận lây đến mình. Sinh ra tăng tôn về sau càng được sung ái không ngừng, Kinh Ngọc gật đầu mỉm cười, những ngày tháng này đều là trải qua tốt đẹp.

“Được rồi, đều là tốt đẹp.” Thi phu nhân liếc nhìn Hạ Lan theo phía sau trong lòng không khỏi cười lạnh. Tiệp tỷ này tối hôm qua chạy đến chỗ mình nhẹ dạ khen tặng một phen, trong lời nói không ngoài ý tứ là muốn hỏi Lăng Y đến lúc tháng mười đại hôn thì đồ cưới như thế nào. Thi phu nhân lúc đó không để ý đến nàng, muốn cái gì đây? Muốn hỏi Thi phủ đưa đồ cưới gồm những gì, cùng với bên Lăng Y đưa tới sinh lễ so sánh một hồi, một cái trên trời một cái dưới đất.

Bây giờ Thọ Khang Hầu phủ càng được Thánh sủng, lại có Thi phu nhân năm đó đối với Thi Chính có ân tình, hơn nữa Thi Trà Thành dùng đủ sức lực phải cho Lăng Trĩ mở mày nở mặt, đầy đủ sáu mươi sáu xe sinh lễ đến. Giang Nam Thi gia ai không biết, vốn là tiền bạc rất nhiều, có thể lấy một người vợ như thế không một chút nào đau lòng tiền bạc.

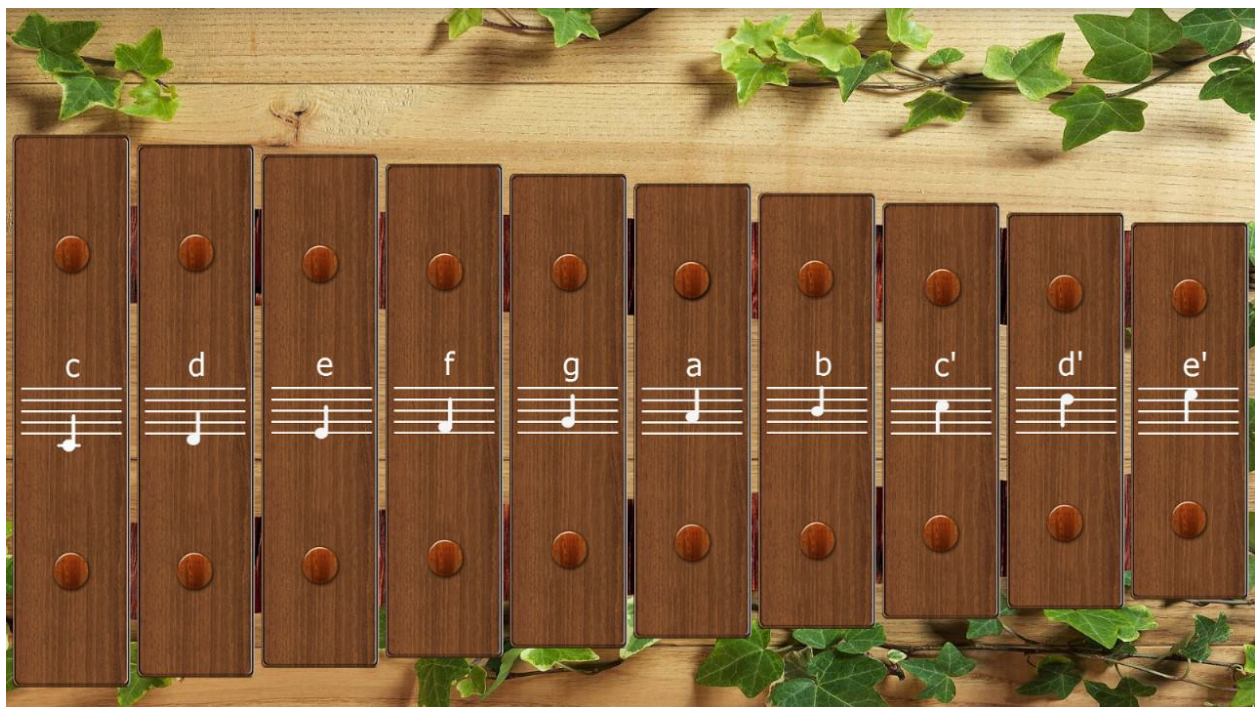
Thi phu nhân không muốn nói nhưng phiên Hạ Lan lại muốn sau này Lăng Y cũng giống như thế, buộc lòng phải lên tiếng giải thích, cười nói: “Bây giờ tính ra, Trĩ nhi đồ cưới là có bảy phần mười đều là người

ca ca đặt mua.” Thi phu nhân vô tình hay cố ý quét nhìn Hạ Lan một chút, lạnh nhạt nói: “Trong phủ các tiểu thư xuất giá đồ cưới mọi thứ cũng là có phân lệ, một phần không ai nhiều hơn hay ít hơn, còn lại điều là vốn riêng cá nhân của mẫu thân. Trĩ nhi số khổ, vừa mới ra đời đã không còn nương, Nhị thiếu gia đau lòng muội muội mình, trước tiên đem đồ cưới mà thái thái của Tĩnh Quốc Công phủ mang đến đưa hết cho Trĩ nhi làm của hồi môn còn chưa đủ, chính mình còn cho thêm không ngờ thêm tới bảy phần...”

Nghe nói như thế Hạ Lan sắc mặt lập tức hạ xuống, nguyên lai những thứ này không phải là phân lệ được cho, mà là Lãng Tiêu chính mình cho, hửn làm như thế nào mà có nhiều bạc? Đến Lãng Y cái kia... Hạ Lan mạnh mẽ trừng Kinh Ngọc một chút. Lãng Hiên từ lúc cưới người vợ này liền không nghe lời mình nữa, muốn hửn ra vài món cho Lãng Y làm của hồi môn sợ là không xong rồi.

Lý ma ma nhìn mặt mày ai cũng vui vẻ, cười ha ha nói: “Nếu không bên ngoài đều nói Lãng tiểu Hầu gia không cưới thê tử được vì tiểu Hầu gia đều đem bạc cho muội muội, nên không còn bạc để cưới thê tử ha ha.”

Nói mọi người lại nở nụ cười, Thi phu nhân nhìn lại dặn Lãng Tiêu vài câu rồi mới cùng mọi người đi dùng cơm.

47. Quyển 2 - Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rốt cuộc cũng đến ngày mừng 7 tháng 8 là ngày thành thân của Lãng Trĩ. Hoàng thành không ít các tiểu thư, phu nhân đến dự lễ thành thân của Lãng Trĩ. Bên ngoài Lãng Tiêu lo tiếp đãi, bên trong Thi phu nhân cùng Kinh Ngọc bắt chuyện với mấy vị cáo mệnh phu nhân quen biết.

“Ta xem một chút...” An Dương thái thái hoan hỷ dịu dàng mang theo con gái nhỏ đến, lôi kéo tay Lãng Trĩ xem đi xem lại, quay đầu đối với Thi phu nhân cười nói: “Thị tỷ tỷ thật là có phúc, nhìn tỷ giáo dưỡng ra cô nương này đi... Chắc chắn, đúng là nghe người nói không bằng tận mắt thấy quả nhiên đoan trang xinh đẹp.”

Lãng Trĩ mặc một thân gấm vóc màu đỏ ngồi ở bên trong, mấy tiểu thư khuê các cùng nàng giao hảo vây

quanh đùa giỡn. Lãng Trĩ hôm nay không có trang điểm nhiều, gò má đỏ au đặc biệt e thẹn đáng yêu. Nghe các phu nhân khen lại càng e thẹn cúi đầu hai tay nắm chặt không dám nói gì.

Thi phu nhân cười cười, trên mặt tăng thêm mấy phần ý mừng, An Dương thái thái cầm hộp gấm nha đầu phía sau đưa đến cười nói: “Một món quà mừng nhỏ cho Trĩ nha đầu nhân ngày xuất giá đi.”

Thi phu nhân vừa nhìn là thấy hai bộ trang sức kim tương ngọc đồ, cười nói: “Cái này mà là lễ vật nhỏ? Ha ha mang cất đi...”

Lý ma ma tiếp nhận hộp gấm đem đi, các phu nhân khác theo tập tục cũng tiếp tục tặng quà. Nữ nhân khi xuất giá sẽ đem sính lễ nhà trai cùng của hồi môn mà mình chuẩn bị bày ra, các lễ vật mà khách đến chúc mừng cũng phải bày cùng nhau. Gia đình bên đàn gái coi trọng nhất là cái này, Thi phu nhân trong lòng nở nụ cười. Thi Trà Thành cùng Lãng Tiêu tiêu tiên như nước nên sinh lễ, của hồi môn của Lãng Trĩ rất là nhiều và quý giá.

Đầu tiên là nhìn sính lễ của Thi gia các cáo mệnh phu nhân và tiểu thư than thở không ngớt. Giang Nam Thi gia hào phú các nàng cũng có nghe thấy, lại không nghĩ rằng Thi gia để con trai thứ hai đón dâu có thể cho nhiều sính lễ như vậy. Tương Quốc Công thái thái cười nói: “Đã sớm nghe nói Thi gia rất coi trọng việc kết hôn cùng quý phủ, bây giờ vừa nhìn quả thế nha... Điều này cũng hợp tình, ta nghe nói Thi thám hoa sau khi thi diện trực tiếp cùng Thánh thượng cầu ân điển tứ hôn, người có tâm như thế, sính lễ này tự nhiên không thể ít được.”

“Còn không giống phu nhân năm đó sao, ha ha...” Thi phu nhân đối với Tương Quốc Công thái thái nở nụ cười, ra lệnh nha đầu đi lấy hai thanh Ngọc Như Ý mang lên.

*Ngọc Như Ý (St: hình mang tính chất minh họa)

Tất cả mọi người biết Tương Quốc Công thái thái năm đó cũng được Tương Quốc Công thiếu gia ở trước diện cầu tứ hôn, cũng biết rằng Thi Trà Thành sau khi đỗ thám hoa cũng cầu Hoàng Thượng tứ hôn như thế, nhất thời các nữ nhân trong phòng khen ngợi không ngớt. Thi thám hoa tài mạo song toàn gia thế quý trọng hiếm có, lại còn yêu thương Lãng Trĩ như thế, chắc chắn, thực sự là ít có.

Mọi người đến xem của hồi môn của Lãng Trĩ lại là một trận than thở, đồ cưới phong phú như vậy cũng thật là cùng tương xứng với sính lễ của Thi phủ.

Ngoại trừ đồ cưới năm đó của Vi Trang để lại khi gả vào Thọ Khang Hầu phủ, Lãng Tiêu lại đặt thêm Lâm Thúy Hiền làm ba mươi sáu bộ trang sức, áo bào bốn mùa tinh chế mười hai bộ, áo cấm bào thêu ngũ sắc mười hai bộ, lụa Vân Cẩm mười hai cây, kim tuyến trang đoạn mười hai thước, mảnh kim ba mươi sáu thước, măng đoạn ba mươi sáu thước, đại quyển ngũ tia đoạn sáu mươi sáu thước... Đủ loại được liệu hương liệu ba mươi sáu hộp, khảm nhĩ đẳng đông châu hai mươi viên, khảm cấp ngũ đẳng đông châu năm mươi viên, san hô hai bồn, sợi vàng Miêu Nhân Thạch một hộp, cực phẩm Hồng Bảo Thạch một hộp... thảm thêu hoa cúc cùng hoa hải đường dùng để trải giường một tấm, đàn mộc mạ vàng bình phong một chiếc, quốc sắc thiên hương thêu sa bình phong một chiếc, bình long hương mẫu đơn mạ vàng một chiếc, bình Tô Tú Lê Hoa một chiếc, hoa cúc lê liền ba hoành quý hai bộ, gỗ tử đàn dùng để làm giường nhỏ hai tấm...

Các phu nhân xem không khỏi liên thanh tán thưởng, lại nhìn trong phủ trang hoàng những vải đồ chữ song hỷ khắp nơi, ngói đỏ cùng gạch mộc khắp phủ tất cả cũng được dán giấy màu đỏ... Đã sớm nghe nói Lãng Tiêu Hầu gia thương yêu bào muội, cũng không nghĩ tới là có thể làm được nhiều việc như vậy. Các cáo mệnh phu nhân khen ngợi không ngớt, cũng không có ít tiểu thư gật đầu suy nghĩ nếu mình xuất giá thì có thể được như thế này không.

*Hình ảnh theo tính chất minh họa

Lãng Y ở một bên nhìn mà hai bàn tay nắm chặt, móng tay đỏ tươi đâm vào lòng bàn tay, trong lòng nàng rầu rĩ. Không bằng lúc trước nghe khuyên sớm đem việc hôn nhân định ra. Bây giờ chính nàng một Đại tiểu thư kết hôn sau Nhị tiểu thư thì không nói, có điều là cách nhau chỉ hai tháng ngắn ngủi, đến lúc đó các phu nhân này trở lại chúc mừng thì thấy sính lễ đồ cưới của mình chẳng phải sẽ chế nhạo?

Lãng Y hiện tại cũng không dám nói gì chỉ biết bấm mạnh những ngón tay hơn, rất sợ đắc tội với Thi phu nhân đến thời điểm xuất giá đồ cưới sẽ ít đi. Nàng với Hạ Lan mấy ngày nay cũng thu liễm không ít, đáng

tiếc các nàng không hiểu bằng dày ba thước không phải là cái lạnh trong một ngày tạo nên. Mấy ngày hiểu kính so với Lăng Trĩ mười mấy năm chân tâm hiểu thuận không khỏi quá ít ỏi. Lăng Y hiện tại chỉ hy vọng gả tới phủ phu quân có thể thấy mình là hào môn tiểu thư đánh giá cao mình ba phần. Lúc này Lăng Y còn không biết việc hôn sự về sau của nàng khá nhấp nhô, đương nhiên đây chính là chuyện về sau.

Lúc này bên ngoài Anh Dũng phủ tướng quân Kinh thái thái đã đến, Thi phu nhân vội vã gọi Kinh Ngọc lại, cười nói: “Thái thái của con đến rồi, mau tới đây.”

Kinh Ngọc nghe nói thái thái nhà mình đến rồi vội vã ra đón, nàng từ nhỏ được Kinh thái thái dưỡng ở bên người. Kinh thái thái không con gái cũng rất thương yêu nàng, hai người mẹ con tình cảm sâu đậm, Kinh Ngọc cười nói: “Đã sớm chờ thái thái đến rồi, ngày hôm trước người đau đầu, dọc đường đi thân thể có nóng sốt không?”

“Không có.” Kinh thái thái chuẩn bị kỹ càng cầm hộp là quà cưới đưa cho nha đầu trong phủ, cười nói: “Tháng tám rồi thời tiết dễ chịu không ít, lại nói hôm nay là ngày thành thân của tiểu cô con đừng nói là trên trời thái dương có rơi xuống, dưới đất có dao găm ta cũng đến bằng được.”

Kinh Ngọc lén lút cùng Kinh phu nhân nói chút chuyện trong phủ, Kinh phu nhân cũng biết Nhị tiểu thư rất chăm sóc nữ nhi của mình. Đặc biệt khi Kinh Ngọc mang thai, Lăng Trĩ là quản gia cho Kinh Ngọc bổ sung không ít đồ vật, Kinh phu nhân nghe xong chỉ biết cảm ơn Lăng Trĩ.

Thi phu nhân cũng cười bắt chuyện một chút với thân gia, lại vỗ vỗ tay Kinh phu nhân nhỏ giọng cười nói: “Một lúc không có chuyện gì thì vào xem cháu ngoại đi.” Lại quay đầu đối với Kinh Ngọc nhỏ giọng nói: “Không cần tiếp khách nữa đâu, con cùng thái thái vào xem hài tử đi.” Cười cười lại đi bắt chuyện với những người khác.

Mọi người tiếp tục bình phẩm của hồi môn của Lăng Trĩ, bên ngoài nha đầu chấp sự báo lại trong cung cho ban thưởng đến rồi. Thi phu nhân vội vã cho người đi gọi Lăng Tiêu đến, sau khi Lăng Tiêu quỳ cảm tạ Đông cung ban thưởng, bọn nha đầu mới khiêng lễ vật đi vào.

“Nhị thiếu gia nói đây là trong cung Thái tử và Thái tử phi cho tiểu thư chúng ta làm quà cưới.” Liêu Đình bây giờ gả cho Lâm Mậu làm phụ nhân, làm việc càng già dặn lanh lẹ, cười nói: “Còn có Thái tử phi khẩu dụ, nói muốn Nhị tiểu thư trân trọng bản thân, chờ hôn sự xong xuôi muốn Nhị tiểu thư tiến cung, đến thời điểm đó còn có ban thưởng thêm.”

Thi phu nhân vội vã nhận lấy, thấy là vòng tay trân châu bốn vòng, vòng tay trầm hương bốn vòng, vòng cổ bằng vàng bốn cái, vòng cổ bằng bạc sáu cái, trân châu Kim Phượng một cái, điểm thúy Kim Phượng một cái, hàm bảo Kim Phượng trâm một nhánh, vàng ròng khảm nam trường trâm một đôi, bạch ngọc trường trâm một đôi, lụa trắng đoạn mười hai thước, thêu kim cung đoạn mười hai thước...

Tất cả mọi người biết Lăng Trĩ rất được Thái tử phi thương yêu, càng khen ngợi Lăng Trĩ thật là có phúc. Thi phu nhân cũng biết Thái tử phi làm vậy là vì cho Lăng Trĩ chút vinh quang, nên cũng rất hài lòng, tính toán thời điểm gần đủ người đến rồi, cười nói: “Các thái thái ngồi đi, dùng chút trái cây điểm tâm.”

Các cáo mệnh phu nhân đến đây đâu phải là ăn đồ ăn, chỉ có dùng chút trà. Trong phủ nhiều người như thế nhưng những chậu băng để rất nhiều cũng không cảm thấy nóng. Sau một hồi nói chuyện cũng dùng ít món ăn. Thi phu nhân lại đi vào bên trong nhìn Lăng Trĩ một chút, mỉm cười cùng nàng nói mấy câu. Không lâu sau Thi gia cho người đến đưa lễ cưới, Thi phu nhân vội vã ra đón, chỉ thấy mấy quản gia nường tử đem trang phục tân nương đến cho Lăng Trĩ mặc, cười nói: “Thái thái đại hỉ.”

Thi phu nhân cười đáp lại, bận bịu sai người tiếp đón mấy quản gia nường tử kia. Phía trước Thi Trà Thành dẫn theo tám thanh niên tuấn kiệt trong Hoàng thành đến đưa lễ phục đều là do Lăng Tiêu chiêu đãi. Bên trong có mấy người cũng là Lăng Tiêu quen biết, tất cả mọi người đều hoan hỷ chúc mừng, không lâu Lăng Tiêu lại tiễn họ ra về.

Thi phu nhân sai người đem cát phục phượng quan đưa vào bên trong, mấy vị cáo mệnh phu nhân nhìn trên phượng quan có mấy viên đại trân châu to bằng ngón tay treu ghẹo nói: “Tân lang mới thực sự là không thương người, phượng quan toàn là trân bảo quý giá không sợ Nhị tiểu thư đội nặng đầu sao?”

*Hình minh họa phượng quan.

Thi phu nhân cười to, lại khiến mọi người tiếp tục bắt chuyện, chính mình cũng theo mấy vị cáo mệnh phu nhân mới vừa tới trò chuyện.

Bận bịu cả ngày, đến buổi chiều cuối cùng tiệc cũng tan, Thi phu nhân vì dưỡng thần ứng phó ngày mai náo nhiệt nên đi ngủ rất sớm. Lăng Tiêu cũng ở phía trước bận bịu một ngày, dùng cơm tối, nghỉ ngơi một chút lại đi tới Sầu Ngọc Hiên.

“Muội muội có mệt mỏi không?” Lăng Tiêu cười cầm cái tráp đi vào, lệnh bọn nha đầu đều lui xuống, Lăng Trĩ rót trà cho Lăng Tiêu, gật đầu thấp giọng nói: “Ca ca mới thực sự là mệt mỏi, chính là vì muội...” Nói xong viền mắt càng đỏ, Lăng Tiêu vội vã an ủi: “Trĩ nhi đang nói cái gì vậy? Muội là muội muội của huynh không bận bịu cho muội vậy phải bận bịu cho ai? Hôm nay đại hỉ dừng như vậy, chúng ta cố gắng nói chuyện một chút.”

Lăng Trĩ gật gù, cầm khăn lau nước mắt: “Hôm nay hôn lễ của muội mọi người đến rất đông vui, có nhiều công tử tiểu thư cũng đến, rất náo nhiệt đây.”

Đương nhiên náo nhiệt, cũng phải xem là nhà ai ở gả tiểu thư, Lăng Tiêu nở nụ cười, đem cái tráp của mình đưa cho Lăng Trĩ, thấp giọng nói: “Đây là ca ca đưa riêng cho muội, không cần nói cho người khác.”

Lăng Trĩ mở ra xem: Trần đầy một tráp ngân phiếu!

“Ca ca!” Lăng Trĩ sợ nói không ra lời, Lăng Tiêu nắm một tay nàng, nhẹ giọng nói: “Trong thành có Lâm Thúy Hiên muội biết không? Còn có kim phần bố trang, những cái đó đều là của huynh. Mấy năm trước huynh kinh doanh những cái này một là vì sau này có việc thuận tiện, cũng coi như là cho mình để lại chút vốn về sau, vốn là còn muốn chờ muội lớn hơn liền đem những chuyện làm ăn này giao cho muội, bây giờ huynh ngẫm nghĩ cho muội bạc vẫn là chân thật nhất.”

Lăng Trĩ lúc đầu bởi vì Lăng Tiêu vung tiền như rác đặt mua đồ cưới cho nàng cũng rất cảm kích lại bất an, bây giờ thấy ca ca lại đem tiền bạc nhiều năm tích trữ cũng cho mình... Lăng Trĩ không chịu được nữa nghiêng mặt sang bên, nước mắt trong nháy mắt chảy ra từng dòng.

“Được rồi, đã là đại cô nương khóc cái gì.” Lăng Tiêu cầm khăn cho Lăng Trĩ lau nước mắt. Lăng Tiêu nhìn muội muội bây giờ lớn lên trở mà càng ngày càng xinh đẹp đoan chính, bây giờ sắp gả làm vợ người khác hẳn cũng hơi xúc động, ôn nhu dỗ dành, nói: “Những việc này thì có cái gì, đều nói trưởng huynh như cha, huynh vì muội sao lại không nên làm việc này, hả?” Lăng Tiêu lại nhấn nại quyết tâm cố gắng dỗ dành Lăng Trĩ một lúc, thấy nàng dừng khóc lại căn dặn chút chuyện, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Về sau đối xử với người ngoài dừng quá thành thực như vậy cũng không tốt, chuyện gì cũng không cần sợ, có việc nói cho ca ca. Thọ Khang Hầu phủ còn ở đây, sẽ không bao giờ để muội bị ủy khuất. Yên tâm đi, Thi Trà Thành người này huynh tin được, tất sẽ tốt với muội, muội muội là người có phúc...”

Nói tới Thi Trà Thành, Lăng Trĩ mặt lại đỏ một tầng, cúi đầu không nói, Lăng Tiêu lại dặn nàng lập tức ngủ sớm một chút.

Ngày mai ngày mừng 8 tháng 8 là ngày tốt đại hôn, người của Thi phủ rất sớm đã diễn tấu sáo và trống đến đón dâu. Thi Trà Thành tuy tướng mạo không sắc sảo bằng Lăng Tiêu nhưng cũng là tuấn lãng, bây giờ mặc một thân đại hồng cát phục cũng đặc biệt tuấn tú. Sau khi đến cửa lớn Thọ Khang Hầu phủ thì xuống ngựa, trước tiên hành đại lễ với Lăng Hầu gia và Lăng Nho Học, đến Lăng Tiêu theo lý khom người chào là được, nhưng Thi Trà Thành vẫn cúi đầu chấm đất, Lăng Tiêu trong lòng biết, vội vã nâng Thi Trà Thành lên, cười nói: “Sau này đã là chí thân, không cần như vậy.”

Thi Trà Thành mỉm cười gật đầu, Lăng Tiêu đi vào bên trong xem qua. Lăng Trĩ trang phục đã sớm tươm tất, thiên kim phượng quan thêm đại hồng cát phục thêm vạt vàng làm cho Lăng Trĩ thêm mấy phần quý khí, Lăng Tiêu cười nói: “Cô gia đã đến rồi.”

Thi phu nhân nở nụ cười cầm một bình bạch ngọc đưa cho Lăng Trĩ, còn dặn dò vài câu quan trọng trước khi xuất giá. Lăng Trĩ từ nhỏ tang mẫu, nên do Kinh Ngọc phụ trách chải đầu đội khăn che mặt, Kinh Ngọc cũng dặn vài câu, cười nói: “Xong rồi.”

Lăng Tiêu gật đầu, xoay người lại cổng Lăng Trĩ, mới vừa đi ra khỏi Sầu Ngọc Hiên thì cảm thấy cần cổ nóng lên, dù là Lăng Tiêu tính tình lãnh đạm cũng không nhịn được trong lòng tê rần, nói giọng khàn khàn:

“Trĩ Nhi chớ khóc...”

Lăng Trĩ không thể nói chuyện, gật gật đầu lau đi giọt nước mắt, mười mấy năm sống nương tựa lẫn nhau tình cảm hoàn toàn tồn tại trong lòng của hai người.

Lăng Tiêu công Lăng Trĩ đi ra bên ngoài trực tiếp đưa vào bên trong kiệu. Kết thúc lễ nghi Thi Trà Thành lên ngựa, đoàn người đi tới Thi phủ, phía sau theo mệnh mệnh cuộn cuộn của hồi môn. Đồ cưới của tân nương sáu mươi bốn rương làm một số nguyên, được gọi là toàn nhấc. Bình thường ít người được đủ số này mà chỉ có đem theo ba mươi hai rương, gọi là bán nhấc. Của hồi môn của Lăng Trĩ rất nhiều, mẫn mẫn thật thật hai cái toàn nhấc rông rã 128 rương.

Ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm hồng trang, chỉ đến như thế.

Người của Lăng gia giữa trưa sẽ trở về, Lăng Trĩ xong lễ nghi một mình ngồi chờ động phòng. Đầu tiên là cảm niệm nửa ngày nhớ nhà nơi sinh sống từ bé đến giờ, đặc biệt ca ca của mình đã cho mình một thể diện lớn như thế. Sau đó lại có chút căng thẳng thấp thỏm, không biết qua bao lâu Thi Trà Thành mới tiến vào phòng.

Hỉ nương đem mấy hạng lễ nghi cuối cùng cũng hoàn thành khom người lui ra, chỉ để lại một đôi phu thê mới cưới.

Thi Trà Thành cùng Lăng Trĩ đã sớm gặp qua, nhưng vừa này giở khăn che mặt cũng không nhìn được kinh ngạc. Tân nương nhìn xinh đẹp như hoa, dù là trên kim điện gặp loạn thám hoa lang cũng không lo lắng, sợ hãi, nhưng giờ đây đối diện với kiều thê lại có chút sốt sắng. Thi Trà Thành do dự, thấy Lăng Trĩ ngoại bào rườm rà, lại bưng một chén trà lạnh đến, nhẹ giọng nói: “Trước tiên uống một ngụm trà, cả ngày hôm nay khổ cực cho nàng.”

Lăng Trĩ thấy phu quân không đề cập tới những việc khác trước tiên lại an ủi mình khổ cực, trong lòng tràn đầy mật ngọt, gật đầu uống trà rồi để qua một bên. Thi Trà Thành nở nụ cười nắm bàn tay trắng nõn tinh tế của phu nhân mình, thấp giọng nói: “Trĩ... Ta sẽ tốt với nàng, tốt với nàng cả đời.”

Lăng Trĩ mặt đỏ lên, cúi đầu không nói...

Hỉ phòng dưới ánh nến ngập tràn hạnh phúc...

48. Quyển 2 - Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ ba là ngày Lăng Tri lại mặt, trời mới vừa sáng Lăng Tiêu liền thức dậy ra về. Chữ Dịch Phong mê hoặc có cảm giác Lăng Tiêu không cho mình dựa vào ôm hân nên vô ý thức ngẩng đầu lên mờ mịt liếc mắt nhìn. Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ y liền cảm thấy buồn cười, ôm lấy để y nằm xuống, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay Lăng Tri lại mặt, ta phải về sớm một chút sẽ trở lại.”

(Lễ lại mặt: là cô dâu sau khi về nhà chồng, 3 ngày sau sẽ cùng chồng trở về nhà mẹ đẻ thăm viếng)

“Ừm...” Chữ Dịch Phong gật gù, vẫn là một bộ dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, chậm rì rì nói: “Có muốn lấy vật gì thì vào trong kho phòng của chúng ta mà lấy. Ừ... Chìa khoá huynh biết ở đâu.”

Khố phòng của chúng ta... Lăng Tiêu trong lòng ảm áp. Những ngày qua mình bận bịu chuyện thành thân của Lăng Tri nên không đến, Chữ Dịch Phong vì đang thủ tang của nương tử ở trong Anh Vương phủ không thể đi hỗ trợ. Ở một mình thực sự tẻ nhạt liền đem khố phòng trong phủ thu thập một lần, lục tục đem một vài thứ trong Đông Cung lấy trở về, cùng với những đồ vật và các loại ngân phiếu những năm nay Lăng Tiêu cho hân tổng kết liệt kê lại thành danh sách viết vào một quyển sổ, đợi lúc Lăng Tiêu đến đem sổ sách đưa cho Lăng Tiêu xem: “Đây là gia tài của chúng ta hiện tại có, sau này ta lại được thưởng vật gì còn có bổn lộc đều ghi chép vào đây, chìa khoá huynh cầm, có cần gì huynh tự mình đi lấy.”

Lăng Tiêu hỏi tưởng lại Chữ Dịch Phong trước đây đã nói, đợi khi y xuất cung kiến phủ sẽ đem tất cả mọi thứ sự vật đều giao cho mình, mọi việc trong phủ cũng cho tự mình tính toán. Lúc đó cho rằng y còn trẻ động lòng thì nói lời tâm tình, ai biết càng là cả đời hứa hẹn.

“Đúng, khố phòng của chúng ta.” Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong nói: “Những vật kia ta không thiếu, phỏng chừng lại bận bịu hết một ngày. Vào buổi tối ta sẽ nghĩ biện pháp để đến đây, nếu tới chậm đệ chờ có chờ, nếu buồn ngủ phải đi ngủ, biết không?”

Chữ Dịch Phong chui cả người vào trong chăn gật gù: “Đúng rồi, ta hôm qua đã muốn hỏi huynh, sao hiện tại mỗi bữa cơm lại nhiều thức ăn như thế? So với ở trong cung còn nhiều gấp đôi, Chương công công nói là huynh cho thêm vào, kỳ thực ta ăn không hết...”

Lăng Tiêu cười khê, cái tên ngốc này, ở trong cung thì hân hận không thể cho y phân lệ thêm gấp đôi. Không phải là e ngại quy củ cũng sợ những tai mắt khắp nơi. Bây giờ nếu đã ra khỏi cung Lăng Tiêu sao còn có thể để y oan ức. Lăng Tiêu kỳ thực không phải tính tình xa hoa hoang phí, nhưng nếu là đối với Chữ Dịch Phong, tiêu hết tiền của Lâm Thúy Hiền hân cũng không tính toán gì cả.

Đương nhiên những chuyện này không thể nói với y, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Trước đây đệ có thể ăn hết mà? Có điều là vì lúc trước ở trong cung có người giữ trò gian lận nên đệ không được ăn nhiều, hiện tại chúng ta ở bên ngoài mua đồ rất tiện, không như ở trong cung bạc cũng như thế nhưng mua đồ vật được nhiều hơn. Bạc đều là dùng đủ, những phân lệ này vẫn là nghe theo ta.”

Lăng Tiêu muốn Chữ Dịch Phong nghe lời thì y đương nhiên sẽ nghe, y hàm hàm nở nụ cười gật gù: “Ừm, biết huynh là vì tốt cho ta.”

Lăng Tiêu lại cùng y nói giỡn vài câu mới đi về.

Lăng Tiêu trở về phủ đúng lúc dùng điểm tâm, lại dẫn mấy gã sai vặt trong thư phòng một tiếng rồi đi ra sau. Thi phu nhân cùng Kinh Ngọc rất sớm đã chuẩn bị lễ cho phu thê Lăng Tri. Kinh Ngọc còn ôm hài tử giúp đỡ chăm nom, thấy Lăng Tiêu đến bận bịu đùa với hài tử cười nói: “Nhị thúc phụ đến rồi, bảo bảo gọi người?”

Lăng Tiêu nở nụ cười đưa tay nựng nịu, tiểu tử hiện tại cũng tự đứng được, không như trước đây đứng không vững ngã trái ngã phải, thấy Lăng Tiêu hưng phấn nựng nịu hài tử lấy hai cái tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay Lăng Tiêu muốn đưa vào trong miệng ngậm. Lăng Tiêu nựng cái cảm đô đô thịt của tiểu tử, cười nói: “Ngày hôm nay ăn có ngon miệng không? Mấy ngày trước ta còn nghe vú nuôi nói tiểu ca tính khí rất ham ăn phải không?”

“Nhờ phúc của thúc thúc.” Kinh Ngọc gật đầu nở nụ cười: “Mấy ngày trước đây phỏng chừng là có chút nóng nên lưỡi ăn, mấy ngày nay đã tốt hơn, đúng hay không? Nói cho Nhị thúc có phải hay không?” Kinh Ngọc vừa nói vừa vỗ vỗ tiểu tử, tiểu tử vui sướng hài lòng cười khúc khích.

Mọi người lại đùa với tiểu ca một lúc, không lâu sau thì Thi Trà Thành cùng Lăng Trĩ đến, Lăng Tiêu vội vã đi ra tiếp đón.

Hai người trước tiên đồng thời hành lễ chào hỏi với Lăng Hầu gia cùng Lăng Nho Học, lại đi lạy bài vị Vi Trang. Lăng Trĩ theo vào bên trong, Thi Trà Thành được Lăng Tiêu cùng Lăng Hiên chiêu đãi ở bên ngoài.

Lăng Trĩ hôm nay trang điểm nhẹ, trên đầu cài một bảo trâm Kim Phượng, chim phượng trong miệng ngậm một hạt châu lớn, sáu viên Hồng Bảo Thạch được khảm ở xung quanh. Trên búi tóc được cài rải rác những hạt châu đại Hồng San Hồ. Nàng mặc một thân áo bào đại hồng thêu kim hoa, quả thực đáng vẻ ung dung hoa quý vạn ngàn.

*Trâm cài tóc. (St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thi phu nhân thấy thần thái Lăng Trĩ mang theo sắc mặt vui mừng cũng cao hứng, lôi kéo Lăng Trĩ ngồi xuống nói không ít chuyện riêng tư. Thi phu nhân đối với Thi Trà Thành tất nhiên là yên tâm, nhưng nghe Lăng Trĩ tự mình nói ra cùng phu quân hoà thuận cũng rất vui mừng, lại lôi kéo Lăng Trĩ dặn vài câu. Kinh Ngọc ôm hài tử phía sau đi tới, Lăng Trĩ thừa dịp này lôi kéo tay Thi phu nhân thấp giọng nói: “Bây giờ con đã xuất giá chuyện trong nhà vẫn dựa vào cô tổ mẫu, người tuy rằng khoẻ mạnh nhưng vẫn phải bảo dưỡng thân mình nhiều hơn mới được. Không phải chúng con không hiếu thuận, con bây giờ nghĩ vẫn để cho Đại tẩu giúp đỡ quản gia đi, Đại tẩu tính tình người cũng biết rồi, không sai được.”

Thi phu nhân một trận suy tư, thật ra bà có tư tâm, nguyên bản để Lăng Trĩ học quản gia là vì muốn cho nàng thông công việc, giả đi không chịu oan ức, còn có thể giúp Thi phủ quản gia. Muốn tìm người quản gia cho Thọ Khang Hầu phủ tự nhiên là phải chọn từ các thiếu nữ nãi, nhưng Thi phu nhân chậm chạp không muốn Kinh Ngọc nhúng tay ý tứ chính là muốn chờ Lăng Tiêu cưới phu nhân, đến lúc đó giáo dục Nhị thiếu nữ nãi quản gia không phải càng tốt hơn? Là cá nhân có tư tâm, Kinh Ngọc tuy rằng Thi phu nhân cũng rất thích, nhưng cũng không bằng phu nhân tương lai mà Lăng Tiêu sẽ cưới.

Lăng Trĩ đại khái cũng có thể đoán được tâm tư của Thi phu nhân, ôn nhu nói: “Nhị ca vẫn kéo dài không chịu đón dâu, chẳng lẽ người vẫn phải mệt nhọc? Trước đây Đại tẩu mang thai con vẫn không nói, bây giờ đã ra tháng thân thể cũng càng ngày càng tốt rồi, không bằng người cứ để nàng giúp đỡ một chút.”

Thi phu nhân gật đầu một cái nói: “Trong lòng ta đã nắm chắc, đừng nói đến việc này, thái thái nhà con làm sao rồi? Còn Đại tẩu con có tốt không?”

Lăng Trĩ nở nụ cười: “Thái thái rất khỏe, bà là người lương thiện, mỗi ngày đều tụng kinh lễ Phật. Cũng do người trước đây đối với lão gia rất tốt nên bà còn nói muốn con giúp đỡ quản gia. Còn Đại tẩu cũng là rất ôn nhu hiền lành, trong ngày thường mặc dù nhiều công việc vặt, cũng chịu cùng con nói giỡn.”

Vậy thì tốt, Thi phu nhân triệt để yên lòng, lại thấp giọng nói chút chuyện khuê phòng riêng tư.

Phía trước Lăng Tiêu cùng mọi người ngồi xuống, Lăng Hiên cũng tới tiếp khách. Thi Trà Thành một phen khiêm nhượng ngồi xuống ghế, ba người đầu tiên là nói chuyện việc kết hôn, Thi Trà Thành cười nói: “Hôm qua trong cung truyền chỉ đến bảo đệ cùng Trĩ nhi ngày mai tiến cung thỉnh an Thái tử phi, Thái tử phi thật là yêu thương Trĩ nhi.”

“Nhị muội muội từ nhỏ đã được Thái tử phi thương yêu.” Lăng Hiên gật đầu cười nói: “Sau này liền dựa vào cô gia chăm sóc Nhị muội muội.”

Thi Trà Thành vội vàng nói tắt nhiên, nhân nói đến Đông Cung còn nói đến Thái tử gia gần nhất liên tiếp muốn thay đổi viên sứ trong triều, Thi Trà Thành than thở: “Đệ chỉ là Lại bộ một tiểu chủ sự, nhưng cũng thường nghe thấy Lý đại nhân mấy người bọn họ nói đến những việc này. Thánh Thượng đối với Thái tử gia từ trước đến giờ là chống đỡ, nhưng nghe nói gần nhất sau khi lâm triều Thánh Thượng liên tiếp lưu lại Thái tử gia, cũng không biết...”

Lăng Tiêu đúng lúc đánh gãy lời nói của Thi Trà Thành, cười nói: “Ngày hôm nay là gia yến, không nói đến chuyện quốc sự...”

Thi Trà Thành hiểu ý, cười nói: “Vâng, không đàm luận quốc sự.”

Lăng Tiêu sau khi lại mặt lễ nghi xem như là hoàn thành, Lăng Tiêu liền muốn bắt tay làm chuyện khác.

“Còn nói cái gì?” Lăng Tiêu thừa dịp Chữ Dịch Phong đi tới quân doanh đem Long Hương gọi vào trong phòng hầu hạ, sai tất cả mọi người đều lui xuống. Lăng Tiêu chậm rãi thưởng thức trà, nghe Long Hương nói những ngày gần đây Tuệ Vương phủ giao cho nàng thám thính những việc gì.

Long Hương cúi đầu nói: “Còn hỏi Vương gia mỗi ngày đều làm cái gì, Lăng tiểu Hầu gia mấy ngày đến một lần, mỗi lần đều làm cái gì, thời gian ở lại bao lâu.” Long Hương lại vì Lăng Tiêu rót một chén trà, tiếp tục thấp giọng nói: “Còn hỏi nô tỳ có thể được sủng ái hay không, mỗi ngày bên trong có thể làm cái gì. Những điều được Lăng tiểu Hầu gia căn dặn, nô tỳ đều nghe theo, tiểu Hầu dạy nói cái gì, khi Tuệ Vương hỏi chuyện nô tỳ, nô tỳ thật tình nói hết. Sợ Tuệ Vương cho rằng nô tỳ không trọng yếu sau này không tín nhiệm nữa nô tỳ vì lẽ đó lừa hấn nói nô tỳ hiện tại vẫn được Vương gia sủng ái...”

Long Hương mặt đỏ lên thế nhưng tiếp tục nói: “Nô tỳ nói Vương gia thỉnh thoảng cùng nô tỳ trêu đùa vài câu, chỉ là còn mong nhớ Vương phi đã mất, cũng không có làm chuyện gì khác.”

Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu: “Không sai, người vẫn là thông minh, lần này đến truyền lời vẫn người đưa than trong phủ môi giới?”

“Vâng, mỗi lần đều là hấn.” Long Hương lại suy nghĩ một chút nói: “Ở trong cung thì nô tỳ cũng chưa từng thấy người này, nghĩ chắc là người trong phủ Tuệ Vương.”

Tuệ Vương phủ kiến phủ đã hai năm, dưỡng nhân thủ tất nhiên sẽ nhiều hơn một chút, nhân thủ nhiều... Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, kêu Long Hương đưa lỗ tai lại gần dò vài câu, lạnh nhạt nói: “Nhớ kỹ?”

Long Hương trong lòng thầm nhẩm một lần gật đầu: “Dạ nhớ, còn có chính là...” Long Hương vừa muốn nói tiếp thì bên ngoài truyền Vương gia hỏi phủ, Lăng Tiêu vội vàng lệnh cho nàng không cần nói nữa đi xuống trước, chính mình mở cửa ra đón.

Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu đến trên mặt không giấu được kinh hãi, không để ý Long Hương trong phòng vội vã cúi đầu đi ra, cười nói: “Sao hôm nay lại đến sớm như vậy? Trong nha môn không có việc sao?”

Vừa nói vừa đi đến gần: “Vẫn là huynh ở nơi đó được, bây giờ Hoàng gia gia cũng không phái ta làm việc, chỉ để ta đi quân doanh hỗ trợ cho cứu cứu, mỗi ngày cũng không có gì làm.” Nói xong đưa ra một con thỏ cười nói: “Trở về thì tiện đường ta đi săn thỏ, buổi tối chúng ta ăn thịt thỏ?”

Lăng Tiêu nở nụ cười sai người đem thỏ đi làm thịt, ôn nhu nói: “Được, ta cho đệ ăn thịt thỏ nướng”

49. Quyển 2 - Chương 49

Trong Hoàng thành có một sông bạc, gọi là Thiên Kim quán.

Thiên Kim quán không giống với sông bạc bình thường, được mở ở giữa đường Chương Đài, cảnh xuân tươi đẹp oanh oanh yến yến trung gian. Nhưng bên trong Thiên Kim quán không phải mọi người ai ai cũng có thể đến, nhất định phải có người đề cử, mới có thể tới đây vung tiền như rác.

“Như thế này được xem như là hội viên không?” Lăng Tiêu cười nhạt, Sử Phái đứng phía sau không nghe rõ, thấp giọng nói: “Chủ tử, ngài chơi cái gì? Đẩy bài chín, đầu ngũ mộc, đoán quân cờ?”

Lăng Tiêu lắc đầu một cái, hần vốn không phải tới chơi, chơi cái gì cũng không sao, miễn cưỡng nói: “Gieo xúc xắc đánh cược to nhỏ đi, bớt việc.”

“Vâng.” Sử Phái đáp ứng đi tới, Lăng Tiêu liếc nhìn Tần Long phía sau sắc mặt không dễ chịu cười nói: “Sao vậy? Không thích đến đánh cược à?”

Tần Long gật đầu: “Đến chơi với chủ tử có gì mà không vui, chính là sợ nơi này long xà hỗn tạp có người làm tổn thương chủ tử”

Lăng Tiêu tự mình đến nên không lo lắng, nơi này không giống như sông bạc bình thường bắn thủy xầu xa, bên trong chứa sức rất nhiều, còn có mơ hồ tiếng sáo trúc truyền đến, ngay cả kỹ nữ gọi tới hầu hạ đều mang theo mị thái tục diễm. Rõ ràng Thiên Kim quán là nơi có thể tỏa chút mùi vị phong nhã. Đến nỗi bị người nhìn khác thấy mình đến đây đánh cược cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng. Cái này Lăng Tiêu đã sớm không thèm để ý, từ khi ở Bắc bộ trở về các quan lại tung ra lời đồn với hắn chưa có từng đứt đoạn, có người nói hắn là nam sủng của Chử Dịch Phong, có nói hắn là dựa vào gương mặt trèo lên trên, thậm chí lại còn nói hắn là hầu hạ Thái tử gia tốt mới đến được phong là Nhị phẩm tướng quân...

Những lời đồn này trong cung Thái tử phi đều có nghe thấy, chớ nói chi là Lăng Tiêu chính mình nghe thấy. May mà Lăng Tiêu không lưu ý những chuyện này, những người quen thân với hắn không có tin những điều này, những người bất hòa không thân với hắn tin hay không hắn cũng không để ý.

Lăng Tiêu tự nhiên là không muốn mình đặt chân đến nơi như thế này, hỏi thăm tình báo lôi kéo quan hệ là một chuyện, nhưng muốn mình hi sinh thời gian vui vẻ ở cùng Chử Dịch Phong đi theo đám người kia lê lết Lăng Tiêu vẫn còn có chút mất hứng. Mất hứng thì mất hứng, có một số việc nhất định phải tự thân làm, không làm như vậy sẽ không ai tin tưởng thành ý của người.

Lăng Tiêu hôm nay mặc vào một thân cẩm bào màu đen, cổ áo ống tay thêu dây đặc ám văn tinh xảo màu đen, hơn nữa Lăng Tiêu kiên cường vóc người thon gầy cùng gương mặt tuyệt sắc, muốn nhiều hoàn khổ thì có nhiều hoàn khổ.

“Chủ tử, đều an bài xong.” Sử Phái đi lại khom người nói, đồng thời cúi đầu ở bên tai Lăng Tiêu nhỏ giọng nói đêm nay Thiên Kim quán sẽ có một quan lớn quý tộc đến chơi, Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười, khẽ nói: “Rất tốt, Tần Long đi đổi chút bạc, đêm nay cố gắng chơi cùng Nhạc Nhạc.”

Chử Dịch Phong ngày gần đây cũng phát giác Lăng Tiêu có điểm khác lạ, Lăng Tiêu trong nha môn có bao nhiêu thanh nhân hắn biết đến. Hơn nữa trước đây Lăng Tiêu có thời gian sẽ đến Anh Vương phủ cùng y, nhưng hiện tại lại không thấy đến.

Chử Dịch Phong tập múa kiếm xong tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, cầm lấy vải nhẹ nhàng lau chùi thân kiếm. Hôm qua Lăng Tiêu đúng là có đến, nhưng khi đó đã rất muộn, đi vào cùng nói giỡn vài câu là lập tức ngủ, đáng vẻ xem ra rất mệt.

Chử Dịch Phong dù cho so với người khác hơi trì độn một chút, nhưng nghe lời đoán ý cũng không phải không biết, huống chi là người yêu có điều khác thường.

Chử Dịch Phong vốn không muốn suy nghĩ nhiều, y biết mình so với người khác hơi trì độn, cân nhắc mọi việc phòng chừng cũng không đúng. Lăng Tiêu có thể hi sinh nhiều như vậy muốn cùng với y nhận thức và an phận một chỗ, huống chi Lăng Tiêu đã rất mệt, không cần thiết phải làm phiền nữa.

Chữ Dịch Phong không ghen tuông hoài nghi Lăng Tiêu ở bên ngoài coi trọng ai, tiểu Hoàng tôn ngơ ngác nhớ tới Lăng Tiêu đã nói cả đời này hắn chỉ có một mình y. Ở trong thế giới của Chữ Dịch Phong nhiều chuyện rất đơn giản, nói rồi coi như đã định, bất luận là tự mình nói hay là người khác nói.

Chữ Dịch Phong chỉ là rất lo lắng cho Lăng Tiêu, y vốn là nghĩ khi mình xuất cung phong Vương có thể vì Lăng Tiêu chịu trách nhiệm mọi chuyện, để hắn thanh nhàn có thể không cần nghĩ những chuyện phiền lòng. Nhưng Chữ Dịch Phong nhìn ra sau khi mình được phong Vương Lăng Tiêu suy nghĩ mọi chuyện càng hơn nhiều.

Vẫn là đừng cho hắn thêm phiền... Chữ Dịch Phong sợ nói ra Lăng Tiêu càng phiền lòng, không muốn nhiều lời, chỉ gọi Chương công công đến, dặn dò hắn buổi tối cơm chuẩn bị những món mà Lăng Tiêu ngày thường thích ăn.

“Vương gia...” Chương công công khom người do dự nói: “Mấy ngày gần đây tiểu Hâu gia cũng không ở trong phủ dùng bữa, không bằng...”

Chữ Dịch Phong do dự lại vẫn kiên trì nói: “Đi chuẩn bị như ta nói đi, vạn nhất... Vạn nhất hắn đến thì sao.” Coi như không đến, thì chính mình ăn những món hắn thích cũng tốt.

Chữ Dịch Phong đang muốn đứng dậy đi thay đổi y phục vì luyện kiếm mà ra đầy mồ hôi, bên ngoài chợt thông báo: tiểu Hâu gia đến rồi.

Chữ Dịch Phong sắc mặt không khỏi vui mừng, xoay người đối với Chương công công nói: “Đi chuẩn bị đi, kêu đầu bếp nhanh chóng làm thức ăn, nơi này không cần hầu hạ.”

Lăng Tiêu bước đi vào, mấy ngày gần đây quy mô bồi dưỡng thám tử của hắn đã thành. Mấy vị hắn muốn kết giao cũng đã kết giao được, cuối cùng thời gian bận bịu cũng qua, sẽ chờ... Lăng Tiêu cười lạnh, đề xuống suy nghĩ vô số âm mưu đề tiện. Mỗi lần tới chỗ Chữ Dịch Phong hắn cũng điều chỉnh một chút tâm thái, bất luận cho người ngoài thấy thái độ gì cũng được, Lăng Tiêu bên trong vẫn là một đại nam tử trăm phần trăm không hơn không kém, bên ngoài gặp bao nhiêu phiền lòng đều là chuyện bên ngoài, lúc đối diện với mình người yêu, hắn sẽ không oán giận sẽ không nói thêm, chỉ ung dung nói chút đề tài người yêu thích.

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong bên trong mặc y phục luyện công bên ngoài khoác kiện áo choàng liền nở nụ cười, đây là trang phục gì kỳ quái vậy, hắn tiến lên cầm tay Chữ Dịch Phong nói: “Tại sao lại mặc xiêm y thành ra như vậy?”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Mới vừa luyện kiếm ra một thân mồ hôi, bị gió thổi có chút lạnh nên ta trước hết phủ thêm kiện áo choàng, huynh đây là từ đâu đến?”

Lăng Tiêu nghe vậy chau mày, bàn tay vượt phía sau Chữ Dịch Phong quả là một thân thấm đầy mồ hôi, trầm giọng trách mắng: “Ta có nói qua rồi chứ? Luyện công liền lập tức trở về phòng thay quần áo, đệ đã quên?”

Thấy y một thân đầy mồ hôi còn bị gió lạnh thổi, Lăng Tiêu trong lòng nén giận, không nỡ lòng cùng Chữ Dịch Phong lớn tiếng liền quay đầu trách cứ bọn nha đầu: “Cả bọn nô tài các người muốn chết hay sao? Không biết nhắc Vương gia thay quần áo? Không nhìn thấy à?”

Một đám nha đầu hoảng sợ xin tha, Chữ Dịch Phong trong lòng không đành, vội vã cười làm lành: “Không liên quan đến các nàng, ta mới vừa từ phía trước đến đây các nàng không kịp nói, ta hiện tại đi đổi...”

Lăng Tiêu bắt đắc dĩ, chứ không thật sự muốn làm khó dễ, chỉ tại bọn nô tài làm việc không chu đáo khiến hắn lo lắng. Lăng Tiêu lôi kéo Chữ Dịch Phong đi vào bên trong, chính mình đi lấy áo lót, xoay người nói: “Đến đây thay y phục đi.”

Ở ngay trước mặt huynh thay y phục? Chữ Dịch Phong sững sờ nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu bị dáng vẻ của y chọc cười, nhìn y ngơ ngác như chú nai con, Lăng Tiêu tiến lại nhéo nhẹ lên mũi Chữ Dịch Phong, rồi tự mình tháo đai lưng của Chữ Dịch Phong xuống, trong miệng không nhịn được trêu đùa: “Anh Vương đây là để ta hầu hạ? Đến đến...”

Chữ Dịch Phong có chút túng quẫn, nhưng vẫn làm theo Lăng Tiêu đành hoàng cởi quần áo, đã là tháng 9, tuy nói Chữ Dịch Phong khỏe mạnh nhưng đến cùng cũng có chút lạnh. Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong đến bên giường xả chăn bông đắp lên cho y, bàn tay với vào bên trong giúp y thay áo lót, hai tay còn không thành thật sờ sờ mấy cái. Hai người đã có mấy ngày chưa thân thiết, Chữ Dịch Phong trên mặt nổi lên một tầng hồng, lấp bắp nói: “Lăng Tiêu...”

Lăng Tiêu cúi xuống hôn lên trán Chữ Dịch Phong, cười nói: “Không đùa với đệ, lúc này đã nhớ chưa? Lại để ta nhìn thấy đệ y phục như thế này một lần nữa ta sẽ không phí lời, kéo quần đệ xuống trực tiếp đánh, tiểu hài tử không đánh không biết ghi nhớ.”

Chữ Dịch Phong vừa mắc cỡ vừa ngại ngùng, lấy ngoại bào mặc vào, nhỏ giọng nói: “Biết rồi...”

“Nghe lời là tốt.” Lăng Tiêu lại ngồi dậy ôm y chốc lát rồi đứng lên nói: “Ta còn chút việc trước mắt phải giải quyết, buổi tối có thể không trở lại đây, cũng đừng chờ ta, phải đi ngủ sớm một chút, biết không?”

Ấm áp lúc này tựa hồ lập tức tản đi, Chữ Dịch Phong ý cười ngưng ở khóe miệng, sững sờ một chút gượng cười nói: “Ừm, biết.”

Chữ Dịch Phong làm như là không có chuyện gì, đáng tiếc Lăng Tiêu liếc mắt là đã nhìn ra.

Lăng Tiêu lại ngồi xuống, lấy tay xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong, ôn nhu cười nói: “Không vui, đúng không? Sao vậy?”

Có một số việc không ai đề cập không ai hỏi tới thì mình dù có khó chịu cũng có thể coi như không có gì xảy ra, nhưng nếu như bị người thân mật nhất quan tâm hỏi đến, thì dù uất ức nhỏ cũng sẽ phóng đại vô số lần, chỉ muốn nói ra tất cả để được người yêu quan tâm dỗ dành.

Chữ Dịch Phong không thể dấu Lãng Tiêu việc gì, hắn như là có con mắt nhìn thấu tâm can y nên thấp giọng đem việc khó chịu mấy ngày nay của mình nói ra. Nguyên bản sợ Lãng Tiêu nghe xong thiếu kiên nhẫn tức giận, nhưng thấy Lãng Tiêu nhìn y ánh mắt càng ngày càng ôn nhu sùng nịnh Chữ Dịch Phong không nhịn được nói ra toàn bộ, đến cuối cùng trong thanh âm đều tràn đầy vẻ oan ức.

Chữ Dịch Phong kỳ thực rất không thích bản thân mình như vậy, chuyện này thật là mất mặt? Cả hai đều là nam nhân, mà mình cứ lo lắng trước sau làm phiền người khác, nhưng chuyện tình cảm chính là như vậy, hăm càng sâu, suy nghĩ càng nhiều. Chữ Dịch Phong lại không thích tình cảm tâm trạng của mình phải phụ thuộc vào Lãng Tiêu nhưng cũng không có biện pháp, y thực sự là... quá yêu Lãng Tiêu mà thôi.

Lãng Tiêu lẳng lẳng nghe Chữ Dịch Phong nói chuyện, tâm trạng vừa đau lòng lại vừa vui mừng. Đau lòng y vì hắn mà trong lòng âm thầm chịu uất ức, vui mừng vì tiểu tướng quân của hắn cuối cùng cũng biết lo lắng ghen tuông, chỉ là vì hắn chỉ có thể là vì hắn.

Lãng Tiêu vốn không muốn cùng Chữ Dịch Phong nói những chuyện đen tối kia, sợ để tiểu ái nhân đơn thuần của mình bận tâm, nhưng hiện tại để y không lo lắng nên đành đem những dự tính sau này nói ra một chút cho y biết.

Lãng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong hôn khắp người, ôn nhu, mê muội, giống như là muốn dùng nụ hôn này nói cho Chữ Dịch Phong trong lòng mình cũng yêu thương y như vậy. Ấu yếm nửa ngày mới tách ra, lại mê luyến hôn môi, suy nghĩ chốc lát nói: “Ta thành lập một nhóm tình báo, nói trắng ra, chính là thám tử.”

Lãng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong không có phản ứng quá lớn an tâm, tiếp tục nói: “Đừng trách ta nhiều chuyện,... Nói như vậy đi, đệ suy nghĩ một chút các Hoàng tử năm đó tại làm sao phải tranh giành một thời gian dài dẫn đến máu đổ đầu rơi, ta biết đệ không có muốn hại người: đó chính là điểm yếu lòng của đệ, nhưng chúng ta cũng phải phòng bị tốt để người khác không thể hại chúng ta, đúng không?”

Chữ Dịch Phong sửng sốt một chút gật gù, Lãng Tiêu trong lòng vui mừng, đây chính là Phong nhi ngoan của hắn lúc nào cũng làm hắn yên tâm, y nghe không hiểu cũng sẽ không hoài nghi, nhiều chuyện gượng ép khó tin chỉ cần là tự hắn nói y sẽ tin, Lãng Tiêu lại nói: “Những việc này cũng bình thường, trong Vương phủ ai mà không có tư nô của mình? Cứu cứu còn có không ít tinh binh ngoài biên chế, đệ nhớ tới năm đó ta đi chiến trường Bắc bộ tìm đệ thì cứ cự cự cho ta hai mươi người chứ?. Cái này là điều bình thường.” Đem Vi Tranh lôi vào, như vậy Chữ Dịch Phong càng có thể hiểu rõ hơn.

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút gật đầu, lại có chút áy náy nói: “Huynh... Những ngày qua bận bịu như thế là dương thám tử cho ta đây? Ta còn trách huynh...”

“Đệ trách ta, ta mới cao hứng đây.” Lăng Tiêu chỉ mấy câu nói làm Chữ Dịch Phong bớt đi ấy nấy. Đúng là như vậy, Chữ Dịch Phong tính tình nóng nảy lại nháo loạn, nhưng Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong hết thấy mọi chuyện đều dung túng: “Đều là ta không tốt, lần sau có chuyện gì ta cũng sẽ sớm nói cho đệ biết, sau này trong lòng đệ có việc gì cũng lập tức nói với ta...”

Nói ra hết mọi chuyện trong lòng Chữ Dịch Phong cuối cùng cũng thấy thoải mái, gật đầu cười nói: “Ừm, biết rồi, Ủ...huynh đi đi.”

Lăng Tiêu, cười nói: “Thôi, đệ đổi bộ quần áo, theo ta cùng đi, khỏi phải ở nhà lo lắng.”

“Ta cũng có thể đi?” Chữ Dịch Phong trong mắt sáng lên, y cũng chưa từng thấy thám tử trong truyền thuyết. Vì Tranh giáo dục y nhiều năm nhưng cũng bắt công với y, một chút tà oai cũng không chịu nói với y, trong Hồi Tin viện toàn là dạy mọi người về Đại Đồng giáo dục, Chữ Dịch Phong chưa từng thấy trong lòng tự nhiên là hiếu kỳ, nóng lòng muốn thử: “Đi nơi nào gặp mặt?”

Lăng Tiêu nở nụ cười, kỳ thực hẳn thành lập tổ chức tình báo không dùng danh nghĩa của Chữ Dịch Phong, những người kia chỉ biết chủ tử là Lăng Tiêu. Lăng Tiêu không muốn Chữ Dịch Phong dính đến những chuyện dơ bẩn này, suy nghĩ một chút nói: “Đệ muốn đi cũng được, có điều không thể để cho người khác nhận ra, chỉ có thể giả là tiểu đồng của ta, Ủ... đệ đồng ý?”

“Chuyện này thì có cái gì?” Chữ Dịch Phong không để ý những chuyện tiểu tiết, biểu hiện rất muốn Lăng Tiêu dẫn đi, hứng thú bừng bừng khuôn mặt nhỏ có chút đỏ lên: “Huynh nói ta nên mặc cái gì? Mặc y phục của tiểu yêu là loại y phục nào?”

Lăng Tiêu không nhịn được cười, ở bên tai của Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Biết ta nói tiểu đồng là cái gì không? Không phải tiểu yêu... Là làm tiểu đồng của ta, đệ đồng ý?” Lăng Tiêu nói bàn tay tiến vào trong y phục của Chữ Dịch Phong, ngón tay thon dài trượt xuống phía dưới Chữ Dịch Phong, tìm được một điểm bắt đầu xoa nắn, thấp giọng nói: “Biết là làm cái gì không? Ta muốn đi Anh Vũ Lâu gặp bọn họ, có thể đi theo vào đó chỉ có thể là luyện đồng.”

Chữ Dịch Phong mặt ửng hồng lên, y cùng Lăng Tiêu đã thân mật tự nhiên như thể biết Lăng Tiêu không phải nhục nhả y, tâm còn có chút nhảy nhót, nuốt nước miếng, gật đầu lấp bắp nói: “Ừm... Biết rồi.”

Lăng Tiêu ngón tay tiếp tục làm chuyện xấu tiến vào một đoạn, chậm rãi xoa xoa bên trong tràng bách âm áp nhần nhụi, thấp giọng nói: “Vậy thì đi thôi, mấy hôm không thân thiết, nơi này có muốn ta hay không?”

Điều này làm sao người ta trả lời được? Chữ Dịch Phong có chút động tình, trong thanh âm dần theo một tia ngọt ngào: “Đừng... Nghĩ, nhớ huynh...”

“Thật ngoan.” Lăng Tiêu hôn lên trán Chữ Dịch Phong vì y sửa lại y phục, cười nói: “Được rồi, cùng gia đi Anh Vũ Lâu.”

50. Quyển 2 - Chương 50

Luyện đồng cũng không thể mặc y phục tốt như vậy, Lăng Tiêu mở ngăn tủ ra tìm kiện áo bào màu mực cho Chữ Dịch Phong thay đổi, lại đi tới cái rương tìm thứ khác.

Chữ Dịch Phong mặc vào nhìn kỹ, vải vóc màu mực thêu vô số gian đồ đẳng màu lam đậm, xa hoa cực kỳ. Thân cẩm bào này vốn là của Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong mặc vào có hơi rộng, nhưng mặc lỏng lỏng lẻo lẻo như vậy lại toát ra hương vị lười biếng quyến rũ. Đặc biệt Chữ Dịch Phong da thịt trắng nõn mặc áo màu mực trên người lại cảm thấy đặc biệt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Lăng Tiêu đem tóc của Chữ Dịch Phong xoa xuống, chỉ dùng một đoạn vải màu lam buộc một ít tóc phía trên, phía dưới tóc vẫn xoa ra, hơi có chút phong lưu nhu nhược. Chữ Dịch Phong hứng thú bưng bưng để Lăng Tiêu chỉnh sửa trang phục, như là sợ người ta nghe thấy nhỏ giọng nói: “Như, như vậy có giống không?”

“Không giống.” Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong nghe vậy ngây người nên cười khê: “Đệ sao lại giống như luyện đồng được, cải trang như vậy chỉ có giống mấy phần ý tứ thôi.”

Chữ Dịch Phong cười cười lấy tay áo dài che mặt, Lăng Tiêu suy nghĩ một chút lại đi tìm kim châu thủy thao liên đến cho Chữ Dịch Phong đội ở trên đầu, hắc ti kim châu liên buông xuống che một phần gương mặt của Chữ Dịch Phong. Lăng Tiêu gật gù, một lúc lại vì y che mặt nên sẽ không có người nhận ra được.

Chữ Dịch Phong nhìn chính mình trong gương cười nói: “Ta như thế này mà đứng trước mặt Phụ Vương phỏng chừng người cũng không nhận ra được, ha ha...”

Lăng Tiêu tưởng tượng Thái tử thấy Chữ Dịch Phong hóa trang thành một thân luyện đồng. ai....không suy nghĩ cũng có thể đoán được....

Anh Vũ Lâu là một kỹ viện có tiếng trong Hoàng thành, bên trong tất cả đều là cô nương tuyệt sắc, cũng có một ít tiểu quan yêu diễm. Trong Hoàng thành có rất nhiều quý nhân tới đây tiêu khiển, ngư long hỗn tạp.

Anh Vũ Lâu đứng ra quản lý là tú bà Chương Đài mấy năm trước còn là hoa khôi danh tiếng, bây giờ qua tuổi ba mươi vẫn còn phong vận dư âm, thấy Lăng Tiêu đến rồi vội vã chào đón thân mật nói: “Ai yê Lăng tiểu Hầu gia đến rồi, lần trước tiểu Hầu gia ngồi một chút cũng không gọi cô nương tiếp đón liền đi, làm các cô nương của chúng ta ngày ngày nhớ thương nha...” Nói xong đem Lăng Tiêu dẫn lên lầu nhả ở bên trong, thấy bên cạnh Lăng Tiêu có

người không giống như là khách đến tìm cô nương, cười khanh khách nói: “Tiểu Hầu gia sao đến chỗ chúng ta còn mang người của mình đến? Không nhìn lọt mắt các cô nương của ta à?”

“Trong nhà có một hài tử chưa từng ra ngoài nên nhàm chán vô cùng bèn đòi theo.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, vừa nói một bên khẽ vuốt cổ áo Chữ Dịch Phong làm lộ ra chiếc cổ có làn da nhẵn nhụi: “Nghe nói ta muốn tới nơi này đàm luận nhất định không nghe lời, kẻ cận muốn đi cùng.”

Tú bà nhìn kỹ Chữ Dịch Phong, tuy rằng mặt mày bị châu liên che lại rồi, nhưng cũng nhìn ra là một nam hài cực thanh tú, bị Lăng Tiêu âu yếm cũng chỉ nhẹ nhàng thở dốc cũng không có chống cự né tránh, càng hiếm có chính là thằng bé này không có đạo vị son phấn đúng là thêm chút tuấn lãng. Tú bà Chương Đài trong lòng gật đầu xác thực đáng giá cho Lăng tiểu Hầu gia yêu chiều như thế.

“Vây cũng gọi mấy cô nương đến hầu hạ chứ?” Chương Đài cười khê: “Cũng cho tiểu công tử thấy những trò vui bên trong Anh Vũ Lâu của chúng ta?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không cần, đứa nhỏ này tâm đơn thuần, làm vậy không biết lại hoảng sợ lần sau không dám trở lại đó chứ. Ta hôm nay chỉ là đến đây ngồi một chút, chỉ đem một ít rượu và thức ăn đến đây đi, nếu như muốn mỹ nhân một lúc lại gọi người.” Nói xong cầm một nén bạc cho Chương Đài, Chương Đài là tú bà nên có kinh nghiệm trong lòng biết rõ người này đến đây là có việc, nàng trà trộn phong trần nhiều năm tự nhiên biết nặng nhẹ, hai tay tiếp nhận bạc, cười cười: “Biết rồi, vậy thì không làm lỡ chuyện của tiểu Hầu gia, muốn cái gì lại nói cùng ta.” Nói xong bước liên tục nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Chữ Dịch Phong thấy Chương Đài đi ra ngoài không khỏi thở phào nhẹ nhõm, loại nữ nhân này vượt qua nhận thức của y đối với nữ tính, lại sợ mình bị nhìn ra, vừa nãy rất là lo lắng. Sau khi yên lòng lại không nhịn được đánh giá cách bày trí trong phòng này, tuy không bằng trong phủ nhà mình nhưng cũng là họa đồng điều lương, bức rèm che thêu mạc. Chữ Dịch Phong ngẩng đầu đối với Lăng Tiêu nhỏ giọng nói: “Nơi này thật là náo nhiệt, ta mới vừa nhìn thấy mây.. Ừ, nữ nhân, là rất đẹp, lúc trước nghe nói: “hoàng kim tiêu tận một đêm mị” (dịch thoát nghĩa là có thể tiêu tốn nhiều tiền để có một đêm vui vẻ).Ta trước đây không hiểu được, hiện tại có chút rõ ràng.”

“Đệ rõ ràng?” Lăng Tiêu buồn cười, không nhịn được gãi hai đầu nhũ của y làm y ngứa ngáy: “Đệ rõ ràng cái gì? Nữ nhân rất ưa nhìn? Nếu không ta đi tìm tú bà kia kêu mấy cô nương đến cho đệ mở mang?”

Chữ Dịch Phong không chịu được nữa cười liên tục, hắc cả người đều sợ nhột, vội vã xin tha, nhỏ giọng nói: “Đừng... Ta ha ha...”

Lăng Tiêu ôm y giúp cho y sửa sang lại quần áo, gật đầu nhìn khuôn mặt hưng phấn của y bật cười: “Từ lúc bắt đầu đệ cao hứng cái gì đây? Nhìn thấy mấy nữ nhân xinh đẹp liền cao hứng phải không?”

“Không phải.” Chữ Dịch Phong vẫn là bị ép không ngừng cười được, nhỏ giọng nói: “Ừm... tú bà khi nãy nói huynh... Ừ không gọi cô nương, chính mình đi ...”

Lăng Tiêu lập tức hiểu được, đứa nhỏ này bởi vì mới vừa nghe Chương Đài nói, biết mình không lêu lổng nên cao hứng đây. Lăng Tiêu trong lòng âm áp, cúi đầu đối với Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Đó là đương nhiên, ta là vì Anh Vương điện hạ thủ thân như ngọc đây...” Nói khê lại cắn vành tai của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong không nhận được, hàm hàm cười nói: “Ta biết... huynh sẽ không thích người khác.”

Lăng Tiêu trong lòng sung sướng cực kỳ, hần mỗi ngày hao tâm tổn trí đều vì Chữ Dịch Phong, nhưng rất nhiều chuyện không thể nói với y. Lăng Tiêu sợ nhất chính là đến cuối cùng Chữ Dịch Phong cũng sẽ hoài nghi hần, hiểu lầm hần.

Lăng Tiêu có thể thấy được ngày sau ở trong mắt một số người mình sẽ là một kẻ mưu ma chước quỷ không thể tả, ngay cả cửu cửu của mình cũng không tin là mình chân tâm với Chữ Dịch Phong, huống hồ những người khác?

Lăng Tiêu không sợ những người khác hiểu lầm hần không sợ những người khác hãm hại hần, chỉ cần tiểu Hoàng tôn của hần tin hần là tốt rồi.

Lăng Tiêu cúi đầu hôn môi Chữ Dịch Phong một cái, vừa muốn nói tiếp thì một người đẩy cửa đi vào, thấy hai người vội vàng nói: “Xin lỗi xin lỗi, say rượu ta đi nhầm cửa...”

“Say rượu không sao, không làm hỏng việc mới tốt.” Lăng Tiêu nói xong ám hiệu, ngồi thẳng người lên cười nói: “Vào đi.”

Người kia xoay người đóng cửa, quay đầu lại thì trên mặt tửu sắc khí khi nãy đã bay hết, tiến lên một bước quỳ một chân trên đất: “Chủ tử”

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, Nhiếp Quang.”

Nhiếp Quang đứng dậy nhìn Chữ Dịch Phong, ý tứ không cần nói cũng biết. Muốn nói chuyện chính sự mà bên người còn có một luyện đồng xem là ra cái sự gì?

Lăng Tiêu khê rữ mắt xuống, ôm lấy Chữ Dịch Phong để hần nằm xuống gối đầu lên chân của mình, đối với Nhiếp Quang cười một tiếng nói: “Vô sự, đây là hài tử trong phòng của ta chưa bao giờ từng ra khỏi cửa, nghe xong cũng không biết việc gì cả đâu nào nói đi, đúng hay không?” Vừa nói tay lòn vào trong cổ áo của Chữ Dịch Phong dần dần đi xuống, nhẹ nhàng âu yếm hai điểm đỏ trước ngực y, Chữ Dịch Phong “A” một tiếng rên rỉ, đem khuôn mặt nhỏ ửng hồng chôn ở trên đùi Lăng Tiêu cật lực nhấn nhịn khoái cảm không lên tiếng nữa.

Lăng Tiêu cũng không đùa y nữa, uống một chén trà nói: “Hôm qua Sử Phái có đi tìm người?”

Nhiếp Quang thấy Lăng Tiêu không kiêng kị Chữ Dịch Phong, mình tuy không đồng ý nhưng cũng không tiếp tục nói gì, gật đầu nói: “Sử Phái đi tìm ta, cũng bàn giao công việc ở Lâm Thúy Hiên, ngày sau nơi đó coi như là Trang Tử, ta cũng phái nhân thủ qua đó, như vậy cũng thuận tiện khi hành sự.”

“Vậy thì tốt.” Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, một lát cười nói: “Người đã làm cho ta không ít chuyện, nhưng đến hôm nay mới là lần đầu cùng người gặp mặt, ngày sau phỏng chừng cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, có việc thì ở Trang Tử báo cáo lại, sợ lại là gặp mặt không được...” Lăng Tiêu nói xong đem một hủ bao đưa cho Nhiếp Quang, cười nói: “Trong này là mấy tấm ngân phiếu, xem như là ủy khuất người nhiều ngày khổ cực đi. Sử Phái nói với ta, vì thành lập tổ chức cơ mật này người sử dụng không ít phí giao thiệp cũng dùng không ít tinh lực.”

Nhiếp Quang do dự lại nói: “Vì chủ tử bán mạng là nên, bạc... Sử Phái đã cho ta...”

“Cầm đi.” Lăng Tiêu để hủ nhận lấy nở nụ cười: “Nên đưa cho người bạc ta đã sớm định ra rồi, cái kia một phần một ly cũng không thiếu được, đây là tâm ý của ta. Nếu theo ta thì tiền bạc sẽ không bao giờ thiếu, ta chỉ có một chút yêu cầu: Muốn trung tâm.”

Nhiếp Quang hai tay cầm lấy hủ bao, cúi đầu nghiêm mặt nói: “Nhiếp Quang thề chết cống hiến cho tiểu Hủ gia.”

Lăng Tiêu gật gù, lại uống một chén trà nói: “Lúc trước để người tra chuyện cũ thóc mục vừng thối, nhất thời tra không ra có thể có nguyên do... Nhưng tháng trước ta phân phó nhiệm vụ cho người làm có hơi gấp, chính người ước lượng là tốt rồi... Còn có cái gì muốn nói với ta không?”

Nhiếp Quang suy nghĩ một chút nói: “Chủ tử chuyện lúc đầu có tra ra một ít, kỳ thực là có một chút tiến triển, chỉ là không xác định vẫn không dám cùng chủ tử nói, nghĩ đợi bắt được chứng cứ xác thực sẽ báo lại cùng chủ tử hiện tại chủ tử nếu hỏi...”

Lăng Tiêu ngồi thẳng người lại, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh, Chữ Dịch Phong còn ở trong lòng ngực của mình đây.

Lăng Tiêu trong lòng hồi hận không ngớt, chỉ nghĩ hôm nay gặp Nhiếp Quang chỉ nói chuyện tổ chức cơ mật để Chữ Dịch Phong nghe cũng không sao. Không nghĩ đến Nhiếp Quang đột nhiên nhớ tới việc trước đây mình đã dặn dò hủ điều tra chuyện tranh trử lúc trước cùng chuyện của Trương Kế.

Lúc đầu nói để Chữ Dịch Phong ở nơi này không có chuyện gì, hiện tại đột nhiên không cho hủ nói thì hai người đều sẽ hoài nghi, Nhiếp Quang hoài nghi cũng không sao, nếu như Chữ Dịch Phong nổi lên lòng nghi ngờ... phái thủ hạ tra ra chuyện Thái tử năm đó. Lăng Tiêu cảm thấy Chữ Dịch Phong có thể coi chuyện này rất là to tát.

“Vậy thì đợi đến lúc có chứng cứ xác thực lại nói với ta.” Lăng Tiêu trong đầu dẫn đo chỉ là trong nháy mắt, lập tức chặn đứng câu chuyện của Nhiếp Quang, lạnh nhạt nói: “Nhiếp Quang... Ta thích nhất người là ở chỗ người tuổi còn trẻ nhưng gặp chuyện giữ được bình tĩnh, người hiểu không?”

Nhiếp Quang sững sờ, gật đầu tiếp tục nói: “Đa tạ chủ tử khích lệ, chuyện kia đã có một chút chứng cứ thuộc hạ xin báo cùng chủ tử.”

Trong lúc này Lăng Tiêu hận không thể rút đao đâm chết hẳn, sao cứ như vậy mà nói sự thật?

“Trương Kế từ nhỏ tính tình kiêu căng khó thuần, trong triều cùng với đồng liêu giao hảo hầu như không có.” Nhiếp Quang không nhanh không chậm nói: “Nhưng thuộc hạ tìm được các nô tài năm đó làm việc ở Trương phủ, còn lục xem được một phong thư tín trong Trương phủ bên trong niêm phong, chứng minh Trương Kế tướng quân từ nhỏ từng cùng Tứ Hoàng tử giao hảo.”

Lăng Tiêu tâm đang treo lên cao đột nhiên thả xuống, may thật là may...

Không phải liên quan đến Thái tử là tốt rồi, Lăng Tiêu thở một hơi, nói: “Nói tiếp.”

Nhiếp Quang hạ thấp giọng, tiếp tục nói: “Việc này được làm vô cùng bí mật, nhưng ở năm đó... Mười mấy năm trước, Tứ Hoàng tử lúc chuyện xảy ra vẫn có mấy người biết đến, Trương Kế cùng Tứ Hoàng tử, cũng chính là Hiền Vương lúc đó qua lại thư từ thân mật, hơn nữa ở trên phong thư có thể biết được sau khi Tứ Hoàng tử mưu nghịch thất bại Trương Kế từng muốn xuất binh cứu viện.”

Lăng Tiêu nghe vậy không nhịn được xuất thần, khẽ vuốt những sợi tóc của Chử Dịch Phong đang nằm trong lồng ngực của mình. Chử vương triều Tứ Hoàng tử, năm đó cũng là Hiền Vương, khi người này chết đi thì Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong mới vừa chào đời, nhưng những năm sau này vẫn biết một ít chuyện liên quan đến vị Vương gia này.

Tứ Hoàng tử thuở nhỏ thiên tư thông minh, là do Hàn quý phi sinh ra, nhưng thuở nhỏ được Tiên hoàng nuôi dưỡng ở dưới gối, địa vị cao hơn so với các Hoàng tử khác.

Tứ Hoàng tử năm đó rất được Thánh Thượng yêu thích, lại có mẹ cả là Vệ Hoàng Hậu thương yêu, vô cùng tôn quý. Có người nói vị Hoàng tử này thi từ ca phú không chỗ nào không giỏi, dung mạo cũng là vô cùng đẹp. Năm đó ở trong Hoàng thành được thái thái và các tiểu thư tôn sùng không khác với Lăng Tiểu Hầu gia Lăng Vô Song.

Thánh thượng quá mức thương yêu hẳn, không chỉ lệnh cho Lăng Xuân Thu Lăng Hầu gia đơn độc giáo dục hẳn, còn nhân sinh thân năm hẳn mười sáu tuổi đã sớm phong Vương, phong hào cũng đáng giá cho người cân nhắc: Hiền Vương.

Có thể là được ban ân quá nhiều nên làm Tứ Hoàng tử đầu óc choáng váng, cũng có thể là bên cạnh hần tiểu nhân bất an nói ra nói vào, phong Vương đến năm thứ ba, Hiền Vương làm phản.

Sau khi sự việc xảy ra sẽ không có gì để nói, niêm phong Vương Phủ, bắt giữ Hiền Vương, Hiền Vương Phi với Tông nhân phủ, mấy ngày sau hai người sợ tội tự sát. Trong cung Hàn quý phi sau khi nghe tin cùng ngày cũng tự sát. Vệ Hoàng H ậu cũng bởi vì vậy mà thương tâm ốm đau hơn một tháng.

Chuyện này Hoàng thất coi như một việc bê bối, một Hoàng tử được sủng ái như vậy, thậm chí có thể sẽ phong làm Thái tử lại tạo phản. Việc này không khác gì ở trước mặt người trong thiên hạ tát lão Hoàng Đế một cái tát mạnh. Đây chính là Hoàng tử người thương yêu nhất vậy mà Hoàng tử này lại làm ra chuyện phản loạn.

Cho nên sự việc năm đó nghiêm cấm mọi người đàm luận tra cứu, chỉ là sau mười mấy năm truyền tới hiện tại chỉ còn sót lại đôi câu vài lời, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong biết đến cũng chỉ có những chuyện này.

Trương Kế nếu như năm đó cùng Tứ Hoàng tử giao hảo, hơn nửa ngày tết mấy tháng trước Lăng H ầu gia có nói Trương Kế năm đó cùng Thái tử lại có mâu thuẫn ... Lăng Tiêu trong lòng chỉ có chừng đó manh mối, nhưng mơ hồ cảm thấy trong này tất nhiên có nội tình. Có điều hiện tại cũng chỉ có thể gác lại, Lăng Tiêu trầm ngâm lại cười nói: “Được, ta nhớ rồi, hôm nay mọi chuyện tới đây thôi, người có thể lui ra.”

“Vâng.” Nhiếp Quang hành lễ lui ra, Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong, cẩn thận giải thích: “Chuyện của Trương Kế ta không làm rõ được vẫn rất tò mò, liền ra lệnh cho Nhiếp Quang bọn họ tìm hiểu.”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Ta biết, ta cũng cảm thấy kỳ quái đây... Ai không muốn tìm hiểu mọi việc cho rõ ràng?”

Thực sự là một người đơn thuần, như vậy cũng tin, Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, đại khái vì hần nói bất cứ lý do gì y cũng sẽ tin. Lăng Tiêu đem gạch châu liên lấy xuống, khẽ hôn cái trán trơn bóng của Chữ Dịch Phong: “Xong việc rồi, cảm thấy chơi vui không?”

Chữ Dịch Phong cười hì hì sờ sờ trán mình, nhỏ giọng nói: “Lần đầu tiên như vậy... Cảm thấy thú vị, chúng ta cùng trở về, đi thôi?”

“Trở về?” Lăng Tiêu nở nụ cười ôm lấy Chữ Dịch Phong trực tiếp tiến vào bên trong đem hần áp lên trên giường, khẽ cười nói: “Lần đầu tiên mang đệ đến đây, tự nhiên phải sáng khoái vui chơi một lúc.” Chữ Dịch Phong ngày hôm nay nhu thuận ngoan ngoãn lại tín nhiệm hần, Lăng Tiêu trong lòng rất vui vẻ. Hần đa tâm như vậy phí nhiều tiền bạc như vậy chỉ là vì, có thể làm cho Tiểu vương gia của hần sau này sống thư thả thoải mái là được.

Chữ Dịch Phong nằm ở trên giường thấy trong phòng có chút chật hẹp, đỏ mặt khải nói lắp ba nói: “Ồ... Ồ đây làm?”

“Không làm.” Lãng Tiêu cúi xuống thân thể đè ép ở trên người y, nhẹ giọng nói: “Ồ chỗ không sạch sẽ này ta sẽ không cần, với lại ta không muốn làm đệ đau....” Nói xong bàn tay tiến vào trong y phục của Chữ Dịch Phong đem áo của hắn mở rộng nhưng không cởi ra, hôn một cái trên lồng ngực trắng nõn, một đường hướng xuống dưới, ôn nhu, sủng nịch ngậm tính khí đang bán cương của y...

“A... A.” Chữ Dịch Phong không chịu nổi kích thích này, nhắm mắt lại, cơ thể đơn bạc hơi cuộn mình co giật, Lãng Tiêu mắt phượng hơi nhíu, giọng nói cũng khàn khàn: “Phong... Đừng nhắm mắt, nhìn mình đang được ta làm ra sao,... Nghe lời.”

Chỉ cần là Lãng Tiêu nói y sẽ không cách nào không nghe, Chữ Dịch Phong mở mắt ra lúng túng nhìn cái kia nơi, chỉ là nháy mắt mặt liền đỏ, ghen ngào xin tha.

Không biết qua bao lâu mới “A” một tiếng ở trong miệng Lãng Tiêu phóng thích ra ngoài.

Trong thân thể dư vị chưa tiêu, Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng thở hổn hển bị Lãng Tiêu ôm vào trong lòng, một lát nhỏ giọng nói: “Huynh... huynh cần không? Nếu không...”

“Ta không có chuyện gì, trở về làm tiếp.” Lãng Tiêu ôn nhu hôn môi Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Đây là khen thưởng đệ nghe lời, yêu thích không?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy mặt lại đỏ một tầng, một lát chậm chậm gật đầu, Lãng Tiêu không nhận được cười, lại cùng Chữ Dịch Phong ôn tồn một lúc, chờ y bình phục tâm trạng mới giúp đỡ y mặc lại y phục xuống lầu. Hai người lúc này cứ như thế dắt tay mà đi, về nhà ban đêm tiếp tục triền miên.

51. Quyển 2 - Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ừm...” Chữ Dịch Phong gãi gãi mũi, hướng vào trong chăn hơi co lại, Lãng Tiêu cười khẽ, cầm tua ngọc bội nhẹ nhàng quét lên gò má của Chữ Dịch Phong.

Trong mộng Chữ Dịch Phong tính tình cũng rất tốt, không hề thiếu kiên nhẫn, chỉ là hơi di chuyển né tránh, Lãng Tiêu không nhận được cười, tối hôm qua dẫn vật hơi quá một chút, làm cho y hiện tại còn buồn ngủ không tỉnh được.

Dù ngủ không đủ cũng đã đến giờ thức dậy, lúc Lãng Tiêu đi ra bên ngoài thì bọn nha đầu đã thu thập xong, ngày hôm nay chỉ có một việc là không tốt, Lãng Tiêu nhẹ nhàng đẩy vai Chữ Dịch Phong một cái: “Đứng lên, nghe thấy không?”

Chữ Dịch Phong vươn mình lập tức đâm vào lòng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu bật cười, nhẹ giọng nói: “Sao còn chưa dậy nữa? Hôm qua ta đến Thánh Thượng thỉnh ân, Thánh Thượng đã đồng ý để hôm nay ta dẫn đệ đi săn giải sầu, lẽ nào không muốn đi à?”

“Cái gì?” Chữ Dịch Phong lập tức mở mắt ra, vui vẻ nói: “Thật sự? Huynh ngày hôm qua sao không nói với ta?”

Lăng Tiêu đứng lên nói: “Ngày hôm qua quá nhiều việc, hết việc này đến việc khác nên đã quên nói cho đệ, mau đứng lên.” Lăng Tiêu biết tính tình Chữ Dịch Phong như tiểu hài tử, nếu như tối hôm qua mà nói chắc chắn y sẽ hưng phấn đến mức không ngủ được, hơn nữa đứa nhỏ này hiện tại cũng học xấu, ngủ không được liền bắt kể chuyện cười, nói chuyện cười hai người đều không ngủ được. Vì lẽ đó vẫn nên để sáng sớm nói thì tốt hơn, còn có thể đùa y nhanh chóng rời giường.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đứng dậy mặc quần áo, khi sửa soạn xong thì bọn nha đầu hầu hạ rửa mặt ở bên ngoài mới đi vào, mỗi người mắt nhìn thẳng, tay chân lạnh lẽo hầu hạ hai người rồi mới cho truyền gọi bữa sáng.

Bữa sáng hai người tùy ý ăn một chút liền lên đường, bãi săn ở ngoại thành cách Anh Vương phủ khá xa, phải cưỡi ngựa hơn một canh giờ mới chạy tới, may mà hai người đều ở trong xe ngựa, trò chuyện ăn chút điểm tâm trái cây cũng không cảm thấy thời gian quá lâu, giờ Tỵ liền đến nơi.

Ở bãi săn quan viên chờ đợi đã lâu, thấy hai người đến rồi vội vã đón vào hành cung, Lăng Tiêu đã sớm sai người thường trước, Hoàng tử Hoàng tôn yêu thích săn bắn không nhiều, bãi săn bên này quanh năm yên tĩnh, thật vất vả một hồi nhưng quan viên nơi này ân cần vô cùng, lại thấy Lăng tiểu Hầu gia ra tay xa hoa càng thêm chú tâm, một đường theo phía sau Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu, vượt cầm nói: “Không biết Vương gia cùng tiểu Hầu gia đến nhanh như thế, thức ăn vẫn chưa chuẩn bị tốt, trước tiên dùng chút điểm tâm có được không?”

“Không cần.” Chữ Dịch Phong tiến vào chuồng, chọn hai con ngựa lông đỏ thẫm đi ra, quay đầu nói: “Không phải huynh có mang thức ăn đến sao, khi nào đói lại cho người mang đến, đi thôi.” Nói xong nắm hai con tuấn mã đi ra, đem dây cương của một con đưa cho Lăng Tiêu, cười nói: “Không cần gọi quá nhiều người đến, một đội người thêm vào hai mươi mấy con chó là được, huynh muốn dùng loại cung nào?”

Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong đi tới giá đựng binh khí Lăng Tiêu cầm một cái cung dài, nắm dây cung kéo một hồi, nhưng lại kéo không được. Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Đây là Nhất Thạch cung, huynh dùng cái này nha.” Nói xong, lại chọn một cái khác đưa cho Lăng Tiêu: “Thử cái này xem, Ngũ Đầu.”

Lăng Tiêu mới vừa rồi không kéo được cái cung kia cũng không xấu hổ, cười một tiếng nói: “Ta xem trên sách có viết không phải là Tam Thạch cung, Ngũ Thạch cung mới không thể kéo nổi sao? Sao ta ngay cả Nhất Thạch đều kéo không được?” Tiếp nhận cung Chữ Dịch Phong đưa cho, lần này hơi dùng sức liền kéo được, cười nói: “Được, vậy dùng cái này đi.”

“Ngũ Thạch?” Chữ Dịch Phong trợn mắt lên: “Không phải chứ? Nhất Thạch bình thường ở trên chiến trường đã không thực dụng, Ngũ Thạch... cầm đánh người thì được ha ha.” Chữ Dịch Phong cũng không chọn lại, chỉ lấy cung Lăng Tiêu vừa này chưa kéo được, lại gọi người đi lấy kèn lệnh, lưới vây, mình và Lăng Tiêu lên ngựa, cười nói: “Ngày hôm nay xem có thể săn được mẻ lớn hay không hay cả ngày đều là thỏ hươu.”

“Ừm.” Lăng Tiêu khẽ vượt bờm tuấn mã dưới thân, cười một tiếng nói: “Có điềm tốt.”

Chữ Dịch Phong vừa nghe lại càng cảm thấy hứng thú, quay đầu hướng quân sĩ theo hầu cười nói: “Có nghe không? Tiểu Hầu gia nói có điềm tốt, xem ai có may mắn săn được đầu tiên nha!” Chữ Dịch Phong sẵn sàng từ trước đến giờ không thích một đám người giúp đỡ vây đuổi chặn đường cuối cùng chính mình chỉ cần cho nó một mũi tên, vô vị, còn không bằng để mọi người cùng nhau náo nhiệt chơi vui. Trên bãi săn mọi người đều biết tính khí vị Vương gia, nghe vậy sang sảng hô ứng.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu cười giục ngựa tiến vào bãi săn.

Lăng Tiêu cũng cưỡi ngựa bắn cung nhưng so với Chữ Dịch Phong kém xa, hơn nữa hẳn dùng chính là Ngũ Đầu cung, chỉ có thể bắn các loại thú nhỏ ở gần, còn đối với các loại ở xa dù cho có bắn xuyên qua cũng

không gây sát thương lớn, cũng may Lăng Tiêu vốn là đến bởi Chữ Dịch Phong chơi, hẳn cũng không quá nhiệt tình săn bắn.

Chữ Dịch Phong mấy ngày nay tinh thần dồi dào, lúc trước tới đây chơi đều là từ trong quân đi ra tiện đường săn bắt ít thú, cũng không dám trì hoãn, nhưng lần này tới đây là được Hoàng gia gia ngự phê, còn có thể dùng hành cung, hơn nữa cũng không có quy định thời điểm phải trở về, chỉ nói không được trì hoãn quá lâu, Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng thấy tốt, không lâu sau liền săn được một con nai con, Lăng Tiêu vẫn không nhanh không chậm đi theo phía sau, nhìn y giục ngựa, nhìn y ngừng thần lắng nghe tiếng gió, nhìn y nâng cung bắn tên.

Gọi người hầu đến thu thập con nai đã chết, Chữ Dịch Phong quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Tiểu Hầu gia! Điềm tốt phải không?” Bọn quân sĩ nghe vậy cũng dồn dập ồn ào.

Lăng Tiêu cười cười đem một hầu bao ngày hôm nay mang theo cưỡi xuống, giục ngựa đến gần tự mình đeo lên cho Chữ Dịch Phong mang theo, cười nói: “Bên trong có chứa một ít dược liệu trữ trọng lâu, bán chỉ liên còn có lang độc, tránh được ngũ độc.”

(Mọi người thông cảm ta cũng không biết cái đám dược liệu đó gì gì, biết là chống độc hén)

Chữ Dịch Phong sững sờ cau mũi một cái, nghi ngờ nói: “Ta lại không phải tiểu hài tử... Tránh ngũ độc cái gì?”

“Ha ha... Đệ còn nói không phải là tiểu hài tử sao.” Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Mang theo đi, vừa này chỉ là đùa đệ thôi, ta cũng không có mang cái gì may mắn đến, cái này vẫn là đồ mới.”

Chữ Dịch Phong bĩu môi, nhưng nghĩ tới dược liệu trong hầu bao nhất định là Lăng Tiêu tự tay phối ngay lập tức lại cao hứng, trong hầu bao tăng thêm một chút mùi của hương liệu, đeo ở trên người cũng chỉ nghe được một làn hương vị nhàn nhạt không gay mũi, Chữ Dịch Phong ngoài miệng nói không phải tiểu hài tử nhưng trong lòng vẫn là yêu thích không thôi, thay đổi một cái cung lớn giục ngựa đi sâu vào trong rừng.

Nơi này hai người chơi vui vẻ, nhưng lại không biết ở Trầm Hương Tạ trong Thọ Khang Hầu phủ huyền ảo long trời lở đất...

“Thật sự chỉ có những này?” Lăng Y xem lại một lần danh sách hồi môn, dường như không tin con mắt của mình, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ta đây dễ ức hiếp? Nói cũng thật dễ nghe là toàn bộ sáu mươi bốn thứ đã chuẩn bị đầy đủ, chính người nhìn xem nơi này có cái gì? Không bằng một phần mười của Lăng Trĩ lúc trước?”

Hạ Lan cầm qua danh sách hồi môn tay cũng run rẩy, giường gỗ đào chạm vàng.. một chiếc, tủ gỗ đào ba ngăn mạ vàng.. một chiếc, màn trướng bình phong tiểu giường.. một bộ..., trang sức ngọc bích khảm vàng.. sáu bộ, trang sức phỉ thúy.. sáu bộ, vòng cổ vàng.. hai chiếc, vòng cổ bạc.. bốn chiếc...

Hạ Lan càng xem lửa giận càng tăng, móng tay bấm chặt vào bên trong hỉ đan, cả giận nói: “Đây rõ ràng là bắt nạt người khác! Đồ vật thiếu cũng thôi đi, sao ngay cả đồ cưới cũng đều kém hơn so với Lăng Trĩ khi đó? Nàng dùng đều là gỗ lê hoa tử đàn, mà hiện tại lại toàn là gỗ đào, trang sức cũng kém nhiều như thế, chẳng lẽ lúc trang điểm lại bày ra chút xíu trang sức này?”

“Đừng tưởng rằng ta dễ ức hiếp...” Lăng Y tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, ngón tay trắng nõn chằm chú nắm chặt, tàn nhẫn nói: “Đi, giúp ta gọi Đại thiếu nữ nãi nãi đến, nói ta có chuyện gấp cần hỏi nàng!”

Thi phu nhân đã sắp xếp xong cho Lăng Trĩ, bây giờ chậm rãi đem mọi việc trong phủ giao cho Kinh Ngọc quản lý, lúc đầu Thi phu nhân còn có chút phòng bị nàng, cũng nửa úp nửa mở nói chờ Lăng Tiêu cưới Nhị thiếu nữ nãi nãi sau đó đem quyền quản gia giao cho Nhị thiếu nữ nãi nãi, Kinh Ngọc cũng đáp ứng.

Lại nói Lăng Tiêu bây giờ còn chưa đính hôn, coi như là sau này Nhị thiếu nữ nãi nãi vào cửa, chính mình quản mấy năm gia trong phủ cũng có địa vị tương đối cao, nói sao đi nữa thì so với hiện tại vẫn tốt hơn, Kinh Ngọc tuy không thông minh bằng Lăng Trĩ nhưng thẳng ở tính thức thời, cũng không có nhiều mưu đồ xấu như Hạ Lan, nàng hiện tại có hai nhi tử, tâm nguyện đã trọn, chỉ mong mình và phu quân trải qua những tháng ngày tốt đẹp, đến ngày Lăng Tiêu làm đương gia mà mình có nơi để ở là tốt rồi, nhớ đến Hạ Di

nương, Kinh Ngọc càng thêm hiểu rõ, chờ đến thời điểm lão gia tử không còn, Lăng Tiêu chắc chắn không thể dung bà ta.

Hôm nay Lăng Hiên ở bên ngoài có việc vẫn chưa về, Kinh Ngọc lệnh cho vú nuôi ôm hai nhi tử đến chơi đùa, thời điểm nha đầu của Lăng Y đến nàng còn đang cầm cái trống bỏi đùa hai huynh đệ chúng cười, nghe nha đầu thông truyền xong Kinh Ngọc chậm rãi thả xuống trống bỏi, đứng dậy căn dặn vú nuôi vài câu mới chỉnh trang xiêm y đi ra.

*Trống bỏi

Nha đầu hồi môn Thúy Vân của Kinh Ngọc nhìn không thuận mắt, thấp giọng nói: “Nãi nãi cũng quá tốt, Đại tiểu thư thực sự là thiên kim tiểu thư, ngay cả giờ ngọ nghỉ trưa cũng cất công sai khiến nha đầu đến phòng đại tẩu tử, không biết quy củ... Nãi nãi trước khi xuất giá cũng là Đại tiểu thư trong phủ! Không thể so với sự cao quý của nàng ta sao? Hiện tại nàng cũng dám...”

“Thúy Vân.” Kinh Ngọc đánh gãy lời nói của Thúy Vân đang tức giận bất bình, thấp giọng nói: “Phía sau nghị luận chủ nhân, người nói xem là quy củ sao?”

Thúy Vân nghe vậy cúi đầu không nói, Kinh Ngọc cũng biết nàng là muốn tốt cho mình. Thật ra Kinh Ngọc sao lại không biết những điều này, từ lúc gả vào trong phủ nàng đã thấy được kiến thức của đại gia tử, như Thi phu nhân Lăng Trĩ lời nói, việc làm đối nhân xử thế xác thực làm người khác kính phục, chính mình cũng âm thầm mô phỏng học tập theo, nhưng nói đến Lăng Y vị tiểu thư này... Kinh Ngọc an ủi mình, không tới một tháng thì nàng ta đã phải gả ra ngoài.

Tiến vào Trầm Hương Tạ, Kinh Ngọc liền nghe thấy một vài lời khó nghe, nàng chỉ cho là mình chưa nghe thấy, đi vào ôn nhu cười nói: “Y muội muội làm sao vậy? Đột nhiên kêu tỷ đến làm tỷ giật cả mình đây, lo lắng hay là không thoải mái?”

Mấy câu nói này làm nha đầu bà tử trong phòng đều ngượng ngùng, lời này nghe thân thiết, ý tứ nhưng rất rõ ràng, người đánh chủ ý gì mà kêu người giữa trưa đến phòng kêu ta đến?

Lăng Y và Hạ Lan đang trong cơn thịnh nộ nên không có nghe ra, Hạ Lan ra lệnh cho bà tử và bọn nha đầu đều đi ra ngoài, Kinh Ngọc liếc mắt nhìn danh sách hồi môn trên bàn trong lòng liền hiểu rõ ràng bảy, tám phần, đuổi hết người đi thì ra là vì chuyện này? Vội vã cười nói: “Sao cho các nàng lui xuống hết? Uống chung trà cũng không có ai châm nước.” Nói xong vững vững vàng vàng ngồi xuống, chúng nha đầu bà tử nghe vậy cũng không dám đi ra ngoài.

Trong phòng nhiều người Lăng Y cũng không muốn đánh mất thể diện, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu không có chuyện gì cũng không dám làm phiền Đại thiếu nãi nãi, là Di nương vừa nãy đem danh sách hồi môn đưa tới cho ta xem, ta nhìn thấy không thích hợp.”

“Chỗ nào không thoả đáng muội muội cứ nói với tỷ.” Kinh Ngọc hai tay đặt nhẹ trên đùi cười nhạt nói: “Việc này chính là do tỷ lo liệu hết tất cả.”

Lăng Y cật lực nuốt giận, nói: “Ta chính là muốn biết tại sao hồi môn của ta so với Lăng Trĩ lại ít hơn nhiều? Ta không nghĩ có thể cùng với nàng so sánh, ai bảo ta không có ca ca tốt đây? Nhưng cũng không nên chênh lệch như thế, nói cho cùng cũng là vì thể diện của Hầu phủ.”

Kinh Ngọc nghe xong lời này mặt thoát trắng bệch, không có ca ca tốt? Đây là muốn nói đến Lăng Hiên sao?

“Đại tiểu thư hiểu lầm, có ca ca tốt hay không tiểu thư trong phủ gả đi thông lệ cũng không có gì thay đổi.” Kinh Ngọc tức đến nổi tim phổi đều đau, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhạt: “Tiểu thư ở trong phủ là con thứ, lại không phải được nuôi dưỡng ở dưới gối thái thái, hồi môn cũng chỉ được có chừng này, mấy đời quy củ giờ đến tỷ nên tỷ cũng không dám cãi. Đại tiểu thư không tin cứ đi tra thông lệ trong phủ, không được nữa thì đi hỏi cô tổ mẫu, thực sự không cần nói với tỷ những lời này.”

Kinh Ngọc nói xong đứng dậy muốn đi, Hạ Lan vội vã ngăn lại rồi vội la lên: “Chúng ta không nói lệ, chỉ nói tiền lệ, Nhị tiểu thư xuất giá thì Nhị thiếu gia tự mình thêm nhiều như vậy, lẽ nào hiện tại Đại thiếu gia lại không cho thân muội muội mình thêm một chút?”

“Di nương nói đùa.” Kinh Ngọc gật đầu nở nụ cười: “Đại thiếu gia nếu như thêm một chút lễ nào con thể làm chủ sao? Chuyện của phu quân một thân nữ tặc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) nhân gia nào dám quơ tay múa chân? Phu quân nói cái gì thì chính là cái đó, việc này Đại thiếu gia xác thực không có đề cập với con, Di nương muốn biết thì đi hỏi Đại thiếu gia đi, con tuy là vì chính thể nhưng vẫn không dám nhúng tay vào quyết định của phu quân.”

Kinh Ngọc thấy Lăng Y và Hạ Lan còn muốn nói nữa, lại nói: “Đại tiểu thư có ca ca tốt hay tốt nhất không nên nhắc lại, lời này tỷ nghe thì không sao, chỉ sợ người khác nghe xong chưa chắc sẽ không nổi giận. Còn có một câu, Đại tiểu thư sắp xuất giá vẫn nên lấy việc phụng dưỡng trưởng bối làm đầu, như vậy sau này có xảy ra chuyện không như ý còn có người nguyện ý làm chủ cho Đại tiểu thư, Di nương vẫn nên khuyên bảo nhiều hơn.”

Nói xong đặt tay lên tay Thúy Vân đứng lên, cười nhạt nói: “Đại tiểu thư nghỉ ngơi đi, Di nương cũng vậy.” Nói xong mọi người đi ra ngoài.

Lăng Y bị một lời nói của Kinh Ngọc tức giận đến suýt chút nữa bùng nổ, nhưng cũng nghe vào được một câu, mình xuất giá sắp, hiện tại cùng nhà mẹ đẻ làm ăn sẽ không có quả ngon ăn, nhưng cơn giận này làm sao nuốt trôi, nàng mười mấy năm qua mọi mặt đều muốn hơn Lăng Trĩ, bây giờ là thời điểm nữ nhi nổi bật nhất lại bị Lăng Trĩ đè ép không thể ngẩng đầu!

“Đi... đi tìm phụ thân nói, hồi môn của con quá ít, không đúng như thông lệ.” Lăng Y chợt nhớ tới Lăng Nho Học, bây giờ có thể giúp đỡ nàng cũng chỉ có phụ thân thôi, vội vàng hướng Hạ Lan la lên: “Nhanh đi, đi nói cùng phụ thân!”

“Được được.” Hạ Lan cầm khăn vội vã rời đi.

Lúc này Lăng Y và Hạ Lan còn không biết, từ mấy ngày trước Thi phu nhân đã cho gọi Lăng Nho Học đến giáo huấn một phen: “Trĩ nha đầu xuất giá thì người cho được cái gì, đợi đến Y nha đầu ra cửa người có thể cho nhiều hơn thông lệ sao, Thọ Khang Hầu phủ là phủ đệ có lễ nghi đài hoàng, thứ đích khác biệt không thể hủy, không thể để cho người khác chê cười.”

Lăng Nho Học mấy năm nay vẫn luôn sợ đại cô của hắn, tuy rằng cũng nghĩ đến khi Lăng Trĩ xuất giá thì mình cũng không cho gì, nhưng khi đó cũng lập tức đáp lại. Chỉ là lúc đó hắn còn chưa nghĩ đến chuyện sau này thôi.

...

Bãi sản bên kia đến đêm thì buổi sản bản mới kết thúc, Lăng Tiêu sản được hai con thỏ, Chữ Dịch Phong sản được bốn con nai, hai con hươu và sáu con hồ ly, hoặc là nói Chữ Dịch Phong trong lúc sản hồ ly tiện thể sản thêm nai và hươu, y nguyên bản cũng không nghĩ tới, chỉ là sản được một con hồ ly thì người hầu bên cạnh thuận miệng nói một câu mùa thu da lông là tốt nhất, làm áo choàng mùa đông mặc sẽ rất ấm, Chữ Dịch Phong liền chăm chú tìm sản hồ ly.

Sáng sớm hai người ở trên xe ngựa ăn chút thức ăn, hiện tại đã sớm đói bụng, Lăng Tiêu dặn dò nội thị đi thu thập hồ ly, chính mình mang theo Chữ Dịch Phong về hành cung. Hành cung bên trong đã sớm an bài xong thịt nướng, Lăng Tiêu không có khái niệm quân tử xa nhà bếp, không cho nội thị động thủ, tự tay đi chuẩn bị đem thịt cắt mỏng rồi ướp gia vị, người bên trong hành cung tuy nói là do hắn thỉnh ân nhưng đến cùng không phải là người của mình, Lăng Tiêu không muốn để bọn họ chạm vào thức ăn của Chữ Dịch Phong lại nói là không yên lòng thủ nghệ của bọn họ, tốt nhất là chính mình tới làm.

Chuẩn bị gần đủ rồi Lăng Tiêu liền cho người hầu lui ra, hai người vây quanh lò than tự mình nướng thịt, Lăng Tiêu để Chữ Dịch Phong đem thịt đã tẩm gia vị để lên vỉ nướng, mình thì đi lấy một giỏ trúc đến, trên giỏ trúc che kín dây lá cây, Chữ Dịch Phong nghiêng đầu sang thăm dò, hiếu kỳ nói: “Đó là cái gì? Ta mới vừa thấy người của phủ huynh đưa tới, có gì mà gấp quá vậy?”

Lăng Tiêu nở nụ cười đem giỏ trúc mở ra, bên trong đầy cua Đại Áp to bằng miệng chén, mỗi con đều đã được cột chặt.

(Đây là hình ảnh bạn dùng tiếng Trung để tìm, kaka, hy vọng nó là cua Đại Áp)

Chữ Dịch Phong nhìn những này con cua còn sống mắt liền toả sáng, vui vẻ nói: “Sao...sao vẫn còn? Năm nay phần lệ không phải cũng đã phân chia xong rồi sao?”

Năm nay của Đại Áp không được mùa, từ trên phân xuống tới Anh Vương phủ cũng chỉ có nửa sọt, Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong không ăn đủ, dặn dò Khỏa Kế đến phương nam vận chuyển tơ lụa tiện thể đi Liên Hoa đảo mua cua với giá cao rồi cưỡi ngựa vận chuyển đến, mất mấy ngày cua chết không ít, nhưng còn sống cũng nhiều, ngày Khỏa Kế trở lại Hoàng thành nghe nói tiểu Hầu gia đi đến bãi săn liền vội vàng đưa đến, đây là thức ăn sống, coi như qua một tháng không chết thì trọng lượng của cũng bị nhẹ đi.

“Ta biết lần trước đệ không ăn đủ.” Lăng Tiêu lấy cua ra, cũng không mở dây thừng, trực tiếp trộn cua với chút nước tương sau đó đặt ở trên vỉ, nhìn Chữ Dịch Phong thèm chảy nước dãi liền nở nụ cười: “Ngày thường đều là chưng ăn, kỳ thực của nướng ăn cũng rất ngon, chút nữa cho đệ nếm thử.”

“Ừ.” Chữ Dịch Phong cũng không đi quản thịt nướng, liền nhìn chăm chăm con cua trên bếp hồng, chỉ chốc lát sau Lăng Tiêu cầm đũa bạc thử một chút, rồi đưa cho Chữ Dịch Phong cười nói: “Chín rồi! Đệ ăn đi.”

Chữ Dịch Phong vui vẻ nhận lấy xốc mai cua lên, Lăng Tiêu sai người ta mua tất cả đều là cua cái, gạch cua no đầy được nướng nóng hổi như nhỏ dầu xuống trơn bóng bắt mắt, Chữ Dịch Phong cầm muống nhỏ đem gạch cua lấy ra, vẫn quy củ trước hết để cho Lăng Tiêu ăn trước, Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không từ chối cúi đầu ăn, nuốt xuống nói: “Ăn nhanh lên một chút, cái này mau lạnh.”

Chữ Dịch Phong đáp ứng, gương mặt hạnh phúc bắt đầu ăn, Lăng Tiêu nghĩ đến trước đây nghe nói cùng phi tử cưỡi ngựa dạo hồng trần còn cười mình cảm thấy mỹ cảnh xa xôi, bây giờ đến trên người mình mới biết, đau tận trong lòng, nói là mỹ cảnh hân cũng thấy chưa đủ.

Lăng Tiêu lại sai người hâm rượu, nơi này so với trong Hoàng thành lạnh hơn một chút, Lăng Tiêu sợ y ăn cua lại chịu lạnh trở về sẽ bị tiêu chảy, Chữ Dịch Phong cao hứng, đổ đầy rượu cho Lăng Tiêu, hai người vây quanh bếp lửa hồng ấm áp vừa tán gẫu vừa ăn.

52. Quyển 2 - Chương 52

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ở bãi săn chơi đủ bốn ngày mới trở về Hoàng thành, Chữ Dịch Phong thu hoạch khá dồi dào, sẵn hồ ly đủ cho Lăng Tiêu làm một bộ y phục, Lăng Tiêu đúng là không có sẵn được gì nhiều, chỉ có một ít thỏ và hươu.

Trở về Hoàng thành Chữ Dịch Phong đầu tiên là tiến cung đem món ăn dân dã sẵn được dâng cho lão Hoàng Đế cùng Đông Cung Thái tử và Thái tử phi, Lăng Tiêu rời nhà nhiều ngày cũng mang một chút món ăn dân dã trở về Thọ Khang Hầu phủ.

Trở về phủ Lăng Tiêu thỉnh an Lăng Hầu gia xong mới đi tới chỗ Thi phu nhân, trong phòng Thi phu nhân đang chỉ dạy Kinh Ngọc cách quản lý sổ sách, thấy Lăng Tiêu trở về vội vàng sai người pha trà kết thúc buổi dạy, đối với Lăng Tiêu cười nói: “Bây giờ con ra khỏi cung cũng không thường ở nhà, là đem Anh Vương phủ làm nhà rồi hay sao? Trong mười ngày có đến năm, sáu ngày đều ở đó.”

Lăng Tiêu cười khê uống trà không nói, Thi phu nhân cũng không biết dù lúc hẩn ở nhà buổi tối hẩn cũng sẽ leo tường ra ngoài. Lăng Tiêu buông xuống chén trà cười nói: “Thánh Thượng sợ Anh Vương sâu não uất ức, gọi con cùng đến bãi săn mấy ngày, con cũng sẵn được mấy con thỏ đây, còn có hươu, đã chuyển đến trù phòng, buổi tối người nếm thử tay nghề tòn tử đi.”

Thi phu nhân nghe xong càng cao hứng, lại hỏi nửa ngày có mệt hay không? Mấy ngày nay ăn có ngon miệng không? Ngủ ngon giấc không? Lăng Tiêu đều từng câu từng câu đáp lại, lại liếc nhìn sổ sách trên bàn cười nói: “Đây là sổ sách sao?”

Thi phu nhân nghe vậy vui vẻ trên mặt phai nhạt mấy phần buồn bã muốn nói lại ngại Kinh Ngọc đang ở đây, Kinh Ngọc làm sao không thấy được liền vội vàng đứng lên nói: “Vào lúc này bọn nhỏ ước chừng đã tỉnh rồi, con nên trở về nhìn chúng.”

“Đi đi.” Thi phu nhân nhìn Kinh Ngọc rồi đi thở dài một hơi: “Đại tiểu thư của phủ chúng ta...”

Lăng Y lại làm trò gì nữa vậy? Không bao lâu nữa đã xuất giá còn có thể có chuyện gì chứ, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh chờ Thi phu nhân nói, Thi phu nhân lạnh hừ một tiếng: “Mấy ngày trước con không ở trong phủ, Đại tiểu thư chúng ta lại dẫn vật một trận, nói hỏi môn cái gì cũng phải nhiều hơn một chút, chuyện cười! Xem xem đây là chuyện gì? Chưa từng nghe nói nữ nhi đang chờ gả ra ngoài lại bắt nhà mẹ đẻ thêm hỏi môn, thật là không ra thể thống gì?”

“Ta không nổi giận với nàng, nàng còn có mặt mũi so đo với Lăng Trĩ, mơ cũng đẹp quá đi.” Nhắc đến Lăng Trĩ sắc mặt Thi phu nhân mới vui lên một chút, cười nói với Lăng Tiêu: “Hiện tại tiểu phu thê bọn họ hoà thuận ân ái ở Hoàng thành người người đều biết, mấy ngày trước có người nhìn thấy Trà Thành chạy như bay về hướng Hương Mãn Viên mua đào tô cho Trĩ nhĩ ăn, vừa vặn để Trịnh thái thái nhìn thấy, trở về nói cho ta nghe làm ta vui tận đáy lòng, vốn là bị Lăng Y làm phiền toàn bộ đều tan biến, nghĩ cũng đúng... Bất kể bọn họ như thế

nào, Trĩ nhi cũng trải qua những ngày tháng tốt đẹp là được rồi.”

Lăng Tiêu nhẹ giọng cười, lại nói chuyện cùng Thi phu nhân một lúc.

Đảo mắt liền đã đến ngày Lăng Y hoa trang, trước một ngày sáng sớm Lăng Tiêu đã đi tới nha môn, nửa đường xe ngựa bị Sử Phái ngăn lại, Lăng Tiêu vén màn lên, Sử Phái cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đều đã chuẩn bị kỹ càng, chính là ngày hôm nay, chủ tử chờ tin.”

Lăng Tiêu nhìn Sử Phái trên mặt không giấu được vui mừng biết làm khá lắm, loại chuyện trêu ghẹo này hẳn từ trước đến giờ luôn rất tích cực. Lăng Tiêu cười nhạt: “Biết rồi, những thứ này đều là việc nhỏ, tốt nhất người đi cùng Nhiếp Quang thương nghị chuyện bàn giao lần trước, chậm một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải cẩn thận phải hành động ổn trọng, hiểu không?”

“Vâng, sẽ không làm lỡ chính sự của chủ tử.” Nói xong lui một bước nhường xe ngựa Lăng Tiêu đi qua.

Cùng thời khắc đó trong Thọ Khang Hầu phủ, Hạ Lan sợ đến đánh rơi chén trà trong tay, nghẹn ngào gào lên nói: “Người nói cái gì? Súc sinh kia sao lại nói như vậy?”

Bà tử tới đưa tin cũng một mặt sầu khổ, khổ sở nói: “Không nghe được rõ ràng, nhưng chuyện người kia nháo loạn là có, nói Đại tiểu thư chúng ta vốn là hứa gả cho hắn, còn cầm vật đính ước của Đại tiểu thư, chỉ là không biết thực hư ra sao, đại cô thái thái nổi giận lại bảo lão gia và các thiếu gia gấp gáp từ nha môn trở về, thái gia dường như cũng biết, cũng đi đến đó rồi.”

“Ta cũng phải nhanh chân đến xem là tên súc sinh nào đến làm ô uế sự thuần khiết của Lăng Y!” Hạ Lan tức giận muốn nổ tung, những ngày qua vì chuyện hồi môn đã tức giận không ít, ngày mai sẽ là ngày hoa trang, ngày lành tháng tốt không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này, Hạ Lan miệng chữi rủa không ngừng, bàn chân như gió đi về phía trước.

Lời phải từ hai phía, trước tiên Lăng Hầu gia tới nhìn người, người này quả thực cũng là thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo đoan chính nhưng một thân quân áo chỉnh tề cũng không giấu được bản chất là người làm ăn buôn bán, Lăng Hầu gia ra lệnh cho gia đình đang áp chế thả người ra, chính mình chậm rãi ngồi thẳng, từ tốn nói: “Vừa nghe nô tài trong nhà nói, người ở trước cửa Hầu phủ của ta đại náo, nói phủ ta hủy hôn ước tham phú quý, người nói hủy là hủy hôn của ai? Tham là tham phú quý của nhà nào?”

Người này thấy Lăng Hầu gia bộ dáng không chút biến sắc cũng khiếp sợ, nhưng hắn vốn là

liều mạng mà đến, có được hay không cũng vậy thôi, lại nghĩ tới chuyện mấy năm trước một trận oán khí xông lên mấy lần đều cổ nuột xuống, cắn răng cả giận nói: “Hủy chính là hôn sự của ta với Đại tiểu thư! Tham chính là tham phú quý của Thượng Thư phủ!”

Là chuyện của Lăng Y, Lăng Hầu gia hơi trầm ngâm, lão đối với Lăng Y xác thực không thể nói là yêu thương, chuyện năm đó lão cũng thực sự đối với hai hài tử con thứ này không nổi lên được một chút từ ái nào, nhưng chuyện của Lăng Y từ nhỏ đến lớn lão cũng biết đến, huống chi phụ gia của Lăng Y là do chính tay Lăng Hầu gia chọn, tuyệt không có vấn đề.

“Người có chứng cứ gì? Vô duyên vô cớ làm ô uế danh tiếng của tiểu thư trong phủ ta, người có nghĩ tới hậu quả hay không?” Lăng Y sắp xuất giá, Lăng Hầu gia cũng không muốn có sự cố gì, huống hồ lão chắc chắn người này nhất định là muốn dựa vào cơ hội đến mọi tiền, lão không tin người này có quan hệ gì với Lăng Y, chuyện bình thường như thế này nói ra lão cho rằng hẳn tự nhiên cũng khiếp sợ.

Ai biết người này sau khi nghe xong đối lại là rất bình tĩnh, lục trong ngực lấy ra một hủ bao đưa cho gia đình bên cạnh, lớn tiếng nói: “Đây là hủ bao Đại tiểu thư thù cho ta, bên trong còn có chiếc khăn nàng từng dùng qua, còn muốn ta nói gì nữa sao? Tuy rằng không có mệnh của phụ mẫu lời của mai mối, nhưng cái này cũng là tín vật!”

Lăng Hầu gia bất động, chỉ sai người trực tiếp đưa đến phía sau để Thi phu nhân xem, lão lạnh lùng nhìn người này một chút, thấp giọng nói: “Mặc kệ kết quả ra sao, xem ra các hạ hôm nay nhất định là phải đối địch cùng quý phủ của ta.”

Người kia tuy sợ sệt vẫn là cắn răng nói: “Không dám.”

Không bao lâu liền nghe tiếng đình đương của vòng ngọc vang vọng, Thi phu nhân cách bình phong sai người đem cái hủ bao kia và khăn đều ném cho người kia, ở phía sau nổi giận nói: “Hỗn trưởng không biết từ đâu tới? Cầm cái này mà cũng dám đến Hầu phủ ngư mục hỗn châu (vàng thau lẫn lộn)! ”

Nếu thật sự không phải, Thi phu nhân có thể gọi người trả lại, nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, Lăng Hầu gia trong lòng run lên, lão vốn một chút cũng không tin việc này, bây giờ đúng là có chút lo lắng liền vội vàng đứng lên đi qua bình phong. Thi phu nhân và Lăng Hầu gia tâm ý tương thông, không nói gì nhưng gương mặt rất lo lắng lắc lắc đầu. Lăng Hầu gia trong lòng rung mình, người này là có chuẩn bị mà đến, bây giờ chỉ có thể cắn răng mà nói vật kia không phải của Lăng Y.

Lăng Hầu gia đi ra lạnh mặt trách mắng: “Vật này căn bản không phải quý phủ chúng ta, người...”

Trong Tây viện Hạ Lan vội vã chạy đến, vẫn khóc lóc la hét phải đem người này đánh chết, nhưng tiến vào thấy người đến lập tức sững sốt, phảng phất giống như con vịt đang la ồn ào đột nhiên bị người ta nắm cổ họng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cả người run rẩy lên, thất thanh kêu lên: “Hạ... Hạ Quang! Người không phải đi làm ăn buôn bán sao? Người...”

Người sao không chết ở phương Bắc đi cho rồi lại muốn tới hại Lăng Y của ta! Ta bóp chết người!”

Phong thủy thay phiên biến chuyển, năm đó Hạ Quang theo nhà mẹ của Chu Phúc đến phương Bắc buôn bán, khi đó hắn cùng cha hắn cầu xin rất lâu, thậm chí quỳ xuống trước mặt Hạ Lan, Hạ Lan cũng không đáp ứng giúp đỡ, chỉ nói mình ở trong phủ cũng là bị người ức hiếp, sau đó Hạ Quang cùng cha hắn chết tâm, chỉ cầu Hạ Lan cho chút lộ phí để Hạ Quang mang theo bên người, không nghĩ tới Hạ Lan phần nộ giậm chân trách mắng bọn họ khiến nàng bỏ lỡ đại sự còn liên lụy nàng, một xu cũng không cho.

Hạ Quang trải qua cử tử nhất sinh may mắn sống sót, mỗi lần muốn chết đều nhớ “đại ân” của cô cô đối với mình.

Lăng Hầu gia hận không thể một cước đạp chết người phụ nhân ngu ngốc này, đột nhiên hùng hổ xuất hiện là lo người khác không biết hay sao? Lăng Hầu gia vội vã sai người ta đem Hạ Lan lôi xuống, lại sai người đem Hạ Quang trước tiên giữ lại, tự mình đi tới phía sau cùng Thi phu nhân bàn bạc. Lúc này thông qua Hạ Lan nói chuyện lão cũng nhớ lại một chút, mấy năm trước lão cũng nghe phong thanh các nô tài trong phủ nói người trong nhà Hạ Lan đã tới mạo phạm Lăng Y gì đó, chỉ là Thi phu nhân cai quản rất nghiêm, những lời đàm tiếu không có mấy ngày sau toàn bộ biến mất, khi đó Lăng Y cũng còn nhỏ nên lão cũng không quá quan tâm.

Lăng Hầu gia sợ nhất là trong phủ xảy ra chuyện như vậy, vội vã sai người gọi Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên và Lăng Tiêu trở về thương nghị, mọi người nghe vậy đến lúc đó mới cả kinh. Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên cũng là tới bây giờ mới biết chuyện năm đó, trong lúc nhất thời sợ đến nói không ra lời. Lăng Hầu gia tức giận sai người đỡ lão rồi đi để giải trừ phần nộ, Thi phu nhân kêu Hạ Lan đến đầu tiên là hung ác mắng một trận nhưng vẫn không hết hận, lấy trượng trăm mộc trăm năm đến, mắng: “Nô tài người rõ ràng là vụn cây non! Đồ vật của Lăng Y người đã xem hay chưa! Lỗ mãng để người ta lừa dối chuyện cũ ra nói! Năm đó ta sao lại nhẹ dạ lưu tiện nhân như người lại chứ! Không biết hối cải chỉ biết gây tai họa cho chủ nhân!”

Nói cũng không quan tâm có tiểu bối trong nhà ở đây, đồng thời cũng khiến cho Lăng Nho Học bị mắng một trận. Lăng Nho Học cũng không nghĩ tới Hạ Lan có thể gây ra chuyện lớn như vậy, vừa sợ vừa giận, bị Thi phu nhân mắng đến phần nộ bước tới đá Hạ Lan mấy đá, Lăng Tiêu vội vã kêu dâng trà đến tự mình hầu hạ Thi phu nhân uống, Thi phu nhân vịn vào Lăng Tiêu chậm chạp lấy lại bình tĩnh thống hận nói: “Người không cần ở trước mặt ta cố ý làm ra bộ dáng này! Ta biết người, từ nhỏ không bản lĩnh cái rắm gì chỉ biết làm chuyện tổn hại khiến người khác tức giận! Người làm tức chết thái thái của người bây giờ cũng muốn làm tức chết ta đi.” Nói xong lại nghĩ tới Vi Trang, viên mắt đỏ lên: “Trang nha đầu của ta số khổ, chính là bị tiện nhân Hạ Lan kia hại chết...”

Lăng Tiêu vội vã khuyên: “Cô tổ mẫu đừng như vậy, Đại muội muội bây giờ đã sắp xuất giá, việc này vẫn nên nhanh chóng nghĩ đối sách tốt.”

“Nghĩ đối sách gì?” Thi phu nhân than thở: “Nếu là người khác cũng thôi đi, ta liều mạng không thừa nhận vật kia hắn cũng không cách nào, nhưng người này lại là Hạ Quang, chuyện

năm đó vẫn có mấy người biết đến, bây giờ lại náo loạn một hồi, các người chỉ biết nhà kia căn cơ nông cạn, cành lá không sum xuê, nhưng tốt xấu gì nhà bọn họ cũng là Thượng Thư phủ, làm sao giấu được? Đến lúc đó nhân gia biết rồi sẽ không đem Lăng Y trả trở về sao? Coi như là nhà bọn họ sợ hãi quyền thế nhà chúng ta không dám lùi, nhưng ngày sau người khác sẽ nói sao về nhà chúng ta? Thân thích không được ngược lại thành thù a...”

“Vậy làm sao đây?” Lăng Hiên cũng không có người tâm phúc, hắn mới vừa biết chuyện khi đó cũng thấy thống khổ, người khác đều nói lúc đó là Hạ Lan muốn gặp Hạ Quang nên đem hắn dẫn tới chỗ của Lăng Y, mọi người tin nhưng Lăng Hiên trong lòng vẫn là đi một vòng, người khác không biết hắn chẳng lẽ không biết tính tình di nương của mình? Chuyện khi đó cũng không biết thực hư ra sao?

Lăng Hiên trước tiên có chút khiếp sợ, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không... đi tới Thượng Thư phủ giải thích nói vụn vào?”

“Giải thích cái gì? Nói vụn vào cái gì?” Lăng Hưu gia từ bên trong từ từ đi ra, lạnh lùng nói: “Lăng Hiên, con tức khắc đi tới Thượng Thư phủ đem chuyện hôm nay nhất ngữ nhất thập nói rõ ràng, không cho phép che giấu một chút nào, với người Thượng Thư này ta biết rất thông tình đạt lý, con chỉ nói năm đó rõ ràng xác thực không có nhìn thấy mặt là tốt rồi, chuyện hầu bao khăn tay đã đến nước này, nếu vừa nãy đã thề thốt phủ nhận vậy cũng chỉ có thể cắn răng phủ nhận đến cùng, chỉ xem Thượng Thư phủ nói sao...”

Lăng Hưu gia dừng một chút, trầm giọng nói: “Đến cùng là quý phủ chúng ta thất lễ trước, coi như Thượng Thư phủ không hủy hôn ước, Lăng Y cứ như thế đăng hoàng gả đi cũng không thoả đáng, con nói với bọn họ nếu còn nguyện ý cùng quý phủ chúng ta kết thân... Lăng Y sẽ lấy thân phận tiểu thiếp gả đi.”

Lời vừa nói ra làm Lăng Nho Học, Lăng Hiên cùng Hạ Lan quỳ trên đất đều cả kinh, mấy người đang muốn nói thêm gì đó thì Lăng Hưu gia sắc mặt càng trầm, lạnh lùng nói: “Tất cả đừng có nằm mơ cho ta! Như vậy coi như là tốt lắm rồi, mà phải xem Thượng Thư phủ đáp lại, muốn nháo muốn khóc thì chờ đến lúc Thượng Thư phủ không muốn kết hôn Lăng Y lại khóc lại nháo đi.”

Nói xong lại quay đầu đối với Lăng Tiêu nói: “Con là người có chủ ý nhất, ta mới vừa cũng hỏi rõ ràng, Hạ Quang kia chỉ là không cam lòng chuyện năm đó, đến cùng là do không xử lý tốt, chuyện như vậy chỉ có thể xảy ra một lần ta không muốn lại nghe bất kỳ lý do nào khi người này đến gây chuyện nữa... Con biết cách xử lý ổn thỏa chứ?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Tôn nhi hiểu được.”

Lăng Hưu gia nói xong cùng Thi phu nhân liếc mắt nhìn nhau, hôm nay tuy nói là chuyện xấu trong nhà nhưng hai người đều không khỏi thâm than: Định mệnh an bài sao. Thi phu nhân vừa nãy tuy tức giận nhưng sau đó thậm chí có chút khoái ý dâng lên, đều là báo ứng!

Lăng Hiên, Lăng Tiêu theo lời đi làm, Lăng Tiêu bên này chỉ nói muốn dẫn Hạ Quang đi nói

chuyện rõ ràng, ra lệnh gia đình đem Hạ Quang bịt miệng áp lên xe ngựa liền rời đi. Hạ Quang lúc đầu còn liên tiếp giãy dụa nhưng thấy xe ngựa vẫn liên tục chạy cũng bắt đầu sợ sệt, hẳn vốn là bị một người không rõ danh tính mua mà đến, người kia cho hẳn một trăm lạng bạc ròng sau đó còn đáp ứng chuyện thành sẽ cho hẳn năm trăm lạng bạc, bây giờ bạc không thấy chỉ thấy không gặp may, đây là đem hẳn đi đâu đây?

Xe ngựa một đường chạy hướng về ngoại thành, đến bãi tha ma mới dừng lại, Hạ Quang bị đẩy xuống xe đến làm dăng lên một trận choáng váng, thấy rõ nơi này sợ đến run rẩy tay chân, hướng về Lăng Tiêu rầm một tiếng quỳ xuống xin tha, Lăng Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, xoay người thấp giọng nói: “Động thủ đi.”

Mang đến đều là gia đình hẳn nuôi nhiều năm trong phủ, nghe vậy cũng không nói nhiều liền đem Hạ Quang trói lại. Hạ Quang sợ đến kêu to: “Lăng... Lăng tiểu Hầu gia! Đừng... Đừng giết ta... ta biết! Ta biết người cũng là hận các nàng... Ta giúp người báo thù, người cứu cứu ta với...”

Giúp ta báo thù? Lăng Tiêu cười khê phất tay một cái để gia đình đi xa chút, chính mình cúi người nhìn Hạ Quang nước mắt nước mũi tèm lem nở nụ cười, mắt phượng hơi nhú, âm thanh âm lãnh quỷ my: “Biết ta tại sao giết người không? Không phải là bởi vì mệnh lệnh Hầu gia ngày hôm nay, là bởi vì mấy năm trước... Người dám to gan hại bào muội Lăng Trĩ của ta.”

Hạ Quang lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, Lăng Tiêu đứng dậy cười lạnh: “Người cho rằng ta không biết? Ngày đó người biết rõ ràng Hạ Lan hãm hại danh tiết Lăng Trĩ người cũng làm, súc sinh! Năm đó Lăng Trĩ mới mười hai tuổi! Người mượn gan trời mới dám can đảm đến gieo họa cho nàng!”

Lăng Tiêu nhớ tới chuyện lúc trước hận không thể đem những người này xé nát, năm đó hẳn ở trong cung còn chưa đứng vững, tuy rằng mượn tay Hạ Lan hại nữ nhi của nàng nhưng cơn giận này vẫn ở trong lòng Lăng Tiêu. Đó chính là thân muội muội của hẳn! Nếu là nhất thời không cẩn thận bị các nàng đắc thủ một đời Lăng Trĩ liền bị huỷ. Mặc kệ gian kế thực hiện được hay không thực hiện được, Lăng Tiêu không cho phép người khác có ý nghĩ muốn hại nàng, nếu có ý niệm này thì phải chết.

Mong ngóng Lăng Trĩ thành thân, khoan dung Hạ Quang sống sót chính là chờ đợi ngày này cho Lăng Y một đòn trí mạng.

Lăng Tiêu nhìn Hạ Quang một mặt bùn đất thất bại khê cười một tiếng, xoay người rời đi, bọn gia đình tiến lên động thủ, bên tai còn nghe thấy tiếng Hạ Quang độc ác chửi bới Hạ Lan, Lăng Tiêu cười lạnh, chờ xem, từng bước từng bước, ai cũng đừng mong chạy thoát.

Chờ đến khi Lăng Tiêu hồi phủ, Lăng Hiên đã sớm trở về, Thượng Thư phủ cũng không ồn ào, mà là tiếp nhận rồi quyết định để Lăng Y lấy thân phận tiểu thiếp gả đi. Cũng đem sự tình không thể che giấu toàn bộ nói ra, Lăng Y cũng không có thất tiết, hơn nữa làm thiếp cũng không trở ngại gì, thiếu gia Thừa tướng muốn kết hôn với ai cũng có thể, hơn nữa còn có thể kết thân với Hầu phủ, bọn họ cũng không thiệt thòi.

Lăng Y ở Trầm Hương Tạ nghe xong lời này liền ngắt đi, Lăng Tiêu biết trong lòng cười cười, Hạ Lan nếu cả đời cho rằng làm thiếp là nhục, vậy để con gái của nàng tiếp tục bị nhục nhã đi.

Hạ Lan a Lăng Y a, tội lỗi năm đó nhục nhã Vi Trang, bây giờ thêm tội toan tính mưu hại Lăng Trĩ... Chậm rãi chờ đi.

53. Quyển 2 - Chương 53

Bên trong Trầm Hương Tạ, nhũ mầu ẩn huyết nhân trung (huyết giữa mũi và miệng) của Lăng Y, lại cho ngửi bạc hà, Lăng Y vừa mở mắt hai hàng lệ liền chảy xuống, rõ ràng đã đến ngày nàng hoa trang bây giờ thì tốt rồi, cái gì cũng không có.

Lăng Y lớn tiếng khóc lên vài tiếng làm nha đầu, bà tử đều lui xuống, nhũ mầu của Lăng Y Triệu ma ma còn muốn khuyên giải vài câu cũng bị Lăng Y đuổi ra ngoài, nàng lúc này rất sợ gặp người, nàng sợ mình không không chế được đem chuyện năm đó nói hết ra thì gặp phải phiền toái còn lớn hơn nữa.

Năm ấy Lăng Y chỉ mới mười hai tuổi, nàng không chịu được Lăng Trĩ mọi chuyện đều hơn nàng mới nghĩ ra biện pháp ngu xuẩn như vậy, cũng không nghĩ rằng Lăng Trĩ không sao còn liên lụy đến mình, càng không nghĩ đến sẽ tiềm ẩn hậu quả, dẫn đến báo ứng ngày hôm nay.

Lăng Y càng nghĩ càng hận Lăng Trĩ, tất cả đều do nàng ta gây nên! Hiện tại nàng ta thì tốt rồi, sớm đã được phong quang xuất giá, còn mình danh tiết bị huỷ cũng không thương tổn được cọng tóc nào của nàng ta... Lăng Y trong lòng không ngừng hiện ra ý nghĩ ác độc, nháo lên nói căn bản không có chuyện như vậy? Phái người đi tìm Hạ Quang để hắn nói ngược đổ mọi chuyện lên người Lăng Trĩ? Viện cớ bị ốm không xuất giá?

Lăng Y nghĩ một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn là chết tâm, Lăng Hầu gia hôm nay đã hạ lệnh, mình không phục cũng không có cách nào. Lăng Y nằm ở trên giường thêu gào khóc, hiện tại chỉ mong sau khi gả đi phu quân có thể đối xử tử tế với mình, nếu có thể như thiếu gia Thi gia đối với Lăng Trĩ thì cũng tốt hơn một chút, phu gia nhà Thượng Thư phủ tốt xấu cũng phải nhìn mình là thiên kim Hầu phủ mà đánh giá cao mình một chút, nhất định không thể đối xử với mình như tiểu thiếp.

Chỉ có thể nói Lăng Y nhìn mọi chuyện quá lạc quan.

Thượng Thư phủ hiện tại là chờ nạp thiếp, người có quý giá đến đâu thì cũng là tiểu thiếp. Sính lễ Thượng Thư phủ đúng là xem danh giá Thọ Khang Hầu phủ mà chuẩn bị, nhưng cưới tiểu thiếp thì phải hạ thấp một chút, muốn đường đường chính chính đến lạy trời đất vào động phòng thì không thể. Hai phủ đều là nhân gia nổi danh trong Hoàng thành, cũng không muốn làm quá khó coi, huống hồ thiếp mới cũng đã phát xuống, đơn giản đến giờ lành chỉ bày rượu cho náo nhiệt một ngày mà thôi.

Chính hồng cát phục cùng phượng quan thiên bảo vạn châu đã chuẩn bị tất nhiên không còn thích hợp, Từ phủ bận rộn suốt đêm chế tạo một bộ cát phục màu đỏ đưa tới. Lăng Y nhìn thấy một bộ giá y thô ráp mà rơi lệ, chờ đợi mấy năm mới đến đại hôn không ngờ lại vội vàng làm, mình cuối cùng lại đi theo lối cũ của di nương.

Lăng Y hồi tưởng ngày đại hôn Lăng Trĩ phong quang xa hoa như thế nào, móng tay xinh đẹp đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại lúc nào không hay.

Ngày chính thức gả đi, Lăng Y mặc cát phục trang sức xinh đẹp, ngồi vào hồng kiệu được người nâng vào từ cửa hông.

Lăng Y ngồi trong hỉ phòng, vừa nhìn trang trí trong phòng lập tức nhận ra là vội vàng làm, hỉ phòng không có một chút tinh mỹ, nghĩ tới chuyện Thi phu nhân nói phu gia Lăng Trĩ sửa chữa trang trí hỉ phòng bên trong, sân nhỏ bên ngoài cho Lăng Trĩ như thế nào, Lăng Y càng thêm bức mình. Đây thì tính cái gì? Cho rằng nàng quá mắt hay sao, nàng dù sao cũng là thiên kim Hầu phủ, Từ gia sao có thể đối đãi với nàng như thế?

Lăng Y ra hiệu cho nha đầu hỏi môn của mình là Mã Nảo đi hỏi một chút, Mã Nảo cũng là người lanh lợi, nàng ở bên cạnh Lăng Y đã lâu, trước đây ở Trầm Hương Tạ rất thích bắt nạt giáo huấn tiểu nha đầu, bây giờ ý vào mình là nha đầu hỏi môn của Lăng Y lại càng đắc ý, đi ra ngoài bắt âm bắt dương cùng một quản sự ma ma nhắc tới vài câu, ma ma không buồn bực cũng không tức giận, chậm rãi nói: “Cô nương không biết, nguyên bản là sửa sang phòng chính cho nãi nãi, không có chút nào là không thỏa đáng, nhưng ngày hôm trước chúng ta mới nhận được tin, vội vội vã vã đem gian nhà bên này sửa sang, có gì không thỏa đáng xin nãi nãi chịu đựng một chút, thiếu cái gì các nô tài tự nhiên sẽ theo lệ thêm vào, không dám có ý thất lễ với nãi nãi.”

Quản sự ma ma mở miệng là nãi nãi ngậm miệng là nãi nãi, nghe xong Mã Nảo tức giận trợn trắng mắt, muốn chống nạnh mắng vài câu nhưng nghĩ đến chủ tử của mình thực sự đã thành thiếp thất những chuyện này trong phủ cũng không có gì sai, thật sự nháo lên sau này mình nhất định cũng không có kết quả tốt, Mã Nảo cũng không nói gì thêm, giậm chân một cái xoay người rời đi.

“Chu đại nương...”- Một tiểu nha đầu bên người quản sự ma ma có chút sợ hãi kéo góc áo bà, thấp giọng nói: “Nãi nãi nói sao đi nữa cũng là từ trong Hầu phủ đi ra, ngài không nên đắc tội nàng nha.”

“Trong Hầu phủ đi ra?” Chu ma ma nhẹ giọng nở nụ cười: “Từ nơi nào đi ra cũng vậy bây giờ cũng là thiếp thất thôi, ta đây trong phủ chỉ biết lão gia, thái thái, các thiếu gia, tiểu thư là chủ nhân, nhưng lại không biết nãi nãi cũng thành chủ nhân?” Chu ma ma là lão nhân mấy đời, mắt thấy việc này đồn ra ngoài tám phần là sắc mặt thái thái sẽ không dễ coi, một tiểu thư mất danh tiết, tuy nói là lấy thân phận thiếp gả tới nhưng cũng là bên ngoài mà thôi, huống hồ trong phủ còn có ba tiểu thư tài sắc vẹn toàn chưa xuất giá đây, người như vậy có thể nổi bật mới là lạ, bà thấy tiểu nha đầu bên người vẫn lo sợ cũng buồn cười, cười nói: “Tiểu nha đầu, ta biết người mức tốt cho ta, bây giờ nếu theo ta học quy củ, ta tất nhiên sẽ đem chuyện này chậm rãi dạy người, người chỉ mới vài tuổi thôi? Hiểu được bao nhiêu chứ, cứ từ từ mà xem đi...”

Mã Nã rượu lấy một trận không thoải mái trở lại cũng không nhiều lời với Lăng Y, chỉ ập a ập úng nói mấy ngày nay trong phủ thực sự bận rộn, chăm sóc không chu đáo.

Lăng Y nghe xong cũng hiểu mấy phần, tức giận đến phổi đau cũng không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm tự an ủi mình, làm thiếp thì sao? Chỉ cần có thể cầm chắc tâm của phu quân thì tốt rồi, như Hạ di nương vậy, không phải có thể sinh ra hài tử sao? Lăng Y âm thầm lập thệ, nhất định dùng hết tất cả thủ đoạn đứng vững ở Từ phủ.

Lăng Y âm thầm tính toán, không biết trôi qua bao lâu Từ thiếu gia Từ Liên mới lảo đảo được người dìu vào, Từ thiếu gia vốn là người tính tình kỳ quái, người không thông minh nhưng tính tình quật cường, vốn nghe nói định hôn với tiểu thư Hầu phủ thì có chút không thích. Hắn tài học không cao, dựa vào lão tử quyền quan cho chức Đồng Tri nhưng trên chốn quan trường cũng không làm chuyện xu nịnh, kéo bè kéo cánh, không có mong ước cao xa, chỉ muốn cưới thê tử hộ nhỏ, có hài tử trắng trẻo mập mạp, tình cảm nồng ấm là được. Đột nhiên ném tiểu thư hào môn cho hắn, không như ao ước phút cuối cùng lại thành đối mặt với hai tay, xảy ra chuyện như vậy dù cho giáng thành thiếp thì có khác gì đâu?

Từ Liên chỉ là giả say chuênh choáng, lăn tới trên giường liền xoay mình ngủ, chẳng thêm để ý tới thiếp thân thiên kim Hầu phủ.

Lăng Y nhìn Từ Liên say khướt chẳng quan tâm gì tới nàng tức giận cắn răng...

—

“Hôm nay không phải huynh đến chỗ thành hôn của Đại tiểu thư sao?” Chữ Dịch Phong đã sớm biết ngày hôm nay là ngày Lăng Y xuất giá, cho rằng Lăng Tiêu bận đến không thoát thân được nên đã đi ngủ từ rất sớm, không ngờ vừa mới nằm xuống thì Lăng Tiêu đến.

Lăng Y xuất giá nhưng y đang có tang đi cũng không tiện, hơn nữa Chữ Dịch Phong cũng có một chút tư tâm, y cũng không phải không biết tranh chấp này nọ trong Thọ Khang Hầu phủ, Lăng Trĩ biểu muội đại hôn mình đã không đến, đến Lăng Y thì lại càng không thể đi, chỉ dặn dò Chương công công đối chiếu lễ vật lúc đó cho Lăng Trĩ mà giảm đi năm phần sau đó đưa tới là xong.

“Cũng không phải chuyện đại sự, hơn nữa còn có Đại ca trông coi, thẳng thắn mà nói hắn mới là người nên lo liệu việc này.” Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong đứng dậy, tự mình thoát ngoại bào ở trước ấm lò sưởi ấm một chút mới đi đến bên giường ngồi xuống, chỉnh góc chăn cho Chữ Dịch Phong cười nói: “Có điều chỉ là nạp tiểu thiếp, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Chuyện của Lăng Y, Chữ Dịch Phong cũng nghe nói, hắn tâm tư đơn thuần từ đầu đến cuối cũng cảm thấy chuyện cũng có chút ần tình, không dám nói nhiều sợ Lăng Tiêu nghi ngờ, suy nghĩ một chút nói: “Huynh đã dùng bữa chưa?”

“Ừm.” Lăng Tiêu nở nụ cười, tự mình thoát quần áo cũng lên giường, khí trời đã rất lạnh, có điều trong phòng đã sớm đốt than cũng không cảm thấy lạnh, Lăng Tiêu vén chăn chui vào suy nghĩ một chút nói: “Chuyện tu sửa trong phủ ta cũng không tiện nhúng tay vào, không bằng hiện tại thay đổi được chứ? Cho an bài địa long trong phòng, mùa đông ở bên trong cũng tốt hơn một chút.”

(Địa long: chắc là giống kiểu xây lò sưởi ở trong lòng đất dưới căn phòng á)

“Địa long?” Chữ Dịch Phong ngẩng đầu lên hưng phấn nói: “Thật tốt a, ta nghe nói sư phụ tay nghề giỏi có thể xây ra gian nhà mà trải thảm lên là có thể để chân trần đi tới đi lui, không lạnh chút nào... Nhưng phí than lửa có tăng thêm một chút, quá lãng phí.”

“Chỉ đốt thêm một chút than thôi có phải không?” Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong để y gối lên trên người mình, chậm rãi nói: “Chúng ta âm thầm sửa chữa, người ngoài không biết, sẽ không có chuyện gì.”

Chữ Dịch Phong gật gù, suy nghĩ một chút lại nói: “Vẫn không được, trong thành biết xây địa long cũng không có mấy người, nhìn tuy đơn giản nhưng phải có tay nghề giỏi, ta nghe nói làm không cẩn thận gian nhà sẽ sụp xuống, trong vương phủ cũng có lệ được dùng địa long tuy cũng không ảnh hưởng gì... nhưng để cho người khác biết cũng không tốt.”

“Sợ cái gì?” Lăng Tiêu xoa xoa vành tai Chữ Dịch Phong cười nói: “Lại cũng không phải đồ vật trưng bày ra bên ngoài, để xem một chút nơi nào trong phủ có thể xây? Chỉ là xây địa long... Không cần mời người đến, ta có thể làm.”

“Cái này mà huynh cũng biết làm sao?” Chữ Dịch Phong đối với Lăng Tiêu quả thật khâm phục sát đất, Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của y mà không nhịn được cười, cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong, khẽ cười nói: “Ta có khi nào lừa gạt đệ chưa? Yên tâm đi, không bao lâu nữa đệ cũng có thể ở trong phòng để chân trần chạy tới chạy lui.”

“Ta tự nhiên chạy tới chạy lui làm chi...” Chữ Dịch Phong xoa xoa lỗ tai một hồi, nghĩ đến địa long ấm áp dễ chịu y cảm thấy rất hưng phấn, nguyên bản ở trong cung Hải Đường viện cũng không có địa long, y cũng chỉ khi ở cùng lão Hoàng Đế và Thái tử phi mới có thể cảm thụ qua, nghe được trong phòng của mình cũng sẽ có địa long khó tránh khỏi vui sướng, lại nói liên miên lảm nhảm với Lăng Tiêu một hồi lâu mới ngủ.

Kỳ thực xây địa long xác thực không khó, nguyên lý giống như nhóm lửa dưới giường, vào lúc này kỹ thuật khó nhất chủ yếu là chống đỡ được lực ở trên, còn có khâu lựa chọn vật liệu, chịu lực trong kiến trúc đối với Lăng Tiêu không có vấn đề gì, vật liệu ở bên trên... Lăng Tiêu thêm một lớp nền, nhất định không có vấn đề.

Khuê chuông gõ mõ đem công trình hoàn thành, Anh Vương phủ mua vào lượng than lớn, Lăng Tiêu dặn dò, mặc kệ trong phòng có người hay không, lửa than cũng không được tắt.

Trong phòng Chữ Dịch Phong chỉ mặc áo trong nhảy nhót, chân đạp trên thảm trải sàn rất ấm áp dễ chịu, Chữ Dịch Phong hưng phấn không thôi, xưa nay mùa đông lúc ở trong phòng cũng chưa từng ấm áp như thế.

Lăng Tiêu lại sai người trồng không ít thủy tiên ở trong phòng, địa long đốt tốt nhưng như vậy cũng dễ dàng bốc lửa, trong phòng gieo ít thủy tiên là tốt rồi.

Lăng Tiêu ở bên ngoài giao phó việc xong, đi vào liền nhìn thấy Chữ Dịch Phong ăn mặc cái áo đơn mỏng, lại chạy đến trước mấy bồn thủy tiên làm cảnh khom người xem bồn mã não, bởi vì y khom người hướng về phía trước nên áo để lộ ra một mảnh da bên hông, Lăng Tiêu trong mắt tối sầm lại, đi tới xoa xoa, Chữ Dịch Phong quay người lại liền bị Lăng Tiêu ôm vào lòng, Lăng Tiêu cười nói: “Mặc ít như vậy, không lạnh sao?”

Chữ Dịch Phong cảm nhận được tay Lăng Tiêu theo bên hông mình trượt xuống, chậm rãi xoa nắn lưng của mình, Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nói: “Không... không lạnh, huynh mặc chỉnh chu như vậy là muốn đi ra ngoài sao?”

Lăng Tiêu ngày hôm nay thật đúng là có chính sự, muốn cùng Chữ Dịch Phong triền miên nhưng chính sự không thể bỏ qua một bên, chỉ ôm lấy Chữ Dịch Phong thân thiết một lúc coi như xong, sợ y ham chơi bị lạnh trước khi đi còn dặn dò một phen.

Lăng Tiêu đi tới Lâm Thúy Hiền một chuyến, Nhiếp Quang có tin tức mới muốn nói với Lăng Tiêu nhưng Nhiếp Quang là người làm việc cẩn thận vô cùng, có việc chưa bao giờ viết trên giấy, chỉ dùng miệng nói tai nghe hắt mới yên tâm, nhờ Sử Phái làm trung gian truyền lời.

“Vinh Tường Công từ trước đến giờ là nhìn không vừa mắt Tứ nhi tử của mình, tuy là con của chính thê nhưng từ nhỏ chơi bởi lêu lổng, vô cùng kém cỏi, trời sinh oan gia, hồi trước cũng là ngày đánh đêm mắng, mãi đến khi thành thân sinh con nối dòng mới khôn ngoan hơn một chút.” Sử Phái thấp giọng nói: “Tứ lão gia Chân Lập Chí cũng là người có tâm, biết Vinh Tường công yêu thích Đại lão gia không yêu thương hắt, mỗi ngày bên trong ngoại trừ sáng sớm thăm hỏi cũng không thân cận cùng Vinh Tường công, ngoại trừ... Mấy năm trước lúc Thái tử muốn cho Tuệ Vương tuyển Tuệ Vương phi.”

Sử Phái dừng một chút tiếp tục nói: “Thủ hạ Nhiếp Quang đã tra rõ ràng, Chân Tứ lão gia từng hiểu kính Vinh Tường công một đoạn thời gian, hơn nữa trực tiếp cùng Vinh Tường công nói muốn để cho trưởng nữ mình tham gia tuyển Tuệ vương phi, Vinh Tường công phủ không có chuyện ở riêng, các tôn nữ đều nuôi dưỡng ở trước mắt lão thái thái không phân biệt, hơn nữa theo tình huống lúc đó, trưởng nữ của lão bất kể ở phương diện nào cũng đều tốt hơn so với Tuệ vương phi hiện nay, nhưng cuối cùng...”

Cuối cùng kết quả tất cả mọi người đều biết, Tuệ Vương đại hôn cưới chính là Chân Bình Chỉ nữ nhi của Chân Phúc Hải Vinh Tường Công phủ.

“Vậy Tứ lão gia Chân Lập Chí bởi vậy càng hận Vinh Tường công và Chân Phúc Hải?” Lăng Tiêu hơi nâng khóe miệng, “Lão hiện tại nói sao?”

Sử Phái nhỏ giọng nói: “Đương nhiên sẽ không cho lão biết sự tồn tại của chủ tử, Nhiếp Quang chỉ để thủ hạ tiết lộ mình là đối thủ của Chân Phúc Hải, lão nghe xong liền cảm thấy rất hứng thú, Nhiếp Quang để ta đến hỏi ý của chủ tử.”

“Ý của ta...” Lăng Tiêu khê cau mày, suy nghĩ chốc lát nói, “Trước tiên không muốn để lộ ra cho lão biết chúng ta là ai, việc này nhìn hợp tình hợp lý nhưng cũng không thể tùy tiện tin lão, mà để ta thử qua rồi nói sau đi...”

Sử Phái gật đầu: “Thuộc hạ đã biết.”

Lăng Tiêu cho Sử Phái đi trước, chính mình ở lại bên trong Lâm Thúy Hiền ngồi một lúc mới đi ra ngoài, giờ tý vừa muốn lên kiệu Lăng Tiêu sững sốt một chút, hắn chỉ cảm thấy một bóng người quen thuộc vừa đi qua, Lăng Tiêu quay đầu nhìn về góc đường, người kia khoác một áo khoát rộng đứng cách hắn khoảng mười trượng, thấy Lăng Tiêu phát hiện hắn cũng không hoảng hốt, trái lại hướng Lăng Tiêu nở nụ cười.

Lăng Tiêu cười vang nói: “Từ biệt nhiều năm, không biết Chúc Dư tiên sinh có khỏe không?”

54. Quyển 2 - Chương 54

Chúc Dư gật đầu nở nụ cười: “Không bằng hào quang của tiểu Hầu gia.”

Trong trận chiến ở phương Bắc Chúc Dư đảm nhiệm sứ giả đã từng cùng Lăng Tiêu qua lại mấy lần, Lăng Tiêu đã từng nghĩ tới thu hấn về dưới trướng mình, đáng tiếc khi từ biệt ở hồ Khố Sa Chúc Dư đã mất tích, tính ra hắn cũng là khâm phạm, bây giờ lại dám không kiêng nể ai đi đứng trong Hoàng thành.

Lăng Tiêu khi gặp chuyện trước tiên sẽ nghĩ về tình huống xấu nhất, lúc đó phản quân của Trương Kế đại bại không thể không thừa nhận đều là công lao của Chữ Dịch Phong, hiện tại Chúc Dư là đến báo thù chăng?

Lúc đó có thể tránh được lực soát của Chữ quân, bây giờ còn có thể mai danh ẩn tích cố gắng sống đến hôm nay, người này không phải là vật trong ao nha.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, không còn biết trời đâu đất đâu.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Ta có ý định đi Nhiên Cư bày một tiệc rượu chiêu đãi tiên sinh, không biết tiên sinh có cho ta mặt mũi không đây?”

Chúc Dư nở nụ cười: “Vinh hạnh cực kỳ.”

Ở Nhiên Cư, Lăng Tiêu bao toàn bộ gian lầu hai, thân tín canh gác ngoài cửa, chờ món ăn dâng lên một lượt rồi Lăng Tiêu mới nâng cốc, tự mình rót một chén rượu cho Chúc Dư, uống trước tỏ lòng ngưỡng mộ: “Người có khỏe không?”

Chúc Dư nở nụ cười uống rượu, ôn thanh nói: “Nhờ phúc của tiểu Hầu gia, trong Hoàng thành khí hậu so với phương Bắc tốt hơn nhiều, một năm này ta sống cũng không tệ.”

Lăng Tiêu dừng một chút, cười nói: “Nguyên lai người một năm này đều ở Hoàng thành... mai danh ẩn tích.”

“Nói thật là ta cùng đoàn người của tiểu Hầu gia đồng thời tiến vào Hoàng thành, còn nhớ tới lúc đó phong thái của Hoàng tôn... không, phải gọi là Anh Vương mới đúng.” Chúc Dư nhắc đến chuyện lúc trước không mang theo chút thù hận nào, thật giống như là cùng bằng hữu ôn lại chuyện cũ, êm tai nói: “Sau đó Anh Vương xuất cung lập phủ, ta cũng từng ở bên ngoài xem qua, trường cột chạm trổ, quả thực khí thế.”

“Chúc Dư.” Lăng Tiêu sắc mặt lạnh lẽo, giả trang thì giả trang nhưng từ trước đến giờ hẳn không thích người khác ở trước mặt hẳn nhắc đến Chữ Dịch Phong, mặc kệ là nói tốt hay xấu, đều không thích người khác nghị luận sau lưng.

Chúc Dư cảm nhận được tâm tình Lăng Tiêu biến hóa, gật đầu nở nụ cười: “Là ta thất lễ, ta biết Anh Vương là âm can bảo bối của Lăng tiểu Hầu gia, từ trước đến giờ không thích người khác đàm luận.”

“Tin tức của người cũng thật là linh thông.” Lăng Tiêu cười nhạt: “Đáng tiếc trong Hoàng thành những lời đồn đãi này quá nhiều, ta nghe qua không ít lời còn hoang đường hơn so với cái này, không nghĩ tới người thật sự sẽ tin.”

Chúc Dư cũng không để ý, so với Lăng Tiêu thì bình tĩnh hơn: “Tiểu Hầu gia không thừa nhận thì thôi, hôm nay ta cũng không phải tới nói chuyện riêng với tiểu Hầu gia, đây là một chút tâm ý của ta.”

Chúc Dư lấy ra một tờ giấy được gấp kỹ, Lăng Tiêu mở ra xem, mặt trên chẳng chịt chữ viết, chính giữa là là Thái tử và Chữ Dịch Cẩn, xung quanh phân tán ra vô số nhánh là những người trong Hoàng thành có giao du ân tình cùng hai người này, lớn phải nói đến Thái tử cùng vị Vương gia nào có quan hệ, nhỏ thì nói đến trong Tuệ vương phủ thị thiếp nào được sủng ái cùng với bối cảnh nhà mẹ nàng, việc không kể lớn nhỏ, không có trường hợp nào ngoại lệ.

Dù là thủ hạ trong tổ chức mật thám của Lăng Tiêu cũng không vẽ ra một bản vẽ các mối quan hệ quyền thế hoàn chỉnh như vậy, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Chúc Dư, nở nụ cười: “Tiên sinh thật tài tình.” Có thể làm được điều này tuyệt không phải người thường, Lăng Tiêu ở phương Bắc cũng đã cho người điều tra Chúc Dư, đến nay hẳn còn chưa nhọc quán, thuở nhỏ ở biên cảnh phương Bắc lớn lên, khi còn bé có lui tới với Chữ quốc và cả Hung Nô, dựa vào buôn bán chút hàng hóa vụn vặt sống qua ngày, lớn lên nương nhờ dưới trướng

Trương Kế, có thể nói hắn chưa từng tới Hoàng thành, sao lại cùng Hoàng tộc kết thù? Hơn nữa nghe ý của hắn, lúc đó mọi chuyện Trương Kế đều sẽ nghe theo hắn, người này thật sự có lai lịch gì?

Chúc Dư gật đầu không tiếp lời, Lăng Tiêu dừng một lát nói: “Ta hiểu, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, người muốn cùng ta liên minh? Nhưng ta không biết kẻ thù của người là Thái tử hay là Tuệ Vương đây?”

“Tiểu Hầu gia là sợ ta đối với Thái tử bất lợi sao?” Chúc Dư cười tủm tỉm hỏi, trong mắt loé ra một tia chế nhạo, Thái tử gia xem như là dưỡng người, bây giờ thêm chức nhạc phụ, không xuống tay được chứ gì?

Chúc Dư chậm rãi nói: “Ta biết tiểu Hầu gia vẫn nhằm vào Tuệ Vương, nếu nói là gây khó dễ cho Tuệ Vương chẳng bằng nói kỳ thực gây khó dễ cho Thái tử, xét đến cùng đều là giống nhau. Bây giờ Tuệ Vương và Anh Vương trở mặt, nói trắng ra đều do Thái tử mấy năm qua bất công tạo thành... Có điều ta nhằm vào ai thì thứ ta không thể nói, nói chung ta sẽ không bất lợi đối với Anh Vương điện hạ, hơn nữa Anh Vương điện hạ có việc cần đến ta chỉ cần mở miệng, ta nhất định sẽ dùng hết khả năng, tiểu Hầu gia yên tâm.”

Chúc Dư nói thành khẩn, đáng tiếc Lăng Tiêu một chữ cũng không tin, lạnh lùng nói: “Tiên sinh thực sự là đại nhân đại lượng, lúc đó là chúng ta làm hỏng đại sự bình biến của người, người không ghi hận ta, ta cũng không dám tin người.”

“Lúc đó Anh Vương điện hạ cùng tiểu Hầu gia cũng là kiếm trong tay người khác, chỉ là vạ bất đắc dĩ thôi. Tiểu Hầu gia nghi ngờ cũng đúng, nhưng ta không thẹn với lương tâm.” Chúc Dư suy nghĩ một chút thành khẩn nói: “Ta mật báo cho tiểu Hầu gia ngài tự có thể sai thám tử đi điều tra.”

“Đương nhiên.” Lăng Tiêu đứng dậy cầm bản vẽ cất vào người liền muốn rời khỏi: “Ta đi trước, đa tạ.”

Chúc Dư nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia có gì thì chỉ cần đến Thiên Kim quán là có thể gặp ta, có thể giúp đỡ ta tất nhiên không chối từ.”

“Thiên Kim quán là cơ nghiệp của người sao?” Lăng Tiêu bật cười, hắn vẫn là khâm phạm, sao dám ở trong Hoàng thành tiêu dao như thế chứ? Chúc Dư nở nụ cười không nói, nhìn theo Lăng Tiêu rời đi.

Ra khỏi Nhiên Cư Tàn Long bước lên đến tháp giọng nói: “Chủ tử, hắn rõ ràng chính là... không bắt hắn sao?”

Bắt hắn thì được cái gì? Chúc Dư ở trong Hoàng thành một năm nhưng cũng không làm ra bất kỳ việc gì bất lợi đối với Chữ Dịch Phong, còn nói rõ mục tiêu của hắn không phải là Chữ Dịch Phong, hơn nữa hiện tại hắn chủ động tới lấy lòng, Lăng Tiêu mặc kệ bề ngoài ra sao

trong lòng vẫn hết sức thoả mãn, huống hồ Chúc Dư có thể ở trong Hoàng thành không thay đổi họ tên mà vẫn an nhàn sung sướng, còn mở lên đồ quán lớn như Thiên Kim quán, dù sao cũng là trợ lực rất lớn nha.

“Chúc Dư và chúng ta cũng không có thâm thù đại hận gì, không cần làm vậy.” Lăng Tiêu đem bản vẽ vừa nãy Chúc Dư giao cho hắn đưa cho Tần Long: “Đưa cái này cho Sử Phái, để tổ chức mật thám cố gắng tra một hồi, xác nhận không có sai sót sau đó giao lại cho ta.”

“Vâng.”

Khí trời dần lạnh, Chữ Dịch Phong sẵn mấy con hồ ly cho Lăng Tiêu cuối cùng cũng có tác dụng, thuộc da xong giao cho Châm Tuyền Phòng khéo tay may, chừng mấy ngày nữa sẽ làm ra một cái áo lông hồ ly.

Chữ Dịch Phong nhìn thành phẩm đưa đến hải lòng không thôi, da lông ấm áp lại tỉ mỉ may vào bên trong vải gấm chắc bền, thật sự rất hợp với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu sau khi nhìn thấy cũng khoa trương khen Chữ Dịch Phong một trận, ngày ấy tuyết rơi đầu mùa liền mặc vào, áo lông hoa mỹ mặc trên người Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong nhìn không dời mắt. Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của y chỉ biết thở dài, nếu không biết chuyện thì mọi người đều nghĩ mình là nam sủng của Chữ Dịch Phong, cả ngày trang phục hoa mỹ như thế không giống nam sủng thì giống cái gì.

Có điều vì đồ ái nhân vui vẻ lời này Lăng Tiêu tuyệt đối sẽ không nói, trong mười ngày đến có sáu ngày đều mặc áo lông này, dù là đến nha môn cũng mặc quan phục bên trong bên ngoài đem áo lông mặc vào ấm áp vô cùng, làm các đồng liêu sôi nổi âm thầm nghị luận, Lăng tiểu Hầu gia chính là có được Thánh tâm nha, nhìn xem toàn bộ đều là vật liệu tốt, nhìn lại chính mình, chắc chắc...

Lăng Tiêu ở trong nha môn từ trước đến giờ luôn tự tại, Công bộ Thượng thư Ngụy Lăng Tường cùng Lăng lão Hầu gia là bạn cũ, đối với Lăng Tiêu rất chiều cổ, công vụ của Lăng Tiêu cũng thông thả mỗi ngày chỉ có duy nhất một việc, công việc nhàn rỗi cũng không thích kết giao đồng liêu, không phải hắn không nịnh hót, nhưng các quan lại công bộ thực sự không có cái gì đáng để kết thâm giao, nhưng tất nhiên hắn cũng sẽ không cùng người khác trở mặt. Lăng Tiêu trong lòng lãnh thanh nhưng lễ nghi bên ngoài chưa bao giờ thiếu, huống hồ bạc trong tay hắn luôn phát ra, ngày lễ ngày tết chưa từng thiếu, hơn nữa Lăng Tiêu có thân phận địa vị cùng thánh sủng, người bên ngoài vẫn rất kính trọng Lăng tiểu Hầu gia.

Nháy mắt liền tới ngày tết, năm nay hai người cuối cùng không bị ngăn cách bởi cửa cung, nhưng ngày tết nhiều việc bận rộn, không ít thời điểm Lăng Tiêu đều phải ở tại Thọ Khang hầu phủ xã giao, Chữ Dịch Phong mỗi khi nhớ tới vẫn có chút ít ảm đạm.

Tâm tư Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu đã sớm một bước nghĩ đến, hắn vừa nghĩ tới Chữ Dịch Phong một mình ở trong Anh Vương phủ cô quạnh cũng đau lòng, mỗi lần ở trên giường chỉ ngẫu nhiên nhắc tới, Lăng Tiêu suy nghĩ một chút nói: “Đệ hôn ta một cái, ta sẽ nghĩ biện

pháp ở cùng đệ đến hết tết.”

“Thật hay giả?” Chữ Dịch Phong vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo, ngồi bật dậy, áo theo đó trượt xuống lộ ra một mảng da thịt trắng nõn nổi bật trên chăn gấm màu hồng đặc biệt xinh đẹp, Lăng Tiêu trong mắt chợt tối hướng về phía trước kéo chăn che kín cho Chữ Dịch Phong, một bên chờ đợi tiểu tướng quân của hắn đáp lại, Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng cười cười, vẫn là chống không lại Lăng Tiêu mỗi khi hắn giảng ra cạm bẫy ngọt ngào này, nằm trên vai hắn để sát vào má của hắn hôn lên, cầu khẩn nói: “Thật hay giả nha? Huỳnh đừng lừa ta.”

“Đương nhiên không phải lừa đệ.” Lăng Tiêu thực hiện được mưu đồ nở nụ cười, ôm Chữ Dịch Phong kéo vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc y, nhẹ giọng nói: “Chờ xem, năm nay chắc chắn sẽ không để một mình đệ trải qua, ngủ đi...”

Lăng Tiêu đáp ứng, thì nhất định sẽ làm được.

Mấy ngày sau Lăng Tiêu lại một lần nữa thỉnh an Thái tử phi, Thái tử phi trong lúc vô tình nhắc tới năm nay trong Hải Đường viện hoa hải đường chết héo mấy cây, Lăng Tiêu tiếp lời nói: “Con nghe nói trước đây trong Hải Đường viện cũng không có hoa Hải Đường là sau đó Anh Vương vì Di mẫu yêu thích mới đặc biệt sai người trồng. Bây giờ đại khái là không có ai ở, nô tài hầu hạ trong viện cũng thiếu, chăm sóc không chu toàn cũng là bình thường.”

Nói xong lại khẽ thở dài lạnh nhạt nói: “Năm ngoái Anh Vương lần đầu gặp gỡ Anh vương phi chính là lúc hoa Hải Đường xinh đẹp nhất, Anh Vương từng nói với con, đợi đến sau khi đại hôn xuất cung tất nhiên mang hết cây Hải Đường trong sân đi, nhìn cây Hải Đường mà tưởng niệm từ tâm của mẫu thân Thái tử phi... Sau đó Anh vương phi đi về cõi tiên, Anh Vương thương tâm quá độ nói là không muốn thay đổi gì nữa, làm tổn hại rễ sẽ động đến lá chẳng bằng lưu lại những cây này, y ở ngoài cung nhìn Hải Đường tưởng nhớ Di mẫu chẳng bằng lưu lại chúng nó làm bạn với Di mẫu thì tốt hơn...”

Thái tử phi nghe vậy bỗng nhiên đỏ cả vành mắt, Lăng Tiêu lơ đãng lạnh nhạt nói: “Sau đó Anh Vương ở trong phủ cũng trồng vài cây Hải Đường, sớm chiều trông thấy để hoài niệm mẫu thân, lúc đầu cây non chỉ cao hai thước, bây giờ đã cao hơn thân người.”

Lăng Tiêu lời vừa nói ra Thái tử phi rơi lệ không ngừng, ngay cả mấy ma ma phía sau cũng không nhận được gạt lệ.

Lăng Tiêu gật đầu uống trà, quang cảnh này quy về một câu “Đình hữu tỳ ba thụ, thê tử chi niên sở thủ thực dã, kim dĩ kinh đình đình như hĩ ” lại cảm động vạn phần, chính là nhẹ nhàng bình thản mà đâm vào lòng người, người nói càng hồ hững, người nghe càng đau lòng.

“Đình hữu tỳ ba thụ, thê tử chi niên sở thủ thực dã, kim dĩ kinh đình đình như hĩ ”

Dịch thơ:

Sân trước có cây sơn trà, vào năm vợ chết tự tay ta trồng, năm nay cây đã phủ màu xanh tươi.

(tự tay ta chém ^_~)

Thái tử phi cầm khăn thấm lệ, càng nghĩ càng thương hài tử thứ hai ở ngoài khổ sở, tuy rằng hài tử lớn nhất đã xuất cung nhưng hắc còn có lão bà có hài tử, còn hài tử thứ hai thì sao, rõ ràng còn chưa nhược quán tuân thủ thê hiệu cũng không thể xuất môn đi đâu, một mình một người lẻ loi ở Anh Vương phủ mà nhìn mấy cây Hải Đường...

Quy củ của Chử Vương triều, Hoàng tử Hoàng tôn thành niên đều phải phong vương xuất cung, đợi đến lúc lập Thái tử vị các Hoàng tử phải lập tức rời khỏi Hoàng thành đi tới đất phong không được Thái tử kế vị triều không được trở lại Hoàng thành, đây là cảnh huấn từ thời Thánh Thượng khai quốc định ra đến nay, là vì hạn chế Hoàng tử hoàng tôn phân tranh, xác thực hợp lý, chỉ là tổn thương đến trái tim của tất cả từ mẫu.

Lăng Tiêu tiến lên an ủi Thái tử phi, Thái tử phi nỗ lực định thần, chậm rãi nói: “Phong nhi tuy nói đã phong vương đại hôn, nhưng năm mới chỉ có một mình y... Thôi thôi, ngày mai ta liền triệu cậu của con tiến cung, năm nay để Phong nhi đến Tĩnh Quốc công phủ đón tết đi, tốt xấu gì cũng là mẫu gia của y, dù cho có người nghi ngờ thì vẫn còn có ta chống lưng, Phong nhi đáng thương của ta...”

“Di mẫu thực sự là từ mẫu tình cảm sâu đậm.” Lăng Tiêu ôn nhu nói: “Nhưng con nghe nói Thanh Lam biểu ca đang định thành thân, Anh Vương vẫn còn tang, e sợ...”

Thái tử phi sững sờ, Lăng Tiêu lập tức nói: “Chẳng bằng đến phủ chúng ta đi, con cùng Anh Vương kết giao sâu, hơn nữa Anh Vương phủ và phủ của con rất gần, tể tổ Anh Vương cũng dễ dàng trở về một chút.”

“Con ngoan, con không kiêng kị gì sao?” Thái tử phi nắm tay Lăng Tiêu, nếu có chuyện cần thiết Thái tử phi cũng không ngại làm phiền ca ca của mình, dù sao đó cũng là nhà mẹ của mình. Thọ Khang Hầu phủ thì không giống, tuy nói Lăng Hầu gia là cậu của mình, cũng có tình nghĩa tỷ muội với Lăng phu nhân Vi Trang, nhưng nói gì cũng là xa một tầng.

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Con không kiêng kị cái này, hơn nữa gia gia cũng rất yêu thích Anh Vương, lại nói chính là... Cậu nắm trọng binh trong tay, Anh Vương cùng cậu quá thân cận sợ sẽ không tốt.”

Chuyện này rõ ràng động đến tâm sự của Thái tử phi, Thái tử tuy rằng không cùng nàng nói những việc này nhưng Thái tử phi ít nhiều cũng biết một chút, nàng biết phu quân kiêng kỵ, mấy năm nay Thái tử phi ưu đãi nhà mẹ của mình Thái tử vẫn không có dị nghị nhưng điều kiện tiên quyết là Thái tử phi không bắt công với bất kỳ một vị Hoàng tôn nào, Thái tử cũng rất hi vọng được nhạc gia Tĩnh Quốc Công phủ chống đỡ, nhưng hắc không hy vọng phản chống đỡ này chỉ cho nhi tử của hắc, dù cho là Chử Dịch Cẩn cũng không được. Quyền lợi trước mặt Thái tử vẫn phân chia rất rõ ràng, hắc có thể khoan dung thậm chí là chống đỡ

nhì tử giành quyền lợi, nhưng không thể giành một phần của hần.

Thái tử phi gật gù: “Vẫn là Tiêu nhi suy nghĩ cẩn thận, như vậy ta viết cho cữu cữu và Di mẫu một phong thư. Còn có... truyền lệnh cho Nội Vụ phủ, hôm nay trời lạnh đất cứng không dễ động thổ, đợi được sang năm đầu xuân thì lập tức đem cây hải đường trong Hải Đường viện chuyển hết đến Anh Vương phủ không được có chút thương tổn nào.”

Nữ quan lĩnh mệnh đi nội vụ phủ truyền ý chỉ của Thái tử phi, Lăng Tiêu gật đầu: “Như vậy rất tốt nhất.”

Lăng Tiêu tiến cung thỉnh an, không chỉ giúp Chữ Dịch Phong đạt được thương tiếc của Thái tử phi, càng quan trọng hơn là có thể danh chính ngôn thuận cùng Chữ Dịch Phong đón tết. Mặc kệ người khác có nghi kỵ, có lén lút nghị luận ý đồ của Thái tử phi có dựa vào đó để phỏng đoán thiên ân thánh ý hay không, Lăng Tiêu không thêm quan tâm. Trước đây là luôn sợ bị cuốn vào tranh đoạt trử vị, nhưng hiện tại không tránh khỏi cuộc tranh đoạt này, Lăng Tiêu còn lưu ý cái gì? Sao không thoải mái tiếp nhận mọi chuyện, còn vị kia ở trong Tuệ Vương phủ sau khi biết tin sẽ khó chịu ra sao hần muốn nhúng tay vào cũng không được, vượt qua năm mới tốt lành hay không đây.

55. Quyển 2 - Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chữ Dịch Phong từ quân doanh trở về lập tức nhận được không ít ban thưởng của Thái tử phi, trong lúc còn mơ hồ thì Lăng Tiêu đến, nhìn một phòng quà cười cười: “Ta cùng Di mẫu có nói qua một chút, người đáp ứng để đệ đến phủ ta đón tết.”

“Thật sao?” Chữ Dịch Phong hai mắt sáng lên, Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu y: “Nhưng ngày ba mươi vẫn phải tiến cung, mừng một phỏng chừng sẽ trở lại.”

Vậy cũng không sai, từ lúc bên nhau đến nay hai người cả ngày phải trốn tránh, Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng thích hợp, cười nói: “Hai ngày đó đương nhiên phải tiến cung, huynh cùng mẫu thân nói gì mà người đáp ứng vậy?”

“Chỉ nói đệ một mình ở trong phủ rất vô vị chứ không nói gì khác” Ở trong Đông Cung dựng chuyện nói bừa sao có thể nói với Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong tiến vào bên trong, cởi áo lông hồ ly để bọn nha đầu treo lên, trong phòng địa long đã đốt lên ấm áp như ngày xuân, Lăng Tiêu vừa ăn hạt thông vừa cười nói: “Trong phủ ta cũng không có ấm áp như vậy nha, nếu như cảm thấy lạnh cũng có thể thêm mấy chậu than, đến lúc đó sẽ không cảm thấy lạnh nữa.”

Chữ Dịch Phong cười cười cũng ngồi xuống ăn, cười nói: “Không sao mà.” Lại suy nghĩ một chút đứng lên nói: “Ài, ta đi chuẩn bị một chút đồ...”

Lăng Tiêu dở khóc dở cười, lôi kéo y ngồi xuống một lần nữa, hai người đồng thời ngồi ở trên giường nhỏ, Lăng Tiêu cười cười cầm hạch đào hồ phách đưa đến miệng Chữ Dịch Phong: “Có bọn nha đầu chuẩn bị rồi, đệ gấp cái gì?”

“Ha ha...” Chữ Dịch Phong ngây ngô cười vài tiếng ngồi xuống, lại nói: “Trong nhà của huynh ngày tết có náo nhiệt không? Để ta đem pháo qua phủ đốt, còn có quà tết cũng đưa tới, huynh xem còn cái gì muốn mang tới không?”

Lăng Tiêu biết y hưng phấn cũng không ngăn cản y làm y mất hứng, gật đầu cười nói: “Ừm... pháo hoa cứ chuyển qua đi, đến tết ta cùng đệ đốt pháo hoa đón năm mới, quà tết đều phải dựa theo phân lệ, trong phủ chúng ta cũng không thiếu, không bằng phân cho bọn hạ nhân trong phủ đi, đệ qua đó cũng không cần mang nhiều đồ đâu.” Nói đến đây âm thanh hạ thấp xuống, nhẹ giọng nói: “Dùng ta là được.”

Vốn sự tình không có gì bị Lăng Tiêu nói vậy rõ ràng giống như có chuyện mờ ám, Chữ Dịch Phong không biết nghe ra cái gì lại đỏ mặt, muốn nói nhưng không tóm được chỗ sai của Lăng Tiêu, y nói năng vụng về, chỉ có thể để mặc Lăng Tiêu đùa giỡn.

Cuối cùng tất nhiên vẫn đều do Lăng Tiêu phân phối, đem quà tết được chia theo lệ hàng năm còn có đồ vật vô cùng quý giá từ điền trang chọn lựa đưa tới, lại lấy thêm trong kho phòng một vài thứ vận chuyển đến mấy vị trưởng bối của Chữ Dịch Phong ở ngoài cung, còn lại bao nhiêu phân cho các nô tài trong Anh Vương phủ, lại cho bọn họ thêm một tháng tiền lương, tất cả mọi người cảm tạ không ngừng, đối với Chữ Dịch Phong càng thêm tận tâm.

Chờ đến hai mươi tháng chạp lục bộ phong bút, trong quân các tướng sĩ chức quan không cao cũng được nghỉ, hai người chính thức ở Hành Vân viện trong Thọ Khang Hầu phủ trú đông. Chữ Dịch Phong cùng Lăng lão Hầu gia và Thi phu nhân cũng là quan hệ họ hàng, lại có Thái tử phi sắp sắp chu toàn, trong Hầu phủ đối với vị Anh Vương điện hạ này rất là hoan nghênh.

Kỳ thực vị Vương gia này rất tốt, Chữ Dịch Phong không kiêu căng ở chỗ Lăng Tiêu cũng không cảm thấy có gì không tốt, thậm chí cảm thấy còn tốt hơn so với Anh Vương phủ, nơi nào cũng đều có thể nhìn thấy đồ dùng của Lăng Tiêu, vô ý phát hiện tiểu y phục trước đây của Lăng Tiêu cũng có thể làm cho y vô cùng thỏa mãn. Lăng Tiêu cũng không ở nhà, ngày thường không cho người khác đến sân trong làm phiền, Chữ Dịch Phong tùy ý khắp nơi tầm bảo.

Hành Vân viện xác thực không có ầm áp như Anh Vương phủ, Lăng Tiêu sai người thêm mấy chậu than, trong phòng cũng rất ấm áp dễ chịu hơn.

Năm mới Lăng Tiêu ngoại trừ cùng Chữ Dịch Phong thân thiết còn phải quản lý một số chuyện, ngày tết bận rộn Kinh Ngọc cũng không lo được toàn bộ, Thi phu nhân để Lăng Tiêu hỗ trợ, kỳ thực cũng không có gì nhiều chỉ là quản lý xem nhà ai đưa tới lễ vật gì rồi đáp lễ lại. Trước tiên Lăng Tiêu chuẩn bị lễ vật mang đến cho Lăng Trĩ đây một xe, cùng ngày Lăng Trĩ đem đáp lễ đưa tới, cũng là phong phú vô cùng, người mang đến chính là Liêu Đình.

Liêu Đình bây giờ cũng là nương tử của quản gia Thi phủ, nhìn Lăng Tiêu đi đầu lễ cảm tạ ban thưởng mới cười dài mà nói: “Nhị nãi nãi nói thiếu gia đưa đến đều là đồ vật nàng yêu thích, trong nhà không có cái gì tốt xin ngài tiếp nhận cho, xin thiếu gia trong đại tết càng phải bảo trọng thân thể, còn có lão thái gia cùng cô thái thái nàng muốn dập đầu chào với lão gia, nàng ở nhà mọi sự đều tốt, không cần lo lắng, chờ đầu năm sẽ cùng cô gia đến đây chúc tết.”

Lăng Tiêu lại hỏi không ít chuyện trong nhà của Lăng Trĩ, Liêu Đình từng câu đều đáp lại rõ ràng, cuối cùng cười nói: “Thiếu gia vạn sự không cần lo lắng, trong phủ lão gia cùng thái thái luôn ghi nhớ đại ân của cô thái thái năm đó, đối với Nhị nãi nãi thương yêu rất nhiều, coi như không có chuyện này với nhân phẩm của tiểu thư, ai thấy mà không yêu thích? Nghe nói tiểu thư ở nhà mẹ quản lý mọi sự trong nhà hiện ở trong phủ mọi sự đều giao cho tiểu thư quản lý, thái thái cùng nãi nãi đều không để ý tới những việc này, còn khoa trương nói sau khi tiểu thư đến quý phủ đem mọi sự quản lý công minh liêm khiết, rất được tin cậy, bọn hạ nhân trong phủ cũng đều kính phục.”

Nói xong nở nụ cười: “Cô gia cùng Nhị nãi nãi vẫn luôn ân ái, mấy ngày trước đây cô gia còn bồi Nhị nãi cùng đi một chuyến đến Thiên Lý miếu, tình cảnh cụ thể ta nói không được, chỉ có thể nói bộ dáng là cử án tề mi tương kính như tân, trong phủ có không ít người ca tụng.”

>

[jiuànqíméi] Hán Việt: CỬ ÁN TỀ MI nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Những điều này Lăng Tiêu cũng có nghe nói qua một chút, bây giờ họ là một đôi tiểu phu thê ân ái ở Hoàng thành người người đều biết, bọn họ đều thăm than Lăng Trĩ còn trẻ tang mẫu cuối cùng còn có may mắn,

nhà mẹ đẻ càng ngày càng hưng thịnh, phu gia bây giờ cũng phát triển không ngừng, bà bà từ tâm trực lý hoà thuận, đáng quý nhất chính là có được quan tâm và yêu thương của phu quân, hạnh phúc có lẽ chính là như vậy.

> Trục lý

>

[zhóu] Hán Việt: TRỪU: chị em dâu; chị em bạn dâu

Lăng Tiêu lại hỏi vài câu nữa rồi cho Liêu Đình một phần thưởng sai người đưa về. Kinh Ngọc đi chăm nom hai hài tử một lúc trở về thấy lễ vật Lăng Trĩ đáp lễ cảm thán vài câu, nhắc đến nỗi lòng, nhìn Lăng Tiêu sắc mặt ôn nhu nói: “Cho Y nha đầu... lễ vật cho Đại tiểu thư ta đã nghĩ xong, Nhị thiếu gia nhìn một chút, nếu không có gì không thích hợp thì sai người đưa tới.”

Lăng Tiêu đi tới nhìn một chút, trong lòng không khỏi thở dài khen Kinh Ngọc thức thời, nàng biết mình cùng Lăng Y không hợp nhau, nhìn phần lễ vật này tất cả đều là ẩn theo lệ cũ, may mắn không có nhiều thêm món nào, tổng cộng không bằng một nửa mình ngày hôm nay cho Lăng Trĩ. Lăng Tiêu liếc nhìn sắc mặt Kinh Ngọc, hần đại khái có thể đoán ra ý của Kinh Ngọc, nghĩ làm sao để không thể đắc tội với mình, chỉ cần chiếu theo lệ thì sẽ chọn không sai lầm, thừa dịp có danh sách Lăng Trĩ đáp lễ đưa tới, cho rằng không chừng mình nhất thời mềm lòng còn có thể thêm vào một ít để biểu thị tấm lòng rộng lượng bao dung.

Lăng Tiêu nở nụ cười, hần không ghét Kinh Ngọc khôn vặt, hần chỉ không thích kẻ quá ngu xuẩn có chút thông minh cho rằng có thể theo ý của hần mới là nữ nhân tốt. Kinh Ngọc từ khi gả vào vẫn rất hiểu chuyện, Lăng Tiêu luôn rất hài lòng, nhưng hiện tại nàng vẫn đoán sai tâm ý của mình.

“Đại nãi nãi phần lễ vật này có chút không thích hợp...” Lăng Tiêu mắt phượng híp lại, nở nụ cười: “Ẩn theo lệ thứ nữ xuất giá cho thân gia lễ đúng là không sai, nhưng Đại tiểu thư cũng không phải gả làm chính thê, mà là tiểu thiếp.. chỉ là thiếp.”

“Thọ Khang Hầu phủ chưa bao giờ loại lệ này, vì lễ đó có thể thiếu sót ta năm nay sẽ bổ sung thêm.”

Kinh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, không nhìn được nắm chặt khăn trong tay, trong phòng nha đầu bà tử cũng đều cả kinh, quý phủ cho lễ cô nãi nãi đã xuất giá từ trước đến giờ luôn phong phú, cho Lăng Y phần này vốn đã thiếu, giờ còn muốn giảm nữa sao?

Lăng Tiêu âm thanh rõ ràng bình thản không gợn sóng, nhưng mọi người trong phòng đều cảm thấy sợ hãi, Lăng Tiêu cười khê: “Sau này phạm là thứ nữ Hầu phủ, gả làm tiểu thiếp, tất nhất lễ vật theo lệ cũ giảm đi phân nửa.”

Lăng Tiêu nâng lên khóe mắt nhìn về phía Kinh Ngọc: “Đại nãi nãi thấy sao?”

Kinh Ngọc liền vội vàng gật đầu, Lăng Tiêu ngày thường đều gọi là “Đại tẩu”, hôm nay mỗi lời nói ra đều là “Đại nãi nãi” Kinh Ngọc trong lòng đã khiếp sợ, lại thấy mình nghĩ lễ vật không hợp tâm ý Lăng Tiêu càng thêm có chút sợ sệt, mạnh mẽ tự ổn định tâm ôn nhu nói: “Là ta không suy nghĩ kỹ càng, ta cũng ngu ngốc từ trước đến giờ chỉ dám ẩn theo lệ của cô tổ mẫu lệ làm việc, một bước không dám sai, hiện tại...”

“Hiện tại Đại nãi nãi là trách ta không tuân theo lệ cũ của cô tổ mẫu sao?” Lăng Tiêu ngắt lời nói: “Đại nãi nãi yên tâm, chuyện này ta tất nhiên sẽ nói với cô tổ mẫu.”

“Không phải, Nhị thiếu gia hiểu lầm ý của ta.” Kinh Ngọc vội vàng nói: “Ý của ta là trong phủ có lệ nào ta cũng sẽ tuân theo, việc này vốn là lần đầu tiên, ta tuổi trẻ không hiểu chuyện nếu Nhị thiếu gia định ra lệ rồi sau này dĩ nhiên là phải theo đó mà làm, vô cùng thỏa đáng.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đại tẩu quả nhiên thông minh, như vậy mới phải, đem lễ vật đến đây...”

Lăng Tiêu đem lễ vật Lăng Trĩ mang tới đưa cho nha đầu của Kinh Ngọc phần của nàng cùng hai hài tử, cười nói: “Ta giảm một nửa lệ cũng không phải muốn oan ức Đại tiểu thư, Đại tẩu ngẫm lại xem, Đại tiểu thư ở nhà chúng ta là thiên kim tiểu thư nhưng ở nhân gia quý phủ là cái gì? Chỉ là thiếp thôi mà chúng

ta giống trống khua chiêng đưa nhiều lễ qua như vậy, nhân gia phải đáp lễ sao đây? Đáp lễ nhẹ cũng không được, hiện tại thì hoàn hảo nhưng tới lúc Từ phủ Đại công tử cưới chính thê thì sao đây? Nếu đáp lễ cho nhà mẹ của thiếp so với cho chính thê nhiều hơn thì sẽ xảy ra chuyện gì? Để Ô phủ khó xử e rằng đến lúc đó tình cảnh Đại tiểu thư càng khó xử, Lăng Y là muội của ta, ta đương nhiên phải suy nghĩ cho nàng nhiều một chút mới tốt.”

Sự tình bên trong đại môn Hầu phủ Lăng Tiêu không phải không am hiểu, nhiều lúc hắn không muốn tính toán, đương nhiên quan trọng hơn là trước đây hắn không làm chủ được nên không đảm nhận việc quản lý gia đình, nhưng hiện tại không còn như trước, so với những thủ đoạn bỉ ổi nhỏ nhặt của Hạ Lan và Lăng Y, những việc Lăng Tiêu làm lực sát thương mạnh hơn nhiều, hơn nữa thắng ở một điểm: Danh chính ngôn thuận.

Kinh Ngọc nhìn Lăng Trĩ cho mình một phòng hậu lễ cũng thực lòng tin phục, từ khi mình gả vào Thọ Khang trong Hầu phủ tới nay hai vị thiếu gia tiểu thư con chính thê này chưa từng đối xử hà khắc với mình, so với tiểu cô tử chính thức của mình thì tốt hơn nhiều.

Kinh Ngọc đang muốn giải thích một chút thì Lăng Tiêu sai người đem đồ vật đưa tới, Lăng Tiêu tiếp nhận đưa cho Kinh Ngọc: “Đây là mấy ngày trước ta sai người làm cho huynh đệ bọn nhỏ một cái khóa trường mệnh, để tiểu hài nhi ngày tết cũng vui mừng.”

*Khóa trường mệnh

Đó là một cái khóa trường mệnh bằng vàng ròng, mặt trên khảm châu ngọc và bảo thạch, làm đặc biệt tinh xảo. Kinh Ngọc vừa nhìn liền biết rất quý giá, vội vàng nói: “Lại để cho Nhị thiếu gia phải tốn kém rồi, ta thay huynh đệ bọn nhỏ cảm ơn Nhị thúc.”

Lăng Tiêu không thèm để ý nở nụ cười: “Còn phải làm phiền Đại tẩu tính lại một phần lễ vật.” Kinh Ngọc gật đầu làm theo, Lăng Tiêu nhàn nhạt mỉm cười, ai dám nói hắn là bất công hà khắc con thứ? Hắn đối với Lăng Hiên từ trước đến giờ có thể nói là không tệ nha, chỉ có Đại cô nãi nãi đã gả đi, cái đó thì trách ai? Ai bảo nàng thất tiết bị trở thành thiếp thất đây? Đáng đời!

Vào lúc này Kinh Ngọc cùng từ trên xuống dưới trong phủ còn chưa phát hiện, quyền hành trong phủ chưa từng qua tay lão gia Lăng Nho Học một ngày nào, lại một cách tự nhiên giao vào trong tay Nhị thiếu gia Lăng Tiêu.

Ba mươi, trong cung rất sớm đã cho người đến đón Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong cũng đã mấy ngày không tiến cung thỉnh an Thái tử và Thái tử phi, sau khi cùng Lăng Tiêu nói xong mới đi cùng công công trong cung tới đón, tiến cung trước tiên y đến chỗ Hoàng gia gia dập đầu thỉnh an, lão Hoàng Đế đối với tôn nhi như y cũng là rất thương tiếc, còn là tôn nhi non nớt đã giống mình thành người mất thê tử rất đáng thương. Có thể là ngày tết náo nhiệt đoàn viên chạm đến tình cảm của lão Hoàng Đế, lão Hoàng Đế không khỏi nhớ tới Vệ Hoàng Hậu, Tiên Hoàng Hậu cũng là một kỳ nữ, năm đó khởi sự sau liền theo Chử hoàng đế bốn ba khắp nơi, phụ trợ trợ phụ một đường lên ngôi Hoàng Đế, khi đã là mẫu nghi thiên hạ nhưng vẫn như cũ hiền lương cung kiệm, điển tích thời trước từng có công khuyên giải thánh thượng cứu hai mươi bốn quan hiền, có công không nhận giống như Trưởng Tôn hoàng hậu của Lý Thế Dân, Mã hoàng hậu của Chu Nguyên Chương.

Lão Hoàng Đế một bên phê tấu chương một bên lão lệ tung hoành hoài niệm Vệ Hoàng Hậu, còn không quên hỏi Chử Dịch Phong vài câu muốn tôn nhi đáp lại mình vài tiếng, đáng tiếc Chử Dịch Phong thực sự nhớ không ra hình dáng và giọng nói của vong thê, đáp lại không được bị thương của lão Hoàng Đế. Lão Hoàng Đế tự mình nói chuyện một lúc có chút không cao hứng nhìn Chử Dịch Phong một chút, lão ở đây bị thương thất thố như thế nhưng tiểu tôn tử của lão đúng là đoan chính trầm ổn, lão Hoàng Đế tử có chút sượng mặt, bĩu môi nói: “Con và trăm đều là người không có thê tử, sao con không hiểu nỗi bị thương của trăm nha? Bây giờ bọn nhỏ đều lạnh nhạt như thế sao?”

Nếu như những Hoàng tử Hoàng tôn khác nghe nói như thế phỏng chừng đã sớm bị dọa chết rồi, nhưng Chử Dịch Phong thần kinh không tinh tế cho nên lĩnh hội không tới, chỉ thật thà nói: “Tôn nhi cùng tiên Anh vương phi trước đây chỉ gặp qua một lần, hơn nữa... nàng còn đội mũ sa, tôn nhi thực sự không nhớ được dáng vẻ nàng.”

Lão Hoàng đế một hơi thở dài: “Vẫn là Phong nhi có phúc, không nhớ ra được nói cho cùng cũng là khá hơn một chút... Thôi, đi đi, buổi tối gia yến cố gắng bồi Trẫm, chỉ có mấy ngày này là được thấy con.”

Chữ Dịch Phong dập đầu, đang muốn xoay người đi nhưng xoay người lại đi tới trước mặt lão Hoàng Đế, tự mình lấy khăn tay đến lau nước mắt cho lão Hoàng Đế, nhỏ giọng nói: “Hoàng gia gia đừng khóc, con kỳ thực cũng nhớ nãi nãi.”

Không thể không nói Chữ Dịch Phong luôn có một loại tính cách vô ý như thế nhưng lại có bản lĩnh làm người ta yêu thương, lão Hoàng Đế lập tức cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, Hoàng tộc chí thân cũng chỉ là tôn kính lạnh lùng hơn tình thân loại âm áp này khiến lão Hoàng Đế rất hưởng thụ, hơn nữa là kéo dài đến tận yến hội vào buổi tối.

Mỗi năm đến đêm 30 tết Hoàng tộc sẽ có một buổi gia yến, mời hết tất cả Hoàng tộc ở Hoàng thành tới đồng thời đón giao thừa tết đến để biểu thị thân mật, trong bữa tiệc lão Hoàng Đế tâm tình cũng không tệ, ngày hôm nay hoài niệm lại Vệ Hoàng Hậu khóc một hồi giải tỏa không ít, hơn nữa còn có tiểu miên y Chữ Dịch Phong tri kỷ, lão Hoàng Đế cả đêm đều rất cao hứng.

Chữ Dịch Phong chăm chú ăn đồ ăn, có người mời rượu y cũng uống theo, không ai mời y sẽ không chủ động chúc rượu, chờ lúc mọi người say mơ hồ thì Chữ Dịch Phong là một trong những người còn lại tỉnh táo.

Cách giờ tý còn có một quãng thời gian, Chữ Dịch Phong nâng ấm lô nhỏ trong tay áo cười cười, Lăng Tiêu năm ngoái cho y lễ vật tân niên, vừa vào đông y liền dùng.

“Vương gia.” Chương công công đến gần thấp giọng nói: “Lúc này tiểu Hầu gia có nói vào lúc này mời ngài đến Thính Phong Đình bên ngoài Thính Phong Các một chuyến, nói là có đồ vật cho ngài.”

Vào lúc này cửa cung đã sớm đóng, Lăng Tiêu bản lĩnh thông thiên cũng không thể đi vào, Chữ Dịch Phong vừa nghĩ phỏng chừng là Lăng Tiêu cho y vật gì đó giấu ở nơi đó, nhất thời hứng thú dâng cao, nhân dịp mấy vị trưởng bối không chú ý rời đi theo Chương công công ra ngoài.

Thính Phong Đình được xây ở bên ngoài Thính Phong Các, trước đây là nơi ngắm trăng sao vô cùng tốt, Chữ Dịch Phong ăn mặc chỉnh chu mang theo Chương công công đến, nhìn đồng hồ tây, cũng không thấy gì.

“Tiểu Hầu gia nói như thế nào?”

Chương công công ngay thẳng ân cần hỏi đáp, bầu trời phía tây bỗng nhiên thoát ra một tia pháo hoa, Chữ Dịch Phong quay đầu nhìn xem, Chương công công nở nụ cười: “Vương gia, phía Tây chính là Thọ Khang Hầu phủ.” Nói xong lui ra khỏi Thính Phong Đình.

Chữ Dịch Phong sững sờ nhìn theo hướng pháo hoa phóng ra, trong nháy mắt, màu đen trên bầu trời đêm có ngàn vạn yên hỏa chớp mắt đồng thời tỏa ra!

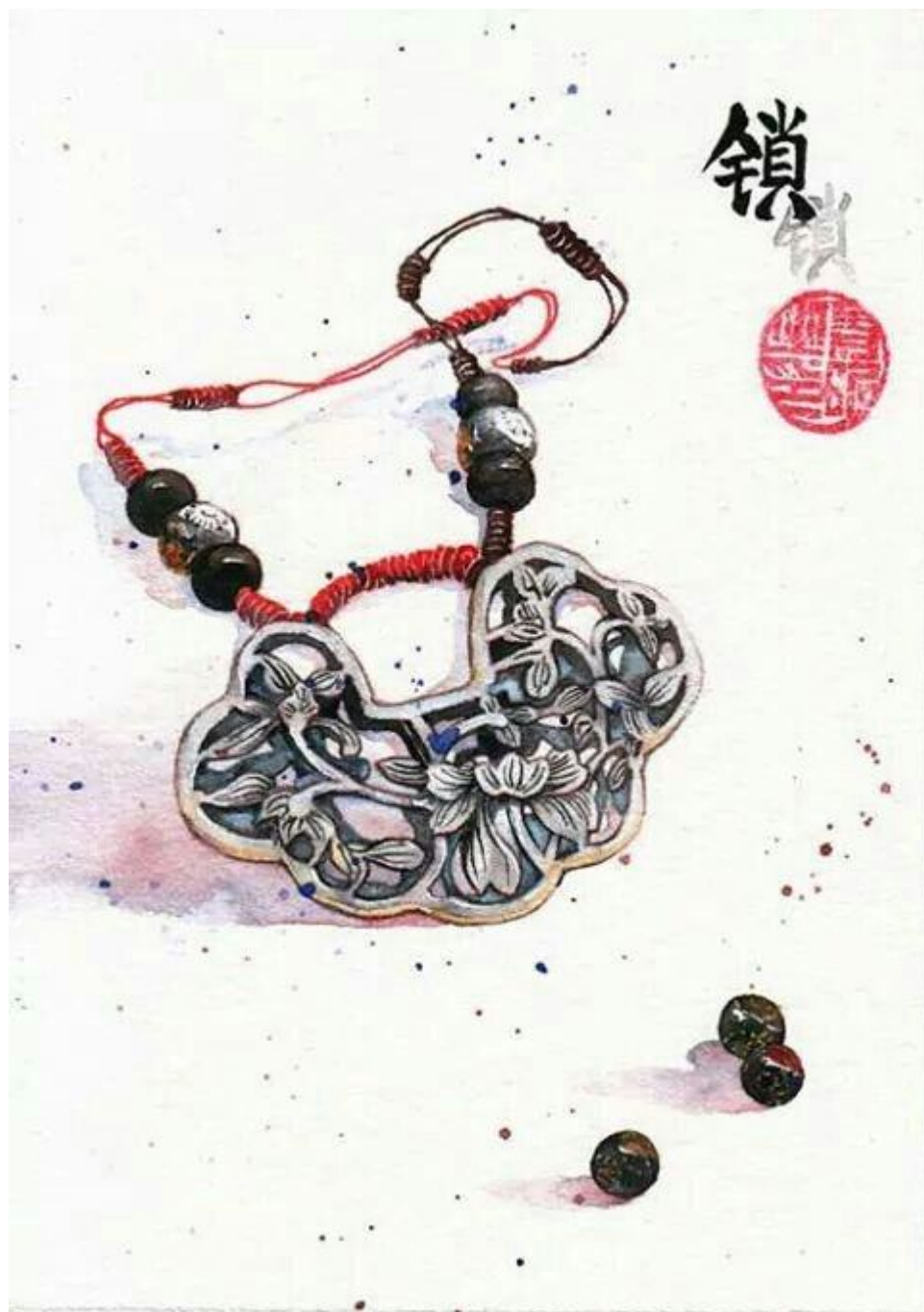
(yên hỏa: pháo hoa)

“Lăng Tiêu...” Chữ Dịch Phong bật cười, đôi mắt đen bóng chiếu ra vạn điểm ánh sao, y biết, y đang ở bên này bức tường cung, Lăng Tiêu ở ngay mặt bên kia của tường cung, Chữ Dịch Phong không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình bây giờ, chỉ có thể không ngừng nhẹ giọng nỉ non tên ái nhân, Lăng Tiêu, Lăng Tiêu.

Chân trời từng khóm lớn yên hỏa tản ra, Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên. Lăng Tiêu cũng không phải là một ái nhân buồn nôn, sau khi ở cùng Chữ Dịch Phong nói lời ngon tiếng ngọt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chữ Dịch Phong cũng rõ ràng, hai người nam nhân cảm tình khó tránh khỏi sẽ qua loa một chút, mới bắt đầu Chữ Dịch Phong còn có chút bận tâm, trước mặt người yêu đều sẽ bị động một chút, Lăng Tiêu là người duy nhất từ nhỏ đến lớn y chấp nhất, người duy nhất từng theo đuổi, cũng là người duy nhất đem y phụng đến tận trời.

Chữ Dịch Phong có lúc khó tránh khỏi sẽ lo lắng, sẽ kinh hoảng, nhưng Lăng Tiêu chính là người có bản lĩnh như vậy, không giây phút nào mà không để Chữ Dịch Phong biết hắn yêu y, vẫn luôn yêu y, giống như bầu trời đầy yên hỏa này, trầm mặc, lại kịch liệt nói cho Chữ Dịch Phong biết hắn yêu y nhiều bao nhiêu.

Chữ Dịch Phong chậm rãi ngồi xuống, tay nâng ấm lô nhỏ, nhìn đầy trời yên hỏa, nghĩ tới người đang vì y phóng yên hỏa.

56. Quyển 2 - Chương 56

Trước buổi trưa Chữ Dịch Phong liền xuất cung, chưa kịp đi Anh Vương phủ đã trực tiếp đến Thọ Khang Hầu phủ.

(Lee: Phong ca a Phong ca mới xa nhau có 1 ngày anh có cần nhớ chồng đến vậy không?).

Candy: Thì người ta là phu phu mà, 1 ngày không thấy cứ như là mấy năm. Bà phải hiểu cho người ta chứ.)

Trong cung ban thường không ít, trừ một chút đồ vật dành cho Hoàng tộc còn lại Chữ Dịch Phong đều chuyển vào Hành Vân viện của Lăng Tiêu, mừng một rất nhiều người chúc tết, Lăng Tiêu vẫn đang xã giao, nghe nói Chữ Dịch Phong trở về chỉ sai người hầu hạ cho tốt. Chữ Dịch Phong một mình ở trong sân vô cùng tẻ nhạt, cởi bỏ ngoại bào hì hục đem tuyết trong sân quét sạch sẽ, nha đầu quản sự mới của Hành Vân viện Bích Hà trông thấy vô cùng kinh hoảng, khiếp sợ hô lên: “Vương gia...”

Chữ Dịch Phong hoạt động nửa ngày đã xuất mồ hôi, cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, ta ngoài nhàn rồi cũng là nhàn rồi.”

“Không phải...” Bích Hà càng kinh hoảng, nói: “Tuyết trong sân Hành Vân viện Nhị thiếu gia từ trước đến giờ không cho người quét tước, nói như vậy mới có hương vị mùa đông...”

Chữ Dịch Phong cũng kinh hoảng, vốn là muốn làm chút gì đó cho Lăng Tiêu báo đáp lại ngọt ngào đêm qua, nhưng chuyện này... Chữ Dịch Phong đau khổ nói: “Ta có nên đem tuyết này tuyết trải lại không?”

Bích Hà suy nghĩ một chút lắc đầu một cái: “Không cần trải ra... Cũng không có chuyện gì, Nhị thiếu gia chúng ta cùng Vương gia giao tình tốt, tất nhiên sẽ không để ý đâu, Nhị thiếu gia cho nô tỳ đến nói với ngài, ngày hôm nay trong cung đại yến quần thần nếu như không đến đây được Vương gia đừng trách, một lúc nữa cùng cô thái thái dùng bữa tối, nhất định phải ăn thật ngon, buổi chiều Nhị thiếu gia từ trong cung trở về lại cùng Vương gia nói chuyện.”

Ngày ba mươi tết là gia yến, mừng một tết là đại yến quần thần, quy củ của lão Hoàng Đế Chữ Dịch Phong có biết đến, gật gù: “Biết rồi, người đi đi.”

Tính ra Thi phu nhân là lão Di mẫu của Chữ Dịch Phong, tuy rằng Chữ Dịch Phong từ nhỏ đến lớn cũng không gặp qua lão Di mẫu, nhưng huyết thống chính là thân kỳ như thế, luôn có thể khiến người ta cảm thấy thân cận.

(lão di mẫu: bà dì)

Thi phu nhân biết Lăng Tiêu cùng Anh Vương điện hạ giao tình tốt, lại là nhi tử của Vi Hoa nên càng từ ái, hưởng hồ Thi phu nhân từ trước đến giờ không sợ những người có thân phận cao. Thi phu nhân năm đó ở khuê phòng chính là người đứng vững bằng hai chân ở Hoàng thành, phong thái năm xưa đến thánh thượng hiện tại cũng phải tán thưởng vài tiếng, chớ nói chi là Vương gia, Thi phu nhân chỉ coi y là một văn bối nên rất dễ dàng thân cận. Thi phu nhân chậm rãi hỏi một chút về sinh hoạt một năm qua sau khi Chữ Dịch Phong xuất cung, cũng có chút đau lòng, đến cùng vẫn còn là một tiểu hài tử.

Hai bà cháu tan tiệc còn hàn huyên một hồi lâu, Thi phu nhân càng ngày càng yêu thích Chữ Dịch Phong, đứa nhỏ này cùng với một lão thái thái như bà tán gẫu không có một chút thiếu kiên nhẫn, nếu như bà nghe không rõ Chữ Dịch Phong còn chậm rãi lặp lại lần nữa, trong lời nói tuy không mang theo một câu nịnh hót thể nhưng có thể khiến người ta thoải mái dễ chịu trong lòng, mà người nói lại nói đến vui vẻ có chút ngây ngô càng nhìn càng thích, Thi phu nhân lôi kéo y hàn huyên hồi lâu cho đến lúc buồn ngủ, Chữ Dịch Phong một mình trở về Hành Vân viện.

Chữ Dịch Phong sau khi xong tắm rửa qua rồi đi ngủ. Ban đêm không biết canh nào Lãng Tiêu trở về, Chữ Dịch Phong mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy Lãng Tiêu hôn lên trán của y sau đó nằm xuống bên cạnh, Chữ Dịch Phong mở mắt ra, nhìn Lãng Tiêu nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Mới trở về sao?”

Lãng Tiêu “Ừ” một tiếng, nhẹ giọng nói: “Có phải không rửa sạch mùi rượu không? Đi ngủ đi, ta đi gian ngoài tẩy rửa một chút...”

“Đừng, không có mùi rượu...” Lãng Tiêu tắm rửa mới xong mới tới, trên người chỉ có hương vị xà phòng dễ ngủ, Chữ Dịch Phong mê luyến tham lam cảm thụ khí tức của Lãng Tiêu, có chút ngượng ngùng: “Ta đem tuyết trong sân của huynh quét sạch, bọn nha đầu nói huynh từ trước đến giờ không thích người ta quét, ta không biết...”

“Quét thì quét đi.” Lãng Tiêu bật cười: “Đệ cũng không phải lo lắng làm chi, ngày hôm nay sao có tinh thần quá vậy? Sao không ngủ sớm không mệt mỏi sao?”

Chữ Dịch Phong gật gù, nương ánh trăng朦胧 lung bên ngoài nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lãng Tiêu có chút xuất thần, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua... nhìn rất đẹp.”

“Yêu thích là tốt rồi.” Lãng Tiêu nằm xuống, Chữ Dịch Phong nâng người dậy, do dự lại nói: “Huynh... Rất mệt sao?”

Lãng Tiêu còn chưa kịp phản ứng Chữ Dịch Phong đã nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của hắn, có chút thẹn thùng lại có chút thỏa mãn nhìn hắn. Lãng Tiêu trong mắt tối sầm lại, Chữ Dịch Phong rất ít chủ động hướng hắn cầu hoan như vậy, Lãng Tiêu gần như cởi sạch quần áo của Chữ Dịch Phong, trong phòng hắn không ấm như Anh Vương phủ, Chữ Dịch Phong không nhận được có chút cơ lại, Lãng Tiêu kéo chăn qua che lên hai người, nhẹ giọng chế nhạo nói: “Biết ta mệt mỏi còn muốn sao?”

Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, từ tối hôm qua trong lòng y yêu thương bắt đầu cũng đã sắp không giấu được, một người tốt như thế, một người yêu y như vậy, chỉ thích y, chỉ vì y liễu lĩnh, vì y phóng yên hỏa đầy trời.

Lãng Tiêu cũng không lại trêu ghẹo y, cúi người hôn môi...

Lúc ngậm phía trước của Lãng Tiêu Chữ Dịch Phong có chút không thoải mái, y chưa bao

giờ vì Lăng Tiêu làm như vậy, trước đây chỉ cảm thấy lúc Lăng Tiêu làm như vậy với y thì y rất thoải mái, vì lẽ đó hiện tại cũng muốn vì Lăng Tiêu làm một lần.

Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới Chữ Dịch Phong sẽ làm được chuyện này, nỗ lực khống chế dục hỏa, duỗi tay vuốt ve mái tóc Chữ Dịch Phong, giọng khàn khàn: “Phong nhi, đứng lên đi, khó chịu không?”

Nghe xong Chữ Dịch Phong càng không chịu từ bỏ, hồi tưởng Lăng Tiêu làm với y, tận lực thả lỏng cổ họng của mình, nhẹ nhàng liếm láp, chỉ chốc lát sau Lăng Tiêu đã có chút không chịu nổi, tuy rằng không nhìn thấy nhưng hẳn có thể cảm nhận rõ ràng được đôi môi mềm mại của tiểu ái nhân hôn lên nam căn của mình trong chần, hơn nữa khoang miệng ẩm áp cùng cái lưỡi khéo léo liếm hôn lấy lòng...

Lăng Tiêu nhẹ nhàng vò tóc Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Được rồi...”

Chữ Dịch Phong nghe vậy phun nam căn ra, trèo lên nằm ở trên người Lăng Tiêu, cánh tay thon dài đưa đến dưới gối lấy ra hộp thuốc mỡ, nhấn nhin lúng túng tự mình dùng ngón tay lấy một chút, Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh nhìn y, Chữ Dịch Phong then thùng nở nụ cười: “Đừng... đừng nhìn...” Nói xong đưa tay đến phía sau của mình mở rộng...

Bắt nạt một hồi thì thôi, Lăng Tiêu đến cùng không đành lòng, hôn lên trán của y kéo tay Chữ Dịch Phong qua, nhẹ giọng nói: “Được rồi, đệ chưa từng làm qua đừng làm mình bị thương...”

Nói xong trở mình nằm ở trên người Chữ Dịch Phong, lấy thuốc mỡ tìm phía sau Chữ Dịch Phong, một bên hôn môi Chữ Dịch Phong một bên nhỏ giọng dỗ dành: “Thả lỏng một chút, sẽ không đau...”

Chữ Dịch Phong ôm lấy cổ Lăng Tiêu, tận lực thả lỏng thân thể của mình tiếp nạp âu yếm của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trước tiên tiến vào một ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, đợi được thuốc mỡ tan ra mới tiến vào ngón tay thứ hai, vẫn ôn nhu xoa xoa vách trong mềm mại, cẩn thận như là nơi đó vô cùng yếu đuối chạm vào sẽ đau, Chữ Dịch Phong không chịu nổi chính là loại ôn nhu thương yêu này của Lăng Tiêu, từng trận sung sướng từ nơi đó truyền tới toàn thân, Chữ Dịch Phong không nhịn được xin tha, âm thanh đều mang theo khóc nức nở: “Nhanh... nhanh một chút đi, không chịu nổi...”

“Mới hai ngón tay mà thoải mái đến không chịu nổi sao?” Lăng Tiêu an ủi hôn môi rồi mi tâm của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dỗ dành: “Kiên nhẫn một chút có được hay không? Không cần thận sau đó đệ sẽ khó chịu... nghe lời...”

Chữ Dịch Phong ừm một tiếng gật gù, nhẹ giọng xin tha: “Nhanh một chút... đúng rồi... nơi đó...”

Sung sướng phải chậm rãi tích lũy, tích lũy càng nhiều về sau y sẽ càng thoải mái, Lăng Tiêu

cho làm tiền hí cho y từ trước đến giờ đều là rất tỉ mỉ, không chỉ là vì để cho y thoải mái, quan trọng nhất chính là vì muốn ôn nhu, càng thêm ôn nhu thương yêu y.

(tiền hí: dạ... nó là khúc dạo đầu... ấy a)

Cho dù Chữ Dịch Phong thân thể hoàn toàn chịu nổi Lăng Tiêu thô bạo Lăng Tiêu cũng sẽ không làm như vậy, hẳn chính là muốn dùng ôn nhu của mình cho Chữ Dịch Phong bao bọc lấy y, trói y lại cả đời, để cả đời y bị mình giam cầm cũng sẽ không muốn thoát ra.

Không biết qua bao lâu Lăng Tiêu mới rút ngón tay ra, khẽ hôn Chữ Dịch Phong bởi vì sung sướng mà mê muội, cúi người chậm rãi tiến vào thân thể của y, chờ đợi đã lâu sung sướng kéo tới, Chữ Dịch Phong không nhận được thoải mái rên rỉ ra tiếng...

Ngày mai hai người đều thức dậy muộn, bọn nha đầu ở bên ngoài gọi mấy lần, Lăng Tiêu có rất nhiều quy củ, mỗi ngày sau mỗi đêm đều không cho bọn nha đầu tiến vào phòng hắn, coi như là buổi sáng cũng phải do Lăng Tiêu thức dậy tự mở cửa bọn nha đầu mới dám đi vào, nhưng ngày hôm nay đã giờ Thìn, Bích Hà có chút nóng nảy, không dậy nữa thì hai vị cô nãi nãi kia đều sẽ tới.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong thêm một lát sau mới tỉnh, hai người nhìn bên ngoài đã sáng choang liền biết đã trễ, Lăng Tiêu cười cười: “Ngày hôm nay muộn rồi, mau đứng lên, một lúc nữa là không kịp bữa cơm.”

“Ừm...” Chữ Dịch Phong mê mê bò lên mặc quần áo, đem khay áo trong đều cài sai, Lăng Tiêu nhìn thấy vui vẻ cười cười, tự mình thay đổi y phục cho y, đều chuẩn bị sẵn sàng mới mệnh bọn nha đầu đi vào hầu hạ rửa mặt, Lăng Tiêu vội vã ăn cơm liền hưởng tiền sảnh mà đi, chủ yếu vội vàng là vì Lăng Trĩ theo Thi Trà Thành đến đây.

Hai người đã cho Lăng lão Hầu gia cùng Lăng Nho Học bá niên, vào bên trong liền gặp Thi phu nhân, thấy Lăng Tiêu lại đây cũng liền gấp gấp muốn bá xuống, Lăng Tiêu vội vã nâng, cười nói: “Không cần giữ lễ tiết, nhanh lên một chút ngồi xuống.”

Hai người ngồi xuống Thi phu nhân sai người pha trà, vừa muốn nói chuyện thì bên ngoài báo Đại tiểu thư cùng cô gia cũng tới, mọi người lại hàn huyên một trận, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, xem ra Đại muội phu này cũng coi như thức thời a, còn mang theo một tiểu thiếp đến chúc tết, cũng do địa vị của Thọ Khang Hầu phủ đây, có điều đợi đến khi Từ Liên cưới chính thê sẽ không đến được, Lăng Tiêu chờ mong một ngày trong phủ bọn họ náo nhiệt lên đây.

Thi phu nhân đem biểu hiện mọi người thu hết đáy mắt, nở nụ cười: “Đều là chí thân, nếu không thì cũng là khi còn bé thường gặp mặt, cũng không cần tránh, cùng nhau trò chuyện mới tốt.”

Lăng Y đi vào trước tiên mạnh mẽ liếc Kinh Ngọc một chút, Kinh Ngọc trong lòng hiểu rõ,

đây là hận nàng ngày tết cho lễ thiếu đây mà, Kinh Ngọc xem như không nhìn thấy, trước đây bị nàng tức giận cũng không ít, sao lại quan tâm đến lần này đây? Lại nói nàng hiện tại cũng không thể làm gì mình ngoại trừ liếc mắt a.

Mọi người nhìn kỹ Từ Liên, trong lòng không khỏi thở dài, vị cô gia này cùng Nhị cô gia trong nhà có thể nói kém quá nhiều, Thi Trà Thành tuy không tính là là mỹ nam nhưng quả thực cũng là một nhân tài, phúc có thi thư khí tự hoa, đứng lên ngồi xuống đều có quý khí, nhìn lại Đại cô gia này, ai...

Kỳ thực cũng không thể trách Từ Liên, Từ gia là vào thời Từ lão gia mới phát tài, lúc đó mười năm gian khổ, đậu tiến sĩ ngay cả tiền báo hỷ cũng không có, tiếp theo là phí hoài thời gian mười năm ở trong Hàn Lâm viện, sau đó lại thêm một hồi lận đận, trèo tới vị trí hôm nay đúng là không dễ.

Vì vậy quý phủ giàu sang từ trước đến giờ không thể nào so sánh với thế gia vọng tộc, chi phí ăn mặc đều phải tiết kiệm, Lăng Y cũng là sau khi gả tới nhà bọn họ mới biết, quý phủ ngay cả Châm Tuyển Phòng cũng không có, mọi sự may vá đều để bọn nha đầu tự tay làm, bọn nha đầu này ban ngày hầu hạ đã sớm mệt mỏi, đến buổi tối ai còn đủ khỏe mạnh làm những việc này? Làm được đồ vật gì chỉ cần nghĩ là có thể tưởng tượng được. Nhìn tiểu thủy đại, chuyện khiến Lăng Y không hài lòng có rất nhiều, càng chưa nói đến thái thái trong phủ nhìn nàng không vừa mắt, cả ngày bởi lòng tìm vết, còn có ba tiểu cô tử theo quấy rầy... Lăng Y nghĩ đến nhà phu gia liền đau đầu.

Lăng Tiêu lười để ý hai người kia, lễ nghi không sai là được, chỉ cùng Thi Trà Thành nói đùa, lại nhìn kỹ Lăng Trĩ, một thân áo bào màu đỏ, bên trong là lớp áo lông vàng kim, búi tóc bông bênh kiêu quý phi, trâm phượng cảnh phúc trường miên bằng vàng ròng xuyên qua búi tóc mềm mại, trang điểm giản dị, tươi cười như hoa, so với ở Thọ Khang trong Hầu phủ càng thêm thướt tha, thùy mị, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Muội muội bây giờ khí sắc càng ngày càng tốt nha, có thể thấy được thân gia đối xử rất tốt với nàng.”

Thi Trà Thành cười nói: “Đâu có, khí sắc tốt... Còn chưa cùng thái thái và ca ca báo hỉ đây, Trĩ nhi có thai.”

“Thật sao?” Thi phu nhân cười lên, “Trĩ nha đầu quả nhiên có phúc, tính tới lúc này còn chưa tới nửa năm nha, ôi thật tốt... Vạn sự cũng phải cẩn thận một chút.”

Lăng Tiêu nghe xong càng kinh ngạc, Lăng Trĩ vậy mà, đã mang thai?

Lăng Trĩ then thùng cúi đầu, Thi Trà Thành nở nụ cười: “Cũng là mấy ngày trước đây mới biết, đã có hai tháng, thái y nói mạch tượng trên không sai, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, ta nghe nói phải qua ba tháng mới tốt hơn một chút đây.”

“Có ốm nghén nhiều không?” Thi phu nhân càng nghĩ càng hài lòng, cười nói, “Thai đầu lòng phải cẩn thận.” Cười cười rồi hướng Thi Trà Thành nói: “Nói cho thái thái con đi, đợi cái bụng Trĩ nhi lớn hơn ta liền chuyển tới.”

“Cầu còn không được.” Thi Trà Thành cười cười, “Mấy năm nay vẫn luôn muốn đón ngài qua chỉ là ngài không chịu, vẫn là con của Trĩ nhi lớn nha.” Nói xong mọi người lại nở nụ cười, chỉ có Lăng Y ngồi không yên, tức giận mạnh mẽ vò nát khăn tay, không khỏi quay đầu nhìn phu quân một chút, Từ Liên cũng theo cười cợt không nhìn nàng, Lăng Y trong lòng thầm hận, Từ Liên trong mười ngày cũng là có hai, ba ngày đến phòng mình, nhưng cũng chỉ đi tới qua loa cho xong, như vậy mình khi nào mới có thể mang thai hài tử? Năm đó Hạ Lan chính là dựa vào bụng mình, hiện tại mình ngay cả hài tử cũng không có, thái thái còn cả ngày sắp xếp chính thê cho phu quân, đến lúc có chính thê rồi làm sao còn chỗ cho mình dung thân?

Lăng Y càng nghĩ càng giận, càng xem càng thấy người cả phòng càng gai mắt, muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể ngồi đây chịu tội.

Buổi trưa mọi người đồng thời dùng bữa trưa, cơm xong Thi phu nhân không nỡ để Lăng Trĩ ra về, đối với Thi Trà Thành cười nói: “Nếu trong nhà hiện tại không cần Trĩ nhi quản lý, ta liền cậy già lên mặt giữ Trĩ nhi lại một ngày, con yên tâm đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa nàng khỏe mạnh trả cho con, tất nhiên không làm lỡ tiểu phu thê các con đoàn tụ.”

Thi Trà Thành yêu thương thê tử cũng nổi danh ở Hoàng thành, luôn bị người trêu ghẹo hắt cùn không thèm để ý, cười nói: “Vây cũng được, Trĩ nhi rời phủ đã lâu cũng rất nhớ nhà, không cần làm phiền người đưa về, ngày mai con tự mình tới đón nàng là được.”

Lăng Trĩ cao hứng vì có thể về nhà cùng cô tổ mẫu và ca ca đoàn tụ, chỉ gọi Liêu Đình đến dặn dò vài câu quan trọng, Lăng Tiêu giúp đỡ tiễn Thi Trà Thành đi ra ngoài, Lăng Y cùng Từ Liên cũng đứng lên, vừa muốn cáo từ liền thấy Liêu Đình ôm áo choàng bằng lông màu hồng được thêu tinh tế đi vào, đối với Lăng Trĩ khom người cười nói: “Áo choàng của nãi nãi còn ở trên xe đây, cô gia bảo ta mang tới, dặn nãi nãi đi vào đi ra phải cẩn thận, đừng để bị lạnh.”

Lăng Trĩ mặt đỏ lên: “Chàng cẩn thận quá mức rồi, đi thôi.” Nói xong Thi phu nhân cùng Kinh Ngọc lại nở nụ cười, chỉ có Lăng Y càng thấy càng đau mắt, vội vã cùng Từ Liên cáo từ rời đi.

Lăng Tiêu tiễn Thi Trà Thành cũng không thèm để ý đến phu thê Lăng Y, tự mình chậm rãi đi đến Hành Vân Viện tìm Chữ Dịch Phong, trong phòng Chữ Dịch Phong đang cầm quyển sách vừa xem vừa cắn hạt dưa, Lăng Tiêu nhìn thấy liền nở nụ cười: “Ai da, tiên bộ nha, còn biết đọc sách.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Không có chuyện gì chỉ là tùy tiện xem, ta có chuyện muốn nói với huynh đây, lần trước...”

Bích Hà vội vã chạy vào cắt đứt lời nói của Chữ Dịch Phong, vội vàng nói: “Nhị thiếu gia... Trong cung phái người đến, để ngài cùng Vương gia tức khắc vào cung, nói là có gấp triệu.”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, nếu là gấp triệu vậy thì hỏi nhiều cũng vô dụng, thái giám truyền chỉ tất sẽ không biết đầu đuôi, hai người cũng không

nói nhiều, đổi xong quần áo, liền tiến cung.

57. Quyển 2 - Chương 57

Hai người vợ và tiến cung, theo nội thị chạy tới Thừa Càn cung thì Phùng công công bên cạnh Thánh thượng đang gác ở ngoài điện, thấy Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong đến vội vã chạy tới, thấp giọng nói: “Vương gia, tiểu Hầu gia, Thánh Thượng long thể bất an, uống thuốc xong đã ngủ rồi.”

Lăng Tiêu gật đầu, thấp giọng nói: “Vay phiền công công thông báo một chút, Anh Vương điện hạ đã đến thỉnh an.”

“Việc này không vấn đề gì.” Phùng công công thở dài nói, “Thánh Thượng gấp triệu là vì muốn Anh Vương cùng tiểu Hầu gia thương nghị sự tình phương Bắc, nô tài nghe nói...”

Lăng Tiêu ngày thường thường không ít cho Phùng công công nên cũng không giấu diếm, thấp giọng nói: “Công công có biết vợ và tuyên chúng ta vào cung là vì chuyện gì không?” Thấy Phùng công công lộ vẻ khó xử Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Công công không cần như vậy, lúc sau Thánh Thượng gặp ta cùng Vương gia tất nhiên sẽ nói, cũng không cần phải biết lúc này, chỉ là muốn an lòng thôi.”

Phùng công công suy nghĩ một chút gật đầu, thấp giọng nói: “Không dối gạt tiểu Hầu gia, hôm nay giờ Dần Phong Hành quân ở Tây Bắc cấp báo, Hung Nô cử binh áp sát, vào lúc này sợ là đại quân đã đánh vào phương Bắc của chúng ta, hơn nữa...”

Phùng công công đi ra ngoài một bước nhẹ giọng nói: “Thánh Thượng từ hôm tết trong người đã không khỏe, sáng nay nghe xong việc này càng động đại khí, thực sự là không dậy nổi, bây giờ Thái tử đang triệu các đại thần ở Nghị Chính Thính, Anh Vương điện hạ cùng tiểu Hầu gia đi theo ta qua đó đi.”

Lăng Tiêu không khỏi trầm mắng trong lòng, phương Bắc với hắn là tương khắc phải không, mỗi lần đúng lúc lão Hoàng Đế thân thể không tốt thì lại đến.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong theo Phùng công công đồng thời đi tới Nghị Chính Thính, An công công bên người Thái tử lại đây hành lễ nói: “Thỉnh cầu Vương gia cùng tiểu Hầu gia chờ một lúc, bên trong náo động đến lợi hại, hai vị chờ một lát đi.”

Lăng Tiêu quay đầu quét qua, nội thị Tuệ Vương cũng đang chờ ở ngoài điện.

Lăng Tiêu dè xuống lửa giận trong lòng, năm đó Thái tử mệnh Nghiêm Sư lưu lại 80 ngàn quân sĩ đóng giữ, bây giờ xem ra là không hữu dụng đi. Nhưng hiện ở trong triều Tướng

quân dùng được vốn là không nhiều, sau khi Trương Kế chết đương nhiên là Vi Tranh đứng đầu, nhưng Hoàng tộc không thể để Vi Tranh đi tiên tuyền, mặc kệ tình thế nháo đến thế nào thì Vi Tranh cũng sẽ bị buộc ở lại Hoàng thành bảo vệ Hoàng tộc, xuống một chút nữa, luận lai lịch chính là Phục Kiệt Cầm, luận quân công chính là... Chử Dịch Phong.

Lăng Tiêu quay đầu lại liếc mắt nhìn Chử Dịch Phong, về mặt quân sự Chử Dịch Phong luôn rất miễn cảm, lúc này y suy nghĩ nhất định so với mình còn sâu xa hơn, Chử Dịch Phong hướng về tầm mắt Lăng Tiêu, gật đầu nhẹ giọng nói: “Hoàng gia gia cùng Phụ Vương nên phái ta xuất chinh, Phục Kiệt Cầm là phó tướng... còn có Ô Kích, nhưng hẳn là sẽ không để huynh đi theo.”

Lăng Tiêu nhắm mắt, Chử Dịch Phong nghĩ tới quả thật không sai, Chử Dịch Phong từng đến phương Bắc quen thuộc hoàn cảnh địa hình nơi đây, hơn nữa từng ở nơi đó lập được chiến công, nói sao đi nữa cũng là người phù hợp nhất, hơn nữa... Chử Dịch Phong mặc dù là Vương gia, nhưng Chử Vương triều cũng không chỉ có y là Vương gia duy nhất, Thái tử cũng không phải chỉ có một đứa con trai, cho dù chết ở phương Bắc cũng không có gì, triều đình hoàn toàn chấp nhận tổn thất này.

Chử Dịch Phong cảm nhận được tâm tình Lăng Tiêu thay đổi, thấp giọng an ủi: “Đừng như vậy, nếu như bọn họ không nói ta cũng sẽ tự mình xin ứng chiến...” Lăng Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hẳn tức giận không phải điều này, triều đình hầu như đã xác định để Chử Dịch Phong ra trận, không những thế còn vội vàng gọi bọn họ tới, nhưng gọi bọn họ tới xong lại không cho bọn họ tiến vào chính điện nghị sự.

Tuệ Vương có thể ở trong điện nghị sự. Đầu tiên là thảo luận để bảo vệ lợi ích phân phối quân lực, lương thảo cho Chử Dịch Phong. Mà bọn họ lại phải đứng ở chỗ này, chờ đợi bên trong quyết định.

Có thể thân phận Lăng Tiêu không đủ để tiến vào chính điện, nhưng Chử Dịch Phong thì sao? Y là Hoàng tôn chính thống, là Tướng quân triều đình phải dựa vào, nhưng Thái tử và triều đình cũng không có chút tôn trọng nên có nào cho y.

Lăng Tiêu truyền đến tiểu thái giám đã từng hầu hạ hẳn ở Thính Phong Các dặn dò vài câu, Lăng Tiêu cười lạnh, từ đầu vốn là muốn chậm rãi uyển chuyển phù trợ, vì Chử Dịch Phong mưu quyền, hiện tại nếu bọn họ không xem trọng Chử Dịch Phong vậy thì Lăng Tiêu cũng sẽ không xem bọn họ ra gì, cái gì là nghệ thuật mưu lược cái gì là nghệ thuật mưu quyền, tự mình nắm được trong tay mới là mình, người khác không biết xấu hổ Lăng Tiêu cũng chưa từng sợ mất mặt, quyền lợi của Tướng quân bày ra trước mặt nào có lý gì không nhận?

Hai người ở ngoài điện chờ, không lâu sau lại lục tục đến không ít đại thần thân quý, sau khi cùng nhau chờ một canh giờ bên trong chính điện mới đàm luận xong, Thái tử tuyên người ngoài điện tiến vào, Lăng Tiêu cũng theo sau Chử Dịch Phong đi vào.

Lăng Tiêu tiến vào điện ánh mắt quét qua một vòng, Thái tử cùng Tuệ vương sắc mặt khác thường, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, ngày hôm nay không biết là chủ ý của ai đây? Cũng đúng, bọn họ vừa muốn Chử Dịch Phong bình định Hung Nô xâm chiếm lại không muốn để

cho y thu được quá nhiều quân công, chắc rất là phân vân.

“Dem chuyện vừa rồi nói với bọn hần một lần.” Thái tử có chút uể oải dựa vào tay ghế trên long ỷ, Tuệ Vương biết ý, đem quân báo do Phong Hành quân truyền đến nói lại một lần, lại nói: “Hung Nô đã tập hợp mười vạn đại quân, lúc này sợ rằng Nghiêm Sư đã cùng Hung Nô giao chiến, điều này tân Thiên Vu vẫn cùng triều đình qua lại chưa từng đứt đoạn, lần này tùy tiện xuất binh cũng không có bất kỳ lý do gì, nguyên nhân có thể nhất chính là lương thảo thiếu thốn mới đến đây cướp đoạt, đương nhiên việc này còn phải phải người đi thăm dò, việc quan trọng trước mắt chính là phái Đại Tướng quân tới trợ giúp Nghiêm Sư.”

Thái tử xoa mi tâm, thấp giọng nói: “Có vị tướng tài nào tự nguyện ra trận không?” Lời tuy nói như vậy nhưng bên trong điện có không ít người nhìn về hướng Chữ Dịch Phong.

“Thần tự nguyện đi.” Chữ Dịch Phong tiến lên một bước nói, Lăng Tiêu cũng theo tiến lên một bước, khom người nói: “Năm xưa bình định phản quân Trương Kế thì thần từng ở dưới trướng Anh Vương trợ lực, bây giờ Hung Nô xâm phạm biên cảnh, thần lần thứ hai nguyện vì Anh Vương trợ lực.”

Chữ Dịch Phong đoán không lầm, Lăng Tiêu lời vừa nói ra Thái tử liền tỏ vẻ không đồng ý, Lăng Tiêu không chút nào lay động, lão tử ngài còn chưa có chết đâu, ngài có nguyện ý hay không vô dụng. Có lá gan lại như lần trước phái thị vệ ngăn ta nha, Lăng Tiêu cười lạnh, đáng tiếc chỉ bằng ngài đã không thể ngăn Lăng tiểu Hầu gia hiện tại vào triều. Tước vị Nhị đẳng tướng quân vẫn còn, xác lập ổn định, vững vàng.

Thái Tử gật gật đầu: “Chuẩn tấu.”

Tiếp theo đúng như Chữ Dịch Phong dự liệu, Thái tử phong cho Anh Vương điện hạ Chữ Dịch Phong là Đại tướng quân thống lĩnh toàn quân, phong cho Phục Kiệt Cầm là Phiêu Kỳ tướng quân, phong cho Ô Kích là Xa Kỳ tướng quân, phong cho Lăng Tiêu là Vệ tướng quân.

Bất kể như thế nào củ khoai lang bỏng tay có người tiếp nhận là được, bên trong điện không ít võ tướng âm thầm thở dài một hơi, đi phương Bắc thảo phạt Hung Nô thực sự là khối xương khó gặm, Hung Nô Thiết kỵ hung mãnh, lần đi này tám phần mười sẽ bại, bị giáng chức thì cũng thôi, nếu như ở đó mất đầu thì rất không đáng, coi như là cứu tử nhất sinh đại thắng trở về, công cao che chủ đầu đầu như thế, nhìn Anh Vương hiện tại liền biết, từ trận chiến phương Bắc trở về Thái tử có từng đối xử tốt với y không?

Thái tử nói tiếp về chuyện lương thảo, đều thương nghị xong rồi sau đó Lăng Tiêu tiến lên một bước cất cao giọng nói: “Thần còn có việc xin tấu.”

Thái tử nhìn Lăng Tiêu trong lòng thở dài, hần trở mắt nhìn Lăng Tiêu từng bước một trèo tới vị trí hôm nay, yêu thích tài cán của hần lại tức giận hần bất tuân, nhưng cũng không thể làm gì.

Lăng Tiêu cất cao giọng nói: “Lần này không giống với bình định phản quân Trương Kế, đến phương Bắc không phải chuyện tầm thường, đây là đánh với Thiên Vu Hung Nô, Hung Nô vương tự mình tiếp cận, ta cũng cần một vị quyền vị cao quý đi tới mới không mất thiên uy.”

Thái tử trong lòng rung mình, mới vừa muốn đánh gãy thì Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Thần đề nghị phong Anh Vương điện hạ là nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương.”

Chữ Dịch Cẩn nghe xong gần như muốn cắn nát hàm răng. Chữ Dịch Phong cũng lấy làm kinh hãi, lúc ở ngoài điện Lăng Tiêu căn bản không có nói tới việc này nha, Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng lắc đầu, Chữ Dịch Phong biết ý, gật đầu không nói.

Ở Chữ vương triều, Vương và Vương trong đó là có khác biệt, tuy rằng ngày thường có phân chia Tuệ Vương, Anh Vương, nhưng bọn họ lĩnh bổng lộc thực ấp đều giống nhau, là Tam phẩm Phụ Quốc Hoàng Thân Vương.

<<Lạc Việt>>

[shí] Hán Việt: THỰC: thức ăn

<<Lạc Việt>>

[yì] Hán Việt: ẤP: huyện, thành thị, thị trấn

Thân Vương đương nhiên còn có cấp cao hơn, như Chính Tam phẩm Hưng Quốc Ngự Thân Vương, Tòng Nhị phẩm Ngự Quốc Phụng Thân Vương, Chính Nhị phẩm Ngự Quốc Tôn Thân Vương, Tòng Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương, Chính Nhất phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương.

Mà Lăng Tiêu bây giờ vì Chữ Dịch Phong xin, chính là Tòng Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương.

Lăng Tiêu còn chưa đứng dậy, Anh Dũng Tướng quân đã ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Thi Chính ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Ô Kích ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

An Khang Hầu ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Chân Lập Chí ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

...

Thái tử tuyệt đối không ngờ rằng Lăng Tiêu giả công phu sư tử ngọam xin phong cho Chữ Dịch Phong lại có nhiều người tán thành như thế, An Khang Hầu tán thành cũng đúng, lão là nhạc phụ của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong được phong Tòng Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương, nữ nhi đã chết của lão sẽ là Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Vương Phi, Thi Chính theo tán thành cũng có thể đi, Thi gia cùng Lăng gia đời đời thông gia, tất nhiên là so với người khác thân càng thêm thân, nhưng Ô Kích còn có Anh Dũng tướng quân lại là chuyện gì đây? Còn Chân Lập Chí sao lại cũng tán thành? Thái tử ánh mắt bén nhọn quét về phía Tuệ Vương, nhạc gia của mình cũng không quản cho tốt. Vì người khác mà xin phong hào.

Lăng Tiêu nhìn từng vị bên trong điện ra khỏi hàng tán thành trong lòng nhẹ giọng cười, Thái tử gia nha, còn tưởng rằng đây là mấy năm trước sao? Còn tưởng rằng Chữ Dịch Phong là Hoàng tôn cái gì cũng không có luôn bị người đối đãi bất công sao? Sự tình biến đổi không lường, còn chưa tới lúc thay đổi triều đại đâu, hơn nữa coi như có một ngày đại sự của ngài đã thành cũng phải cố gắng cân nhắc một chút, bây giờ Chữ Dịch Phong có phải còn giống như trước là con cờ mặc ngài bày bố hay không.

Thái tử trầm ngâm, nở nụ cười: “Rất tốt, như vậy mới có thể động viên tướng sĩ biên cảnh, kinh sợ tộc Hung Nô.”

Chữ Dịch Phong nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu một chút, gật đầu, quỳ xuống tạ ân.

Nghị triều kết thúc, quyết định mấy đại sự xong liền đưa tấu chương đến Thừa Càn cung, cùng ngày lão Hoàng Đế phê duyệt, đều chuẩn.

58. Quyển 2 - Chương 58

Bên này Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu vội vã tiếp nhận quân quyền, lần này hai người vẫn như lần trước, lên đường gọn gàng, gặt nữ quyền trong nhà, xuất phát.

Ngoại trừ phương Bắc đóng giữ 80 ngàn quân sĩ, Thái tử lại điều đến gần quân doanh phương Bắc 50 ngàn quân sĩ trợ giúp, lại mệnh Vi Tranh điều động một ngàn tinh binh Hoàng thành hộ tống đoàn người Chữ Dịch Phong đến phương Bắc, Vi Tranh ở trong quân nhận được ý chỉ Thái tử sau đó theo thái giám truyền chỉ tiến cung, đóng cửa lớn lại không biết muội phu cùng đại cữu nói cái gì, đợi đến lúc Vi Tranh xuất cung theo ý chỉ phái một ngàn tinh binh cũng đã đã biến thành năm ngàn tinh binh.

<<Lạc Việt>>

[mèi · fu] muội phu :em rể

<<VietPhrase>> đại cứu: anh vợ

“Chuyện này thật sự quá phô trương...” Chữ Dịch Phong nhìn trước nhìn sau, quay đầu lại thấy Lăng Tiêu ở phía sau cách mình nửa trượng, Chữ Dịch Phong biết đây là quy củ, hai người thân phận khác biệt không thể sánh vai cùng nhau, Chữ Dịch Phong ở trong quân cũng là người tuân thủ quy củ, đáng tiếc y vẫn tự động gạt bỏ mọi quy củ với Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong đưa tay vỗ nhẹ lên đầu hồng mã dưới thân Lăng Tiêu, chẳng biết vì sao ngựa kia vậy mà thẳng tiến lên một bước chạy tới, tự động cùng ngựa dưới thân Chữ Dịch Phong duy trì tiến độ như nhau.

Lăng Tiêu bật cười: “Sao ngựa này nghe lời đệ như thế? Đây là tình huống gì nha...”

“Quay lại nói chuyện với huynh.” Chữ Dịch Phong nở nụ cười, “Lại nói hiện tại ta lớn nhất, không có chuyện gì.” Nghĩa là, hiện tại Chữ Dịch Phong là lão Đại rồi, Lăng Tiêu cười một tiếng nói: “Làm Đại tướng quân rồi đúng là không giống nha, vừa định nói với ta cái gì?”

Chữ Dịch Phong dừng một chút, như là tự hỏi tưởng, cười nói: “Ta nói chuyện này thật sự quá phô trương,... so với lần trước.”

Lần trước, là lúc bình định phản quân Trương Kế, khi đó Chữ Dịch Phong ra Hoàng thành chỉ là Phiêu Kỵ tướng quân, bị Hàn Tín Trung ngu ngốc áp chế có tài không thể dùng, khi đó Lăng Tiêu theo tới phí rất nhiều khí lực, trong triều không có một người vì y nói một câu, Thái tử liền cho chức vị tòng quân, dưới trướng chỉ có hai mươi thân binh, vẫn là Vi Tranh vụng trộm cho thêm biên chế... Lăng Tiêu nở nụ cười, bây giờ thực sự là không giống nhau.

Lăng Tiêu nhìn Trần Quốc Tôn Quận Vương cao quý trước mặt, anh tuấn tiểu tướng quân, trong lòng thoả mãn vô cùng.

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu cũng không dời mắt, hai người đã có thời gian rất lâu chưa mặc quân trang, Lăng Tiêu vốn là quan văn, nhưng mặc vào quân trang lại có anh khí không nói ra được, nở nụ cười giận dữ đều có phong thái, khiến người không dời mắt được.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong tâm ý tương thông, mắt phượng quét qua liền biết trong đầu tên ngốc này muốn cái gì, kỳ thực Lăng Tiêu đối với vẻ bề ngoài của mình cũng không có coi trọng nhiều, hơn nữa cũng là bởi vì khuôn mặt này từ lúc mình vào triều còn mang đến một chút lời nói bóng gió không sạch sẽ, có điều... Vừa nghĩ tới có thể mê đảo Chữ Dịch Phong cũng khá, Lăng Tiêu quay đầu nhẹ giọng nói: “Thích ta mặc cái này sao?”

Chữ Dịch Phong ngốc ngốc nở nụ cười: “Ừm, rất đẹp.”

Nhìn thấy y ngớ ngẩn như vậy Lăng Tiêu liền không nhịn được đùa y, nhỏ giọng nói: “Vậy được, trở về mặc cái này yêu đệ...”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong nháy mắt đỏ mặt, ho một tiếng nói lắp: “Không phải, không phải... Ta vừa rồi không có ý... muốn như vậy...”

Lăng Tiêu không nhịn được cười to, quay đầu đối với quan truyền lệnh lớn tiếng nói: “Truyền lệnh toàn quân. Hết tốc lực xuất phát!”

Lời từ hai phía, trong Đông cung Thái tử cực lực áp chế lửa giận trong lòng, từ khi Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xin phong Trấn Quốc Tôn Quận Vương trong lòng hấn lửa giận liên chưa từng dứt đoạn, từ lúc nào. Từ lúc nào mà con thứ hai ở trong triều cũng có nhiều người ủng hộ như thế? Còn chưa nói mỗi người đều là nhân vật hết sức quan trọng.

Nếu không phải bây giờ Thánh thượng ôm bệnh sợ phạm vào điều kiêng kỵ, e rằng Lăng Tiêu hôm qua đã xin phong chính là Hoàng thái tôn! Thái tử càng nghĩ càng phẫn nộ, thẳng đến bây giờ hấn vẫn chưa thể nói gì, không tình nguyện cũng phải cho Chữ Dịch Phong phong thưởng, lại kiêng kỵ phải nghe theo Vi Tranh cho Chữ Dịch Phong nhiều tinh binh hơn.

Xác thực, Thái tử hiện tại rất bị động, phi thường bị động.

Hấn trèo tới vị trí hôm nay là được Tĩnh Quốc Công phủ trợ lực rất nhiều, thêm vào quan hệ thân gia hấn sẽ không cùng Vi gia trở mặt, Vi Tranh sẽ trợ lực hấn nhưng chưa bao giờ nịnh hót hấn, điểm này Thái tử đã quen thuộc từ lâu, thậm chí hấn cũng rất thưởng thức điểm này của Vi Tranh, trên người hấn có khí tiết chính trực, điểm ấy khiến Thái tử rất thưởng thức, càng quan trọng chính là Thái tử biết Vi Tranh sẽ không trợ lực Hoàng tử khác, Vi Tranh cùng các huynh đệ của hấn từ rất sớm đã phân rõ ranh giới, điểm này Thái tử sẽ không lo lắng, hấn hiện tại tức giận nhất chính là mình đối với Chữ Dịch Phong bị động.

Chữ Dịch Phong có bao nhiêu cân lượng Thái tử rất rõ ràng, nhưng bên cạnh y có một Lăng Tiêu như thế sau này tình huống sẽ biến quá khôn lường, Thái tử rất phẫn nộ, cho đến bây giờ để Chữ Dịch Phong đi bình định Hung Nô phương Bắc vẫn chưa thể nói gì!

“Tuyên Tuệ Vương.” Thái tử cố đè xuống tức giận trong lòng phê tấu chương, một lát sau Chữ Dịch Cẩn đến, Thái tử có chút uể oải phất tay một cái miễn lễ của hấn, lạnh lùng nói: “Cùng Vinh Tường Công sao vậy, nói mau? Chân Lập Chí thực sự là tài tình, quý phủ bọn họ cùng con thông gia, bây giờ ngược lại muốn vì lão Nhị xin phong, huynh đệ các con xem ra thật là hoà thuận.”

“Phụ Vương.” Chữ Dịch Cẩn liền vội vàng khom người xuống, “Nhị tử cũng không nghĩ tới Chân Lập Chí hôm qua có thể làm như vậy, hấn... Nay, Phụ Vương cũng biết, Vinh Tường Công không thích Chân Lập Chí, hơn nữa thời điểm muốn cùng Vinh Tường Công Phủ thông gia Chân Lập Chí cũng cố tình ngăn cản, sau đó quyết định lại là Đại lão gia Vinh Tường Công phủ Chân Phúc Hải, từ đó Chân Lập Chí liền cùng phòng lớn không hòa thuận, cùng Nhị tử cũng vậy...”

“Vậy cũng là do con không xử lý tốt những việc này!” Thái tử thiếu kiên nhẫn nghe Chữ Dịch Cẩn giải thích, cả giận nói, “Nếu lúc trước đã biết rồi vì sao vẫn mặc kệ? Thân thích

không được phản thành thù, con xem một chút lão Nhị làm xử lý quan hệ cùng Nhạc gia? Lão Nhị cùng An Khang Hầu chỉ có tiếng là nhân thân mà thôi, liền có thể làm cho An Khang Hầu này không lên tiếng tại triều lại lên tiếng vì y, nhìn lại con xem! Bất tri bất giác liền để lão Nhị chiếm thượng phong, uống công là chính thống!”

“Đều là nhi tử vô năng.” Chữ Dịch Cẩn thấy Thái tử nổi giận vội vã quỳ xuống, “Nhi tử lập tức đi Vinh Tường Công phủ, nhất định phải buộc Vinh Tường Công cho ta một câu trả lời!”

Thái tử cười lạnh: “Cho câu trả lời? Vinh Tường Công nếu có mấy phần ý hổ thẹn tất nhiên cũng sẽ bởi vì con khí thế hùng hổ vẫn tội biến mất toàn bộ, chỉ là sinh một chút tức giận con liền để mất lòng người khác, sao khiến ta yên tâm được đây?”

Chữ Dịch Cẩn nguyên bản bởi vì phong hào bây giờ của Chữ Dịch Phong cao hơn hẳn mà phần nộ, nghe Thái tử nói xong trong lòng vừa hận vừa oán, hận chính là Chữ Dịch Phong luôn có quý nhân phù trợ, oán chính là Thái tử dĩ nhiên thật sự vì Chữ Dịch Phong gia phong Trấn Quốc Tôn Quận Vương, nếu có một ngày trong triều đại biến, quyền kế vị của mình tất nhiên là cao hơn so với Chữ Dịch Phong, nhưng nếu bàn về quân công luận phong hào, mình so với Chữ Dịch Phong thật sự kém quá xa.

Dù là như thế Chữ Dịch Cẩn cũng không phải là kẻ không đầu óc, bình tĩnh lại thấp giọng nói: “Nhi tử vừa nãy là gấp đến hồ đồ rồi, sự tình hôm qua nhi tử tất nhiên sẽ không nhắc lại cùng Vinh Tường Công, nếu Vinh Tường Công nhắc đến thì nhi tử cũng nhất định sẽ biểu hiện rộng lượng, tất nhiên sẽ không thất thố làm trò hề cho thiên hạ.”

“Vẫn còn có hiểu biết.” Thái tử ngồi xuống thở dài một hơi, tuy rằng trách cứ Chữ Dịch Cẩn nhưng chính Thái tử cũng tự trách, ngày thường vì sao cũng không có chú ý đến Chữ Dịch Phong đã chậm rãi đứng vững ở trong triều?

Nhi tử không chịu thua kém phụ mẫu đều sẽ vui mừng, nhưng Chữ Dịch Phong trưởng thành lại khiến Thái tử cảm thấy bức bối, giống như là người tỉ mỉ chọn một mẫu ruộng tốt, mỗi ngày đúng hạn tưới nước, xới đất, bón phân, có lúc đem nước không ngừng tưới vào ruộng tốt, còn lại mới phân về ruộng ở ngoài một ít, cuối cùng kết quả nỗ lực dốc lòng chăm sóc mẫu ruộng tốt này nhưng không bằng ruộng bên ngoài cỏ dại cao lớn tốt tươi, tuy rằng cỏ dại kia cũng là của mình, nhưng trong lòng khó tránh khỏi sẽ không thoải mái, làm sao có thể hoán đổi hai cái đây?

Thái tử nhẹ giọng thở dài, mệnh Chữ Dịch Cẩn đến, lại dặn dò giáo huấn một trận sau đó mới để hắn quy an.

Chữ Dịch Cẩn ra khỏi cung trực tiếp trở về phủ, trong tiền sảnh Chân Phúc Hải chờ đợi đã lâu.

“Đều là thần cai quản không nghiêm, quản lý gia đình bất lực, hôm qua trên triều xá đệ lại...” Chân Phúc Hải sắc mặt so với ngày thường chênh lệch rất nhiều, chuyện này cũng bình thường, hôm qua trở lại trong phủ hắn tháo mũ quan xong là cùng Chân Lập Chí mâu thuẫn,

hai huynh đệ tuy không hòa thuận đã lâu, nhưng chưa bao giờ kịch liệt xung đột như vậy, Chân Phúc Hải xác thực không biết Chân Lập Chí vẫn như cũ nương nhờ vào Lăng Tiêu, chỉ cho rằng hắn đơn thuần muốn cùng mình đối nghịch, hỏa khí gom lại một chỗ, người “thăm hỏi” đại gia ta ta “thỉnh an” mẫu thân người, mắng đến mắng lui làm đều là người nhà mình, hai người càng tranh cãi càng dữ dội, vén tay áo lên gần như muốn động thủ, cuối cùng mãi đến khi Vinh Tường công đến điều đình mới coi như bỏ qua.

“Nhạc phụ sao lại nói như thế?” Chữ Dịch Cẩn nở nụ cười đỡ Chân Phúc Hải ngồi lên, nhẹ giọng nói, “Một chút việc nhỏ mà thôi, Nhị đệ lần đi này hung hiểm, có tôn hào cũng tốt.”

Chân phúc hải sững sờ: “Vương gia... Đây là ý gì?”

“Lão Nhị bây giờ rất bản lĩnh, liền ngay cả Phụ Phương cũng nhờ vào y đây.” Dù có nhiều người hơn nữa tỏ thái độ thì sao? Cuối cùng chấp thuận không phải là Phụ vương mình hay sao? Chữ Dịch Cẩn cười lạnh, “Chuyện đó thì sao đây? Lần đi phương Bắc này vạn hiểm, cứ xem Nhị đệ làm sao lần thứ hai xoay chuyển càn khôn đi.”

Chân Phúc Hải sững sốt, đúng vậy, lần này Anh |vương điện hạ đi tới phương Bắc còn không biết kết quả ra sao? Nếu là chết trận sa trường vậy bọn họ căn bản là không cần lo lắng, đừng nói là Trấn Quốc Tôn Quận Vương, coi như phong hào cao hơn nữa cũng chẳng sao? Chỉ là có thụy hào thì thêm một phần cao quý thôi, Chân Phúc Hải hận không thể lập tức chuẩn bị cúng tế, cười lớn vài tiếng gật đầu tán thành nói: “Vẫn là Vương gia nhìn xa, xoắn xuýt loại chuyện nhỏ này làm gì? Anh Vương điện hạ nếu có thể tang lễ trở về thì tốt rồi, sao phải băn khoăn tới chuyện này? Ha ha...”

<<Lạc Việt>>

[shì] Hán Việt: THUY: hiệu, tên hiệu

Đáng tiếc lúc này Chữ Dịch Cẩn cùng Chân Phúc Hải còn không biết, Lăng tiểu Hầu gia lần này đi tới phương Bắc đã lưu lại hơn nửa nhân thủ ở trong Hoàng thành, ngoại trừ Lăng Tiêu vì thăm dò tin tức bắt trắc trong Hoàng thành còn có một mệnh lệnh trọng yếu: Nếu ta lần này có gì bất trắc, bọn người cần phải lột da Tuệ Vương Chữ Dịch Cẩn để cúng tế.

Nhiếp Quang nhận được mệnh lệnh sau đó cũng nghi ngờ hỏi qua Sử Phái: “Chuyện...lột da Tuệ Vương đúng là phải làm, có điều tình nghĩa của chủ tử chúng ta và Anh Vương... Coi như là dặn dò hậu sự cũng là để chúng ta tiếp tục cống hiến cho Anh Vương điện hạ? Sao lại chỉ muốn da của Tuệ Vương nha?”

Sử Phái thở dài nở nụ cười: “Nếu chủ tử có sơ xuất, e rằng đến lúc đó Anh Vương điện hạ hồn đã không còn từ lâu rồi...”

Mệnh lệnh giao phó cuối cùng của Lăng Tiêu thì Sử Phái cũng đã hỏi qua Lăng Tiêu vẫn đề giống như vậy, Lăng tiểu Hầu gia trả lời là: Ta không thể chết trước Anh Vương.

Sử Phái lúc đó không hiểu được, sau khi suy nghĩ trong lòng không nhịn được thở dài, tâm tính chủ tử hần hiểu nhất, nếu như có một ngày thất bại, việc đầu tiên Lăng Tiêu làm là tự tay kết thúc sinh mệnh Chữ Dịch Phong, để y bình yên ngủ đi, mà hần lại một mình ngạo nghễ tiếp nhận phán quyết của thể nhân.

Anh Vương điện hạ thật may mắn biết bao, có người không chịu chết ở trước mặt y, vĩnh viễn ở bên cạnh y.

59. Quyển 2 - Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoàn người Chữ Dịch Phong bắt tri bắt giác đã xuất phát năm ngày, mỗi ngày hành quân sáu canh giờ, hừng đông phải hành quân, hành quân hết tốc lực, tuy rằng mỗi ngày cưỡi ngựa bốn ba không nhiều nhưng cũng không làm lỡ hành trình.

Vừa mới bắt đầu Ô Kích còn hỏi qua mỗi ngày hành quân sáu canh giờ có phải là quá ngắn không, Lăng Tiêu trả lời rất đơn giản: ma đao bắt ngộ khảm sai công.

: ma đao bắt ngộ khảm sai công: Đao được mài sắc sẽ giảm công sức đốn củi.

Nghĩa bóng: Làm việc gì mà chuẩn bị tốt sẽ thuận lợi hơn

Ô Kích đã sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh Lăng Tiêu, cũng không hỏi nhiều, Lăng Tiêu trong lòng cười khê, năm đó cũng từng đi mười canh giờ mỗi ngày, khi đó là lúc đi trợ giúp Chữ Dịch Phong đang ở phương Bắc, hiện tại hiện thể đã ở bên cạnh, gấp làm gì.

Lăng Tiêu không vội Chữ Dịch Phong cũng sẽ không gấp, lần này bọn họ dẫn theo năm ngàn tinh binh, nếu thật sự liều mạng bốn ba mới không hiện thực, hưởng hồ người nào cũng cưỡi ngựa rất tốt, như vậy có nhanh có chậm mới vô cùng hữu ích với toàn bộ hành trình.

Chỉ có một việc Lăng Tiêu không hài lòng, đó là thức ăn quá kém.

Cơm tập thể cho dù tốt cũng là cơm tập thể, triều đình cũng cho lo nỗi bữa ăn có thịt có cơm, có thể không đói bụng là tốt lắm rồi, Chữ quân từ trước đến giờ đều quen ăn như vậy, binh sĩ ăn cái gì, Chữ Dịch Phong liền ăn cái đó, Lăng Tiêu, Ô Kích cùng Phục Kiệt Cầm cũng ăn theo y như vậy. Nếu như bình thường Lăng Tiêu đã sớm nghĩ biện pháp, nhưng hành quân rất bất tiện, mỗi ngày gấp gấp chạy đi rồi nghỉ ngơi cùng một chỗ, muốn đốt cái bếp cũng không được. Mới có mấy ngày Lăng Tiêu rõ ràng cảm thấy mình tiêu tụy hần đi.

Lăng Tiêu dựng xong lều trại tạm thời, cắm đỉnh lớn đóng màn vải ở trên mặt đất, lại cầm búa đến đập mạnh, Chữ Dịch Phong vừa vịn sang đây nhìn thấy, vội vã chạy tới nói: “Huynh bỏ ra đi để ta làm.”

“Không có chuyện gì, ta làm được” Lăng Tiêu đem màn vải cuốn lại buộc lên, quay đầu nói, “Sao lại tới đây?”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Ha ha... lúc cắm trại ta thấy bên kia có mấy hộ, ta cầm bạc đi tìm được nhà họ Trang đổi ít đồ, huynh xem...”

Lăng Tiêu nhận bao bố cột chặt trong tay Chữ Dịch Phong mở ra: Một túi nhân hạch đào.

“Ta tách vỏ rồi, rất sạch sẽ.” Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, “Ta thấy huynh mấy ngày nay ăn cơm không ngon... Đợi đến được quân doanh là tốt rồi.”

Lăng Tiêu cầm nhân hạch đào đưa đến miệng Chữ Dịch Phong, cười khê: “Đây cũng là vi phạm lệnh cấm mà phải không? Vô hạch đào dày như vậy, đệ làm sao tách vỏ?”

*Hạch đào

Chữ Dịch Phong bặm ăn, nói hàm hồ không rõ: “Đừng... đừng nói nữa nha, ta dùng nhà khe cửa nhà hắc, tách vỏ xong cửa nhà hắc...liền rơi xuống.”

Lăng Tiêu bật cười, Chữ Dịch Phong cũng có chút ngượng ngùng: “Ta lại cho nhà bọn hắc thêm một thỏi bạc để hắc đem cửa sửa tốt một chút, huynh ăn đi... Ta qua bên kia xem.”

Lăng Tiêu mang theo bao nhân hạch đào vào trước, vừa ăn vừa thu thập vật dụng trong trường bông, nụ cười trên mặt có muốn cũng không giấu được, thiệt là khổ thì khổ đi, Chữ Dịch Phong là người luôn như thế sẽ vì hắc mắc sai lầm, chịu khổ một chút thì tính cái gì, a, nhân hạch đào thật là thơm...

Buổi chiều Chữ Dịch Phong tuần tra xong trở về, Lăng Tiêu giúp đỡ y cởi áo bào ra, cười nói: “Đệ cũng quá tích cực rồi, ở đây cũng không phải trong quân doanh, may là đệ thân thể tốt, thân thể không tốt mỗi đêm đi tuần như thế vài lần đã sớm bị đông chết.”

“Cẩn thận một chút sẽ không lo.” Chữ Dịch Phong tiến vào trong chăn, bàn chân cảm giác được trong đệm giường chôn bình nước nóng, trong nháy mắt một luồng ấm áp từ lòng bàn chân truyền lên, Chữ Dịch Phong híp híp mắt cười nói: “Thật ấm áp...”

“Biết ngay đệ trở về sẽ lạnh mà...” Lăng Tiêu thổi mấy chiếc đèn, đi tới nằm xuống, nghiêng người sang ôm lấy Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đem bình nước nóng đá về bàn chân Lăng Tiêu, cười nói: “Đã ấm áp hơn nhiều, sau này huynh cứ ngủ trước, đừng chờ ta làm cái gì...”

Lăng Tiêu nở nụ cười không nói lời nào, lúc hai người ngủ mơ mơ màng màng thì ngoài trường thân binh đến báo: “Tiểu Hầu gia, có người một mình đêm khuya xông vào quân doanh, tự xưng là bạn cũ của tiểu Hầu gia nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, hiện tại đã bị Phục tướng quân bắt.”

“Là ai?” Chữ Dịch Phong mở mắt ra, Lăng Tiêu nghĩ một hồi cười nói: “Không biết nữa? Không chừng là người nào đó tống tiền nha, đệ đã mệt mỏi cả ngày rồi buổi tối đừng ngồi dậy, ta đi xem rồi trở về nói cho đệ nghe.”

Lăng Tiêu nói xong đứng dậy phủ thêm áo bào, ấn lại chăn không cho Chữ Dịch Phong ngồi dậy: “Dù sao chỉ đến có một người, không quan trọng, thật sự có chuyện ta sẽ nói cho đệ.”

Chữ Dịch Phong cố gắng dặn lại Lăng Tiêu, gật gù: “Có việc tới gọi đệ ngay nha.”

“Biết rồi, nhanh ngủ đi.” Lăng Tiêu mặc áo bào xoa nhẹ tóc Chữ Dịch Phong cười cười rồi đi.

Ra khỏi đại trường sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống, vội vã chạy tới trường bông của Phục Kiệt Cầm, Phục Kiệt Cầm thấy Lăng Tiêu đến liền đứng dậy cười nói: “Tiểu Hầu gia đến rồi, vốn định ngày mai sẽ nói cho ngài, nhưng ta thấy người này thực sự không giống kẻ xấu, vẫn nên xác thực lại thì tốt hơn.”

Phục Kiệt Cầm lệnh cho thân binh đem người kia dẫn lên, Lăng Tiêu định thân nhìn rồi nở nụ cười: “Hóa ra là người nha.” Xoay người đối với Phục Kiệt Cầm nói: “Phục tướng quân không biết, người này là con trai một môn hạ của tổ phụ ta, khi còn bé giao tình rất tốt với ta, xem ra là biết ta ra chiến trường nên đi theo, không có chuyện gì lớn đâu.”

> môn hạ

>

[ménxià]

môn khách

học trò; môn đệ

Phục Kiệt Cầm nở nụ cười: “Thì ra là như vậy, là ta không biết mạo phạm người của Lăng lão Hầu gia, vậy để hần cùng đi với tiểu Hầu gia đi”

“Nào có chuyện mạo phạm, Phục tướng quân cẩn thận như vậy mới tốt.” Lăng Tiêu cười cười, “Đêm đã khuya, tướng quân cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong cũng mang theo người kia rời đi.

Lăng Tiêu đem người kia mang tới trước phòng của mình, mệnh hần chờ có lên tiếng, tự mình vòng qua bình phong nhìn Chữ Dịch Phong trên giường nhỏ, Lăng Tiêu khẽ sát vào, Chữ Dịch Phong mơ mơ màng màng mở mắt ra, rừ rừ nói: “Là ai vậy?”

“Nhi tử môn hạ của gia gia ta, không sống được nữa đến đi theo ta muốn kiếm cơm.” Lăng Tiêu nhẹ nhàng hôn lên trán Chữ Dịch Phong, “Ta với hần nói chuyện một chút, ta đến quá gấp, cũng không biết trong nhà ra sao...”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong lập tức yên tâm, gạt gù xoa nhẹ mắt, Lăng Tiêu cho ghé gần cho y, nói, “Nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải làm dậy sớm, ngủ đi...” Chữ Dịch Phong gạt gù, Lăng Tiêu trông y một lúc xác định y ngủ say mới xoay người đi ra.

“Người theo tới làm cái gì?” Lăng Tiêu nhỏ giọng cả giận nói, “Người là khâm phạm. Trong quân không biết có ai từng nhìn thấy người, vạn nhất bị người nhận ra làm sao đây?”

Chúc Dư nở nụ cười: “Có tiểu Hầu gia che chở ta, ta sợ cái gì đây?” Hần nhìn thấy Lăng Tiêu tức giận, hạ giọng nghiêm mặt nói: “Ta đem trong mọi chuyện trong Hoàng thành giao phó xong liền chạy tới, lần này chiến tranh cùng Hung Nô ta đồng ý trợ lực, đảm nhiệm sứ giả đi tiểu Hầu gia góp sức.”

“Người...” Lăng Tiêu càng thêm nghi ngờ, Chúc Dư đã từng giúp hần mấy lần, hơn nữa cũng chưa từng yêu cầu gì, lần này lại không tiếc tính mạng tới nơi này muốn góp sức, Lăng Tiêu sẽ không tự huỷ hoại mình cho rằng Chúc Dư là không oán không hối để giúp hần, càng làm cho người ta nghi hoặc là thế lực phía sau Chúc Dư, hần có cái gì mà dám tự nhận là có thể đảm nhiệm sứ giả cùng Thiên Vu Hung Nô đàm phán?

Chúc Dư cũng nhìn ra nghi hoặc của Lăng Tiêu, do dự rồi nói: “Thực không dám giấu giếm, ta cùng Hung Nô hiện tại Đại Thiên Vu có chút giao tình cũ, ta không dám nói có thể khuyên được hần, nhưng muốn gặp mặt trò chuyện vẫn có thể.”

Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhíu, “Muốn gặp mặt trò chuyện vẫn có thể”, có thể làm được điểm này đã không đơn giản, tuy rằng Chúc Dư từ nhỏ ở biên cảnh lớn lên, nhưng cũng không thể cùng Hung Nô Đại Thiên Vu, lúc đó còn là Đại Vương tử kết giao chứ?

“Ta nghe nói tân Thiên Vu là nhân vật rất lợi hại, tính khí táo bạo, nghe nói giết người như ngóe cũng không quá.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, “Chỉ là vị trí Đại Thiên Vu này cũng do hần giết cha mà có, người sao có thể kết giao với sứ tử hung bạo này?”

Chúc Dư trong mắt loé ra một tia buồn bực, lắc đầu nói: “Những việc này ta không tiện nói cùng tiểu Hầu gia, Khương Hồ... Hần cũng không phải như người ngoài truyền tai, mẫu thân của hần là Đại Yên Thị của lão Thiên Vu, đáng tiếc bộ tộc nhà mẫu thân Đại Yên Thị hồi trước làm phản, lão Thiên Vu từ đó liền ghi hận lên bọn họ, lão là tên biến thái... Ngày đêm đối với Đại Yên Thị đánh chửi không ngớt, có một lần say rượu đã đem cánh tay Đại Yên Thị cắn xuống một khối thịt, Khương Hồ sớm đã bị lão Thiên Vu phân đến phía Tây bộ tộc, sau khi biết việc này không thể nhịn được nữa, liền kết các bộ tộc phía Tây đánh lại lão Thiên Vu...lão chỉ là gieo gió gặt bão.”

>

[yānzhi] yên thị (người Hung Nô thời Hán gọi hoàng hậu của vua)

Có thể biết những bí mật này vậy chuyện cùng tân Thiên Vu giao hảo là có thể, Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn Chúc Dư, hồi lâu nói: “Nếu người cùng tân Thiên Vu giao hảo, ai biết người là đến giúp ta hay làm nội gián cho Thiên Vu? Chúc Dư tiên sinh đừng trách ta đa nghi, việc này quan hệ đến tính mạng dòng họ ta, nói cho cùng phải cẩn thận một chút.” Lăng Tiêu đối với Chúc Dư chưa từng có ân huệ gì, hần thực sự không nắm chắc Chúc Dư có thể thật sự giúp hần.

“Ta sao lại thông địch phản quốc chứ?” Chúc Dư cười khỏ, thấy Lăng Tiêu lộ vẻ nghi ngờ chính mình cũng biết lời nói không có gốc rễ khó mà tin, hơn nữa hẳn cũng từng cùng Trương Kế phản loạn, Chúc Dư do dự lại thở dài, nhẹ giọng nói: “Thôi, biết là không dễ dàng thuyết phục tiểu Hầu gia, ta sẽ nói rõ cho ngài.”

Chúc Dư cùng Lăng Tiêu ngồi xuống, khẽ cười một tiếng: “Ta đem chuyện từ nhỏ đến lớn nói một lần có lẽ tiểu Hầu gia sẽ hiểu, nhắc đến phải nói, Thọ Khang Hầu phủ với ta có ân cứu mạng...”

“Tiểu Hầu gia thông kim bác cổ, hẳn phải biết tai họa tranh trử năm đó chứ?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Hoàng tử tranh trử bắt đầu từ Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử Hiền Vương được Thánh Thượng sủng ái, nhất thời mê muội mưu toan soán vị, từ đó tai họa tranh trử của chư vương bắt đầu, mãi đến khi Nhị Hoàng tử Cảnh Vương được phong Thái tử sau đó mới kết thúc.”

Chúc Dư cười khỏ một tiếng, than thở: “Ngày đó Hiền Vương nhận hết vinh sủng, mười sáu tuổi phong Vương, mười bảy tuổi đại hôn, năm đó Hiền Vương phủ cũng từng vinh quang, không ngờ vinh sủng quá mức dẫn đến tai họa, thế nhân đều là nói như vậy, nhưng tiểu Hầu gia có biết chân tướng không? Kỳ thực Hiền Vương không có tâm tranh trử chút nào, hẳn say mê với hoa, chim, cá, sâu, chỉ là bởi vì không đạt được ân sủng nên Cảnh Vương căm ghét, Cảnh Vương tâm địa rắn rết, mua gia nô Hiền Vương phủ đem giả tạo thư tín giấu ở trong thư phòng Hiền Vương, lại giấu long bào tư chế bên trong hòm ở Hiền Vương phủ...”

Chúc Dư nói đến đỏ cả vành mắt, thấp giọng nói: “Sự tình xảy ra ngày đó Hiền Vương còn mơ màng không biết, tiểu Hầu gia nghĩ xem, nếu Hiền Vương thật sự có ý đồ mưu phản sao lại để cấm quân đến lục soát mà không vội không hoảng bị người tra ra? Tại sao trong thư tín Trương Kế gửi muốn tới cứu ngài nhưng ngài chưa từng nhắc đến việc này? Đáng thương Hiền Vương cùng Vương phi cứ như thế bị bắt giam vào Tông Nhân phủ, còn chưa đợi được Thánh Thượng trả lại trong sạch đã bị Cảnh Vương mua chuộc ngục tốt giết chết dựng thành tự sát giả tạo, tiểu Hầu gia biết không đó quả thật là oan khuất ngút trời? Ngày đó Hiền Vương cùng Vương phi vẫn chưa tròn hai mươi tuổi...”

Lăng Tiêu trên mặt bất động nhưng trong lòng kinh hãi, Chúc Dư nói tới việc năm đó khác biệt rất lớn với những gì hắn biết, nếu như hắn nói không sai...

Chúc Dư cực lực để cho mình bình tĩnh, ghen ngào thấp giọng nói: “Hiền Vương từng lưu lại một con trai còn trong tã lót, Thánh Thượng hoài cảm điều tốt của Hiền Vương lúc trước cũng không có đuổi cùng giết tận, chỉ tước vương vị tiểu Thế tử giáng thành Hoài Ân Quận Vương, sai người đuổi về đất phong, ai biết Cảnh Vương thế nhưng không thỏa mãn, phái sát thủ ở trên đường chặn giết...”

“Ngày đó Hiền Vương từng theo sư phó là Thọ Khang Hầu gia, sau khi xảy ra chuyện trong triều không một người nào cầu xin cho Hiền Vương, người ngày xưa từng có quan hệ thân thiết đều hận không thể cùng Hiền Vương phủ phân rõ giới hạn, chỉ có Thọ Khang Hầu quỳ xuống vì Hiền Vương cầu xin khẩn cầu Hoàng Thượng tra rõ, đáng tiếc còn chưa thẩm tra Hiền Vương cùng Vương phi đã bị Cảnh Vương sát hại... Sau đó bán đi nô gia trong Hiền Vương phủ... Thọ Khang Hầu cũng không sợ Thánh Thượng cùng Cảnh Vương nghi kỵ, mua lại vú nuôi của tiểu Thế tử cùng thiếp thân nô tài mệnh bọn họ theo tiểu Thế tử đi tới đất phong, ngày đó vú nuôi của tiểu Thế tử đem con của mình thế vào chỗ Thế tử, bị Cảnh Vương một đao giết chết mới giúp tiểu Thế tử tránh được một kiếp, sau đó, Thọ Khang Hầu gia lại phái người âm thầm bảo vệ mới bảo toàn được cốt nhục của Hiền Vương...”

Lăng Tiêu bị tin tức năm đó làm kinh sợ nói không ra lời, hẳn cũng hoài nghi chuyện năm đó, mọi chuyện trước kia có rất nhiều chuyện đều không hợp thường tình, hiện tại Chúc Dư giải thích như vậy nhưng có thể nói mọi chuyện đều thông suốt, như thế nói... Lăng Tiêu nhắm mắt than thở: “Người chính là tiểu Thế tử năm đó phải không?”

“Vâng.” Chúc Dư gật đầu, “Chữ Dịch Thần bắt tài, nói ra ta cùng Anh Vương vốn là huynh đệ...”

Chúc Dư cười khỏ: “Ta nói những này tiểu Hầu gia tin sao?”

Biết bao nhiêu là trào phúng nha, nói như thế rất nhiều chuyện đều hợp lý, tại sao ngay lúc thánh quyền tràn đầy Hiền Vương lại tùy tiện tạo phản, tại sao Lăng Hầu gia mỗi lần nhắc tới Hiền Vương thì đều sẽ hoài cảm, tại sao lúc Thái tử giám quốc thì Chúc Dư sẽ liên hợp cùng Trương Kế bình biến, tại sao Chúc Dư cùng Lăng Tiêu vô thân vô cố nhưng mấy lần giúp hắn...

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Ta tin... Chúc Dư, Thái tử năm đó hại cha mẹ ngươi không giả, nhưng Phong nhi hẳn lúc đó chưa sinh ra, ngươi không thể...”

“Tiểu Hầu gia yên tâm.” Chúc Dư đánh gãy Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói, “Ta không phải người không nói lý lẽ, oan có đầu nợ có chủ, giết cha mẹ ta chính là Thái tử, cùng người khác không quan hệ... Huống hồ Lăng Hầu gia có ân lớn với ta, ta sẽ không để cho tiểu Hầu gia khó xử, Chúc Dư giữ lại một cái mệnh tàn sống tạm chính là vì báo đại thù cho cha mẹ, ta biết Thái tử là dương của tiểu Hầu gia cũng là phụ thân của người ngài yêu, nhưng việc nào ra việc ấy, huyết hải thâm thù này ta không thể không báo.”

Lăng Tiêu gật đầu, hẳn thật sự bởi vì Vi Hoa và Chữ Dịch Phong mới đối với Thái tử có chút yêu ai yêu cả đường đi, vì lẽ đó cũng nghĩ vì Chữ Dịch Phong mưu quyền nhưng chưa từng xuống tay ác độc với Thái tử, nhưng việc này Chúc Dư biết hẳn không nhúng tay hạ thủ đi, không chỉ là bởi vì thế lực hùng mạnh ở sau lưng Chúc Dư, dù cho có tâm hoàn lương, chỉ với việc Thái tử gây ra nghiệp chướng đối với một nhà ba người của Hiền Vương, nếu như ngày nào đó rơi xuống tay Chúc Dư, vậy cũng coi như là chết không oan uổng.

Lăng Tiêu vì trèo lên vị trí hôm nay cũng đã làm không ít chuyện trái lương tâm, hẳn cũng không cảm thấy mình sai, nhưng dù trong lòng Lăng Tiêu lạnh nhạt đến đâu thì cũng phải nói rằng Thái tử chết trong tay Chúc Dư một vạn lần cũng không đền hết tội.

Chúc Dư bình phục lại tâm tình, tiếp tục nói: “Thái tử giết con trai của vú nuôi sau đó liền yên lòng, nhưng ta không thể đi đến đất phong, vú nuôi mang theo ta đi tới phương Bắc, ta cùng vú nuôi sống nương tựa lẫn nhau, mấy năm trước vì vú nuôi qua đời ta mới đi tìm Trương Kế, Trương Kế từng chịu ân của phụ vương ta, sau khi ta giao ra tín vật Trương Kế đáp ứng giúp ta, hẳn cũng biết sau khi Thái tử đăng cơ sẽ không cho hẳn chết tử tế, không nghĩ tới... Mọi chuyện sau đó Tiểu Hầu gia đều biết, chỉ là chuyện cùng Đại Thiên Vu thứ ta không tiện nói, ta chỉ có thể nói ta sẽ dốc toàn lực phụ trợ Tiểu Hầu gia bình định loạn phương Bắc để đền ân cứu mạng của Thọ Khang Hầu năm đó.”

Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “Chuyện ngươi cùng Thái tử ta sẽ không nhúng tay, ta sẽ không hại hẳn cũng sẽ không giúp hẳn, nói trắng ra đây là do năm đó Thái tử tự mình gây ra đại nghiệt, muốn làm sao là chuyện của các ngươi, ta sẽ không quản... Chỉ là những chuyện xấu xa này ngươi không thể để cho Anh Vương biết, y còn nhỏ... không hiểu được. Còn có một chuyện ta muốn cùng ngươi bàn bạc, trần ai lạc định, ngươi có bằng lòng nương nhờ dưới trướng Anh Vương không?”

* – Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả, như hạt bụi đến cuối cùng cũng lắng xuống.

Lăng Tiêu không phải người thừa dịp cháy nhà hôi của, hẳn đúng là muốn thế lực sau lưng Chúc Dư, nhưng cũng là vì che chở hẳn, Lăng Tiêu cũng không tín nhiệm Chúc Dư, nhưng hẳn tin tưởng Lăng Hầu gia, người có thể làm cho Lăng Xuân Thu năm đó liều lĩnh bảo vệ sẽ không thật sự như người ngoài nói quá đáng như vậy.

Lăng Tiêu nhìn thẳng vào Chúc Dư: “Mặc kệ ngươi có nguyện ý đi theo Anh Vương hay không, ta hôm nay đáp ứng ngươi, nếu như sẽ có một ngày Anh Vương đăng cơ, hẳn sẽ đem tro cốt Hiền Vương thỉnh về Hoàng lăng, cũng để ngài có hương hỏa cung phụng, không để vong hồn của Hoàng thúc ở bên ngoài phiêu bạt.”

Chúc Dư nhắm nhin khổ sở nửa ngày cuối cùng nước mắt uồn mắt uồn lượn chảy xuống, nghẹn ngào một lát đứng dậy quỳ xuống đất: “Thề chết theo Anh Vương.” ——

60. Quyển 2 - Chương 60

Ở đây có 1 khúc H nhưng trùng y chang tập 56 nên tui cắt luôn ời

Ngày hôm sau khi Chữ Dịch Phong tỉnh lại thì Chúc Dư đã đi rồi, Chữ Dịch Phong nghi hoặc nói: “Sao lại đi nhanh như thế? Tốt xấu gì cũng là người của huynh, ở cùng chúng ta cũng không sao mà.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Thăm hỏi xong thì phải để hần trở về chứ, ở chỗ này cũng không tiện, hần không thể gánh nổi nhiệm vụ hành quân, hơn nữa cũng không được phân công trong quân, để người khác nhìn thấy cũng không tốt.”

Chữ Dịch Phong gật đầu không quan tâm lắm rồi đi, Lăng Tiêu trong lòng thở dài một hơi, trước kia không biết thân phận Chúc Dư còn muốn bảo vệ hần, huống chi đã biết thân phận của hần rồi, Lăng Tiêu tuy không phải là người mềm lòng, nhưng tối hôm qua Chúc Dư thẳng thắn nói với hần thân thể trở trêu lại khiến Lăng Tiêu thương tiếc, nói cách khác là chuyện tối ngày hôm qua động đến tâm sự của Lăng Tiêu.

Chúc Dư dù sao cũng là một thiếu niên chưa nhược quán, nói ra còn nhỏ hơn mấy tháng so với Lăng Tiêu, trải qua đại họa chịu cơ khổ mười mấy năm, tối hôm qua Lăng Tiêu nhìn thiếu niên yếu đuối dưới ánh nến không khỏi nghĩ, nếu như hần là Phong nhi thì phải làm sao đây?

Ban đêm đèn đuốc lơ mờ, nhìn kỹ mặt Chúc Dư có mấy phần giống Chữ Dịch Phong, Lăng

Tiêu lúc đó đã nghĩ, nếu lúc trước hắn không bị cuốn vào hồ nước đục này, không biết kết cục của Chữ Dịch Phong có phải giống như Hiền Vương, so với Chúc Dư còn thảm hơn? Lãng Tiêu không cảm thấy Chữ Dịch Cần từ tâm hơn so với Thái tử, nếu nói về mưu kế lão tử hắn bỏ xa hắn mấy con phố đi, nhưng sự quyết tâm thì chỉ có hơn chứ không kém.

Nghĩ tới đây Lãng Tiêu liền mềm lòng, hơn nữa Chúc Dư cũng coi như là đường ca của Chữ Dịch Phong, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên mới cam đoan với Chúc Dư sẽ đem tro cốt Hiền Vương về Hoàng lăng.

Hai người bàn bạc thêm một số tình tiết nhỏ Lãng Tiêu lập tức để Chúc Dư đi trước một bước, dù sao trong quân cũng có không ít người tham dự cuộc chiến ở hồ Khố Sa năm đó, nói không chừng có người nhận ra Chúc Dư, nếu muốn bảo vệ hắn thì phải làm đến cùng, Lãng Tiêu nhân lúc trời tối đưa Chúc Dư đi, Chúc Dư cũng cam đoan sẽ tận lực thuyết phục Thiên Vu Hung Nô.

Lãng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong tăng tốc độ hành trình, Phong Hành quân ở phương Bắc mật báo, Thiên Vu Hung Nô hiện tại không động binh, chỉ là không ngừng triệu tập đại quân áp sát biên cảnh hai nước, đại quân Chữ quốc cũng toàn lực tập hợp, Lãng Tiêu hỏi Phong Hành quân: Bây giờ Hung Nô tập hợp bao nhiêu quân sĩ? Tướng bao nhiêu? Bộ binh bao nhiêu? Kỵ binh bao nhiêu?

Phong Hành quân đáp: Tướng có mấy vị, bộ binh thì đến mấy vạn, kỵ binh đến mấy chục ngàn.

Lãng Tiêu hỏi lại: đại quân Hung Nô tổng cộng có bao nhiêu?

Phong Hành quân đáp: Tính ra có đến mấy trăm ngàn.

Lãng Tiêu kiểm chế nửa ngày mới không để Tần Long nửa đường đem người giết chết, hắn cũng biết phí công nửa ngày chạy như bay đến Hoàng thành cũng bị Thái tử đặc ý dùng một chiêu kiểm chế chết.

Phục Kiệt Cầm lại không có hàm dưỡng tốt như thế, lúc này viết một phong thư cho Nghiêm Sư ở phương Bắc: Nghiêm tướng quân, người nếu không tốn chút sức đem nội tình Hung Nô tra rõ thì ca ca ta sẽ không đi, người sao lại sợ Hung Nô triệu tập trăm vạn binh sĩ vậy? Đừng tham sống sợ chết, thâm nhập núi của người Hồ đi xem xem, đến cùng man tộc bài binh bố trận như thế nào, Phong Hành quân là quân được thiết lập từ khi Thánh thượng mới bắt đầu giành thiên hạ, trực thuộc Hoàng thành, mỗi người đều là tinh binh thiên chọn vạn tuyển, không phải giao cho người những người không được tích sự gì, ca ca ta hiện tại rất tức giận, người tự mà lo lấy đi.

Vào năm đó giành giang sơn Phục Kiệt Cầm chỉ là cái đuôi nhỏ, ngày đó tàn quân tiền triều chạy về phía Tây mấy ngàn dặm chính là do Phục Kiệt Cầm mười mấy tuổi theo phụ thân hắn nhận mệnh đi tiêu diệt, khi đó Chữ Vương triều đã sớm thống trị mười năm ở trong Hoàng thành, trẻ trung khỏe mạnh, thời điểm Kiệt Cầm đuổi tới, dễ dàng thu dọn chấm dứt

mỗi lo không nhỏ, tuổi còn trẻ đã có quân công, nhiều lão tướng năm đó bây giờ đã quy thiên, Phục Kiệt Cầm đứng vững trong triều là vì hắn là võ tướng có chiến công, ở trong triều đình những võ tướng này rất có oai phong, lời nói cũng có chút phân lượng.

Kỳ thực cũng không thể chỉ trách Nghiêm Sư, phương pháp Hung Nô triệu tập binh sĩ không giống với Chử quốc, bọn họ đều các bộ lạc riêng lẻ phân tán trên thảo nguyên sa mạc, ngày thường ngoại trừ khi Đạt Mộ đại hội hay Đại Thiên Vu có lệnh họ mới tập hợp, còn lại đều ở vùng đất của mình, có việc cũng có thể cấp tốc tụ hợp, nhưng hắn lại không khống chế số lượng, thậm chí mỗi bộ lạc đều có thể có số lượng người khác nhau, vì lẽ đó Nghiêm Sư phí công thể nào cũng tra không ra được Hung Nô đến cùng là triệu tập bao nhiêu binh sĩ.

:Đạt Mộ đại hội (Naadam) là lễ hội lớn nhất của Mông Cổ bao la, được tổ chức thường niên vào tháng 7.

“Nếu như ta đoán không lầm...” Chử Dịch Phong trầm ngâm một lúc nói, “Hung Nô bây giờ hắn là triệu tập gần mười lăm vạn đại quân, trong đó phân nửa là kỵ binh, phân nửa là bộ binh, tướng sĩ ngoại trừ Đại Thiên Vu ở bên ngoài còn có Mã Tổ cùng Thương Tử Khố...”

Phục Kiệt Cầm nghi hoặc nói: “Những chuyện này mật thám tiền tuyến cũng không tra được gì, vì sao Đại Tướng quân lại biết?”

“Các người xem địa đồ này...” Chử Dịch Phong nhìn trong lều cũng không có địa đồ, liền cầm bút lông chấm mực nước vẽ trên bàn, dưới ngòi bút liên tục uốn lượn, một đường liền đem biên giới Chử quốc cùng Hung Nô vẽ ra, lại thêm vài nét bút vẽ ra phân bố các bộ lạc của Hung Nô.

Chử Dịch Phong đem bút lông để qua một bên chỉ vào một chỗ nói: “Nơi này là thủ phủ rộng lớn nhất của Hung Nô, Đại Thiên Vu hiện tại đã đem toàn bộ binh sĩ thủ hạ của mình phải đến biên cảnh rồi, còn lại có thể thuận tiện điều động tất nhiên là binh sĩ Đại Thanh Sơn, nơi đó núi sâu hắc sẽ không động, lại nhìn nơi này... Nơi này còn phải đề phòng chúng ta quay ngược lại tập kích, hắc không thể không đề phòng.”

Chử Dịch Phong ngẩng đầu nhìn tướng sĩ trong lều một chút, cúi đầu tiếp tục nói, “Vậy thì chỉ còn binh sĩ Lang Sơn, nếu như vậy, tất nhiên tướng sĩ theo tới chính là Mã Tổ cùng Thương Tử Khố, hai nơi này thiết kỵ cũng không có nhiều như đồn đại, ta phỏng chừng hắc là phân nửa là kỵ binh, phân nửa là bộ binh, lần trước ta ở cuộc chiến hồ Khố Sa có lưu ý qua phân bố binh lực các bộ lạc của Hung Nô, nếu nhớ không lầm, dưới trướng Mã Tổ có gần 50 ngàn binh sĩ, phân bố ở Đại Thanh Sơn phía Nam, dưới trướng Thương Tử Khố gần 3 vạn binh sĩ, phân bố ở Lang Sơn, còn có Đại Đan và thủ hạ của mình, gộp lại khoảng chừng là mười lăm vạn binh sĩ.”

Đại Đan: Thiên Vu(vua Hung Nô)

Trong lều một trận vắng lặng, Phục Kiệt Cầm nhìn Chử Dịch Phong âm thầm hoảng sợ, từ khi bình định phản quân Trương Kế trong quân đều xưng Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong

là quỷ tướng, phương pháp của y cùng cách nghĩ thông thường của tướng sĩ hoàn toàn khác nhau, thậm chí nghĩ ra một bộ chiến sách khiến người người đều cảm lạnh, nghĩ ngờ loại chiến sách này làm sao có thể thắng?

Nhưng Chử Dịch Phong dùng sự thực chứng minh hắn làm được. Phục Kiệt Cầm lúc bắt đầu chỉ cho rằng chiến sách của Chử Dịch Phong đề ra kỳ dị khác thường, không nghĩ tới ngay cả trên phương diện bài binh bố trận và đối địch cũng có trình độ như thế. Lúc Phục Kiệt Cầm đang muốn nói gì thì ngoài trường tiểu binh đã mang địa đồ tới, Phục Kiệt Cầm tiếp nhận mở ra vừa nhìn thì triệt để tâm phục, địa đồ Chử Dịch Phong tiện tay vẽ trên bàn cùng địa đồ này không có khác biệt gì, hơn nữa trên bản đồ không có ghi chép rõ ràng hình dạng vùng núi phía Bắc như Chử Dịch Phong vẽ ra!

Ô Kích thất thanh than thở: “Như vậy xem ra, Đại tướng quân tính toán cùng thực tế không khác gì.”

Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Không dám chắc chắn, có điều là đoán được sơ lược để chúng ta yên tâm thôi.” Trong lòng tướng sĩ càng thêm kính phục, trong lòng thâm than Anh Vương thiên tư bất phàm nhưng không được Thái tử gia yêu thích, ai...

Văn nhân giao tiếp tương đối nhẹ nhàng, trong khi đó võ tướng nếu có xung đột sẽ có nghi kỵ, nhưng cũng có rất nhiều tình nghĩa, đây là giao tình phát sinh trong chiến trường đồng sinh cộng tử, loại tâm huyết nam nhi này trong lúc đó sẽ thức tỉnh, Chử Dịch Phong hiện tại còn không biết mình đã có địa vị như thế nào trong lòng võ tướng trong triều, có ảnh hưởng ra sao đến ngày y đăng cơ sau này.

Lăng Tiêu lúc này nhìn Chử Dịch Phong trong lòng yêu thích không thôi, tiểu tướng quân của hắn không ngừng làm cho hắn kinh hỉ, vừa nãy mỗi lời nói, cử chỉ của Chử Dịch Phong không ngừng chiếu lại ở trong lòng hắn, oai hùng lại tuấn lãng.

...

“Người đã triệu tập bao nhiêu binh sĩ?” Chúc Dư thông qua tầng tầng cửa ải cuối cùng nhìn thấy Đại Thiên Vu Khương Hồ, Khương Hồ miễn cưỡng dựa trên thảm, mặc trên người bộ y phục bằng da lông hào hoa phú quý, khuôn mặt tuấn lãng mang một nụ cười vô lại, lạnh nhạt nói: “Kỵ binh 80 ngàn, bộ binh 70 ngàn.”

Chúc Dư đã bôn ba nhiều ngày thân thể đầy mệt mỏi, trên mặt không giấu được uể oải, nhẹ giọng nói: “Đại Thiên Vu... Thảo nguyên Hung Nô còn chưa đủ nhiều sao? Trên thảo nguyên ngựa không đủ sao? Dê bò không đủ sao? Vì sao phải tùy tiện động binh chứ?”

Khương Hồ ngồi dậy đến hừ một tiếng: “Nơi này mà tốt người sẽ không hết lần này đến lần khác vội vàng chạy trốn? Xem ra còn chưa đủ được, đã sớm nghe nói Trung Nguyên giang sơn gấm vóc tươi đẹp, ta cũng muốn đến xem.”

Khương Hồ tập kết binh sĩ nhiều ngày nhưng cũng không động binh, Chúc Dư trong lòng cảm thấy có một tia may mắn, đến gần quỳ xuống nói: “Trung Nguyên cho dù tốt cũng không thích hợp cho người Hung Nô, hà tất để vô số người chết chứ? Trong nhà ai không có nữ nhân cùng hài tử? Đại Thiên Vu có lòng từ bi, vì sao phải để vô số con dân rơi vào trong nỗi khổ chiến tranh?”

Khương Hồ mắt ửng như đuốc, cười lạnh: “Người không hận lão Hoàng Đế kia sao? Người không hận Thái tử thúc phụ kia hay sao?”

“Khương Hồ...” Chúc Dư trở nên thất thần, Khương Hồ tự biết lỡ lời, có chút xấu hổ mạnh mẽ tát Chúc Dư một cái, cả giận nói: “Đừng tưởng rằng ta vì người. Hiện tại mảnh đất này là của ta, ta muốn khai cương mở rộng lãnh thổ, muốn đi đoạt càng nhiều đất đai màu mỡ!”

Khương Hồ lực tay khá lớn, Chúc Dư thể lực đã sớm không chống đỡ nổi sao chịu được cái tát này, gò má trắng nõn nhất thời sưng đỏ lên, khóe miệng bị đánh nứt ra, giọt máu chậm rãi rỉ ra, Chúc Dư nỗ lực quỳ, nhẹ giọng nói: “Đại Thiên Vu tất nhiên là vì con dân, nhưng...” Chúc Dư bị đánh xong chỉ cảm thấy trong tai vang lên ong ong, buồn nôn sau đó cái gì cũng không biết...

Khi Chúc Dư tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở trên nhuyễn tháp, trên người còn che kín áo lông Khương Hồ vừa mới mặc, Chúc Dư vẫn cảm thấy có chút choáng váng, sững sờ chốc lát mới nhớ tới đến tiền căn hậu quả, vừa ngồi dậy thì lều vải bị xóc lên, Khương Hồ bưng một bát trà sữa đi vào, vừa nhìn thấy Chúc Dư tỉnh dậy cũng không còn tức giận, trào phúng nói: “Lại muốn chạy?”

“Không dám.” Chúc Dư chậm rãi leo xuống nhuyễn tháp quỳ xuống, thấy Khương Hồ vẫn là bộ mặt không kiên nhẫn, Chúc Dư khê cần răng, đi đầu gối đến bên chân Khương Hồ, ôn nhu nói, “Trước đây là ta không biết cân nhắc, sau này vạn vạn không dám lại làm trái ý Đại Thiên Vu, kính xin đại Thiên Vu suy xét...” Chúc Dư cười khổ lắc đầu, “Cái gì cũng không cần, chỉ cầu đại Thiên Vu vì con dân mình không cần khơi dậy giết chóc.”

Khương Hồ nhìn lướt qua sắc mặt Chúc Dư, đem bát trà sữa tiện tay để ở một bên, cúi người đem Chúc Dư ôm lấy, Chúc Dư lúc này có chuyện nhờ vả hẳn cũng không dám giãy dụa, thuận theo như một con mèo con để Khương Hồ ôm lên nhuyễn tháp, ôn nhu nói: “Đại Thiên Vu...”

Khương Hồ không để ý đến hắn, xoay người đi lục lọi một trận sau đó cầm một bình thuốc mỡ đến, tay chân vụng về bôi thuốc trên khóe miệng Chúc Dư, Chúc Dư bị đau cũng không dám nói gì, chờ Khương Hồ làm xong miễn cưỡng nở nụ cười dưới: “Đa tạ đại Thiên Vu.”

Chúc Dư thừa dịp Khương Hồ tâm tình tốt, nhỏ giọng nói: “Chuyện ta mới vừa nói...”

Khương Hồ cũng có chút xuất thần, không thể không nói hắn xuất binh đúng là nhất thời kích động, Khương Hồ dựa vào giết cha thương vị cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào, hẳn làm người lỗ mãng, cũng không phải là người thích hợp để thống lĩnh, cũng may các bộ

lạc Hung Nô đều là đơn độc thống lĩnh, hẳn do lấy phương thức giết cha thượng vị nên rất có hiệu quả làm người khác kinh sợ vì vậy mới thống trị được đến nay. Chúc Dư nhìn về mặt Khương Hồ, ôn nhu khuyên nhủ: “Đại Thiên Vu ngút trời anh tài, nhưng nếu như giang sơn gấm vóc kia đặt xuống tay, chúng ta cũng không có nhiều người thống lĩnh...”

Khương Hồ thở dài một hơi, có chút phần ý: “Còn không phải do Sài Đan Vương, nói dù sao cũng phải đánh, ta nghĩ cũng đúng, cho nên đánh xuống, liền...” Nói xong nhìn Chúc Dư một chút không nói được thêm lời nào.

Chúc Dư vội la lên: “Người sao còn tin hẳn vậy? Ngày đó hẳn đã nghĩ đoạt vị trí lão Thiên Vu mới xuất binh trợ giúp người, người...”

Sài Đan Vương là Thúc phụ của Khương Hồ, là Thân Vương có uy vọng nhất Hung Nô, Chúc Dư trong lòng thở dài, Hung Nô hiện tại bày quân ra như thế nhưng không động binh Thiên Vu cũng thật là... Hẳn vừa mới nghe nói Khương Hồ muốn cử binh liền cảm thấy kỳ quái, Khương Hồ tuy nói không có đầu óc nhưng cũng không đến nỗi như vậy, xem ra mới hơn một năm chưa trở về, bên trong Hung Nô đã không giống như lúc trước, lần này cử binh nói không chừng bên trong còn có âm mưu gì đây.

Hai người đối diện, đồng thời sửng sờ xuất thần, Chúc Dư không nhận được hoài cảm, hẳn khi còn bé liền cùng Khương Hồ kết bạn, ngày đó chỉ là bạn cùng chơi, Khương Hồ còn từng dưới miệng lang cứu hẳn, hai người kết làm huynh đệ, cũng từng thành thật với nhau, hai người thiếu thôn thấu hiểu nỗi khổ của nhau, nhưng Chúc Dư ngày đó lòng tràn đầy ý nghĩ báo thù, đem hết tâm cơ để lừa gạt tài vật từ Khương Hồ, Khương Hồ lúc bắt đầu còn không lưu ý, sau đó chú ý mới hiểu được là bị hẳn điều khiển, dưới cơn nóng giận đem Chúc Dư làm...

Sau đó chính là một hồi cầu huyết, Chúc Dư dựa vào thông minh bắt nạt Khương Hồ, Khương Hồ dựa trên nhục thể chà đạp Chúc Dư, bất tri bất giác cũng dây dưa đến mấy năm.

Khương Hồ dừng một chút nói: “Điều này cũng không phải việc nhỏ, trở về ta lại cùng mấy vị vương thương nghị một hồi.”

Chúc Dư vừa nghe biết là có phương pháp, hẳn vốn là người Chữ quốc, coi như là cùng Thái tử có thù hận lớn bao nhiêu cũng không muốn để ngoại tộc tùy ý bước vào quốc thổ của mình.

“Ngủ đi ngủ đi.” Khương Hồ thiếu kiên nhẫn, thoát áo bào cũng tiến vào trong chăn, hai người chuyện hoang đường gì cũng đã từng làm, huống chi Chúc Dư lúc này đang cầu xin Khương Hồ, cũng không dám nói gì, theo hẳn cùng ngủ.

61. Quyển 2 - Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không dừng chân lại lâu. Qua sông Bạch Thạch, đoàn người Chữ Dịch Phong tăng nhanh tốc độ, chỉ mất ba ngày đã tới được quân doanh ở phía Bắc.

Nghiêm Sư thấy người đến cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, những ngày qua Hung Nô mắt nhìn chăm chăm như hổ đói, Nghiêm Sư thật sự sợ mình không bảo vệ được biên giới quốc gia, năm đó tổ tiên dùng máu thịt đánh trận mới có quốc thổ hôm nay, nếu đánh mất vào tay hãn, vậy cho dù là vị quốc vong thân [1] cũng không mặt mũi đi gặp tổ tông. Vì vậy Nghiêm Sư thấy Chữ Dịch Phong đến trái tim cuối cùng cũng thả lỏng, hãn kỳ thực cũng coi như là một tướng tài, người để hãn thống lĩnh 10 ngàn quân sĩ hãn có thể làm nó trở nên danh tiếng, người để hãn mang 50 ngàn quân sĩ hãn cũng có thể luyện ra đáng, nhưng người muốn hãn thống lĩnh mười vạn đại quân đối địch, Nghiêm Sư tướng quân đáng thương chỉ có thể tròn mắt nhìn.

[1] > vị quốc vong thân: vì nước quên thân

Đầu tiên Chữ Dịch Phong đi vào trướng bỗng, chỉ một khắc giao nhận quân quyền xong xuôi, Nghiêm Sư trong lòng từng trận bồn chồn, tân quan tiền nhiệm tam thanh hỏa[2], hãn là có chút lo sợ, Đại tướng quân sẽ không trách cứ vài ngày trước đó hãn làm việc bất lực chứ?

[2] tân quan tiền nhiệm tam thanh hỏa: ý chỉ việc Gia Cát Lượng ba lần hỏa công Tào Tháo

Thành ngữ: những chính sách mới do người mới đảm nhận chức vụ đưa ra.

Chữ Dịch Phong không phải người thích lập uy, y không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ ra một đạo mệnh lệnh rất ôn hòa, không có trách cứ phê bình bất luận người nào: phong Vệ tướng quân Lăng Tiêu là Phiêu Kỵ tướng quân, ngày hôm đó có hiệu lực.

Lần này muốn thăng liền vài cấp, tướng sĩ trong trướng bỗng có điểm sững sốt, Lăng Tiêu cũng sững sờ. Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Không còn chuyện gì, lát nữa Phong Hành quân tới Hoàng thành báo cáo một chút là được, ta nghĩ triều đình sẽ phê chuẩn.” Chữ Dịch Phong suy nghĩ rất đơn giản, tại chỗ này Lăng Tiêu là người có chức quan thấp nhất, nhưng khi có chuyện xảy ra hãn lại góp công rất lớn, một chức Vệ tướng quân thực sự không đủ xứng với tài của hãn. Hơn nữa, nói thẳng ra thì làm sao y có thể để Lăng Tiêu chịu thiệt thòi được?

(Lee: Anh thương chồng vừa vừa thôi anh. Tui sâu răng rồi nè.

Candy: bà đi đi nhỏ răng đi là vừa rồi đó bà Lee. Người ta ngọt ngào wa bà hâm mộ hĩ))

Trong trướng bỗng suy nghĩ của tướng sĩ đơn giản, đương nhiên sẽ đồng ý, hiện ở trong tay ngài nhiều binh như thế, chỉ là hướng về triều đình muốn chức nho nhỏ Phiêu Kỵ tướng quân, triều đình sao dám không cho.

Lại dặn dò thêm vài câu, võ tướng ở đây cũng không gian dối gì, đơn giản phân công từng người theo đúng chức trách xong Chữ Dịch Phong cũng cho mọi người giải tán, tự mình cởi khôi giáp. Lăng Tiêu cho thân binh trong trướng lui ra ngoài, tiến lên giúp đỡ y thay đồ.

“Sao không sớm nói với ta chuyện này?” Lăng Tiêu đúng là không có ý phản đối, chỉ là có chút bất ngờ thôi, Chữ Dịch Phong cười hì hì: “Lần trước huynh vì ta xin phong ta đã nghĩ... Ừ thì bây giờ ta cũng làm như vậy thôi.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, ôm lấy Chữ Dịch Phong cúi đầu hôn môi, nhỏ giọng nói: “Vậy ta phải làm sao để báo đáp Đại tướng quân đây?” Vừa nói tay đã mò vào trong áo Chữ Dịch Phong, nhẹ nhàng xoa xoa mảnh lưng ấm áp của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, lắp bắp nói: “Không cần, không cần báo đáp, một lúc nữa còn có việc mà.”

“Không cần thật sao?” Lăng Tiêu nhẹ giọng nỉ non, tay lại không thành thật trượt tới trong quần Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong chân mềm nhũn nhanh chóng được Lăng Tiêu ôm lấy, Lăng Tiêu một tay ôm lấy

Chữ Dịch Phong một tay tìm được tinh khí của Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng xoa xoa, nhỏ giọng nói, “Bao nhiêu ngày không thân thiết rồi nha?”

Chữ Dịch Phong mắt có chút đỏ lên, không chịu nổi từng trận cảm giác thoải mái, nhỏ giọng nói: “Đã... gần một tháng...”

Lăng Tiêu nhẹ giọng cười, chế nhạo nói: “Vậy mà còn mạnh miệng? Mấy ngày trước ai ngủ còn cọ cọ vào chân ta? Không nhớ rõ nha?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy càng thêm đỏ mặt, thói quen nhỏ của y Lăng Tiêu hiểu rõ nhất, sau khi hai người ở cùng nhau mỗi khi Chữ Dịch Phong muốn đều sẽ lơ đãng dùng nơi nào đó đụng vào chân Lăng Tiêu, dù trong lúc ngủ mơ cũng sẽ như vậy, dáng vẻ này rất giống với động vật nhỏ cầu hoan làm Lăng Tiêu yêu thích vô cùng, chỉ là mấy ngày trước hành trình quá gấp mỗi ngày còn phải cưỡi ngựa Lăng Tiêu mới buông tha y.

Lăng Tiêu cũng biết Chữ Dịch Phong một lúc nữa còn có việc, chỉ là ôm lấy y nói vài lời tâm tình, xoa nắn thân thể của y, hai người dùng tay hỗ trợ lẫn nhau một phen liền thôi, Lăng Tiêu cầm khăn lau sạch cho Chữ Dịch Phong xong thả y ra, lại lấy áo khoác lông hồ ly phủ thêm cho Chữ Dịch Phong, cười nói: “Đi đi, trở về lại thương đệ.”

Chữ Dịch Phong vẫn còn có chút quyến luyến, lại dính lấy Lăng Tiêu cọ cọ một lúc mới đi theo Phục Kiệt Cầm đàm luận phân phối binh lực, Lăng Tiêu dỗ y nói mình muốn ở trong trường bằng nghỉ ngơi một lúc, chờ y đi rồi liền gọi Tần Long đến.

Tần Long cũng thay đổi áo bào, đi vào hành lễ nói: “Chủ tử, đây là ngày hôm nay Chúc Dư truyền tin đến.”

Lăng Tiêu vịn mở sập dán kín lấy ra thư tín trong ống trúc, tỉ mỉ đọc mấy lần nói: “Vinh Tường Công phủ bên kia không cần phải nhiều người, nói cho Chúc Dư đem người bên Thái tử rút ra một ít xếp vào chỗ của Tuệ vương.”

Tần Long sững sốt một chút, khuyên nhủ: “Chủ tử, Tuệ Vương tuy nói là cùng Anh Vương không thuận, nhưng nói sao đi nữa thì chỗ Thái tử mới là...”

“Chỗ Thái tử có người dán mắt nhìn chăm chú rồi, trở về ta tự hỏi hắn là được, không cần lãng phí nhân thủ, vạn nhất có sai lầm gì ở bên trong thì sao.” Lăng Tiêu liền đem mật thư bỏ vào lửa than trong trường bằng, nhẹ giọng nói, “Chuyện bên kia của Đại Thiên Vu có tin gì sao?”

“Đang muốn bẩm báo cho chủ tử.” Tần Long nhỏ giọng, “Chúc Dư kia đúng là có giao hảo với Đại Thiên vu Khương Hồ. Mật thám của chúng ta ở Hung Nô đã thăm dò, hai người thân thiết từ lúc nhỏ, sau đó lại cùng ở một chỗ. Nghe nói Khương Hồ từng vì Chúc Dư giết người, cũng đã cho hắn không ít nhân thủ, còn đối tốt với hắn. Nhưng sau đó không biết vì chuyện gì mà Chúc Dư phản bội Khương Hồ, Khương Hồ biết mình bị hắn hãm hại rất giận giữ nhưng lại cũng không rõ vì sao lại mắc kệ. Hơn một năm trước, dường như Chúc Dư đã gạt Khương Hồ, theo chúng ta vào triều. Khương Hồ còn phái không ít nhân thủ tới Hoàng Thành tìm hắn, nhưng lại không quen thuộc nơi đó, Chúc Dư cũng ẩn mình quá kỹ, cuối cùng hắn vẫn tránh thoát được nhân thủ của Khương Hồ”.

Lăng Tiêu trong lòng chậm rãi đem lời Tần Long nói ngấm qua một lần, xem ra Chúc Dư cùng Khương Hồ vẫn còn có chút giao tình, nếu Chúc Dư thật sự có thể thuyết phục Khương Hồ bình định trận quân sự này xong là tốt nhất.

“Chủ tử, ý của ta là...” Tần Long do dự lại, “Vẫn nên cùng Anh Vương thương lượng một chút đi, tướng sĩ trong quân doanh ngài cũng chỉ chịu tin y, có chuyện gì xưa nay cũng không cùng Anh Vương bàn bạc, theo ta thấy vẫn nên để y hiểu tường tận mới tốt. Lại nói điều này cũng không phải là việc không thể lộ ra ngoài, cho dù Anh Vương biết rồi cũng sẽ không nói gì.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không cần, đến lúc đó nếu như Chúc Dư thật sự như hắn nói có thể không đánh mà thắng, vậy phân công lao này có thể tính ở trên người Vương gia, còn không phải tốt hơn sao? Nếu nói cho Vương gia, theo tính tình của y đến thời điểm đó còn không vì Chúc Dư luận công xin thưởng sao? Thôi quên đi, đến lúc đó để y lo đánh trận đi, cứ theo ý của ta là được.”

Chuyện Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong Tần Long cũng hiểu rõ, gật đầu không nói thêm nữa, nói tới Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu lại nghĩ tới đến một chuyện, đứng dậy đi đến bàn sách đề bút viết một tờ danh sách giao cho Tần Long, phân phó nói: “Ăn theo cái này chọn mua đi, trở về ta muốn dùng, đừng tiết kiệm, tất cả đều phải mới tinh, đi đi.”

Tần Long tiếp nhận tờ danh sách lui ra ngoài.

Lại qua hai ngày, Chữ Dịch Phong đã đem việc trong quân quản lý đầu vào đây, tiếp nhận các nơi xong xuôi, Hung Nô nhưng vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, không động binh cũng không phái sứ giả đến đàm luận, sứ giả được phái đi đều bị đuổi trở về, thực sự khiến người ta đoán không ra đến cùng hẳn là muốn làm gì.

Lăng Tiêu nhìn kỹ cả bức mật thư Chúc Dư đưa tới trong lòng tạm yên tâm, chỉ ít tạm thời sẽ không giao chiến, Lăng Tiêu ngược lại không muốn nhanh chóng giải quyết, chịu khổ từ xa chạy tới nơi này không thể tay không trở lại, tốt xấu gì cũng phải có chút kết quả vì Chữ Dịch Phong tranh chút quân công cùng uy vọng.

Có điều nếu Chúc Dư bảo đảm thì tốt lắm rồi, Lăng Tiêu buông lỏng tâm, dùng chút tinh lực sai Tần Long mua vài vật bố trí quân trường.

Vì không để người khác chú ý Lăng Tiêu dùng hai bình phong lớn đem trướng bông tách ra, gian ngoài vẫn là những vật thông thường như bàn sách, bên trong mới bố trí tỉ mỉ, đầu tiên là ở trong quân trướng lại thêm một lớp chắn giữ ấm, lại đặt mua tủ hai ngăn loại thấp, một chiếc giường gỗ lê hoa mạ vàng khắc hoa loại lớn, dưới đất đặt mấy cái lò sưởi chân, lại mua chăn bông mới tinh, vải bông mới đã được phơi nắng, toả ra mùi hương dễ chịu.

Lăng Tiêu lại sai người làm hai cửa sổ trong trướng bông, như vậy vừa thông khí mà cũng không lạnh, trong một ngày đem những chuyện này làm xong, dù là Lăng Tiêu hết sức âm thầm nhưng cũng không ít người biết, Ô Kích cùng nói với đám người đang xuyên tạc: “Phí chút bạc thì sao? Vương gia và tiểu Hầu gia thân thể thiên kim, dùng đồ vật quý giá một chút thì thế nào? Hơn nữa cũng không dùng bạc trong quân, mà tự mình phái thân binh đi mua, cũng không bị được miệng các người sao?”

Thấy còn có mấy người không phục, Ô Kích cười lạnh nói: “Vốn biết trước là Vương gia cùng tiểu Hầu gia đến quân doanh nhưng có ai biết hai vị có thể chịu khổ như thế? Dọc đường đi cùng ăn cùng ngủ với chúng ta có từng thấy hai vị oán giận chưa? Một mình mua đồ vật bố trí quân trướng đúng thật là bị cấm, nhưng tóm lại đây cũng là việc nhỏ, ta nghe nói tiểu Hầu gia lúc trước là thư đồng ở Đông Cung, một món ăn làm không vừa miệng đều nói lật bàn lật ghế, ngay cả Thái giám quản sự cũng phải bị đánh chết mới có thể nguôi giận, Thánh Thượng còn coi trọng tiểu Hầu gia mà để ngài đến đây bình định, bây giờ người ta đến quân doanh thì thế nào? Còn không phải như đám người thô thiển các người từng sống như vậy sao, không phục người cũng đi dọn dẹp trong quân trướng một chút, xem xem có phải cũng có một phần ân sủng như tiểu Hầu gia không?”

Một lời nói ra làm mấy người đỏ mặt ngậm miệng tản đi, Ô Kích hừ hừ hai tiếng cũng rời đi.

“Đây là...” Chữ Dịch Phong vừa trở về trướng bông sau buổi tuần tới suýt chút nữa nhận không ra. Một luồng không khí ẩm áp phả vào mặt đầu tiên là một luồng không khí ẩm áp, hai lớp màn che nên không có gió lùa, trong trướng bông lại thêm vài chậu than, nếu nói ẩm áp như xuân cũng không quá đáng.

“Về rồi sao? Trên bếp lò nhỏ có trà đây, uống trước cho ấm.” Lăng Tiêu không biết là đang làm gì, chỉ nghe tiếng nói mà người thì không thấy đâu, Chữ Dịch Phong tự mình rót một chén trà nóng uống, cười cười đến gần, “Đang làm gì vậy?”

Chữ Dịch Phong chỉ thấy Lăng Tiêu đốt một lò than nhỏ, bên cạnh có một ít nồi lớn nồi nhỏ mới tinh, còn có một thùng sữa bò nhỏ, rồi còn trứng gà, sơn tra. Chữ Dịch Phong vừa thấy liền vui vẻ: “Đây là muốn khai trương bếp lò nhỏ tự mình làm hay sao?”

Lăng Tiêu nở nụ cười, kéo qua một cái ghế để Chữ Dịch Phong ngồi bên cạnh hẳn, cười nói: “Làm thức ăn cho đệ nha.”

“Làm cái gì?” Chữ Dịch Phong sờ sờ cái này chạm chạm cái kia, thành thật ngồi trên ghế nhìn. Lăng Tiêu cười khê: “Làm xong đệ sẽ biết thôi, ta trước đây là làm ở những bếp khác, không giống lắm với cái này, có điều phỏng chừng làm xong cũng được gần như vậy.”

Lăng Tiêu trước đem rửa sạch sơn tra xẻ lấy phần thịt quả đựng vào một bát, Lăng Tiêu lại quay đầu xem Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong bộ mặt chưa lè, nước trong miệng đều sắp chảy xuống, Lăng Tiêu cười cười: “Còn chưa ăn mà đã chưa thành như vậy sao?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái: “Nhắc tới quả này ta đều chảy nước miếng.”

Lăng Tiêu cười cười, cầm nồi cho lên bếp đổ vào một ít nước, lại cho không ít đường vào, tiếp theo đem sơn tra đổ vào, sau đó lấy nắp đậy lại.

Làm xong cũng không quản nó, lại lấy cái nồi khác, đem sữa bò đổ vào nồi nhỏ cũng đặt trên bếp lò, chỉ chốc lát sau mùi sữa thơm lừng tản ra, Lăng Tiêu nhìn trong nồi sữa bò, thấy vừa sôi lên liền bỏ nồi xuống đem sữa bò đổ vào trong cái tô để nó nguội lại, lại cầm một chén lớn, lấy lòng trắng trứng của mấy quả trứng gà cho vào, sau đó cho mấy muống đường vào, Lăng Tiêu quay đầu nhìn thấy bộ mặt chờ mong của Chữ Dịch Phong cười cười, cầm bát trong tay đưa cho Chữ Dịch Phong: “Dùng chiếc đũa đánh tan, được không?”

“Được, ta biết.” Chữ Dịch Phong vội vã nhận lấy, y vốn sợ mình tay chân vụng về sẽ làm hỏng nên không dám động, vào lúc này Lăng Tiêu để y động thủ y cầu còn không được nha, Lăng Tiêu rảnh tay đi nhìn sơn tra đang nấu một chút, khuấy đều lại cho chút đường vào, quay đầu lại nhìn Chữ Dịch Phong đã đem lòng trắng trứng đánh tốt rồi, Lăng Tiêu lấy ra bát sữa bò vừa này, dùng chiếc đũa đem váng sữa trên mặt bát đâm thủng, đem sữa bò chậm rãi đổ vào lòng trắng trứng, khuấy đều rồi lại từ từ đổ vào, chỉ thấy váng sữa vừa này lại đông lên.

Chữ Dịch Phong nhìn đắm đắm, Lăng Tiêu cười cười véo lại mũi của y, lại lấy cái nồi hơi lớn một chút cho nước vào, đem hỗn hợp sữa bò và lòng trắng trứng đã khuấy đều mang chưng cách thủy một lúc, nước vừa sôi lên thì có một mùi hương thơm dịu tản ra, Chữ Dịch Phong lần này thật sự là chảy nước miếng, lại chờ thêm nửa khắc, Lăng Tiêu lấy chiếc đũa đâm đâm, cười nói: “Vậy là được rồi.”

Nói xong đem chén lớn lấy xuống, cầm cái vá múc một chén nhỏ ra, lại lấy sốt sơn tra nấu chín rót một chút ở phía trên, đưa cho Chữ Dịch Phong: “Ăn đi.”

Chữ Dịch Phong cầm muống nhỏ múc một cái: “Cho huynh.”

Lăng Tiêu ném thử một miếng, cười nói: “Ừ, so với trước đây làm thì cũng tạm được.” Chữ Dịch Phong cười cười nâng chén nhỏ ăn, ăn đến con mắt đều híp lại: “Món này ăn ngon quá, đây là món gì vậy?”

Lăng Tiêu tự mình cũng múc một chén, nói: “Song bì nãi[3], mấy ngày trước đây nghe bọn họ nói nơi này có sữa bò ngon, lúc đó đã nghĩ làm món này cho đệ ăn, không hy vọng làm ngon nhưng cũng không tệ lắm.”

[3] : Song bì nãi: tạm dịch là Bánh sữa hai lớp.

*Đây là Song bì nãi sơn tra mà anh Tiêu làm

Lăng Tiêu thuận theo tính tình của Chữ Dịch Phong, tất nhiên quan tâm đến sở thích của y, chỉ chốc lát sau Chữ Dịch Phong liền ăn sạch toàn bộ, Chữ Dịch Phong lặn đến trong chén co người lại hừ hừ, ra vẻ chịu đựng.

Lăng Tiêu dập tắt bếp lò, Chữ Dịch Phong đem chén chia cho Lăng Tiêu, tự động tiến vào dựa lên khuỷu tay Lăng Tiêu, khê cười nói: “Thật tốt quá...”

Chữ Dịch Phong kỳ thực không phải người tham ăn, có cái gì ăn cái nấy, không có cũng sẽ không đòi hỏi, Lăng Tiêu cũng hiểu được, y chỉ là lưu luyến cảm giác được người khác yêu thương che chở, Lăng Tiêu nở nụ cười nhẹ giọng nói: “Đệ sau này nếu như nghe lời ta sẽ làm cho đệ nữa, mấy vật này ta sẽ để bọn họ thu dọn cẩn thận, ngày nào đó đệ muốn ăn thì làm tiếp.”

“Ừm, ta sau này đều nghe lời.” Chữ Dịch Phong đã có chút mệt mỏi, Lăng Tiêu xoa xoa đầu y, tự mình đem dây buộc tóc dài tháo ra, kéo chân đắp lên, hai người ôm nhau ngủ.

62. Quyển 2 - Chương 62

Bất tri bất giác lại qua hai ngày, Chúc Dư phải mật thám đến mật báo cho Lăng Tiêu, chỉ mười ngày nữa đại quân Hung Nô sẽ rút quân.

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút liền mệnh mật thám trở lại nói cho Chúc Dư, hắn cần phải đến quân doanh một chuyến nói chuyện, mật thám vừa đi lại mất nửa ngày, trở về phúc đáp nói: “Đại Thiên Vu đã nói, tiểu Hầu gia nếu có chuyện gì liền để nô tài phúc đáp, hắn không cho chủ nhân trở về.

Lăng Tiêu tức giận nở nụ cười: “Nói hắn không cho chủ nhân người trở về là sao? Vậy chủ nhân người nói sao? Hắn bị Đại Thiên Vu bắt trói hay sao?”

Mật thám do dự, khổ sở nói: “Chủ nhân nói sau này xem tiểu Hầu gia như chủ nhân, nô tài không dám giấu, bây giờ Đại Thiên vui thật sự đem chủ nhân trói trong trường bông, mỗi ngày chủ nhân không cầu xin nửa canh giờ, nói nhẹ nhàng nửa ngày đều nhịn không được lại lộ về tức giận. Chỉ là có đi đâu một chút, Đại Thiên vu cũng tự mình đi theo.”

Lăng Tiêu đáy mắt tối sầm lại, trước kia hắn đã hoài nghi quan hệ của Chúc Dư cùng Thiên Vu Hung Nô, không nghĩ quả là như vậy... Lăng Tiêu cười khế: “Ta đoán được, nếu không sao Đại Thiên Vu có thể nghe theo lời hắn, Đại Thiên Vu hạn chế hoạt động của hắn lại không hạn chế hắn truyền tin cùng ngoại địch?” Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, đầu óc Thiên Vu Hung Nô đến cùng là như thế nào nha? Chúc Dư ở nơi đó của hắn, hắn lại có thể khoan dung Chúc Dư mỗi ngày cùng mình truyền tin qua lại.

“Tiểu Hầu gia có chỗ không biết, bây giờ chủ nhân đã cùng Đại Thiên Vu nói xong rồi, đem con sâu làm rầu nồi canh [1] trong nội bộ Hung Nô giết chết mới là việc cấp bách.” Mật thám kia hạ thấp âm thanh, “Chủ nhân muốn ám sát Hung Nô Sài Đan Vương, người này là Thân Vương có uy vọng nhất ở Hung Nô, chiếm thảo nguyên cùng nguồn nước tốt nhất, còn là ức hiệp những bộ tộc ở gần đó, lần này tập kết đại quân cũng là chủ ý của hắn, không ít người đều nhìn ra hắn có ý phản, nhưng Đại Thiên Vu có chút, cái kia kia nha.”

[1] *Hại quân chi sát*: <<VietPhrase>> con sâu làm rầu nồi canh

Lăng Tiêu quét mắt nhìn mật thám kia một chút, trong nháy mắt rõ ràng “Cái kia kia” là cái gì, cười khê: “Người nói tiếp đi.”

Mật thám nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Đại Thiên Vu có chút cái kia kia, nhưng chủ nhân lại nhìn thấu, trừ tính kế hoạch ám sát Sài Đan Vương, đến lúc đó Đại Thiên Vu sẽ nói Sài Đan Vương cố ý tấn công Đại Chử quốc mạo phạm ý nguyện của Thiên Thần, sau đó âm thầm xử trí Sài Đan Vương, đại quân Hung Nô cũng có thể danh chính ngôn thuận lui binh.”

“Gọi chủ nhân người đến chính là vì thương nghị việc này.” Lăng Tiêu cùng Chúc Dư đêm đó nói chuyện một đêm, Lăng Tiêu chắc chắn tám phần mười Chúc Dư có thể xoay chuyển cuộc chiến lần này, nhưng hắn muốn không chỉ là như vậy, hắn thậm chí muốn xảy ra giao chiến mới tốt, hắn muốn nhân cơ hội lần này tạo thành thế cho Chử Dịch Phong, cho Chử Dịch Phong lập quân công và uy vọng, nhưng tính theo sự tình này, Hung Nô nội loạn tự mình giải quyết, Chử Dịch Phong cái gì cũng không có được.

Lăng Tiêu nhìn mật thám kia, đem nghi ngờ nói với hắn, mật thám kia nhìn Lăng Tiêu một chút trong lòng thất kinh, tiểu Hầu gia ham muốn thật lớn, chỉ lui binh cũng không được, còn muốn vì Anh Vương điện hạ lập chút uy vọng, phải nói vị này chính là không thấy thối không thả chim ưng đây.

Mật thám suy nghĩ lại, thấp giọng nói: “Muốn cho chủ nhân đến đây sợ là không được, lần trước chủ nhân vốn cùng Đại Thiên Vu nói không rời đi, nhưng cuối cùng lờ không ít đồ vật của Đại Thiên Vu theo gót đoàn người của tiểu Hầu gia về Hoàng thành, tuy rằng Đại Thiên Vu có chút... cái kia kia, nhưng lần trở lại này hắn liền cắn chặt không buông, chủ nhân nói hắn bây giờ căn bản không tin tưởng y, phải đem y để dưới mắt không cho y rời đi, cái này... thực sự không dễ xử lý, nếu không hay là tiểu Hầu gia hạ mình đi một chuyến?”

Điều này Lăng Tiêu đương nhiên đã sớm nghĩ tới, hắn ngược lại không sợ, nhưng ở thời kỳ đặc thù này lại vụng trộm vượt qua quốc giới đi gặp Hung Nô Đại Thiên Vu, hơi sơ suất không đề phòng một chút thì sẽ mang tội thông địch phản quốc, người của Tuệ V ương đang gắt gao nhìn chăm chăm muốn tìm sai lầm của Chử Dịch Phong và hắn, tội này quá lớn, Lăng Tiêu gánh không nổi.

Mật thám kia xem ra cũng nghĩ đến chuyện Lăng Tiêu đang lo lắng, thấp giọng nói: “Tiểu Hầu gia không cần lo lắng, đến lúc đó các nô tài nhất định có thể đem tiểu Hầu gia bảo vệ khỏe mạnh trở về, nhất định một người cũng không biết.”

Lăng Tiêu cười khê: “Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, có một phần rủi ro thì ta sẽ không mạo hiểm, yên tâm đi, ta sẽ đi, nhưng không phải vụng trộm trốn đi.”

“Tiểu Hầu gia là nghĩ...” Mật thám cũng choáng váng, chuyện như vậy không vụng trộm thì làm sao đây?

Lăng Tiêu đứng lên nói: “Đi nói cho chủ nhân người, người của ta ngày mai sẽ toàn bộ phái đến nơi của hắn tùy ý hắn sai phái, ám sát Sài Đan Vương không phải là việc nhỏ, nói hắn

vạn sự phải cẩn thận. Sau khi xong mọi chuyện, Anh Vương điện hạ cùng Lăng tướng quân sẽ quang minh chính đại cùng Đại Thiên Vu hoà đàm một lần, đến lúc đó có chuyện gì chúng ta sẽ nói cho rõ.”

Mật thám thay Chúc Dư cảm tạ Lăng Tiêu, trong lòng hẳn chỉ nghĩ thôi cũng hiểu rõ Lăng Tiêu muốn làm cái gì, chuyện gì cũng thế, mỗi lần Lăng Tiêu làm thì sẽ quang minh chính đại làm, không cho người khác có một chút cơ hội nào để bán tán hay nghi vấn.

Mật thám cáo từ rời đi.

Lăng Tiêu lại truyền Tần Long tới giao phó, cuối cùng dặn dò: “Người không cần đi, chỉ cần để lại người trong Hoàng thành truyền tin là được, những người còn lại đều đến chỗ Chúc Dư chờ hẳn sai phái, chuyện này tuy nói là chuyện nội bộ của Hung Nô nhưng lại có liên hệ rất lớn với chúng ta, nhớ cẩn thận một chút, đi đi, đừng để cho Vương gia biết.”

“Vâng.”

“Không cho ta biết cái gì?” Chữ Dịch Phong ló đầu đi vào, y vừa tiến vào liền nghe thấy câu này, cười cười đi tới, “Các người gạt ta cái gì đây?”

Tần Long trong lòng cả kinh, không khỏi lên tiếng quát mắng thủ hạ ngoài lều: “Vương gia đi vào cũng không biết thông báo một tiếng, chết hết rồi hay sao? Một chút lễ nghi cũng không có!”

Lăng Tiêu giật mình, nếu là Chữ Dịch Phong thật sự nghe được chuyện ngay từ đầu theo tính tình của y không thể làm bộ như không nghe thấy mà gạt mình, khả năng duy nhất chính là y thực sự chỉ nghe thấy câu cuối, vậy thì giải thích tốt là được, Lăng Tiêu đứng lên nở nụ cười: “Ta nghe nói nơi này thịt bò hong khô ăn rất ngon, nghĩ để Tần Long lén đặt mua đến đồ đệ cao hứng, không nghĩ tới đồ đệ nghe thấy, đây là việc phải làm, không cần kinh hi.”

“Ha ha, đây có gì đâu, đi đi, không cần quy củ như thế.” Chữ Dịch Phong cười cười để Tần Long lui xuống, mình đến ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, cười làm lành nói, “Ta vừa nãy đến gặp bọn họ không kịp thông báo, không tức giận chứ?”

“Ta từng giận đồ đệ sao?” Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong cùng ngồi vào trên giường nhỏ, lấy qua một bình ủ ấm đặt xuống dưới chân y, cười nói, “Tóm lại toàn bộ đều dành cho đồ đệ, sớm hay muộn cũng như nhau.”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong cười hì hì, lại có chút thèm, đẩy đẩy Lăng Tiêu tha thiết mong chờ, “Làm tiếp song bì nãi được chứ? Muốn ăn cái đó.” Vừa nói lại nghĩ tới chuyện ngày đó Lăng Tiêu nói, nói bổ sung: “Ta vẫn luôn rất nghe lời.”

Lăng Tiêu nhìn bộ dáng thèm ăn của y không nhịn được cười, gạt đầu: “Buổi tối xong chuyện

ta liền làm, cơm tối ăn ít một chút, để bụng ăn nha.”

“Ừ.” Cách giờ giao ca còn có nửa canh giờ, Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đồng thời dựa vào trên giường nhỏ đánh nhau một lúc.

Bắt đầu từ hôm nay Lăng Tiêu mỗi ngày chỉ bồi Chữ Dịch Phong và xem mật báo truyền đến từ trong Hoàng thành, Thái tử và mật thám của mình, mỗi khi hỏi tới lão Hoàng Đế Thái tử đều sẽ nói Hoàng Thượng thân thể bị bệnh không có gì đáng ngại, nhưng mật thám của Lăng Tiêu lại nói lão Hoàng Đế thân thể ngày càng không chống đỡ nổi, bây giờ chén thuốc đã không rời miệng, Thái tử cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mỗi ngày phụng dưỡng bên cạnh.

Lăng Tiêu đem mật báo của mật thám đốt, một chút dấu vết cũng không lưu lại, không có nhiều lời, chỉ là sai người đi giục Chúc Dư mau ra tay.

Chúc Dư cũng gấp đến bốc lửa, hắn nhận được tin tức ở trong Hoàng thành cũng không khác so Lăng Tiêu, thân thể lão Hoàng Đế lần này là thật sự không xong rồi, Chúc Dư tình nguyện cùng Thái tử đồng quy vu tận cũng không cam lòng để Thái tử cứ như thế thuận lợi đăng cơ, hơn nữa lúc này hắn lại bị Đại Thiển Vu buộc ở trong quân doanh Hung Nô, trước đây hắn lừa gạt Khương Hồ vô số lần, lúc này nói cái gì Khương Hồ cũng không tin, nói sao cũng không cho Chúc Dư rời đi.

Chúc Dư có khổ không thể nói, chỉ có thể nghĩ biện pháp mau chóng xử lý tốt chuyện bên trong Hung Nô, cuối cùng vào một buổi sáng sớm, Sài Đan Vương đang yên lặng ngủ ở trên giường nhỏ trong lều bỗng dưng chết đi.

Trong lều nô lệ nhìn thấy Sài Đan Vương đã chết kêu to lên, chỉ một lúc sau toàn bộ lều lớn đột nhiên nổi lên một trận lửa lớn tận trời, mọi người nhào đến nhưng không cứu kịp, thầy lang còn chưa kịp kiểm tra ra nguyên nhân cái chết của Sài Đan Vương thì toàn bộ lều lớn đều hóa thành tro tàn.

Cùng ngày trong quân doanh Hung Nô không ngừng truyền ra lời đồn Sài Đan Vương cố ý xuất binh xúc phạm Thiên Thần nên gặp báo ứng, Đại Tế Tư xử quyết sau đó cũng cho Đại Thiển Vu câu trả lời như thế: Mỗi người đều nên ở lại mảnh đất thảo nguyên thuộc về mình sinh sống, nhưng Sài Đan Vương lại khư khư cố chấp xúc phạm uy nghiêm Thiên Thần, Thiên Thần hạ xuống thiên hỏa mang Sài Đan Vương đi để đền lại tội lỗi của hắn.

Đại Thiển Vu cũng tiếp nhận lời giải thích của Đại Tế Tư, động viên con cháu của Sài Đan vương, thuận tiện tiếp quản thủ hạ, quân sĩ, thảo nguyên cùng nô lệ của Sài Đan vương.

“Đại Thiển Vu...” Chúc Dư đem chuyện cuối cùng giao phó xong, trở lại lều đi tới quỳ bên chân Đại Thiển Vu, nhẹ giọng nói, “Chuyện Sài Đan Vương đã kết thúc, để ta về Hoàng thành được không? Ta thật sự...”

“Về Hoàng thành sao? Đương nhiên rồi.” Khương Hồ đánh gãy Chúc Dư, đem Chúc Dư ôm lấy để hai người đồng thời ngồi vào trên giường nhỏ đến, cười nói, “Chúng ta lập tức trở về Đầu Mạn.”

Hoàng thành không phải là danh từ riêng, mà Hoàng thành ý nói là thành phố lớn, hay thủ đô, vì vậy Khương Hồ hiểu lầm ý của Chúc Dư.

Chúc Dư trong lòng kêu khổ, âm thanh mềm mỏng, nhẹ giọng nói: “Ta nói... là về Đại Chữ quốc, Đại Thiên Vu, ta thật sự...”

Khương Hồ vừa nghe Chúc Dư nói phải đi trên mặt liền tức giận, Chúc Dư biết tính tình của hắn, vừa thấy hắn trưng ra bộ mặt này liền không nhịn được lui về sau, Khương Hồ thấy dáng vẻ của y thì mềm lòng, thở dài nói: “Người đừng sợ, ta không phải nói rồi sao, sẽ không đánh người nữa, đừng sợ.”

“Người biết mà, kỳ thực ta hận nhất chính là người đánh nữ nhân.” Khương Hồ không chịu nổi khi nhắc đến mẫu thân mình, một bên nhẹ nhàng xoa xoa thân thể Chúc Dư một bên chậm rãi nói, “Ta từ nhỏ đã thấy phụ thân say rượu sau đó đánh mẫu thân ta, mặc kệ nàng nói hay làm gì đều là sai, hắn cầm lấy roi ngựa liền đánh...”

Chúc Dư cũng biết đây là vết thương cũ trong lòng Khương Hồ, ngay lúc khó khăn nhất y ném kẻ ngu si này tự mình trở về Hoàng thành hơn một năm cũng có chút hổ thẹn, Khương Hồ liếc mắt nhìn y, tiếp tục nói: “Ta tính khí hung bạo, lại không có cách nào coi người là nữ nhân... Chúc Dư, người hận ta sao?”

Chúc Dư nghe vậy không biết nói sao lập tức đỏ cả vành mắt, nước nỡ nói: “Khương Hồ...”

“Đừng khóc...” Khương Hồ lau đi nước mắt Chúc Dư, nhẹ giọng nói, “Ta biết người sốt ruột, thù của người hận của người, người khác không hiểu được nhưng ta hiểu được, nguyên bản là ta nghĩ quá đơn giản, cho rằng đem Đại Chữ quốc cho người, để người làm Hoàng Đế người sẽ cao hứng, sau đó ta nghĩ kỹ lại cũng đã hiểu rõ, ta không có khả năng lấy được mảnh giang sơn này, người cũng không muốn làm Hoàng Đế, người chỉ là hận tên thúc phụ kia, người là Hoàng tộc Chữ quốc, trời sinh cao quý hơn so với người khác, coi như là thúc phụ người cùng người có thù hận to lớn cỡ nào người cũng sẽ không khoan dung ngoại tộc xâm phạm quốc thổ của người, ta hiểu được.”

Chúc Dư nghe vậy sững sờ, không hiểu ngẩng đầu lên nhìn Khương Hồ, Khương Hồ nở nụ cười: “Người còn sống một ngày, thì ta sẽ không động Chữ quốc một phần, ta đáp ứng người, người có thể đi theo tiểu Hầu gia gì đó làm mưu sĩ đi, những thứ đó ta không hiểu, ta chỉ có thể đáp ứng người điều này, người có vui không?”

Chúc Dư trong lòng đau xót, gật đầu, lại nói: “Vậy ta muốn đi...”

Thù hận mà Chúc Dư mang trong lòng Khương Hồ cũng biết. Hắn không phải hận Chúc Dư

đi báo thù, Chúc Dư muốn báo thù hấn tất tương trợ, nhưng điều Khương Hồ hận chính là Chúc Dư lần nào cũng dỗi gặt mà trốn đi. Khương Hồ suy nghĩ một chút, nói: “Người không gặt ta, vậy để người của ta theo người. Ta cũng nói rõ, bọn họ sẽ vừa giúp đỡ người đồng thời cũng giám sát người. Người đáp ứng điều này ta liền để người đi nhưng tới khi mọi chuyện xong xuôi người phải trở lại. Khi đó, ta sẽ mang người trở về Đầu Mạn.”

Khương Hồ nghĩ rất đơn giản, vừa nghĩ tới Chúc Dư đem chuyện này xử lý tốt một lòng theo mình liền hài lòng, cười nói: “Đến thời điểm đó người muốn cái gì ta đều cho người.”

Đã có lúc, nam nhân trước mắt cũng chân tâm thực lòng hướng mình cam đoan qua, đáng tiếc mình lấy được đồ vật mình muốn liền bỏ chạy, bây giờ hấn thế nhưng lại một lần nữa nguyện ý hứa hẹn, Chúc Dư biết hứa hẹn của nam nhân này không giống với mình, hấn nói được, nhất định sẽ làm được.

Chúc Dư cúi đầu lau đi nước mắt, gạt đầu nước nỡ nói: “Nếu như có thể đem chuyện này xử lý xong xuôi, ta sẽ cùng người... cũng không trở về Chữ quốc, chỉ theo người.”

Khương Hồ xoa nhẹ đầu Chúc Dư đầu, cười nói: “Khóc cái gì, được rồi được rồi, ngủ một chút, ngày mai liền đem người đi đến chỗ huynh đệ tiểu Hầu gia, chúng ta sẽ cố gắng thương lượng một chút.”

63. Quyển 2 - Chương 63

Hôm sau Thiên Vu Hung Nô ra khỏi quân doanh hai mươi dặm, bố trí lều lớn, mời Đại tướng quân hai nước hoà đàm, còn nói rõ bản thân có thể mang theo một ngàn binh tới, để tỏ thành ý Đại Thiên Vu cũng mời Đại tướng quân Chữ quốc tự mang một ngàn tinh binh đến.

Chữ Dịch Phong xem một lần thư Đại Thiên Vu truyền đến hoà đàm, xem xong lại đưa cho Lăng Tiêu, tướng sĩ trong lều đều truyền tay nhau đọc một lần, sau đó Chữ Dịch Phong mới nói: “Thiên Vu Hung Nô đã có thành ý, hấn hiện tại đã xử lý tốt nội loạn, thiết nghĩ không muốn tiếp tục đánh nhau.” Nói xong Chữ Dịch Phong tự mình cũng muốn cười, trận này xem như bị phá vỡ, nội bộ Hung Nô nhiều loạn khiến bọn họ vất vả mấy tháng, hiện tại không động một đao một thương nào đã phải dẹp đường hồi phủ, không biết chút thú vị nào.

Lăng Tiêu cẩn thận xem một lần thư hoà đàm, trong lòng cười khế, đây là chữ của Chúc Dư.

Đương nhiên ở Hoàng thành Chúc Dư đã từng đưa cho hấn một phần bản đồ quan hệ quyền thế của Thái tử cùng Tuệ Vương, Lăng Tiêu bởi vì lúc trước mô phỏng theo bút tích của Chữ Dịch Phong có chút tâm đắc, đối với bút tích của người khác nhớ rất tốt, bây giờ vừa nhìn liền có thể xác định đây là chữ do chính tay Chúc Dư viết, nếu là như vậy Lăng Tiêu càng thêm yên tâm, cười nói: “Đi thì không sao, đến lúc đó xin Phục tướng quân phái hai ngàn tinh binh đi phía sau, ẩn giấu khá một chút, cẩn tắc vô ưu.”

Nghiêm Sư sững sờ: “Tiểu Hầu gia... trong thư này nói chỉ có một ngàn binh sao... Như vậy có phải là thất tín không?”

“Cẩn thận thì sẽ không sai.” Lăng Tiêu cười cười, “Vương gia thân thể thiên kim, chẳng may bị tổn thương người và ta chết vạn lần cũng không bồi được, lại nói... Ta vốn không phải quân tử, phải vứt bỏ phẩm hạnh của quân tử, còn phải làm phiền Phục tướng quân.”

Phục Kiệt Cầm nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia nói rất đúng, tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền [2], vì bảo vệ Vương gia hà tất câu nệ chút chuyện nhỏ này?” Phục Kiệt Cầm gật đầu, hẳn cũng yêu thích tích cách thẳng thắn linh hoạt ứng đối này của Lăng Tiêu, so với Nghiêm Sư nhiều năm lão luyện còn xuất sắc hơn!

[2] Nguyên văn (tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền” (,) – cẩn trọng sẽ bất được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Mọi người thương nghị xong xuôi thì đã đến giữa trưa, lúc này Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong đi đến lầu lớn do Đại Thiên Vu bố trí để hoà đàm, Ô Kích mang theo một ngàn tinh binh theo hầu, phía sau Phục Kiệt Cầm mang theo hai ngàn tinh binh mai phục chuẩn bị đối phó với bất cứ tình huống nào.

Chữ Dịch Phong lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, đối phương lại có binh lực không kém so với Đại Chủ quốc, Lăng Tiêu cùng Thiên Vu Hung Nô tâm ý tương thông, e ngại tướng sĩ xung quanh quá nhiều không tiện nhiều lời, chỉ là trên đường đi tới lầu lớn nắm lấy tay Chữ Dịch Phong, vừa chạm liền tách ra, Chữ Dịch Phong nỗ lực ổn định tâm tình, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vương gia không cần phải lo lắng, Thiên Vu Hung Nô đẳng cơ không lâu, Vương gia là Trấn Quốc Tôn Quận Vương, e rằng cũng là quý tộc dị quốc có địa vị cao nhất mà hắn từng gặp, không cần khẩn trương.”

Chữ Dịch Phong trong lòng khá hơn nhiều, đối với Lăng Tiêu gật đầu nở nụ cười.

Trong lầu Khương Hồ và Chúc Dư đã đợi được một lát, thấy Chữ Dịch Phong đến người trong lầu người đều đứng dậy, hàn huyên qua một chút Khương Hồ liền mệnh tướng sĩ trong lầu đều lui ra, chỉ để lại Chúc Dư, Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu và hắn.

Chữ Dịch Phong vừa thấy Chúc Dư thì sững sốt, quay đầu hướng Lăng Tiêu nói: “Đây không phải là... Chúc Dư sao?”

Lăng Tiêu trong lòng thất kinh, hẳn không nghĩ tới Khương Hồ cùng bọn họ hoà đàm còn mang theo Chúc Dư đến. Lăng Tiêu chưa kịp giải thích Chữ Dịch Phong liền tự lý giải, gật đầu đối với Chúc Dư nói: “Từ sau trận chiến phương Bắc người liền nương nhờ Hung Nô phải không?”

Chúc Dư vội vàng gật đầu: “Chúc Dư vốn là người không có nhà để về, Đại Thiên Vu đồng ý thu nhận giúp đỡ ta là phúc phận của ta.”

“Đến đến, tất cả ngồi xuống tất cả ngồi xuống...” Khương Hồ dừng dừng nói, “Trước tiên uống một chén đã rồi bàn bạc được không?”

Chúc Dư chỉ cảm giác huyết Thái Dương mơ hồ đau, Chữ Dịch Phong lắc lắc đầu: “Uống rượu hồng việc, trong quân doanh của ta không có đại công từ trước đến giờ nghiêm cấm uống rượu, quên đi... Vẫn là uống chút song bì nãi đi.”

Khương Hồ đầu lưỡi có chút lú lại: “Cái gì... Cái gì bì nãi?” Khương Hồ cùng bọn họ vốn là ngôn ngữ không thông, lần này triệt để mơ hồ, mờ mịt quay đầu nhìn về Chúc Dư, đầu Chúc Dư càng đau.

“Ha ha Vương gia đùa giỡn nha.” Lăng Tiêu nở nụ cười, “Chính sự làm trọng, quân Đại Thiên Vu xâm phạm biên giới nước ta hơn một tháng, không biết là ý gì đây?”

Nói tới điều này Khương Hồ gật đầu, chỉ là không vội nói chuyện chính sự chỉ bình tĩnh nhìn Chữ Dịch Phong, trước đó Chúc Dư từng dặn qua hắc Chữ Dịch Phong không biết chuyện của mình hắc tuyệt đối đừng nói lỡ miệng, Khương Hồ chỉ nghĩ đơn giản cho rằng Chúc Dư là sợ bại lộ thân phận đưa tới tai họa nên đã đáp ứng, bây giờ nhìn thấy Chữ Dịch Phong, Khương Hồ thấy rõ tất cả người đối diện mơ hồ có cảm giác ưu việt, nhìn kỹ một chút, hai huynh đệ này cũng không giống nha, chỉ là mắt có chút tương tự mà thôi.

Chữ Dịch Phong không biết Đại Thiên Vu vì sao cứ nhìn mình chăm chăm, cũng không quan tâm, hỏi: “Không biết Đại Đan hôm nay mời chúng ta đến là vì chuyện gì?”

Khương Hồ nở nụ cười: “Đại tướng quân cũng biết, lần này quân binh của ta xâm phạm quốc cảnh vốn không phải là ý của ta, chỉ là do Sài Đan vương khư khư cố chấp phạm trọng tội đã chết, hôm nay thần đã đem hắc đi, xem ra hiềm khích của chúng ta cũng có thể theo đó mà tiêu tan.”

Chữ Dịch Phong giật mình, tân Thiên Vu đẳng cơ trước nay chưa bao giờ cùng Chữ vương triều qua lại, lần này mặc dù khiến bọn quân sĩ khổ cực nhưng cuối cùng cũng không khai chiến, nếu như có thể nhân cơ hội này kí hiệp ước...

“Chuyện lần này ta cũng có nghe qua, đều do hiểu lầm gây nên.” Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói, “Đại Thiên Vu thứ ta mạo phạm, có điều hiểu nhầm này đều do Đại Thiên Vu chưa từng cùng chúng ta có qua lại gây nên, triều ta từng nhiều lần phái sứ giả mang tặng lễ vật cho Đại Thiên Vu đẳng cơ, nhưng Đại Thiên Vu lại không chịu tiếp thu ý tốt của triều ta, nếu có thể kết thành huynh đệ, chỉ có kí hiệp ước vạn thế[3], đối với hai nước chỉ có trăm lợi mà không có hại.”

[3] <<VietPhrase>> vạn thế

<<Lạc Việt>>

[wànshì] muôn đời

Khương Hồ nhượng mảy, vì Chúc Dư hẳn xác thực muốn vào ngày hôm nay sẽ đồng ý sau này không xâm chiếm theo hiệp ước đồng minh, nhưng nhìn thấy tiểu tướng quân chính trực này hẳn cũng cảm thấy hứng thú, ngồi thẳng lên cười nói: “Thành ý của Đại tướng quân đây sao?. Nói trắng ra, người Trung Nguyên triều đại tuy có thay đổi, nhưng xưa nay cũng chưa từng chủ động xâm phạm quốc thổ Hung Nô, xưa nay đều do Hung Nô xâm phạm đến hồ Khố Sa cướp bóc, ta cùng người định ra hiệp ước đồng minh chỉ là hạn chế hành động của ta, đối với ta có chỗ nào tốt?”

Lăng Tiêu cùng Chúc Dư đồng thời giật mình, Lăng Tiêu là nghe không lọt tai người ngoài nói Chữ Dịch Phong ngu ngốc, Chúc Dư cũng thầm mắng Khương Hồ phát bệnh, rõ ràng đã đáp ứng mình còn đùa y làm chi, hai người đang muốn mở miệng thì Chữ Dịch Phong trước một bước trả lời.

“Đại Thiên Vu nói không sai.” Chữ Dịch Phong nở nụ cười, “Các đời các triều đại Trung Nguyên đều chưa từng chủ động xâm phạm quốc thổ Hung Nô, đó là bởi vì quốc thổ Hung Nô được bao bọc bởi thảo nguyên sa mạc, nhưng người Trung Nguyên quen thuộc với vùng đất Giang Nam phì nhiêu, cũng không quen khí hậu nơi này, coi như là đánh chiếm được thì có ích lợi gì đây?”

Lăng Tiêu trong lòng kêu một tiếng giỏi, Khương Hồ đầu tiên là trong lòng giận dữ, nhưng thấy Chữ Dịch Phong cũng không có ý tứ châm chọc, y xác thực chỉ là trần thuật sự thật mà thôi, Khương Hồ nở nụ cười, nói: “Đại tướng quân là người ngay thẳng, ta thích, Đại tướng quân tự mình nói đi, xem có thể lay động ta hay không.”

“Nếu Đại Thiên Vu đồng ý cùng triều ta kí hiệp ước vạn thế... Ta có thể thỉnh cầu triều đình mở ra thương mại đường bộ chính thức qua lại với Hung Nô, đến lúc đó còn có thể giảm thuế...” Chữ Dịch Phong do dự, trầm giọng nói, “Hai phần mười.”

Lời vừa nói ra ba người kia đều sửng sốt, Lăng Tiêu giật mình, buôn bán này nhất định không lỗ, từ trước đến giờ Hung Nô chọn mua đều là tơ lụa vải vóc và lương thực từ Trung Nguyên, mà Hung Nô bán cho Trung Nguyên là da lông và các loại thịt, tuy không thể nói vải vóc lương thực mua vào số lượng lớn hơn nhưng giá tiền thì cao hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn không nhìn ra là ai lời hơn ai, nhưng lương thực so với da lông thì trọng yếu hơn đối với bách tính.

Khương Hồ càng thêm ngơ ngẩn xuất thần, Hung Nô tại sao hết lần này đến lần khác vượt qua biên giới đánh cướp, tốt lành ai lại muốn ý đi đánh giết, người của mình cũng không phải không bị tổn thương, nhưng trong lều không có ăn, không đi cướp bóc thì làm gì đây? Biên giới bọn gian thương còn đâu cơ tích trữ đợi đến thời cơ thì nâng giá lương thực lên cao và

vật, nhưng Trung Nguyên các đời Hoàng Đế liền siết chặt thuế quan để hạn chế bách tính của hân, nếu thật có thể như Chử Dịch Phong nói... Khương Hồ chậm rãi nói: “Đại tướng quân có biết mình nói cái gì không? Người có thể làm chủ việc này sao?”

Chử Dịch Phong dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ hướng về triều đình thương lượng.”

Khương Hồ tĩnh lặng nhìn Chử Dịch Phong, lắc đầu một cái: “Chỉ sợ Đại tướng quân thuyết phục không được Hoàng Đế các người, thôi, chuyện lần này vốn là ta đuối lý trước, lúc trước ta cũng đã nghĩ kỹ sẽ ký hiệp ước, không cần điều kiện lúc này ta cũng sẽ đáp ứng.”

Khương Hồ thấy Chử Dịch Phong còn muốn nói nữa thì cướp lời nói: “Nếu có một ngày Đại tướng quân có thể đăng Đại Bảo [4], ta đồng ý cùng Đại tướng quân kí xuống một phần hiệp ước khác.”

[4] <<VietPhrase>> Đại Bảo

<<Lạc Việt>>

[dàbảo]

1. ngôi hoàng đế

Chử Dịch Phong sững sốt một chút, lắc đầu một cái: “Đại Thiên Vu không biết chuyện trong triều của ta, ta hiện tại chỉ là Hoàng tôn, hơn nữa ta cũng không phải con trưởng, sẽ không được kế vị.”

Khương Hồ không để ý, mệnh Chúc Dư đặt ra hiệp ước, Chúc Dư mang tới giấy bằng da dê, chỉ chốc lát sau đã hoàn thành hai tấm hiệp ước:

Hiện tại hai nước bằng lòng, Đại Hung Nô Đại Thiên Vu cùng Đại Chử quốc Đại Hoàng đế hợp ý thân thiện hữu hảo, cam đoan đời đời không được bắt hoà, hiện Đại Hung Nô Đại Thiên Vu cùng Trần Quốc Tôn Quận Vương hạnh ngộ, Hung Nô Đại Thiên Vu nguyện một đời cam đoan, binh không xâm phạm Đại Chử quốc.

Chúc Dư đem hai tấm hiệp ước hai tay dâng lên Khương Hồ, Khương Hồ nhìn một lần gật đầu: “Không sai, Đại tướng quân xem một chút đi.”

Lăng Tiêu tiến lên, Chúc Dư đem hiệp ước đưa cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lại dâng lên cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong nhìn một lần, Lăng Tiêu sau khi nhìn lướt qua cũng thấy rõ, Khương Hồ chỉ đáp ứng khi mình tại vị thì sẽ không xâm chiếm Chữ quốc, nhưng hẳn lại không muốn bất kỳ lợi ích nào, chuyện này đối với Chữ quốc cũng không có hại gì, hiệp ước như vậy không cần bấm tấu lên triều đình, tức thời ký kết là được rồi.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu ánh mắt gặp nhau, Chữ Dịch Phong gật đầu: “Đại Thiên Vu có thành ý tốt, ta đồng ý thay Đại Hoàng Đế ta ký xuống.”

Lăng Tiêu cùng Chúc Dư từng người lấy ra ấn giám đến ấn xuống, trao đổi lẫn nhau, cùng dùng ấn giám ấn xuống, hiệp ước hoàn thành.

Chữ Dịch Phong đang muốn nói gì đó thì Khương Hồ lại nói: “Chúc Dư viết thêm lần nữa.”

“Vâng.” Chúc Dư lần thứ hai lấy ra hai tấm giấy bằng da dê, Khương Hồ nhìn Chữ Dịch Phong nở nụ cười, chậm rãi nói: “Hiện tại hai nước ký hiệp ước thật nhiều năm, Đại Hung Nô Đại Thiên Vu Khương Hồ cùng Đại Chữ quốc Đại Hoàng Đế Chữ Dịch Phong...”

“Đại Thiên Vu!” Chữ Dịch Phong không khỏi lên tiếng, trợn to hai mắt, “Đây là ý gì?”

Khương Hồ nở nụ cười cũng không nói nhiều, tiếp tục nói: “Đại Hung Nô Đại Thiên Vu Khương Hồ cùng Đại Chữ quốc Đại Hoàng Đế Chữ Dịch Phong nguyện làm huynh đệ tốt, ký kết hiệp ước vạn thế, binh sĩ hai nước vĩnh viễn không xâm phạm lãnh thổ đối phương, hai nước liên hệ thương mại, sưu thuế đều giảm hai phần mười.”

Chúc Dư ở hai tờ đều ấn xuống ấn giám của Khương Hồ, đối với Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Ta Đại Thiên Vu nguyện cùng ký kết hiệp ước vạn thế giao hảo, nhưng tiền đề là Trấn Quốc Tôn Quận vương Chữ Dịch Phong kế vị, khi nào Trấn Quốc Tôn Quận vương kế vị, khi đó phần hiệp ước này có hiệu lực.”

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu chỉ cảm thấy trong ngực cảm xúc dâng trào, đến giờ bọn họ cũng không nghĩ tới Khương Hồ sẽ làm như vậy, Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Ta trước tiên cảm ơn ý tốt của Đại tướng quân, nhưng...”

“Không cần nhiều lời.” Khương Hồ nở nụ cười, “Nếu là người khác đăng cơ ta cũng sẽ không đồng ý hiệp ước như vậy, nếu là người đăng cơ ta thì sẽ mệnh sứ thần đi tới triều đình chúc mừng.”

Chữ Dịch Phong vẫn không nói gì Lăng Tiêu trước một bước lấy ra ấn giám của Chữ Dịch Phong đến chỗ hai phần hiệp ước trình trọng ấn xuống, sau đó đem một phần cẩn thận cất đi, khom người lại nói: “Ta thay Anh Vương điện hạ cảm tạ ý tốt của Đại Thiên Vu, nếu như có một ngày tấm hiệp ước này có thể có hiệu lực, Anh Vương điện hạ cũng đồng ý phái sứ thần đi tới Hung Nô cùng chúc mừng.”

“Được, các người tự đi đi.” Khương Hồ cười cười, rồi hướng Chữ Dịch Phong cất cao giọng nói, “Chờ ngày đó người đăng cơ, ta sẽ để người mời ta một chén cái kia kêu cái gì bì nãi nha!”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Tất nhiên!”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong mang theo hai phần hiệp ước vạn thế rời đi, lúc này Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong còn không biết phần hiệp ước này về sau sẽ mang đến bách tính biên cảnh hai nước ân huệ lớn lao bao nhiêu, ầm no lớn bao nhiêu.

Mọi người trở lại đại doanh Chữ quân, Chữ Dịch Phong kí được hiệp ước như vậy Ô Kích và chúng tướng sĩ cũng rất cao hứng, nghĩ đối diện thấy Nghiêm Sư đóng giữ ở quân doanh nghênh đón cười cười, Phục Kiệt Cầm còn muốn lớn tiếng nói cho hắn tin tức tốt này, nhưng chỉ thấy ngoài cửa lớn quân doanh Nghiêm Sư chờ đợi đã lâu, nhìn thấy Chữ Dịch Phong trở về nhất thời lệ chảy xuống, gấp gáp quỳ xuống khóc không ra tiếng: “Vương gia! Hoàng Thượng... Hoàng Thượng băng hà...”

64. Quyển 2 - Chương 64

“Hoàng Thượng băng hà...”

Lăng Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu sáng tỏ, hắn đã sớm nhận được mật thư của Sử Phái nhưng vẫn có chút không thể thừa nhận, vội vàng quay đầu nhìn Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong sắc mặt trắng xanh, lúc này sững sờ đứng ở nơi đó.

“Vương gia... Vương gia?” Lăng Tiêu trong lòng lo lắng, đỡ vai Chữ Dịch Phong lay y, Chữ Dịch Phong bình tĩnh nhìn về phía Lăng Tiêu, môi run lên nhưng vẫn không nói ra lời, Lăng Tiêu lúc này đỡ Chữ Dịch Phong tiến vào trường bông, quay đầu đối với Phục Kiệt Cầm lớn tiếng nói: “Vương gia tâm tình không tốt! Chúng tướng sĩ nghe lệnh Phục tướng quân, Phục tướng quân một lúc sau đem ý chỉ từ Hoàng thành đưa đến trường bông!”

“Thuộc hạ đã biết!” Phục Kiệt Cầm nỗ lực ngừng rơi nước mắt, lau mặt xoay người đối với chúng tướng sĩ nức nở nói: “Đều đến trường bông của ta!”

Lăng Tiêu vừa vào lều trực tiếp đem Chữ Dịch Phong ôm tới trên giường nhỏ, vì y cõi khỏi giáp ra, ôm lấy Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Phong nhi? Khó chịu không? Nói chuyện đi...”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, nước mắt tí tách rơi xuống, một lát mới “Ô” một tiếng khóc lên, nghẹn ngào nửa ngày giọng khàn khàn nói: “Hoàng gia gia mất rồi...”

Lăng Tiêu trong lòng như là bị búa lớn giáng xuống, trước mắt Chữ Dịch Phong khóc như đứa bé, hẳn biết Chữ Dịch Phong từ nhỏ được lão Hoàng Đế thương yêu rất nhiều, nhất thời nghe nói tin dữ tất nhiên không chịu nổi, Lăng Tiêu ngồi xuống đem Chữ Dịch Phong ôm vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành nói: “Thánh Thượng cũng là người phạm, đến tuổi này đã xem như là cao thọ... Một năm qua lão nhân gia chịu tội không ít, nghĩ đến...”

“Phụ Vương không phải nói... không phải nói Hoàng gia gia thân thể khỏe mạnh sao?” Chữ Dịch Phong nước mắt không ngừng chảy xuống, nức nở nói, “Sao lại như vậy nhưng... Sao lại đi nhanh như thế cơ chứ? Ta còn muốn... trở về cũng làm cho ngài song bì nãi một lần đây...”

Lăng Tiêu trong lòng đau đớn, nhìn thấy y thương tâm như vậy, hẳn nên giải thích thế nào với đứa nhỏ của hắn đây? Từ lúc bọn họ ra khỏi Hoàng thành thân thể Hoàng Đế đã mỗi ngày một xấu, Thái tử đương nhiên sẽ không nói cho Chữ Dịch Phong trong tay nắm binh quyền loại tin tức này, những điều này Lăng Tiêu đã sớm biết, vì lẽ đó hắn mới giục giải quyết chuyện bên này, chính là muốn để Chữ Dịch Phong xong nhiệm vụ thì có thể trở về Hoàng thành, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, cầm khăn lau mặt cho y, ôn nhu dỗ dành nói: “Thánh Thượng tuổi tác đã cao, đột nhiên... cũng có thể hiểu, như vậy sẽ bớt chịu tội một chút, để xem lão nhân gia quanh năm triền miên trên giường bệnh, nếu như vậy mới thật sự là khổ... Đừng khóc, Phong nhi?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, nước mắt vẫn không khống chế được chảy xuống, nức nở nói: “Đêm 30 tết ta tiến cung đi thỉnh an Hoàng gia gia, ngài... ngài còn nhớ nhưng Hoàng tổ mẫu đến khóc, lúc đó ngài hỏi ta có tưởng niệm nhớ nhưng Anh vương phi không, có biết hay không cái gì gọi là sinh mệnh mất đi không gặp được nữa... hồn không vào mộng, ta không hiểu được, hiện tại hiểu được...”

Chữ Dịch Phong đem mặt chôn trong ngực Lăng Tiêu, Lăng Tiêu có thể cảm nhận được nước mắt ẩm áp thấm qua áo, Lăng Tiêu thở dài, nhẹ nhàng xoa xoa Chữ Dịch Phong an ủi y, Chữ Dịch Phong nghẹn ngào cả người run rẩy, Lăng Tiêu đau lòng không chịu nổi, đẩy Chữ Dịch Phong trên mặt ướt đầm nước mắt ra, dỗ dành: “Phong... thôi, khóc đi, đừng kìm nén, khóc lớn lên đi...”

Chữ Dịch Phong khóc không lên tiếng, chỉ không ngừng rơi lệ.

“Đại tướng quân, tiểu Hầu gia, ý chỉ Hoàng thành...” Phục Kiệt Cầm ở ngoài trường xin chỉ thị, Lăng Tiêu nói: “Phục tướng quân chờ một chút.” Nói xong cởi giày cho Chữ Dịch Phong, ôm y đến nằm trên giường nhỏ, lại lấy chăn bông đắp lên cho y, ôn nhu dỗ dành: “Đừng kìm nén, ta ra ngoài xem, một lúc trở lại thăm người...” Nói xong lại hôn lên trán Chữ Dịch Phong, xoay người rời đi.

“Ý chỉ Hoàng thành đây sao?” Lăng Tiêu tiếp nhận đồ tang mặc lên người, cầm khăn vải trắng qua cột ngang đầu, thấy Phục Kiệt Cầm lộ vẻ nhăn nhó nghi hoặc nói, “Sao vậy?”

Phục Kiệt Cầm thở dài một hơi, đem thư từ Hoàng thành truyền đến đưa cho Lăng Tiêu, trầm giọng nói: “Ngài...tự mình xem đi.”

Lần này thư từ trong Hoàng thành truyền đến là lấy phong thư màu đen bọc lại, Lăng Tiêu trong lòng trầm xuống mở ra, vừa bắt đầu chính là nói rõ Hoàng Thượng thời khắc nào bằng hà, bằng hà thì đã gặp ai, từng nói những gì, Lăng Tiêu đọc nhanh như gió, lão Hoàng Đế trước khi chết xác thực viết xuống chiếu thư cho Thái tử, phía dưới chính là Thái tử mệnh lệnh cho tướng sĩ phương Bắc... Lăng Tiêu sau khi xem xong muốn rách cả mí mắt, bên trong đôi mắt phượng lửa giận hừng hực như muốn phun ra ngoài, ngón tay không cảm giác nắm chặt giấy viết thư...

“Tiểu Hầu gia... Thái tử gia không cho chúng ta về triều, đây là ý gì?” Dòng tộc họ Phục được tiên hoàng ân điển rất nhiều, bây giờ Phục Kiệt Cầm biết Hoàng Thượng bằng hà Thái tử thế nhưng không cho bọn họ về Hoàng thành canh giữ linh cữu, toàn thân đã đổ như sung huyết, cả giận nói, “Chỉ nói chúng ta lấy quốc sự làm trọng, không cần bi thống, đây là lời nói gì đây? Cũng không có đánh trận, chuyện Hung Nô Thái tử cũng không phải không biết, tình huống không có nguy cấp đến như vậy, trong quân doanh có không ít người có tước vị, phái một nhóm người trở về coi như là lấy lệ cũng được đi, thế nhưng bây giờ Thái tử lại không cho! Ta là người thô thiển, chỉ muốn trở về dập đầu bái tế Hoàng Thượng để đền đáp đại ân của Hoàng Thượng cũng không cho, không hiểu được đây là đạo lý gì đây!”

Phục Kiệt Cầm mù quáng hung hãn nói: “Bây giờ Hoàng Thượng mất rồi, Thái tử gia chắc chắn sẽ kiên quyết. Anh Vương điện hạ...”

“Phục tướng quân xin hãy nói năng cẩn trọng!” Lăng Tiêu lạnh lùng đánh gãy Phục Kiệt Cầm, thấp giọng nói, “Phục tướng quân nhất thời nhanh miệng, nhưng lời này nếu để Thái tử biết được, tướng quân muốn đẩy Anh Vương điện hạ tới nơi nào?”

Phục Kiệt Cầm tự biết nói lỡ, vẫn là không nhịn được cắn răng thấp giọng nói: “Hiện tại biết sợ hãi, hồi trước cũng lập được quân công thì so với điều gì cũng mạnh hơn? Hiểu rõ ở bên trong đình đấu đá lẫn nhau!”

Lăng Tiêu cũng biết Phục Kiệt Cầm là vì Chữ Dịch Phong bất bình, thở dài nói: “Họa là từ miệng mà ra nha tướng quân, Thái tử đúng là lo lắng, Thái tử không biết chúng ta đã cùng Hung Nô hoà đàm, bây giờ chúng ta đem hiệp ước cùng Hung Nô kí kết giao đến Hoàng thành, Thái tử nhất định sẽ chấp thuận cho chúng ta lập tức về Hoàng thành.”

Phục Kiệt Cầm cười lạnh: “Vâng, vậy thì ta mệnh Phong Hành quân truyền tin.”

Lăng Tiêu dè xuống tức giận, suy nghĩ một chút đối với Ô Kích nói: “Ô tướng quân, truyền lệnh xuống hết tất cả tướng lĩnh quân sĩ, đem ý chỉ của Thái Tử không sót một chữ đọc cho bọn họ nghe, bây giờ giang sơn sụp đổ, không thể để cho bọn quân sĩ mơ màng không biết gì, có ý chỉ Thái tử bọn quân sĩ cũng có thể an tâm một chút.”

Ô Kích tâm trạng hơi động, vẫn là vuốt cằm nói: “Tiểu Hầu gia nói đúng lắm, vậy thì ta đi

làm.”

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, chỉ là mấy người bọn hắn tức giận sao đủ chứ, hẳn ngày hôm nay lập tức muốn mười mấy vạn đại quân biết, Thái tử lập tức muốn đăng cơ Hoàng Đế đối xử với bọn họ ra sao, chiến sự đã bình định xong lại không cho hồi hương! Quốc tang không cho hồi triều!

“Tiểu Hầu gia...” Thân quân dâng đồ tang tới, lắp bắp nói, “Đây là Anh Vương điện hạ...”

Lăng Tiêu thở dài, tiếp nhận đồ tang thấp giọng nói: “Ta đi xem Vương gia, người đi đi.”

Thân quân khom người lui ra.

Lăng Tiêu cầm đồ tang đi vào, vòng qua bình phong, bên trong trên giường nhỏ tư thế Chữ Dịch Phong vẫn như lúc rời đi, Lăng Tiêu đến gần ngồi trên giường nhỏ, nhẹ nhàng đem chân xóc lên, Chữ Dịch Phong đưa tay che mặt, nước mắt lại theo kẽ tay chảy xuống.

“Phong... đệ đây là muốn mạng của ta phải không...” Lăng Tiêu đem Chữ Dịch Phong ôm lấy, cầm đồ tang mặc cho Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói, “Đã khóc nửa ngày rồi, đệ xem đôi mắt một chút đi...” Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong hai mắt sưng đỏ không đành lòng chạm vào, xoay người đi ủ lạnh khăn đến đắp lên mắt y, Chữ Dịch Phong nhắm hai mắt, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống đến, nức nở nói: “Chúng ta khi nào về triều?”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, dừng một chút nói: “Chúng ta vẫn chưa thể về triều...”

Chữ Dịch Phong bỏ khăn xuống nắm tay áo Lăng Tiêu, vội la lên: “Tại sao?”

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, ôm lấy Chữ Dịch Phong để y tựa ở trong ngực của mình, nhẹ giọng nói: “Thái tử... phụ vương đệ sợ Hung Nô thừa dịp chúng ta quốc tang xâm chiếm, muốn chúng ta tiếp tục đóng giữ... đóng giữ phương Bắc.”

Chữ Dịch Phong cúi đầu, “Ô” cắn vào vạt áo trước ngực Lăng Tiêu, nước mắt không ngừng chảy xuống, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, như là đang an ủi một động vật nhỏ mất đi chỗ dựa, nhẹ giọng làm dịu...

Hai người cứ như thế ôm nhau đến buổi tối, ban đêm thân bình theo Lăng Tiêu dần dần đưa đến mấy lồng bánh bao, Lăng Tiêu cầm một cái đi tới giường nhẹ giọng nói: “Phong nhi, đệ không phải thích ăn bánh bao thịt dê sao? Ăn một chút đi.”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, nhìn đôi mắt sưng đỏ quá mức trên khuôn mặt trắng nõn, Lăng Tiêu thở dài, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Phong nhi đệ biết không, nương ta chết năm đó, ta vừa tròn bốn tuổi.”

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút gật đầu: “Di mẫu chết sớm...”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu nhẹ nhàng vén tóc rồi cho Chữ Dịch Phong, chậm rãi nói, “Khi nương ta chết ta còn chưa hiểu chuyện, nhưng cũng khóc đủ mấy ngày.”

Chữ Dịch Phong vừa nghĩ cảm thấy Lăng Tiêu cũng là cơ khổ, gật đầu, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Khi đó ta cũng khó chịu, nhưng khóc thì cũng vô dụng, nương đã chết rồi, Trĩ nhi còn chưa đủ tháng, ta cứ tiếp tục khóc thì ai tới thương Trĩ nhi đây? Khi đó cô tổ mẫu liền nói với ta, sau này ta cùng Trĩ nhi đã là hài tử không nương, vì vậy ta phải hiểu chuyện hơn, phải biết chiều cố muội muội.”

Chữ Dịch Phong dừng khóc, Lăng Tiêu cười khê: “Hiện tại đệ cũng phải hiểu chuyện hơn, đệ còn phải chăm sóc ta.”

Chữ Dịch Phong lúc này mới nhớ đến Lăng Tiêu ngày đó vừa muốn đỡ mình lại phải đi xử lý sự tình trong quân, chắc là nước chưa uống cơm chưa ăn, nghĩ tới đây Chữ Dịch Phong trong lòng vừa ảo não vừa khổ sở, vội la lên: “Huynh đi ăn một chút đi...”

Lăng Tiêu trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đệ không ăn ta sao có khẩu vị đây, không khóc nữa sao?”

Khổ sở trong lòng Chữ Dịch Phong tốt hơn một chút, lau đi nước mắt gật đầu: “Gia gia đi rồi, ta còn có huynh, huynh là quan trọng nhất.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, cười nói: “Nghe lời, đến...” Lăng Tiêu lấy bánh bao còn nóng xé ra đút cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong cầm tay Lăng Tiêu để hắt ăn trước, Lăng Tiêu nở nụ cười ăn, lại cho Chữ Dịch Phong Chữ Dịch Phong cũng không ăn, nhất định Lăng Tiêu phải ăn no mình mới đem phần còn lại ăn hết, nhỏ giọng nói: “Lăng Tiêu...”

“Ừm.” Lăng Tiêu rót trà đến hai người cùng uống, nhẹ giọng nói, “Trong lòng đệ nghĩ gì ta đều biết, nghe lời.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, trong lòng dễ chịu một chút, cùng Lăng Tiêu đồng thời nằm trên giường nhỏ, Lăng Tiêu phủ chăn đắp kín hai người, tay Chữ Dịch Phong đặt trên ngực Lăng Tiêu, thủ thủ nói: “Huynh yên tâm đi... Ta tốt lắm rồi.”

Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong yên lặng trong chốc lát đột nhiên nói: “Ta mới biết thân nhân chết đi lại khó chịu như thế... Sau này, ta nhất định phải chết sau huynh...”

Lăng Tiêu nghe vậy viên mắt trong nháy mắt đỏ lên, cúi đầu hôn lên môi Chữ Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Nói nhảm, chúng ta đều sẽ không chết.”

“Ừm.”

Lăng Tiêu chỉnh lại chăn, ôn nhu nói: “Ngủ đi, nghe lời...”

“Ừm, ta nghe lời.”

65. Quyển 2 - Chương 65

Ngày hôm sau Chữ Dịch Phong đã tốt hơn rất nhiều, tuy rằng vẻ mặt vẫn còn khổ sở nhưng ít ra đã chịu ăn cơm, Lăng Tiêu biết trong lòng y khó chịu nên cũng không nhiều lời, chuyện này là chuyện duy nhất hắn không thể gánh chịu thay Chữ Dịch Phong, chỉ có thể dựa vào thời gian từ từ lắng xuống.

Chữ Dịch Phong cùng Phục Kiệt Cầm đều cho rằng Thái tử nhìn thấy hiệp ước kí kết cùng Thiên Vu Hung Nô sẽ dễ y trở về, Lăng Tiêu tuy không nói ra nhưng trong lòng hắn không lạc quan như thế, theo tính tình Thái tử, không bằng cơ phỏng chừng sẽ không yên tâm để Chữ Dịch Phong về triều.

Đây là thời đại quân muốn thần chết thần không thể không chết, cho dù thần là nhi tử cũng không ngoại lệ, Lăng Tiêu sẽ không giả ngu ngơ mà phá vỡ được nhận thức này, cho dù nhận thức này là sai thì cũng không làm gì được.

Trầm mặc không bằng tiếp thu, phản kháng không bằng đồng ý khuất phục.

Lăng Tiêu ở trong lều nghĩ kỹ rồi liền viết tấu chương cho Thái tử, ngôn ngữ khẩn thiết, đầu tiên là trần thuật lần này Anh Vương hoà đàm đã tạo được ảnh hưởng quan trọng như thế nào, lại bày tỏ tình trạng bi thống của Anh Vương diện hạ những ngày qua, cuối cùng khẩn cầu Thái tử có thể mau chóng để bọn họ về triều.

Viết xong tấu chương Lăng Tiêu lại cầm lấy mật thư từ trong Hoàng thành do mật thám của mình đưa tới, Sử Phái đã dẫn thông mọi mấu chốt, chỉ chờ một câu nói của Lăng Tiêu, đến lúc đó Vũ An Hầu sẽ vì tướng sĩ phương Bắc xin phong, lúc đó Chữ Dịch Phong sẽ được xin phong là Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Quận Vương, đến lúc Thái tử đăng cơ, Chữ Dịch Phong sẽ là Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương đầu tiên.

Lăng Tiêu cầm thư nhẹ nhàng ném vào trong lửa than, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, bên kia khi lâm triều tất nhiên rất náo nhiệt, Vũ An Hầu tự mình xin phong, trong triều nếu hắn đã quyết định thì sẽ có mười hai người tán thành, Thái tử có thể bác bỏ sao? Hắn đương nhiên có thể, nhưng hắn không dám, hắn có thể ngăn cản đại quân về triều, miễn cưỡng viện lý do vì phòng bị Hung Nô, nhưng hắn không thể phản bác triều thần gia phong cho tướng sĩ có công, nếu không tướng sĩ phương Bắc sẽ vì phần nộ mà làm ra chuyện gì, Lăng Tiêu quản không được.

Hơn nữa lúc này thư hoà đàm đã truyền tới trong Hoàng thành, lý do Thái tử mệnh đại quân đóng tại phương Bắc phòng bị Hung Nô xâm chiếm cũng sẽ không còn tác dụng, Lăng Tiêu chính là muốn cho Thái tử biết, hiện tại hắn không thể động vào Chữ Dịch Phong!.

Năm đó vì binh định phản quân Trương Kế, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong lần một thân vết sẹo trở về, từ đây nhất định phải đem Tuệ Vương Trử Dịch Cẩn ép xuống không đứng dậy được, Lăng Tiêu muốn để Thái tử để triều thần biết, bây giờ hắn có thể đem Thái tử ép xuống không đứng dậy được, cho dù Thái tử có thể ngay lập tức trở thành Hoàng Đế.

Lăng Tiêu trước đây luôn sợ sau khi Thái tử đăng cơ mình sẽ không khống chế được tình huống, hiện tại hắn không sợ, quyền lực trong tay càng lúc càng lớn, Lăng Tiêu càng ngày càng không lo lắng.

Lăng Tiêu xưa nay chính là người có thù tất báo, càng không nói đến lúc này là Thái tử ức hiếp đến trên đầu Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu cười lạnh, rất tốt, Thái tử không phải không cho bọn họ về triều sao? Được, vậy thì không trở về, chỉ một phong hào Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương sao đủ chứ? Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương đất phong cũng không thể quá ít, Thái tử nếu như để ý phương Bắc như vậy, thì đem mảnh đất này phong cho Chữ Dịch Phong là được rồi.

Lăng Tiêu viết xuống mật thư, dặn Sử Phái vạn sự cẩn thận, xin phong thì cần phải đem đất phong phương Bắc tới tay.

Lăng Tiêu mệnh Tần Long tiến vào, đem mật thư giao cho hắn để hắn phong kín, mật thư đưa đến Hoàng thành từ trước đến giờ Lăng Tiêu đều sẽ để Tần Long xem một lần để ngừa vạn nhất, Tần Long thoáng nhìn một lần liền đổi sắc mặt, yên lặng nói: “Chủ tử ... như vậy, có phải là...”

“Yên tâm, ta dám mở miệng muốn cũng đã liệu định hắn sẽ cho.” Lăng Tiêu cười khê, Thái tử không phải vẫn cường điệu vẫn đề ở phương Bắc trọng yếu làm Chữ Dịch Phong khôn đốn không cho ý về triều sao? Được, y liền không trở về, hắn không vì Chữ Dịch Phong xin phong vùng đất phương Nam phì nhiêu, một lòng chỉ cần này chỗ lạnh lẽo này, một lòng chỉ muốn trong tay cầm mười mấy vạn đại quân đóng tại Hung Nô, hắn muốn cho Thái tử sau khi đăng cơ mỗi khi nghĩ tới phương Bắc liền lo lắng, liền buồn rầu, liền ngủ không yên!.

Tần Long cũng biết tính tình chủ tử mình, không khuyên nữa, ngay ở trước mặt Lăng Tiêu đem mật thư phong kín rồi mang đi ra ngoài.

Buổi chiều giờ Tuất Ô Kích đến tìm Lăng Tiêu, cố ý chọn lúc Chữ Dịch Phong đi tuần tra, Lăng Tiêu tự mình rót cho Ô Kích một chén trà: “Ô tướng quân có sự tình gì muốn nói cùng ta sao?”

Ô Kích cúi đầu chậm rãi uống trà, hồi lâu nói: “Tiểu Hầu gia... Mấy ngày nay bọn quân sĩ nghe nói Thái tử không cho chúng ta về triều, đều có chút... có chút oán hận.”

“Thái tử cũng có suy tính của Thái tử.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, ” Thực quân chi lộc trung quân chi sự[1], chút đạo lý này Ô tướng quân chắc chắn hiểu rõ.”

[1] – *Thực quân chi lộc trung quân chi sự: Ăn lộc vua thì phải trung với vua.*

Ô Kích tự giễu nở nụ cười: “Quân? Quân đã đi rồi, chúng ta ngay cả dập đầu bái tế cũng không được, hiện tại... Một ngày còn không đăng cơ thì cũng không phải quân.”

Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhú, thả xuống chén trà nói: “Ô tướng quân xin hãy nói năng cẩn trọng, cho dù đại điển đăng cơ vẫn chưa cử hành, nhưng Thái tử cũng là Thái tử.”

“Tiểu Hầu gia, ta không muốn cùng người vòng vo.” Ô Kích cũng biết tính tình Lăng Tiêu, người trước tiên không lấy chút thành ý ra thì đừng hy vọng hắn có thể nói với người một câu nói thật lòng, Ô Kích thở dài một hơi, nhẹ giọng lại nói, “Tiểu Hầu gia người cũng nhìn ra rồi chứ? Thái tử xưa nay xem thường võ tướng chúng ta, trợ thủ đắc lực của hắn, vẫn được hắn trọng dụng đều là đạo nho hủ lậu, không phải là đám người kia chỉ hơn chúng ta ở miệng lưỡi ngon ngọt, ở trên triều nói móc mắng chúng ta vài câu chúng ta cũng không biết, hắn cũng không suy nghĩ một chút xem thiên hạ này là do ai gây dựng, chỉ dựa vào quan văn vài câu vẽ nhơ nhĩ vô dụng sao? Ta khinh!”

Ô Kích nhìn vẻ mặt Lăng Tiêu, tiếp tục nói: “Chẳng hạn như Anh Vương điện hạ, cũng bởi vì Anh Vương từ nhỏ thích võ không thích văn...”

“Ô tướng quân!” Lăng Tiêu lạnh lùng nói, “Nếu tướng quân đến đây cùng ta nghị luận thị phi của Anh Vương điện hạ thì mời trở về đi.”

Ô Kích tự biết nói lỡ, hắn cũng biết Lăng Tiêu chưa bao giờ cùng bất luận người nào nghị luận chuyện liên quan đến Chữ Dịch Phong, hai người ám muội cũng là năm đó từ trong quân truyền ra, Ô Kích cũng biết một ít, vội vã đổi đề tài nói: “Ta không phải ý này, tiểu Hầu gia hiểu lầm, ý của ta là... Bây giờ chúng ta trong tay nắm mười mấy vạn quân sĩ, thay vì chờ Thái tử đăng cơ đem quân quyền của chúng ta phân chia, chẳng bằng...”

Ô Kích nói Lăng Tiêu không phải không nghĩ tới, hiện ở trong tay bọn hắn có thể điều khiển 20 vạn quân sĩ, dựa vào quan hệ của Chúc Dư và Khương hồ mượn một ít binh, đến thời điểm đó lại để Vi Tranh bên trong Hoàng thành tiếp ứng...

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, trước đây nhìn người khác nắm quyền lớn còn không hài lòng Lăng Tiêu chỉ cảm thấy buồn cười, hiện tại hắn mới biết, nắm giữ quyền lực càng nhiều thì càng không thỏa mãn, đây là dục vọng, nhiệt huyết chinh phục trời sinh của nam nhân.

Lăng Tiêu thở dài một hơi nói: “Hôm nay lời của Ô tướng quân ta xem như không nghe thấy, tổ tiên của Ô phủ tướng quân cũng là đời đời công huân, hiện nay thiên hạ đã định, hà tất khơi lên ngọn lửa chiến tranh?”

Ô Kích thở ra một hơi, đứng lên nói: “Tiểu Hầu gia nếu không có ý này, vậy thì xem như ta hiểu lầm, tiểu Hầu gia còn có việc, ta rời đi trước đây.”

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn bóng lưng Ô Kích, xúc động nói: “Ý tốt của Ô tướng quân ta chân thành ghi nhớ, chỉ là chuyện thiên hạ đều chạy không thoát một chữ lý, danh không chính tất ngôn không thuận, ngôn không thuận thì sự không được, đợi được một ngày kia danh chính ngôn thuận Ô tướng quân nếu còn chịu giúp ta, đến lúc đó ta nhất định trăm ngàn lần báo đáp tướng quân, để tạ ân huệ hôm nay.”

Lăng Tiêu thấy Ô Kích quay đầu, thấp giọng than thở: “Trước khi đến phương Bắc ta đã vì Anh Vương xin phong, trước đó ta cũng không có thông báo tướng quân, trên đại diện tướng quân không sợ đắc tội Thái tử dứt khoát tán thành, ân huệ này tình này Lăng Tiêu vẫn nhớ trong lòng, nếu có một ngày đại sự thành, Lăng Tiêu tất nhiên sẽ không quên ơn phù trợ của tướng quân.”

Ô Kích sững người lại, Lăng Tiêu xúc động tình cảm của hắn, thân là võ tướng lập không được công huân không phải đáng buồn nhất, đáng buồn nhất chính là không có người thưởng thức, một thân nhiệt huyết không chỗ lưu, vì lẽ đó ơn tri ngộ mới đáng quý như vậy, Ô Kích gật đầu, thấp giọng nói: “Ngày ấy trên điện ta không có suy nghĩ nhiều, đều là võ tướng, giúp đỡ lẫn nhau cũng là bình thường, huống chi ta cùng Anh Vương điện hạ ở trên chiến trường đồng sinh cộng tử... lời tiểu Hầu gia lời ngày hôm nay ta ghi nhớ, nếu có một ngày cần đến ta, tiểu Hầu gia cứ việc dặn dò.”

Sau khi Ô Kích đi rồi Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn ánh nến trong trường bông ngẩn ra, lúc này Ô Kích quy thuận trong lòng hắn không vui mừng là giả, nhưng còn chưa tới mức cùng Hoàng thành bình khí gặp nhau, chỉ mình Lăng Tiêu bị người lên án thì không sao, Chữ Dịch Phong cả đời không có làm sai chuyện gì, Lăng Tiêu không thể để trên sách sử bêu danh Chữ Dịch Phong soán vị.

Quả thật lời nói của Thái tử không được lòng nhóm võ tướng, năm đó lão Hoàng Đế gây dựng giang sơn này không chỉ dựa vào miệng lưỡi của mấy mưu sĩ, mà còn do võ tướng dùng đao thật thương thật, dùng huyết nhục đánh trận, hiện nay thiên hạ đã định trăm nghề bình ổn, Thái tử đối xử không tốt với võ tướng cũng không có quá nhiều hảo cảm với bọn họ, càng quan trọng hơn chính là Thái tử muốn đoạt lại quân quyền trong tay nhóm võ tướng, từ việc hắn không thích Chữ Dịch Phong có thể nhìn ra, nghe một chút xem, bình thường quả trách Chữ Dịch Phong thì mắng cái gì? Mãng phu, ngu tướng, chỉ có quyền cước.

Thái tử giáo huấn con trai của mình người khác không nói, nhưng lời này nhóm võ tướng nghe xong khó tránh khỏi dao động trong lòng, người là giáo huấn con trai của người hay là mắng cho chúng ta nghe đây? Bây giờ lão Hoàng Đế băng hà, mất đi chỗ dựa không chỉ là Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong, đứng mũi chịu sào còn có những võ tướng trong tay nắm binh quyền, Lăng Tiêu cười lạnh, có cùng chung kẻ địch vậy thì là bằng hữu, chút tâm cơ đùa bỡn ấy hắn từ trước đến giờ thông thạo.

Cửa trường bông mở ra, Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong liền nở nụ cười, đứng dậy vì y cởi ngoại bào, cười nói: “Lạnh không? Xem mặt lạnh rồi này...”

Chữ Dịch Phong theo Lăng Tiêu ngồi xuống, thuận theo tay Lăng Tiêu cởi quần áo chỉ chừa lại áo trong, Lăng Tiêu vừa nhìn nở nụ cười, sờ sờ má Chữ Dịch Phong chế nhạo nói: “Lại vụng trộm nhìn ta.”

Chữ Dịch Phong cũng nở nụ cười, cúi đầu sờ sờ ám văn trên ống tay áo, Lăng Tiêu tim đập nhanh hơn một chút, ngày hôm nay mình đùa y thì y còn cười một hai lần, so với mấy ngày trước đây thì khá hơn nhiều, Lăng Tiêu đổ nước đến để Chữ Dịch Phong ngâm chân, thu thập xong Lăng Tiêu đứng dậy, Chữ Dịch Phong vội vã lôi kéo tay áo Lăng Tiêu: “Huynh đi đâu vậy?”

Lăng Tiêu sưng sờ, nở nụ cười xoa tóc Chữ Dịch Phong: “Ta đi ra ngoài đem nước trà vào, một chút liền hâm ở trên bếp lò nhỏ, nửa đêm đệ tỉnh dậy liền có thể uống trà nóng.”

Trưởng bối của bọn họ rất ảm áp, nửa đêm Chữ Dịch Phong thường sẽ khát nước, Chữ Dịch Phong lúc này mới gật đầu, dăm dăm nhìn Lăng Tiêu xoay người đi tới phía sau bình phong, lại nhìn hẩn bưng nước trà trở về, Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của y trong lòng đau đến hoảng, đứa nhỏ này mấy ngày trước liền bắt đầu đánh mình, trước đây Chữ Dịch Phong cũng thích cùng mình thân mật nhưng không phải như vậy, hiện tại giống như là sợ không chú ý một chút mình sẽ chạy đi mất vậy.

Lăng Tiêu hiểu rõ lòng Chữ Dịch Phong, kỳ thực rất đơn giản, lão Hoàng Đế băng hà làm cho Chữ Dịch Phong bất an, lại lo lắng người mình yêu thương cũng sẽ rời đi, Chữ Dịch Phong lần đầu tiên mất đi người thân, thuận theo bản năng tìm kiếm chỗ dựa.

Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong trong lòng khó chịu, bình tĩnh dung túng y cũng không thấy y làm nũng, tất cả hành vi của Chữ Dịch Phong có thể hiểu được, Lăng Tiêu đều sẽ nuông chiều.

Lăng Tiêu cũng thoát áo khoác, Chữ Dịch Phong đem bình nước nóng đá đến dưới chân Lăng Tiêu, tự động tiến vào ngực Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lạnh sao?”

“Không lạnh.” Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, suy nghĩ một chút nói: “Ngày mai muốn ăn cái gì? Đệ gần đây không thấy ngon miệng, ăn chút sơn tra được không?”

Chữ Dịch Phong gật đầu: “Đều được, huynh làm đều ngon.” Lăng Tiêu cười cười, ôm Chữ Dịch Phong để y nằm thoải mái hơn một chút, cười khê: “Thật nghe lời...” Chữ Dịch Phong nghe vậy nở nụ cười, như là được khen thưởng to lớn vậy.

Nhìn dáng vẻ Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu không nhịn được đau lòng, có thể bản thân Chữ Dịch Phong cũng không có chú ý tới, y trong lúc lơ đãng sẽ cố gắng lấy lòng Lăng Tiêu, như động vật nhỏ vậy, sau khi mất đi một phần yêu thương sẽ không cảm giác được bản thân đang đi lấy lòng người tốt với mình, chỉ là hoảng sợ mất đi, khát vọng ảm áp.

Lăng Tiêu sẽ không nhiều lời, Chữ Dịch Phong rồi sẽ trưởng thành, đau thương do thân nhân rời đi cũng sẽ từ từ tốt lên, hiện tại hắn chỉ có thể càng ôn nhu, càng sùng ái tiểu tướng quân của hắn, an ủi vết thương của y, thương yêu khổ sở của y.

66. Quyển 2 - Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả đều trong dự liệu Lăng Tiêu, mấy ngày sau Thái tử tuyên triệu, hoài cảm quân công của Anh Vương Chữ Dịch Phong, thụ dĩ sách ấn, gia phong Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân vương, lấy phương Bắc từ Hách Sa đến Hồ Nhi Sơn làm đất phong.

Chữ Dịch Phong tiếp chỉ thì tâm tình không chút gợn sóng, đứng dậy đối với đại thần tuyên chỉ hỏi câu đầu tiên là: “Phụ Vương có phải không cho ta về Hoàng thành không?”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, ai nói Chữ Dịch Phong cái gì cũng không hiểu, y cái gì cũng hiểu.

Đại thần tuyên chỉ không ngờ rằng Chữ Dịch Phong sẽ hỏi câu này, dừng một chút nói: “Đại sự đưa tang Hoàng Đế còn có mấy ngày, Anh Vương điện hạ bất luận ra sao cũng không về kịp, điện hạ xin yên tâm, Thái tử gia biết công lao của ngài, phù linh ngày đó tất nhiên sẽ để cho Anh Vương điện hạ trở về.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, hờ hững nói: “Ta biết rồi.”

Lăng Tiêu đứng dậy sai người dọn dẹp hương án, tự mình rút chủy thủ ra đến cắt lấy một đoạn tóc của Chữ Dịch Phong, lại cắt một đoạn vải trắng trên đồ tang của mình buộc chặt lại, hai tay đưa cho đại thần tuyên chỉ, thấp giọng nói: “Ngày ấy không kịp buổi khâm liệm, đại nhân hiện tại giúp Anh Vương điện hạ đem tóc mang về, tuy ở trong quân tất cả bất tiện, nhưng lễ pháp không thể bỏ.”

Đại thần kia liền vội vàng hai tay tiếp nhận, khom người nói: “Người của Nội Vụ phủ đã vì Anh Vương điện hạ ở Hiển Hách Sa chọn phủ đệ xong, không bao lâu nữa Anh Vương điện hạ liền không cần ở đây chịu khổ.”

Chữ Dịch Phong hơi gật đầu, đại thần tuyên chỉ lại tuyên đọc ý chỉ khác, mệnh sai phái 50 ngàn quân sĩ mỗi người đều trở lại vị trí trước đây trong quân doanh, Phục Kiết Cầm cùng Nghiêm Sư về triều, Ô Kích theo Chữ Dịch Phong đóng giữ ở phương Bắc.

Phục Kiết Cầm cùng Nghiêm Sư ngay lập tức theo đại thần tuyên chỉ về triều, tiếp đó Phục Kiết Cầm đi tìm Lăng Tiêu một lần, thở dài đối với hắn nói rồi tám chữ: “Quân quân thần thần, phụ phụ tử tử.”

Lăng Tiêu nở nụ cười, chuẩn bị không ít đồ vật cho Phục Kiết Cầm cùng Nghiêm Sư lên đường.

Tiến đoàn người Phục Kiết Cầm cùng Nghiêm Sư, Lăng Tiêu về trưởng bối tìm Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đang ngồi ở trên giường nhỏ xuất thần, Lăng Tiêu đi qua cố ý đùa y: “Giỏi lắm nha, không đánh trận nào đã thành Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương rồi.”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, thấp giọng nói: “Phụ Vương nguyện ý ngoại lệ vì ta gia phong, cũng không cho ta trở lại đưa tang cho Hoàng gia gia.”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Thái tử... Hắn là muốn...”

“Hắn là muốn sau khi đăng cơ mới để ta trở về.” Chữ Dịch Phong cúi đầu thấp giọng nói, “Sau khi đưa tang thì lập tức liền là đại điển đăng cơ, không đăng cơ hắn sẽ không yên tâm... Cứu cứu nói công cao che chủ, công lao của ta cũng không lớn bao nhiêu, càng không có muốn ý vào công lao làm cái gì, Phụ Vương tại sao lại đề phòng ta như thế?”

“Thái tử vốn là người đa nghi.” Lăng Tiêu tận lực khai thông cho Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói, “Từ xưa đến nay Hoàng Đế nào không phải như vậy đâu? Lại nói... Cho nơi này làm đất phong cũng không tồi, sau

khi Thái tử đăng cơ phỏng chừng lập tức lập Đại ca của đệ Tuệ Vương làm Thái tử, tuân minh cảnh huấn, đến lúc đó các Hoàng tử thành niên đều phải nhận đất phong rồi khỏi Hoàng thành, bây giờ đệ chỉ là sớm hơn một bước mà thôi.”

Chữ Dịch Phong vẫn còn có chút khổ sở, Lăng Tiêu vui mừng vì y cuối cùng hiểu được nhưng cũng đau lòng y, lại cười nói: “Điều này cũng không sao mà, đệ vốn muốn có nơi này làm đất phong, đi một vòng, vẫn là tới nơi này, ta đã sớm thêm người bảo hộ, cũng không lo thiếu người đến hầu hạ đệ, đến lúc đó chúng ta cùng cư ngụ bên trong phủ đệ của đệ, cũng không cần cả ngày giấu giếm diêm diểm, thật tốt phải không?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy miễn cưỡng nở nụ cười, nghiêng đầu gối lên đùi Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa xoa má Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong kéo bàn tay Lăng Tiêu áp sát ở mặt của mình, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong trong lòng âm thầm thề, ta nhất định sẽ không để cho đệ mãi mãi ở phương Bắc, sớm muộn cũng có một ngày chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận trở lại Hoàng thành, sớm muộn, sớm muộn cũng sẽ một ngày như vậy.

Lăng Tiêu vì để cho Chữ Dịch Phong cao hứng cách ngày liền mang theo y đi tới Hiển Hách Sa, lấy lý do đến xem phủ đệ mang y ra ngoài vận động một chút.

Hiển Hách Sa là tòa thành phần hoa nhất phương Bắc, nó là nơi quan trọng nối liền mấy cửa ải thương mại, tuy rằng bây giờ có đại sự Hoàng Đế giữ đạo hiếu không có tiêu khiển nhưng vẫn rất náo nhiệt, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ăn mặc bình thường như dân chúng nơi này, đồng thời dọc đường đi mua chút đồ vật, cùng đi bàn bạc khởi công sửa chữa phủ đệ.

“Nơi này về sau xây dựng thêm một chút, đều trồng Hải Đường.” Lăng Tiêu cười nói, “Lại cho xây một cái hồ, giống như trước ở Hải Đường viện, có được hay không?”

Từng chút từng chút nhớ tới trước đây hai người ở Hải Đường viện Chữ Dịch Phong tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, gật đầu: “Được, bên kia còn phải có cọc gỗ đánh quyền mới được, lại xây thêm đình nghỉ mát nữa, lúc khí trời tốt chúng ta ở trong vườn ngắm hoa, uống rượu.”

“Đúng, đình hay dùng gỗ Hoàng Dương, cũng không tô sơn, chỉ cần điều khắc ra dáng một chút là tốt rồi, lịch sự tao nhã lại đẹp dễ.” Lăng Tiêu quay đầu đối với viên quan giám công lạnh nhạt nói, “Nãy giờ Vương gia nói gì có nhớ không?”

Viên quan giám công liền vội vàng gật đầu, do dự lại nhỏ giọng nói: “Tiểu Hầu gia, chuyện này... xây dựng phủ đệ ở đất phong đều là lấy bạc từ nội vụ phủ, mấy thứ này đều là... đều là hiếm có, những thứ tiểu Hầu gia mới vừa nói, còn có những thứ như hoa cúc, lê cùng đồ dùng bằng gỗ tử đàn... Thực sự là tốn hao quá lớn, e sợ nội vụ phủ ra không đủ bạc.”

Chữ Dịch Phong nghe vậy vội vàng nói: “Vậy thì dừng...”

“Vậy thì người cũng theo ý thích của Anh Vương mà làm!” Lăng Tiêu trong lòng thầm mắng viên quan giám công này, bạc có đủ hay không cần người nói, Chữ Dịch Phong thật vất vả trong lòng mới dễ chịu một chút bị người chọc cho bức bối! Lăng Tiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, “Bạc không đủ ta tự nhiên sẽ bù vào, người chỉ cần nhớ kỹ là tốt rồi.”

“Vâng.” Tiểu Quan chậm chạp cầm miệng, đem những lời nói vừa nãy của Lăng Tiêu về hoàng dương một đình nhớ kỹ.

Lại bàn bạc thêm chút lát Lăng Tiêu liền để viên quan giám công lui xuống, Chữ Dịch Phong lôi kéo tay áo Lăng Tiêu nói: “Vừa nãy ta không lưu ý... Thật sự là tiêu tốn có thêm một chút, những thứ đó hay là đừng làm, ta cũng không phân biệt tốt hay xấu, có thể sử dụng là được.”

“Vấn đề về bạc đệ không cần lo lắng, nhiều hơn nữa cũng không sao.” Lăng Tiêu nở nụ cười, “Yên tâm đi, ta sẽ cùng đệ sinh sống ở đây, sau này chúng ta tự mình lập môn hộ, nên tiết kiệm ta sẽ tiết kiệm.” Âm thanh hạ thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Tích góp tiền cũng để cho đệ giữ, có được hay không?”

Bên tai Chữ Dịch Phong đỏ lên, nở nụ cười: “Tiền trong phủ vẫn là do huynh quản đi, bình thường cho ta một chút tiêu vặt là được.”

Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ y không nhận được đến gần hơn, mắt phượng khẽ nâng nhìn lướt qua người y, cho thân binh theo hầu lui xuống, Lăng Tiêu lại nhẹ giọng nói: “Liền chỉ muốn một chút để tiêu vật thôi sao? Người có biết Chính Nhất Phẩm Thân Vương cống phẩm hàng năm có bao nhiêu không? Đưa hết cho ta sao?”

Lăng Tiêu mỗi lần nói chuyện môi đều sẽ quét qua tai Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong có chút không chịu nổi, cầu khẩn nói: “Đừng... sẽ có người nhìn thấy.”

“Nhìn thấy thì sao?” Lăng Tiêu ngoài miệng không tha người nhưng trong lòng vui mừng, nhiều ngày như thế Chữ Dịch Phong cuối cùng cũng coi như là có chút sức sống, Lăng Tiêu đơn giản khẽ cắn tai Chữ Dịch Phong, cười khê, “Những người này đều là thân binh ta thiên vạn tuyển ra, không có chuyện gì.”

Chữ Dịch Phong có chút lúng túng cũng không dám trốn, thật không tiện cười nói: “Được rồi, huynh không phải nói còn muốn cho ta xem thối đường sao? Đừng... đừng chọc ghẹo ta...”

“Chọc ghẹo? Ta đây là thương người đó chứ.” Nếu không phải là trong phòng còn chưa chuẩn bị xong... Lăng Tiêu nhắm mắt lại, vẫn không nhận được hôn lên mặt Chữ Dịch Phong, cười nói, “Được rồi, đi xem thối đường.” Nói rồi nắm y tay đi ra ngoài.

Vào lúc này mấy con đường chính của Hách Sa vô cùng náo nhiệt, không ít nữ nhân Hung Nô cùng nữ nhân Thát Đát mang theo hầu tử đến chọn mua hàng hóa, quan binh mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không để ý tới những nữ nhân kia, các nữ nhân dị tộc cũng sẽ nói vài câu tiếng Hán, vội vàng vàng chọn mua hàng hóa liền đi, không có dây dưa lâu, nhóm tiểu thương cũng không nâng giá cao làm khó dễ các nàng, bọn nhỏ dị tộc hiếu kỳ xem trái xem phải, lại bị mẹ mình cẩn thận ôm vào trong y phục.

“Đó là cái gì?” Chữ Dịch Phong chỉ vào một sạp hàng để Lăng Tiêu xem, Lăng Tiêu nhìn lướt qua nhẹ giọng nói: “Đó là trà sữa, đệ không phải cũng từng uống qua sao?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái: “Không phải như vậy.”

“Cũng là một bộ nồi và một bếp một vậy thôi.” Lăng Tiêu không muốn để Chữ Dịch Phong thức ăn ăn bên ngoài, dục giọng dỗ, “Trở về ta nấu cho đệ, so với mấy cái này ngon hơn nhiều.”

Chữ Dịch Phong ngây ngô nở nụ cười: “Tốt lắm, huynh ngày đó còn nói lại làm sơn trà cho ta đây, cũng đã quên đó thôi.”

Chuyện này thật sự đã quên mất, mấy ngày nay chuyện rối bởi quá nhiều, Lăng Tiêu bật cười: “Đệ liền phải nhớ kỹ nha, trở lại làm cho đệ, vẫn là làm sốt sơn trà đi, được không?”

Chữ Dịch Phong gật gù, y không kén chọn, chỉ cần Lăng Tiêu làm là được.

Hai người tản bộ một hồi lâu mới tìm được sạp hàng người thối đường, hai người nhìn một lúc, cuối cùng mua một cái hình chó con, vì Chữ Dịch Phong tuổi Tuất.

*Kẹo thối đường (st: Một nghệ nhân Trung Quốc thối đường tạo thành hình các con thú làm đồ chơi giống như thối thủy tinh. Những con vật cầu kỳ hơn như lân, rồng, phượng có pha màu và có thể trưng bày như tượng gốm. Môn nghệ thuật tạo hình này có 1400 năm lịch sử, bắt đầu từ đời Đường.)

Chữ Dịch Phong cầm kẹo đường, hai người lại đi loanh quanh một lúc, cũng không có ý mua cái gì chỉ là đi lung tung, cuối cùng là thân binh đến tìm mới trở về.

Nơi này cách quân doanh cách một đoạn khá xa, hai người vốn là cưỡi ngựa đến, xoay chuyển một lúc Lăng Tiêu cũng có chút mệt mỏi, dứt khoát kêu chiếc xe ngựa đến hai người ngồi xe ngựa trở về, trong xe lão đạo, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong đã mệt mỏi liền kể chuyện cười cho y nghe, hai người nói một đường, đến được quân doanh thì trời cũng đã tối.

Chữ Dịch Phong cũng không nghĩ lại trẻ như thế, quay đầu đối với Lăng Tiêu cười nói: “Quá trẻ rồi, chúng ta quá tùy tiện ha ha, khi nào rảnh rồi huynh lại cho ta làm những thứ đó đi.”

“Thật là hiểu chuyện.” Lăng Tiêu nở nụ cười đáp ứng, hai người vội vã dùng cơm tối Chữ Dịch Phong liền đi tuần tra, Lăng Tiêu trở lại lều lớn đem lò sưởi và bình nước nóng ấm hâm lên, lại nấu một bình trà, khi chuẩn bị xong thì Chữ Dịch Phong đã trở về.

Lăng Tiêu đứng dậy sai người đem nước nóng mang đi vào, hai người tẩy rửa một chút trên người mới lên tháp, Lăng Tiêu đem đèn trước giường thổi tắt, cười nói: “Ngày hôm nay làm thật nhiều chuyện, mệt mỏi không? Xem ánh mắt đệ đều sắp khép lại.”

“Ừm, ngày hôm nay mệt mỏi...” Chữ Dịch Phong cũng không có mặc áo trong, thân thể trần như nhộng tay đặt ở trên ngực Lăng Tiêu, híp mắt, “Thật ảm áp.”

Lăng Tiêu cười khê ôm lấy y: “Giống y chang con mèo, nhanh ngủ đi...” Nói nữa thì chuyện này sẽ tiếp chuyện kia không dứt được, đang muốn nhắm mắt thì Chữ Dịch Phong lại chống dậy ngẩng đầu lên, có chút ngưỡng ngừng, nhỏ giọng nói: “Huynh ngủ trước đi, ta... ta đi tiểu tiện một chút.”

“Mới vừa đi, sao lại đi nữa?” Lăng Tiêu dở khóc dở cười, “Nghĩ là đệ đã đi rồi nên mới vừa rửa sạch vì vậy còn ướt lấm, ta lấy cho đệ cái xô, đừng đi ra ngoài.”

“Đừng!” Chữ Dịch Phong chưa bao giờ dùng vật kia, mặt đều đỏ lên, cầu khẩn nói: “Không được... ta mặc quần áo vào lại đi.”

Lăng Tiêu nghe vậy không biết sao trong lòng như là thoáng chốc nóng lên, trong mắt tối sầm lại, cũng không đứng dậy để Chữ Dịch Phong đi ra ngoài, một cái tay luồn vào giữa hai chân y...

“Đừng...” Chữ Dịch Phong bị tóm lấy nhược điểm như thế, thân thể hơi cứng lên, đỏ mặt xin tha: “Thả ra... thật sự rất, rất muốn đi.”

Lăng Tiêu cười khê, đứng dậy khoác áo choàng lên đi gian ngoài cầm cái xô đi vào, hai người trong ngày thường cũng không dùng cái này, còn mới tinh, Chữ Dịch Phong vừa nhìn cái kia cảm thấy thật không tiện, vành tai đều đỏ, lúng túng nói: “Không dùng cái này được chứ?”

“Cũng không có gì mà? Ai bảo đệ vừa nãy uống nhiều canh như vậy.” Lăng Tiêu cầm cái xô cho y, khoe miệng mang theo nụ cười, “Nhanh lên một chút, đệ xong không xong việc này ta cũng không có cách nào ngủ.”

Nói như thế Chữ Dịch Phong nhất định phải nghe theo, Chữ Dịch Phong cúi đầu tiếp nhận cái xô, tận lực đè thấp thân thể không cho Lăng Tiêu nhìn, Lăng Tiêu trong lòng thích ngược bị Chữ Dịch Phong ôn thuận kích càng mạnh hơn, đến gần nhẹ nhàng xoa nhẹ lên tóc Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói: “Cùng ta thì có gì phải thẹn thùng? Để ta nhìn thì sợ cái gì, hả?” Nói xong nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dỗ dành: “Đến...”

Chữ Dịch Phong nghẹn ngào một tiếng, ngay ở trước mặt Lăng Tiêu chậm rãi tiết đi ra... Lăng Tiêu tiếp nhận cái xô thả ra bên ngoài, trở về liền nhìn thấy Chữ Dịch Phong đem mặt chôn ở trong chăn, Lăng Tiêu bật cười, trên giường ôm y, cười khê: “Được rồi được rồi, trách ta bắt nạt đệ phải không?”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt lắc đầu một cái, bị Lăng Tiêu bắt nạt bắt nạt cũng không sao, y chẳng qua là cảm thấy tự mình mất mặt, Lăng Tiêu cũng không lại đùa y, ôm lấy y dỗ vài câu liền đồng thời ngủ.

Cùng thời khắc đó trong Hoàng thành, thủ hạ Chúc Dư lão đảo từ trong ám đạo của Thiên Kim Quán bên trong đi ra, Chúc Dư đứng dậy vội hô lên: “Làm sao vậy?”

Người kia thân hình mất thăng bằng quỵ trên mặt đất, hận khóc không ra tiếng: “Diệp Hàng đã phụ kỳ vọng chủ nhân, thất... thất thủ, chỉ bắn trúng bờ vai của hắn...”

Chúc Dư nhắm mắt lại thở dài một hơi, gật đầu: “Không có chuyện gì, có tổn hại nhân thủ nào không?”

“Không có.” Diệp Hàng mặt vẻ đầy xấu hổ, thời gian chủ nhân lên kế hoạch dài như thế nhưng việc ám sát lại thất bại, Chúc Dư an ủi: “Bây giờ thủ vệ của hắn ngày càng thêm nghiêm ngặt, có thể gây tổn thương cho hắn đã không dễ dàng rồi.”

Chúc Dư xoay người gạt gạt hoa đèn, cười lạnh: “Thoát khỏi một lúc không thoát được một đời, ta còn sợ thất thủ sao? Ta chỉ cần đắc thủ một lần là được rồi...”

67. Quyển 2 - Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày sau ý chỉ từ Hoàng thành đến: Thái tử ở Tuyên Đức Môn bị ám sát, vết thương nhẹ, lo sợ dị tộc làm loạn, lệnh tướng sĩ phương Bắc giữ nghiêm biên quan, cẩn thận cố gắng hết sức đảm đương nhiệm vụ của mình.

Mật báo của Sử Phái cũng theo đến: Thái tử gia ở Tuyên Đức Môn bị ám sát, thích khách đều là cao thủ, ẩn giấu ở ngoài cung cách xa mười mấy trượng bắn tên, Thái tử bị thương cánh tay phải, sau khi đắc thủ thì biến mất không dấu vết, Thái tử giận dữ, phát lệnh truy tìm.

Lăng Tiêu nhìn hai tin tình báo cười khế, nhân thủ của Chúc Dư quả nhiên lợi hại, tổn thương Thái tử còn có thể chạy mất dạng, phỏng chừng lần này Thái tử tức muốn nổ tung, còn chưa đăng cơ đã bị ám sát, ít nhiều cũng có chút mất mặt.

“Chủ tử.” Tần Long nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Chủ tử...Mật thám của chúng ta nói, Thuận Thiên phủ đã bắt không ít người, Thái Tử lần này thật sự tức giận không nhỏ, nghe nói ngày ấy toàn bộ người của Tuyên Đức Môn đều bị bắt hết rồi, người bị bắt giam vào lao không ít nhưng tra tấn chỉ tìm được người có liên quan, cũng không bắt được thích khách.”

“Tần Long... Người nói Thái tử có phải là người có tâm cơ có mưu lược không?” Lăng Tiêu tâm tình rất tốt, mở lòng sưởi ấm đem mật báo của Sử Phái bỏ vào, nhìn ngọn lửa nhảy lên: “Nói đi, ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Tần Long dừng một chút, gật đầu: “Trước đây... Thái tử được xem như là kỳ tài, không chút biến sắc đấu ngã mấy vị Vương gia, cái này đúng là không dễ dàng.”

“Trước đây tính...” Lăng Tiêu cười nhạo: “Người cũng nhìn ra rồi? Thái tử đã không nắm được tiết tấu trong Hoàng thành, hần thua là thua ở quá đặc ý, từ lúc ta vào cung làm thư đồng năm đó ta đã nhìn ra, hần nghĩ là bản thân đã ngồi vững vị trí Thái tử, quá bất cẩn.”

Tần Long cũng không hiểu, mấy năm qua việc làm của Thái tử quả thật có thể nhìn ra Thái tử không còn mưu lược như năm đó nữa, nhưng việc lần này cũng không nên điều động như thế, lập tức sẽ đăng cơ còn lần qua lần lại làm lớn chuyện như thế, Thái tử bị ám sát là việc rất vinh quang sao? Nếu như phát sinh ở trên người mình Tần Long hận không thể ngay lập tức đem việc này đè xuống, Thái tử thì ngược lại, tự giã vò làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Tần Long do dự lại nói: “Thái tử phỏng chừng là tức đến hồ đồ, hần vốn là người không nuốt trôi tức giận, đa nghi... Lúc này quả thật là gây ra oán hận, điều này cũng...”

“Hần không có gốc như thế.” Lăng Tiêu cười lạnh: “Thái tử mấy năm qua vẫn đang thay đổi cơ cấu từ quan tam phẩm trở lên nhưng đều là âm thầm làm, bây giờ Tiên hoàng đã mất, không nhân việc này cố gắng thanh tẩy trong Hoàng thành thì khi nào làm?”

Tần Long cả kinh, yên lặng nói: “Nguyên lai... nguyên lai Thái tử có ý này!”

Lăng Tiêu cười khê: “Vô sự, Thái tử không có gốc tử như vậy... Nhưng như vậy mới có ý tứ chứ, hiện tại kêu ta về triều ta cũng không đi, cứ chờ Thái tử gia phát uy phong xong đi.” Lăng Tiêu cầm tờ tín chỉ, hạ bút bàn giao cho Sử Phái không ít chuyện, lại để cho Tần Long căn dặn mật thám kia: “Không cần viết xuống, để Sử Phái dành chút thời gian đến Thọ Khang Hầu phủ một chuyến, gặp lão Hầu gia nói một tiếng, nói là ta nói, lão nhân gia tuổi tác đã cao, dưỡng thọ đi.”

Tần Long trong nháy mắt hiểu được, gật đầu: “Vâng.”

Lăng Tiêu dặn dò Tần Long xong liền đi tìm Chữ Dịch Phong, đứa nhỏ này sau khi nghe nói Thái tử bị ám sát đã vội vàng viết tấu chương gửi về Hoàng thành, Lăng Tiêu chỉ vài bước đã tiến vào lầu lớn sau đó để thân binh lui xuống, chính mình đi tới bên trong liền nhìn thấy Chữ Dịch Phong ngồi ở dưới chân giường, nửa người nằm trên giường viết tấu chương.

Lăng Tiêu cũng không nói nhiều, tự mình đem bộ nồi nhỏ, chén nhỏ ra đốt bếp lò lên, lấy chút sữa bò chưng cách thủy, lại lấy một ít vải mùng bọc lá trà bỏ vào rồi cho chút đường khuấy nhẹ, đẩy nắp xoay người rồi đến xem Chữ Dịch Phong.

Chữ Dịch Phong đã viết không ít, Lăng Tiêu cúi người vừa nhìn, ha ha ha, đã viết đến sơ hở của cấm quân phòng ngự, Lăng Tiêu nhẹ nhàng vuốt tóc Chữ Dịch Phong trên giường nhỏ, Chữ Dịch Phong quay đầu đối với Lăng Tiêu nở nụ cười, tay vẫn viết liên tục, đem yếu điểm phòng ngự có thể đoán trước tình thế viết xuống, Lăng Tiêu nhìn chữ của Chữ Dịch Phong viết xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng rất chăm chú giống như xuất thần...

Hơn một tháng trước khi chưa cùng Khương Hồ hoà đàm, Sử Phái đưa tới mật thư tới Hoàng thành, nói Thái tử cùng Tả Thừa tướng mật đàm, Tuệ Vương cùng Anh Vương đều là nhi tử của cô[1], nhưng vì đại cục, cô chỉ có thể nhịn đau vứt bỏ Anh Vương, nếu có một ngày hai nhi tử như nước với lửa, nói không chừng cô còn nhờ đến các người cứng rắn quyết tâm trừ khử Anh Vương...

[1] >

[gū] Hán Việt: CỐ (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

“Xem này.” Chữ Dịch Phong thổi thổi tấu chương, ngẩng đầu nói với Lăng Tiêu: “Giúp ta xem một chút còn có cái gì sơ hở, ta có thể nghĩ đến chỉ là những thứ này...”

Lăng Tiêu cười cười nhận lấy xem kỹ, Chữ Dịch Phong hít hít mũi, vui vẻ nói: “Huynh nấu trà sữa rồi sao?”

“Mùi cầu.” Lăng Tiêu thuận lợi ôm vai Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong ôn thuận dựa vào trên đùi Lăng Tiêu, cảm nhận được Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay đau mỏi của y khiến y thoải mái nhắm mắt lại...

Lăng Tiêu cẩn thận nhìn một lần, cười nói: “Rất tốt, Thái tử nếu như có thể theo lời đệ nói mà cố gắng đề phòng những thứ này, nhất định sau này sẽ không gặp chuyện như vậy nữa.”

Chữ Dịch Phong đem tấu chương buông xuống nở nụ cười: “May mà lúc này không có đại sự, ai... để ta trở về ta còn có thể giúp đỡ một chút.”

Lăng Tiêu cười một tiếng nói: “Thế này là tốt lắm rồi, Thái tử nhìn thấy tấu chương của đệ nhất định cao hứng, trà sữa chắc được rồi...” Chữ Dịch Phong theo Lăng Tiêu đứng dậy, Lăng Tiêu lấy hai cái bát bằng bạc, đem trà sữa đun sôi rót ra, trước tiên tự mình nếm thử một miếng, gật đầu nói: “Hơi nóng... Vị tạm được.”

Chữ Dịch Phong nâng chén nhỏ thổi thổi uống một hớp, cười nói: “Thật ngon... Đây chính là lá trà chúng ta bình thường uống sao? Cảm giác còn thơm hơn một chút.”

“Chỉ là lá trà bình thường thôi.” Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong trên môi có một vòng trà sữa rất buồn cười, lau đi cho y, nói tiếp: “Bởi vì có vị sữa bò nên dễ cảm thấy thơm hơn một chút, thích thì uống nhiều đi.”

Đang nói chuyện thì thân binh đi vào lấy tấu chương, Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong đứng dậy, xoa trán Chữ Dịch Phong cười nói: “Đem trà sữa trong nồi nhỏ uống hết đi, ta sẽ đưa cho hần.” Chữ Dịch Phong gật đầu đáp ứng, Lăng Tiêu đi tới giường trước cầm lấy tấu chương Chữ Dịch Phong vừa viết xong, tay áo rộng lớn che lại, chỉ là trong nháy mắt liền đem tấu chương giấu trong tay áo đã sớm chuẩn bị kỹ tráo đổi rồi mới giao cho thân binh, lạnh nhạt nói: “Tấu chương của Vương gia, đi đi.”

“Vâng.”

Lăng Tiêu đi tới gian ngoài đem tấu chương của Chữ Dịch Phong trong tay áo tiện tay ném vào lồng sưởi, ung dung lấy mấy khối than đè lên, xoay người tiến vào bên trong, cười khê: “Đã đưa đi, qua mấy ngày nữa Thái tử có thể nhìn thấy, yên tâm chưa?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong ngây ngô nở nụ cười, trong lòng y cũng hiểu rõ hiện tại Thái tử đã phòng bị y, nhưng phận làm con Chữ Dịch Phong vẫn có rất nhiều chuyện muốn làm: “Phụ vương có thể nhìn thấy là được.”

Đương nhiên có thể nhìn thấy, Lăng Tiêu đối với khả năng mô phỏng theo chữ Chữ Dịch Phong của mình rất là tự tin, đây chính là kết quả hồi trước Thái tử phạt nặng Chữ Dịch Phong luyện thành, Lăng Tiêu hầu như muốn cảm tạ khi đó Thái tử không có tình người, đã bức được bản thân mô phỏng theo chữ của Chữ Dịch Phong giống y như thật khó phân biệt thật giả.

Hơn nữa trên tấu chương ngữ khí cũng giống Chữ Dịch Phong như đúc, ngôn từ thể hiện tình cảm ngưỡng mộ, đối với thương thế của Thái tử rất lo lắng nhưng không có một chữ liên quan chuyện cảnh giới cho Hoàng thành.

Chữ Dịch Phong là một người có tấm lòng son nhưng Lăng Tiêu không làm được, Chữ Dịch Phong quen thuộc sự tình phòng ngự của cấm quân trong Hoàng thành như thế, còn có thể nói ra không ít sơ suất trong đó, chỉ có Lăng Tiêu biết đây là kết quả Chữ Dịch Phong khổ cực nghĩ cả một ngày nhưng trong mắt Thái tử không chừng hiểu thành Chữ Dịch Phong am hiểu quen thuộc với việc điều động cấm quân có ý đồ bất chính. Hơn nữa... Lăng Tiêu cười khê, Chúc Dư giúp mình một chuyện lớn như thế, mình cũng xem Chúc Dư là tri kỷ, Lăng Tiêu sao có thể phá bỏ tình tri kỷ này đây.

Nguyên bản đối với chuyện của Chúc Dư và Thái tử Lăng Tiêu không muốn nhúng tay, Tiên hoàng, Thái tử phi, Chữ Dịch Phong, những người này chính là người thân nhất của Thái tử, dù là Lăng Tiêu tâm địa sắt đá cũng không xuống tay được, nhưng hôm nay nhận được mật báo của Sử Phái thì Lăng Tiêu liền thoải mái, không phải hần muốn động thủ trước, mà hiện tại là Thái tử muốn lấy mạng của Chữ Dịch Phong, vậy thì không nên trách Lăng Tiêu lòng dạ ác độc, đương nhiên những chuyện này cũng không thể để tiểu tướng quân của hần biết.

“Phụ vương dễ nhìn thấy nhất định sẽ theo lời dễ nói thay đổi một chút thống lĩnh cấm quân.” Lăng Tiêu kéo tay Chữ Dịch Phong để y ngồi trên giường nhỏ, cầm kế hoạch xây dựng phủ đệ trên đất phong trình cho Chữ Dịch Phong xem, lại cầm qua một tấm thảm đến che lên chân hai người, hai người thân mật ôm nhau ở trên giường nhỏ bàn bạc về nhà mới.

Chữ Dịch Phong cẩn thận xem một lúc nói: “Có phải là... quá xa xỉ không? So với phủ đệ trong Hoàng thành còn muốn xa hoa hơn, như vậy có được hay không?”

“Có cái gì không được chứ?” Lăng Tiêu cười cười cầm qua kế hoạch chỉ vào phác họa hồ nước cho Chữ Dịch Phong xem: “Người nội vụ phủ quả nhiên có tay nghề, ta gõ vài câu liền hiểu được, hành lang uốn khúc này làm tốt lắm, khúc chiết quanh co, về sau nuôi cá ngắm cảnh đều được, còn có nơi này...”

Chữ Dịch Phong miệng mang theo nụ cười nghe Lăng Tiêu nói về phủ đệ tương lai của bọn họ, trong lòng âm áp, gật đầu: “Ừm, đều theo lời huynh nói mà làm.”

Lăng Tiêu khép lại bản kế hoạch tiện tay ném qua một bên cười nói: “Đã biết đệ sẽ nghe theo ta vậy ta để bọn họ theo kế hoạch này mà làm, không tới một tháng chúng ta có thể tiến vào ở, sân vườn chậm rãi hai, ba tháng cũng có thể sửa tốt, vừa đúng thời điểm cuối mùa xuân khí trời tốt nhất.”

“Ừm, đều nghe lời huynh.” Chữ Dịch Phong gật đầu, trong lòng không muốn thoải mái cũng không được, hai người ở cùng nhau thời gian càng dài, Chữ Dịch Phong càng chìm sâu vào trong ôn nhu của Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong trước đây cười Lăng Tiêu đối xử với mình giống như đại thú ngậm ấu thú trên miệng, ngậm vào trong miệng, phủng ở lòng bàn tay hết mức cẩn thận.

Chữ Dịch Phong từ nhỏ đến nay chưa từng có người yêu thương y như thế, vì lẽ đó một khi dính vào chính là cả đời bị nghiện, cũng không bỏ đi được.

Mấy ngày sau đại sự đưa tang Hoàng Đế, thụy hào[2] Thái tổ Thừa Thiên quảng đại tạo dựng Chữ quốc hưng thịnh, hồng đức sáng ngời, vũ dũng nhân từ, khuếch trương văn chương, nghề nghiệp ổn định là Hoàng Đế đáng được kính trọng, hai ngày sau Thái tử đăng cơ, đại xá thiên hạ. Thái tử phi họ Vi hiền đức, xinh đẹp, ôn nhu, dịu dàng khéo léo, nuôi dạy chư vị Hoàng tử có phẩm chất mẫu nghi thiên hạ, phong làm Hoàng Hậu.

[2] >

[shì] Hán Việt: THUY

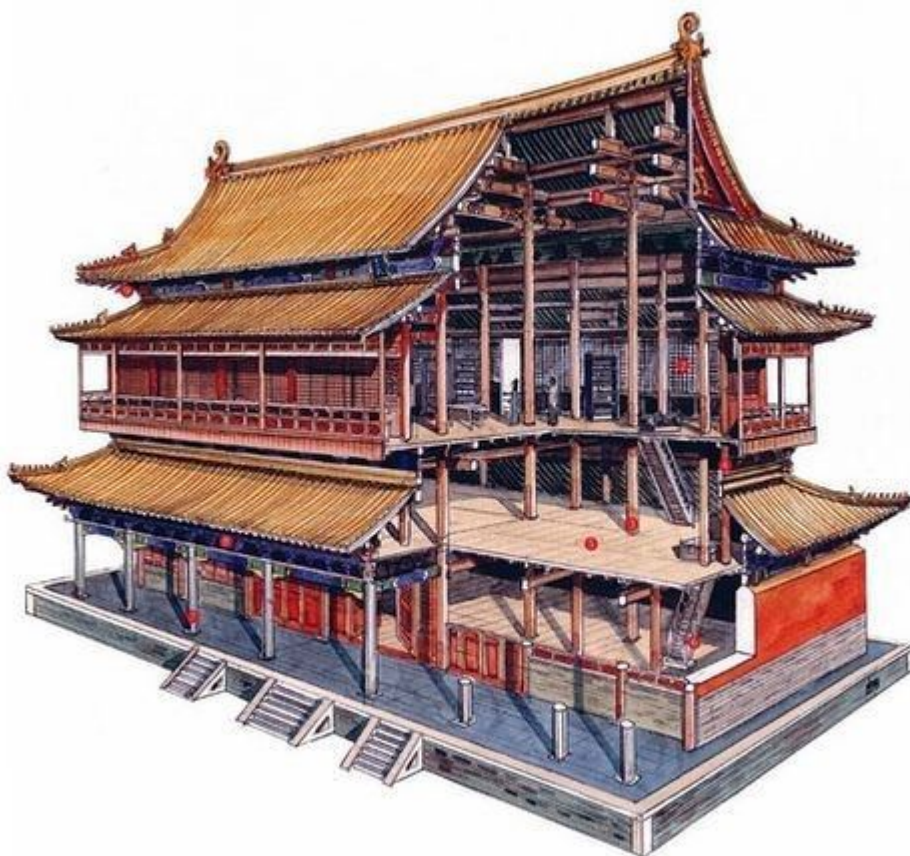
>:

[hào] Hán Việt: HIỆU

Thụy hiệu; tên thụy; thụy hào (danh hiệu sau khi chết của vua, quan).

Nửa tháng sau Thánh chỉ phong thưởng Chữ Dịch Phong chính thức đưa tới phương Bắc, Chữ Dịch Phong tiếp chỉ, chính thức tiếp kiến bảy mươi hai tên quan chức phương Bắc hàm Ngũ phẩm trở lên, thêm nửa tháng sau khi sắc phong làm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương thì phủ đệ đã xây dựng xong, Chữ Dịch Phong cùng với Lăng Tiêu đồng thời làm chủ Anh Thân Vương phủ.

*Xây dựng Anh Thân Vương phủ

68. Quyển 3 - Chương 68: Ván Đỉnh Giang Sơn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thân vương dưới vương triều Chử tuy không được xưng là “Thổ Hoàng đế” nắm quyền lực một vùng nhưng cũng không đến nỗi như dưới triều Thanh chỉ là dạng hữu danh vô thực. Lăng Tiêu cẩn thận xem xét một chút quyền lợi đất đai của Thân vương, trong lòng vẫn tương đối thỏa mãn.

[1] Thổ Hoàng đế: >

[tửhuàngdì] chúa đất; chúa địa phương; vua một cõi

Bổng lộc ở đất phong có gạo vạn thạch[2], có thể chỉ huy quân đóng giữ bên trong đất phong, có thể bồi dưỡng thân binh đối đa là mười sáu ngàn người, Chử Dịch Phong có chút đặc thù, bởi vì đất phong bên trong của y thì có hai quân doanh, giới hạn thân binh sẽ trở nên rất mơ hồ, Lăng Tiêu nếu như thêm vào, bớt ra 16,000 thân binh nói đó là binh trong quân doanh phương Bắc cũng không ai dám nói cái gì.

[2] Thạch: >

[dàn] Hán Việt: thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít)

Còn có quân sự, chính trị và kinh tế, thủ hạ của đất phong có một văn tướng và một võ tướng, văn tướng quản địa phương, võ tướng quản quân đội.

Thời điểm Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xin phong có dâng tấu chương yêu cầu giao ra quân quyền của võ tướng, văn tướng trong quân doanh phương Bắc, vào lúc ấy Chữ Dịch Phong có yêu cầu gì Hoàng Thượng đều sẽ chuẩn, mấy ngày sau Phong Hành quân liền đem quan phục bốn mùa cùng đại ấn của võ tướng, văn tướng đến, văn tướng là Lăng Tiêu, võ tướng là Lỗ Vĩ Sơn.

Văn tướng đã xác định xong, Chữ Dịch Phong không hề nghĩ ngợi liền xác định là Lăng Tiêu, lúc chọn võ tướng đúng là tổn một chút công phu.

Nguyên bản Lăng Tiêu có chút nghiêng về Ô Kích, dù sao Ô Kích trước đây đã từng hướng về hần lấy lòng, có nhiều chuyện muốn xử lý thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng hiện tại Hoàng Thượng nhận lệnh[3] Ô Kích là thống lĩnh quân doanh phương Bắc, lại để người ta đến làm võ tướng cho Thân Vương ở đất phong của người thì có chút không thích hợp.

[3] Nhận lệnh: >

[rènmìng] bổ nhiệm

Sau đó Lăng Tiêu lại coi trọng Hoa Hiên Hân, Lăng Tiêu thích Hoa Hiên Hân làm việc linh hoạt sẽ thấu hiểu tâm ý của thượng cấp, nhưng Chữ Dịch Phong không thích hần, nói Hoa Hiên Hân không có phong độ Đại tướng, về mặt quân sự Lăng Tiêu vẫn là rất tin tưởng ánh mắt Chữ Dịch Phong, cuối cùng Chữ Dịch Phong chọn lựa xem trọng Lỗ Vĩ Sơn, sau khi nhận lệnh hai người mới biết Lỗ Vĩ Sơn đã từng theo cùng sư phụ với Vi Tranh, nghe nói xong Lăng Tiêu lại càng yên tâm.

Lăng Tiêu đem đại ấn Thị Lang công bộ của mình giao cho Phong Hành quân mang về Hoàng thành, cùng ngày liền mặc vào quan phục văn tướng, một thân cảm bào phối hợp phong thái của Lăng Tiêu khiến Chữ Dịch Phong nửa ngày chưa hoàn hồn lại, Lăng Tiêu buồn cười, nhẹ nhàng chọc chọc trán Chữ Dịch Phong: “Choáng váng rồi sao?”

“Không có...” Chữ Dịch Phong sờ sờ trán ha hả cười: “Huynh mặc bộ này thật là đẹp mắt...” Lăng Tiêu cười cười lại dặn dò y không ít chuyện, hai người đồng thời đi vào nghị chính.

Trên Chính sự có Lăng Tiêu thì sẽ không xảy ra vấn đề, lại nói phương Bắc bên này cũng không có chuyện đặc biệt khó xử lý, Lăng Tiêu để Chữ Dịch Phong đem tinh lực đặt ở trên chuyện bồi dưỡng thân binh, cũng dặn trước tiên bồi dưỡng hai vạn người, trong vòng một năm từ từ tăng đến 3 vạn, Chữ Dịch Phong mới vừa nghe xong sau đó mở mắt thật lớn: “Không phải... Chỉ có thể dưỡng 16.000 sao? Nếu thêm sao thì phải ăn nói làm sao?”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta cùng Ô Kích đã trao đổi rồi, triều đình hàng năm đến lúc điểm binh ta sẽ mang thân binh đến quân doanh ở biên cảnh phương Bắc, sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng...” Chữ Dịch Phong vẫn là không yên lòng nói: “Chúng ta cũng không có nhiều tiền để dưỡng bọn họ như vậy nha!”

Lăng Tiêu như là nghe được chuyện cười lớn: “Cũng đã treo biên chế quân doanh ở phương Bắc, sao chúng ta phải nuôi chứ? Đó là chuyện Hoàng Thượng phải bận tâm.”

Chữ Dịch Phong cách rất xa hiểu biết của người khác, Lăng Tiêu chính là cầm bạc của Hoàng Đế nuôi thân binh của mình, Chữ Dịch Phong có chút không rõ Lăng Tiêu tại sao muốn làm như thế, hơn nữa dưỡng nhiều người như thế làm cái gì đây? Lăng Tiêu không nói, có điều Chữ Dịch Phong cũng yêu thích luyện binh, cũng sẽ không xoắn xuýt nữa.

Những tháng ngày này Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong trải qua rất phong phú, Chữ Dịch Phong mỗi ngày đi đến quân doanh luyện binh, Lăng Tiêu chính là một nửa “thổ hoàng đế”, quan viên bên trong đất phong cũng hiểu rõ, Vương gia của bọn họ không để ý tới chính sự, mà đối với Lăng Tiêu thì nói gì nghe vậy.

Vừa bắt đầu chúng quan viên đối với Lăng Tiêu cũng không phải rất tín phục, trong quân doanh này chút chuyện nhỏ mọi người đều biết, Lăng tiểu Hầu gia cùng Vương gia đi đứng, ngồi, nằm đều cùng một chỗ,

mọi người đều nói vị tiểu Hầu gia này là dựa vào khuôn mặt mà ngồi lên vị trí này, cho rằng bỏ lên giường Vương gia liền có thể hô mưa gọi gió sao? Chúng quan viên xem thường nhất là loại người nịnh sủng, nhưng không tới một tháng Lăng Tiêu liền để bọn họ biết sự lợi hại của nịnh sủng.

Lăng Tiêu đầu tiên là mang theo thân tín tra rõ một lần nợ cũ trong đất phong mấy năm qua, vừa bắt đầu các quan lại còn không lưu ý, việc này cần phải có học vấn rộng bọn họ không tin Lăng Tiêu có thể nhìn ra cái gì, liền tỏ rõ tùy ý Lăng Tiêu tra không một chút lo sợ nào, đáng tiếc Lăng Tiêu chỉ dùng không tới ba ngày liền đem tất cả món nợ rơi món nợ rớt, tất cả đều tìm được.

Lăng Tiêu lúc đó liền bãi miễn một viên quan tứ phẩm hai viên quan lục phẩm, Lăng Tiêu nói rất rõ ràng, người có thể nhận hối lộ nhưng không thể ăn hối lộ, người trong quan trường giở trò này tới tới lui lui nhưng Lăng Tiêu so với bọn họ còn thành thực hơn, biết chuyện này khẳng định là không ngăn chặn được, song cũng không thể không có cá, Lăng Tiêu không phải người không có tình người, nhưng liên quan đến chuyện trọng đại, như là sắp xếp lương thảo, trưng thu thuế, những chuyện như vậy nếu như dám giở trò vậy cũng đừng trách hằn lòng dạ ác độc. Cùng ngày sau bãi miễn chức quan ba người kia, gia đình quan viên ôm hòm ngân phiếu tìm đến Lăng Tiêu, còn có một vị phụ nhân ôm hài tử trong tã lót của mình đến khóc cầu, mí mắt Lăng Tiêu không nhấc một cái, chỉ bàn giao thân binh: Đuổi ra ngoài, dám to gan gây sự, đánh chết.

Các phu nhân không nghĩ tới Lăng Tiêu thật sự dám động thủ, chuyện cười, ở trong nha môn tụ tập gây sự Lăng Tiêu tại sao không dám trừng trị, các phu nhân biết không còn biện pháp, khóc suốt suốt ôm hài tử trở về, cách ngày trong nha môn có một bầu không khí khác.

Chữ Dịch Phong có được sự bày mưu tính kế của Lăng Tiêu, từ trong quân doanh tới thuận tiện động viên thủ hạ các quan lại một hồi, hai người một vai chính diện một xương phản diện, Lăng Tiêu nhìn thấy sợ hãi trong mắt mọi người trong lòng có chút thích ý, lúc ở trong Hoàng thành khó như vậy mình cũng có thể trụ chân, chớ nói chi là mấy người các người quê mùa chưa từng va chạm xã hội!

Lăng Tiêu mới vừa đứng vững chân liền bắt đầu theo đường lối dụ dỗ, thuật dùng người không thể là lúc nào cũng dùng thủ đoạn cứng rắn, quốc tang tuy rằng không thể có hoạt động tiêu khiển nhưng ngày lễ các quan lại vẫn lén lút đi lại một phen, nháy mắt liền tới ngày kinh trập[4], vì chuyện lúc trước nên không ai dám tặng lễ cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu tự mình trước tiên chuẩn bị nhiều phần hậu lễ sai người lần lượt đưa qua. Lăng Tiêu của cải thâm hậu, đưa đi đều là trân bảo, các quan lại nhìn lễ vật trong lòng thở phào nhẹ nhõm: Lăng tướng cũng không phải người khó chơi. Tiếp theo lại thả dài một hơi, để Lăng tướng đem lễ đưa tới trước! Chúng quan viên vội vã cũng chuẩn bị lễ viết xong danh sách lễ đưa qua, từ đó thì có qua có lại.

[4] Kinh trập: >

[jīngzhé] kinh trập (vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba)

Kinh Trập là 1 trong 24 tiết khí của lịch nhà nông, được xây dựng dựa vào sự chuyển động của Trái Đất xung quanh Mặt Trời, bắt đầu từ tiết Lập Xuân, sau đó kế tiếp là các tiết: Vũ Thủy, Kinh Trập, Xuân Phân, Thanh Minh, Cốc Vũ, Lập Hạ, Tiểu Mãn, Mang Chung, Hạ Chí, Tiểu Thử, Đại Thử, Lập Thu, Xử Thử, Bạch Lộ, Thu Phân, Hàn Lộ, Sương Giáng, Lập Đông, Tiểu Tuyết, Đông Chí, Tiểu Hàn, Đại Hàn.

Theo dương lịch, tiết Kinh Trập rơi vào ngày 5 tháng 3 (hoặc ngày 6 tháng 3 trong năm nhuận), “kinh” có nghĩa là làm kinh động, kinh sợ; “trập” chỉ các loại côn trùng. Vì trong mùa đông, các loại côn trùng đều rơi vào giấc ngủ đông, mãi đến tiết Kinh Trập mới bắt đầu có tiếng sấm đầu tiên và làm kinh động đến các loại côn trùng. Thường vào ngày này, chỉ có sấm động chứ không có mưa, chính nhờ tiếng sấm này mà các động vật, côn trùng đã ra khỏi giấc ngủ đông của mình bắt đầu bò lên mặt đất kiếm ăn.

Đứng ở một góc độ khác mà nói thì thường các loại côn trùng này đầu là côn trùng có hại nên vào thời xưa, mọi người đều cầu sự giúp đỡ từ vị chúa tể của muôn loài động vật – Bạch Hổ. Vì thế ngày Kinh Trập cũng là ngày mọi người cúng tế thần Bạch Hổ để cầu mong giảm thiểu các tác hại của côn trùng phá hoại mùa màng; vào ngày này, mọi người thường đem theo trứng vịt, thịt heo sống, ... đến các chùa miếu để dâng hương cho thần Bạch Hổ (thường được thờ chung với Thanh Long và Thạch Đám Đường tại các chùa miếu người Hoa) cầu bình an, may mắn.

Song song với phong tục cúng tế thần Bạch Hổ, vào ngày Kinh Trập, còn có 1 tục lệ thú vị tuy mang màu sắc mê tín nhưng nhìn chung vẫn là một hoạt động giúp mọi người xả stress sau những ngày làm việc căng thẳng, đó chính là tục lệ “đánh tiểu nhân”, vì theo quan niệm người xưa, thần Bạch Hổ cũng là khắc tinh của “tiểu nhân”, cho nên phong tục này được thực hiện trong ngày Kinh Trập.

Lăng Tiêu dẹp yên mọi chuyện tâm tình khá hơn nhiều, bởi tiếp Chữ Dịch Phong chuẩn bị tế tự ngày kinh trập, hai người dậy sớm cùng đi theo quan viên cấp bậc cao đồng thời đến Vạn Phật- Thành Bắc vì dân chúng đất phong cầu phúc, khi tế Bạch Hổ mỗi người tiến vào đều dâng lên nguyên bảo[5], bận rộn xong cũng đã đến giờ Ngọ, Chữ Dịch Phong ra lệnh các quan viên đi theo trở về, mình thì cùng Lăng Tiêu hồi phủ.

[5] Nguyên bảo: >

[yuánbảo] nguyên bảo: đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng.

Anh Vương phủ hiện tại xây dựng đã gần xong rồi, chỉ còn lại trong vườn chưa tu sửa hoàn mỹ, Lăng Tiêu yêu cầu nhiều bàn đá ghế đá trong vườn cũng đã thay đổi hai bộ, Lăng Tiêu cũng không gấp, yêu cầu cần phải thập toàn thập mỹ.

Trở về phủ Chữ Dịch Phong đi vào bên trong phòng ngủ lục xem nửa ngày, Lăng Tiêu thay đổi y phục thì nhìn thấy Chữ Dịch Phong ngồi dưới đất lục tung lên, đi tới xoa nhẹ đầu Chữ Dịch Phong hỏi: “Muốn tìm cái gì?”

“Chính là...” Chữ Dịch Phong dùng sức chỉ về cái khóa trên rương, tay vẫn không ngừng lục tung, dứt quãng nói: “Tìm... Cái kia, nằm ngoài ở trên trong khu vực săn bắn huynh, huynh cho ta cái kia... A a chính là cái này!”

Chữ Dịch Phong tìm ra một cái hàu bao cũ, đứng lên đi tới mở cho Lăng Tiêu xem: “Ha ha, chính là nó! Nằm ngoài ở trong khu vực săn bắn huynh cho ta điếm tốt, huynh không phải nói đây là tránh ngũ độc sao? Ha hã... Ta sẽ mang theo.”

“Nói là kinh trập nhưng cũng không có nhanh như thế.” Lăng Tiêu thấy y hứng thú cao trong lòng cũng cao hứng, cầm hàu bao ngửi một cái, cười khê: “Trong này được liệu đều đã qua một năm rồi, không tốt, ta sẽ phối cho đệ cái khác.”

Lăng Tiêu gọi nha hoàn tới ra lệnh: “Đi sai người đến chỗ Tổ Thái y, lấy trọng lâu, bán cành liên, lang độc, cây xương bồ còn có cây Bội Lan mỗi loại hai lượng.”

Nha hoàn đáp lại rồi đi, không lâu sau mang theo một cầm hộp đến, bên trong đặt không ít dược liệu Lăng Tiêu yêu cầu, còn có một chút nhụy hoa, nha hoàn kia nói: “Thái y hỏi tướng gia có phải là phối ngũ độc hàu bao, nếu phải, bên trong hộp cho thêm chút nhụy hoa là tốt nhất, tướng gia có thể dùng.”

“Tổ Thái y quả nhiên hữu dụng, đi đi.” Lăng Tiêu để nha hoàn lui xuống, chính mình đi lấy hàu bao trong hòm ra, chọn hai cái hàu bao màu trắng có kỹ thuật thêu tốt để một bên, cầm trang giấy mở ra, mở hòm được ra bốc thuốc, đem dược liệu trộn xong lại lấy nhụy hoa bỏ vào, tinh tế ngửi một cái lại bỏ thêm cây Bội Lan vào, sau khi phối xong đem hỗn hợp dược liệu bỏ vào trong hai cái hàu bao buộc chặt, cầm một cái đưa cho Chữ Dịch Phong: “Ngửi xem.”

Chữ Dịch Phong tiếp nhận ngửi một cái, cũng không nói lên được cái gì, ngây ngô nở nụ cười: “Dễ ngửi, huynh thật là lợi hại... Cái gì cũng biết.”

“Lúc ở Hối Tin viện đệ nhìn y thư sơ qua cũng có thể biết.” Lăng Tiêu cười khê, cầm hàu bao đeo vào bên hông cho Chữ Dịch Phong, tự mình cầm một cái khác cũng mang vào người, cười nói: “Được rồi, cái cũ kia ném đi.”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái cầm lấy hàu bao cũ thả vào trong rương, lại đem rương vừa này y làm loạn sắp xếp xong, nhỏ giọng nói: “Huynh cho ta sao có thể ném, ta trước tiên cất đi, sau này lấy ra nhìn.”

Chữ Dịch Phong tỉ mỉ thu dọn đồ đạc, Lăng Tiêu cười cười ngồi xuống căn hạt dưa nhìn y dọn dẹp, không lâu sau đến thời gian cơm tối, hai người đang trong quốc hiệu không thích hợp uống rượu cho nên không thiết yến, chỉ mệnh các quan lại từng người hồi phủ cùng nhà mình đoàn viên.

Vì hiếu kỳ đồ ăn trong ngày thường phân lệ đều giảm phân nửa, món ăn không nhiều nhưng đều là món Chữ Dịch Phong thích ăn, Lăng Tiêu cho người lui xuống, hai người hôn nhẹ ẩm áp dùng cơm tối.

“Ta mới vừa xem lễ vật ở gian ngoài, sao nhiều như thế.” Chữ Dịch Phong cúi đầu xối cơm hỏi: “Có tốt không a?”

Lăng Tiêu gấp cho Chữ Dịch Phong một khối sườn kho, nở nụ cười: “Có cái gì không tốt? Trước đó vài ngày vì ta lập uy, hiện tại đã ra oai phủ đầu, những việc này vẫn là mắt nhắm mắt mở cho qua mới tốt.”

“Ồ.” Trước giờ chuyện gì Chữ Dịch Phong cũng đều nghe Lăng Tiêu, gật đầu không nói gì nữa, Lăng Tiêu cười cười: “Cho ta không phải là đưa cho đệ sao? Ta bây giờ ngay cả phủ đệ cũng không có, mỗi ngày ăn của đệ uống của đệ, được có chút hối lộ đưa đến hiệu kính Anh Vương điện hạ không thể thiếu rồi.”

Chữ Dịch Phong gật đầu nở nụ cười, hài lòng nói: “Đúng vậy, lát nữa đem những thứ đó cho vào kho phòng của chúng ta đi.”

Kho phòng của chúng ta, Chữ Dịch Phong yêu thích tất cả đồ vật chung của hai người.

Vào buổi tối Chữ Dịch Phong đi tắm rửa, Lăng Tiêu trước tiên rửa sạch người khoác lên y phục rồi đến gian ngoài mở ra các lễ vật mà các quan lại đưa tới, đều là đồ cổ tranh chữ, Lăng Tiêu không lắm lưu ý, chọn vài món vô cùng tinh xảo lưu lại chuẩn bị đặt vào trong phòng, còn lại tất cả đều thả lại trong kho phòng.

Chữ Dịch Phong còn chưa ra, Lăng Tiêu chậm rãi mở lễ hộp nhìn kỹ, lúc nhìn thấy lễ vật của Hoa Hiên Hân Lăng Tiêu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Chữ Dịch Phong không thích người này, Lăng Tiêu nhìn đồ vật trong hộp găm cười nhạo, đường đường một võ tướng lại giở trò này còn không đủ tư cách.

Trong hộp găm đặt một thanh ngọc thể, Lăng Tiêu cầm đến nhìn kỹ, toàn thân ôn hòa trơn bóng còn rất trong suốt, không nhìn ra đây là ngọc thạch gì nhưng mơ hồ có thể thấy được dạ quang, trong phòng đèn đuốc sáng choang không hiện rõ, nếu như tắt đèn...

Lăng Tiêu trong lòng cười khế, Hoa Hiên Hân tám phần mười thật sự coi mình là nam sủng của Chữ Dịch Phong, cầm cái này đến lấy lòng mình, ha ha... Lại nhìn quyển sách trong hộp găm, Lăng Tiêu lấy ra tùy ý lật qua lật lại, bên trong xuân cung đồ cũng rất tinh xảo, Lăng Tiêu tiện tay đem sách vứt về trong hộp găm, cầm ngọc thể đi vào bên trong.

*Xuân cung đồ: những bức tranh vẽ cảnh giao hợp

Chữ Dịch Phong mới từ trong thùng nước tắm đi ra, Lăng Tiêu đến gần cầm qua một tấm khăn mềm mại phủ lên cho Chữ Dịch Phong, để y ngồi xuống lấy bố khăn vì y lau tóc, Chữ Dịch Phong thoải mái híp mắt, ôm eo Lăng Tiêu đem mặt chôn ở trên bụng Lăng Tiêu, rừ rừ nói: “Lễ vật ở gian ngoài đều xem rồi chứ?”

“Xem rồi, tìm được đồ tốt.” Lăng Tiêu lau khô tóc cho y, đem bố khăn để qua một bên, trực tiếp đem Chữ Dịch Phong ôm vào trên giường, đi ra bên ngoài sai người đem bồn tắm ra ngoài, tự mình đem đèn tắt hơn phân nửa thu thập xong mới đi vào ngồi vào trên giường đem ngọc thể đưa cho Chữ Dịch Phong xem, cười khê: “Nhìn, đây là Hoa Hiên Hân đưa tới cho ta dùng, hiệu kính đệ.”

Chữ Dịch Phong nhìn thấy cũng lấy làm kinh hãi, mặt đỏ hồng nửa ngày mới cảm nhận được, nói lắp ba lắp bắp: “Hắn... Không phải, Huynh tức giận rồi sao?”

“Không có.” Lăng Tiêu khê vuốt má Chữ Dịch Phong, hắn sao có thể vì người như vậy mà tức giận, chuyện bên ngoài ra sao Lăng Tiêu thật sự không lưu ý lắm, nếu nói hắn cùng Chữ Dịch Phong, vậy thì chuyện này đúng là không đáng kể.

Lăng Tiêu cúi xuống khê hôn môi Chữ Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Đưa tới còn có một quyển xuân cung, ta nhìn thấy rất thú vị, trên đó nói cái này có dạ quang... Cắm vào hậu...”

Chữ Dịch Phong mặt như thiêu cháy ửng đỏ lên, Lăng Tiêu nhẹ nhàng hôn vành tai Chữ Dịch Phong một cái, nhẹ giọng nói: “ ” Ngay cả màu sắc bên trong đều có thể thấy rõ, Phong... Để ta xem bên trong một chút

có được không?”

Chữ Dịch Phong nghe như là bị câu nói này của Lăng Tiêu thôi miên, lúng túng nói không ra lời, gần đây hết chuyện này đến chuyện kia, hai người đã rất lâu không có chân chính thân thiết qua, tình dục bên trong thân thiết của Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu kích thích ra, thân thể không nhịn được từng trận run rẩy, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong thân thể thành thực thấp giọng cười, tay lần theo vai của Chữ Dịch Phong xoa xoa, chạm đến phía dưới dừng một chút, thấp giọng nói: “Đã biết đệ thích mà, vậy thì dùng nha?”

Chữ Dịch Phong không chịu nổi Lăng Tiêu lần qua lần lại, khóe mắt hầu như muốn chảy ra nước mắt, trong lòng Lăng Tiêu vừa yêu vừa đau, cúi người hôn khóe mắt Chữ Dịch Phong, chậm rãi cởi ra y phục của mình...

Lăng Tiêu chỉ thoát ngoại bào lưu lại áo trong, kéo tay Chữ Dịch Phong tay để y xoa lên áo trong của mình, nhẹ giọng nói: “Xem này, ta mặc chính là áo lót của đệ...”

Đây là bí mật hai người thân mật nhất, Chữ Dịch Phong vượt đường viền áo trong liền biết là của mình, trong lòng ấm áp nằm xuống chậm rãi tách chân ra, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa phía trước của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, để ta xem một chút bên trong, được không?”

Chỉ cần là Lăng Tiêu yêu cầu Chữ Dịch Phong không có cách nào từ chối, Chữ Dịch Phong thẹn thùng cúi đầu, thấp giọng nghẹn ngào: “Ừm... Huynh nhẹ chút.”

Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong để lưng y đối diện với mình, lấy ra thuốc mỡ dưới gối, đem ngọc thể nắm trong tay, ở phía trên thoa thuốc mỡ, lại lấy chút thuốc mỡ chậm rãi mở rộng cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đã lâu không quan hệ nơi đó lại chật hơn rất nhiều, Lăng Tiêu kiên trì nhẹ nhàng xoa xoa, thỉnh thoảng hôn lên mặt và tai Chữ Dịch Phong, ôn nhu an ủi nói vài lời tâm tình, chỉ chốc lát sau Chữ Dịch Phong liền thả lỏng ra, Lăng Tiêu nắm ngọc thể chậm rãi xen vào, chỉ có điều xen vào hai tác Chữ Dịch Phong liền nghẹn ngào, nhỏ giọng rên rỉ nói: “Lăng Tiêu... Van cầu huynh, dừng...”

“Đau?” Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa theo chu vi miệng huyết, xác thực đẩy mạnh không tốt lắm, nhưng ngọc thể này so với của bản thân còn kém hơn nhiều, sao lại không chịu nổi? Lăng Tiêu cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Dịch Phong, biết y là quá thẹn thùng, cúi người nhẹ nhàng hôn môi, nhỏ giọng dụ dỗ: “Đệ thả lỏng một chút, ta lấy ra.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, nghẹn ngào tận lực thả lỏng nơi đó, Lăng Tiêu xoa nơi đó cảm nhận được Chữ Dịch Phong phối hợp nhưng không có theo lời lấy ra, thuận thế lại đẩy mạnh một tác, Chữ Dịch Phong sưng sốt một chút biết lại bị bắt nạt, nức nở nói: “Huynh... Lấy ra... Khó chịu...”

Chữ Dịch Phong đến cùng là không chịu nổi hay là e lệ Lăng Tiêu vẫn phân biệt được, cúi người hôn nước mắt nơi khóe mắt Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Nghe lời, lập tức sẽ cấm vào toàn bộ, nghe lời...”

Chữ Dịch Phong biết mình đánh không lại Lăng Tiêu, đem mặt chôn ở trong lồng ngực Lăng Tiêu, tận lực thả lỏng để Lăng Tiêu chen vào, Lăng Tiêu hôn một cái lên trán Chữ Dịch Phong nói: “Thật nghe lời...”

Lăng Tiêu cầm ngọc thể nhẹ nhàng trều sáp tận gốc, dạ quang Ngọc Thạch toả ra ánh sáng dịu dịu, xuyên thấu qua ngọc thạch trong suốt có thể mơ hồ thấy rõ vách thịt bên trong phần hồng, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy một trận hỏa từ bụng mình dấy lên, nhắm mắt đối với Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy bên trong, màu sắc rất ưa nhìn...”

“Dừng...” Chữ Dịch Phong không dám ngẩng mặt, lúng túng nói: “Tha... Tha cho đệ đi, thật sự... Thật sự không chịu nổi.”

Lăng Tiêu đáp ứng, lại cầm ngọc thể trều sáp mấy lần, Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nghẹn ngào xin tha, Lăng Tiêu chậm rãi đem ngọc thể rút ra ném qua một bên, an ủi nhẹ nhàng xoa xoa nơi đó, cúi người chậm rãi tiến vào...

“Ừm...” Chữ Dịch Phong cảm nhận được Lăng Tiêu xâm nhập, theo tay Lăng Tiêu đem chân mở rộng hơn, bên trong rên rỉ còn dẫn theo chút mùi vị ngọt ngào, Lăng Tiêu chậm rãi đâm vào, hôn môi Chữ Dịch Phong bên tai nhỏ giọng chế nhạo: “Yêu thích cái nào a? Yêu thích của ta hơn sao?”

Chữ Dịch Phong gật đầu nhưng không nói lời nào, Lăng Tiêu trừng phạt nắm chặt phía trước Chữ Dịch Phong không cho y xoa nắn, thấp giọng nói: “Sau này không cho xoa chỗ này nữa, phía sau không thoải mái sao? Phong... Vừa nãy hỏi đệ đó? Nói...”

Chữ Dịch Phong không chịu được nữa, nhe răng cầu: “Yêu thích... Yêu thích huynh, xoa nắn một chút đi... Ừm...”

“Nghe lời...” Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong chạm vào phía trước quả nhiên y không dám nữa, Lăng Tiêu ôn nhu đâm vào, đẩy đến điểm sung sướng nhất của Chữ Dịch Phong khiến Chữ Dịch Phong sẽ thoải mái rên rỉ. Lăng Tiêu thích nhất dáng vẻ nghe lời của Chữ Dịch Phong khi nằm dưới thân mình, khen thưởng tự ôn nhu vuốt ve phía trước Chữ Dịch Phong, hai người quấn quýt lẫn nhau, mê luyến an ủi thân thể lẫn nhau, không biết trôi qua bao lâu mới đồng thời phóng thích ra ngoài...

“Phong nhi ngày hôm nay thật nghe lời...” Lăng Tiêu khẽ hôn mi tâm Chữ Dịch Phong, cơ thể Chữ Dịch Phong vui sướng còn chưa tan đi hết, bị Lăng Tiêu vuốt một cái không nhịn được từng trận run rẩy, Lăng Tiêu nhìn thần thái Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Còn muốn sao?”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt, do dự một chút vẫn là ôm cổ Lăng Tiêu, không hề có một tiếng động cầu hoan, Lăng Tiêu nhìn y cười khế, càng ôn nhu ôm lấy thân thể Chữ Dịch Phong...

69. Quyển 3 - Chương 69

Lập tức đã gần đến mùa xuân canh, gần đây Lăng Tiêu nhúng tay vào việc đồng áng mới phát hiện nông nghiệp ở phương Bắc vô cùng bạc nhược.

“Nói cho ta biết tại sao hiện tại còn ở dùng sức người để làm guồng nước tưới tiêu?” Lăng Tiêu nhìn thuê má năm ngoái mà đau đầu, nói tiếp: “Ở Hoàng thành mấy năm trước đã phổ cập dùng sức vật kéo guồng nước tưới tiêu, hiện tại lại còn có người dùng nhân lực, thậm chí có nơi guồng nước còn không có.”

Viên quan quản việc nơi này là Lương Khâu Kiệt lập tức ra khỏi hàng nói: “Lăng tướng có

chỗ không biết, dùng súc vật kéo guồng nước rất tốt, triều đình cũng đã đến kiến tạo nhưng việc này cũng phải phụ thuộc vào trong nhà nông hộ có súc vật mới được... Phương Bắc không như Hoàng thành và phương Nam giàu có dồi dào, muốn phổ cập thực sự không dễ dàng.”

Vào lúc này Lăng Tiêu mới càng rõ ràng thấy ở trong Hoàng thành và ở các địa phương khác rất nhiều chỗ trên thực tế không giống nhau, ở trong Hoàng thành các đại thần tính toán cảm thấy việc này không sai, báo lên Hoàng Đế đóng đại ấn liền thành, chỉ riêng nói về việc tưới tiêu này các quan lại và Hoàng Đế có khi nào thật sự đi làm qua? Không cần làm qua, chỉ là đi thực địa khảo sát cũng không có.

Lăng Tiêu trong lòng tính toán suy nghĩ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm nay là năm đầu tiên Vương gia tiền nhiệm, nhất định phải làm ra thành tích...”

Lăng Tiêu nhìn tình hình nông thu của năm ngoái, sau đó nói: “Dùng súc vật kéo guồng nước tưới nhất định phải phổ cập trong vòng ba năm, lần này có thể phải bỏ ra không ít nhân lực, giải phóng được nhân lực thì bách tính mới có nhiều tinh lực đi mở mang đất hoang.”

“Khai phá đất hoang?”

Lăng Tiêu gật gù: “Đúng, khai phá đất hoang, ngày hôm qua ta đã đem đất phong để cày ruộng, còn có đem đất hoang thống kê một hồi, phương Bắc hoang vắng có đất hoang như vậy nếu như hàng năm mở ra khai hoang thì có thể có mấy ngàn mẫu đất mới, điều này nói rõ nhân lực lúc đó sẽ thiếu nghiêm trọng.”

Lương Khâu Kiệt do dự hỏi: “Lăng tướng nói có lý, nhưng nói cho cùng vẫn là vô ích, bách tính trồng trọt có thể kiếm được một chút tiền, quay đầu lại cũng không có tiền nhàn rỗi sẽ không mua thêm súc vật.”

“Vì lẽ đó ta nói chính là điều này.” Lăng Tiêu trầm giọng nói: “Trước tiên năm nay Vương gia sẽ miễn không nạp thu thuế, nông hộ chỉ cần nạp hoàng thuế. Điều thứ hai, triều đình đã cung cấp bạc để kiến tạo guồng nước bây giờ sẽ dùng tới, nhân gia thống kê nhà nào có súc vật nhân gia cho bọn họ bạc để họ xây dựng súc vật kéo guồng nước, không có súc vật nhân gia đem phần bạc này tồn vào trong kho, nói rõ với mọi người trong vòng ba năm nhà nào mua súc vật thì đem phần bạc cho nhà đó dùng, nếu không thì sau ba năm bạc này sẽ được sung công.”

“Điều thứ ba...” Lăng Tiêu dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ta tra xét, bây giờ khai khẩn đất hoang muốn được công nhận phải giao nộp bạc là hai lượng bạc một mẫu, nông gia vốn là nghèo khó, hai lượng bạc này khi nào mới có thể tích góp đủ? Trong ba năm này phạm ai ở bên trong đất phong của ta khai khẩn đất hoang khi nạp bạc sẽ giảm phân nửa, một lượng bạc là có thể.”

Những người lo về công văn đem những lời Lăng Tiêu nói toàn bộ nhớ rõ, bàn tay khi viết không nhịn được run run, nếu Lăng tướng có thể đem ba điều này làm thành công... Thực sự là bách tính gặp đại phúc nha.

Các quan lại trong phòng nghị chính liếc mắt nhìn nhau, không nhận được nói: “Lăng tướng... Nếu như vậy năm nay Vương gia trưng thu thuế sẽ không có bao nhiêu, chỉ có thể thu tượng trưng, hai năm sau cũng sẽ chịu ảnh hưởng, Vương gia có thể đáp ứng không?”

“Trước khi nghị chính ta đã cùng Vương gia thương nghị qua, Vương gia lòng từ bi, nghe nói lúc này làm như vậy đối với bách tính có lợi thì liền cho phép.” Lăng Tiêu nói năng trôi chảy bây giờ hẳn là người đứng đầu đất phong, nói cái gì chính là cái đó, có người đưa ra dị nghị thì Lăng Tiêu liền đem Chữ Dịch Phong mang đến, kỳ thực hẳn nói cũng không sai, hẳn ra quyết định gì thì Chữ Dịch Phong tất nhiên đều sẽ đáp ứng, có hỏi hay không có cái gì khác nhau?

Các quan viên trong lòng rung rẩy, thâm nghĩ vào buổi trưa thương nghị người mới quyết định chuyện này, sao lại có khả năng sớm đã nói với Vương gia? Người cho các đại gia đều là ngốc tử sao? Có điều không ai dám nói ra, trước đó vài ngày Lăng Tiêu một mạch bãi miễn quan chức của ba người lúc đó Chữ Dịch Phong không nói cái gì phỏng chừng cũng sẽ đồng ý, hiện tại hẳn là người được sủng ái đây.

“Chúng đại nhân còn có cái gì muốn nói?” Lăng Tiêu mắt phượng khẽ nâng, nở nụ cười: “Có cái gì cứ nói ra là tốt rồi, bây giờ các người và ta đều là người của Vương gia nói không chừng mọi người còn phải đồng tâm hiệp lực, mỗi ngày nghị chính tiếp thu ý kiến quần chúng mới tốt.”

Lương Khâu Kiệt do dự, tiến lên một bước nói: “Lăng tướng ba cái chính sách này chứng thực là rất lợi dân lợi quốc, nhưng... Hạ quan sợ không thể mở rộng được, trong đất phong nhân khẩu đông đảo, đầu tiên Vương gia thật có thể tiếp thu việc giảm miễn thu thuế nhiều như thế sao? Bây giờ nông gia trưng thuế là một phần hai mươi, nếu như không nộp thuế cho Vương gia thì sau này nộp thuế ba mươi phần trăm, Vương gia lập tức mất đi sáu phần mười thuế thóc của đất phong.”

Vừa nãy mình đã đem chuyện này nói chắc chắn như vậy nhưng người này còn dám nói thế... Lăng Tiêu cười khê, tài năng Lương Khâu Kiệt xem ra có thể dùng, chỉ ít hẳn thật sự muốn làm chút gì, Lăng Tiêu ôn hòa nở nụ cười: “Lương đại nhân yên tâm, việc ta mới vừa nói chính là thật sự, Vương gia đã đáp ứng rồi.”

Lương Khâu Kiệt nghi ngờ nhìn Lăng Tiêu vẫn tiếp tục nói: “Còn có chính là việc kiến tạo súc vật kéo guồng nước, Lăng tướng trước tiên muốn đem phần bạc này đưa xuống, có súc vật nhân gia liền bán lo guồng nước, không có thì thay thế bảo tồn một phần bạc này, hạ quan cho rằng chẳng bằng không có súc vật nông hộ tự kiến tạo dùng nhân lực kéo guồng nước, như vậy càng tốt hơn?”

Lời vừa nói ra không ít quan chức tán thành, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lương Khâu Kiệt chân tâm là đang vì bách tính suy nghĩ, cái này ta cũng từng nghĩ đến, nhưng ta muốn thay thế người dân bảo tồn phần bạc này, cũng nói rõ sau ba năm không nuôi nổi súc vật thì đem phần bạc này sung công chính là vì kích thích bách tính mua súc vật, bây giờ dùng phần bạc này cho bọn họ kiến tạo nhân lực kéo guồng nước sẽ không có ý nghĩa, bách tính quen với chuyện này thì khi nào mới có thể giải phóng ra nhân lực để khai hoang đất đây? Ta nói rồi, trong vòng ba năm nhất định phải phổ cập súc vật kéo guồng nước, cái này nhất định phải

làm được.”

Lương Khâu Kiệt đắm chiêu, Lăng Tiêu đứng dậy trầm giọng nói: “Nói trắng ra, ba chính sách này hai cái trước để phục vụ cho cái thứ ba, mục đích cuối cùng của chúng ta đều là muốn bách tính có thể thu thêm một ít lương thực, có thể nộp thuế nhiều hơn cho quốc gia, nếu vậy phải khai hoang mới có nhiều lương thực.”

“Trưng lương cho Hoàng thành không thể động, vậy trong đất phong của chúng ta không có thu được gì, để nông gia tích góp một ít lương thực, tích góp có thêm thì có tiền dư đi mua súc vật, đi mua đất hoang.”

“Các vị đại nhân cũng đều có học Trang Tử tự nhiên biết, nông gia nhọc nhằn khổ sở một năm rồi giao cho quốc gia thuế một phần hai mươi kỳ thực có thể chấp nhận, nhưng tá điền phải nộp thuế cho địa chủ bao nhiêu đây? Ít thì một phần năm thuế nhiều thì một phần hai thuế!”

Các quan lại có chút ngượng ngùng, Lăng Tiêu không để ý tới, hần ở phương Bắc không có Trang Tử, sợ cái gì, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Ta không tin tá điền đồng ý cho một nửa địa tô cũng không muốn tự mình đi mở hoang, đơn giản vẫn là không có bạc thôi, bây giờ giảm một nửa bạc, tá điền tự nhiên biết nên làm sao rồi.”

Lăng Tiêu vô ý xúc phạm đến lợi ích của quý tộc, lạnh nhạt nói: “Chính sách này ban xuống tá điền cũng sẽ không thể khai phá quá nhiều đất hoang, dù sao khai khẩn đất hoang cũng rất công phu, một lượng bạc một mẫu tuy nói tiện nghi nhưng nông gia cũng không dễ dàng có được. Chỉ vì để cho bọn họ thu thêm một chút khẩu phần lương thực thôi, tất nhiên địa chủ sẽ có nhiều lợi ích hơn.”

Lương Khâu Kiệt hơi suy nghĩ lại, lại nói: “Như vậy rất tốt, chỉ là... Hạ quan vẫn là lo lắng Vương gia bên kia...”

Lại vòng trở về, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Cái này các đại nhân yên tâm đi, Vương gia đã đáp ứng rồi, giờ ngọ Vương gia từ trong quân trở về sẽ ấn ký, ta biết các đại gia sợ Vương gia thiệt thòi, ta bảo đảm sau khi ấn ký cái chính sách này ban hành xuống, sau ba năm đất phong nạp lương chỉ có thể càng nhiều hơn thôi.”

Lăng Tiêu sớm tính toán ở trong lòng rồi, thâm hụt tiền hần buôn bán có thể bù đắp, chỉ là tốc độ làm chuyện này không thể chậm được.

Các quan chức gật đầu tán thành, Lăng Tiêu lại bàn giao vài câu liền tản đi.

Giờ ngọ Chữ Dịch Phong trở về khi hai người ăn cơm Lăng Tiêu đem việc này nói với Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong nghe được mơ mơ màng màng, nửa hiểu nửa không hiểu, gật gù: “Huynh cảm thấy tốt thì làm theo ý này đi.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đã biết đệ sẽ đáp ứng mà, buổi sáng lúc cùng những người kia thương nghị phí đi của ta rất nhiều khí lực, lần tới lại có thêm đại sự gì nhất định để cho đệ cũng đi, để bọn họ cho rằng ta không theo quy củ.”

“Không có chuyện gì, ai dám nói huynh.” Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Ta tuy rằng nghe không hiểu lắm cũng biết rằng huynh nói cái này rất tốt, giống như vừa mới bắt đầu luyện binh, bỏ ra thời gian dài như vậy cho mọi người luyện thể lực cũng không có cảm giác gì, nhưng một năm sau nhìn lại hiệu quả chậm rãi có thể nhìn ra.”

Lăng Tiêu gật đầu nở nụ cười: “Vẫn là Phong nhi rõ ràng, so với những quan văn kia thông suốt hơn nhiều, nói cho cùng bọn họ vẫn sợ làm tổn thương lợi ích của mình, kỳ thực một khối bạc này ta vẫn sẽ không động.” Lăng Tiêu không có ngại thẹn tùy tiện cái cách như vậy, đem quan hệ sản xuất tiên tiến với sức sản xuất lạc hậu lúc này kết quả tất nhiên là thất bại, Lăng Tiêu chỉ muốn cố gắng hết sức ở trong đất phong vì Chữ Dịch Phong làm ra một chút thành tích. Trong thời gian ngắn sẽ làm Chữ Dịch Phong ở đất phong thu được danh vọng, nhưng những thành tích này về sau ý nghĩa sẽ càng lớn hơn.

Chữ Dịch Phong được Lăng Tiêu khen ngợi rất hài lòng, gấp một khối thịt sấy khô đặt ở trong bát của Lăng Tiêu, cười cười nói: “Ta thấy những món này ăn rất ngon, cũng là do đầu bếp của chúng ta làm?”

“Không sai.” Lăng Tiêu ném thử một chút rồi nở nụ cười: “Lần trước không phải đệ nói sáng sớm húp cháo không có khẩu vị sao, trước đây ta có xem qua một cách ướp thịt hươu ăn rất ngon liền đưa cho bọn họ để tìm được các loại hương liệu vật liệu rồi ướp thịt, lúc muốn làm chỉ cần lấy thịt ra dùng sống dao đem thịt băm nhuyễn như chà bông rồi sấy khô như thế là ra món này.”

Lăng Tiêu cũng gấp cho Chữ Dịch Phong một khối, cười nói: “Ngày hôm nay làm được bao nhiêu đây thôi, nếu như đệ thích sau này để bọn họ lúc làm điểm tâm thì làm thêm món này kèm theo, cái này ăn với cháo rất ngon.”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Ăn rất ngon, sau này buổi sáng chúng ta sẽ ăn cái này, không cần lại làm chân giò hun khói lạp xưởng... quá chán.”

“Ừm, ta trở về dặn dò bọn họ.”

Chữ Dịch Phong rõ ràng lấy không ít thịt chà bông bỏ vào trong bát trộn với cơm tẻ, lập tức bôi thêm hai bát cơm, Lăng Tiêu nhìn buồn cười: “Đây là tặc xấu, thích ăn thì cứ như vậy.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười, chỉ chốc lát sau hai người ăn xong, Lăng Tiêu gọi người đi vào đem bàn thu thập, lại phân phó những lời Chữ Dịch Phong mới vừa nói, rồi kéo tay y đi vào bên trong: “Buổi chiều đệ đừng đi quân doanh, cả ngày đi luyện binh đệ xem có Vương gia nhà ai mà giống như đệ không? Đệ bận bịu thành ra dạng này cũng không ai cho đệ thêm bổng lộc.”

Chữ Dịch Phong cũng biết gần đây mình có chút quá bận, cười cười nói: “Huynh cũng biết, ta rất yêu thích luyện binh...”

Lăng Tiêu kéo y ngồi xuống, lấy một chung nhỏ sơn tra đã nấu thành tương đến, cầm cái muỗng nhỏ bằng bạc lấy mấy muỗng tương bỏ vào trong chung trà, lại lấy nước nóng rót vào chung trà, dùng muỗng bạc khuấy nhẹ rồi đưa cho Chữ Dịch Phong: “Đây là ta bỏ thêm mật ong rừng, so với trước đây vị càng ngon hơn một chút, đệ nếm thử.”

Chữ Dịch Phong khẩu vị quá tốt, Lăng Tiêu sợ y sau khi ăn cơm tiêu hóa không tốt tổn thương dạ dày, mỗi ngày buổi trưa buổi tối sau khi ăn cơm đều dụ dỗ y dùng một ít sơn tra để tiêu cơm, cũng may Chữ Dịch Phong cũng yêu thích những món ăn vặt có vị chua ngọt này.

Chữ Dịch Phong nâng chung trà tham lam ngửi hương vị chua ngọt tỏa ra từ nước nóng, không kịp đợi thổi cho nguội muốn lập tức uống, Lăng Tiêu xoa nhẹ trán của y nói: “Đã sớm muốn thưởng lượng với đệ, bây giờ chúng ta ở đất phong không cần phải liệu mình như thế, ở đây còn có nhiều quan chức sau này chỉ cần không có đại sự, chúng ta buổi sáng thì làm việc công, được nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, được không?”

Chữ Dịch Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, hiện ở trong quân doanh có mình nhìn chăm chú cũng như không, lại nói còn có Lỗ Vĩ Sơn, Chữ Dịch Phong gật đầu nở nụ cười: “Được, nghe lời huynh.”

“Thật nghe lời.” Lăng Tiêu nở nụ cười, ôm lấy Chữ Dịch Phong chờ hẩn uống cạn nước rồi nói: “Nằm một chút đi?”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Nằm một chút.”

Lăng Tiêu nguyên bản không quen nghỉ trưa nhưng sau khi ở cùng Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu càng ngày càng trọng thị đạo dưỡng sinh, mỗi ngày sau khi dùng bữa trưa sẽ bồi tiếp Chữ Dịch Phong nằm một lúc, hai người ngủ không được thì ôm nhau nói chuyện một chút lẳng lặng hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

70. Quyển 3 - Chương 70

Hai người ở đất phong trải qua những tháng ngày nhàn nhã, sau đó rất nhanh đã tới ngày chung thất của Tiên hoàng.

*Tùy theo tục từng địa phương, có nơi coi cúng 49 ngày là lễ lớn, có nơi lại coi cúng 100 ngày mới là lễ lớn. dịp này, nội ngoại đến dự lễ, bà con cộng đồng đều có lễ đến thắp hương. Chủ nhà thường mời quan khách bữa cơm thân mật.

Vì tỏ ra chí hiếu lần này tang sự được Hoàng thượng làm vô cùng long trọng, thời điểm cúng thất cuối tự nhiên không thể chệnh lệch, cũng chấp thuận cho mấy vị Vương gia ở đất phong đến Hoàng thành, trong đó bao gồm cả Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu đã chuẩn bị lễ vật từ sớm, đem việc công giao lại cho Lương Khâu Kiệt, cùng Chữ Dịch phong khởi hành sớm 10 ngày đi tới Hoàng thành. Lăng Tiêu sợ đông người nhiều chuyện nên cũng không mang theo quá nhiều quan lại và người hầu, chỉ mang theo chừng mười người hầu cận và 500 thân binh. Dọc đường đi không thông báo cho các quan địa phương, không khoa trương thanh thế, có chừng mực nhanh chóng tới Hoàng thành mà chỉ mất 7 ngày.

Chữ Dịch Phong đến Hoàng thành cùng ngày Hoàng thượng phái Tả Thừa tới đón. Lăng Tiêu từ sớm đã chuẩn bị cho Chữ Dịch Phong một thân y phục màu trắng không đeo ngọc bội hầu bao các loại đồ vật, trên đầu cũng chỉ mang theo một thanh bạch ngọc trâm, toàn thân không có bất luận một đồ vật xa hoa nào, mà Lăng Tiêu cũng như vậy. Chữ Dịch Phong đến Hoàng thành nhớ tới Tiên hoàng vẻ mặt càng bị thương tiêu tụy, lại trang bị một thân hiếu phục, dù là Tả Thừa ở trên chốn quan trường đắm chìm nhiều năm nhìn thấy trong lòng cũng không khỏi xúc động, Anh vương đúng là bị ủy khuất.

*Hiếu phục: đồ tang

Chữ Dịch Phong có phải thật muốn tranh trử hay không người có mắt đều nhìn ra, nhưng y quân công cũng bái, thất phu vô tội nhưng vì mang ngọc mắc tội, Hoàng thượng và Tuệ vương kiêng kỵ y cũng không phải là không có đạo lý, Tả Thừa trong lòng thở dài, cho Chữ Dịch Phong hành lễ theo lễ nghi rồi dẫn Chữ Dịch Phong vào thành.

Lăng Tiêu theo sát phía sau, hai người đồng thời tiến cung bái kiến Hoàng đế. Đây là lần đầu tiên hai người bái kiến Tân hoàng, một phen lễ tiết hạ xuống đã nửa ngày, Hoàng thượng vội vã sai người đem ghế ngồi, Hoàng đế nhìn Chữ Dịch Phong một lát rồi thở dài: “Phong nhi, mấy tháng này khổ cho con, không phải trăm không thương tiếc con, thân là Hoàng tộc thì phải đảm đương phần trách nhiệm này, chuyện ở phương Bắc công lao của con rất lớn, tuy nói không thể tới kịp tận hiếu cho Tiên hoàng nhưng nghĩ đến Tiên hoàng sẽ không trách cứ con, càng hiếu hiếu tâm của con.”

Mấy lời nói đó rất hay ho, nếu những lời này Chữ Dịch Phong nghe từ một năm trước không chừng y vẫn tin là thật. Nhưng đáng tiếc, qua mấy tháng cơ khổ ở phương Bắc, sự tín nhiệm của y đối với Hoàng thượng đã dần hao mòn hết. Nếu không phải lúc đó quân sự phương Bắc vẫn còn hung hiểm, Chữ Dịch Phong căn bản sẽ không xin ân huệ về triều. Nhưng tình huống khi ấy ai cũng biết, Hung Nô đã kí kết hiệp ước, quân đội cũng đã rút lui mà Hoàng thượng vẫn không cho phép Chữ Dịch Phong hồi triều.

Chữ Dịch Phong tâm tư đơn thuần y không biểu hiện ra nhưng cái gì y cũng hiểu, Hoàng thượng lúc đó là ý gì y đều hiểu, cũng bởi vì quá rõ ràng nên trong lòng mới tổn thương càng sâu.

Nếu nói là trong lòng Chữ Dịch Phong đối với Hoàng thượng không oán khí là không thể, vì

lẽ đó đang nghe Hoàng thượng thanh tình tịnh mậu (tình cảm dạt dào) nói mấy câu nhưng Chữ Dịch Phong một chữ cũng không chịu nói.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, này tên ngốc lại vờ ngớ ngẩn đây, trong lòng tiếp tục khó chịu thì cần gì phải thể hiện ra ở bề ngoài chứ?

Hoàng thượng nói nửa ngày mà Chữ Dịch Phong cũng không phản ứng nên có chút mất mặt, Lăng Tiêu ra khỏi hàng nói: “Kính xin Hoàng thượng thông cảm, Anh vương điện hạ từ sau khi Tiên hoàng băng hà đến nay mỗi ngày mất ăn mất ngủ suy nghĩ sâu sắc dẫn đến mệt mỏi, từ Hiến Hách Sa một đường chạy về đây càng bồn ba mệt nhọc, chắc là quá mức bị thống. Hoàng thượng là người chí hiếu, tự nhiên rõ ràng tâm tình của Anh vương điện hạ.”

Hoàng thượng miễn cưỡng có cái bậc thang đi xuống, người nhìn Chữ Dịch Phong thân hình đã cao lớn biết tính khí của nhi tử thứ hai của mình gật gù cũng không nói cái gì, lại hỏi vài câu về chuyện trong đất phong tâm trạng hòa hoãn một chút lại ân cần nói: “Nhưng con còn muốn cái gì không?”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng một chút, thấp giọng nói: “Con muốn đi bái tế Hoàng gia gia.”

Hoàng thượng thở dài: “Thôi, đi thôi.”

Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong ra khỏi đại điện chạy đến Thái miếu, nói đến Tiên hoàng ông đối với Lăng Tiêu cũng không sai, chuyện ông mất mà mình không thể trở về trong lòng Lăng Tiêu cũng có chút khó chịu, bởi tiếp Chữ Dịch Phong dập đầu bái tế. Chữ Dịch Phong quỳ lâu không đứng lên nổi, Lăng Tiêu lấy tay đỡ y lên thấy trên mặt y tất cả đều là nước mắt, trong lòng Lăng Tiêu tê rần, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, đứng lên đi, mấy ngày nay đã ăn không ngon ngủ không ngon, khóc tổn thương thân thể thì phải làm sao đây?”

Lại một lát sau Hoàng hậu phái người tới khuyên, Lăng Tiêu vừa hồng lại khuyên mới đỡ Chữ Dịch Phong lên. Hoàng hậu phái một nữ quan phúc thân đến truyền lệnh: “Hoàng hậu nương nương khẩu dụ: Tiêu nhi rời nhà nhiều tháng, trong phủ thân nhân tất nhiên rất mong nhớ, vẫn là trước hết nên hồi phủ đi, buổi chiều gia yến thì gặp cũng không muộn.”

Lăng Tiêu khom người: “Tạ Hoàng hậu nương nương từ tâm.” Nói xong lại vì Chữ Dịch Phong sửa sang lại y phục nhỏ giọng nói: “Những lời ta nói lúc trước đệ có nhớ kỹ không? Không nên nói thì đừng nói, cũng không thể vô lễ như khi nãy, biết không?”

Chữ Dịch Phong trong mắt còn ngậm lệ, gật gù, Lăng Tiêu biết trong lòng y oan ức, e ngại nhiều người cũng khó nói cái gì, chỉ nói: “Trở về ta lại nói cho đệ.”

Chữ Dịch Phong theo nữ quan của Hoàng hậu đi Lâm Chỉ Cung, gặp Hoàng hậu sẽ không giống như gặp Hoàng đế có nhiều lễ nghi, Vi Hoa thấy Chữ Dịch Phong thì chảy nước mắt, tự mình xuống nâng Chữ Dịch Phong đứng lên, nức nở nói: “Ta sợ khổ...”

Hoàng hậu xưa nay không hỏi chuyện lúc trước, chuyện lúc Tiên hoàng băng hà, Hoàng thượng ở Tuyên Đức Môn bị đâm làm tính khí càng ngày càng không tốt, Hoàng hậu cũng không dám khuyên can, mỗi khi nhớ tới Chữ Dịch Phong thì đau lòng rơi lệ, bây giờ thấy nhi tử này biểu hiện trong lòng càng như bị đào đi mất một khối thịt, những giọt nước mắt nổi lên như những hạt châu hạ xuống. Nàng ôm Chữ Dịch Phong khóc một hồi lâu, nữ quan khuyên nửa ngày mới miễn cưỡng ngừng lại, hai mẫu tử đồng thời ngồi xuống, Hoàng hậu kéo tay Chữ Dịch Phong tay nức nở nói: “Ổ đất phong con có khỏe không? Ta cho người thu thập mười mấy xe đồ vật đưa đến, có thể dùng được không?”

Chữ Dịch Phong gạt gù, miễn cưỡng nở nụ cười: “Mẫu hậu đưa đồ vật đều là đồ tốt, con cho cất hết vào kho phòng, không nở dùng.”

Nghe xong lời này Hoàng hậu càng không ngừng được nước mắt, than thở: “Hài tử ngọc, sau này con thiếu cái gì hết cái gì thì nói với ta, chuyện đại sự tuy rằng ta không làm chủ được nhưng những chuyện vụn vặt này tự nhiên không thể để con thiệt thòi, bây giờ ở đất phong còn lạnh lắm không? Ta cho người chuẩn bị không ít bông tơ chuyển đến cho con, con mang về, chắc nhất định phải may cho thật dày, dù có nóng cũng không thể để thân thể bị lạnh, con phải nhớ kỹ?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong gạt gù: “Mẫu hậu yên tâm, chuyện trong phủ của con Lăng Tiêu đều quản lý rất tốt, không có cái gì không hài lòng.”

Hoàng hậu nghe xong lời này chỉ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cái gì không đúng nàng cũng không nói ra được, suy nghĩ một chút nàng nói: “Mẫu hậu chuẩn bị cho con mấy nha đầu rất tốt, trở về con mang tới đất phong để hầu hạ con đi, người đều là do mẫu hậu ngàn chọn vạn tuyển ra, hầu hạ người còn có trù nghệ đều rất tốt, có các nàng hầu hạ con ta cũng yên tâm chút.”

“Không cần.” Chữ Dịch Phong cầm khăn cho Hoàng hậu lau đi nước mắt rồi nói: “Mỗi ngày con đều ở trong quân, chuyện mình có thể thu thập thì tự mình làm lấy, làm không được thì có Lăng Tiêu giúp con, không cần lại cho người theo con.”

Hoàng hậu thấy Chữ Dịch Phong vẫn chưa thông suốt bèn nở nụ cười, tình hình bây giờ có rất nhiều lời không nên nói ra. Việc bên người Chữ Dịch Phong không có nữ nhân hầu hạ vẫn khiến Hoàng hậu không yên lòng. Hiệu tại tang vợ chưa hết lại thêm một tang tang chế (chế là gì?), tuy không thể cười thê nặc thiếp nhưng có nữ nhân hầu hạ làm ấm giường vẫn không phải chuyện xấu, như vậy trong lòng Hoàng hậu cũng có thể an tâm hơn. Trong lòng nàng vẫn coi Chữ Dịch Phong là trẻ con, lúc chọn nha đầu cho y chỉ hận không thể chọn thêm mấy lão ma ma mới yên tâm.

Hoàng Hậu cũng không nói nhiều với y, thấy y không hiểu, cười nói: “Hài tử ngọc, con xem bên người Tiêu nhi không phải cũng cần dùng mấy nha đầu sao? Nghe mẫu hậu không sai, người ta một mình mẫu thân đã mất sớm, chí thân đều gần như không còn, như vậy cũng có thể khẳng định một mực cùng con đi phương Bắc hầu hạ con...”

Nói đến phương Bắc trong mắt Hoàng hậu lại hiện lên một tầng hơi nước: “Sau chung thất

này con trở về đất phong, không có chiếu chỉ sẽ không được về triều... Sau này gặp lại không biết là năm nào tháng nào, có chút chuyện này con cũng không chịu nghe lời mẫu hậu sao?”

Thấy Hoàng hậu khóc nên Chữ Dịch Phong vội vã đáp ứng nói: “Không phải là mấy nha đầu thôi sao, con mang theo là được, mẫu hậu chớ khóc...”

“Ừm, như vậy mới phải.” Hoàng hậu thở dài một hơi: “Với lại những nô tài của con ở trong Hoàng thành nếu muốn thì mang tất cả đi cũng được. Phủ đệ kia của con mẫu hậu giúp con quản lý, sẽ không sao đâu.”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Đều nghe mẫu hậu.”

Hoàng hậu thở dài, nhìn Chữ Dịch Phong mặt mày càng ngày càng thanh tú anh tuấn trong lòng vừa cao hứng lại vừa khó chịu, hai mẫu tử lôi kéo tay nói chuyện nửa ngày.

—

Nói đến Lăng Tiêu sau khi trở về Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu liền đi vào thư phòng gặp Lăng Hầu gia. Lăng Hầu gia cùng Lăng Hiên đã sớm chờ, hôm nay cũng không phải hưu mộc, Lăng Hầu gia bây giờ cáo ốm quy ẩn cái này Lăng Tiêu đã sớm biết, nhưng Lăng Hiên cũng xin nghỉ trở về gặp hần làm Lăng Tiêu có chút bất ngờ, mà Lăng Nho Học vẫn chưa về đây.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, lúc trước hần với Lăng Hiên cũng từng đối chọi gay gắt, có điều khi đó hai người còn tuổi nhỏ, sau đó Lăng Hiên cũng không có thật sự từng làm chuyện có lỗi với hần và Lăng Trĩ, Lăng Tiêu đối với hần cũng không có thù hận gì.

“Nhị đệ có khỏe không?” Lăng Hiên thở dài: “Bọn họ Thiên gia chi tranh, tội gì lôi kéo người nhà chúng ta vào.”

Lăng Hầu gia thấp giọng nói: “Lăng Hiên, trước khi nói chuyện chính mình phải suy nghĩ thật kỹ, lời này ở nhà mình nói một chút thôi, bây giờ Hoàng thượng đang truy tìm người mưu phản, con là sợ bên trong Thuận Thiên phủ người bị bắt còn chưa đủ nhiều?”

Lăng Hiên liền vội vàng khom người nói: “Tôn nhi biết rồi.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vô sự, tóm lại là ở trong nhà chúng ta, trong nhà luôn luôn tốt phải không?”

“Đều tốt.” Lăng Hầu gia cười cười cho người hầu lo pha trà, Lăng Tiêu hiểu tâm tư của Lăng Hầu gia dù không nói cũng có thể hiểu được bảy, tám phần, không nói những việc khác, chỉ nói Lăng Tiêu không ra sức vì Hoàng thượng và Tuệ vương, hiện tại lại ra ngoài ở đất phong làm văn tướng cho Anh vương cũng không có cái gì không tốt, chỉ ít tránh thoát chuyện

Hoàng thượng thay máu lần này, Lăng Hầu gia nhớ tới một tháng này Hoàng thượng đã bãi miễn xử tử các quan chức trong lòng cũng thở dài, cầm lấy chén trà thổi thổi, thấp giọng nói: “Ở phương Bắc con có khỏe không? Ta nghe nói Anh vương căn bản mặc kệ chuyện chính sự, chính sự đều là do con tính toán, Tiêu Nhi... con làm càn.”

Một câu nói không nhẹ không nặng, Lăng Hiên không nhịn được ngồi thẳng lên, nhưng Lăng Tiêu vẻ mặt bất biến, vuốt cằm nói: “Những thứ này đều là ý tứ của Vương gia, việc chính sự Vương gia hiểu không nhiều, các quan chức đều xem người dưới thuận tay thì bóc lột, Vương gia vừa tiếp nhận những việc này không thể thiếu những cá nhân có thể giúp đỡ một chút.”

“Không nói Vương gia, chỉ nói riêng con, con nói thật.” Lăng Hầu gia thẳng tắp nhìn Lăng Tiêu: “Có thể không có lưu luyến quyền lợi? Làm như vậy đại đa số người trên đất phong đều coi con là người đứng đầu không sai chứ?”

Lăng Tiêu giật mình, muốn hắn nói thật hắn đúng là rất hưởng thụ cảm giác đem tất cả nắm trong tay, là nam nhân thì không có cách nào không thích loại cảm giác muốn làm gì thì làm, cảm giác muốn chinh phục như khắc vào trong xương không thể khống chế dục vọng này quá phá, Lăng Tiêu thừa nhận mình quả thật lưu luyến, gật đầu nở nụ cười: “Muốn nói không có chút nào lưu luyến thì không thể, nhưng Tôn nhi trong lòng rõ ràng, quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng lớn.”

Lăng Hầu gia nở nụ cười gật đầu: “Xem ra còn chưa làm đầu óc choáng váng, chuyện con làm chính sách gì Sử Phái đều nói với ta, không sai, rất nhiều chuyện ở bên trong đất phong cần thận trọng giải quyết, nơi đó người ít, tập tục truyền thống đều rất đơn giản, muốn phổ biến tân chính cũng dễ dàng lắm, chỉ một điều con phải nhớ kỹ, không nên chỉ vì lợi ích trước mắt, hiểu chứ?”

“Tôn nhi hiểu rõ.” Lăng Tiêu trong lòng thầm mắng Sử Phái, nếu không sao Lăng Hầu gia lại biết tất cả, lại là cái tên này không sợ chết mới nói linh tinh.

Lăng Hầu gia gật gù: “Đi gặp cô tổ mẫu đi, Trĩ nhi nghe nói con trở về cũng đã sớm chờ.”

Lăng Hiên nghe xong lời này trên mặt có chút không nhịn được, vội vã giải thích: “Lăng Y ở trong phủ của phu gia quy củ rất nhiều nhất thời không đi được cũng được.”

Lời này Lăng Hiên nghe cũng biết không chân thật, những quy củ này chẳng lẽ trong phủ Thi gia không có quy củ sao? Chuyện cười, lại nói Lăng Trĩ bây giờ còn có cái bụng lớn như vậy cũng đến nhưng Lăng Y không đến, Lăng Tiêu theo quân chinh chiến trở về người nào không biết? Vào lúc này không đến là ai không cho ai mặt mũi đây? Lăng Tiêu bây giờ bỏ đến vị trí văn tướng vinh dự trở về, Lăng Y không đến chỉ sợ phu gia của nàng cũng không hài lòng, một con đường tốt đã bị bản thân nàng lấp kín.

Lăng Tiêu cười cười: “Vô sự, con trước tiên đi vào hậu viện.”

Thi phu nhân và Lăng Trĩ ở phía sau đã sớm chờ, Thi phu nhân trong lòng gấp đến cơ hồ muốn đi đến phía trước tìm người, thấy Lăng Tiêu đến rồi vội vã kêu người lại, Thi phu nhân còn chưa nói chuyện thì Lăng Trĩ không nhịn được chảy nước mắt xuống, Lăng Tiêu vội vã đỡ Lăng Trĩ ngồi xuống cười nói: “Trĩ nhi bây giờ thân thể đang mang thai, cũng không thể khóc như thế hài tử trong bụng cũng không chịu nổi.”

“Ừm...” Lăng Trĩ nỗ lực ngừng rơi lệ, Lăng Tiêu nhìn kỹ vẻ mặt Lăng Trĩ, Lăng Trĩ hôm nay cũng không có thi phần trang điểm, chải một kiểu tóc quý phi kè, tùy ý kết thêm mấy viên đông châu, hào phóng lại cao quý, mặc trên người một thân y phục màu Thủy Lam, áo choàng màu bạc, so với mấy tháng trước có phần phúc hậu hơn, áo bào rộng lớn nên cũng không lộ rõ thân hình nhưng nhìn qua vẻ mặt không sai, Lăng Tiêu yên lòng, quay đầu đối với Thi phu nhân nói: “Cô tổ mẫu mấy tháng này có khỏe không? Trong phủ cũng tốt chứ?”

“Đều tốt.” Thi phu nhân lau đi nước mắt, gạt gù: “Mấy tháng này việc cũng nhiều, lúc trước Hầu gia có tin tức của con liền nói cho chúng ta, có thể biết tin của con trong lòng mới không lơ lửng như vậy, sau đó biết con được phong văn tướng trong lòng ta vừa cao hứng lại vừa khó chịu. Anh vương điện hạ coi trọng con là chuyện tốt, nhưng phương Bắc xa như vậy...”

Lăng Tiêu thở dài, hẳn cũng không thể nói mình ở phương Bắc góc chỉ có mấy năm thôi để an ủi Thi phu nhân và Lăng Trĩ, nhưng lời này nói ra để Hoàng đế biết phỏng chừng lập tức sẽ mang lấy tội mưu phản, nên không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ: “Hàng năm vẫn có không ít ngày có thể trở về, chuyện này có cái gì khó đâu.”

“Có cái gì? Còn không phải con vẫn không chịu kết hôn để ta sốt ruột?” Thi phu nhân nhớ tới cái này không nhịn được động khí: “Sao khuyên con nhiều lần mà con vẫn kéo dài, bây giờ quốc tang càng không thể cưới hôn, có phu nhân theo con ta còn yên tâm thêm một chút, hiện tại được rồi, lại không biết đến đời nào mới có thể định được hôn sự.”

Lăng Tiêu trầm nghĩ lúc này mới tốt đây, cười cười quyết tâm phải cố gắng an ủi Thi phu nhân một phen.

“Ca ca ở bên kia có thư thái không?” Lăng Trĩ hỏi tiếp: “Bên kia khí hậu không dưỡng người, thân thể ca ca chịu nổi sao?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Huynh nào có yếu ớt như vậy? Bên kia so với bên này hơi lạnh hơn một chút, cũng không kém cái gì, muội có khỏe không?”

Lăng Trĩ lấy tay không sờ ở bụng dưới, gạt đầu nở nụ cười: “Bây giờ thai đã ổn, có điều mỗi ngày cảm thấy buồn ngủ và mệt mỏi, cũng không có gì khác nữa.”

Lăng Tiêu gạt gù: “Vạn sự chính mình cẩn thận một chút, em rể... Đối với muội có tốt không? Muội đang mang thai thân thể không tốt hẳn có muốn nạp tiểu thiếp không?”

Lăng Trĩ nghe vậy đỏ mặt, lắp bắp nói: “Không có... Phu quân hẳn rất thương muội, cha mẹ

chồng cũng không có đề cập tới việc này.”

“Cái này con cứ yên tâm đi.” Thi phu nhân cười nói: ” Em rể của con có thể làm gì Trĩ nhi chứ, bây giờ khắp Hoàng thành người nào không biết bọn họ tiểu phu thê hoà thuận, cha mẹ chồng của nó đều là người hiểu biết vạn vạn sẽ không xảy ra chuyện gì.” Lăng Tiêu yên lòng, nói tới chuyện này Thi phu nhân buông mắt xuống, lạnh lùng nói: “Lúc biết con trở về mấy ngày trước ta cho hai cô nãi nãi hay tin, Trĩ nha đầu rất sớm đã chạy tới, Đại tiểu thư cao quý, hiện tại còn không hề lộ diện đây, không oán không được...”

Lăng Tiêu nhú mày, gần đây hẳn bận bịu không để ý tới, Lăng Y lại bị sao vậy?

71. Quyển 3 - Chương 71

Thi phu nhân hơi nhìn mắt xuống, hiển nhiên là trong lòng phiền chán vô cùng, quay đầu nói với Lý ma ma: “Nhị tiểu thư cũng ở nơi đây ngồi nửa ngày, để nó vào bên trong nghỉ một lát, Vân Hương, đem cho Nhị tiểu thư bát cháo tổ yến đi.”

Vân Hương đứng dậy đối với Thi phu nhân và Lăng Tiêu gật đầu theo vào bên trong, Thi phu nhân lúc này mới lạnh lùng nói: “Con ở bên ngoài không biết, một năm này Đại tiểu thư nhà chúng ta cho quý phủ mất mặt không ít.”

“Nguyên bản ta nghĩ nếu làm thiệp thất, chúng ta nắm giữ phía trên quý phủ tất nhiên đối với Lăng Y khá hơn một chút, tháng ngày sau này tính toán cũng không sai.” Thi phu nhân nhẹ nhàng buộc lại sợi tóc bên thái dương, dừng một chút rồi nói: “Sau khi gã Lăng Y đi cũng có không có ít các phu nhân nói với ta vài chuyện, so với phu thê Lăng Trĩ tự nhiên cũng không so được, nhưng cũng coi như là hoà thuận, lúc ngày tết con cũng nhìn thấy, Từ thiếu gia còn theo tới nhà chúng ta, nghĩ đến cũng là hiểu lẽ nghi.”

“Sau khi con đi, vừa ra tháng giêng thái thái Từ phủ muốn làm mai cho Từ thiếu gia. Xác thực Lăng Y chỉ là thiệp, nhân gia muốn kết hôn chúng ta cũng không thể nói được gì. Nhưng Lăng Y nha đầu kia không biết suy nghĩ, nó với Từ thái thái nói mấy câu nói không hợp lại cãi nhau. Trong tháng giêng huyên náo lớn đến ai cũng biết rõ, làm cho người bên ngoài cũng nói tiểu thư của Hầu phủ cao quý, làm thiệp cũng không cho phu gia đón dâu...”

Thi phu nhân nói có chút tức giận, Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, vội vã bưng trà cho Thi phu nhân uống, Thi phu nhân uống nửa chén trà nhỏ tiếp tục nói: “Tương quốc công thái thái cùng ta giao tình nhiều năm, nghe những lời này vội vã bảo người đến nói cho ta, ta mới biết, vội vã để nãi nãi đi tới Từ phủ một chuyến nói vun vào một trận. Quý phủ chúng ta khi nào không cho nhà bọn họ đón dâu? Chuyện cười...Từ thái thái còn tưởng rằng ta ra mặt cho Lăng Y, còn lại đây tìm ta giải thích, trong lòng ta ngược lại vui vẻ nở nụ cười. Chuyện nhà bọn họ ta làm sao quản được chỉ cần không ở bên ngoài nói mò chửi bới phủ chúng ta các nàng thích nháo thế nào cũng được, trong Hoàng thành này còn thiếu chuyện cười hay sao? Ta bảo người ta đem Lăng Y đưa trở về, ngày tết trong yến tiệc gặp phải người Từ gia còn có Lăng Y ta đều làm như không nhìn thấy, xem ai vô vị.”

Lăng Tiêu tự nhiên biết Thi phu nhân lợi hại, vị này ở khuê môn cũng có thể sai khiến người ta, trong Hoàng thành rất nhiều các Thái phu nhân cùng Thi phu nhân giao hảo, nữ quyền Từ phủ khi đó tất nhiên là vô cùng mất mặt. Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chuyện kia sau đó thì thế nào?”

“Sau đó?” Thi phu nhân cười lạnh: “Chuyện này Lăng Y đã đắc tội với Từ thái thái tự nhiên không được yêu thích, nghị thân tuy nói không vội vàng có thể trì hoãn nhưng Từ thái thái nói Lăng Y là thiếp như vậy là không có giáo dưỡng. Từ thái thái đành mua mấy nha đầu hầu hạ cho Từ thiếu gia ở trong phòng...lầm Lăng Y cả ngày gây sự, mấy nha đầu bị nàng đuổi ra ngoài hết. Nghe nói có nha đầu gọi cái gì Phượng Nhi rất được cô gia sủng, cùng Lăng Y tranh chấp, Lăng Y bị thiếu gia không cho bước vào phòng.”

Lăng Tiêu càng nghe càng buồn cười, cười nói: “Xem ra cái này cũng là cái lợi hại, sau đó thì sao?”

Thi phu nhân lạnh nhạt nói: “Sau đó Lăng Y không biết làm cái gì mà làm Phượng Nhi chết, phụ thân con biết vội vã chuẩn bị không ít lễ đưa qua, trong Từ phủ cũng nói với người ngoài là nha đầu kia bị bệnh chết, không có tra cứu.”

Lăng Tiêu nở nụ cười không lên tiếng, Lăng Nho Học hiện tại cuối cùng có được hưởng phúc con cháu? Không biết những chuyện rách nát mà Lăng Y gây ra liệu tâm tình của phụ thân như thế nào đây.

“Chuyện này cũng không phải náo nhiệt nhất, con có nhớ tới bên người Lăng Y có nha đầu tên là Mã Nảo chứ? Chính là trước đây trong viện làm chấp sự nha đầu, sau khi bồi gả lúc bắt đầu còn an phận, sau đó phỏng chừng cũng là nhìn Từ thiếu gia trong phòng có nhiều người hầu hạ nên có ý đồ xấu, thường xuyên qua lại cám dỗ cô gia. Lăng Y lúc đó lòng tràn đầy thoả mãn chuyên tâm đối phó với nha đầu Phượng Nhi nên không chú ý, chờ sử lý được Phượng Nhi rồi mới biết chuyện này không rút ra được, lúc đó muốn đem Mã Nảo đánh chết, nhưng Từ phủ đâu cho nó làm chuyện như vậy? Lăng Y không làm được nên phải người về nhà kêu Lăng Hiên đem Mã Nảo kéo trở về đánh chết.” Thi phu nhân tự mình nói cũng tức giận bật cười: “Con nói trong đầu nó sao lại nghĩ ra những chuyện như vậy chứ? Nha đầu bồi gả đi để Từ thiếu gia thu rồi chúng ta còn có thể kéo trở về đánh chết? Mã Nảo này cũng là đứa lợi hại, lúc ấy nói mình đang mang thai, Lăng Y không tin, Từ thái thái gọi thái y đến xem, quả nhiên là đã mang thai.”

Lăng Tiêu bật cười, quả nhiên vạn sự đều có báo ứng, năm đó Hạ Lan đối với Vi Trang làm chuyện gì hiện tại báo ứng ở trên người Lăng Y không kém chút nào.

Thi phu nhân cười lạnh: “Lúc đầu Từ thái thái bởi vì việc Tiên hoàng băng hà nói muốn giữ hiếu, không thể cho Từ thiếu gia đón dâu nên kìm chế tức giận, sau này biết Mã Nảo mang thai hài tử cũng xem là bảo bối, trực tiếp cho làm Di nương, Lăng Y dù hận cũng không có cách nào.”

“Từ thái thái không sợ Từ thiếu gia có con thứ sau này đón dâu bất tiện?” Bây giờ đang giữ hiếu nên không thể cưới dâu mà Từ thiếu gia thì đến tuổi nên cũng sốt ruột, Lăng Tiêu đúng

là có thể thông cảm tâm tình của Từ thái thái.

Thi phu nhân nở nụ cười: “Sự tình kiểu này nhiều lắm đấy, lại nói hài tử kia còn không biết là nam là nữ, Từ thiếu gia lại không phải nhân tài đâu có khả năng cưới công chúa còn muốn trong phòng thuần khiết? Đây là Mã Nỗ mang thai, nếu như Lăng Y mang thai các nàng cũng dám đánh hay sao? Không nói chuyện này, bây giờ Từ thái thái đúng là đối với Mã Nỗ không sai, chờ ngóng trông ôm tôn tử đây.”

Lăng Tiêu cười khê: “Vậy thì hy vọng có thể vui vẻ. Lăng Y hiện tại cũng không náo loạn?”

“Sao lại không nháo? Ba ngày nháo hai lần, Lăng Y tuy nói xuất thân tốt hơn một chút nhưng cũng là thiếp, đại sự không chen mồm vào được, cũng không ai nghe nài.” Thi phu nhân cười lạnh: “Chuyện của phủ nhà người ta, ta mặc kệ, ngược lại ta đã nói rõ ràng, nữ nhi đã gả ra ngoài như nước đã đổ đi bọn họ thích làm sao thì làm, ta chắc chắn sẽ không nhúng tay, Lăng Y muốn ta ra mặt cho nàng càng không thể, không cần nghĩ tới? Một là chuyện này không có lý, thiếp của nhà nào có thể ngăn phu quân không đi đón dâu nạp tiểu thiếp? Hai là... Lăng Y làm tổn thương tâm của ta, lúc chưa lấy chồng đã làm cho ta không thương được rồi, ta không có lòng thanh thản thương nàng, mọi người có một việc đều theo duyên pháp, ta không để ý tới nàng...”

Thi phu nhân lại nở nụ cười: “Ta thương yêu lo lắng cho hai tiểu ca và Trĩ nhi cũng không rảnh lo lắng cho nàng.” Lăng Tiêu nghe vậy nở nụ cười, Kinh Ngọc đúng là hiểu chuyện, từ lúc sinh huynh đệ sau này thường thường để nhũ mẫu ôm vào thăm hỏi Thi phu nhân, làm Thi phu nhân vô cùng yêu thích, bây giờ Thi phu nhân giáo dục nàng quản gia cũng rất chuyên tâm, hai người so với trước kia càng thân thiết hơn rất nhiều.

“Huynh đệ chúng nó bây giờ không nhỏ, có thể đặt tên?” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lúc trở về con có mua chút đồ chơi nhỏ đây tính cho tụi nhỏ.”

Thi phu nhân nở nụ cười: “Một lúc ta bảo người ôm đến cho con xem, gia gia đã chọn được tên, Lăng Vân, cũng gọi Vân ca.” Nói xong lại gọi người hỏi canh giờ, cười nói: “Cũng không còn sớm, ăn cơm đi.”

Nói xong mang theo Lăng Tiêu cùng đi dùng gia yến, Lăng Hưu gia Thi phu nhân, phu thê Lăng Hiên, Lăng Tiêu, Lăng Trĩ, người một nhà vui vẻ ăn một bữa cơm.

Buổi chiều Lăng Tiêu đi tới Lâm Thúy Hiên một chuyến, thấy Sử Phái Lăng Tiêu trước tiên giáo huấn hần một trận, Sử Phái vội vã quỳ xuống, cười khổ ha ha: “Lão Hưu gia hỏi ta, nói ta không thành thật khai báo sẽ đưa ta tiến cung làm công công hưởng phúc, ta dám không nói sao?”

“Người...” Lăng Tiêu nghĩ Lăng Hưu gia lại dùng cách này hù dọa người cũng buồn cười, nhưng vẫn tức giận không nhẹ không nặng đá hần một cước: “Đứng lên, thời gian của ta không nhiều, thật là lắm chuyện đến đây ta giao phó cho người vài chuyện.”

“Vâng, chủ tử ngài cứ nói.” Sử Phái vội vã đứng lên, đem chuyện Lăng Tiêu giao phó cho đều ghi nhớ, lại đọc thầm trong đầu qua một lần, gật đầu: “Thần nhớ rồi, chủ tử còn có cái gì giao phó cho?”

Lăng Tiêu nâng chén trà lên đến uống một hớp, lạnh nhạt nói: “Cái khác sẽ không có gì, nếu là có chuyện gì đối với Hoàng Thượng và Tuệ Vương không có lợi, không cần trực tiếp làm lớn là được, thông minh một chút, hiểu ta nói chứ?”

Sử Phái nở nụ cười: “Đương nhiên, lần trước ta cùng Nhiếp Quang đem tin Tuệ Vương lên lót mở một cửa hàng tung ra, Tuệ Vương có nỗi khổ không nói được cũng làm cho chúng ta kiếm lời không ít, ta lấy danh nghĩa của chủ nhân phân chia cho các huynh đệ trong Hoàng thành.”

Lăng Tiêu cười khê: “Người hiểu được đúng mực là tốt rồi, lần này ta trở về không ở lâu, lần này đi lại không biết thời điểm nào có thể trở về, đem bạc đổi thành ngân phiếu cho ta, ta muốn đem đi.”

Sử Phái khom người lại: “Vâng.”

Buổi chiều lúc gia yến Lăng Tiêu đã sớm thay y phục đi vào cung, Hoàng Hậu trước tiên truyền gặp hắn nói nửa ngày mới truyền lui ra, Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong như là đã khóc, biết y buổi chiều phỏng chừng lại đi Thái Miếu, Lăng Tiêu trong lòng thương tiếc nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra, chỉ cho rằng không có chuyện gì hết.

Vì có hiếu tang nên gia yến cũng đơn giản rất nhiều, Hoàng Thượng thở dài lạnh nhạt nói: “Sau này mỗi ngày phân lệ đồ ăn có thể lại giảm một ít, từ khi Tiên Đế mất mỗi ngày ẩm thực trăm ăn cũng không có tư vị, cứ theo những lệ này cũng rất lãng phí.”

Lời vừa nói ra Tuệ Vương cùng Tam Hoàng tử Chữ Dịch Kỳ vội vã dự họp khuyên nhủ: “Phụ Hoàng chí hiếu, nhưng còn phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng.”

Chữ Dịch Phong gương mặt nhìn bọn họ một chút, cúi đầu gấp cho mình một chiếc đậu hũ.

Lăng Tiêu trong lòng không nhịn được cười, thôi, dạy bao nhiêu lần mà cái tên gốc này cũng không học được, có điều Chữ Dịch Phong từ nhỏ đã có tính tình như vậy, Hoàng Thượng ngược lại không đến nỗi vì chuyện này phiền lòng.

So với Chữ Dịch Phong bình tĩnh thì Tuệ Vương và Tam Hoàng tử có chút quá mức kích động nên có vẻ như làm bộ, Lăng Tiêu mắt phượng khê nâng quét nhìn hai người này một chút, lạnh lùng nhìn Hoàng Thượng cùng hai đứa con trai đang “phụ tử tử hiếu” một lúc, hai người làm Hoàng Thượng vui vẻ mới quỵ tịch.

Lăng Tiêu ở trong bữa tiệc cũng nhàn nhạt hắn đã không nể mặt mũi hiện tại giả bộ thân

thiết cũng không ai tin, không bằng đơn giản một chút trên mặt lễ nghi không sai là được rồi. Vì hiếu tang cũng không thể yến ẩm nên nửa canh giờ mọi người liền tản đi.

Tan tiệc ai về nhà nấy, chỉ có Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong và Chữ Dịch Cẩn muốn xuất cung, trên đường ra cung Chữ Dịch Cẩn đối với Lăng Tiêu cười nói: “Biểu đệ ngày gần đây khỏe không? Ta nghe nói phương Bắc khí hậu không tốt nên bảo Vương phi chuẩn bị chút bông tơ da lông đồ vật đưa đến phủ, biểu đệ chọn thích thì dùng đi.”

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu một chút, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vậy thì đa tạ Tuệ Vương điện hạ có ý tốt.” Đưa tới thì nhận lấy, ngược lại không cần đáp lễ, tặng không thì sao lại không lấy.

Ra khỏi Thanh Hoa môn ba người lên từng xe ngựa khác nhau, Chữ Dịch Phong do dự lại nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không dấu vết đối với y lắc lắc đầu, Chữ Dịch Phong hiểu ý lên xe ngựa của mình đi về.

Lăng Tiêu cũng lên xe, trở lại Thọ Khang Hầu phủ lúc này vẫn còn sớm, Lăng Tiêu trước tiên đi bồi tiếp Thi phu nhân nói một chút chuyện, lại đi tìm Lăng Hầu gia chơi vài ván cờ chờ Lăng Hầu gia ngủ mới trở lại phòng mình, không lâu lắm Bích Hà đi vào thấp giọng nói: “Thiếu gia, đã đi được rồi.”

“Ừm.” Lăng Tiêu đáp ứng, dặn dò: “Ngày mai ta trở về sớm, nhanh chóng đem đồ vật thu cho thập xong.”

Bích Hà gật đầu đáp ứng: “Biết thiếu gia quy củ, đi thôi.”

Chữ Dịch Phong trong lòng không dễ chịu, vốn cho là đến bá tử Hoang gia gia khóc một trận sẽ ổn nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Phụ Hoang cùng Đại ca còn có Tam đệ trong lòng khó chịu nói không nên lời, kỳ thực bọn họ trước đây cũng là như thế, chỉ là hiện tại cảm giác của Chữ Dịch Phong càng rõ ràng hơn, là người một nhà nhưng hiển nhiên mình bị bài trừ ở bên ngoài.

Chữ Dịch Phong trong lòng không khỏi có chút oan ức, y luôn luôn có thần kinh thô nhưng những năm này bị Lăng Tiêu sủng tính y lại mạnh hơn một chút, hơn nữa đêm nay Lăng Tiêu một câu nói cũng không nói với y mà cả ánh mắt cũng không nhìn y. Chữ Dịch Phong thở dài dùng chăn trùm kín từ đầu đến hông tự an ủi mình là Lăng Tiêu sợ người khác nhìn ra, kỳ thực hắn vẫn rất thương yêu mình...

Chữ Dịch Phong suy nghĩ lung tung, mơ mơ màng màng cảm giác có người ở phía sau mình, nghiêng người thì nhìn thấy Lăng Tiêu cười ngồi ở đầu giường, Lăng Tiêu đem chăn bông trên người Chữ Dịch Phong kéo xuống cười nói: “Áp con gà con sao? Từ đầu đến hông kín như thế làm cái gì?”

Chữ Dịch Phong không nghĩ tới Lăng Tiêu có thể tới đây, ngồi dậy cười nói: “Sao trẻ như thế còn lại đây? Trong phủ của huynh có biết không?”

Trong mắt của Chữ Dịch Phong tất cả đều là mừng rỡ, Lăng Tiêu trong lòng âm áp, cởi áo choàng lên giường nói: “Trong phủ có biết ta cũng đến đây? Nhớ đệ thì đến thôi.”

Ngày hôm nay Chữ Dịch Phong trong lòng không dễ chịu Lăng Tiêu tự nhiên cũng biết, nếu biết thì sao lại cam lòng để y khó chịu, Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong ở khoeo mắt của y hôn mấy cái nói: “Ngày hôm nay đã khóc vài lần? Nhìn đôi mắt đệ đỏ hết... đệ muốn cho ta đau lòng đến chết?”

Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, đem mặt chôn ở trong ngực Lăng Tiêu ngửi mùi thơm dễ chịu trên người hắn, lắp bắp nói: “Không có chuyện gì...”

Lăng Tiêu cười khẽ ôn nhu xoa xoa thân thể Chữ Dịch Phong không mang theo ham muốn tình dục, chỉ là an ủi xoa xoa, nhẹ giọng nói: “Nhìn Phụ Hoàng cùng Đại ca như thế làm cho đệ thất vọng đúng không? Oan ức sao?”

Lăng Tiêu trầm nghĩ có bao nhiêu đó mà y đã thất vọng, nếu như biết mấy năm qua Phụ Hoàng và Đại ca tốt đối với y còn làm nhiều chuyện quá đáng không biết còn khó chịu như thế nào đây? Lăng Tiêu không muốn y khổ sở, cười khẽ nói: “Thiên gia xưa nay đã như vậy, đệ không thích không để ý tới thì thôi, ngược lại khi xong việc chúng ta trở về đất phong, để ý tới bọn họ làm gì? Có ta yêu đệ là được rồi?”

Chữ Dịch Phong sững sốt một chút, một lát nhỏ giọng nói: “Phụ Hoàng... Thôi quên đi, Đại ca ta, Đại ca ta...”

Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong nhẹ giọng cười nói: “Người như vậy coi như là Đại ca... Nói đến ta còn lớn hơn đệ một tuổi đây, đệ đúng là cả ngày không lớn không nhỏ cứ Lăng Tiêu Lăng Tiêu hỗn gọi, sao không gọi ta một tiếng ca ca?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Ta không gọi... huynh không lớn hơn ta bao nhiêu.”

“Đệ làm phản rồi.” Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong ở trên cái mông y vỗ mấy lần, thấp giọng nói: “Kêu một tiếng, kêu ta sau này ta càng thương đệ.”

Chữ Dịch Phong then thùng lắc đầu một cái không chịu, Lăng Tiêu thấy thần sắc y khá hơn nhiều trong lòng cũng cao hứng, cố ý dẫn vật y, không nhẹ không nặng đánh mấy lần: “Gọi không? Không gọi sau này muốn ăn cái gì tự mình làm đi, không ai hầu hạ đệ.”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt, thấy Lăng Tiêu không có ý bỏ qua cho y, y cũng không dám ngược lại ý của Lăng Tiêu do dự nửa ngày, bị bức ép không chịu nổi mới nhỏ giọng kêu một tiếng:

“Ca... Ca ca...”

“Thật nghe lời...” Chữ Dịch Phong gọi một tiếng khiến tâm Lăng Tiêu đều mềm nhũn nhắm mắt nói: “Ngày mai bận rộn ngày hôm nay trước tiên tha cho đệ, không nghĩ Đông nghĩ Tây nữa, thành thật ngủ, lại đoán mò khó chịu ta sẽ đánh đệ thật.”

Chữ Dịch Phong vò vò cái mông mới vừa rồi bị Lăng Tiêu đánh không cảm thấy có lực uy hiếp gì, nhưng bị hấn dẫn vật một trận trong lòng dễ chịu hơn khá nhiều, cười cười dựa vào vai Lăng Tiêu nhắm mắt lại, gật đầu đằng hoàng nói: “Ừm, ta nghe lời...”

“Ngủ đi.”

72. Quyển 3 - Chương 72

Cách mấy ngày nữa là ngày chung thất của tiên hoàng. Bị dẫn vật mấy ngày khiến cho Lăng Tiêu cảm giác như Chữ Dịch Phong tiêu tụy cùng gây đi trông thấy. Cũng may tròn 49 ngày nữa là không cần ở lại trog cung, có thể tự mình hồi phủ. Lăng Tiêu lợi dụng lúc người không chú ý liền muốn đỡ Chữ Dịch Phong xuất cung, mới vừa đi mấy bước Lăng Tiêu cảm thấy có cái gì ở trong đầu lóe lên, Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía sau Hoàng Thượng một nam tử hơi rủ mắt xuống, tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt Lăng Tiêu, bốn mắt nhìn nhau người kia nghiêm nhiên chính là Chúc Dư!

Lăng Tiêu tâm không tự chủ nhanh chóng nhảy lên. Sao Chúc Dư lại trà trộn vào trong tang đội? Hắn muốn làm cái gì? Là muốn ám sát Hoàng Thượng... Nhưng tại sao vẫn không động thủ?

Chúc Dư cũng không tiếp tục nhìn Lăng Tiêu, vẫn hơi cúi thấp đầu đi theo người phía trước khoảng cách với Hoàng Thượng không tới ba trượng.

“Sao vậy?” Chữ Dịch Phong xoay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “Ta sợ người nhìn thấy ta và đệ ở cùng một nơi, đi thôi.” Lăng Tiêu không nhìn thêm nữa, xoay người cùng Chữ Dịch Phong rời đi.

Ở dân gian chung thất là do trường tử đến chủ trì, nhưng Hoàng gia đều là do Hoàng Thượng thay thế các Hoàng tử chấp hành, đến cuối cùng các Hoàng tử Hoàng tôn sẽ rời đi, Hoàng Thượng một mình chờ đợi tế phẩm cháy hết mới rời đi lấy đó làm chí hiệu, lấy thân phận của Chữ Dịch Phong không thể vào lúc này ở lại quá lâu, Lăng Tiêu không nhận được nắm chặt nắm đấm, vừa nãy nhìn thấy Chúc Dư một khắc đó hắn muốn nghĩ biện pháp nhiễu loạn hành động của người kia.

Chúc Dư muốn làm cái gì Lăng Tiêu so với ai khác đều rõ ràng, nhưng coi như là ám sát cũng không phải dùng biện pháp này, hắn không thể mang lợi khí vào sao có thể ám sát? Lại nói

cũng không cần thiết đem mạng của mình đánh đổi, bởi vì liên quan đến Chữ Dịch Phong nên Lăng Tiêu đối với Chúc Dư có chút lòng trắc ẩn, nhưng nghĩ lại cũng không thoải mái.

Lăng Tiêu không biết Chúc Dư tới làm cái gì, nhưng hẳn đã có thể xác định tên này tiền cung tuyệt đối không phải vì ám sát Hoàng Thượng.

Chúc Dư nếu có thể trà trộn vào tang đội vậy đã nói rõ hẳn cũng có thể phái người trà trộn vào đi, Chúc Dư thân thủ cho dù tốt cũng không thể so với được với sát thủ chuyên nghiệp, hẳn nhất định phải tự mình đi vào nhất định là có mục đích khác, Lăng Tiêu đề xuống rung động trong lòng, theo Chữ Dịch Phong xuất cung.

Đến buổi chiều Lăng Tiêu đã biết rõ ràng mọi chuyện, một mật thám của Chúc Dư tự xưng là người hầu của Lăng Tiêu ở phương Bắc chạy đến Thọ Khang Hầu phủ tìm Lăng Tiêu, người trông cửa sau khi thông báo thì đem mật thám kia đưa tới gặp Lăng Tiêu trong thư phòng. Lăng Tiêu nhìn quả nhiên chính là ở mật thám Đỗ Trác lúc ở chiến trường Bắc bộ người này từng giúp hẳn cùng Chúc Dư truyền lời, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chủ nhân của người bình an đi ra ngoài?”

“Nửa canh giờ trước đã đi ra, chủ nhân bảo ta gặp tiểu Hầu gia nói rõ vì chuyện xảy ra quá đột ngột cũng không dám tùy tiện nói cho tiểu Hầu gia quá nhiều ngài bất an, bây giờ đã xong việc.”

Lăng Tiêu cup mắt: “Hắn đến cùng là đi làm cái gì? Vì sao tiền cung?”

“Chuyện này không thể nói hết được.” Đỗ Trác khom người thấp giọng nói: “Sau chuyện ở Thanh Hoa môn chủ nhân đã suy nghĩ thời gian thật dài, nói thật, bây giờ muốn bắt người kia chết tuy khó nhưng chúng ta vẫn có thể làm được. Nhưng chủ nhân đổi chủ ý, chủ nhân nói, muốn cho người kia một cái chết khó chịu nhất.”

Cái chết khó chịu nhất... Lăng Tiêu cười khê: “Hắn còn muốn bắt người kia ra ngoài chậm rãi dần vật? Chủ nhân người lá gan càng lúc càng lớn.”

Đỗ Trác nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia thực sự là lợi hại, chủ nhân vừa bắt đầu đúng là muốn như thế, có điều chúng ta cũng biết điều này thật không dễ làm, chủ nhân vì ngày đó đã đợi hai mươi năm, chúng ta cũng không đành lòng để chủ nhân đợi thêm hai mươi năm nữa? Chủ nhân có biện pháp là...”

Đỗ Trác tiến lên một bước lấy ra một hủ bao cho Lăng Tiêu xem, nhưng không cho Lăng Tiêu sờ chạm chỉ là mở ra cho Lăng Tiêu liếc mắt nhìn, cũng không dám để sát vào sau đó vội vã thu vào trong ngực, Lăng Tiêu nghi ngờ nói: “Đây là... Hương bánh bột bắp?”

“Ừm.” Đỗ Trác cúi đầu thấp giọng nói: “Không dám cho tiểu Hầu gia nhìn kỹ, vật này quá mức nguy hiểm, làm bị thương thân thể tiểu Hầu gia ta chết vạn lần cũng không cách nào cùng chủ nhân giao phó. Đây là đồ của chủ nhân từ Tây Vực làm ra gọi là “trong mộng

khổ” nghĩ thì không có mùi vị gì, nhìn qua cũng giống hương bánh bột bắp nhưng nghe nói bột này đều là do Đại Vu Hán có công lực bào chế, bên trong có nhốt mộng quỷ, ban ngày đốt, bên trong mộng quỷ liền đi ra theo làn khói chui vào trong đầu người đến buổi tối sẽ phát tác ra, sợ cái gì thì sẽ nằm mộng cái đó, một lần hai lần không ngại nhưng cứ thế mãi trong đầu mộng quỷ càng ngày càng nhiều cắn xé dần vặt lẫn nhau ngày đêm không ngớt, mấy tháng sau người này sẽ bị mộng quỷ dần vặt đến chết, vì vậy gọi là ‘trong mộng khổ’.”

Lăng Tiêu nhìn tiểu mật thám làm ra vẻ mặt âm trầm nói điều này không nhận được bật cười, thuận lợi gõ đầu hắn một hồi: “Cái gì lung ta lung tung, chủ nhân ngươi cũng tin cái này?”

“Là thật sự!” Đỗ Trác thấy Lăng Tiêu không tin đôi mắt trừng càng lớn hơn, giảm thấp thanh âm nói: “Chủ nhân khi bắt đầu cũng không tin, ở trong lò sưởi tay của mình đốt một khối, đến buổi tối quả nhiên là ác mộng đến, sau đó chủ nhân vẫn không tin, ngày thứ hai cho Đại Vương tử, Ủ... Đại Thiên Vu thử một chút, Đại Thiên Vu rất ít khi nằm mơ, đêm đó cũng gặp ác mộng!”

“Đại Thiên Vu không thu thập chủ nhân của người?” Lăng Tiêu xoa xoa mi tâm, cái gì Vu Hán cái gì mộng quỷ tất nhiên là lừa người, hương trong bánh bột bắp hẳn là bỏ thêm lượng lớn thuốc có tác dụng kích thích thần kinh, tháng ngày tích lũy hại người phát bệnh thần kinh đến giết người, cũng thật là biện pháp độc ác.

“Ha ha...” Đỗ Trác xoa nhẹ bên dưới mới vừa rồi bị Lăng Tiêu gõ cười cười: “Khi đó chủ nhân không còn cùng Đại Thiên Vu mâu thuẫn tự nhiên là không nữa, chủ nhân bảo ta nói rõ với ngài, hôm nay sau khi các vị Vương gia đi chủ nhân sẽ ở đó dâng chút tế phẩm là ‘trong mộng khổ’ này, ha ha... Vị kia cuối cùng bảo vệ những hoá vàng mã quý nửa ngày chắc cũng hít đủ chất độc. Tiểu Hầu gia có phương pháp nếu như nghe nói đêm nay vị kia cả đêm gặp ác mộng, chính là đúng bệnh.”

Lăng Tiêu cười khê, chiêu này của Chúc Dư cũng thật là tàn nhẫn, Hoàng Thượng này nửa đời làm chuyện ác đúng là không ít, riêng đối với phu thê Tứ Hoàng tử tạo nghiệt đủ cho hắn suốt ngày ác mộng quẩn quanh người, Lăng Tiêu hơi trầm ngâm: “Nếu tháng ngày tích lũy chuyện cũng sẽ bị lộ, nếu như bị vị kia phát hiện thì sao?”

“Không sao, loại hương bánh bột bắp hiện tại cũng giống như hương liệu bình thường” Đỗ Trác nở nụ cười: “Chủ nhân vạn sự an bài xong hôm nay mới tiến cung, vị kia thường ngày ngủ rất thích đốt cây cánh kiến trắng để tỏa hương có tác dụng an thần, bắt đầu từ hôm nay trong cung Thừa Càn các cây cánh kiến trắng đều bị tẩm ‘trong mộng khổ’, vị kia không ngủ được, đốt hương này cho dễ ngủ, ha ha... Cũng không sợ trong cung thái y tra được, chủ nhân trước đây cầm cái này hỏi qua một đại phu giỏi. Đại phu không nhìn ra hương này có gì dị dạng, đồ của Tây Vực những người trong triều chắc không am hiểu nhiều lắm.”

Chúc Dư cũng là người làm việc chặt chẽ, Lăng Tiêu gật đầu yên tâm: “Đi thôi, trong cung ta có thể phối hợp tự nhiên sẽ đem hết toàn lực, bảo chủ nhân ngươi trân trọng bản thân mình.”

“Vâng.” Đỗ Trác khom người đi khỏi.

Lăng Tiêu xoa xoa mi tâm, Chúc Dư đối với Hoàng Thượng thực sự là hận đến tận xương, nhưng đến cùng y tuổi trẻ suy nghĩ không đủ, thừa dịp chưa quá muộn Lăng Tiêu kêu Sử Phái đến, không tới nửa canh giờ Sử Phái tới nơi. Lăng Tiêu rất ít ở trong phủ gặp hân, sau khi làm xong hết lễ nghi Sử Phái mới nói: “Chủ tử ngày hôm nay sao vậy, sao lại gọi ta vào trong phủ?”

“Lão Hầu gia cũng gọi người đến bao nhiêu lần?” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Ta ngược lại thật ra mỗi lần đi ra ngoài mới gặp người, còn thú vị sao?”

Sử Phái cười khổ: “Ta thật sự không có cách nào mà, lão Hầu gia gọi ta, ta sao không dám đến, chủ tử có việc dặn dò?”

Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, thấp giọng nói: “Năm đó chuyện của Hiền Vương phủ, đã biết chưa?”

Sử Phái sửng sốt một chút, gật đầu: “Năm đó chuyện phủ đệ của Tứ Hoàng tử ta có biết, phủ ở Tây Tứ hồ cùng cái nhà ở đây bây giờ vẫn hoang phế, cũng không có ai quản lý, dĩ nhiên rách nát”

Lăng Tiêu cười lạnh: “Tìm người có chút thân thủ tốt đi Hiền Vương phủ giả trang làm quý, cần phải làm ra chút động tĩnh, lại phái người ở trong Hoàng thành phân tán lời đồn, nói Hiền Vương cùng Hiền Vương phi muốn bắt người lấy mạng”

Sử Phái nuốt chút nữa hết hồn nhưng vẫn cố gắng nói: “Chủ tử... Vâng.”

Lăng Tiêu cười khê: “Làm việc cẩn thận không nên để cho người khác biết là người của chúng ta làm, trừ phi ta có thêm chỉ thị, không thì lời đồn này không được ngừng. Ta lập tức sẽ theo Vương gia về đất phong, chuyện trong Hoàng thành người cùng Nhiếp Quang thương nghị, hiểu chưa?”

Sử Phái gật đầu: “Vâng.”

Riêng cái chuyện ” trong mộng khổ” sao có thể thực hiện? Cái này lừa gạt Chủ Dịch Cẩn còn tạm được, nếu như dùng đối phó Hoàng Thượng thì kém một chút, sớm muộn cũng sẽ bị tra được, muốn triệt để muốn Hoàng Thượng tự mình tin tưởng dao động, vào lúc này những chuyện không hề có căn cứ nhưng có dư luận thì rất hữu dụng, Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Hiền Vương và Hiền Vương phi ở trên trời có linh, phủ hộ Chúc Dư sớm ngày đắc thủ đi.

Ngày mai Lăng Tiêu đi vào trong cung thỉnh an Hoàng Hậu, Lăng Tiêu đợi nửa canh giờ Hoàng Hậu mới khoan thai đến, thấy Lăng Tiêu có chút uể oải nở nụ cười: “Tiêu nhi chờ lâu”

“Không có chuyện gì” Lăng Tiêu nhìn sắc mặt Hoàng Hậu hỏi “Di mẫu đây là sao vậy? Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?”

Hoàng Hậu thở dài: “Không phải. Vào giờ Sửu Hoàng Thượng không thoải mái, nội thị vội vã lại đây nói với ta, ta đi thăm người đến lúc này mới trở về lại đây”

Lăng Tiêu một mặt lo lắng: “Hoàng Thượng sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?”

“Không có bệnh nặng, cũng là bệnh cũ, chỉ là lúc này bệnh càng lợi hại, nửa đêm ngủ thì ác mộng đến...” Hoàng Hậu nhẹ nhàng xoa huyết thái dương: “Lúc ta đến thì cả người Hoàng Thượng mồ hôi ướt đầm, sắc mặt trắng bệch, ta sợ đến tay run rẩy, cũng còn may không bệnh mà chỉ là một giấc mộng, cũng còn tốt...”

Lăng Tiêu gật đầu: “Không có xảy ra là tốt rồi.”

Hoàng Hậu thở dài, lên tinh thần nói: “Lễ vật cho Phong nhi ta chuẩn bị xong đã đưa đến Anh Vương phủ, Di mẫu cũng chuẩn bị cho con rồi, hôm nay con mang về luôn đi, biết các con cũng không thiếu, có điều đây là tấm lòng của mẫu thân.”

“Di mẫu thưởng đồ vật tất cả đều là vật tốt.” Lăng Tiêu cảm tạ, lại bồi tiếp Hoàng Hậu nói chuyện nửa ngày mới ra khỏi cung.

Sau khi xuất cung Lăng Tiêu phái người đi Thiên Kim quán nói cho Chúc Dư chuyện trong cung. Lăng Tiêu nhớ đến vẻ mặt hôm nay của Hoàng Hậu liền biết vị kia tất nhiên không phải đơn thuần gặp ác mộng đơn giản. Chúc Dư sau thất lễ 49 ngày của Tiên Hoàng bỏ thêm nhiều được như vậy, e rằng tối hôm qua Hoàng Thượng sống rất khổ đi. Lăng Tiêu đang muốn hỏi phủ thì một thân binh của Chử Dịch Phong đuổi đến, nói trong phủ có một nha đầu có chuyện quan trọng muốn nói với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu hỏi lại: “Là Long Hương?”

Người thân binh kia vốn đang sợ Lăng Tiêu không để ý tới, thấy Lăng Tiêu biết là Long Hương mới yên lòng: “Đúng, chính là Long Hương cô nương, có chuyện gấp gấp muốn nói với tiểu Hầu gia.”

Hôm nay Chử Dịch Phong đi trong quân tìm Vi Tranh, trong phủ có thể có chuyện gì? Lăng Tiêu gật đầu: “Vậy thì ta sẽ đến xem.”

Long Hương thấy Lăng Tiêu đến cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo mọi người lui xuống đối với Lăng Tiêu nói: “Tiểu Hầu gia, tối hôm qua Tuệ Vương tìm đến ta.”

Lăng Tiêu cười khê: “Nói cái gì?”

“Nói để ta...” Long Hương mặt đỏ lên: “Bảo ta dùng tất cả biện pháp, cầu Vương gia mang ta đi phương Bắc”

Lăng Tiêu gật đầu: “Cái này có thể, nguyên bản ý của ta cũng là muốn dẫn người đi. Người

không muốn?”

“Không có.” Long Hương vội vàng nói: “Tiểu Hầu gia đối với nô tỳ có ân cứu mạng, nếu không có tiểu Hầu gia nô tỳ sớm đã bị Tuệ Vương giết, sao có thể sống đến hôm nay? Ngày tết phụ mẫu ta phái người truyền lời cho ta... Nói có người cho nhà bạc và lương thực, ta biết là tiểu Hầu gia ân điển, Long Hương chỉ là nô tỳ, đại ân của tiểu Hầu gia chết vạn lần cũng khó báo, khi nào có ý nghĩ khác biệt?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không nghiêm trọng như thế, người yên tâm, người là một cô nương tốt ta tất nhiên sẽ tìm một chỗ cho người dựa vào, qua một, hai năm những việc này lắng xuống ta cho người một số bạc gả người cho một nhà ở Giang Nam, năm đó nếu đã lưu lại người, tất nhiên tháng ngày sau này cũng an bài cho người thỏa đáng, người yên tâm đi”

Long Hương không nhận được đồ cả vành mắt, gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Còn có chuyện gấp, mấy ngày trước Hoàng Hậu nương nương đưa sáu cô nương cho Vương gia, một người trong đó gọi là Yên Nhiên, Tuệ Vương dặn ta chăm nom nàng, người này tất nhiên là người của Tuệ Vương, nhưng... Việc này giống như Thánh Thượng cũng biết”

“Biết rồi, làm khó người” Lăng Tiêu nhẹ nhàng gõ bàn, than nhẹ: “Yên Nhiên, Yên Nhiên... Tên rất hay, đem nàng gọi tới cho ta, ta cũng mức mở mắt xem người có thể làm cho Thánh Thượng cùng Tuệ Vương thấy hợp mắt thì tuyệt sắc như thế nào.”

73. Quyển 3 - Chương 73

Lăng Tiêu tự mình đi vào kiểm tra kho phòng trong phủ, không lâu sau Long Hương đem Yên Nhiên đưa đến, vì tránh hiềm nghi cũng kêu thêm mấy cô nương khác đến, Lăng Tiêu giương mắt nhìn, ha ha, không sai, đều rất xinh đẹp.

Gian trong và gian ngoài được ngăn cách bằng một bình phong gỗ mạ vàng. Mấy cô nương ở gian ngoài không biết Lăng Tiêu ở bên trong, Long Hương cũng không nói một lời. Mấy cô nương trong lòng có chút nghi hoặc nhưng không nói ra. Lăng Tiêu lặng lẽ nhìn thời gian uống cạn chén trà trôi qua. Có một vài cô nương không chịu được nên nói với Long Hương: “Gọi chúng ta tới đây làm gì nhỉ? Cũng không có người, Vương gia không phải đã đi ra ngoài rồi sao?”

“Khi nào chuyện của chủ nhân để cho người hỏi?” Long Hương lạnh lùng nói: “Học quy củ chưa?”

Bị la rầy sự thù hận trong mắt cô nương kia chợt lóe lên, nhưng ngay lúc đó liền thay đổi, cặp mắt thấp giọng nói: “Tỷ tỷ giáo huấn thật đúng, là nô tỳ lảm miệng.”

Lăng Tiêu xem xong rồi để sổ sách xuống đi ra, mấy cô nương thấy có người đến vội vã cúi

đầu không nói.

Lăng Tiêu đến gần, bưng trà chậm rãi uống cũng không nói lời nào, trong đó có vài cô nương có chút không dễ chịu, tuy nói Chữ Dịch Phong hiện tại không đối với các nàng có ý gì, nhưng vị tiểu Hầu gia này lại đứng đưng kêu các nàng đến cũng quá không hợp lễ nghi không sợ Anh Vương trách cứ sao? Mấy người này tuy nói chưa từng ở trong cung hầu hạ qua nhưng cũng được các ma ma lớn tuổi giáo dục, cầm kỳ thư họa lễ nghi trù nghệ đều có thể làm, lại do Hoàng Hậu chọn lựa rất có ngạo khí.

Lăng Tiêu thả xuống chén trà, Long Hương nhìn Lăng Tiêu, nói: “Đây là Thọ Khang Hầu phủ Lăng tiểu Hầu gia, là văn tướng của Vương gia ở đất phong, sau này các cô nương theo Vương gia tới đất phong, gọi người là tướng gia được rồi.”

Lời vừa nói ra mấy cô nương có chút bất mãn khi nãy vội vã thu hồi ngạo khí, phúc thân hành lễ, trong Hoàng thành người nào không biết Lăng tiểu Hầu gia? Chỉ là vô duyên nhìn thấy thôi. Một cô nương không nhận được liếc mắt nhìn, khuôn mặt non nớt lập tức đỏ, trong lòng nai vàng ngơ ngác, Lăng tiểu Hầu gia này quả nhiên giống như lời đồn vậy, trưởng thành thực sự là...

Lăng Tiêu cười khê, đối với dáng vẻ này của mình hẳn vẫn có chút tự tin, nở nụ cười: “Đứng lên đi, sau này thông thường không cần hành lễ như vậy”

“Ta nghe nói Di mẫu thưởng cho Vương gia mấy cô nương rất xinh đẹp, nhất thời hiếu kỳ liền bảo Long Hương dẫn đến cho ta xem một chút” Lăng Tiêu lúc có lúc không khê vượt ngọc bội bên hông, hướng Long Hương nhìn tới. Long Hương nháy mắt một cái, Lăng Tiêu theo ánh mắt của nàng nhìn qua bên cạnh, là một cô nương mặc cẩm bào màu xanh, chính là người mới vừa rồi bị Long Hương trách cứ. Ủ, không sai.

Cô nương này trên đầu cài một Lăng Vân kế, đính rải rác kim sa trên y phục màu xanh, da như mỡ đông, tư thái uyển chuyển, lông mày dài cong cong yêu dã, một đôi mắt hạnh ẩn tình. Thấy Lăng Tiêu nhìn chằm chằm nàng không nhận được khê cắn đôi môi, mười ngón tay xoắn lại, quả thực là dáng vẻ nhu nhược không chỗ nương tựa. Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, bộ dạng Bạch Liên Hoa này là chuẩn bị câu dẫn Chữ Dịch Phong chứ? Đúng rồi, dáng vẻ xấu hổ này phỏng chừng cũng đã luyện qua vô số lần, quả thực là chọc người động tâm đây.

“Cô nương này tên gọi là gì nhỉ?” Lăng Tiêu cũng không nhìn Yên Nhiên quay đầu hỏi Long Hương: “Người biết không?”

Long Hương gật đầu: “Cô ấy tên Yên Nhiên.”

Long Hương phỏng đoán tâm ý Lăng Tiêu, lên tiếng nói: “Tiểu Hầu gia cảm thấy nàng không tốt? Các nàng mới vừa vào phủ, tự nhiên sẽ có Nghệ ma ma cố gắng dạy dỗ, không tốt cũng có thể đuổi ra ngoài.”

Lăng Tiêu nở nụ cười lắc đầu: “Người mà Hoàng Hậu nương nương phái tới sao có thể đuổi ra ngoài? Lại nói ta cũng không cảm thấy nàng không được, ta cảm thấy nàng quá tốt, nói cho Nghê ma ma, vị Yên Nhiên cô nương này yêu kiều, giáo dục nàng theo quy củ nhưng nàng không tốt cũng không cho đánh mắng, nghe thấy?”

Long Hương gật đầu: “Vâng Hầu gia.”

Yên Nhiên trên mặt có chút thấp thỏm lo âu nhưng trong lòng đắc ý, tiểu Hầu gia vừa này tất nhiên là nghe thấy Long Hương bắt nạt mình vì lẽ đó chắc là thương tiếc mình đây.

Mấy nữ hài tử nghe thấy cũng không nhịn được lại ước ao lại đổ kị, các nàng từ nhỏ học quy củ đều lần lượt bị đánh, nào có ma ma là người tốt? Ở Anh Vương phủ Nghê ma ma tuy không phải giáo dục ma ma nhưng quản các nàng cũng rất nghiêm, các nàng mới đến, bởi vì tự cao tự đại đã bị Nghê ma ma giáo huấn qua mấy lần, nhớ tới lão ma ma kia trong lòng liền lo sợ, ai nghĩ tới Yên Nhiên lại tốt số lại lọt vào mắt xanh của tiểu Hầu gia, cũng đúng trong mấy người các nàng thì Yên Nhiên là xuất sắc nhất, vừa tới thì có tiểu Hầu gia cho chỗ dựa.

Yên Nhiên trong lòng cũng không nhịn được vừa cảm kích lại đắc ý, trong lòng nàng vốn cất giấu quỷ kế, khi Tuệ Vương giao phó nàng đã nói Lăng tiểu Hầu gia là một kẻ rất khó tính, tuyệt đối đừng để hắn tìm được sai lầm, thấy Lăng Tiêu nhìn chăm chăm trong lòng nàng đã sớm khiếp sợ, không nghĩ tới hắn không nói mình cái gì, còn không cho người làm khó mình... Yên Nhiên không nhịn được mặt nóng lên như bị sốt, nhìn về phía Lăng Tiêu trong đôi mắt cũng mang theo một chút tình nghĩa.

Đúng lúc bên ngoài truyền Vương gia hồi phủ, Lăng Tiêu đứng dậy đối với Long Hương nói: “Mang các cô nương đi xuống đi.”

Long Hương mang theo sáu người lui xuống, Yên Nhiên đi ở phía sau khi đi ngang qua Lăng Tiêu thì nghe thấy Lăng Tiêu thấp giọng nói: “Bị bắt nạt thì nói cho ta, đừng sợ.”

Yên Nhiên nghe vậy trong lòng nhảy một cái, trên mặt càng đỏ, mới vừa rồi bị Long Hương răn dạy đè nén ở trong lòng như bị oan ức lắm, nước mắt muốn chảy xuống, không nhịn được dừng bước lại ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu. Đây là lần thứ nhất nàng cẩn thận nhìn một người nam tử trẻ tuổi như thế, nhìn khuôn mặt Lăng Tiêu anh tuấn đôi mắt thâm thúy tâm nàng càng loạn, không biết làm như thế nào cho phải thì phía trước Long Hương thúc giục nói: “Yên Nhiên, còn không mau đi!”

Lăng Tiêu đối với nàng ôn nhu nở nụ cười: “Đi thôi.”

Yên Nhiên gật đầu, trên mặt không giấu được mừng rỡ, xoay người rời đi.

Lăng Tiêu nhìn bóng lưng của nàng cười lạnh, người như vậy còn dám tới làm nội gián.

Lăng Tiêu lại sai người thay đổi trà nóng, ra ngoài đón Chữ Dịch Phong vào, cười nói: “Cửu cửu không lưu lại ăn cơm? Sao đệ trở về sớm thế.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Đúng là có lưu lại ăn cơm, ta thấy cửu cửu bận rộn nên ngại ngừng không làm lỡ chuyện của người, ta nói trong phủ có việc nên phải đi về, ngày hôm nay huynh không phải có việc sao cũng tới đây?”

“Đệ nói xem?” Lăng Tiêu đem ngoại bào của y cởi ra, kéo tay y qua chà xát, Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Huynh nhớ ta sao?”

Lăng Tiêu cười cười không nói lời nào, rót cho Chữ Dịch Phong chén trà nóng để y uống, mình thì ngồi trên giường nhỏ, cười nói: “Chúng ta sắp đi rồi, muốn hỏi đệ một chút, đồ vật trong phủ ta tới thu thập không cần đệ quan tâm, còn hạ nhân trong phủ thì làm sao đây? Đệ sao không nghĩ tới?”

“Chương công công và Nghê ma ma đương nhiên muốn dẫn đi, hai lão nhân gia này đã không còn thân nhân, hầu hạ ta nhiều năm nói sao cũng phải mang theo.” Chữ Dịch Phong uống mấy ngụm trà nâng chén trà suy nghĩ: “Còn lại... Hỏi ý của các nàng ai có thân nhân ở Hoàng thành không muốn đi thì lưu lại, không thân thích không gánh nặng muốn đi cùng thì cho đi.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Ta biết đệ nhẹ dạ mà, vậy thì như thế đi, vừa vặn người của ta cũng không nhiều, còn có Hoàng Hậu thưởng cho đệ sáu cô nương nhất định phải mang theo.”

Chữ Dịch Phong còn chưa thấy mấy người kia, không lưu ý gật đầu: “Nghe lời huynh.”

Thương lượng xong rồi Lăng Tiêu liền gọi Chương công công và Nghê ma ma tới phân phó. Lăng Tiêu tự mình đi vào trong kho phòng chọn ít thứ, còn vàng bạc thì cho người đi đổi thành ngân phiếu mang đi, những đồ vật công kênh, không đáng tiền đều không mang theo.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi ngày Lăng Tiêu nhìn thấy Yên Nhiên thì dùng vẻ mặt ôn hòa nói với nàng mấy câu, Long Hương và Nghê ma ma được Lăng Tiêu ngầm ra lệnh nắm lấy chút ít sai lầm là muốn quở trách Yên Nhiên, Lăng Tiêu mỗi khi bắt gặp tất nhiên phải giúp nàng. Yên Nhiên vừa bắt đầu cũng còn tốt, sau đó bị Lăng Tiêu cảm động trái tim cũng muốn giao ra, cuối cùng một ngày Lăng Tiêu giúp nàng lúc nàng bị Nghê ma ma bạo phát quở trách, đợi khi Nghê ma ma đi xuống, Yên Nhiên quỳ xuống nước mắt như mưa khóc không ra tiếng: “Nô tỳ vốn là người đê tiện... tiểu Hầu gia đối xử với nô tỳ như vậy, nô tỳ thực sự không chịu nổi...”

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt Yên Nhiên biết đã gần đủ rồi, ôn nhu đem Yên Nhiên nâng dậy cười một tiếng nói: “Sao lại không chịu nổi? Ta còn muốn... đối với nàng càng tốt hơn.”

Yên Nhiên đỏ mặt trong lòng do dự giãy dụa, nàng vốn muốn đạt được sự sủng ái của Anh Vương, ý vào được sủng ái sẽ theo ý tứ của Tuệ Vương tìm hiểu tin tức hoặc là bỏ thuốc hại Anh Vương, sau khi đắc thủ sẽ được Tuệ Vương thưởng một số tiền lớn nữa cuối cuộc đời

cũng không lo, nhưng bây giờ nhìn... tiểu Hầu gia rõ ràng đối với mình động tâm, nếu được lòng tiểu Hầu gia, nửa cuối cuộc đời cũng không cần lo, còn có thể có một phu quân tuần mỹ ôn nhu như thế..

Trong lòng Yên Nhiên thiên nhân giao chiến, cuối cùng cắn răng một cái, hai mắt rưng rưng, khóc không ra tiếng: “Nô tỳ không đáng... Nô tỳ trong lòng cất giấu âm mưu đại quý, từ lúc đến Anh Vương phủ ngày đêm không yên, chỉ có tiểu Hầu gia không chê nô tỳ còn đối tốt với nô tỳ, bây giờ nô tỳ nói cho tiểu Hầu gia biết tất cả... Giết hay tha tùy tiểu Hầu gia định đoạt...”

Vẻ mặt Lăng Tiêu kinh ngạc, Yên Nhiên nước mắt như mưa, nói mình từ nhỏ không chỗ nương tựa nói đến mình khổ cực học nghệ thật vất vả, nói đến chuyện của Tuệ Vương, Yên Nhiên làm ra vẻ mặt chính nghĩa: “Tuệ Vương tìm tới nô tỳ, nói rõ ràng nô tỳ theo lời mà làm sẽ cho nô tỳ số tiền lớn, nhưng nô tỳ sao có thể làm loại chuyện thương thiên hại lý? Vốn định muốn chết, nhưng hiện tại...”

Yên Nhiên mặt đỏ lên đẹp đến tuyệt sắc, xấu hổ nói: “Sau khi nhìn thấy tiểu Hầu gia, Yên Nhiên cũng không còn muốn chết... tiểu Hầu gia...”

Lăng Tiêu một mặt nhu tình, lại có chút nóng nảy: “Tâm ý của ta nghĩ là nàng cũng biết đến... Tuệ Vương và Anh Vương không hòa thuận đã lâu, việc này cũng có khả năng, chỉ là nếu nàng vẫn không động thủ, Tuệ Vương sẽ để yên không hại nàng sao? Ta... Ta muốn nghĩ một biện pháp vẹn toàn.”

Yên Nhiên một mặt thê lương: “Thân nô tỳ tuy là chuyện vặt nhưng bất luận làm sao cũng không chịu vì tiền bạc hại tính mạng người, hôm nay nô tỳ đem chuyện lúc trước toàn bộ giao phó cho tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia nếu không thương tiếc, nô tỳ cũng chỉ có thể chết để tạ tội.” Yên Nhiên cúi đầu nắm chặt tay thành nắm đấm, nàng chắc chắn Lăng Tiêu đối với nàng có tình nói cái gì cũng sẽ không để cho nàng đi chết, nàng đã nói ra thì Lăng Tiêu nhất định sẽ sắp xếp con đường về sau cho nàng.

Lăng Tiêu suy nghĩ chốc lát, ôn nhu nói: “Như vậy, bây giờ trước tiên không nên lộ ra dấu vết, đợi sau khi đến phương Bắc ta sẽ bố trí một căn nhà cho nàng ở, đến lúc đó nàng có thể an nhàn sinh sống.”

Yên Nhiên giật mình, Lăng Tiêu đây là dự định kim ốc tàng kiều? Cũng được, bây giờ Lăng Tiêu cũng không có thể thất, đến lúc mình có thể mang thai hài tử, không lo tiền không được vào cửa lớn Thọ Khang Hầu. Yên Nhiên quyết định chủ ý, xấu hổ mà gạt đầu: “Yên Nhiên đều nghe tiểu Hầu gia.”

“Chuyện Tuệ Vương giao phó tuyệt đối không nên nói với người khác.” Lăng Tiêu ôn nhu nở nụ cười: “Thật sự nếu chuyện này lộ ra ta cũng không thể bảo đảm được cuộc sống sau này của nàng, đi thôi.”

Yên Nhiên gạt đầu, mắt hạnh ửng hồng, cúi người lui xuống.

Lăng Tiêu nhìn nàng rời đi, đôi mắt ôn nhu dần dần lạnh xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-than-lang-tieu>